

GLAS

1

Srca Isusova
i Marijina

Beograd 1980.

God. 75 - Jan.

**BOGORODICA S DJETETOM
ISUSOM**

(Vitraj u stilu moderne umjetnosti)

**BOŽIĆ JE RADOST NA LICI
MA I U SRCIMA**

(Snimio: Ivan KNAFELJC)

Bog se rodi, mir svijetu!

U to vrijeme godišta
Mir se svijetu naviješta,
Porodenjem Djetešća,
Kom je majka Djevica.

Andeli se javili,
Rajsku pjesmu slagali,
Slava Bogu pjevali,
A mir ljud'ma prosili.

Djeva Sina rodila,
Davlu silu slomila,
Svijetu Spasa podala,
Nama majka postala.

A mi Kristu hvalimo,
S andelima pjevamo,
Radi žrtve njegove,
Što je za nas započe.

Izdaje: Hrvatska pokrajina Družba Isusova. — Glavni i odgovorni urednik Valentin Mikloubušec. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gasic, Miro Juric, Stjepan Kuzmić, Valentin Mikloubušec i Mate Rusan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vratarčić. — Tehnički urednik: Miro Juric. — Adresa uredništva i uprave: Palmotičeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 441-636. — Tisk: »Plamen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne marudbe od deset primjeraka navlaže dobitaju 10 posto popusta. — Preplatu saljite postenskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarina plaćena u gotovom. — Rukopise ne vraćamo.

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Urednikova riječ

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. SIJEČANJ 1984. BR. 1

Dok su tiskarske pripreme za ovaj prvi broj Glasnika u 1984. bile već pri kraju, svuda se osjećala neka uzbudenost. Pišući ove uvodne retke, slušao sam usput što brunda radio. Netko glumi srdaćnost i nadugo i naširoko govori o skorašnjem povratku naših ljudi iz tudine. Govori o posebnim avionima i vlakovima koji će stotine tisuća naših ljudi prevesti njihovim u domovinu. Da ga sluša neki Kinez, ne bi uopće shvatio zašto toliki narod kreće zimi na put. Ali se i taj s radija pravi Englez, i nikako da spomene Božić, a to bi objasnilo sve. Objasnjava čak i zašto on to prešućuje. Mi smo na to već navikli, ali se s tim ne možemo pomiriti. Znamo da je to samo zato što mi vjerujemo da jedino po Bogu čovjek može biti čovjek, ali neki to ne prihvacaju i odbacuju »ugaoni kamen« misleći da kuća može stajati i bez Njega. Možda su već i posumnjali, ali... Mi koji vjerujemo, sada si od srca i čestitamo: »Sretan Božić i blagoslovjena nova Godina!«

Što nam donosi novo razdoblje od 366 dana? Htjeli bismo da to ne bude redukcija struje, razne nestasice, velika poskupljenja, ali nas to, čini se, neće mimoći.

A što će nam donositi Glasnik u 1984.?

Zadaća je Glasnika otvarati srca Gospodinu. Želi biti Njegov »preteča«, želi ukazivati na vrednote koje ne prestaju jer nas s Bogom sjedinjuju. Mnoga pisma koja smo dobivali, svjedoče nam da uza sve jude kojima se podao naš čovjek, on inak voli Isusa, voli Mariju, voli Crkvu, voli lijepu Hrvatsku Domovinu. To su i naše odrednice. A sada okrenite i čitajte, makar i kod svijeće. Isus nam dovikuje: »Vjerujte u svjetlo, da budete sinovi svjetla!« (Iv 12, 36)

SADRŽAJ

HVALA NA PISMU	— — —	4	
OČEKIVANJE BOŽIĆA I DJETETA,	J. Jezerinac	— — — — —	6
SVETA TRI KRALJA U KÖLNU,	U. G.	— — — — —	7
SIN OCA VJEĆNOGA, S. Cetinić	SIN OCA VJEĆNOGA, S. Cetinić	—	8
OD MARIJE ČISTE DJEVICE, R.	OD MARIJE ČISTE DJEVICE, R.	—	
Grgec	Grgec	— — — — —	10
EKUMENIZAM PROVESTI U DJELO,	J. Antolović	— — — — —	11
PAPA I »GOSTUJUCI RADNICI»,	M. Kovač	— — — — —	12
USUSRET KONGRESU, R. Brajić	USUSRET KONGRESU, R. Brajić	—	14
RASTE BROJ BOGOŠLOVA, I.	RASTE BROJ BOGOŠLOVA, I.	—	
Kukula	Kukula	— — — — —	15
SVJEDOČanstvo KUBANSKOG	SVJEDOČanstvo KUBANSKOG	—	
PJESNIKA, V. Miklobušec	PJESNIKA, V. Miklobušec	— —	16
JUBILEJSKI SUSRET, I. Kukula	JUBILEJSKI SUSRET, I. Kukula	—	17
ZELENI DEMON U BRAKU I OBITELJI, I. Fuček	ZELENI DEMON U BRAKU I OBITELJI, I. Fuček	— — — — —	20
ISUS ZOVE DA GA NASLJEDUJEMO, S. Kuzmić	ISUS ZOVE DA GA NASLJEDUJEMO, S. Kuzmić	— — — — —	22
VIHORI I SNJEGOVI, T. Pranjić	VIHORI I SNJEGOVI, T. Pranjić	—	24
IMAJMO SMISLA I SRCA ZA SVAKOGA, M. Rusan	IMAJMO SMISLA I SRCA ZA SVAKOGA, M. Rusan	— — —	26
NASI POTHVATI I KUSNJE, A. Gabrić	NASI POTHVATI I KUSNJE, A. Gabrić	— — — — —	27
KOD NAS TRAŽE POMOĆ, I. Stakor	KOD NAS TRAŽE POMOĆ, I. Stakor	— — — — —	28
EMIĆINE RADOSTI I BRIGE, E. Verlić	EMIĆINE RADOSTI I BRIGE, E. Verlić	— — — — —	29
POBJEDNICI SMRTI A. Periškić	POBJEDNICI SMRTI A. Periškić	—	31
LJUBAV DO KRAJA, V. Miklobušec	LJUBAV DO KRAJA, V. Miklobušec	— — — — —	32
OGLASI	OGLASI	— — — — —	34
ZAHVALNICE	ZAHVALNICE	— — — — —	35

Očekivanje Božića i djeteta

Gotovo da i nema krčanina koji se ne bi veselio Božiću, blagdanu rođenja Sina Božjeg. No, jedna se majka radovala dvostruko: dolasku Božića i skorašnjem rođenju svoga djeteta.

— Kako vi doživljavate Božić i skorašnje rođenje svog djeteta?

— Ovo će biti naše peto dijete, a očekujemo ga s većom radošću nego ono prvo. Djeca govore i učiteljima u školi i svojim malim priateljima na ulici da im mama očekuje bebu. Svaki čas me pitaju da li će beba doći sutra ili preko sutra. Mi smo svoju djecu na to pripravili i svi se veselimo: muž, djeca i ja.

— Da li ste zbog brojnijih poroda imali kakvih neugodnosti među ljudima, ili možda priateljicama?

— Nikad se u toj stvari ni sam obazirala što ljudi govorile, nego što govoril Bog. Kada sam se jednom na nekoj proslavi onesvijestila, a žena koja me pridigla upitala me što mi je, odgovorila sam joj da će sve biti u redu kad rodim dijete. Rekla mi je nato da sam luda. Nisam htjela s njom raspravljati. Kad mi je slijedeće nedjelje rekla da već imam dosta djece, i da ne bi bila grehota ovo pobaciti, iznenadila sam se. Kako ja ne

bih trebala primiti i ovo dijete? Što to uopće znači da će mi biti teško? I Isus je mogao drugačije spasiti svijet, a ne ići na križ, ali je ipak Isao. Vjerujem da ni meni neće poslati veći križ nego što bih ga ja mogla nositi. Moja je mama rodila nas desetero u puno težim prilikama. I nama je bilo teško kod trećeg djeteta. Nismo imali ni centa, ali su nam prijatelji pomogli. Nikad kasnije nismo upali u veće krize.

— Što vas potiče da se radi odlučujete na prihvatanje djeteta? Je li to ljubav prema Crkvi, ili prema domovini, ili nešto sasvim drugo?

— Slušajte, ja sam odgojena krčanski, i uvijek mi je na pameti kako nas je majka učila da nas Krist ljubi i da je On za nas trpio, da Bog želi stvarati nove ljudi preko očeva i majki, i da ćemo mu zato jednom polagati račun, htjeli mi to ili ne, vjerovali mi to sada ili ne. Ja, nadalje, vjerujem kao i moj muž da smo po bračnoj zakletvi u savezu s Bogom, da On preko nas stvara. Zato smo spremni prihvati svaku dijete koje nam pošalje. Bog daje.

— Nakon Drugog vatikanskog sabora naglašuje se »odgovorno očinstvo i majčinstvo«, to jest roditeljima je na savjeti svako rađanje djete-

ta obzirom na cijeli njegov razvoj, a ne samo prihvati ga ili ne. Kako vi na to gledate?

— Mi o tome nismo razmišljali, ali za svako svoje dijete i te kako odgovaramo. No, mi smo svjesni da ne mora svaka naše dijete imati doktorat. Bitno je da djeca imaju osnovicu za život i napredak, ali im roditelji ne moraju priskrbiti sve unaprijed. Uostalom, onda djeca to ne znaju ni cijeniti, a to sigurno nije Božja volja. U ovoj zemlji može napredovati svatko tko se trudi. Bitno je imati vjeru i pouzdanje u Boga. Moja mi susjeda veli da Boga ima kad ima dolar. Eto, ja sam Boga imala prije dolara, ali sam osjetila da nas je iz mnogih teškoća izbavio Bog, a ne dolar. Ja sam zahvalna Bogu a ne dolaru.

Ljudima je danas stalo samo da imaju što veće bogatstvo. Zato zapošljavaju već i djecu od 12 godina. Roditelji žele da im djeca nauče raditi i štedjeti jer je to jedini put do bogatstva. Zato djecu i nedjeljom zapošljavaju pa nemaju kad ići u crkvu. Mi smo kao djeca nedjeljom radili samo ako je trebalo pomoći kojem siromahu.

— Vi u svom životu puno računate s Bogom. Sigurno se onda i molite?

— Zajedičku večernju molitvu ne propustimo nikada.

Sve probleme rješavamo zahvaljujući Njemu (bac i kod tog pogled na Raspelot). On mora biti na prvom i počasnom mjestu.

— Da li ste ikada poželjeli da vam koji sinčić postane svećenik?

— O tom nismo puno razmišljali, ali svaki dan rado molimo za svećenike. Ja nisam nikada molila: Bože, daj mi to i to, nego uvijek samo ovako: Bože, Ti znaš što mi je potrebno. To mi daj. A Bogu smo zahvalni na svemu.

— Kako se pripremate za Božić?

— Svaki Božić, pa tako i ovdje, očekujemo radosno. Djeca još ne razumiju da je bit pripreme za Božić duhovne naravi. Ako Božić ne doživimo duhovno, u svom srcu, onda to i nije Božić.

— Što za vas konkretno znači duhovna priprava?

— Za mene je to u prvom redu ispunjenje i Pričest. Jednoj ženi koja mi je rekla da je za nju Božić imati goste, rekla sam da ona može takav Božić imati svaki dan.

Sigurno da je i dan i život dotične mame ispunjen s mnogo problema. Zadivilo me njezinu zdravo ljudsko i duboko kršćansko shvaćanje života. Sve prima iz ruke Božje, ali se ni u čemu ne prepusta nekakvom slijepom povjerenju koje bi je navodilo na nerad ili što slično. U svemu zdravo ljudski i proživljeno vjeriščki.

Jurica JEZERINAC iz Kanade

Sveta Tri Kralja u Kölnu

Reinald je dragocjen teret dao prenijeti u Köln i time je započelo vrijedno razdoblje kolske katedrale.

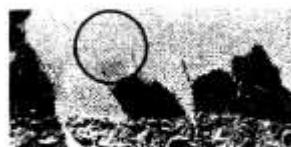
Iako nema nepobitnih dokaza o izvornosti tih ostataka, oni bi ipak mogli biti upravo od Triju Svetih Kraljeva, kao što svjedoči vjekovna tradicija u Miljanu i Kölnu.

Znanstvenom istraživanju podvrgnuti su i ostaci tkanina kojima su relikvije pokrivene. Nepobitno je dokazano da je ta tkanina jednaka kasnoantičkom damastu »na kockice«, kakav se proizvodio na kršćanskem istoku između 2. i 4. vijeka. Ali ta je tkanina istovjetna i s tkaninom iz sinajskog grada Palmire koji je razoren 272. godine, a ta je tkanina mnogo starija.

Walter Schultern, direktor Nadbiskupskog muzeja u Kölnu, misli da bi ta tkanina mogla biti istovjetna s onim iz predkršćanskih vremena, kavka se opisuje, na primjer, u 39. poglavljiju Knjige izlaska. Boja tkanine proučavana je u Bayerovim laboratorijima, i sa sigurnošću je ustanovljeno da je na njoj antički purpur.

Sve to upućuje na veoma veliku starost relikvija, ali još uvijek ostaje samo pretpostavka da su to relikvije Sv. Tri Kralja, a pretpostavka se temelji na vjekovnoj tradiciji.

U. G.

SUKNO S GROBA SV. TRI KRALJA U KOLNSKOJ KATEDRALI

Srce Isusovo - izvor spasenja

Sin Oca vječnoga, Iz krila Djevice, po Duhu Svetom

Piše: Srećko CETINIC

Govoreći o štovanju Božanskog Srca, Papa Ivan Pavao II. je Litanijske Srca Isusova nazvao »molitvom dostoјnom udivljenja jer je sva usredotočena na samu srž otajstva Bogičovjeka Isusa Krista«. »Ta molitva, nastavio je Papa, crpi s izvora Svetoga Pisma i ujedno predočuje našem duhu duboka i intimna iskustva ljudskoga srca. To je molitva puna pobožnosti i istinskog dijaloga. Tu govori naše srce koje svakom drugom srcu omogućava da razgovara s jednim Srcem koje je izvor života i svetosti, strpljivo i veoma milosrdno, bogato za sve koji Ga zazivaju...«

Bilo da litanijsko usmeno molimo, ili da o njima i razmišljamo, one su uvijek prokušana škola unutarnjeg čovjeka u kojoj se odgajaju temeljiti kršćani. Po Litanijsama se suživljavamo s O-tajstvom Otkupljenja u svim njegovim božanskim i ljudskim dubinama. Po njima postajemo osjetljivi za potrebu zadovoljštine, dok promatramo Krista kako nam pruža svoje otvoreno Srce, očekujući od nas da se i mi sjedinimo s Njim u njegovoj zadovoljštini za spas svijeta.«

SRCE ISUSA, SINA OCA VJEČNOGA

Petar nije mogao zaboraviti doživljaja s gore Preobraženja nakon što je čuo riječi: »Ovo je Sim moj, Ljubljeni moj, koga sam odabro.« Sve mu se to usjeklo u dušu, a snagom »oporuke« predaje svoj doživljaj u trajnu baštinstvu Crkvi: »Uistinu, nismo vam navijestili moć i dolazak Gospodina našega Isusa Krista držeći se lukavu izmišljene bajke, nego jer smo bili očevici Njegova božanskog veličanstva.« (2. Pt 1,16).

Upotpunimo li ovaj Petrov izvještaj o Isusovom božanskom dostojanstvu s riječima što ih je Isus upravio Mariji i Josipu u času doživljavanja svoje punoljetnosti svoje ljudske naravi: »Zar niste znali da ja moram biti u kući svojega Oca?«, nastavljajući osnovni pojam o sinovskom Srcu Pomazanika Gospodnjega.

Kristove riječi: »biti će u kući Oca svojega«, i Očevo priznanje: »ovo je Sin moj, Ljubljeni«, daju nam naslutiti nedokučive dubine i neizrecivu slast blizine. Isus, pravi Bog i Čovjek, doživljava se kao neosporno Očevo vlasništvo, jedini Očevo posjed, podvrgnut isključivo Očevoj vlasti, i u svoj svojoj osobnoj slobodi, radosno, odlučno i ponosno, u svemu i u svima izravno Mu se pokorava. Ali u istom činu pokoravanja svjestan je da i O-tac Njemu pripada kad govoriti: »Ja i O-tac jedno smo.«

Stoga nauka koju Isus iznosi nije njegova nego Očeva: »Onaj koji me posla, istinit je, i ja što sam naučio od njega, to govorim svjetlu.« (Iv 8,26). U djelima kojima očituje svoju božansku moć, ne želi proslaviti sebe nego Oca.

Svijest Isusova sinovstva ispunjena je savršenim klanjanjem jedne potpuno nesetbene ljubavi. Isusov stav dostojanstvene ovisnosti o Ocu, prožet iskrenom slobodom i izvornom radošću, u-

čenike je zadivio, a protivnike razdražio.

Svijest Isusova služenja
Kraljevstvu Očevo, i zanoso-
no ispunjavanje Očeve volje,
vrhovni je zakon njegova bi-
ća, i sam spomen Očeva Imena
pokreće sve Kristove mo-
ći. U Očevo Ime putuje, nau-
čava, poziva, izabire, odga-
ja, šalje, tješi, iscjeljuje, o-
prašta, uskrisava i napokon
sam ustaje od mrtvih, da bi
dijelio Duha Svetoga po ko-
jem Otajstvo pomirenja ima
doprjeti od svih ljudi.

Svijest Isusovog predanja
njegovom valikosvećeničkom
molitvom neposredno pred
muku. »Oče, proslavi Ti me-
ne kod sebe samog slavom
koju imadoh kod Tebe prije
nego postade svijet. Ja sam
Tebe proslavio na zemlji, iz-
vršivši djelo koje si mi dao
da učinim.« (Lk 17, 4—5).

Isus znaće da put do bo-
žanske slave koja je sva o-
sunčana vječnom i neizmjernom
ljubavlju, vodi čovjeka strmim putem pravo na uska
vratu potpunog predanja volji
Očevoj. Svoje potpuno pre-
danje volji Očevoj, Isus je
potresno doživio u Getsema-
niju. Tu se vodio luti boj iz-
među zahtjeva Isusove ljudske
naravi i dragovoljnog pri-
hvaćanja božanske volje u
Kristu.

Isus je trpio, a još više ljubi-
bio. Znao je da Ga Otec ne
šteti kao svog Jedinorodenca
jer hoće da baš On, »Pr-
vorodenec među mnogom
braćom«, sve ljudi bez iz-
nimke spasi »od raspadi-
nosti grijeha i smrti«, kako bi
svakome pojedinačno omogu-
ćio da postane poučljiv i pri-
lagodljiv, pa da se u rado-
noj slobodi velikodušno otva-

ra Duhu Svetom koji može sve ujediniti u ljubavi i do-
vesti k Ocu.

SRCE ISUSOVО, U KRILU MAJKE OD DUHA SVETOГA SAZDANO

Prvi Crkveni sabori ispovijedaju vjeru u Isusa Krista koji se »utjelovio po Duhu Svetom od Marije Djevice i postao čovjek«. Ta vjera odjekuje i dandanas svake nedjelje i blagdana u našim crkvama, i odjekivat će do konca svih vremena. Kad god o tome razmišljamo, šire nam se horizonti Duha, a tijelo se postavlja u dostoja-
stven položaj stanja ili smjer-
nog klanjanja.

»Uvezali narav sluge«, Krist »ponizi sam sebe postavši poslušen do smrti«, kako bi braći ljudima svoje očitije ob-
javljivao Oca koji je jedini Gospodar, jedini Svet, jedini Dobar i Izvor života. Zbog toga uzvišenog zadatka Duha Svetog je u krilu djevičanske Majke oblikoval Kristu pravo ljudsko srce koje može na častan način ostati trajno ponizno i do te mjere za-
ljubljeno da se potpuno stoti s Ljubljenim.

U djevičanskom začeću, kao remek-djelu Duha Svetoga, Crkva ne prestaje gledati, i to s pravom. Onu koja nam je rodila Kriста, da bi se po Crkvi mogao radati i rasiti i u sročima vjernika.

U krilu djevičanske Majke Vječna Riječ Očevo postaje tijelom. Sin Božji mogao se utjeloviti i na neki drugi ču-
desan način, pojaviti se, da-
pače, kao već odrastao čo-
vjek. I u tom slučaju bio bi
Krist savršen čovjek i Sin

Božji, ali ne bi bio potomak Adamov i naš brat po tijelu. Da nije rođen od Marije, ne bi bio potomak iz roda Davidova.

Ova sveta Otajstva bila su predmet dugotrajnog promet-
ranja i zadivljenog uživljavanja
svih svetih Otaca Crkve
na istoku i na Zapadu. O to-
me se mnogo razmišljalo i
na drugom vatikanskom sa-
boru.

»Otc milosrda je htio da
predodredena Majka prije Utjelovljenja dade pristanak,
da kao što je žena sudjelova-
la u zadavanju smrti, da tako
žena sudjeluje i u davanju
života. To izvanredno vrijedi o Isusovoj Majci, koja je svijetu dala sam život koji
je sve obnavlja, i od Boga je
bila obdarena darovima koji
su u skladu s tako uzvišenom ulogom.« (LG 56). Prema rječima istog Sabora, Sin je
Božji od Nje uzeo ljudsku
narav, da misterijima svoga tijela oslobodi čovjeka od
grijeha.

Papa i „gostujući radnici“

O gorućem problemu seljaštva, naročito seljaštva iz ekonomskih razloga, danas se govori mnogo i na različitim razinama. O tom problemu govorio je i Papa prigodom svog posjeta Austriji za »14. katolički dan« u rujnu 1983. Budući da se Hrvati nalaze u samom vrhu »seljačkih naroda« Papine riječi imaju za njih veliko značenje.

RIJEĆ PAPE — RIJEĆ CRKVE

Iako se Papa u svom govoru obratio svim radnicima istaknuvši da se osjeća s njima duboko povezan, i da s njima dijeli njihove nade, brige i strahovanja, ipak se posebno zadražao na problemu tako zvanih »gostujućih radnika«.

»Obraćam se ponajprije vama, gostujući radnici. Vi ste u potrazi za radom i kruhom — djelomice skupa s obiteljima — morali napustiti svoju domovinu da u novoj sredini, u zemlji drugačije kulture i nepoznatog vam jezika, započnete novi život. Sobom ste amo donijeli svoje mnogovrsne sposobnosti, svoju stvaralačku volju i svoj radni žar, a to je vaše bogatstvo. Vi ste kroz protekle godine pridonijeli gospodarskoj izgradnji i usponu ove zemlje i samim tim ste stekli pravo na jednak postupak u svim socijalnim potrebama. Osim toga, vi ste sa sobom donijeli iz svoje domovine svoju bogatu kulturnu baštinu, svoju religioznost i svoj način ophodenja... Vašim boravkom ovdje, na tlu Austrije opet se susreću pri-

padnici mnogih naroda. Ova činjenica omogućuje plodne dodire različitih kultura, bolje uzajamno upoznavanje i bratsko povezivanje među narodima... Zajedništvo na radu trebalo bi voditi uzajamnom međuljudskom i duhovnom obogaćivanju, smanjenju predrasuda prema drugome i porestu poštovanja onog koji drugačije govoriti i drugačije vjeruje.«

Takvu širinu pristupa može imati samo onaj koji vjeruje u Evanelje i svijet gradi na Istrinskom nadrastanju svih račnih, kulturnih i vjerskih razlika, ne koristeći nikada jedne protiv drugih u želji da se nametne jedno shvaćanje života. Istini treba svjedočiti ljubavlju, tek onda osvaja.

RIJEĆ ZEMLJI DOMAČINU

Za zemlju domaćina i njezinu stanovništvo prolazi odjatne zadatke da strane radnike primi kao ljudi i bratski ih susreće. Strane se radnike ne smije promatrati samo kao puku radnu snagu i sredstvo za bogaćenje, možda čak državnim zakonima.

»Svi, a prije svega javne službe, trebaju stranim radnicima pomoći da prema postojećim mogućnostima dovedu i svoje obitelji i da si priznave odgovarajuće stanovaće. Treba im, nadalje, omogućiti da se pod povoljnim uvjetima uključe u tokove društvenog života. Javne ustanove, kao što su sindikati, stranke i školstvo, također su pozvane da prema

svojim mogućnostima doprinisu uklanjanju diskriminacije i predrasuda koje proizlaze iz netrpeljivosti i ne-povjerenja.

Naročito pozivam kršćane ove zemlje da »gostujućim radnicima« pruže pravo gospodarstvo koje će odgovarati istinskim interesima njihova osobnog života i rada, i neka se pokušaju suožljiveti s njihovim problemima. Poput samoga Isusa, i tolikih svećačkih likova koji su Isusa naslijedovali, i mi kršćani moramo neprestano nadilaziti okvire svoje narodske pripadnosti, svog društvenog položaja, svojih kulturnih obilježja, i upravo strancima i onima koji su potrebni naše pomoći izlaziti ususret kao svojoj braći te ih prihvatići u ljubavi.«

COVJEK NE POSTAJE

COVJEK TEK PO RADU

»Ne smije se dogoditi, da onaj koji bi izgubio radno mjesto, samim tim izgubi i svoje uobičajeno mjesto u društvu, da ga se izolira i orobi mu se svijest o vlastitoj vrijednosti. Istina je da je rad za ljudi od temeljnog značenja, i zato ga je kršćanstvo uzdiglo na dostojunu razinu. No, čovjek je odsjev Boga, i treba ga vrednovati prema njegovom trajnom dostojarstvu, a ne prema njegovu radu. Nezaposlenost ne treba stoga nikad gledati kao neku osobnu ljagu. Rješenje ovog mučnog problema ne može se naći bez žrtava svih sudionika. Vi ćete svoju tako često dokazanu solidarnost u ovome iznova potvrditi. Vjerujem da će vam to i ovaj puta poći za rukom.«

MLADI, ŽENE, INVALIDI I TREĆI SVIJET

Neke grupe ljudi posebno su pogodene zlom nezaposlenosti. To su u prvom redu mladi koji su zbog toga bolno razočarani životom, žene koje su prve na udaru da izgube posao, i invalidi. Iako se ženama ulozi u obitelji pripisuje najveće značenje, ne bi zbog toga smjeli biti zapostavljene u zvanju za koje su se pripravljale. Svali čovjek ima pravo na rad u skladu sa svojim mogućnostima. Zato bi bilo nejudeški ljudi dijeliti na jake i zdrave, slabe i bolesne kad je u pitanju njihovo vrednovanje.

«Napokon, mora biti spomenut još jedan problem koji mi posebno leži na srcu. Pored svih opravdanih briga za gospodarsku i socijalnu budućnost, ne zaboravimo onu još dajecko veću nevojulu zemalja »trećega svijeta«. U rješavanju velikih društvenih problema koji su se nagomilali ne smijerno misliti samo na sebe. Upravo kao kršćani moramo stremiti za onakvim rješenjima, koja imaju uvijek pred očima dostojeanstvo onih ljudi koji su povrijeđeni u temeljnim ljudskim pravima.»

GDJE SU RJEŠENJA?

Za rješenje tih problema Papa poziva katolička udruženja poslodavaca i posloprimaca, škole i socijalne ustanove, da ih marno proučavaju u svjetlu enciklike »Laborem exercens«, u kojoj su izložena katolička načela socijalne nauke i nauke o radu. Premda su ti problemi teški, nema razloga za mirenje s postojećom situa-

cijom, jer nam je svijet uvihek, pa i ovaj današnji, stavljen u zadatku. Prve stranice Biblije koje neki zovu i »Evangelije rada«, na rad gledaju kao na čovjekov nastavak Božjeg stvarateljskog čina, koji se ispunju u svim časnim svakodnevnim čovjekovim dužnostima.

»Rješavanje socijalnih i gospodarstvenih problema primoralo je radnog čovjeka na zajedničku akciju — na solidarnost... Kršćanska solidarnost navodi na akciju. U Evangeliju vidimo Isusa kako otvorenim očima prolazi svojom domovinom. Ljudima udarenima patnjom obraća se s puno ljubavi i izvlači ih iz izolacije u koju ih je gurnula bolest ili prezir. Pri tom nadilazi otpore u svojoj sredini, pa i kod sarnih apostola, i to velikom odrješitošću. Tako se ni kršćani, ako su solidarni, ne mogu miriti ni s kakvom nepravdom. Odlu-

ka za akciju je presudni korak da se doprinese izgradnji svijeta dostojnijeg čovjeka.

Kršćanska solidarnost sili na zajedničko djelovanje. Put od JA prema MI pretpostavlja odricanja od svakog egoizma i samodostatnosti. Traganje za usaglašavanjem jedno je škola osobnog razvoja i sazrijevanja. Napokon, zajednička je akcija najprikladniji put da se postojeći problemi rješavaju sa samicama onima koji su pogodeni. Kršćanska solidarnost živi od ZA a ne od PROTIV.« Papa je u tome jasan. Cilj radničke solidarnosti nije pobeda nad nekim, nego nad nečim, pobeda nad zlom. Cilj joj nije slavodobit ili prevlast, nego pomaganje, poboljšavanje i razumijevanje čovjeka u svim njegovim dimenzijama, u svjetu njegova koničnog određenja.

Priredio: Marijan KOVAC

Isus Krist - kruh Života

U susret nacionalnom Euharistijskom kongresu

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

PRIPRAVA JOŠ TRAJE

Ove godine, u rujnu, slavimo Nacionalni euharistijski kongres u Mariji Bistrici. Na nj smo se pripravljali biskupijskim euharistijskim kongresima koji su se uglavnom već izredali. No s njima pripremanje na nacionalni kongres nije završeno. Priprava još traje sve do dana nacionalne proslave.

Nacionalni euharistijski kongres nije, i ne smije biti, samo »veličanstvena proslava« kojoj će sudjelovati mnoštvo vjernika iz svih krajeva domovine skupa sa svojim pastirima i njihovim kolegama kao delegatima mjesnih Crkava drugih naroda. On je odgovoran čin cijele Crkve u našem narodu, čin svih nas, biskupa i svećenika, redovnika, redovnica i vjernika koji žive u svijetu. Njim bismo svi htjeli na poseban način produpstili vjeru kojoj je Euharistija veliko svjetlo, prikupiti snage za evandeosko služenje

i iskusiti zalog naše buduće slave koja nas kao Božju djecu čeka na nebesima. Zato naše misli kroz sve ovo vrijeme neposredne priprave moraju biti usmjerene prema Euharistiji.

SPOMEN-ČIN

Euharistija je živa uspomena, spomen-čin onoga što nam je Isus ostavio na Posljednjoj večeri, samoga sebe otajstveno predana i prisutna pod prilikama kruha i vina, da bismo nakon njegove vidljive prisutnosti imali od čega živjeti i čime se hraniti. Euharistija je njegov testamenat u kojem nam je ostavio samoga sebe. To je jedinstven slučaj u povijesti čovječanstva.

Testamentima ljudi ostavljaju u baštinu nakon svoje smrti svoja materijalna dobra, svoju nauku, svoja djela ili samo uspomenu na sebe. Isus je učinio mnogo više, On je ostavio samog sebe. To je vrhunski izraz njegove božan-

ske moći, ali i naročito pažnje prema nama. Niže, naime, važno što je Isus s nama, nego je važno što je On s nama kao onaj koji nas ljubi. Tu, pred hostijom i kaležom, rada se i produbljuje naša vjera, jer nam je vjerovati da Bog može učiniti ono što čovjek ne može. Osim toga, pred hostijom i kaležom učimo i što je vjera. Ona je povjerenje iskazano ljubavi, odgovor na pitanje da li smo spremni ljubiti.

ŽRTVA I GOZBA

Pod prilikama kruha i vina prisutna je Isusova žrtva na križu, prisutan je Isus koji iz ljubavi prema nama dariva Ocu svoj život, ugrožen i dokrajčen nepravdom, nasiljem i mržnjom. Euharistijsko Isusovo lice je lice krvavoga dogadaja našeg Otkupljenja, lice kao svjedočanstvo iscrpljene Ljubavi koja je u prednju same sebe išla do kraja. Pod prilikama kruha i vina

pripravljena nam je gozba. Tijelo i Krv Isusovu. Ocu darovanu žrtvom, Otac, uskrsnući Isusa od mrtvih, dariva nam za hranu i piće.

Euharistijsko Isusovo lice je lice veličajnog dogadaja uskrsnuća, raskošno lice Ljubavi koja se daje za život svijeta. Otkupljeni, naime, svijet nije podržavan Božjom stvaralečkom moći, nego moći euharistijske ljubavi. Smrt i Uskrsnuće, Raspeti i Uskrsni, žrtva i gozba — dva su lica jedne te iste Isusove ljubavi.

DUH JE ONAJ KOJI OŽIVLJJAVA

Euharistiju izvodi i kroz nju djeluje Duh Sveti. U 6. poglavju Ivanova Evanđelja nalazi se Isusov govor o Euharistiji. Tamo piše: »Duh je onaj koji oživljava« (Iv 6,63). Isus je htio reći: »Kroz moje uskrslo tijelo i krv darovati će vam se Duh Sveti, osloboditi vas, oživjeti vas na božanski život i meni suočiti da budete sa mnom djeća istoga Oca.«

Euharistija nije pusta Isusova prisutnost, nekakvo šuplje statiranje. Ona nije cilj samo sebi. Ona ima cilj Izvan sebe. Euharistija je tijelo predano za nas ljudi i krv izlivena za mnoge. Ona je -mjesto- s kojeg Isus po svom Duhu obraća svijet i daje mu život, učeći ga iznutra da živi kao što je On živio. Ona je za spasenje i oslobođenje svijeta.

IVO ČINITE MENI NA SPOMEN

Isusove riječi »ivo činite meni na spomen« ne odnose se, dakle, samo na sakramentalni obred i ustanovu svećeničkog reda, nego — a neki kažu čak i »prije svega«, na naš život. »Činite i vi u životu

što sam je činio, darujte se drugima sve do izlikavanja krvi za njih kao što sam se ja darovao, i tako će vaš život biti meni na spomen. Budite za spasenje i oslobođenje svijeta.«

Ako danas bližnjemu treba nešto darovati, tada mu u prvom redu treba darovati svoj život vjere, bez koje nema spasenja ni moralnog oslobođenja čovjeka. Upravo za taj dar drugima redovito treba umrijeti, učiniti ono što je Isus učinio za našu vjeru, predati svoj život, što se može zbiti na razne načine, često čak nepredvidive.

EUHARISTIJSKI PEČAT

Riječ »pečat« će nas na slikovit način najbolje upozoriti na to sebedarivanje. Ne mislim reći da sakramenat Euharistije utiskuje u dušu neizbrisivi pečat, kao neki drugi sakramenti, nego mislim nešteto sasvim drugo. Pričest kao suočljenje s Isusom obvezuje kršćane na vršenje djela ljubavi, zahtijeva od njih životno opredjeljenje za ljubav kao »znak« (Iv 13, 35) po kojem se kršćanski život bitno razlikuje od drugih životnih usmjerenja.

Eto, to bi bio taj pečat ljubavi, koji bi kršćanin trebao utisnuti u svako svoje djelo prema čovjeku. Kršćanski moral je moral ljubavi, one i onake ljubavi kakva je pod prilikama kruha i vina, ljubavi čovjeka određena, posvećena i drugima predana. On je euharistijski moral. Svišto je spominjati da kršćansko koriensko opredjeljenje za takav moral, za ljubav euharistijskog nadahnuća olakšava zalaganje kršćana u javnom životu na svim razinama.

Raste broj bogoslova

Prema najnovijim podacima iz Vatikana, u bogoslovskim sjemeništima cijelog katoličkog svijeta pripravlja se na svećeničko zvanje 68.633 studenta bogoslovije. Od toga u Evropi 24.032, u Sjevernoj i Južnoj Americi 24.346, u Aziji 12.499, u Africi 6.633, u Oceaniji 851.

U usporedbi sa statističkim podacima iz godine 1977. očituje se porast svećeničkih zvanja za 13,7 posto.

Isti Izvor donosi da je broj novaka i novakinja u raznim redovničkim zajednicama mlađe Crkve u Aziji i Africi veoma utješan. Tako se na primjer u Africi spremi na redovnički život 603 novaka i 1.592 novakinje; u Aziji 998 novaka i 2.758 novakinja. Najveći porast novaka i novakinja imaju redovi i kongregacije u Indiji.

Neka nas ovi utješni podaci potaknu na još revniju molitvu za duhovna zvanja, jer tako ispunjamo i Gospodinovu zapovijed: »Molite Gospodara žetve da pošalje radnika u svoju žetu.«

Prispjelo: Ivan KUKULA

Svjedočanstvo kubanskog pjesnika

VJERSKO UVJERENJE RAZLOG ZA ZATVOR

Armando Valladerès, kubanski pješnik, proveo je u kubanskim zatvorima 22 godine. Kad je napokon došao na slobodu, krenuo je u svijet da svjedoči za svoju vjeru i da govori o prilikama u kojima se nalaze kršćani njegove zemlje.

Evo njegova svjedočanstva:
Bio sam nepravedno zatvoren u 23. godini svoga života, optužen za zlodjela kojih uopće nisam počinio. Moje vjersko uvjerenje bilo je u to vrijeme istinsko, mada vjerojatno površno. Svoju kršćansku vjeru sam poprimio kroz školu i obiteljski odgoj. Pri-mio sam je kao što dijete poprimi lijep način ponosa, ili kao što nauči abecedu.

Ipak, i to moje vjersko uvjerenje, kako god bilo tek ono najosnovnije, pokazalo se sumnjivim i neprijateljskim za kubansku komunističku revoluciju. Mojim tužiteljima i sučima nije trebalo ništa više da se uvjere kako sam ja potencijalno opasan protivnik.

ZATVOR I RAST U VJERI

Mogu reći, da sam od prvih dana svoga zatočeništva doživljavao osjetljiv porast svoje vjere. U početku, dakako, Bog je bio za mene sredstvo da nadvladam strah da ću izgubiti život. Znao sam, naime, da sam u opasnosti da budem strijeljan. Danas, dvadeset godina nakon svih tih noći užasa i proživljenog straha, taj mi se put približavanja Kristu čini ljudskim, ali ne još i završenim. Nakon toga, stekao sam još jedno novo kršćansko iskustvo: pritisnut mukama, vidi sam sprogne mlađe ljudi, većinom sa sela i studente, kako umiru uzvikujući: «Zivio Krist Kralj!»

Mislim da je upravo u tim trenucima moja kršćanska vjera od jednostavnog vjerovanja prerastala u duboki »zivot života«, dopuštajući mi da u uvjetima, kao što su bili upravo moji, pravo reagiram i oduprem se stalnoj kušnji na zadržavanje političke rehabilitacije, tako što bih pristao na program »pranja mozga«. To bi značilo podlegnuti slabosti,

ali bi ta slabost ujedno dokrajčila moju strašnu situaciju.

Takav izbor po kojem bih prihvatio tobožnju političku rehabilitaciju, za kršćanina ne znači niti neku slijepu smislost niti beskoristan heroizam, nego u prvom redu jednu tihu i promišljenu mogućnost za obranu svoga demokratskog mišljenja. Takav izbor znači čvrstu odlučnost volje za očuvanje vlastitog dostojećinstva i poštovanje samog sebe u dnu zatvorske celije, gdje je zatvorenik i previše izložen opasnosti da izgubi snagu duše i postane ljudski otpad.

Biti kršćanin u tím uvjetima, značilo je u prvom redu ne mrziti svoja mučitelje. Što je njihova mržnja više divljala, to više se moje srce ispunjalo ljubavlju i pouzdanjem koje mi je davao snage da sve podnesem. To nema ništa zajedičkog s nekakvim mirenjem sa situacijom ili samoponižavanjem. Takvo vladanje je prije svega odraz unutarnjeg mira, radosti i slobode, jer uza me u tamnici je Krist.

SVIJET NIJE UPUCEN

Nepostojanje vjerske slobode na Kubi nije dovoljno pozato. Mnoge protestantske crkve su bile zatvorene. Svojim vlastitim očima sam vidiо jednu crkvu na Otoku pintja pretvorenu u skladište poljoprivrednih proizvoda. Ista sudbina zadesila je i katoličke crkve u gradu Villanueva i San Francisco. Castro je spriječio i slavljenje Božića, a već i samo božićno drvce smatralo se kontrarevolucionarnim simbolom.

Probuje li se za nekog studenta da ide u crkvu, biva otputan sa sveudžilista. Ako

neko malo dijete govori svojim drugovima iz razreda o Bogu i Kristu, roditelje mu pozovu u školu gdje im onda tumače kako su to sasvim neznanstvene ideje koje predstavljaju samo tragove mračne prošlosti. Ako bi se roditelji usprotivili, mogu biti pre revolucionarnom zakonu optuženi za zločin ideološkog zastrjenja.

Rijetku djecu koja još idu na vjerouauk, sami svećenici upozoravaju da je ono o čemu se govori u crkvi vrlo intimna i strogo privatna stvar, i da ni u kom slučaju ne smiju o tom govoriti sa svojim prijateljima. Svećenici to čine zato da djecu zaštite.

Zelio bih vas zamoliti da se u svojim molitvama sjetite moje braće, mojih zatvorenih prijatelja. Oni pate zbog svojih ideja i zbog svoje vjere. Jedini način da im se pomognе je tvrditi svijetu da oni postoje, da su poniženi, izručivani i mučeni.

Ako se ništa ne učini da se oko njih sruši zid šutnje, nikad neće izići iz zatvora. Samo uporno obavještavanje i masovni pritisak može im vratiti slobodu. Moj osobni slučaj to potvrđuje!

(Prevedeno iz »Les Echos du chant d'oiseau«, Bruxelles, 2. 10. 1983.)

Valentin MIKLOBUŠEC

Jubilejski susret mladih u Rimu

Kardinal Rossi izjavljuje, da je priprava na taj susret mlađeži već u punom jeku. Sve su Biskupske konferencije svijeta zamoljene za suradnju. Susret u Rimu — veli kardinal organizator — treba biti dobro pripravljen najprije u vlastitim biskupijama, osobito zadnjih tjedana prije polaska u Rim. Samo onda se možemo nadati onim plodovima, koje Sveti Otac želi po njima ostvariti.

Papa Ivan Pavao II. povjerio je kardinalu Rossi, pročelniku Papinske komisije za svjetovnjake, da organizira međunarodno hodočašće katoličke mlađeži, koje će se održati u Rimu od 10. do 15. travnja 1984. Ovo je hodočašće Sveti Otac u više navrata navijestio i pozvao katoličku mlađež iz cijelog katoličkog svijeta da se tih dana nađe u što većem broju na grobu sv. Petra i okupljeni oko Kristova narjesnika. Tim bi hodočašćem imala biti zaključena i prosilava Jubilarne godine Otkupljenja, koja je započela na Blagovljest, 25. ožujka 1983.

O tome hodočašću rekao je Sveti Otac prigodom Nacionalnog euharistijskog kongresa u Miljanu, u svibnju 1983. ovo: »Bit će to sastanak posvećen zajedničkim molitvama, razmjenni mišljenja u medusobnim razgovorima, susreti puni mlađenačkih radosti. Ukratko rečeno, bit će to susreti koji će utvrditi u srcima mlađih pravi smisao života i unijeti u njihove duše djelotvorni mir. Susret, koji će mlađe odgajati za gradište novoga svijeta, koji će potpunije odražavati pravo lice današnjeg čovjeka, kao i čovjeka bliže budućnosti, koji se već počeo razvijati.«

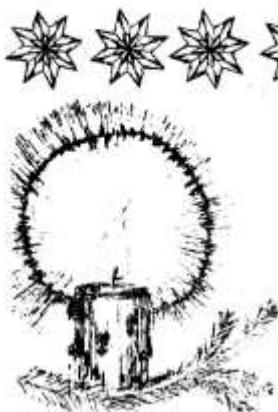
U danima hodočašća od 10. do 15. travnja 1984. održat će se u rimskim bazilikama za mlađe hodočasnike prikladna predavanja koja su već povjera uglednim i stručnim predavačima. No vrhunac hodočašća bit će susret mlađih sa Svetim Ocem koji će se održati u subotu po podne uoči Cvjetnice. U svom nagovoru Papa će se obazirati na očekivanja mlađeži i odgovarati na postavljena pitanja, kao što je to činio u raznim drugim susretima s mlađima.

Katolička Crkva broji danas blizu 3.000 biskupija, razasutih po cijelom svijetu. Naše biskupije spadaju među one, koje su najbliže grobu sv. Petra i Svetom Ocu, a tim nam je i olakšan odziv na ovaj međunarodni susret katoličke mlađeži. Stoga možemo očekivati da nas hodočasnici iz dalekih krajeva neće nadvisti u zanimanju za ovaj susret i u spremnosti na žrtve da bi hodočašće mlađih što bolje uspjelo.

Ako još nismo počeli s pripravama, još nije prekasno, ali je zadnji čas.

(Prema L. Oss. Rom. Supplemento No 251. — Domenica 30 Ottobre 1983 pag II)

Priredio: o. Ivan KUKULA D. I.

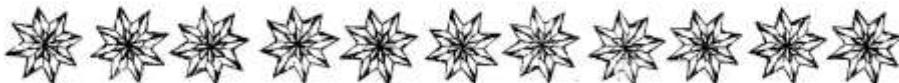

»JAVLJAM VAM RADOSNU VIJEST KOJA ĆE
SILNO OBRADOVATI I SAV NAROD:
DANAS VAM SE RODIO SPASITELJ,
KRIST GOSPODIN« (Lk 2, 10-11)!

Pozdrav nebeskog Glasnika odjekuje već 1984. godinu, donoseći iznova svakom naraštaju radost i nadu. Nebo je navijestilo Zemlji Veliku Godinu milosti Gospodnje, u kojoj Otac otkupljuje svoju djecu po Sinu u Duhu Svetom.

Bog ne dolazi samo u posjet zemlji, nego da na njoj proživi svu čovjekovu zbilju, i trajno ostane s nama kao naš EMANUEL — Bog s nama. Otada su učovječeni Bog i spašeni čovjek jedna obitelj. Zato je i naša čestitka puna radosti, jer je puna Boga. Svim prijateljima, suradnicima, povjerenicima, čitateljima Glasnika i svim ljudima dobre volje, osobito djeci, roditeljima, osamljenima i bolesnim želi

Srećan Božić i Novu godinu Uredništvo i Uprava

U našoj obitelji je pakao. Prije nego smo se uzeli on je već bio čudan. Ponekad se napio. Bilo mi ga je žao. Misila sam da je to neznatno. Sada su među nama teške svade. On zanemaruje sve. Imamo dvoje djece, ali se on za njih ne brine. Osim toga, silno je ljubomoran i svašta izmišlja protiv mene. U svom očaju, nažalost, i sama sam posegnula za čašom. Jedno je dijete začeto u obostrano pijanom stanju. Bojam se da će nam se sve raspasti, a djeca da će biti duhovni bogalji i moralne propalice. Ima li lijeka našoj pasti?

Marija Š.

nos na području kulture ili civilizacije. Takav je čovjek blesav, nekritičan itd. U takvom slučaju se može i mora govoriti o abnormalnosti. Takav se pijanac osjeća nesposobniji od drugih ljudi, pa to želi prikriti bijednim samo potvrđivanjem psovkama i bludnim rječnikom. I takav spada na psihiatiju.

Patološko pijanstvo je označeno teškim psihičkim poremećajima uz duboku promjenu svijesti. Takav je pijanac agresivan do »teških svada« o kakvima vi govorite, do razbijanja, ludovanja, ili — a to su opet sasvim obratni tipovi — posve je apatičan, potpuno nesposoban za bilo što.

Kronično pijanstvo se opet dijeli u dvije podvrste: »alfa — alkoholičari« i »beta — alkoholičari«. Prvi su oni koji se ne mogu zaustaviti nakon jedne čaše do potpunog pijanstva, ali su se mogli zaustaviti prije prve čaše. Drugi su takvi da ni jedan dan, a nerijetko niti jedan sat, ne mogu biti bez alkohola. Kronični alkoholičari sve više propadaju i tjelesno, i duševno, i moralno. Podložni su, na primjer, naglim promjenama: nekad su grubi i napadački raspoloženi sve do prijetnje umorstvom, samoubistvom, ili veoma lukavo muče svoju okolinu; nekad su smiješno samilosni pa plaću nad svojom sudbinom i nad sudbinom drugih. Redovito su teški sebičnjaci i svi bi morali služiti njihovim prohtjevima. Padaju u rasipnost i upropaste sve dok ne postanu beskućnici. Shvate li da su teško pogriješili, kaju se i obećavaju popravak, ali je to kratkotrajno. Zanemaruju sve dužnosti

Zeleni demon u braku i obitelji

Piše: Ivan FUČEK

Gospodo, vi govorite o »paku« u obitelji. Znači da osjećate da je vaše stanje veoma teško, a sve zbog alkohola. Posljedice se vide na mužu, na vama, na vašem braku, na obitelji, a opasnost je da se jednog dana opaze i na djeci.

Posljedica na mužu. U koju vrstu pijanaca spada

vaš muž? Postoje, naime, tri vrste akutnog alkoholizma ili pijanstva.

Privremeno pijanstvo je kad se netko napije pa pokazuje bijedu orientaciju, smetenost, zbunjenošću, tupost, nesposobnost za koncentraciju, za bilo kakav pothvat ili dopri-

na radu, prema ženi i djeci. Moralno bivaju sve siromašniji. I vi spominjete nešto tipično, tj. ljubomoru. Ona je redovita pojava kod muških alkoholičara u kasnijim fazama. Javlja se s impotencijom karakterističnom za mnoge alkoholičare. U početku je bolesnik sumnjičav, povremeno i neuravnoteženo kritičan prema svojoj supruzi. Patološke ideje ga počnu trajno pratiti, pa i kad je trijezan. Čak iz najmanje sitnice, koja nema veze, zaključuje da mu je žena teško nevjerna. Uvijeren je da je frigidna, i krivo tumači tisuću sitnice kod stope žene doveđeći ih u vezu s nekim muškarcem: susjedom, rodakom, navodnim »ljubavnikom«, pa i sa slučajnim prolaznikom koji je ženu pogledao. U koju kategoriju pijanaca spada, dakle, vaš muž? Idimo dalje?

Iz opisanih raznih vrsta pijanaca vide se i posljedice alkoholizma. I vaš je muž »bio čudan« prije vjenčanja, a »ponekad se napiio«. Vama je to izgledalo »neznatno«. Niste znali da mnogi skloni alkoholu počinju pokazivati neke patološke crte i prije nego počnu piti. Alkohol svakako utječe, samo se to nekad manje vidjelo, a sada je situacija »teška«, »znamenarje sve« jer je povećao dozu. Time je upao u »alkoholnu psihozu« kao i svi alkoholičari. Takva psihiza izaziva lančani sustav duševnih i tjelesnih poremećaja. Alkohol izravno i neizravno oštećuje mozak, podgriza živčano staničje s kojim dolazi u dodir, oštećuje jetru zbog čega dolazi do pretjerane mršavosti i pomanjkanja vitamina.

Posljedice na ženi. Mislili ste prije braka da je to »ne-

znatno«. Bilo vam ga je »žao« i pošla ste za nj.

Stručnjaci tvrde da žene koje se udaju za alkoholičare i same imaju neka naročita svojstva. Najčešće je u njih jako naglašen majčinski osjećaj za takvu nedorastu osobu svoga muža. Teško je što ste »iz očaja« i sama posegnula za čašom. Nemojte se prepustiti! Alkoholizam je tjelesna i psihička bolest, ali alkoholičar ipak snosi odgovornost za takvo svoje stanje. Odgovornost pred Bogom može biti veoma teška ili manje teška, ali ona ostaje sve do obraćenja. Obraćenje donosi tjelesno, psihičko i duhovno ozdravljenje. Iz dopisa zaključujem da se pijanstvo kod vas javlja zasad povremeno, možda je i akutno, jedva će biti kronično. Inače ne biste napisali tako pametan list. Smjesite se trgnite i prestanite i s najmanjom dozom alkohola, ako želite spasiti sebe, djecu i, ako se još uopće može, muža.

Posljedice na djeci. S pravom vas boli što je jedno dijete začeto u obostrano pijanom stanju. Jedni stručnjaci smatraju da sklonost na alkohol ne može biti naslijedena, dok drugi kažu drugačije. Prema njima alkoholizam se javlja kod jednojajčanih dvojaka u 54,2 posto slučajeva, dok kod dvojajčanih dvojaka samo u 3,5 posto slučajeva. Prema tome, kažu oni, očita je stanovita uvjetovanost alkoholizma genetskim putem konstitucionalnim faktorima, ali, navodno, ipak neovisno o ocu. Drugi opet veoma naglašavaju sklonost takve djece kriminalu, raznim poremećajima psihogene naravi, sve do seksualnih manjaka. Neki opet

veoma naglašavaju utjecaj majke alkoholičarke. Ako nakon poroda i prekinje s alkoholom, dijete ipak boluje jer je za vrijeme nošenja dobivalo alkohol iz majčine krvi. Sada ga treba liječiti i odvikavati od alkohola.

Zbog naviknutosti na alkohol iz majčine utrobe, ako se još i podržava, alkoholizam može zahvatiti cijelu obitelj, mjesto ili kraj. Tako su djeca alkoholičara već od rođenja ubrojene u alkoholičare, lako alkohola nisu ni osjetila na svoja usta. Alkohol je u njima već stvorio naviku uzimanjem hrane iz majčine krvi. Такве majke redovito nisu sposobne odgajati djecu, pa su djeca zaista u najvećoj opasnosti.

Posljedice na braku. Među bračnim drugovima od kojih je makar samo jedan pijanac, ne može biti onog čistog, užajamnog bračnog darivanja koje je Stvoritelj zamislio. Pijanci ne mogu biti posrednici čiste Božje ljubavi svojoj djeci.

Posljedice na obitelji. Propadanjem osobe alkoholičara propada i obitelj, osobito ako su to i otac i majka. Time se sve više gube one osnovne osobine čovjeka, potrebne za normalan život u obitelji, a da ne govorimo o nestanku vjere, religioznosti i bitnih etičkih vrijednosti.

»Propast sretne obitelji počinje onog dana kada počne piti jedan od supružnika«, točno je napisao jedan seoski župnik.

Lijek? Vidite u prošlosti odgovoru! Bez definitivnog zahvata nema uspjeha!

Krist posjeda

Isus zove da ga naslijedujemo

Piše: Stjepan KUZMIĆ

POZIV JE ODRAZ SAVEZA

Svako zvanje dolazi od Božja, i ono za sve pozvane predstavlja uvišenu i neshvatljivu tajnu. Već u Starom zavjetu pozivao je Bog izabrani narod da »hodi putem Gospodnjim!« što je značilo: ostati vjeran savezu u koji je Bog ušao sa svojim narodom. Nije bilo nekog posebnog, uočljivog programa, niti su bile organizirane pojedine dionice tog puta. Trebalo je jednostavno slijediti Jahvu, Boga.

Najteži grijeh za Izraelce bio je: promijeniti vodu, slijediti nekog drugog, a ne Jahvu. »Ako zaboraviš Gospodina Boga svoga, i počneš slijediti druge bogove, sigurno ćeš propasti!« (Pnz 8,19). Božje vodstvo naroda došlo je posebno do izražaja na putovanju kroz pustinju, iz zemlje ropstva u Obećanu zemlju slobode.

ISUS POBLIŽE ODREĐUJE POZIV

U Novom zavjetu Isus taj poziv pobliže određuje i govori: »Dodi, slijedi me!« Treba naslijedovati Njega, Boga koji je postao čovjekom, i to pot-

puno, bez pridržaja. U svom govoru na Gori, Isus je svojim sljedbenicima dao i određeni program života koji je On sam u svom životu savršeno ostvario, i nas poziva da ga za njim ostvarujemo, i tako postanemo jedno s Njim.

Isus zove, a čovjek ima zadužbu da na Njegov poziv odgovori, to jest, da krene na put naslijedovanja Isusa. »Zaista, kažem vam, nema nikoga koji ostavi radi mene i radi Radosne vijesti kuću, ili braču, ili sestre, ..., a da ne bi primio stoput toliko ...« Jedini motiv zbog kojega pozvani polazi za Isusom je Isus sam. To nam pokazuju i Apostoli koji su za Isusom pošli na Njegov prvi pogled i poziv, spremno ostavivši sve. »Eto, mi smo ostavili sve i pošli za Tobom!« Tako je učinio čak i carinik Levi, Matej. Bilo je doista da mu Isus reče: »Slijedi me!, pa da ostavi sve, i novac, i pode za Isusom.

Pozvani šutti. Ne objašnjava se s Isusom, nego Ga napravo slijedi. U početku je to samo boravak u Isusovoj prisutnosti, ali će ona pomalo dovesti i do preoblikovanja života, do suobličenja s Kristom. Isus, naime, traži da svo-

ju vjeru i pripadnost. Njemu ne ispovijedamo samo riječima, nego da se ta vjera odjelotvori, utjelovi u našem životu.

POZIV I TAJNA SLOBODE

Ostaje, ipak, tajna zašto toliki ne poslužuju Isusov poziv za naslijedovanje. Zašto mnogi ne uspiju u Isusu otkriti veliko bogatstvo koje bi ih sigurno i potpuno zadovoljilo, iako imaju toliko primjera na kojima se vidi da su Isusovi naslijedovatelji našli u Njemu potpuno ispunjenje svoga bića, i svega što su samo mogli poželjeti? To je tajna ljudske slobode! Gospodin nikoga ne prisiljava na naslijedovanje. On želi slobodan pristanak, ali svojim sljedbenicima obećaje da će »primiti stostruko, lako s progonima, kuću, braće, sestra, majki, djece ... već na ovome svijetu, a na drugome život vječni«.

PRIMJER SLOBODNOG ODBIJANJA SLOBODE

Zoran primjer slobodnog odbijanja Isusovog poziva na naslijedovanje nalazimo u bogatom mladiču o kojem govo-

ri Evandelje. »Dok je (Isus!) izlazio na put, pritrča neki čovjek, pade pred Njim na koljena i upita Ga: 'Dobri Učitelju, što mi je činiti da baštinim život vječni?' Očito je da je mladić imao veliko povjerenje u Isusa, jer mu se poklonio kao što se klanja samo Bogu. Isus ga podsjeća na put koji vodi u vječni život, a zatvrdan je već u Starom zavjetu, te mu nabraja neke od deset zapovijedi. Mladić je na to odahnuo. Sretan je što može na to Isusu iskreno priznati: »Učitelju, sve sam to obdržavao od svoje mladosti. Sto mi još nedostaje?«

Isusu je bila draga njegova vjernost Zakonu, i upravo zbog njegove dobrote i dosadašnje piemenitosti ne želi ga ostaviti na dosadašnjem stupnju, makar to bio i najviši stupanj Starog zavjeta, nego ga poziva na nešto još više. »Isus ga pogleda, zavoli ga i rekne mu: 'Jedno ti nedostaje. Hajde, prodaj sve što imaš, podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebuh! Onda dodi, i slijedi me!«

To je poziv! Pred Kristom kojega treba nastjedovati, sve je drugo manje važno. Sve ono što netko ima mora »prodati», jer je uz Isusa sve drugo sporedno. Krist je toliko vrijedan, da sve što bi se moglo staviti Njemu nasuprot, postaje beznačajno.

Da netko prihvati Krista, mora biti spreman da se svega ostalog liši. Poziv na taj način izražen, ne ostavlja čovjeka u dvoumici ili neodlučnosti, jer traži zauzimanje jasnog stava: ili, ili. Mladić se odlučuje ne ići za Isusom i odlazi od Njega. Odbija poziv jer nema snage da se odreće svega svog bogatstva i da ga tako uloži za postizavanje naj-

većeg blaga, nego se žalostan vraća natrag u sjenu Starog zavjeta.

Ovaj primjer iz Evandelja potiče nas da ispitamo svoju vjeru i stupanj raspoloživosti potrebne za prihvatanje Isusova poziva. Mi smo u onoj mjeri kršćani, u kojoj možemo radi Njega sve ostaviti da bismo Njega jedinog zadobili. Sv. Pavao je sve smatrao otpadom samo da Krista zadržije i u Njemu se nade.

NASLJEDOVANJE ISUSA ISKLJUČUJE POLOVIČNOST

Uz Apostole i druge učenike koji su bez oklijevanja pošli za Isusom odmah kod prvog susreta s Njime, te uz primjer bogatog mladića koji je isto tako odlučno odbio Isusove uvjete, nalazimo u Evandelju i primjere polovičnog stava, osrednje spremnosti za nasljedovanje Isusa. Tako neki daju oduševljen odgovor Isusu kad ih je pozvao, ali ne uzimaju ozbiljno potrebnu oslobadanju od svega što prijeći hod za Isusom. Slijediti Isusa znači odreći se svake druge sigurnosti.

»Dok su putovali, jedan mu putem reče: 'Ja ću Te slijediti kamo god podesh.' Isus mu odgovori: 'Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a Sin Kovječići nema gdje bi glavu naslonio.' Isus ga upozorava da ga ne čeka lagodnost. Ići za Isusom nije najlagodniji put do slave.

»A drugomu reče: 'Slijedi me!' Ovaj odvrat: 'Dopusti mi, Gospodine, da najprije odem i pokopam oca.' Isus mu odgovori: 'Pusti mrtve, neka ukopavaju svoje mrtvace, a ti, hajde i navješćuj Kraljevstvo Božje!'

Toliki naši »ali« i »ako« mo-

gu s ljudskog stajališta imati svoju određenu vrijednost. Međutim, kad se suprostavljuju Kristu, onda postaju sasvim bezvrijedni. Gledano čisto ljudskim očima, pozitivne vrijednosti bez Isusa i izvan Isusa, samo su skup svega onoga što možemo nazvati »kraljevstvom mrtvih« kojemu se suprotstavlja Kraljevstvo Božje, Kraljevstvo života, koje treba naviještati, a Kraljevstvo je Božje osoba Isusa Krista.

Jednako tako oklijevajući, a u krajnjoj limiji i negativan odgovor, daje Isusu i drugi koji mu reče: »Ja ću Te slijediti, ali mi dopusti, Gospodine, da se najprije oprostim sa svojim ukućanima.« Isusu mu odvrat: 'Nitko tko stavi ruku na plug, te se obazire natrag, nije prikladan za Kraljevstvo Božje.'

ISUSA SLIJEDITI U SMRT I USKRSNUĆE

Mnogi će se možda zapitati, je li onda uopće moguće Isusa slijediti potpuno i bez oklijevanja?

Merija, prvi učenici i mnogi kroz povijest, živi su primjer odlučnog i potpunog nasljedovanja Isusa, i neprestalog rasta na tome putu.

Taj se poziv temelji na sakramentu krštenja po kojem smo učijepljeni u Krista, i dužnost nam je da Njega kao Vrijednost koja određuje naš život uvijek iznova biramo, i svaki dan se za Njega potpunije odlučujemo.

Nije uvijek lako slijediti Isusa, jer On je vrlo zahtjevan. Traži mnogo i uzima sve, ali nam zauzvrat daje još više, daje nam samoga sebe. Jer zna da samo s Njim možemo biti potpuno sretni.

Glasnikova priča

Vihori i snjegovi

Piše: Tadija PRANJIC

Noć je pooodmakla. Vjetar sve jače zvijždi nad dalekim ravnim poljima, noseći prema selu snježnu vijavici. Podmuklo se sručio na selo, zajavkao oko prozora i vrata siromašnih domova, zastenjao u golim krošnjama stoljetnih lipa. Njegov jauk i urlanje kao da priča o ovim ljudima koji uz drhtaj plamena petrolejke sjede stisnuti jedni uz druge, zabrinuto pogledavajući u prozore, osluškujući oluju koja sve više bjesni.

U maloj kući nadomak se la bilo je posve tih. Ivan i Ružica su sjedili uz toplu peć i posve tih nešto razgovarali, da ih se nije moglo razumjeti. Pogled im je često skrenuo na kolijevku malog Hrvoja, koji je prije pet mjeseci ugledao svjetlo dana. U susjednoj komorici već je spavaла Ivanova majka. Težak život i siromaštvo utisnuli su joj na lice neizbrisive bore, trag prohujalih godina.

•Teško je ovdje živjeti, djece, ali dat će Bog i boljih vremena», znaia je starica često govoriti sinu i nevesti. Kao da se negdje u dubini svoga bića pridobivala da ne ostane sama, bez ikoga. Dva starija sina joj je odnio rat. I mužu se zameo svaki trag. Ne zna im se ni grob. Često se znala potajice pitati: »Nisam li ja Bogu štograd zgrješila da me to snade?» U mislima se vraćala u svoju daleku prošlost, prisjećivala se dogadaja, davnih dana svoga djetinjstva i mladosti. Gledala je kako stoji s mužem pred oltarom i oboje se zaklinju na uzajamnu vjernost do groba. Gleda sve što je rat odnio, što donio, a onda dubo-

ko uzdahne: »O, Bože moji! Onda je opet zašutjela kao grob koji najviše kazuje. Bila je ona, kao baka, u svem svom siromaštvu ipak i sretna. Uz nju je sin Ivan, snaha Ružica i sada mali Hrvoje. Kad god je gledala malisana u kolijevci, blaženi osmijeh bi je raznježio. Ali kad bi se onda sjetila svog pokojnog muža, dušu bi joj potresla neka teška slutnja. Bojala se da ne ostane sama, jer joj je sin Ivan živa slika očeva. Uvijek zamišljen, skoro odsutan. Kao da traži, a ne nalazi izlaz iz bijede.

U duši Ivana i Ružice podmuklo je stenjala bura. Šutke, i skoro bez daha, gledali su jedno u drugo, dok su njihove sjene zbog titranja plamena svijeće plesale sablasni ples na stijenama siromašne kućice. Oči bi im se stopile na kolijevci malog Hrvoja koji je mirno spavao pod njihovim pogledom. On i ne sluti kakav je nemir u duši njegovih roditelja, i da im te večeri san nikako ne dolazi na oči. Već je prošao mjesec dana kako su dobili potrebne papire za put u Švedsku, ali dijete, pa majka... Najprije bi trebao podi Ivan, a tri mjeseca kasnije i Ružica, kad odbije dijete od sise. Kad god bi o tome razvezli razgovor, uvijek bi završili šutnjom, u kojoj je strašilo čak i kucanje starog sata na zidu. Kao da je zamro svaki život u kući.

»Ružice, ipak je bolje da ja odem. Vidiš i sama, svi su oko nas napravili lijepo kuće. Svi rade u tudini. Kad se ja malo snadem, pozvat ću i tebe. Mama će nam čuvati Hrvoja.«

Dani su postali veoma kratki, a noć je spustila svoja tajanstvena krila nad selo. Na zapadnom nebnu nadvili su se olujni oblaci, a ljudi su se ranio povukli u svoje tople domove. Uz toplu peć su pričali o starijem vremenim, o rato-vrima koje su mnogi preživjeli. Govorilo se da u stoljetnom kalendaru piše da će ova zima biti duga i hladna, a to je ljudi zabrinjavalo.

»Dobro, Ivane, poći ćemo oboje. Bit će nam zajedno lakše.«

Opet dugi tajac. Kao da je vihor sudbine potresao njihova srca.

Ujutro, kad je svanulo, činilo se da je i vjetar stao. Ivan i Ružica izgledaju umorni. Noćas nisu ni oka stisli. Došlo je i podne. Sjeli su za stari obiteljski stol koji je pamtilo mnoge događaje i sudbine ove kuće. Nekad se oko njega zajednički molilo i bla-govalo, šalilo i pjevalo. Danas je sve drugačije.

»Mama — rekao je Ivan po objedu — ovako se više ne može. Ja i Ružica smo dobili papire i poći ćemo u Švedsku na rad. Ti ćeš čuvati malog Hrvoja. Često ćemo ti pi-sati, a i doći ćemo što prije.«

Starica se na te riječi nije ništa promjenila u licu. Na-učila je oni kriti prave osjećaje, čak i onda kad joj bol raskoli srce. Sin je čekao od-govor kao optuženik osudu. »Ma, zar i vi, djeco, odoste? ... Neka vas Bog čuva. A ja cu čuvati Hrvoja.« Opet tišina.

Slijedećeg dana Ivan je pakovao svoje stvari za put. Nije imao bogzna što. Mati je sjedila oborera pogleda, kao da negdje daleko, daleko traži lica svojih dragih ko-jih više nema. »Ivane, sinko, nemoj u tudem svjetu zaboraviti na Bogal. Misli na dije-to, i na staricu majkul.« »Sve će biti dobro, mama. Ružica i ja ćemo se vratiti za koju godinu. Nek i ti pod stare dane imaš topliji dom.« »Ako samo budem živa, sinko moji!«

Ružica i Ivan su stajali na kolodvoru. Riječi im ne dolaze. Uto se začuje sa zvučnici: »Helas express dolazi na

treći peron.« Još jedan duboki pogled i zagrljav na odlasku.

Ivan je sjedio uz prozor. Počela je kiša. Krupne kapi poput dječjih suza kao da ga tuku po licu. Vlak Juri, a Iavanaugh se misao zaustavila na osamljenoj kućici nakraj sela. Po hladnim, željeznim tračnicama ode mnogo toga u ne-povrat.

Ivan se doista brzo snašao. Bilo je naših ljudi koliko hoćeš. Za tri mjeseca evo k njemu i Ružice. Zajedno im je lakše. Svaki tjedan šalju majci piemo i pozdravljaju svoje malo zlato, Hrvoja: »Mama, poljubi ga mjesto nas!« Baka bi sjela pored krevetića i čitala unuku što piše tata i mama. Nevine djetinje oči ni-su razumjele zašto su u bakićim očima suze, dok mu tepa da će tata i mama doći za Božić i donijeti mu puno darova. Hrvoje bi mahao ručicama kao da jedva čeka.

Kroz ljeto je Ivan počeo kasniti s posla. Ispričavao se Ružici da radi dulje, kako bi što više zaradio. Ona je počela sumnjati kad se vraćao pijan. Onda je ostajao do kasne noći, i preko ponoći. Tada bi do jutra proveli u svadi, a ujutro bi bez pozdrava otišli svaki na svoj posao. Doma se poštari sve rjeđe navraćao u kućicu na kraj sela. Pisma su usahla, a usahla je i Iavanaugh majka. Postala je kao sjena. Mali Hrvoje se čudi zašto baka plače, a ne čita pisma. Dolazili su novi Božići i vraćala se proljeća, prolazila sparna ljeta i jeseni pune tuge. Baka je saznaла od drugih: Ivan je otisao s drugom. Ni Ružicu više ne vidaju na Misi za Hrvate. On je prešao u drugi grad, a njoj se za-metnuo svaki trag.

Ozbiljne crte lica i upale plave oči govorile su o ljepoti jedne seoske žene koja se trudi da postane gradanka Toronta. Ipak će svatko u njoj prepoznati Ružicu. Rodaci su joj dali utočište.

Kad god bi se tamo pod šumom skupljali vjetrovli da opet zafijuču ravnicom i naja-ve dolazak Božića, Iavanaugh je majka pričala malom Hrvoju kako će jednog dana doći tata i mama i donijeti puno, puno svakakvih darova, a sat bi nad složenim krevetom otku-cavalo minute duge kao vjećnost.

Opet bi prošao Božić, opet se nasmijalo jedno proljeće. Tamo pod šumama dugo su ostali kasni snjegovi, kao da se nikad neće ni rastopiti. Hrvoje je već s djecom brao visibabe. Donio ih je svojoj baki i zapitao je: »Kad će opet doći Božić da mi pričaš o malom Isusu, i o tati i mami, koji će mi donijeti darove izdaleke zemljeiza vječnih snje-gova?« Baki bi srce puklo od boli, ali mora izdržati. Potrebna je Hrvoju.

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE
DA SVI LJUDI STEKNU OSJEĆAJ ZA SAV
SVIJET

Imajmo smisla i srca za svakoga

Danas čovjek istog dana može stići na drugi kraj svijeta. Za koji sat može saznati, dapače i vidjeti na televiziji, što se dogada na suprotnom kraju globusa. Svijet je postao malen, kao jedna obitelj. Ali, nažalost, kao nesložna, syadljiva i nesretna obitelj. Čovječanstvo je zajednica u kojoj se članovi često ne vole, među njima nema ravnopravnosti ni ljubavi. Nema je ni u istom narodu, ni među različitim narodima.

Crkva nas poziva da se uzdignemo nad sebične interese, da imamo smisla i ljubavi za sve ljudi. To shvaćanje je u srži kršćanstva.

Evo nekih misli crkvenog učiteljstva, poslijednjeg Koncila. Koncil govor, i to na mnogo mesta, o ljubavi među narodima, o suradnji za boljšak svijeta, o poštivanju drugih kultura, o brizi za siromašne, gladne ...

Evo na primjer kako Koncil jasno obrazljava da su svi ljudi pred Bogom jednaki i kako svi moraju imati ista prava: »Budući da su svi ljudi obdareni razumnom dušom i stvoren na Božju sliku, iste naravi i istog porijekla, i budući da su svi od Krista otkupljeni, imaju isti poziv i isto božansko određenje, treba da im se sve više i više priznaje temeljna jednost sviju ... Svaka diskriminacija u temeljnim pravima osoba na društvenom ili kulturnom polju, ili zbog spola, rese, boje kože, društvenog položaja, jezika ili religije — mora se prevladati i ukloniti, jer se protivi Božjoj nakani.« (GS 29).

Cesti su sastanci, vijećanja, zaključci i u običnim mjesnim ili gradskim zajednicama i među raznim državama: svi su ljudi jednokopravni, slobodni, treba štititi njihova prava itd. Ali to su samo raspravljanja i izgovoreni zaključci, dok je stvarnost — često upravo zaslugom tih istih glasnogovornika — drukčija. Milijuni su prisilno odselili iz vlastite domovine, jer ih tamo tlače i ne daju im vlasti živjeti u toj njihovoj domovini. Drugi milijuni bježe pred stranim zavojevacima koji su ih došli »osloboditi«, a oslobođili su ih gotovo od svih ljudskih prava.

Ujistinu je jedan taj naš svijet! Bog je stvorio sve ljudе za sreću, dao im je za to bogatu zemlju. Isus Krist je svjetlio svijeta i Spasitelj svijeta. Svi su određeni za vječnu sreću. Dakle, svi se moramo međusobno razumijevati, poštivati, voljeti, pomagati, i tad bi svima bilo lijepo i dobro. A u svijetu ima toliko zla — zbog neljudskosti ljudi. Milijarda gladnih, milijuni izbjeglica iz domovine, deseci milijuna neslobodnih, neravnopravnih i tlačenih u vlastitoj domovini.

Zajedno s Papom molimo da u svijetu sve više zavlada ljudski duh i Kristov duh, da — prema riječima Koncila — ljudi »gaje velikodušnu i vjernu ljubav prema domovini, ali da istodobno imaju pred očima dobro čitave ljudske obitelji« (GS 75); da pojedinci »istinski i djelotvorno gaje ljubav prema domovini, no neka se ipak posve klone prezira tuge naroda, pa neka promiču opću ljubav među ljudima« (AG 15); da imaju oči i srce otvorene za dobro svih ljudi, kao što je i Kristovo. Srce otvoreno za svakog pojedinog čovjeka. I pitajmo se: kako mogu ja, kao Kristov sljedbenik, oko sebe ostvarivati i širiti taj duh?

Mato RUSAN

Naši pothvati i kušnje

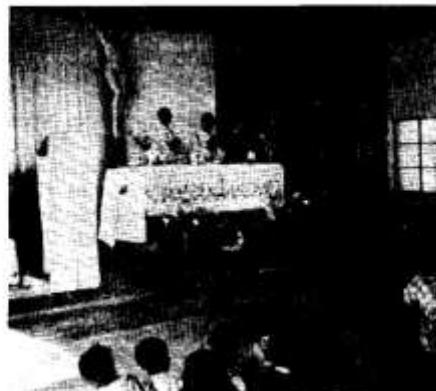
U svojim pismima što ih je pisao u rujnu i početkom listopada prošle godine, otac Ante Gabrić iznosi pred nas brige, nevolje i potreške koje ga prate u njegovu misionarskom životu i radu. Ne prešuće ni opasnosti na koje nailazi. No neka nam on sam o tome progovori.

Već sam pisao nekoliko puta o tome da dijelimo župu Maria Polli, jer je postala pregolema. Sad već broji 50 sela. Ja ču poći dole prema džunglama, a u Maria Polliu će ostati jedan mladi biskupijski domaći svećenik. On je rodom iz jednog susjednog sela. Revan je i uzoran svećenik. Preporučujem vam u molitve i njega i grješnog neretvanskog gospa Antu. Na novoj postaji bit će malo teško, no pod stare dane treba činiti malo pokore ...

Molite se i na tu nakanu da bih dobio sestre za tu novu župu. U Maria Polliu se nalaze sestre Majke Terezije, njih deset. Ne znam, međutim, hoće li mi Majka Terezija moći dati sestre i za tu novu postaju. Prije nekog vremena rekla mi je da je na devedeset mjeseta traže da otvorí tamo svoje samostane. Doduše, u novicijatu se nalazi oko 300 novakinja, ali eto i molbi je mnogo.

Ovdje kod nas posvuda vlada velika bijeda. Riža nam je već dvije godine podbacila, a ona je naša glavna hrana. Ljudi često gladiju. Prije nekoliko tjedana pohodio sam jedno naše udaljeno selo. Tu se u podne nije kuhalo. Sva sreća je da se čovjek nauči na te male žrtvice. A nije to loše ni za zdravlje ...

Ovdje je sada kišno doba. Posvuda je voda i blato, a ja moram mnogo putovati da bar jednom mjesечно pohodim sva naša sela. Ta putovanja veoma izmore. Jedva da si možete zamisliti to blato u močvarama delte rijeke Gangesa. Više puta blato je i do koljena. A kad još pripali sunce, pa udari onaj zadar trule trave, uginulih zmija, riba i račića, onda je prišapnem svom Andelu Čuvaru — koji ide zračnom linijom preko tog blata — da broj koliko sati Ante gazi kroz to blato i da mi, grješnom Dalmatiniku, za svaki sat tog gaženja

NASU ŽUPU MARIA POLLI POHODIO JE NABISKUP NIRMAL LINUS GOMES. NA SLICI: ZAJEDNO SLUŽIMO SVETU MISU

kroz blato skrati bar jedan dan u čistilištu. Što mislite, da li tražim previše?!

I zmija je ove godine bilo više nego obično. U samoj našoj kući dvije su mi pale na glavu. Oko Velike Gospe istjerao sam iz sobe golemu zmiju. Baš me je dobro preplašila, a malo me i pecnula, no nije mi bilo ništa, samo sam se — kao metkovski junak — tako prevrnuo da je nisam mogao dohvatišti štapom. Nesreća, pobegla mi je kroz razbijeni prozor.

Dosta je ljudi stradalo od zmijskog uboda, no sestre Majke Terezije mnogima su uspjele spasiti život.

Kod nas prvi petak u mjesecu pravi je mal blagdan. Crkva nam je puna vjernika, a imamo tri mise. Ljudi pješače i po tri do četiri sata do crkve. Za vrijeme tropskih kiša to je bio pravi heroizam. Ustali bi već odmah poslije ponoći da stignu na vrijeme u crkvu. Često puta došli bi posve prokliši u crkvu. I dragi Isus nam župu obilno blagoslovio. Sve više je duhovnih zvanja.

Moje zdravlje je kako kada. Znate, kad se približava 70. godina, onda sigurno ne bih pristajao ni u Hajduk ni u Dinamo, no još mogu kroz moje drage sunderbandske džungle i močvare. Eto, nije loše biti neretvanski žabar ...

Ne zaboravite u svojim molitvama ni oca Antu, ni njegove vjernike, napose katekumene i našu mladež.

O. Ante GABRIĆ

Kod nas traže pomoć i utočište

Naša bengalska misionarka sestra Ivana Stakor nije nam se već dugo javila. Bila je teško bolesna. Kad je napokon prizdravila, napisala nam je podujće pismo 27. rujna 1983. To pismo je, nažalost, prilično kasno stiglo do nas, pa smo ga mogli objaviti tek sada. Zbog toga ono ipak ništa ne gubi niti na zanimljivosti niti na poruci koju nam donosi.

Odmah na početku javljam da je sestra Emerika Šumak donijela za moje bolesnike i potrebne dar naših dobročinitelja u domovini, te se pobrinula da to stigne do mene. Od sveg srca svima hvala. Mi petkom imamo redovito svetu misu za sve naše dobročinitelje, da im tako bar malo uzvratimo ljubav za ljubav. Ovdje je mnogo bijede, pa nam svaki dar omogućuje da bar nekome ublažimo patnje. Sad je najteže doba godine. Ljudi su iscrpljeni od gladi i nelmaštine. Živežne su namimnice veoma poskupjele, a i oni sretnici koji su zaposleni, dobivaju tako malu plaću da im nije dovoljno da njom prehrane sebe i obitelj. Mnogi od tih bijednika dolaze k nama, ali ne samo zato da traže našu medicinsku pomoć, nego i da pokušaju ostati kod nas. Tako, na primjer, majka dovodi svoje bolesno dijete i želi s njim ostati u bolnici. Ili je pak majka bolesna, pa dolazi tražiti lijeka svojoj bolesti. Ali sa sobom dovodi zdravo dijete da i ono bude s njom u bolnici.

Da nam Gospodin Bog ne šalje sa svih strana pomoći dobročinitelja, mi tim siromašima ne bismo mogli pomoći.

Kako sam već prije jednom zgodom pisala, poglavari su mi dali kao pomoć u poslu jednu sestruru. Sad su je premjestili u neku drugu bolnicu, pa sam opet sama. No pomažu mi laičke bolničarke. U našoj bolnici zaposleno ih je 15. Bratu Robertu — to je kanadski isusovački časni brat pomoćnik, koji vodi bolnicu »Jesu Ashram« — pomaže osam mladića. Oni, najviše rade među gubavcima, kojih je sada 108 u našoj bolnici. Smješteni su blizu nas pa im možemo više pomoći, kad je to potrebno. Tamo se nalazi i operaciona dvorana gdje jedan liječnik mjesečno jedanput obavlja operacije. Obično operira već izjedene prste od gube bilo na rukama, bilo na nogama, a kad je uništena kost na nozi, onda u tom slučaju amputira nogu ispod koljena.

Kako možete vidjeti, dosad je veoma mnogo učinjeno za gubavce. Započela sam ih skupljati najprije pod jedan šator, gdje ih je bilo svega pet. Kao i drugdje, tako je i ovdje dragi Bog po nama započeo skromno, da se taj pothvat razvije u pravu boinicu, jer su potrebe iz dana u dan sve više rasle; do lazilo nam je sve više gubavaca, koje nismo ni mogli ni htjeti odbiti.

Tu u blizini nalazi se i bolničko odjeljenje za tuberkulozne bolesnike. Njih je sada kod nas svega 132 koje tu lječimo. Ti ljudi veoma mnogo trpe.

Uz ta dva odjeljenja imamo i treće, opće odjeljeće, gdje primamo sve druge bolesnike. Imamo i oko osam nejačadi, dok su neka prebačena u Kalkutu gdje čekaju da budu prebačena u Belgiju i tamo posvojena od raznih obitelji.

A sad čujte kako smo našli malu Sandiu, kojoj su bila tek tri dana. Kad se već spuštao mrak jednog dana, dotrča nam neki čovjek s ulice što prolazi uz naše kuće od smjera koliba udaljenih nekih 150 metara, te nam reče: »Famo se pod velikim stablom nalazi neko malo dijete. Idite i pogledajte! Ja ћu vas ovesti! Odmah sam pošla s njim sa dvije bolničarke. I doista smo tu našle malu djevojčicu kojoj smo dale ime Sandia, što znači »Večer«. Uzele smo dijete, a onda smo upitale čovjeka: »Zašto si ovđe ostavio to dijete?« Tad nam je on ispravljedio ovo: »Ja sam se s posla vraćao kući. Odjednom nešto dalje od mene zaustavio se auto i iz njega je izašao jedan čovjek i spustio se s ceste do ovog stabla i tu nešto stavio na zemlju. Tad se brzo vratio u auto. Vidio sam da je još netko bio u auto. Čim je ušao u auto, odmah su odjurili. Mene je vukla znatiželja da vidim što je taj neznanac ostavio, pa sam pošao do tog drveta. Vidio sam da je to dijete, a znam da vi primate takvu djecu. Zato sam odmah, prije nego što se spusti noć, dotrčao k vama da vam to javim. Jer kad se spusti noć, mogao bi doći pas ili koja druga životinja, pa bi djetetu mogle nauditi.«

Tako je, eto, mala Sandia došla k nama, a ubrzo će je prihvatići i posvojiti jedna dobra obitelj u Belgiji.

Tijekom ove godine otislo je devetero takve djece u Belgiju i Švicarsku, gdje su ih razne obitelji posvojile. Sigurno će im biti bolje nego da ostanu kao siročad ovdje u Indiji.

U OVIM KUCAMA SMJESTENO JE 115 TUBERKULOZNIH BOLESNIKA

Sad imamo jednu djevojčicu koja je posve slijepa. Njoj samo dragi Bog može vratiti vid. No kod nas je našla utočište. Gospodin ju je poslao k nama jer je dobro znao da će tu naći zaštitu i ljubav.

Ove godine je naša Družba Kćeri Križa proslavila 150. godišnjicu svog opstanka, a nas tri misionarke — sestra Silvina, sestra Emerika i ja, slavimo 50. godišnjicu svog odlaska u Indiju. I kao što sam s velikim odushvajenjem prije 50 godina krenula u misije, tako bih to učinila i sada, nakon što sam u misijama proživjela 50 godina. Nije uviјek bilo ni ugodno ni lako, ali ipak se sve lako podnosišo kad sam bila svjesna da je to sve za Isusa i za besmrtnе duše. Hvala Gospodinu Bogu za sve milosti što mi ih je udjelio tijekom mog misionarskog života i rada.

Od srca zahvaljujem svim prijateljima i dobročiniteljima koji su mislili na mene i na moj rad i pomagali mi molitvom i žrtvom i materijalnim darovima. Neka im Gospodin obilno uzvrati!

S. Ivana STAKOR

Scelan Božić

i

Novu godinu 1984.

svim našim misionarima i svim dobročiniteljima misija želi Urednik misijske rubrike Glasnika

Emičine radosti i brige

Pismo naše zambijske misionarke Emice Verlić pisano je još sredinom listopada prošle godine, ali budući da nam je stiglo kad je već prosinčaci broj Glasnika bio u tisku, to ga objavljujemo u siječanjskom broju. U tom svom pismu ona nam piše o nekoliko stvari, od kojih su prve utješne, dok je ona na kraju pisma veoma ozbiljna i mora nas potaknuti na molitvu za tu našu misionarku, kao i za druge naše misionare koji se nalaze u sličnom položaju.

Nemojte se čuditi što vam se nisam tako dugo javila. Ovdje sad vlada velika vrućina pa čovjeka hvata zambijska »lijenost«. No, osim toga, kroz cijeli mjesec srpanj i sve do 17. kolovoza u Liteti su boravila dva novaka iz redovničke družbe Marista. Nakon prve godine novicijata moraju oni ići na praktični rad. Tu u Liteti pomagali su u bolnici dva sata dnevno, a ostalo su vrijeme posvećivali pastoralnom radu među odraslim ljudima, zatim među mlađeši i djecom. Svake subote i nedjelje došli su ih pohoditi njihov učitelj novaka i poglavari. Tako sam ja imala goste svake subote i nedjelje. Ti novaci su zaista dobri redovnici. Jedan od njih pomagao mi je kuhati, a drugi je poslije ručka sve posude prao i pospremio.

Oni su otišli 17. kolovoza, a 25. kolovoza cto mi iznenadne radosti. Ujutro prije osam sati eto brata Ilike Dilbera koji mi je doveo drage goste mostarskog biskupa Pavla Zanića i velečasnog Zdenka Bralića. Od radosti sam odmah otrčala u bolnicu — lako sam danas navršila 58 godina: — I tamo sam rekla da danas ne mogu na posao, jer mi je domovina došla u pchode. Dali su mi cijeli dan slobodno.

Moja mala kapelica postala je katedrala, jer je biskup imao u njoj svetu misu. Zatim smo cijelo dopodne obilazili sve odjele u bolnici, naselje gubavaca i invalide.

U Zambiji sam samo ja imala tu sreću da su me posjetili ti naši dragi gosti. Oni su,

doduše, već tjedan dana prije poslali telegram iz Tanzanijske da dolaze, no oni su stigli prije tog teleograma, a samo su dva dana predviđeli za Zambiju, pa im je bilo nemoguće ikog drugog posjetiti. A i brat Ilija ih nije mogao voziti nekamo daleko, jer je morao ići na gradilište u Kabwe. Tako je usput dovezao i njih u Litetu.

Sada pakiram pakete rabljene robe za naše bolesnike. To je poslala jedna pospoda iz Australije preko brata Ilije. Bilo je sedam paketa. Ja sam malo prorijedila i svoju garderobu da tako mogne svaki bolesnik nešto dobiti. Da, međutim, ne bi bilo prigovaranja i medusobnog svadjanja — jer naši su gubavci kao mala dječa — zašto je ovaj dobio ovo, a onaj ono? — na svaki sam paket stavila broj i oznaku da li je za mušku osobu ili žensku ili za dijete, a onda posebno još brojeve u kutiju. Tako će izvlačiti iz kutije brojeve kao na lutriji, pa što tko izvuče, to će i dobiti.

Nakon tri i po mjeseca uspjela sam kupiti četiri kutije sapuna za umivanje. To me je stajalo 138 kwača. Dvije kutije tog sapuna odmah sam im podijelila, jer ga nisu dobili već tri mjeseca. Druge dvije kutije čuvam za Božić. Kakvo li je bilo veselje kad su primili sapun! Lako se može razumjeti da — hoćeš — nećeš — moraš biti prijav, kad nema dosta ni vode za pranje, ni sapuna.

Nedostaje nam i praška za pranje rublja, i kruha, i ulja, i soli, a i drugih nekih stvari. No ovej mjesec nastoje da bude ipak bar donekle svega, najprije zato što se 24. listopada slavi »Dan nezavisnosti«, a drugo zato, što su pred vratima izbori, pa na taj način nastoje

OVE DJEVOJČICE SU ISTOG DANA KRSTENE I PRIMILE SVETU PRICEST. ZADNJA NADESNO JE GUBAVKA

udobrovoljiti narod. Kako će biti kasnije, to samo dobri Bog zna. Cijene svaki dan skaču, a plaće ostaju iste.

Svaki dan ima tu sve više lopova. Čujem da su Ivanki Šuber, dok je bila u noćnoj službi, lopovi odnijeli sve iz kuće. A u misijskoj postaji S. Dorothy, koja se nalazi na putu u Solwesi, i gdje je prije djelovao naš misionar velečasni Dominik Bilić, sada djeluje jedan poljski misionar i dvije časne sestre koje vode kliniku. Jednog dana provalili su im lopovi i svezali su svećenika u misijskoj kući, a onda i časne sestre u njihovoј kući, a zatim pokupili sve što su u te dvije kuće našli. Kad su taj svoj posao obavili, otišli su a da nisu odvezali ni misionara ni sestre. Tako su ostali svezani sive dok ih drugi dan oko osam sati nisu našli ljudi i odvezali ih . . .

I ja očekujem da će i na mene doći red. Hoće li me ubiti ili samo svezati ili možda odvuci nekamo u šumu i tamo me mučiti, ne znam, ali moram biti spremna na sve. Rekla sam upravi u Liteti u tom slučaju ili uopće u slučaju da umrem u Zambiji, želim da me pokopaju tu u Liteti. Neka me ne prevoze u moju domovinu. Neka bude što manje ceremonija i troškova.

Međutim, čvrsto vjerujem da se bez Božjeg dopuštenja ne može ništa dogoditi, pa čak ni vlas s glave pasti. U Njegovim sam rukama i ncka se vrši Njegova sveta volja.

Pozdravljam sve prijatelje i dobročinitelje i preporučujem im se u molitve!

Emica VERLIC

OVA DVA BRACNA PARA, SVI GUBAVCI, KRSTENI SU, ZATIM SU ODMAH PRIMILI SVETU PRICEST I POTVRDU I SAKRAMENAT ZENIDBE

Pobjednici smrti

(1)

Ove, 1984. godine navršava se 200 godina
otkako je kršćanstvo ušlo u Koreju. Nisu ga do-
nijeli misionari, nego domaći sinovi, i to svjet-
ovnjaci. S njima su se susreli u susjednoj Kini,
kamo su odlazili bilo zbog trgovачkih poslova,
bilo zato da kineskom caru predaju godišnji da-
nak. No kako se sve to zbilalo, o tome će nam
priopovijediti povijesni roman »Pobjednici smrti«,
što ćemo ga ovdje donositi u nastavcima.

PROKRIJUMCARENA KNJIGA

Nalazimo se u 1777. godini. Ulicama grada Seula lagano se njiše nosiljka.

— Aha, to je gospodin Pik-i! — reče lončar, koji je sjedio pred svojom kućom zabavljen svojim poslom. Ta tko ne pozna velikog učenjakal Svakog tjedna prolazi on ovuda, i to uvijek u isti sat. I premda je ovaj puta na svojoj nosiljci navukao zastore, ipak je lončar dobro pozna.

No zašto gospodin Pik-i ne promatra ulicu kao što je to inače redovito činio? Eno tako preko nalazi se kraljevska palača sva obasjana projetnim suncem. Ondje je pak Konfucijev hram, u koji je gospodin Pik-i često zabilježio i tu provodio vrijeme u tihoj molitvi. Pa zašto danas neće ni da poviri van iz svoje nosiljke? Obično je zaognut snježno-bijelim širokim kaputom od svile. Na glavi nosi bijeli koreanski šešir od konjske dijake, a u ustima mu je tanka lula.

Danas su mu se još jače isticale bore na čelu nego inače. U nosiljci sjedi podvijenih nogu, jer tako je to odredio veliki Buda za molitvu. Sav je uronjen u jednu knjižicu što je drži u rukama.

Koreja ima već četiri tisuće godina iza sebe, no tako divna knjiga još nije prešla njezine granice. I gospodin Pik-i kaže samom sebi: »Ja sam sličan čovjeku rođenom u tamnici, i kome je u njegovoj četrdesetoj godini bačen klijuč njegove ćelije. Što bi o toj knjizi rekao mandarin, što bi rekli kraljevi činovnici? Da li bi je shvatili? Ili bi možda tražili da se uništi, budući da se protivi državnoj vjeri i Konfucijevu nauču? No mene nitko više neće moći gurnuti u zatvor neznajan! Prekašno je! — Mirno i ozbiljno govoriti učenjak to sać sebi.

Upravo su prošli kroz gradska vrata. Već su iza njega silne gradske zidine što ih je 1392. godine oko Seula dao podići kralj Ni-

-tai-jo, nakon što je uspio ujediniti u jedno kraljevstvo pokrajine Koral, Hiaskai i Sinrah. Te zidine pružaju se preko ravnice i penju se čak do gorskih vrhunaca.

— Dobro je učinio taj naš stari kralj! — rekne Pik-i sam sebi, gledajući kroz prozor svoje nosiljke. Pogled mu je upri u daljinu, a duh mu je zarobila knjiga, koju drži u ruci.

— Sto će o tome reći prijatelji? — ponovo mu se vraća pitanje. Siguran je da zbog te knjige neće biti izdan. Ta njegova je dužnost da prouči knjige koje kraljevsko poslanstvo donosi iz Pekinga. Tako je, eto, i tu knjigu morao proučiti. A da je čuva kod sebe, i da je čuva kao kakvo blago, i da o njoj šuti, to nije lako. Za to se traži hrabrosti. Ipak se u svoje prijatelje može pouzdati. Njima će pokazati tu knjigu.

Iz grada spustili su se na cestu, a zamašio su se našli medu šumskim drvećem. Tu se ubrzo pred njim pojavio mali hram Budinih redovnika i njihov samostan. U toj tišini gospodin Pik-i svakog se tjedna sastaje sa svojim prijateljima da s kojim od tih redovnika raspravljaju o smislu života.

Nosači su se napokon zaustavili i gospodin Pik-i izade iz nosiljke. Odmah mu je dotračao jedan bonac i srdačno ga pozdravio te ga odveo u gostinsku sobu. Tu su već bila druga tri učenjaka koji su čekali pridošlicu. Među njima se nalazio i njegov intimni prijatelj Kuen-il-sin-i. U početku razgovaraju o svemu i svačemu. Gospodin Pik-i namjerno okljeva. Ta ima još vremenjal! U Koreji ljudi ne znaju što je to žurba ...

Odjednom zazvoni zvono koje je pozivalo redovnike na molitvu. Redovnik domaćin se digne i oprosti se od gostiju. Učenjaci su sad sami — i tog časa započinje povijest koreanske Crkve.

Gospodin Pik-i izvadi iz džepa knjigu i stavi je pobožno pred se. Na koricama su naslikana tri kineska slova. Ti znakovи zapravo i nisu slova u našem smislu, nego su to posebni znakovи koji označuju neku određenu stvar, za koju Kinez ima kinesku, Japanac japansku, a Koreanac koreansku riječ. Prvi znak značio je »nebo«, drugi je značio »kralj«, a treći »vjera«. Naslov je, dakle, glasio: »Vjera nebeskog Kralja.«

Priredio: Adam PERIŠKIĆ

Uzori mladih

Ljubav do kraja

»UDARIT ĆU PASTIRA...«

Duh Božji je objavio po proku Zahariji kakvom taktikom se služe sile zla da bi naškodile Božjem narodu. Ne posredno pred svoju muku i smrt, Krist je ponovio te prokorove riječi: »Udarit će pastira i stado će se razbjeći.« Tom slijepom taktikom služili su se neprijatelji Kristovi i Božji uvijek, a služe se i danas. To je samo znak da slijepa zloča nije kadra ništa naučiti od svojih promašaja.

Istu slijepu taktiku primjenjivali su i gestapoovci. Čim su 1939. umarširali u Poljsku, odmah su počeli hapsiti katoličke svećenike. U župnoj crkvi Bl. Dj. Marije u Torunu uhapsili su župnika i njegova dva kapelana. Jedan od kapelana bio je mladi svećenik kršna zdravlja, duboke vjere i natprosječna uma, Stefan Vinzenz Frelichowski, obljužen kod svih u župi. U to tmurno poljsko vrijeme mnogim svećenicima u logoru je ponestalo nade, osobito starejšima. Mladi Frelichowski je u tome video svoj posebni zadatok. Prije svega preuzeo je na sebe brigu za bolesnike i pomogao im koliko je samo mogao. Prijateljskom susretljivošću nastojao je u te crne dane unijeti malo svjetla. Nadjeljom je subraću svećenike sabirao na zajedničko moljenje krunice. Molili su i misne molitve, lako su imali kruha i vina za Misu.

VISE NEGO SAMO SOLIDARAN

Silnici onoga vremena nisu ni pomisljali, da nevine žrtve oslobode, nego su ih porazmjestili u razne logore da ih takše i neopoznaju uniste. Radili su to na najbrutalniji način. Tako su jedne večeri u logoru Stutthofu poslije čitanja dnevnih izvještaja ustvrdili da su svećenici toga dana najmanje i najsportije radili, pa za kaznu imaju odmah nastaviti odgrtati snijeg u logoru. Frelichowski nije potpadao pod komandira koji će nadgledati izvršavanje kazne, ali se dobrovoljno javio na posao samo da pomogne subraći svećenicima. To im je dalo veliko ohrabrenje. On je prije radio u kamenolomu u Grenzendorfu, gdje je također bio svima sunce u patnjama.

Kada je Mathesiusu, koga su zvali davnom jedne SS jedinice, palo na pamet da volovskom žilom izmiati svećenike, mladi Frelichowski se dobrovoljno javio da tu patnju podnese mjesto svih ostalih svećenika. Privezavši ga preko »kozlića«, taj ga je sadista tukao s neopisivim užitkom.

»JA SAM KATOLIČKI SVEĆENIK«

U drugim logorima Frelichowski je podnosio i gore stvari, ali ničime nisu mogli u njemu slomiti radost. Ujutro, čim bi na dani znak ustao, odmah bi zapjevao »Blagoslovjen budi Bog!« U

Stutthofu se brinuo za pravilnu raspodjelu malih paketića hrane i lijekova što su ih poljski logoraši tada još smjeли dobivati. Držao je svećenicima razna predavanja i bio u njima povjerenje u Gospodina Boga. SS-ovci su bili na njega upravo bijesni. Jednog je dana došao među njih Mathesius i upitao ih koj je to neustrašivi pop među njima. Frelichowski se odmah sam javio: »Ja sam katolički svećenik!« Njegovo tijelo, sportski izvježbano, moglo je podnijeti mnogo napora, a još više njegova jaka duša, dubokom vjerom usidrena u Boga.

ZA MNOGE POSLJEDNJA UTJEHA

Došao je Veliki četvrtak 1940., dan kada Katolička Crkva slavi ustanovljenje Presv. Oltarskog Sakramenta i svećeničkog reda. Zar je moguće da toga dana Kristovi mučenici ostanu bez Kruha Života? Ne, to se ne smije dogoditi!

Frelichowski se dao u potragu za kruhom i vinom. Za pravo čudo, tih su dana dopremili u logor jednog svećenika koji je, noseći u torbi dvije boce vina i nekoliko stotina hostija, upravo išao u neko selo služiti svetu Misi. Frelichowskovi su »uhode« to saznali i javili svome »vodi«. »Bio sam siguran, rekao je on, da nas Isus na Veliki četvrtak neće ostaviti bez te utjehe, koja će za mnoge od nas biti i posljednja.« Toga dana ujutro 200 je svećenika ležalo na svojoj logorskoj slatinici i šaptao misne molitve. Misu je služio Frelichowski.

Za oltar im je poslužio jedan bijedan stol. K njima su se došuljala i dva svećenika iz Gdanjska, Bronisław Komorowski i Marian Gotecki, iz barake osuđenih na smrt. Poslije jutarnjeg proziva obojica su izvedena pred ulaz logora i ubijena. Ostali su Misu tako slavili i na Uskrs. I ovaj put je predvodio isti junak.

KAFELAN ZA IZVIĆAJE MRTVACA

Godine 1940. Frelichowski je bio u logoru Oranienburg-Sachsenhausen, kojim je upravljao zloglašni Hugo Kray. Taj je uživao u ubijanju ljudi, osobito poljskih svećenika. Nutarnji mir mladog svećenika i njegova spremnost na usluge subrači svećenicima, nije mogla tom zločinu ostati sakrivena. Da mu se naruga, i da ga izvrgne ruglu pred cijelim logorom, »imenuje« ga svojim »bliskupom« i dade mu urezati veliku tonzuru. Ali je Frelichowski sva ta poniranja podnosiо s velikim dostoanstvom. Nakon nekog vremena »imenuje« ga svojim »kapelantom« i naredio mu da izvlači lešire iz komore smrti i upisuje njihove brojeve. Budući da su u mrtvačkoj komori neki bili još živi, Frelichowski ih je lepovijedio i molio s njima na smrti.

SVJEDOČSTVA I PUT PREMA OLTARU

Njegovi suzatvorenici dali su o njemu najljepše svjedočanstvo: »Bio je uvijek spreman činiti dobro, kako svojim braćim svećenicima, tako i nama laicima. Oko sebe je okupljavao jednu grupu svećenika i klerika. Oni su sebi postavili zadatak da će dragome Bogu

služiti na najbolji i najvjerniji način. Svake večeri u 9 sati obnavljali su svoju spremnost pred Majkom Božjom.«

Sadašnji biskup Kulma Czapinski bio je njegov suzatvorenik i o Frelichowskoj piše s najvećim pohvalama, ističući njegovu ljubav, osobito prema onima za koje se nitko nije brinuo.

»Godina 1942. — piše Czapinski — bila je vrijeme velike gladi i snage, su nam bile iscrpljene do zadnjih granica. Kadikad su odjednom nosili u krematorij mnogo mrtvaca, ali im nitko nije pritjecao u pomoć, jer se svaki zatvorenik jedva brinuo sam za sebe. Tada je Frelichowski bio u 'svom elementu'. Njegovi mlađi prijatelji koji su radili u bolnicama, zatvoreni studenti medicine, omogućili su mu pristup u najzatvorenija oddjeljenja. Uvijek je bio radoštan i tješio bolesnike, premda

je i sam bio bolestan. Ispoljio je i pričešćivanje čak i pjevane tifusare. Isprlijan elinim naporima, zadobivši i sam pjevati tifus i upalu pluća, predao je svoju plemenitu dušu Bogu 23. veljače 1945.«

Poslije njegove smrti logoraši su mu tijelo prekrili cvijećem. Uzeta mu je i poamarna maska, a jedan logoraš, student medicine, odrezao mu je palac i kažiprst koje je biskup pomazao svetim uljem kod posvećenja za svećenika. Iz tih činjenica se vidi da su ga svi smatrali i poštivali kao sveca. Tijelo mu je, osim tih dragocjenih relikvija, spaljeno s ostalim leševima. Godine 1963. je u Rimu pokrenut postupak za njegovo proglašenje blaženim. Od 3.646 zatvorenih poljskih svećenika Frelichowski spada među 2.500 onih koji su tijelo ostavili u logoru, dok su im duše sigurno kod Boga.

Oglaši

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

Početkom 1984. godine održat će se u sjemeništu »Augustin Bea«, Fratrovac 38, Zagreb, duhovne vježbe ZA ODRASLE OSOBE, i to:

- 17. do 19. veljače 1984. (za starije od 50 godina)
 - 16. do 18. ožujka 1984. (za mlađe od 50 godina)
 - 11. do 13. svibnja 1984. (za starije od 50 godina)
- Duhovne vježbe uvijek počinju u petak u 17 sati a završavaju u nedjelju u 16 sati. Cijena po osobi 1.000 dinara (za cijeli tečaj).

DUHOVNE VJEŽBE ZA 7. I 8. RAZRED

Duhovne vježbe za dečke 7. i 8. RAZREDA OSNOVNE ŠKOLE u sjemeništu »Augustin Bea«, Fratrovac 38, Zagreb, održat će se od 9. do 13. siječnja 1984. i od 23. do 27. siječnja 1984. U oba slučaja početak je u ponедjeljak u 18 sati, a završetak u petak ujutro, tako da duhovne vježbe traju puna tri dana, a cijena je dnevno 250 dinara. Duhovne vježbe posebno preporučujemo onima koji pomicaju na duhovno zvanje, a dobro će doći svi-ma koji žele produbiti svoj kršćanski život. Prijave za prvi tečaj slati do 6. siječnja, a za drugi tečaj do 20. siječnja. Duhovne vježbe vodi p. Stjepan Kuzmić.

DUHOVNE VJEŽBE ZA SREDNJOŠKOLCE

Duhovne vježbe ZA DEČKE SREDNJIH ŠKOLA i njihovih vršnjaka održat će se u sjemeništu »Augustin Bea«, Fratrovac 38, Zagreb, s početkom u petak 13. siječnja navečer (završetak u nedjelju 15. siječnja navečer, tj. dva puna dana). Cijena 250 dinara dnevno po osobi.

Ove duhovne vježbe vodi p. Stjepan Kušan.

Za sve ove tečajevne duhovne vježbi prethodno se prijaviti na adresu: Stjepan Kuzmić, Fratrovac 38, 41000 ZAGREB, ili preko telefona: (041) 222-363.

K N J I G E

SUDBINA DJECE U NASIM RUKAMA, napisala Christa Meves. Cijena 200 d. Tvrđi uvez 350 d.

SVEĆENIK KRVAVE HALJINE — Igrokaz. Napisao Ivan Žirdum. Umnoženo ciklostom. Cijena 60 d.

ZUPNIKOVA GAZDARICA — roman. Napisao J. S. Baar. Cijena 180 d.

Ove tri knjige naručuju se na adresu: Knjižnica U PRAVI TRENTAK, Strossmayerov trg 5 — 54400 DAKOVO

RIJEĆ I ŽIVOT — Propovijed za nedjelje i blagdanе. Godina A. Autor propovijedi je poznati talijanski franjevac kapucin Raniero Cantalamessa, službeni propovjednik »Papinske kuće« i voditelj duhovnih vježbi u

Vatikanu. Preveo na hrvatski: o. Ivan Abrus. Cijena 450 d. Narudžbe: SLU2BA BOZJA, Put žrtava fašizma 1 — 58300 MAKARSKA pp. 29.

TAMNA NOĆ, napisao sv. Ivan od Kriza (2. izdanje). — Cijena: 330 d. a s tvrdim uvezom 450 d. — Narudžbe: Samostan sv. Klare, Končareva 29 — 58000 SPLIT.

NAŠ BOGDAN — životopis sv. Leopolda Mandića, što ga je napisao svećenik Ante Baković.

Knjiga ima 180 stranica, 30 fotografija u boji i crno-bijeloj tehnici. Narudžbe: Svetište Leopolda Mandića, Smilagićeva 38 — 74250 Maglaj. Cijena je 500 d.

PSOVKOM OKALJANA RODNA GRUDA — upravo izšla knjižica protiv psovke. Napisao Ante Katalinić. Cijena 50 d.

EUHARISTIJA U NAŠEM ŽIVOTU — knjižica o značenju Kristove prisutnosti po sv. Prcesti za naš duhovni rast. Napisao Petar Ribinski. Cijena 60 d.

Ove knjige naručuju se na adresu: Franjo Ereiz, Palmoticeva 33 — 41001 Zagreb, pp. 699.

NAKANA APOSTOLATA MOLITVE — sličica s općim i misijskim nakanama Apostolata molitve za 1984. godinu. Cijena 4 d. Za veće narudžbe popust. Naručuje se na adresu: P. Stjepan Korač, Poljana 27. III. br. 1 — 58000 SPLIT.

Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ...na uslišanoj molitvi uz preporuku za sretno putovanje djece. — Anka Alimpijević, Karlovac
...Gospod od brze pomoći i sv. Ante što nisam morao na operaciju očiju i za pronađenu stvar. — Stanko Pavlović, Pješivac
...i drugim ugodnicima Božjim za ozdravljenje od teške bolesti. — Viktorija Zouhar, Dubrava
...Gospod od brze pomoći i bl. Leopoldu za sretne operacije i za mnoge druge milosti. — Obitelj Šestak, Kutjevo
...Kraljici Mira, sv. Antu i svim zaštitnicima na brzom ozdravljenju noge. — Marija Bajurin, Ston Hodilje
...i bl. Graciji za primljene milosti. — M. M., Kotor-Muo
...i svima svetima na primljenim milostima.
—Obitelj Ilij Omišića
...na primljenoj milosti. — Studentica
...Gospod Voćinskoj, sv. Josipu i bl. Leopoldu za primljene milosti. — Slavonka
...što sam donekle prizdravila. — Žena iz Slavonije
...Gospod od brze pomoći i sv. Ante za ozdravljenje. — A. S., Ivanovci
...sv. Josipu, bl. Leopoldu i Petru Barbariću za mnoge primljene milosti. — Zdravko, Zagreb
...i bl. Leopoldu za primljene milosti. — Ruža Raguž, Kruševo
...za pomoć u teškim zdravstvenim prilikama. — Obitelj V. Bilić, Stobreć
...za uspješnu operaciju. — Ruža Tutovac, Opuzen
...i sv. Josipu za zdravlje i sa sve primljene milosti tokom života. — Ida Š. Filipovac
...Gospod Fatimskoj i sv. Josipu za primljenu milost. — M. F., Zagreb
...sv. Josipu, sv. Antunu i bl. Leopoldu za mnoge primljene milosti. — J. Kurele, Sl. Brod
...Gospod Bapskoj, bl. Leopoldu i Ivanu Merzu za sretnu operaciju moje kćerke. — Lj. Š., Bapska
...za primljene milosti po zagovoru sv. Terezije od djeteta Isusa. — Durdica Fuček
...Gospod od suza i Petru Barbariću. — Majka iz Pleternice
- ...Majci Božjoj Bistričkoj i svim svetim zaštitnicima na poboljšanom zdravlju i na svim primljenim milostima. — Podravka
...sv. Antunu i bl. Leopoldu za sretnu operaciju i za olakšanje bolova. — N. N., Stari Milkanovci
...sv. Josipu i sv. Judi Tadeju za uslišanu molitvu, uz preporuku za shovljivo zdravlje. — Majka Vlatka, Gerovo
...Gospod od kamenitih vrata, sv. Roku i bl. Leopoldu za zdravlje i za mnoge druge milosti. — Manda Popović, Opuzen
...sv. Josipu, bl. Leopoldu i Ivanu XXIII. na uspjeloj operaciji moje kćerke i na svim milostima koje sam primila u životu. — Citateljica Iz Lipovljana

ZAHVALNICE MAJCI KLAUDIJI

- ...što mi je pomogla da nadem sobu. — Andelka Zelenika, Zagreb
...za stalnu pomoć. — Darinka Marković, Gračani
...za pomoć u mnogim poteškoćama. — S. Kornelija, Dubrovnik
...za uspjeh filmova u župi Madarevo. — S. Klaudija Duran
...što je bila u pomoći mojoj majci u zadnjim časovima života. — N. N., Varaždin
...za zdravlje i za druge milosti. — Anton i Ruža Linardić
...za očitu pomoć. — S. Mara, Sarajevo
...za pomoć u teškoj zdravstvenoj situaciji. — Julija Bašić, Zenica
...za brzi oporavakiza operacije srca naše bivše učenice. — S. Anastazija Trobentar, Zagreb
...za spašeni život u prometnoj nesreći. — A. B., Zagreb
...za jedno redovničko zvanje. — M. C. K., Zagreb
...za rješenje teškog problema. — Francisika, Osijek
...za znatnu pomoć u apostolatu po župama. — S. Anastazija Trobentar, Sarajevo
...za pronađenu pomoć teškoj bolesnici. — S. Regina Faj, Zenica

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE NIHOVOJ ZAŠTITI

PELAC JEV
PELAC JEV
Srca Isusova
i Marijina

2

pod. 75 - cijena 30. d

Svjetlo i slava

PRIKAZANJE ISUSOVU U HRAMU

(Naslikao: V. CARPACCIO)

RADOSTAN IZLET I SNJEŠKO NA SLJEMENU

(Snimio: Ignacije BELAK)

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Izdaje: Hrvatska pokrajna Družba Isusova. — Glavni i odgovorni urednik: Valentin Miklobušec. — Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gusić, Miro Jurić, Stjepan Kuzmić, Valentin Miklobušec i Matko Rusan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vrtočić. — Tehnički urednik: Miro Jurić. — Adresa u redinstvu i uprave: Palmotičeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 441-626. — Tisk: »Plamen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne narudžbe od deset primjeraka navise dobivaju 10 posto popusta. — Pretplatu šalite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarska placena u gotovom. — Rukopisa ne vraćamo.

Urednikova riječ

Vrijeme neumoljivo i nezaustavljivo teče i odmiče. Neće stati da se smislimo i predomislimo što ćemo raditi, čime svoj život ispuniti. Evo nas već u veljači. U ruke nam je stigao novi broj Glasnika. Pa što vam javlja taj Glasnik Srca Isusova?

Molitva za Crkvu, molitva s Crkvom za svijet; to je način našeg prisnog sudjelovanja s Kristom u Njegovom djelu Otkupljenja, naša najveća povlastica. Tko ne moli, ne pozna svoje dostojanstvo. Dan bez molitve je izgubljen, i život bez molitve je izgubljen. Možemo mi svoj život i nečim drugim ispunjavati, ali će to biti samo kompanje praznine.

Molitva se rada u srcu i upravljena je Srcu. To je zlatna nit koja naše srce povezuje sa Srećem Kristovim, sa Srećem koje je ujedno i ljudsko i Božje, beskrajno veličanstveno, samo središte Neba. Bez molitve zemlju ne može ogrijati smješak sreće, kultura ostaje napor duha bez cilja, a čovjek zarobljenik svakovrsnih osobnih i društvenih zabluda.

Najuzvišenija molitva na zemlji je Euharistija, hvala i zahvaljivanje Ocu. To je čin cijele Crkve na čelu s Kristom, za cijeli svijet.

To su neke istaknutije misli ovog broja Glasnika, poruke Kristova Srca srcu iskrenog čitatelja. Pokušajmo se tim mislima pozabaviti i moliti. Malo — pomalo će Božja punina ispunjati našu prazninu. Bez Boga naša praznina postaje ponor nad kojim se drugi spotiču, ali ćemo u njemu i sami potonuti.

Krist zna kako smo opasno ugroženi. Zato nas sabire, hrani i brani. Zove pojedince, sabire zajednice župske i nacionalne. Želi sabrati i Crkvu iz naše nacije, da u zajednici vjere i nade budemo Njegov narod, da primimo Njegovu ljubav. Pred nama je nacionalni euharistijski kongres, kao izraz trajne hvale i zahvale Ocu, onaj čin za koji se Riječ utjelovila i Čovjekom postala, za koje nam je svoje Srce otvorila.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. VELJAČA 1984. BR. 2

S A D R Z A J

HVALA NA PISMU	— — —	40
APOSTOLAT MOLITVE, J. Antolović	— — — — —	42
S RIJEĆU BOŽJOM BITNO SJEDINJENO, S. Cetnić	— — —	44
ZEMLJA SMIJEŠKA, R. Grgec	—	46
CRKVA I KULTURA, J. Antolović	—	47
SNAGA SVETE EUHARISTIJE, S. Bošnjak	— — — — —	48
ZAHVALA MAJCI, J. Kribi	— — —	49
VJERNICI I MISA, R. Brajčić	—	50
BUDUĆNOST CRKVE, I. Kukula	—	52
U ZAHVALNI SPOMEN, J. Antolović	— — — — —	53
VELIKA GORICA, VELIKE NADE, TINO	— — — — —	54
SVAKI DAN PIJANO SELO, I. Fuček	— — — — —	56
PUT ODRIČANJA, PUT SLOBODE, S. Kuzmić	— — — — —	58
SRCE IM OSTADE TU, T. Gorskij	—	60
KINESKA MLAĐEZ, M. Rusan	—	62
ZADIVILA ME NJIHOVA VJERA, A. Gabrilć	— — — — —	63
DVA PISMA IZ GAIBIRE, E. Šumak	— — — — —	64
MONIKINA BOLEST, M. Okruglić	—	66
POBJEDNICI SMRTI, A. Periškić	—	67
TRAFIKANTICA, REDOVNICA, MUCENICA, V. Miklobušec	—	68
OGLASI	— — — — —	70
ZAHVALNICE	— — — — —	71

glas: »Dodi, slijedi me«, to jest, dodi, ostvaruj ono što sam ja ostvarivao. Kad se, naime, jednom stvorí odluka, treba je i ostvariti, inače odluka nema smisla.

Iz toga što sam rekao, vidi se da tvoja slobodna volja igra nezamjenjivu ulogu, da je poziv uvijek ostvarenje sklonosti što ih Bog daje a slobodna volja prihvata. U Rijeci sigurno imаш nekoga s kim se o tome može sasvim otvoreno razgovarati, i nema razloga da se u tvojoj duši »talože problemi« koji bi te mogli utopiti. Zelim ti da te što prije obasja

svjetlo koje će tužnu Kristinu pretvoriti u veselu Kristinu.

Urednik

DRAGI MOJ DJEDE!

Što se mene tiče, ja sam dobro i veoma sam sretna i sasvim zadovoljna. Bog mi je stvarno pružio i pruža mi toliko zadovoljstva i sreće u mom životu, da ne postoji ništa u zdravstvenom, novčanom ili osjećajnom životu

što bi mi nedostajalo. Skušti Bogu i ispunjavati Njegovu svetu volju, to je zaista najveća sreća i najveće nadahnuće što ga netko može imati.

Znaš, djede, ja se često sjetim onih dana kada nisam poznавala Boga. Danas sam Bogu toliko zahvalna za djeđa poput tebe, jer znam da si se u najtežim trenucima moga života, u bezbroj dramatičnih momenata koje sam proživljivala, ti uvijek za mene molio. Ja vjerujem da su tvoje molitve veoma mnogo utjecale na moju budućnost i da su mnogo doprinijele da onaj trenutak kada sam napokon Krista prihvatala u svoje srce. Bog je kmao svoju ruku na meni od samog početka, samo ja to nisam znala. Djede, ja znam da se ti molis za sve nas, i ja sam ti za tvoje molitve veoma zahvalna.

Tvoja Carmen iz Amerike

Iako nam nije pobliže poznato u kakvim je to prilikama živjela Carmen, očito je ipak da je postojalo vrijeme njezina života kada nije poznala Krista, i da ga je upoznala zahvaljujući dijedovim molitvama, pa je sada sretna. Najsretniji je ipak djed koji nam je donio ovo pismo svoje unuke. To neka tješi sve očeve i majke, djedove i bake kojima se čini da je njihova molitva za obraćenje njihove djece uzaludna. Nikada nijedna molitva koju iskreno upravimo Gospodinu ne ostane bez učinka! Treba, međutim, prepustiti Gospodinu da je On usiliš onako kako samo On zna da je najbolje, primajući sve iz Njegove očlinske ruke.

APOSTOLAT MOLITVE

Piše: Josip ANTOLOVIĆ

JASAN ODGOVOR I STVARNA OBVEZA

Danas je očito da je svijet upao u nezapamćenu križu, i to vide svi otvoreni duhovi. Postavlja se samo pitanje ima li izlaza iz te križe? Neki odgovaraju da iz-

laza nema jer je sve besmisao i sve će završiti u ništavilu. Predstavnici takvog mišljenja su mnogi egzistencijalistički filozofi i pisci na čelu sa Sartreom. Drugi odgovaraju da ima izlaza iz suvremene krize svijeta i predlažu neka rješenja. Ona su

možda i korisna, ali nisu potpuna jer su čisto ovozemna.

Što da na to pitanje odgovorimo mi kršćani koji vjerujemo da je ovaj svijet djeło Božje i da Bog ima s njime svoj plan, i da se za ostvarenje toga plana Božji Sin utjelovio i umro na križu? Iz toga se vidi da Bog uzima svijet sasvim ozbiljno!

Naš odgovor mora biti ne samo jasan, nego on mora za svakoga od nas predstavljati i nezaobilaznu obvezu. Jasnoća našeg odgovora leži u tome što je Krist ustavio Crkvu da preko nje nastavlja svoje otkupiteljsko djelo kroz povijest sve do konca vremena, a obveza u tome da se svatko od nas kršćana uključi u to Kristovo otkupiteljsko djelo.

APOSTOLSKI POKRET PRIKLADAN ZA SVAKOGA

Jedan sasvim određen oblik uključivanja u Kristovo otkupiteljsko djelo predstavlja Apostolat molitve. Apostolat molitve kao pokret je nastao u Francuskoj 3. prosinca 1884., i odande se ubrzo proširio po cijelom svijetu. Danas ima preko 30 milijuna članova. Oni svakog jutra prikazuju Kristovu Srcu, u jedinstvu s Euharistijskom žrtvom, sve svoje molitve, djela i trpljenja dotičnoga dana na Njegove otkupiteljske nakane, za Crkvu i za sv. Oca, moleći naročito na dvije nakane koje za taj mjesec predlaže sam sv. Otarac. Jedna od tih nakana izražava opće potrebe Crkve i svijeta, a druga je izrazito misijska.

Tko želi postati članom tog apostolsko-molitvenog pothvata, dosta je svako jut-

ro, imajući pred očima oje-
li dan, svjesno i pobočno,
a naročito s dobrom naka-
nom, izmolići jutarnje prika-
zanje: »Božansko Srce Isu-
sovo, prikazujem ti po bez-
grješnom Srcu Marijinu sve
molitve, djela i trpljenja o-
voga dana u naknadu za na-
še uvrede i na sve one na-
kane, na koje se ti nepre-
stano prikazuješ na oltaru. O-
sobito ti ih prikazujem za
svetu Crkvu, za svetoga Oca
i za sve potrebe koje su
preporučene članovima Aposto-
lata molitve«. Ovo isto pri-
kazanje može se izraziti i
svojim riječima. To je najos-
novniji stupanj pripadnosti
Apostolatu molitve.

Zeli li se netko više i dje-
lotvornije zauzeti za Kristo-
ve otkupiteljske nakane, ne-
ka na početku svakog mje-
seca upozna opću i misljuku
papirnu nakamu dotičnog mje-
seca. Tumačenje tih naka-
na naći će svaki mjesec u
Glasniku Srca Isusova i Ma-
rijina i u Radoenoj vijesti.

Ako, pak, netko želi i vi-
še od toga, a kršćanin bi
uvijek morao gorjeti sve ve-
ćim otkupiteljskim željama,
neka nastoji svoje jutarnje
prikazanje Božanskom Srcu
svjesno proživljavati cijeli
dan.

APOSTOLAT MOLITVE U DNEVNOJ ZBILJI

Kako to ostvariti? Evo ne-
koliko konkretnih primjera:

— Neka visoko cijeni osob-
nu, obiteljsku i onu zajednič-
ku molitvu u crkvi, uključuju-
ći se i sam djeletvorno u nju. To će moći samo onda
ako iskreno vjeruje da
molitva blagotvorno i djeletvori-
no utječe na preobražaj Crk-

ve i svijeta, naroda i obite-
li na bolje. Molitvu kao od-
lično i spasenosno sredstvo
za sve prilike u životu pre-
poručuje sam Gospodin Isus.
Dovoljno je o tome čitati E-
vangelije!

— Neka ta molitva bude što
više apostolska, to jest pri-
kazna na velike nakane Crk-
ve, sv. Oca, biskupâ; neka
je prikazana za misije, za
duhovna zvanja, za obraćenje
grešnika, za bolesnike, za umi-
ruće, za patnike svake vrste,
za mladež koja je danas
izložena mnogim napas-
tima i izazovima itd.

— Najsnažnija i najapostol-
skija molitva je Misa i Pri-
čest. Zato će svjestan član
Apostolata molitve »moliti
osobito na takav način: mis-
no i pričesno.

— S molitvom valja povez-
ati i konkretna apostolska
djela, te djela djeletvorne i
milosrdne ljubavi prema bli-
njemu. Činimo li ta djela, u
nama raste i ona apostolska
revnost te sve više postaje-
mo apostoli u ovom našem
svijetu koji ih je veoma po-
treban.

Kad bi u današnjem svijetu
bilo više dobrovora i po-
put majke Terezije, i islo-
nara, kao što je o. Ante Gab-
rić, više misionara i misio-
narki djeletvorne ljubavi, vje-
rujem da bi se ovaj svijet
vidno preobražio i popravio
na bolje.

Budimo ipak realisti! Si-
gurno je da takav kao što
su oni, ne može biti svatko,
ali bi svatko mogao biti bar
malo bolji i djeletvorniji u
sljubavi, a već blîtime bio
misionar.

Kad nam zbog neistačice
struje u sobi nastane mrak,

što nam valja činiti? Je li
dosta kukati? Je li potrebno,
ne daj Bože, psovati? Ni
kuknjava ni psovka neće u-
nijeti u sobu ni tračak svjetla.
Valja upaliti makar malu
svijeću, već će mrak biti
manji. Bolje je makar i malo
svjetla nego nimalo!

III APOSTOL, III ODMETNIKI

Vratimo se sada na svo-
je područje razmišljanja o
Apostolatu molitve. Kad bi
svaki kršćani doista apostol-
ski molio, radio, žrtvovao se,
pa makar to i ne bio tako
naporan rad kao što je rad
o. Gabrića ili majke Terezi-
je, zar ne bi u ovom našem
svijetu znatno porasla nje-
mu toliko potrebna duhovna
i moralna energija? Odgovor
se nameće sam od sebe:
Naš bi svijet postao bolji,
ljudskiji, snošljiviji!

Krist je baš to i želio, da
njegov budu u svijetu sol
koja sve začinjava i bijutavo
čini ukusan i jestivim; kvasac
koji uzdiže i prožima
svu masu tijesta. Čini se da
su prvi kršćani bili toga svje-
eni više nego mi danas pa
su u moru pogonstva i kr-
vavih progona ipak djelovali
obnoviteljski i napokon pre-
obražili svoj svijet. Trebalо
je zato i vremena i rada i
žrtava, trebalo je mučničke
krvи, i oni su je dali.

Makar u maloj mjeri sve
bi se to moglo ostvariti i
danас preko Apostolata mo-
litve, koji ima za cilj da svaki
kršćanin bude bar malo
apostol. Ako se to ne ostvari,
onda je kršćanin zapravo
odmetnik. Tako su to shva-
ćali i prvi kršćani pa su go-
vorili: »III apostol ili odmet-
nici!« Treće mogućnosti oni
nisu imali.

Srce Isusovo - Izvor spasenja

S Riječju Božjom bitno sjedinjeno - Veličanstva beskrajnoga

Piše: Srećko CETINIĆ

•Srce Isusa Krista bilo je osobno sjedinjeno s Božanskom Osobom Riječi. Ono je nesumnjivo kucalo od ljubavi i njime su strujali i svi ostali osjećaji. Ovi su se osjećaji savršeno slagali i bili suglasni s čovječjom voljom koja je bila ispunjena božanskom ljubavlju, i sa samo nelzmernom ljubavlju koju dijeli Sin s Ocem i s Duhom Svetim.» (HA 22). Tako nas uči Učiteljstvo Crkve u Okružnici »S radošću ćete crpti vodu na izvrima Spasiteljem.«.

SRCE ISUSOVO, S RIJEČJU BOŽJOM BITNO SJEDINJENO

Uvjerenje Crkve o bitnom jedinstvu Kristova ljudskog Srca sa Drugom Božanskom Osobom Presvetog Trostva izražava sv. Augustin jezgrovitom rečenicom: »Ne bismo bili oslobođeni niti po njemu, jedinom Posredniku između Boga i ljudi, čovjeku Isusu Kristu, kad On ne bi bio i Pravi Bog.«

Pravi Bog i pravi čovjek, Krist Gospodin, privukao je

Apostola Pavla k svome božanskom Srcu. Pavao je o Kristu s divljenjem razmišljaо, Njemu se ponizno i uspravno molio, pa je Njega prodornom silom božanskog nadahnuća smjelo oslikao u svim svojim poslanicama. O tom Pavlovu pothvatu piše sv. Grgur Niški u Raspravi o savršenom životu kršćanina: »Pavao je dublje od svih znao tko je Krist jer za Krista kaže da je Božja sila i Božja mudrost, a zove ga također samim mirom i nepristupačnim svjetlom u kojem prebiva Bog. Naziva ga još pomirenjem i otkupom, velikim svećenikom i Vaznom, utjehom duša, sjajem slave, otiskom biti Očeve i tvorcem vjekova, hranom i duhovnim pićem, stiljenom i vodom, temeljem vjere i uganim kamenom, slikom Božeg nevidljivoga i velikim Bogom. Proglašava ga glavom tijela Crkve, prvorodencom novog stvorenja, prvencem onih koji usnuše, prvorodenim od mrtvih i prvorodenim među mnogom braćom. Priznaje ga posrednikom Boga i ljudi, prvorodenim Si-

nom koji je okrunjen slavom i čašću, Gospodinom slave, počelom stvari i krajem pravde. Klanja mu se kao knezu mira, kralju svega, koji je zadobio vlast nad kraljevstvom koje nema granica.«

»Medu mnogom braćom.« O tom divnom Otajstvu ponizno piše sv. Atanasije: »Besmrtni Gospodar svojih službi postao je pravim sinom vlastitoga sluge, Adama, kako bi smrtni sinovi smrtnog sluge postali sinovi Božjim.«

U Očevo Sinu i mi smo sinovi! S Njim zajedno pozvani smo da svijetu objavljujemo Oca. Uvijek s Njim, a nikada kao On. Utjelovljeni Božji Sin, Isus Krist, kao Druga Božanska Osoba u Otajstvu Presvetoga Trostva, zove se i jest »Riječ Božja«. Svaka riječ očituje razum koji je oblikuje i osobu koja je izriće. Isto tako Vječna Riječ Očeva, Isus Krist, uvijek i svagdje živi i djeluje kao trajni Objavitelj Oca. Isus je, Otajstvom Utjelovljenja, u svom Božanskom

Srcu potpun i prepun Očev Izričaj. On je jedini koji se s punim pravom može predstaviti čovječanstvu izjavom koja zapanjuje: »Tko je vidi mene, vidi je i Oca.«

SRCE ISUSOVO, VELIČANSTVA BESKRAJNOGA

Kristovo nas čovještvo neodoljivo zahvaća. Kad se srećemo s Kristom koji zapovijeda vjetru i moru, slijepima vid vraća, gluhiima sluh, bolesnima zdravlje, a mrtvima život, On pri tom tako uvjerljivo, a nemetljivo, očituje svoju neospornu vlast nad svim zakonima prirode, da mi bez predomišljanja, ponizno, ali svjesno i slobodno, padamo do Isusovih nogu, pa Mu se klanjamo kao Gospodaru svemira, kao Bogu.

Dok motrimo Isusa kako s apostolima naporno pješači, kako umoran spava, ondje gdje omrkne, kako izjutra ranu poučava narod, kako priprosto sjedi u kući zajedno s ostalim uzvanicima, kako jede, piće i razgovara s prisutnim, neodoljivo nas zahvaća Kristovo živahno čovještvo, tako pristupačno i privlačno. Shvaćamo da On potpuno pripada nama, ali pri tom nismo uvijek prožeti svješću da je On i tada »Pravi Bog od Pravoga Boga«, Srce veličanstva beskrajnoga.

Svemoguća ljubav prati svaki pokret Kristove neograničene vlasti. Gdje božanska njegova moć čudesnim djelovanjem unosi razmak i odjeljivanje, tu Isusova božanska ljubav vraća blizinu i zajedništvo. Poslije čudesnog ribolova Šimun Pe-

tar nije mogao pasti Isusu oko vrata da ga zagrli i izljubi, nego pade Isusu do nogu te reče: »Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik!« Preneraženje obuze njega i sve koji su bili s njim... Isus reče Šimunu: »Ne boj se! Od sada ćeš ljudi loviti!« Oni izvukoske ladice na kopno, ostavise sve i podoše za njim. (Lk 5,8-11).

»**Vječna je ljubav njegovala**, kljče u neiscrpnem zanosu vjere i nade već starozavjetni Psalmista. To potvrđuje sam Vječni Otac po proručku Jeremiji: »Ljubaviju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost. Tu pomno čuvanu milost pohranio je Otac u Srce svoga Sina. Zato je Kristovo Srce puno beskrajnoga veličanstva Očeve dobrote.

»**Moj vrhovni Gospodar**. Tako je Krista doživljavala i nazivala skromna a povlaštena pouzdanica Božanskoga Srca, sv. Margareta Marija. Evo njezinih riječi: »Moj vrhovni Gospodar uistinu je ljubomoran. Dosljedno brani sva svoja neotudiva prava jer nesebično ljubi. U svojim prijateljima ne može podnosići laži On koji je životorna Istina, niti može podnosići sebičnosti, On, koji je žrtvovana Ljubav, isto tako ne može podnosići nečistoće, On, koji je Svetlo Istinito koje rasvjetljuje svakoga čovjeka.« Na drugom mjestu piše: »Kristovo Srce ukazalo mi se kao sjajno sunce, prepuno zaslijepljujućeg svjetla. Njegove zrake okomito su se spuštale na moje srce. Zahvaćeno neobičnim, žarkim plamenom, činilo mi

se da će ga taj oganj potpuno spalići. Istovremeno ona je bila potpuno svjesna da živi u ozračju pune slobode srca i neokrnjene čistoće savjesti.«

Beskrajno veličanstvo ljubavi svoga Božanskog Srca objavio nam je Isus kada je nedvosmislenim riječima govorio o Posljednjem Sudu: »Kad Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela, sjest će na prijestolje svoje slave. Tad će se pred njim skupiti svi narodi. Tko ponomo čita i razmišlja sav sadržaj o Sudu iz 25. poglavlja Matejeva evanđelja, uvida kako u toj završnoj presudi o krivudavom razvojnom putu ljudskih savjesti dolazi do potpunog izražaja sva darežljiva ljubav Kristova i naša. Već sada može doživjeti kako se konačni pravorijek Kristova Srca ori kao himna slave, a kako sveti znak Božanskog Srca pred očima svega čovječanstva viori kao zastava pobjede, kako se rasplamsava kao baklja pravde i kako se sijaji kao evandeoski grb slobode.

Zemlja smiješka

Piše prof. Radovan GRGEC

Toliko smo puta čuli uzećicu da je svetac koji je stalno žalostan zaista »žalostan svetac«. Time se sigrurno ne želi reći da tuga i žalost nisu dio svetačke svagađašnjice, kao i svakoga ljudskog života, nego se vjerojatno želi istaknuti da trajna »namrgodenost« i žalost ne može biti osnovna karakteristika svetosti. Svetac bi morao biti »čovjek za drugoga«, kao što je to u svom zemaljskom životu bio Isus Krist, Izvor i uzor svake svetosti. Značajna crta nečije svetosti, dakle, redovito nije namrgoden i »natmuren« izraz lica ni prestroga ozbiljnost, nego srdačnost i ljubeznost prema drugome, vedrina i sjaj smiješka. »Zašto kršćani ne izgledaju vedriji?«, tužio mi se jedan poznati književnik, »zašto i svojim izrazom lica ne pokažu da su otkupljeni?«

Teško je povjerovati onim biblijskim stručnjacima koji iznose mišljenje kako se Isus nije smijao niti smiješio jer da to nije navedeno nigdje u Svetom pismu. Teško je zamisliti Onoga koji je rekao »Pustite k meni malene!« kako bez smiješka uzima dje-

cu sebi u krilo. Njegov se smiješak ogledao u oku djeteta i osvajao srca sviju ljudi dobre volje.

Smiješak kojim se obraćamo bližnjemu ne mora biti izraz prirođene veselosti ili dobroćudnosti. On može biti i znak prevladavanja unutarnjih raspoloženja i zaukljenosti samim sobom. Ipak nije to ni dvoličan i konvencionalan smiješak »civilizirana« čovjeka, ni japsko umijeće nepokazivanja osjećaja, ni smiješak klauna koji njime sakriva vlastitu žalost, nego izraz ljubavi prema Bogu i čovjeku, odsjaj vedrine i dobrote duše. Kažu da dobri ljudi postaju lijepši kada se smiješe.

Nedavno sam u Dublinu, gdje smo bili na kongresu katoličkih novinara i izdavača, upoznao p. Llama, karmelitanina koji nas je sve osvojio svojim smiješkom, izrazom istinske ljubeznosti, prijaznosti i gostoljubivosti. Sjećam se knjige »Tajanstveni smiješak«. Taj smiješak bio je lozinka i legitimacija neke organizacije. Ne bi li takav zarazni smiješak hrabrosti i dobrote morao biti neka vrsta lozinke i legiti-

macije za svakog sveca i kršćanina? Umjesto pozdrava jedan od mojih dublinskih znanaca doviknuo mi je na rastanku: »Smile!« (Nasmiješi se!).

Smiješak kao pozdrav i »lozinka« trebao bi unijeti radost i svjetlost u »dolinu suza« i pretvoriti je u »zemlju smiješka«. Trebao bi obasjati nadom, mirom i vedenjem sve meridijane na kojima žive kršćani i sve tunele kroz koje idemo prema cilju, prema Onome što ga je starac Šimun nazvao »svjetom svijeta«. Na to naročito mislimo na početak nove godine i uoči blagdana Svićećnice.

Na početku godine, kada se kotači povijesti zloslutno okreću prema aveti rata, kršćani okreću svoj pogled prema vrhuncima Nade i prema suncu Otkupljenja. To se sunce održava u njihovu oku kao smiješak pobjede života nad smrću, smiješak što izvire iz novoga i preporodenoga srca.

Samo tako, s novim srcem, oni mogu započeti nov život u ovaj »dolini suza«, koja snagom vjere, nade i ljubavi postaje za njih »zemlja smiješka«.

Nakana Apostolata molitve

DA EVANDELJE UDE U KULTURU SVAKE RASE

Crkva i kultura

Sv. Otac Ivan Pavao II., koji pokazuje mnogo smisla za odnos vjere prema kulturi, osnovao je 20. svibnja 1982. u krilu Rimskog kurije novi organizam: »Papinsko vijeće za kulturu«. Zadatak je tog vijeća da promiče vrijednosti kulture u političkom i ekonomskom poretku, kako bi se na taj način otvarali novi horizonti i samom navještanju Evangelijsa. Sam je Papa iznio ozbiljne razloge koji su ga vodili pri osnivanju tog novog vijeća: kultura ima temeljnju važnost u razvoju potpune čovjekove ljudnosti; mnogostruku su veze između kulture i poruke spasenja; uzajamno obogaćivanje Crkve i raznih kultura; neophodno je da vjernici jednoga kraja razumiju način mišljenja i osjećanja drugih ljudi svoga vremena, kakav se izražava u njihovim kulturama.

Zadaci Papinskog vijeća za kulturu bit će ovi: svjedočiti dubok interes Crkve za kulturu; uskladiti zadatke za evangeliziranje kultura; suradivati s međunarodnim katoličkim kulturnim ustanovama; podržavati veze s nekatoličkim kulturnim ustanovama; olakšavati dijalog između Crkve i kulture; primati u Rimu predstavnike kulture koji se zanimaju za Katoličku Crkvu...

Na čelu tog Vijeća kao

predsjednik je kardinal Garrone, a kao tajnik je Isusovac Hervé Carrier.

Kako vidimo, Sv. Otac je imao pred očima veoma važne razloge i dalekosežne pastoralne posljedice kad je ustanovljivao taj novi organizam Katoličke Crkve, a sada nam rad toga organizma preporučuje u molitve. Molimo dakle za uspješno rješavanje svih onih problema koji se odnose na program Papinskog vijeća za kulturu, da bi Crkva, po kojoj Krist nastavlja svoju prisutnost i u ovom vremenu, znala voditi dijalog sa svijetom učavajući sve prave vrednote, a sve u vidu jedne bolje budućnosti čovječanstva. Taj rad iziskuje mnogo vremena, a nadasve mnogo strpljivosti, pa valja moliti i za tu krapost svima onima koji će raditi u tom važnom Papinskom vijeću.

Sto više, molimo da bi Crkva, vjerna sama sebi, ne okrnjujući cijelovitost svoje poruke, »koja je Židovima sablažan a poganim ludost« (1. Kor 1,23), znala poštivati položaj svakog naroda i sve njegove istinske vrednote.

Valja također moliti da bi Evangelije za svaki narod bilo kao kvasac, koji će pronalaziti i promicati prave vrednote, kako bi pročistilo sve ono što se po ljudskoj slabosti bilo pogoršalo.

Molimo, napokon, i za same sebe, jer i mi smo ta Crkva, i u svojim okvirima smo djelatnici njezina dijaloga sa svijetom, jer svi živimo i u Crkvi i u svijetu, a treba da živimo kao kršćani koji će biti sposobni svuda oko sebe u svom narodu učavati tolike naše prave vrednote, koji će ih čuvati i s Evangelijem usavršiti. Koliko istinskih kulturnih vrednota ima naš narod! One su se sabirale kroz 13 stoljeća naše kršćanske prošlosti. Budimo, kao kršćani, budni čuvari i promicatelji te naše kulturne baštine, pa ćemo u kolu kršćanskih naroda i Katoličke Crkve i dalje davati svoj dio na opće dobro.

Josip ANTOLOVIĆ

HERMAN COHEN, NAKON OBRAĆENJA 1847. POSTAJE REDOVNIK KARMELICANIN

Snaga svete Euharistijske

Da nismo previše »ogrezli u materiju«, snaga svete Euharistije djelovala bi u nama kao što je nekoć djelovala na »zalutale sinove« poput Paul Claudela, André Frossarda, Hermanna Cohena, Adolfa Rettéa i bezbroj drugih.

Posebno je u tom smislu znakovito obraćenje spomenuto Židova Hermanna Cohena godine 1847. Milost Božja iz svete Hostije potresla ga je i privukla k sebi. O tome on sam piše svom prijatelju, isto tako obraćenom Židovu, Alfonsu de Ratisbonne:

»Jednog petka u svibnju 1847. zamolio me jedan prijatelj da ga zamiljenim u ravnjanju zborom crkve sv. Valerije u Parizu. Za vrijeme blagoslova prvi put sam osjetio jedno veliko uzbudjenje, ali nisam ga razumio. Slijedećeg petka obuzelo me slično uzbudjenje, samo me još jače potreslo, te sam nekom snagom bio prisiljen ne samo da se segnem, nego da se upravo savljem prema zemlji.«

Nakon tog doživljaja Cohen se želio sresti s kojim svećenikom. Sa svećenicima se on prije toga nikad nije susretao. Oni su za njega bili »nakaze« koje treba na svaki način izbjegavati. Ali — prikazuje on dalje u svojim pismima — sotona još nije bio pobijeden. Napokon se u Parizu sreo sa svećenikom Legrandom. Njemu je iznio sve što se počelo s njim zbiljati. Pošto ga je pozorno saslušao, svećenik mu je rekao neka ne uzmiće pred Božjom Providnosti koja s njim ima sigurno svoj plan. Dao mu je i knjigu Kršćanskog nauka.

Taj prijateljski susret s uglednim svećenikom djelovao je na Cohenu i u njegovoj duši su se počele rušiti predrasude o svećenicima. On je prije toga svećenike poznavao samo iz protuckvenih romana koji su svećenike prikazivali kao plašila, natražnjake, zatucance i sve tako, a u Legrandu je sretove svećenika učena, skromna, dobra i otvorena koji se u svemu oslanjao na Boga, pa i u pogledu Cohenovog doživljavanja. Ništa nije tražio za sebe. Najveća mudrost mu je bila otkrivanja Božjeg djelovanja u dušama.

Cohen je morao u Njemačku, u grad Ems, da tamо prireduje koncerte. O tome piše: »Tek što sam stigao u taj grad, potražio sam ravnatelja katoličke crkve kojega mi je preporučio Legrand. Treći dan nakon mog dolaska bila je nedjelja. Ja sam u prisutnosti svojih prijatelja, i ne naslijedajući ljudskim obzirima, otišao na Misu. U crkvi je, kao obično, bilo pjevanje i molitva. Osjetio sam prisutnost neke nevidljive, nadljudske sile, koja me potresla. Osjećao sam Božju snagu. U času podizanja sv. Hostije, odjednom sam doživio poplavu suza, koje mi nisu prestajale obilno teći iz moje zašarene obrale. Nezaboravljeni su to časovi za moju dušu. Žarko sam zazio vao svemogućega i milosrdnog Boga.«

Sjećam se da sam nekoliko puta plakao u djetinjstvu, ali nikad, baš nikad, nisu me obilje tolike suze kao tada pod Misom. U svojoj nutrini sam osjećao nemir savjesti koja me grizla zbog moje grešne prošlosti. Najednom, sasvim spontano, kao da sam Bogu ponudio opću isповijed svih svojih užasnih grijeha počev od djetinства. Gledao sam ih na tisuće: gadni, odurni, grozni, buntovni, koji zasužuju srdžbu vječnog Suca. Međutim, počeo sam osjećati i smirenje. Doživio sam utjehu da će mi Bog milosrdna sve grijeha oprostiti i daleko odbaciti sva moja zlodjela, da će mi se smilovati radi mog kajanja i skrušenja. Osjećao sam da mi pruža svoju milost, da će moju čvrstu odluku za obraćanje primiti kao pokoru. Izlazeći iz te crkve u Emsu, već

sem bao »kršćanin«, koliko je to moguće biti po želji prije k štenja.

O svemu tome piše Cohen svome prijatelju Alfonsu Ratisbonu. Potresla ga je i k sebi prvakia milost Božja iz svete Hostije. Svermogući Bog svatko je na nj pogled i obrao o njega, bezvjerca, raskala enog glazbenika, obratio g bez ičlje prethodne pouke.

O trutku krštenja piše: »Hoćeš li se krtiti? ... Svećenik je držao školjku sa svetom vodom. Za mene on tada nije bio čovjek. Sam Bog biće je s njim u tom času. Dol mi je svećenik tri puta lijavio vodu po čelu u obliku triža, izgovarajući svečano reči: 'Ja te krtim u ime Oca, i Sina, i Duha Svetoga', chtao sam kao da me trese u ekstičnoj struji. Dok su mi oči tijela bile zatvorene, oči duha su mi se širile od sreće. Gledao sam mirijade andela kako pjevaju. Od svud sam bio uorenjen u svjetlo. Gledao sam prijevoje Božje, Isuse Krista u vjernoj mladosti, njegovu Majku Mariju i svece oko njih ka o im se klanjaju, a bacaju i na me svoj blagi pogled. Izgledao sam kao da se cijelo nebo sa svim svojim stanovnicima raduje zbog moga krštenja.«

Obrazeni i pokršteni Hermann Cohen stupa u karmeličanski red i u 31. godini svoga života postaje svećenik one Euharistije koja ga je obraila. Činio je pokoru za svoj prošlost, i nikad nije zabo avio koja ga je snaga privukla k Bogu. Spasila ga je Sveti Misa, Euharistija.

Srećko BOŠNJAK

Zahvala majci

— Zahvaljujemo Ti za majku koja je u ratnim vremenima i teškoćama, u našim bolestima i životnim problemima bila s nama, ma gdjegod bili.

— Zahvaljujemo Ti za majku koja je brata i sestru upozoravala: »Ženidba je račun za cijeli život. Pazite da budete sretni i vi i mi, ali eretni s Bogom!«

— Zahvaljujemo Ti za majku koja se radovala, kad su joj se radali unuci, čiji je život pratila njezina molitva, pomoć, pažnja i odgoj.

— Zahvaljujemo Ti za majku koja je s molitvenikom u ruci i Glaasnikom Srca Isusova i Marijina izgradivala sebe u strpljivosti svog života i bolesti; hvala ti, majko, na dobrim primjerima... Pa i reći ču: »Ako smo dobri, to je zato što smo te slušali, a da smo te više slušali bili bismo bolji!«

Sve što si činila, činila si, jer si vjerovala Onome koji je rekao: »Tko vjeruje u мене, živjet će u vječke. I ja ću ga uskrsliti u posljednjem dan.« (Iv 6,40)

To nas u našoj žalosti razveseljuje.

Josip KRIBL

— Zahvaljujemo Ti za majku koja je sve naše životne korake pratila svojim molitvama i zavjetima.

— Zahvaljujemo Ti za majku koja nas je učila svakog poštivati, svakog dobrog poslušati i svakog pozdravljati.

— Zahvaljujemo Ti za majku koja je nastojala i bdjela nad tim da budemo svima dobri, koja nas je ozbiljno ljubila znajući i onu da je »šiba u raju izrasla«.

Isus Krist - Kruh Života

Vjernici i Misa

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

HRAM JE BIO DOM GOSPODNIJI, MJESTO SUSRETA S GOSPODINOM

-Kroz mnoga su stoljeća, piše Henri Caffarel, putovi i puteljci Palestine gledali povrte ljudi, žena i djece kako više puta u godini idu u Jeruzalem. Usponi su po judejskim brdima grubi. Uz put ima malo sjene. Sunce vatreno žeže, ali ništa ne može smesti te pobožne dočasnike da se domognu Svetе gore.

Poznati su nam osjećaji koji su ih prožimali i hrabri na putu. Odjek tih osjećaja nalazimo u mnogim psalmima koji su im služili kao refren u njihovim hodočasničkim pjesmama na putu: »Kako čeznem za tvojim etanovima! Moja duša uzdiže za Gospodinom, moje srce i moje tijelo kliču od redosti Tebi, Bože živi... Jedan dan u tvojim šatorima mi je od tisuću dana u šatorima grešnika. Izabrao sam kuću Gospodnju, a ne šetore bezbožnih« (Ps 84).

III: »Obradovah se kad mi rekoše: „Idemo u dom Gospodnjeg“ (Ps 122)!

Doma, za vrijeme molitve, obavljali je u kući ili u potlu, okretali bi se prema Jeruzalemu da hvale Svetišnjega. Takva zanošna ljubav prema glavnom gradu, takva vjernost kroz vjekove, ima samo jedno tumačenje: Tamo je bio hram, mjesto Gospodinova boravka, gdje su ga mogli uvijek sigurno naći i susresti se s Njime.

KRŠĆANI I DOM GOSPODNIJI DANAS

Dan-danas na stotine milijuna ljudi na zemaljskoj kugli izlazi svake nedjelje iz seoskih potleušica, prigradskih kuća i gradskih neobodera, napuštaju svoje redovne poslove i svoj hod usmjerenju prema novozavjetnim hramovima, današnjim crkvama. Sabiru se zajedno: mudri starac i mlađić koji je još jučer bio dijete, zdravi i bolezljivi, radnici i poslodavci, gosti i domaćini, ruku pod ruku članovi jedne obitelji

i osamljeni pojedinci, svi se nadu zajedno. Svi oni čeznu za Gospodinom, kliču od radosti Bogu svome živome. I mlijek im je Misa od tisuću drugih poslova. »Lomljenje kruha« i »piće iz čaše Gospodnje« u Domu Gospodnjem, izabiru za središnji doživljaj tog dana koji nazivaju Gospodnjim. Sivilo tjedna nadivisuju slavom Doma Gospodnjega.

S VJEROM U BUDUCNOST

»Nejavljujući i slaveći spomen Gospodinove smrti dok On ne dođe«, kršćanski vjernici u hostiji vide čudesno Božje djelovanje za spasenje. Vjeruju u Boga koji je stvorio svemir iz ništa, red u svemiru izveo iz kaosa Adama iz praha, Abrahama i Saru iz njihove zemlje, iz tame njihovih idola i njihove tjelesne neplodnosti. Vjeruju u Boga koji je izveo Izraele iz ropstva, iz babilonskoga sužanstva, iz nezakonitih političko-kulturnih imperija staroga svijeta.

Vjernici vežu svoje pouzdanje uz Onoga koji je Zarahiju i Elizabetu, nerotkinju, oslobođio od poniženja i sramote, koji je siromašnu i poniznu djevojku podigao na dostoјanstvo Božje Majke; u Onoga koji je Krista izveo iz ropstva smrti i uveo u život slave, koji će i njih (vjernike!) uskrisiti. Skupa s Kristovim grobom i grob vjernika će biti slavan.

Svi ljudi vjeruju u budućnost, ali kršćanski vjernici vjeruju u budućnost koja nadilazi svaku budućnost, u vječnost. Svi ljudi vjeruju u budućnost, ali kršćanski vjernici vjeruju u sigurnu budućnost. Svi vjeruju u budućnost svoju ili drugih, ali oni vjeruju u budućnost i svoju i drugih. Oni najavljuju i slave spomen Gospodinove smrti dok On za sve ne jede.

MISA JE ISUSOVODJELO, NEOBIČNO U OBIČNOM

Mnoštvo se sabralo. Njegove kretnje i obredi ne pokazuju ništa originalno ili izvanredno. Iste su kretnje više-manje svaki put kada se sastanu. Hostija koju upotrebljavaju je običan bijeli kruh bez kvasa. Kalež je od kovine, a u nju lijevaju pravo prirodno vino. Oltar ne pruža neku posebnu sliku stola. K tome treba pribrojiti riječi svećenika i vjernika. To je sve što se tu vidi, čuje i događa; pre malo za zaposlenje trojice, a pogotovo za radost tisuća i milijuna.

A ipak, to možda nije sve? Možda je tu čaša s Posljednje večere ili pashalni kruh s njezinu stola vrijedan divljenja zbog svoje starine i

neobičnosti svoga trajanja? Jest, tu je nešto s Posljednje večere, ali ne ni čaša ni kruh, nego Isus. Tu je samo Njegovo djelo iz one noći u kojoj je bio predan za njih, za mnoge, za sve, za život svijeta.

Obred Crkve, obred Božjega naroda, jednostavan, ničim revolucionaran, posve običan, čini da se živo oствari jedan neobičan jedinstven i posve originalan čin ljubavi, čin Onoga koji nam nije predao neku stvar, primjer, nauku ili ideologiju, nego samoga sebe za trajnu hranu, da stvari i sa sobom — uvijek živim i uvijek prijateljski raspoloženim — podržava jedan savez, jedno jedinstvo, jedno jedinstvo, duboko i životno; da sa svojima izgradi jedno Tijelo i da svima koji po njima vjeruju oblikuje Božju obitelj na zemlji. To je neobično uobičnom, kako bi pri vidljivom dodiru s običnim a ne neobičnim, mogli bez smetnje i rastresenosti zaroniti u more radosti neobičnog susreta.

PREPOZNATLJIVI NA EKRANU PROŠLOSTI

Oni, koji danas slave euharistiju, nisu skorojevići. Nisu od Jučer. Na ekranu prošlosti oni su prepoznatljivi već 1950 godina, i polstovjejući se kao jedan narod.

Godine 155. Justin, mučenik, ovako opisuje euharistijsko slavlje: »U dan zvan danom sunca (to jest u nedjelju!) svi oni koji stanuju u gradovima i selima okupljaju se na isto mjesto i čitaju uspomene apostola ili spise proraka, dokle to vri-

jem dopušta. Kad je čitač svršio, onaj koji predsjeda, drži govor da opomene i potakne na odjelotvorene onih dobitnih primjera. Zatim svi zajedno ustajemo i uzdižemo svoje molitve... Kad završimo molitve, grlimo se uzajamnim poljupcem. Zatim onome koji predsjeda donosi kruh i čašu vode i vino. On ih uzme, hvali i slavi Oca sviju po imenu Sina i Duha Svetoga, zatim izgovara dugačku zahvalu, da bismo bili dostojni ovih darova. Kad završe molitve i euharistijska zahvala, sav narod kliče: 'Amen!' Nakon što je predsjedatelj dovršio davanje hvale i sav narod odgovorio, oni koje mi zovemo dakoni dijele svakome od prisutnih kruh, vino i vodu nad kojima su izgovorene riječi posvete, i od toga nose odstupnica. Zar u današnjim sudionicima Mise ne prepoznajemo sudionike euharistijskog slavlja Justinovih vremena?

PREPOZNATI KAO DOSTOJNI ISUSOVE VJEĆNOSTI

Sudionici misnog slavlja nisu od jučer, ali nisu ni za sutra. Bit će prepoznati kao oni koji su bili osobno uvučeni u misterij Kristove smrti i uskrsnuća, kao oni za koje je Bog učinio čudo euharistije, kao oni koje je On izveo iz duhovnog ropstva u slobodu, iz nevolje u radost, iz žalosti u blagdan, iz tame u veliko svjetlo, iz smrti u život s Kristom kroz svu vječnost. Zato mu kliču: Aleluja!

Budućnost Crkve

Kardinal Hoefner je nedavno u jednom govoru iznio da je u godini 1981. na 125 milijuna katolika bilo 4 milijuna i 182 tisuće krštenja. Iste godine je u Evropi na 272 milijuna katolika bilo samo 3 milijuna i 592 krštenja. Na temelju tih podataka kardinal zaključuje: »Katolici Europe su u opadanju. Budućnost Crkve se nalazi u mlađim narodima.« (Fam. Christ., 30.10.1983.)

Evropsko žiteljstvo ima daleko povoljnije uvjete za normalan obiteljski život i daleko više pogodnosti za odgoj djece nego žitelji »Trećeg svijeta«. Evropa ima oblike škola, opskrbljena je zdravstvenim ustanovama i raznim vrstama socijalne pomoći i zaštite. Nerazvijeni narodi na svemu tome oskuđuju, a ipak imaju veći broj djece u obiteljima i više krštenja nego u Evropi. Kako to?

Očito je da kod katolika Europe nedostaje smisao za žrtvu i veoma je jaka težnja za udobnim životom. Život je svakako udobniji s jednim djetetom nego s troje ili više, ako se gleda samo život roditelja dok su mladi i zdravi. Osim toga, ovi nam brojevi govore da je kod evropskih katolika premašio svijesti o suradnji roditelja s Bogom Stvoriteljem života, da bi radajući djecu u zakonitom braku obnavljali svoje narode i odgajali buduće gradane nebeske domovine.

Crkva se ne može i ne smije miriti s tim stanjem koje je zlo, jer je njezino poslanje da se bori protiv svakoga zla. Odredbe Drugog vatikanskog sabora obilno govore o značenju obitelji u životu Crkve, naroda i države. Njoj su poznate i krize u kojima se suvremena obitelj nalazi, upozorava na loše utjecaje koji razraju obitelji. U svom dekretu »Gaudium et spes« (»Radoš i nada«) Crkva izričito govori: »Dostojanstvo te ustanove (braka!) ne sija svagde istom jašnoćom, jer je potmanjuje poligamija i pošast rastave, tzv. slobodna ljubav i druge deformacije. Pored toga, bračna se ljubav vrlo često oskvrujuje sebičnošću, hedonizmom i nedopuštenim postupcima kojima se sprečava radanje.« (br. 47). Koncil želi poučiti i oharbiti kršćane i sve ljudi dobre volje da zaštite i promiču izvorno dostojanstvo braka i njegovu uzvišenu vrijednost.

Sadašnji Sveti Otac također se mnogo zalaže za obnovu obiteljskog života kod katolika. U tu svrhu je izdao i svoju posebnu pobudnicu »Familialis consortio« u vezi sa Sinodom koja je 1980. zasjedala u Rimu, proučavajući probleme suvremenе obitelji i tražeći lijeka njezinim bolestima. O tom predmetu Papa i Inače često govorili.

Kada bi se katoličke obitelji u Evropi držale smjernica Crkve, zaciјelo ni pričašćajem ni brojem krštenja ne bi zaostajale za obiteljima u »Trećem svijetu«. Evropa bi tada riješila i neke druge goruće probleme kao što je potreba za radnom snagom, potreba za duhovnim

zvanjima, potreba za mlijekim djelatnicima. Tada bi imala manje materijalnog bogatstva ali i manji raskoši s »Trećim svijetom« koje nu bi tada dala veće vrednot u svojim velikodušnim sinovima i kćerima, nošći im kršćansku uljudbu koja može biti solidna baza i za materijalni razvitak.

Zemlja sa svim svojim bogatstvom pripada onima kojih ima, a nebo onima koji lože ni zemlju posjedovati ni nebo baštiniti. Neki nerađeniji narodi barem ono vrlo puno bolje shvaćaju nego razvijeni kršćanski narodi Evrope. Dobro bi bilo da se u to zamisli i hrvatske katoličke obitelji. I mi smo u ljubudu primili po Crkvi i sačuvati je možemo samo po Crkvi, po obdržavanju oih zakona što ih je Bog utisnuo u ljudsku narav, a Crkva ih u Njegovo ime nepogrešivo tumači. To je jedini put ka kojemu posjedujemo i ljeđu domovinu na zemlji i postignemo onu obećanu na tabu. Bog ništa ne daje u aklud, ni pojedincu ni narodu, a za njegov dar odgovarat će svaki pojedinac, pa prema tome i sav narod.

Ivan KUKULJA

ELZA OPPITZ, PIJA, POZNATA PO SVJOJOJ MARIJVOSTI, DOBROTI I USLUŽNOSTI, OSOBITO PO SVOM MILOSRDU PREMA NAJPOTREBNIJIMA, POSTALA JE TAKVA U AKOLI ISUSOVOG MILOSRDA

U zahvalni spomen pokojne Pije

U sjeni starodrevne križevačke katedrale, okružena pažnjom i njegovim časnih sestara baziljanki, osobito sestre Olge, na svetkovinu Krista Kralja 1983., preminula je u Gospodinu Elza Oppitz. Svojoj rodbini i tolikim prijateljima bolje je poznata pod imenom Pija. Umrla je istrošena teškom bolešću. Kao da je sama sebi birala dan prijelaza u slavu, umrla je baš na svetkovinu Krista Kralja, kojemu je cijeli život bila vjerna, do-

sljedna, velikodušna i plemenita službenica. Njemu je darovala sav svoj plodni i dobrim djelima ispunjeni život, te vjerujemo da ju je On primio na svetkovinu svoga kraljevskog dostojanstva da stotstruko nagradi njezinu vjernost. Posljednjih mjeseci mnogo je trpjela, pogodena teškom i netržljivoj bolesti. Trpjela je strpljivo i Bogu odano, pa je tako na sav svoj život, već pun dobrih djela, stavila još i krunu suotkupiteljske patnje, te preko svog Velikog petka prešla u vječni, neprolazni, zasljeni Uskrs s Kristom, Kraljem kraljeva i Gospodinom Gospodara.

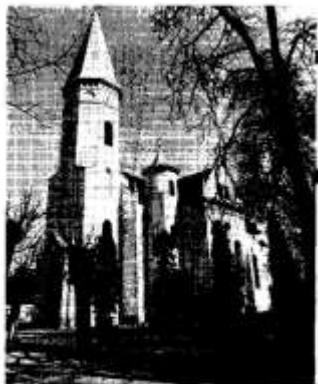
Vjerujem da će Pijine smrt, baš kao i one biblijske Tabeite, kršćanke u Jopu, koje se »život sastojao od djela ljubavi i milosrda koja je činila« (Dj ap 9,36), mnoge ražalostiti i izmamiti im suze. Plakat će za njom njezine sestre u Kristu i Mariji, s kojima je skupa neumorno radila u apostolatu i u djelima ljubavi; plakat će za njom toliki kojima je nesobično i djelotvorno pomagala; plakat će za njom, blagosloviti je i čuvati njezinu uspomenu, ali se i tješiti velikom nadom da je njihova dobročiniteljica, prijateljica i majka siromaha, baš kao i sv. Elizabeta, čije ime doстоjno nošaše, sada u miru u Očevu krilu.

Elza Oppitz potječe iz ugledne obitelji. Roditelji su joj za vrijeme Austro-ugarske monarhije službovali po Bosni i Hercegovini, pa se u onim krajevinama i rodila. Učiteljsku je školu svršila kod sestara milosrdnica, te je postala učiteljica. Poslije rata pa sve do penzije radila

je u Leksikografskom zavodu u Zagrebu i taj joj je grad postao trajan dom. Došavši u penziju mogla se još posvetiti apostolatu i djelima milosrda. Sve je to imalo korijen u jednom dubokom duhovnom životu, koji je provodila. Rijetko joj je koji dan ostao bez svete mise i pričasti. Mnogo je molila i svake godine obavljala duhovne vježbe. Imala je veoma razvijenu svijest crkvenosti, pa je živjela i osjećala s Crkvom. Sve što je bilo crkveno, bilo joj je draga. Pratila je život Crkve i u domovini i po svijetu. Kao revna članica Apostolata molitve molila je redovito na nakane sv. Oca te svake godine revno sudjelovala u skupljanju duhovnog cvijeća za sv. Oca. Njezina je zasluga bila, da smo zastupani u toj molitvenoj akciji za sv. Oca. Učinila je mnogo za promicanje štovanja Sluge Božjega Petra Barbarića, širila tisk, knjige, brošure i sličice o njemu, a lijepi je niz godina na Petrovo hodočastila u Travnik na grob Petra Barbarića. Bila je velika štovateljica Presv. Srca i drage Gospe.

Pokojna Pija prošla je ovom našom zemljom čineći dobro. Odlično je ispunila i osmisnila svoj životni vijek. Umrla je puna zasluga. Živeći skromno dijelila je od svoga koliko je samo znala i mogla. Uvjereni smo da sada uživa veliku nagradu u nebu. Naš je Zagreb u nebeskoj domovini dobio opet jednu zagovornicu, koja nam je ostavila primjer nesobičnog kršćanskog života. Njezina je uspomena blagoslovljena.

Josip ANTOLOVIĆ

ZUPNA CRKVA U VELIKOJ GORICI,
OBNOVljENA I UREĐENA, DANAS
NE MOZE PRIMITI SVE VJERNI-
KE OBJEDNOM

NA TERRITORIJU ZUPE JE VELIK I MODERAN AERODROM, PLESO. TU SE U STAROJ JERASTOVoj KAPELI TUROPOLOJSKOG STILA SVAKE NEDJELJE OKUPIJAU VJERNICI NA MISU, A DJECA PREKO TJEĐNA NA VJERONAUK. BILA BI POTREBNA VELIKA I MODERNA CRKVA. VJERNICI LIJE U NADI.

VELIKA GORICA JE VEOMA MLADA ZUPA. KOJA SE JOS MOZE POHVALITI SA 250 PRVOPRICESNIKA! PROSLE GODINE BILo IH JE DIVOTA GLEDATI, DIZU RUKU I OBNAVljAJU SVOJA KRENA OBECANJA

VELIKA GORICA

Nova je godina pred podne. Župska crkva Navještenja Bl. Dj. Marije u Velikoj Gorici puna je ljudi kao košnica pčela, a bruij pjesma vjeće i radosti. Slavi se sv. Misa poldanljica, po tradiciji zapuk. Crkva je stara, prostrana. Obnovljena je 1892. Danas je malo po strani, sakrivena gradskim parkom, da bude nenametljiva kao dob-

ra i draga mama koja iz prijajka prati svoju djecu. Pri kraju ovog 20. stoljeća postala je pretlijesna za svu svoju djecu koja su se samo u zadnjih 10 godina namnožila sa 10 tisuća na 30 tisuća. Došli su ljudi sa svih strana. Nije stoga čudo što se uskoro od »crkve majke« odvajaju dvije »crkve kćerke«, dvije samostalne župe: Galženica i Pleso. To je dobar znak. Stari Turpoljci danas su samo šesti dio stanovništva, ali su novonadošli u njima nalazili braću po milosti krsta i po svijesti pripadnosti narodu Hrvata. Kukolja i korova nade se u svakom žitu, ali se život hraniti samo kruhom iz zdravog zmaja. I Goričani su uvijek htjeli biti zdravo Kristovo zrje, hraneći se Kristom Kruhom. Uz oltar je krstionica, ta kupelj milosti koja teku iz rane Kristova probodenog boka, iz Srca Boga ljubavi. Zato su sasvim dobro napravili što su veliki »misiljski križ« iz 1923. sada postavili upravo kraj krstionice, a na njemu su zabilježene godine velikih obnova u vjeri i ljubavi, »sveto poslanstvo« četiri puta u 40 godina. Tu je tajna i vjerskog života. Ako ga se ne budi, on se gasi. Ako se Otkupitelju ne otvaraju vrata da nas spasi, postajemo zarobljenici grijeha i smrti.

Cijeli je taj kraj bogat zemljom crnicom. Prava je šteta što je danas sve više

• VELIKE NADE

zarobljava beton i asfalt. Takvo je vrijeme! Još samo mali broj starosjedilaca bavi se isključivo poljoprivredom. Drugi su otišli u industriju. Danas se zaboravlja da su velikogorički kantaši desetljećima napajali Zagreb mlijekom, a još se nitko nije sjetio da turopoljskoj kantašici podigne spomenik negdje kod starog mosta na Savu, a ona je to zasluzila.

Neki vele da je Velika Gorica »velika spaonica«, jer mnogi njezini ljudi za mraka odlaze u Zagreb i tak pred mrak se vraćaju na spavanje. To je donekle i točno. Ali Velika Gorica je i »velika košnica«. Samo mjesto postaje sve jače industrijsko središte. Nad njom stalno zuje avioni. Tu je Pleso, zračna luka hrvatske metropole. Zato je u Velikoj Gorici i velika vreva na ulicama, u školama i u crkvi. Samo lani pet puta po 50 prvopričesnika u grupi, a vjerouauh pohada preko tisuću djece. Hvala Bogu, što župnik nije sam! Pomažu mu dva svećenika suradnika i »Župske časne sestre« koje u župi imaju i svoje sjedište, i svoj novičnjak. Na Trg Kralja 7 je novakinja položilo svoje prve zavjete na ruke našeg uzoritog g. Kardinala.

Velika Gorica je velika i hoće velika ostati s Kristom. Zato u »Svetoj godini Otkupljenja« obnavlja svoju dušu i vidljive znakove svoje vjere. Svi stari i novi Velikogoričani su toga svjesni: S

Bogom i svojim narodom! Proslavivši svoga Otkupitelja Euharistijom, zapjevali su i »Lijepu našu u slavu svoje domovine, čestitajući tako svim ljudima dobre volje koji žive na njezinu tlu i rade za njezino dobro, novu godinu 1984., da bude svima sretna i blagoslovljena. Daj Božel!

TINO

U GODINI OTKUPIJENJA VJERNICI OBNAVЉAJU I VANJSKE ZNAKOVE SVOJE VJERE, KRIJEVE I CRKVU SV. LOVRE.

MLADI SE NE STIDE MOLITI PRED SVOJIM NARODOM I SA SVOJIM NARODOM, KAKO BI SE STIDJELI, KAD JE NAJVEĆA ČAST Pripadati Kristu. A KRIST JE I REKAO: »TKO SE ZASTIDI MENE PRED LJUDIMA, ZASTIDJET CU SE I JA NJEGA PRED SVOJIM OCEM NEBESKIM.«

DOBAR ZNAK RAZUMIJEVANJA PREMA VJERNICIMA I NIJHOVIM PRAVIMA JE I OVO PRIVREMENO RJESENJE NA GALZENICI KOJA JE OSNOVANA KAO NOVA ŽUPA. PRAVE CRKVE NEMA, ALI SE ŽIVA CRKVA ŽIVO NADA, I PRAVO JE!

Čitam više odgovora o pijanstvu u obitelji, ali u mom selu je svaki dan 60% ljudi pijano. Zaostali su kulturno, prosvjetno, moralno: psovka i poroci su na dnevnom redu. Ne sposobni su za napredak, za naprednije gospodarstvo. U našem je selu sve trošno, staro, ruševno. Fasade kuća, štale i sjenici, ograde, bilo u dvorištu, neuredeni vrtovi, slabo obradeno polje i vinogradi govore svima da s našim selom nešto nije u redu. Mladići, nakon ženidbe, provode alkoholičarski život, čemu se pridružuju njihove mlađe žene. Stvoreni je zao mentalitet da se jedino tako može »normalno« živjeti. Mnogima prolaze dani u ljenčarenju. Drugi su nesposobni za bilo kakav odgovoran posao. Djeca su nam tupa i opterećena, kradomice piju. Loši su rezultati u školi, a na vjerouauku idu 100%, ali 60% nije kadro ništa assimilirati od onoga što vjeroučitelj tumači. Zalošno ih je gledati. Čak i dojenčadi i onoj sasvim maloj djeci daju rakiju da ih umire, osobito kad plaču. Odrasli ljudi ispljeni i iznoždeni vucare se okolo, nerijetko nakon teških svada u obitelji, samoubojstvom dokončavaju život. Imam dojam da je moje selo težak bolesnik, kojeg nitko, osim župnika, ne pokušava liječiti. Ali njega malo tko sluša, pa bolesnik postaje kroničan u sve težem stanju.

N. M., student

komjerni nikotin, izraz nemoci i bijede. Djeca su nesposobna da se spremne za bolji život, nisu kadra poći boljim putem; ne mogu se oduprijeti lošem primjeru roditelja i okoline. Pojedinci ne misle da je svaki od njih odgovoran za sablazan koju drugima pruža, za zavodenje, za solidarnost u zlu, za okorjelost u piću. A ipak svaki je odgovoran za cijelo selo i svi su odgovorni za svakog pojedinca.

Tko se može odrvati toj situaciji, gdje se stvaraju otravne navike od majčine utrobe! Stvorena je nemogućnost vjerskog odgoja, nemogućnost prihvaćanja — assimiliranja — ljudskih i kršćanskih vrijednosti. I zato se od mlađih ne može nešto očekivati. Njih bi trebalo izdvojiti iz takve sredine, ali kako? Čitavo mjesto pritišće oklop grijeha neumjerenosti u piću, nepoštivanje ljudskog života i zdravlja. Čitav tvoj — zaista crni opis — isključivo je i opet o posljedicama pijanstva, ovaj put kolektivnog pijanstva jednog katoličkog sela naše domovine. Da izdvojimo neke karakteristike.

Kažeš da je »stvoren mentalitet« pijanaca. Nažalost, u nekim nerazvijenim krugovima vlada mišljenje da je tek onaj pravi muškarac koji obilno piće, puši i psuje bludnim rječnikom. Mladi se brzo povode i žele pokazati da i oni nešto »vrijede«. Mentalitet se počne stvarati već onda kad se vodom, rakijom, žestokim pićima bilo koje vrste žele unaprijediti ljudski odnosi: susjedstva, prijateljstva, pobratimstva, ali i seoska sijela, sastanci u kantinama, kafićima, »bircuzima«, krčmama, barovima.

Svaki dan pijano selo

Plać: Ivan FUČEK

Zalošno je tvoje pismo. Ono zorno govori kako jedva što tako ruši ljudsko dostanstvo kao alkoholizam. A ljudi misle da je njihovo stanje »normalno«. Ne vide da umiru. U selu je stvorena navika zbog koje se ne može normalno raditi, niti

se ono može razvijati prema zdravim načelima odgoja, da i ne govorim o kršćanskim i evandeoskim vidicima života, s čime onih 60% nema veze. Niski stupanj kulture, civilizacije, morala; sve je staro, trošno, ruševno... Pridolazi psovka i pre-

Citam više odgovora o pijanstvu u obitelji, ali u mom selu je svaki dan 60% ljudi pijano. Zaostali su kulturno, prosvjetno, moralno: psovka i poroci su na dnevnom redu. Nesposobni su za napredak, za naprednije gospodarstvo. U našem je selu sve trošno, staro, ruševno. Fasade kuća, stale i sjenici, ograde, blato u dvorištu, neuredeni vrtovi, slabo obrađena polja i vinogradи govore svima da s našim selom nešto nije u redu. Mladići, nakon ženidbe, provode alkoholičarski život, čemu se pridružuju njihove mlaide žene. Stvoren je zao mentalitet da se jedino tako može »normalno« živjeti. Mnogima prolaze dani u ljenčarenju. Drugi su nesposobni za bilo kakav odgovoran posao. Djeca su nam tupa i opterećena, kradomice piju. Loši su rezultati u školi, a na vjeronauk idu 100%, ali 60% nije kadro ništa assimiliратi od onoga što vjeroučitelj tumači. Žalosno ih je gledati. Čak i dojenčadi i onoj sasvim maloj djeci daju rakiju da ih umire, osobito kad plaču. Odrasli ljudi ispljeni i izmoždeni vucare se okolo, nerijetko nakon teških svada u obitelji, samoubojstvom dokončavaju život. Imam dojam da je moje selo težak bolesnik, kojeg nitko, osim župnika, ne pokušava liječiti. Ali njega malo tko sluša, pa bolesnik postaje kroničan u sve težem stanju.

N. M., student

komjerni nikotin, izraz nemoci i bijede. Djeca su nesposobna da se spreme za bolji život, nisu kadra poći boljim putem; ne mogu se oduprijeti lošem primjeru roditelja i okoline. Pojedinci ne misle da je svaki od njih odgovoran za sablazan koju drugima pruža, za zavodenje, za solidarnost u zlu, za okorjelost u pliću. A ipak svaki je odgovoran za cijelo selo i svi su odgovorni za svakog pojedinca.

Tko se može odrvati toj situaciji, gdje se stvaraju otrovne navike od majčine utrobe! Stvorena je nemogućnost vjerskog odgoja, nemogućnost prihvaćanja — assimiliranja — ljudskih i kršćanskih vrijednosti. I zato se od mlađih ne može nešto očekivati. Njih bi trebalo izdvojiti iz takve sredine, ali kako? Citavo mjesto pritičeće oklop grijeha neumjerenosti u pliću, nepoštivanje ljudskog života i zdravlja. Čitav tvoj — zaista crni opis — isključivo je i opet o posljedicama pijanstva, ovaj put kolektivnog pijanstva jednog katoličkog sela naše domovine. Da izdvojimo neke karakteristike.

Kažeš da je »stvoren mentalitet« pijanaca. Nažalost, u nekim nerazvijenim krugovima vlada mišljenje da je tek onaj pravi muškarac koji obilno piće, puši i psuje bludnim rječnikom. Mladi se brzo povode i žele pokazati da i oni nešto »vrijede«. Mentalitet se počne stvarati već onda kad se vinom, rakijom, žestokim plćima bilo koje vrste žele unaprijediti ljudski odnosi: susjedstva, prijateljstva, pobratimstva, ali i seoska sijela, sastanci u kantinama, kafićima, »bircuzima«, krčmama, barovima.

Svaki dan pijano selo

Piše: Ivan FUČEK

Zalošno je tvoje pismo. Ono zorno govori kako jedva što teško ruši ljudsko dobrostanstvo kao alkoholizam. A ljudi misle da je njihovo stanje »normalno«. Ne vide da umiru. U selu je stvorena navika zbog koje se ne može normalno raditi, niti

se ono može razvijati prema zdravim načelima odgoja, da i ne govorim o kršćanskim i evandeoskim vidicima života, s čime onih 60% nema veze. Niski stupanj kulture, civilizacije, morala; sve je staro, trošno, ruševno... Pridolazi psovka i pre-

Društvo je mjesto gdje se razvijaju socijalne kvalitete osobe, ali i nepopravljive mane. Nakon što su se nekoliko puta pripili ili opili u društvu, osjećaju potrebu da i privatno piju. Gostoprstvo, drugarstvo, čak u radnoj pauzi od onih pola sata, vezano je uz čašicu konjaka, štoka, viskija, kao i razne obiteljske i društvene proslave (rodendani, svadbe, krstitice, pogrebi), seoske veselice i zabave, prička su da se organizam privikne na alkohol. Takvi veseli trenuci verjetno završavaju žalosno, jer zbog veće količine konzumiranog alkohola gubi se i ono minimalno kontrole nad sobom pa prevladavaju niske mane.

Ispodetka se piye još u manim količinama, radi »društva«, iz »humanih« pobuda. Ali zbog bilo kakvog razočaranja ili neuspjeha (a život ih je pun) prapuštaju se alkoholu, postaju ovisni o njemu, njegovi robovi; nisu više kadri biti bez alkohola. Napokon, jedan alkoholičar povlači i drugoga i tako se utvrđuje alkoholičarski mentalitet u obitelji, susjedstvu, čitavom selu, mjestu, pokrajinu, narodu. Nažalost, danas z godine u godinu alkoholizam raste na čitavom svijetu. Bajoslovne svote se troše na piće, dok je trećina čojeđanstva gladna.

Uz drogu, kod mladih koš nisu ni zakoračili uivot niti ostvarili poziv, alkoholizam strašno hara. Tako gube interes za studij, za id, za prihvatanje nekog ozbiljnog zanimanja koje tražilo kakve napore i donosi odgovornosti. Zato se laju zanimanja koja ne zahajaju ozbiljnu pripravu i

nemaju naročitu odgovornost i nezaposlenost, koja poprima goleme razmjere, nerijetko je spojena s fenomenom alkoholizma.

S pravom si napisao: »Imam dojam da je moje selo težak bolesnik (...) koji postaje knoničan u sve težem stanju.« Ni ne misli se da je to mnogostruka bolest koju čovjek svojevoljno odabire. Od drugih bolesti čovjek se brani, u ovu, koja ga uništava i tjelesno i duševno, sam svojevoljno srši. Alkoholičar pada tako nisko da gubi najosnovnije osobine čovjeka. Okolina, ako je imalo još zdrava, izbjega va takva čovjeka, ne priznaje ga za svoga člana. Alkoholičar to osjeća, pa umjesto da se okani čaše, na protiv, on još više piye kako bi zaboravio da ga drugi više ne priznaju za normalna čovjeka. Tjelesnim i duševnim raspadanjem je ugroženo njegovo i ljudsko i kršćansko dostojanstvo.

Liječnici poznaju čitav niz tjelesnih oboljenja od alkohola, o čemu se može čitati u mnogim liječničkim leksikonima. Govori se o kroničnom gastritisu, o kroničnoj i nelzljivoj bolesti cijene jetre, o alkoholnoj hepatosi, tj. o različitim degenerativnim promjenama u jetrenim stanicama, o degenerativnim promjenama pankreas-a, o mišićnoj mložavosti, o općem slabljenju i nedostatku vitamina koja dovodi do tuberkuloze, o moždanim oštećenjima, jer alkohol djeluje šest puta jače na moždane stanice nego na stanice drugih organa. Zatim govore o alkoholnoj kardiomiopatiji, o atrofiji mozga, o raku u vezi s alkoholom, o alkoholnoj komi. Organiske

su posljedice alkohola zaleda teške.

Izgleda da su psihičke posljedice još teže. Govori se o »dipsomaniji« ili neodoljivoj želji za pićem: bolesnik bježi od kuće da bi dânia negdje pio i napokon završio (pod kojim drvetom, na kakvoj klupi) u dubokom snu, nakon kojeg se ništa ne sjeća. Takav redovito potroši sav svoj, a i tudi novac; zato slučaj spada u sudeo-psihijatrijski problem. Spominju »delirium tremens« s posljedicama halucinacija, suženja svijesti, nemira, dezorientacije u mjestu i vremenu. Spominju i korsakovljevu psihozu, alkoholnu epilepsiju, alkoholnu pseudoparizu itd.

Alkoholizam je svojevoljno prekoračenje mjere u plju do gubitku svijesti. Svijest, razum i sloboda čovjeka čine čovjekom. Gubitkom svijesti čovjek se odriće onog svog najbitnijeg u čovjeku i ne može više reagirati kao čovjek. Istina, iz medicinskih razloga (kod operacije, ublaženja bolova) anestezija je dozvoljena.

Teško grijesi onaj koji opija sebe ili drugoga, do gubitka svijesti. Zna li da u pijanom stanju psuje ili čini druge grijehе, pa svejedno izabire pijanstvo, teško grijesi, mada se tih grijeha kasnije ne sjeća. Stečena navika pijanstva teži je grijehu pojedini slučaj pijanosti, pa je na pijancu i veća odgovornost da se navike riješi. Pijanstvo čitava mjesto još je teži grijeh (to je »socijalni grijeh« ili »grijeh svijeta«) zbog sablazni, zavodenja, stvorenenog grešnog mentaliteta, propadanja općeg dobra. Gospodin nas sačuvao od tih poroka!

Krist poziva

Put odricanja, put slobode

Piše: Stjepan KUZMIĆ

Sveti Marko počinje svoje Evandelje navodeći riječi proroka Izajie: »Pripredite put Gospodinu, poravnite mu staze!« Isusov preteča, Ivan Krstitelj, također poziva na obraćenje, da bi se promjenom života ljudska srca pripravila na dolazak Onoga komu on (Ivan!) po vlastitom priznanju, nije dostojan odriješiti remenje na obući, što su inače radili samo najniži robovi. »K Ivanu je grnula sva Judejska zemlja i svi Jeruzalemcii: primali su od njega krštenje u rijeci Jordanu, ispolijedajući svoje grijehе.« (Mk 1, 5).

Poslije Ivana, dolazi Isus i svoje propovijedanje počinje također pozivom na obraćenje: »Ispunilo se vrijeme, približilo se Kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte Evandelju!« (Mk 1, 15)! On, dakle, svoj poziv na obraćenje opravdava radosnom stvarnošću: »Ispunilo se vrijeme čekanja, približilo se Kraljevstvo Božje. Treba, dakako znati da je to Kraljevstvo Božje sam Isus, Njegova Osoba, a ne nešto izvan Njega, različito od Njega. Kad čovjek zna kakvo se vrijeme čekanja ispunilo, tko mu se nudi, tko mu se želi

saopćiti i dati, rado će i tako prihvatići poziv na promjenu samog sebe na bolje, na nešto sasvim novo, jer se tom promjenom osposobljava ne samo za doček najvećeg Gosta, nego za svoje obogaćenje najvećim Blagom, Bogom.

Isus je, dakle, drugačiji od svih koji nešto navještaju ili traže, drugačiji i od onih koji su Njega samoga naviještali ili zbog Njega nešto tražili. Isus traži odricanje koje oslobada: napuštanje prividnog dobra radi stvarnog, privremene radosti radi vjećne, djelomične istine radi potpune. Uvjet je veoma jasan: treba se promjeniti i vjerovati Njemu.

ZAŠTO MNOGI ISUSA ČUJU, ALI IH JE MALO KOJI GA I POSLUŠAJU?

Pitamo se: Zašto toliki Isusovi slušatelji nisu poslušali njegov poziv? Zašto ga toliki danas ne poslušaju? Točno je da ih je bilo i da ih danas ima koji se na Isusov poziv oglušuju. Sv. Ivan nam je zabilježio jednu zgodu kada su od Isusa upravo hrpmice odilazili govoreći: »Tvrđ je ovo govor. Tko to

može slušati?« (Iv 6,60). Čak i oni koji su jedno vrijeme išli za Njim, odoše: »Otada mnogi učenici odstupiše i više nisu išli s Njime.« (Iv 6,66). Ali je uvijek bilo kao što i danas da ima onih koji Ga slušaju i Njegove riječi provode u djelo. Evandelje je ispunjeno primjera kako odbijanja, tako i prihvatanja Isusa i Njegove riječi.

Isusa ne primaju i ne održavaju se Njegovom spasonosnom pozivu ponajprije oni koji sumnjaju u Njega zbog prevelikog pouzdanja u same sebe. Oni ne vide što im Isus nudi i da je On uvijek na strani čovjeka. To su ljudi koji »nemaju« što naučiti od drugih: umišljeni, oholi, puni sebe, koji ne mogu prihvatići da bi im drugi mogao ponuditi nešto više i tjepeš od njihove kratkotrajne i prividne sreće. Isus traži od svojih da isprazne sami sebe kako bi ih On mogao ispuniti sobom. Čovjek se boji tog rizika. Nema povjerenja. Nema vjere!

Nikad nitko nije nudao nešto tako veliko, nitko nije čovjeku pristupio s tolikom novošću, nitko ga nije toliko iznenadio kao Isus. Sjeti-

mo se samo Njegova nastupa i programa s Gore blaženstava. Većina slušatelja je bila presenečena i zaprveštana. Zašto? Očekivali su nešto drugo, nešto »po svojoj mjeri«, a Krist je došao da nam dade »po Božjoj mjeri«.

Sjetimo se Isusovih rasprava s književnicima i farizejima. Oni se ne mogu pomiriti ni s mogućnošću da bi netko bio pametniji ili svestniji od njih. Zbog toga ostaju zatvoreni pred svakom novošću i »umrijet će u svojim grijesima«, makar im novost ponudio sam Božji Sin, makar On sam bio ta Novost! Oni su sami sebe isključili jer nikoga osim sebe nisu htjeli. Tko samo sebe nade, nade se na svoju prošlost, a tko je spremjan drugome se predati, samoga će sebe obogatiti.

**»ZHVALUJEMO TI, OĆE,
GOSPODARU NEBA I
ZEMLJE, ŠTO SI OTAJSTVA
KFAJEVSTVA OBJAVIO
MI LENIMAI!«**

Bilo je, i danas ima i onih koji jedva dočekaju ponudu spasenja. Čuvši da se Mesija radio, dolaze mu se pokloniti i pastiri i mudraci, a nalaze malo. Dijete u narutju Njegove Majke. Svi pak, »glavari svećenički i narodni književnici« koji su točno znali gdje se Isus ima roditi odbili su Ga zajedno s Herodom koji Ga je htio i ubiti. Ono što on nije uspijelo, uspijet će oni za trideset godina, jer im takav Mesija nije išao u račun.

Prikazujući Isusovo javno djelovanje, evanđelisti kao da se upravo natječu prikazujući Isusa koji prašta. Svi odreda naglašavaju i to kako

mu farizeji i pismoznanci zamjeraju što se »druži s carnicima i grešnicima«, s ljudima koji su svjesni svoje grešnosti i htjeli bi se mijenjati. Zato Isus svojim protivnicima odučno odgovara: »Ne trebaju zdravi liječnici, nego bolesni. Idite i naučite što znači: »milosrde mi je milo, a ne žrtva«. »Sin čovječij dode potražiti i spasiti što je izgubljeno. »Veća će radoš biti na nebu zbog jednog obraćenog grešnika, nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.«

Sv. Luka u 15. poglaviju svog evanđelja donosi tri divne usporedbe kojima Isus pokazuje Božje milosrde i svoju spremnost da oprosti. Sve su te usporedbe, a osobito ona o izgubljenom sinu, pravi bliser i u književnom smislu. Ta treća je tako duboka i istinita, da svatko tko je čita, osjeća kako mu je Bog blizak, kako ga kao raskajanog grešnika čeznutljivo čeka i radosno prima, čim se vrati sa zlog puta.

MALENI SE SUSREĆU S ISUSOM I PRONALAZE BOGA

S obzirom na ugled u svijetu, postoje razne kategorije ljudi, a najčešće »oni veliki« i »oni mali«. Ti mali s ruba ljudskih zbivanja, prezreni i odbačeni postojali su i u Isusovo vrijeme. Među njih su osobito spadali javni grešnici. Službeno je mišljenje »velikih« bilo da su takvi i od Boga odbačeni kao što su odbačeni od društva. Zatim su tu bolesnici i najrazličitije vrste bijednika. Isus se upravo takvim približio »da spasi izgubljene

doma Izraelova«. Takvi su obično bili spremni prihvatići promjenu života, jer nisu bili uvjereni u samodostatnost. Oni su uz Isusa doživjeli radost, od njega dobili snagu za novi početak. Uvjet je zato bio priznavanje njegovog Božanstva.

Isus je okupljao i svoje učenike, apostole. Nisu oni bili ni iz »višokih slojeva« ni nekakvi sveci. Jedan će ga od njih čak izdati. Ali su oni u većini otvorena srca, spremni da se mijenjaju i da tu promjenu donesu drugima, da za nju svjedoče. Mariju iz Magdale Isus će oslobođiti od sedam zloduhova, i ona će ga ubuduće pratiti sve do Kalvarije, a za vjernost će je Isus nagraditi svojim ukazanjem u zoru uskrsnuća. Preljubnica uhvaćena na grijehu i po zakonu osudena na kamenovanje, u Isusu nalazi Spasitelja koji je blago prima, štedi je, jer je već i previše zgažena, a on je došao da je iaci. Zato joj govorit: »Ne osuđujem te, nego idi i ne grieši više!« Zakej carnik i žena Samarijanka sa zdenca Jakovleva doživljavaju isto. Progonitelj Saul susreće Isusa i nalazi oslobođenje od samog sebe, a Isus ga za uvrat mijenja u svog apostola Pavla, »posudu Izabra-nu.«

Isus poziva i danas. On i danas nuda oslobođenje, ali ne stiže nikoga. Njegovo Kraljevstvo je kraljevstvo slobode a ne prisile. Samo slobodna suradnja s milošću ga ostvaruje. Ako ima onih koji njegov poziv odbijaju, onda je to samo znak da se svojom slobodom krivo služe, a odgovornost ostaje na njima.

Glasnikova priča

Srce im ostade tu

Plać: Tomislav GORSKI

Pod šumom na brijegu nekada je bilo naselje Rudno. U brdu poviše njega kopao se ugljen, a na samom vrhu brijega stoje ruševine obresle gustim bršljanom.

Ugljen se kopao još nekoliko godina poslije drugog svjetskog rata. Onda su jednog jutra došli neki skušbeni ljudi, mjerili i premerjavali zemljište oko rudnika, a pred podne ga proglašile nerentabilnim pa ga potom uskoro i zatvorile. Rudari su bavila prosvjedovali. Rudnik je bio njihov kruh, ali im ga zatvorile. — Nekad je vlast bila visoko, sad je daleko, a nikad sirotinji bez kruha na dohvati — govorili su. Najstariji dobile neku penzijicu za sol i kruh, a mlađi se razdože kojekuda. Neki su se zapošlili u obližnjem gradu i a vremenom podigli nove kuće uz cestu u dolini. Većina je otišla preko mora. Naselje pod šumom je malo-pomočno umrlo.

Nije tome tako davno što se u brdu opet počelo kopati, ali sada ne više ugljen nego kamen. U dolini kraj potoka podignuta je tvornica „kamene vune“. Podiglo se novo naselje i proteglo uz cestu sve do crkve koja je uviјek bila po strani da je sví vidi jer svima pripada. Naselje se prozvalo Novo Rudno, ali je u njemu malo

starih Rudnjana. Uglavnom se tu pribrao svijet iz okolnih sela, ali ima i došljaka iz daleka: Cazim, Nurija, Hrimzo, Karavukosavić, Delivuk i slični. Ljudi se slažu. Oni se zapravo uviđek slažu ako među njima nema »nejljudi«. Tā, glad je svima ista, nad svima mučan, gutaju istu prašinu, želja za boljom budućnošću urođena je svima. Na ulici se o drugom i ne govori, a doma svatko misli svoje i gleda kako da što bolje prođe. Danas je cesta asfaltirana, sagradena nova škola, igralište, ambulanta, trgovina, sve je tu. Tamo gdje za stare Rudnjane ne bijaše kruha ni na njihovoj zemlji, ni pod njihovom zemljom, došli su danas sasvim dobro žive. Rudnjani moradoše u potragu za boljim suncem. Neki ga i nađuše, a neki potonuše u još černoritlj mrač. Kosti većina donese na svoje domaće grobije gdje su im i stariji pokopani. Takav je čovjek: voli da bar mrtav bude u kraju za koji mu živo srce kuca.

Stare Rudnjane su osobito pamtila djece s božićne polnoćke. U hodniku kraj crkve okupljala bi se oko njih, jer su kmali rudarske lampe, koje svijetle puno bolje od zanimljivenih petrolejki. Billi su to mahom crni i mršavi ljudi. Djeći nije išlo u glavu kako mogu tako mimo slušati župnikovu propovijed, sabrano se moliti i oduševljeno pljevati, a u rudniku se svaki dan susreću sa zmijama na zimovanju, s medvjedom, koji se pritaži u mraču, i sa sto drugih čudovišta. Djeca su se divila tim jun-

clima podzemlja, ali ih u druge sručne nisu voljela zbog njihove sebičnosti. Nikad nisu htjeli djeci odati tajne podzemlja, a te su tako veliki i uzbudljive. Djeca znaju tečno što su im odale baku.

Vele da je pod zemljom veliko jezero, crno kao crni vino u bačvi. Iz jezera svake noći izroni divna vodeni vila, bljedá poput mjeseca na tamnom noćnom nebnu. Kad se ona pojavi, utru sive rudarske lampe. Vila dimno pjeva i doziva svoga dragočega, ali se on ne obazlije. Puma tuge ona ponovo uranja u jezero da ga traži mračnim dubinama. Kad on nestane, rudarske se lampi same pale i rasplamsavaju.

Ta je vila nekada živjela u gradu na brijegu kao lijepo djevojka Amalija. Bila je jedinica u oca, okrutnog grofa Bartula Erdeljskog. Billi su sami, a dvorilo ih je nekoliko slугa. U Amaliju se je ljubio mladi plemić koji je i u lovu ostao bez oca. Narod je potajice šaptao da ga je stranac Bartul iz mržnje na strijello, a onda ga je već par razderao. Bartul nije htio čuti da se njegova lijepa jedinica uđa za tog plemića Kanio joj je dovesti muža i svoje sjeverne zemlje. Opojen ljubavlju, mladić bi ipak došao pod grad da bar čuje vilinski glas svoje drage kad joj već, zbog bedema ne može vidjeti lica. Bartul je to saznao, dočekao mladića u zasejdi, napao ga i sve zane bacio u tamnicu po svoj grad. Budući da se mladić ni tada nije odrekao ljubavi prema lijepoj Amaliji okrutni ga Bartul surva u pro-

valiju nad kojom se kočio njegov grad, pa ga je narod zato i zvao Ponor-grad, a ponor se dolje rastvarao u podzemno jezero.

Kad je Amalija to čula, danima i mjesecima je venula od tuge, dok joj se najzad i pamet ne pomuti. Jedne noći prikrala se očevu ležaju, uzela mu kluže od tamnice, sašla dolje i bacila se u ponor, da bar mrtva bude s onim s klim nije smjela biti živa. Te je noći strašan potres razvalio kulu i oborio bedeme. Gromovi su sijevali i sažgali grad. Kmetovi su ujutro dohrli izdaleka da vide što je s njihovim gospodarom. Iznenadili su se nad silnom vodom podno brda koja je noću provreala i potekla širokom dolinom. Prozvali su je Ponor-voda, pa se i danas tako zove. Grad su našli razvaljen, služe mrtve pod urvinom kamenja, gospodar grada okrutni stranac Bartul crn i nagorio, mrtav. Sluge pokopaše na groblju, a Bartula u hodniku crkve gdje su mu na kamenu ploču stavili i natpis: »Bartul Erdeljski, posljednji gospodar Ponora-grad-a«. Narod je taj grob obično kratko zvao: »crni Bartul«, jer se pamtilo da je ukopani mrtvac gromom ošinut pocinio. Jedino lijepo Amalije nikad nitko nije viđio, pa nema ni groba.

Sve su to stari Rudnjani kao rudari znali, a djecu je ljudilo što im ništa ne pričaju. I dok bi čekali polnočku u hodniku crkve, svak se bojao da ne stane na »crnog Bartula«.

Jednog lijepog rujanskog popodneva kad su u šumi oko Ponora-grad-a već sazrijevali kesteni, pred crkvom u Novom Rudnom zaustavio se veliki crni mercedes, s beć-

kim oznakama. Iz njega je izšla cijela obitelj: tata, mama, i tri sinčića. Odmah su se zaputili prema otvorenoj crkvi kao da su domaći, a ne stranci. Čuo sam ih kroz prozor kako govore engleski, pa podoh da se pozdravimo. Zatekao sam ih upravo oko »crnog Bartula«. Tata je žani i djeci pripovijedao cijelu priču koju sam i ja tada čuo i sada vama ispravljedio. Prijatio sam se da me ne vide. Gospodji su se oči caklike, a dječacima su zjenice bubrele kao bobne zrele izabele pred mojim stanom. Napokon sam prišao da se pozdravimo. Kako sam se iznenadio! Nije to nikakav Englez Džozef, to je naš Jožek iz Starog Rudnog. Bio je još dječak kad je, kao i mnogi drugi, s roditeljima odselio u Australiju. Svi su tada odazili sa suzama u očima i nadom u srcu da će se vratiti. Zagrlili smo se kao braća. Među nama se razvio razgovor kao medu starim znancima. Jožek se čudio kako je crkva lijepo obnovljena. Vani je gledao novo naselje i tvornicu, ali mu je pogled bježao stalno pod šumu na brije, gdje su još životarili zapušteni šljivici. Dječaci: Thomy, Jack i John htjeli su pošto-poto gore na Ponora-grad. I odoše kad da im nije prvi put, kao svoji po svome, a mi sjedosmo u hlad mirisne izabele i razgovaramo:

— Da, velečasni, zato sam ja došao iz Australije i iznajmio auto u Beču da mogu svi dovre. Moji stari roditelji htjeli bi da se ukopaju ovđe i nigdje drugdje.

— Jožek, to je jako skupo. Prijevoz...

— Neka stoji, koliko stoji! Ja nisam sam. Nas je sed-

mero djece i svi dobro stožimo. Posljednju želju svojih roditelja moramo ispuniti. Oni su nama sve dali. I ja bih se najradije ovđe pokopao. Ali meni je i mrtvome biti s mojom ženom, a ona ne osjeća kao i ja za ovaj kraj. Ona nije Hrvatica, i to od nje ne mogu tražiti. O tom ćemo odlučivati s našim sivovima kad ponarastu. Ali dok sam živ, moje je srce tu. —

Sve je to preveo i ženi na engleski, da razumije o čemu tako uzbudeno govorit. Njoj su oči prosuzile. Njoj se naša zemlja veoma svida. I ljudi su joj tako divni. Sretan je što je u Jožeku dobila tako dobrog muža, a djeca brižnog oca. Ali ona nikako ne može shvatiti zašto je Jožekov tata morao seliti, zašto nije imao kruha tu, u svojoj domovini. Svi razlozi koje smo joj iznosili bili su joj neprozirni kao podzemno jezero pod Ponora-gradom. Ni danas mnogi ne shvaćaju zašto Hrvati sele iz svoje domovine, a nju ne mogu iseti iz svoga srca.

Sjene vitkih jablanova uz potok već su se jake izdužile kad su se Thomy, Jack i John vratili s Ponora-grad-a. Pričali su i pričali o svemu što su vidjeli: ruševine, tamnicu, čuli su kako pod zemljom jezero šumi, a pod brdom bistar izvor grgojli. Šake su im bile punе plavih šljiva. Ubrali su ih na jednom zapuštenom dvorištu Starog Rudnog. Jeli su slatke plodove sa svojih korijena.

Još smo dugo razgovarali. Valjda su nas i mrtvi u groblju čuli. Kad se ulica rasvijetila, mercedes je polako klinzuo niz asfalt. Odoše. Koliki odoše, ali im srce ostade tu.

Ureduje: Juraj GUSIĆ

Kineska mladež

U zadnjih nekoliko godina Sv. Otac nam svake godine u Judoj misijskoj nakani Apostolata molitve svraća pozornost na Kinu. Poživa nas, svaki put pod drugim vidom, na molitvu za taj veliki narod, koji je zadnjih desetljeća podvrgnut najtežim kušnjama.

Već je Koncil istaknuo da je »mladež — nada Crkve« (GE 2). To ističe Papa češće u susretu s mlađima. Tako i u Kini o sadašnjim mlađima ovise budućnost naroda, dakle i Crkve. Molimo da kineska mladež, koja uglavnom ne zna za Krista, cijeni i usvaja prave ljudske vrednote. To je najbrži put Kristu i kršćanstvu, a time i napretku naroda.

Kina ima oko milijardu stanovnika. Teško je znati koliko ima mladeži. Svakako, nekoliko stotina milijuna! Ta se mladež svrstava u tri skupine.

— »Elita« mladež. Njih je najmanje. To su privilegirani mlađi, članovi Kineske partije; nešto intelektualaca, vojnika i osobito nadničara...

— Seoska mladež. Njoj pripada većina. Od svega pučanstva u Kini 80% jesu stanovnici sela. U tu skupinu treba pribrojiti i mlađe »premještane«. To premještanje započelo je šezdesetih godina, s tzv. Kulturnom revolucijom; a ponekad je stvarno izgnanstvo i zatočeništvo; kad svrše studij, mlađi su smještani u logore, gdje uče zemljoradničke poslove. Nakon »maoizma« taj je postupak ublažen; u takve se logore smještaju samo oni mlađi koji ne mogu naći posla u gradu. A tih je mnogo: u Kini svake godine deset milijuna (1!) mlađih traži zaposlenje.

— Mlađe »neprijateljska narodu«. Taj manji dio kineske mladeži jesu djeca i unuci prijašnjih »narodnih neprijatelja«, tj. potomci onih koji se opiru nasilničkom dosadašnjem režimu. U studenom 1978. godine Partija je »činom pomilovanja« odlučila da oni više ne moraju biti baštinici zloglasnosti svojih otaca, nego mogu biti preodgojeni...

Vidimo, dakle, da je većina kineske mladeži porijeklom sa sela, i zato uglavnom moralno zdravljiv i sačuvanija. Dobar dio te mladeži cijeni tradicionalne vrednote, a te su duboko moralne i ljudske, posebno u kineskoj obitelji. I većina »premještanih« ostala je vjerna seoskoj sredini.

Evo kako se pohvalno izražava o kineskoj mladeži jedan katolički misionar, Kinez, koji živi izvan svoje zemlje, a smio je kroz pet mjeseci biti kod svojih rođaka u domovini: »Mlađež u mom selu je zdrava, a tako je i u cijeloj Kini. Mlađi se zanimaju za sve što je u vezi sa strancima, pa tako i za vjeru... Momci i djevojke daju utisak da su svjesni svoje odgovornosti... Uvjereni su da moralni izbor njihova života ovisi o njima samima.«

(Kamo sreće, kad bismo tako mogli reći i za našu mladež! Pokušajmo taj tekst primjeniti na nju: moralno zdravlji, zanimaju se za vjeru, svjesni odgovornosti, njihov moral ovisi o njima... i vidjet ćemo, i — zapravljastit ćemo se!)

Zaključimo riječima pape Ivana Pavla II. kojima nas poziva na molitvu za kinesku Crkvu i za kineski narod: »Molimo osobito, uvjereni s Apostolom narodā, da 'Onaj čija moć djeluje u nama može učiniti daleko više nego mi možemo moliti ili zamisliti' (E 3,20); jer mi 'znamo da s onima koji ljube, Bog u svemu surađuje na njihovo dobro' (Rim 8,28).«

O. Matija RUSAN

Zadivila me njihova vjera

Otat Ante Gabrić ne prepušta svoje novoobraćenike njihovu sudbinu u časovima teških kušnja. On obilazi njihova sela i hrabi ih da ne klonu. Odmah organizira pomoći nejsiromašnijima, bolesnicima i djeci. Zdravo muškarce poziva na posao: da podižu nove kolibe, da popravljaju putove i da čiste kanale. I za sve to plaća im u naravi od onoga što dobije od dobročinitelja sa svih strana svijeta. O tome nam piše i u ovom članku.

Ukrcali smo se kod Dhamakhalla na malu domorodačku ladjicu. Kod ovog raskršća sastaje se pet kanala rijeke Gangesa. Struje plime i oseke tako su varave da se i hrabri i vješti ladari boje tog mesta. A kad još nađu južni, monsunski vjetrovi, kad se podignu valovi i Ganges se zapjeni, onda zbijla treba moliti »djelo skrušenja«. Tad se uistinu ispunja ona latinska poslovica: »Si vis bene orare, vade in mare! — Želiš li dobro moliti, podi na more!« Podi na Ganges!

Da vam iskreno kažem: I mi smo se skrušeno molili i udarali u prsa, i ja i sestre Majke Terezije. One koje su među njima Bengalke, još nekako su se priučile na vodu i valove, ali sestre koje su iz srednje Indije i tamo nikad prije nisu vidjele velikih rijeka ni mora, zatvorile su oči i načojale su se učiniti što manjima, da ih ne odnese vjetar i valovi.

Idemo u pohode nekim selima uz Ganges. No zapravo sela i nema. Struje Gangesa podrovalo su nasipe i nekoliko sela odnijela je rijeka. Nestalo je i koliba, i polja, i stabala, ma svega. Ljudi sad žive u privremenim kolibama napravljenim od granja i palmina lišća. Velim — žive... Međutim, da li je to život? Provoditi dane i noći na vlažnoj zemlji! Već su počele kiše, pa u te kolibe curi sa svih strana. A pridošle su glad i bolesti. To je prava borba za život. Čovjeka boli srce kad vidi one starce i starice, majke i očeve i nejaku dječicu. Teško je kad

AKO HOCEŠ DOBRO MOLITI, PODI NA UZBURKANT GANGES. O TOME SMO SE UVJERILI I JA I SESTRE MAJKE TEREZIJE

MOJ SLAVNI BICIKL OKRUZILI SU MOJI MALI PRIJATELJI. I ONI GA ŽELE BAR MALO ISKUBATI

čovjek sve izgubi, kad je budućnost nesigurna. No zadivila me je njihova vjera u Boga, u Njegovu providnost, vjera u dobrotu i milosrde braće i sestara iz cijelog svijeta. Niže je prvi put da oni stradavaju. Uz ove velike rijeke sunderbanskih džungla život je

pun opasnosti. Trpjeli su i njihovi očevi, trpjeli su i trpe i oni, no Bog je dobar, doći će opet bolji dani.

Nakon molitve u Šubolovoj kolibi odmah smo sjeli da bar donekle olakšamo tu bijedu, tu nesigurnost. Valja sagraditi bar nekoliko malo boljih koliba, valja se pobrinuti za pitku vodu, valja se pobrinuti i za sve bolesnike. Neke od njih trebat će premijeti u bolnicu u Maria Polli, a drugima odmah podjeliti lijekove, hranu i odjeću.

Dobio sam na dar nešto pšenice i ulja. Nećemo to jednostavno podijeliti. Za to ćemo raditi, pa će svaki dobiti na dan tri kilograma pšenice i 100 grama ulja. Posla je mnogo: popravak nasipa, putova i koliba. Tu brigu preuzet će na sebe poglavar sela.

Sveta misa bila je u Šubolovoj kolibi, jer tu još nemamo kapelice. Sve je po betlehemsu. Svi sjedimo na hasurama. Tu su pokrštene tek tri obitelji. Ostali još čekaju, jer pouka još nije dovršena. Pouka nam je velika brig, uzme mjesec i mjesec dok ti siromasi nauče molitve i istine svete vjere. Tu naime jedva tko zna čitati, pa stoga sve treba njima polako tumačiti. No puno je dobre volje, a Božja će milost učiniti ostalo.

Oko dva sata popodne uputisemo se po silnoj vrućini ravno preko rižinih polja u selo Dučnekhali. I to je novo selo. Prva krštenja tu su bila prošlog mjeseca. Bili su pokršteni: Madhob, Suren i Sadhu (= Svetac). Sadhu je priprost, ali revan. On je sad privremeni katehista. Stari mu se otac još nije mogao odlučiti da primi sveto krštenje, no od svog je siromaštva darovao komad zemljишta za kapelicu i groblje. Uzvratio mu za to dragi Isus milošću svete vjere. I njemu i Lolitu.

Lolit je imao velik tumor na glavi. Strašno ga je bilo pogledati. Preko sestara Majke Terezije uredili smo da ga se prevezе u grad Kalkutu. Tamo je bio operiran i njegovano kod sestara. Sad je sasvim zdrav. Lijepo radi u selu. Molimo se i za njega i za mnoge druge obitelji da bi se junački odazvale Isusovu pozivu.

I tu je bila sveta misa, a zatim smo pochodili bolesnike. Sestre su bile izmorene tako da su se jedva držale na nogama. One će odavde poći u obližnje selo Piprekhali, a onda u Maria Polli. Ja ću nastaviti put prema Daudpuru i Radhanagoru i južnim selima. Pratile nas vaše molitve i blagoslov.

O. Ante GABRIĆ

Dva pisma iz Gaibire

Prošle godine smo u mjesecu studenom objavili u našoj misijskoj rubrici nekoliko crtica iz prvih godina misionarskog života i rada naše misionarke sestre Silvine Mužić. To smo učinili uz 50. godišnjicu njezina misionarskog rada. No ona nam je napisala i mali osvrt na svoj rad u državi Orissi, susjedi Bengalije. Taj kratki prikaz i nekoliko dodatnih vijesti objavljujemo u ovom broju Glasnika.

Godine 1951. bila sam premještana u Orissu. Tu sam našla posve nove ljudе, nove običaje i nove jezike, ali ne samo jedan, kao u Bengaliji, nego sedam različitih jezika. Sad mi je bilo malo teže učiti novi jezik, jer mi se miješalo s bengalskim. I među ljudima su bile velike razlike. Uza sve to doista brzo sam se na sve to priučila. Ovdje je bilo mnogo lakše nego u Bengaliji. Tu su već postojale velike škole. U školi za dječake bilo je preko 400 učenika, dok je u našoj djevojačkoj školi u to vrijeme bilo svega 200 učenica, a sad ih je preko tri tisuće. Ja sam se brinula za sve njih. To mi je pružalo priliku da ih privredem bliže k Isusu. I plod tog truda nije izostao. Trinaestorica mlađica postali su svećenici, a velik broj djevojaka stupio je u samostan. Oni pak koji su osnovali svoju obitelj postali su revni kršćani i obitelji su im doista uzorne.

Te plodove ne pripisujem ja samo sebi. To je Božje djelo i plod molitava i žrtava prijatelja misija. Ja sam bila samo oruđe u Božjim rukama.

Sad mi je 75 godina i zdravlje mi još dobro služi, pa radim koliko mi je to moguće u tim godinama. Pomažem bolesnicima, vodim ih u bolnicu, dajem odjeću potrebnim, nastojim nahraniti gladne, a sve zahvaljujući pomoći dobročinitelja.

Sad u listopadu (1983.) obavljaju se na sve strane duhovne vježbe, jer su u to vrijeme tako zvani »Puđa« praznici. Ovdje u Gaibiri bit će seminar za braćne parove. Javilo se već 300 parova. Za tu zgodu doći će jedan bračni par iz biskupije Ranči koji će držati predavanja. Uz njih će sudjelovati i našioci misionari.

TRI UCENICE KOJE SKOLUJE SESTRA SILVINA

Bogu hvala, ove godine je ljetna veoma dobro urodila. Ranu riju već smo poželi. No kad ljudi ne bi bar toliko pili, bilo bi mnogo bolje.

Na kraju moram vam reći da nisam nikad požalila što sam otišla u misiju. Ovih 50 prokušajnih godina pričinja mi se kao pet godina...

Hvala svim prijateljima i dobročiniteljima koji su me pratili na mom misionarskom putu molitvom i žrtvom da ustrajem i da ispunim zadaću koju mi je Gospodin povjerio.

S. Silvina MUŽIĆ

Prošlog ljeta boravila je u domovini na odmoru sestra Emerika Šumak, koja djeluje kao misionarka zajedno sa sestrom Silvnom Mužić u mjestu Gaibiri u indijskoj državi Orisal. Nakon svog povrata u misiju javila se pismom što ga je pisala 12. studenog 1983. Iz tog pisma uzimamo neke dijelove.

Moram održati svoje obećanje da će napisati nešto za Glasnikovu misijsku rubriku. Stoga pišem ovih nekoliko redaka.

Ovdje u Gaibiri je sve kao obično. No moram vam ipak ispričati jedan doga-

daj. U našem malom dijpanzeru imali smo jednog pacijenta na kojeg su navalila tri medvjeda. Dok je, naime, čuvao svoje blago blizu šume, opazio ga je jedan medvjed i pošao za njim, a onda malo nakon toga pojavila su se još dva, i sva tri su navalila na tog Jadnika. Kako je uza sve to ipak ostao živ, to je pravo čudo. Strašno je izgledao kad je došao k nama. Sad se, međutim, već malo oporavio. Bilo mu je veoma drago kad god bismo ga posjetili i kad bismo se zanimali kako se osjeća. Pa ako bismo ga uhvatili rukom, odgovorio bi nam da sad osjeća manje bolesti.

Ove godine naši se ljudi osjećaju veoma sretni jer je riža dobro urodila, pa je žetva bila obilna. Govore da se ne sjećaju teško dobre žetve.

I mi se sad osjećamo veoma ugodno jer je započelo hladnije doba. To je za nas najlepše doba godine.

Prije kratkog vremena pohodile smo našu novu misijsku postaju Ghogeia. Zasad tamo djeluju četiri naše sestre, dok nas je u Gaibiri devet sestara. Ovdje nam je poglavica sestra koja je rodom iz ovdješnje župe Gaibire. Hvala Bogu, ovdje imamo 11jep broj i muških i ženskih duhovnih zvanja. Sad će biti zaređen za svećenika jedan mladi bogoslov iz te naše župe. Redenje će biti u njegovu rodnom selu. Svi bismo željeli prisustvovati tom svetom činu, ali nam je nemoguće.

Pozdravljam sve prijatelje misije i želim im obilje Božjeg blagoslova!

S. Emerika ŠUMAK

SESTRA EMERIKA SA SVIJOM SUSESTRAMA POHODILA JE NOVU MISIJSKU POSTAJU GHOGEJU

Monikina bolest i predanje u Božju volju

Prošlog ljeta boravila je naša zambijска мisionarka Monika Okrugić u domovini na odmoru. Kad se vratila u Zambiju i nastavila svoj мisionarski rad, nakon nekoliko tjedana oboljela je. O tome nam piše u svom pismu, što nam ga je poslala 30. rujna 1983. Ovdje objavljujemo cijelo pismo, koje je puno humora, ali koje nam u isto vrijeme otkriva njezinu duhovnu snagu i u takvim kušnjama, ali ujedno i njezino pouzdanje u Božju pružnost. Pod tim vidom treba to pismo i čitati.

Netko mi je rekao da su moja pisma kao bomboni. E, moji dragi prijatelji, sad je u Zambiji nestaćica šećera, pa čime da sada osladimo život?! U Zambiju sam odnijela dva kilograma, no ovdje je to brzo ishlabilo.

Kad sam se vratila u Mansu, dobila sam drugi, veoma zanimljiv apostolski posao. Odredili su me da pomažem jednom svećeniku, koji se brine za sjemeništare. Počeli smo veoma složno raditi i oboje smo bili zadovoljni. Tako je to trajalo šest tjedana. A onda... Jednog dana poslije ručke osjetila sam želučane bolove, koji-nisu popuštali. Počekala sam hoće li to proći, ali i nakon mjesec dana nije mi bilo ništa bolje. Tad sam pošla k liječniku. On je ustanovio da se neki čir smjestio baš u mom želucu. Reče mi da sam to dobila od »nšime«, zambijskih žgаницa. Tad sam u sebi pomislila, da se ta nesreća ipak mogla smjestiti negdje izvana, pa bhj je se lakše riješila.

Ovdje me svi tježe da će to proći i bez operacije, pa neka se zbog toga puno ne zabrinjavam. U šali mi reče jedan časni brat iz družbe Bijelih otaca: »Što je sigurno, sigurno je! Ja ču za svaki slučaj pripraviti lijes.« I poveo me da vidim lijes, i da kažem da li mi je po volji. Kad sam vidjela lijes, rekla sam da je za mene previše skup i

da bih radje da me umotaju u deku pa da me tako pokopaju, kao i većinu Zambijaca. No brat mi reče da to ne bi bilo dobro, jer bi neki vrać mogao doći i iskopati moje kosti te ih upotrijebiti za svoje čarolije. Odgovorila sam mu: »Pa što onda! Tako neću biti od koristi samo živa, nego i mrtva!« Tad mi brat dobací: »Pa ti nisi još ništa vrijedna učinila za svog života, čemu ćeš nas onda poslije smrti smetati?«

Rekla sam da pošalju telegram bratu Iliju Dilberu, i to posve kratko: »Umrila Monika!« — I ništa više. Časni brat je bio spreman da taj telegram odmah odnesе na poštu, pa je čak zatražio da mu dadem i novac za to. Vlknula sam na njega: »Ne sada, nego kad umrem!« Eto, i od bolesti smo napravili šafu. Nije to loše. To čovjeka hrabri da gleda vedrije na svoju bolest.

Sad se nalazim u jednoj postaji gdje djeluju irske časne sestre. Tu se odmaram i oporavljam, ali ide dolje, a ne gore. Molite se za mene da se na meni vrši sveta volja Božja. Sve prijatelje mislja pozdravljam i želim im svako dobro od Gospodina.

Monika OKRUGIĆ

ZURI SE U MANSU DA MONIKI DONESE DOMACI LIJEK KAKO BI STO PRIJE OZDRAVILA I NASTAVILA SVOJ MISIJSKI RAD

Kratki sadržaj prvog dijela:

Godine 1777. korejsko je kraljevsko poslanstvo donijelo iz Kine među raznim knjigama i knjigu »Vjera Nebeskoga Kralja«. Ta knjiga došla je u ruke učenjaku Pliku i on u njoj otkriva dosad nepoznatu nauku Nebeskoga Kralja. No o tome govoriti samo svojim najintimnijim prijateljima i s njima započe proučavati tu nauku ...

Ta knjiga ima svoju neobičnu povijest. Ona je neke vrste katekizma. Na kineskom jeziku napisao ju je isusovac otac Adam Schall, dok je boravio na čanskom dvoru u Pekingu. Našla se, eto, i među knjigama koje su iz Pekinga u Koreju ponijeli koreanski poslanici, a sad se nalazi tu pred učenjakom, koji sjedi na rogožini u gostinjiskoj sobi budističkog samostana.

Svi su uprili oči u gospodina Pliku, a on pred njima s velikim poštovanjem otvorio knjigu, a onda progovoril: »Moja učena braćo, otako smo se dogovorili da ćemo se sastajati na tom tihom mjestu da se tu mirno porazgovorimo, postavili smo sebi za zadatku da ćemo težiti za istinom, i uz svaku cijenu uz nju prijanjati. To smo činili, nadajući se da ćemo doći do prave životne istine. Pri tome nam je bio voda uzvišeni Konfucije. Vježbali smo se u četiri kreposti, o kojima nas on poučava: biti vjeran samome sebi, savjestan, prema drugima dobar i blag. Upoznali smo kako se moramo vladati prema roditeljima, prema braći i sestrama, prema ženi i prijateljima, te prema kralju kad nešto zapovijeda. Međutim, svim tim nismo mogli riješiti životnu zagonetku. Kad smo govorili o porijeklu ljudske duše, nitko o tome nije ništa znao. Nitko nam nije mogao reći u čemu je smisao života, a o našoj sudbinu poslije smrti u nama je ležala tema potpunog neznanja. Tako smo, eto, živjeli zatvoreni između rođenja i smrti, između nebeskog plavjetnila i zemaljskog mraka. A kad smo žrtvovali nebu i zemlji, nismo znali da li su nebo i zemlja jedan duh...«

Ja sam, međutim, među knjigama našega poslanstva našao knjigu koja uzvišenom jasnoćom odgovara na ta pitanja. U toj knjizi nalazi se ne samo dobro što smo ga mi do sada našli, nego nam ona daje i razjašnjenje o posljednjim tajnama života, o početku sva-

kog bivanja i svakog bića. Govori o Kralju neba i zemlje, koji je sve stvorio; ona na sva pitanja života baca divno svjetlo. Mudrost i dubina te knjige tako je velika, da mi sva Konfucijeva nauka, kad je usporedim s njom, izgleda plitka i siromašna.

Stoga vas, učena moja braćo, molim da se od sada u svome traženju istine damo voditi tom knjigom, da vidimo je li ona u stanju utažiti glad našeg razuma i utišati žđ naše duše. Ujedno vas molim da o toj knjizi nikome ne govorite ni riječi, da ne govorimo o njezinu sadržaju, kako ne bi nastale zablude prije nego što smo je mi sami shvatili u svim njezinim istinama i došli do toga da je možemo braniti.«

Tri prijatelja su veoma pažljivo slušala govor gospodina Plik-a i obećali su na kraju da će o toj knjizi šutjeti. Gospodina Plik-a zamolili su da tu knjigu počne odmah čitati.

Danas su sjedili dulje nego obično. Čitali su dio po dio iz te knjige, te o njezinu sadržaju razgovarali, postavljali su jedni drugima pitanja i zajedno su tumačili pojedine izreke, da nakon toga nastane podulja šutnja, koja je bila ispunjena čudenjem i razmišljanjem o toj divnoj nauci.

Napokon su se morali rastati. Svi su dirnuti do u dno duše. Plik je pokušao da se u ime svih njih pomoli Nebeskom Kralju: »Uzvišeni Kralju neba! Ako si Ti svojim neuglednim slugama poslao tu knjigu punu mudrosti, budu nam tada voda da bismo shvatili Tvoju istinu, da tako i mi naučimo Tebe častiti i Tebi se moliti.«

Te 1777. godine po prvi put se s korejskog tla vinula molitva pravorme Bogu. U tu zemlju palo je sjeme Kristove vjere, premda nitko tamu nije poslao slijeda da ga poslije. Srca su bila taknuta milošću i istinom Boga kojih djeluje gdje sam hoće i kako hoće. Ti su ljudi počeli odgovarati na Božji poziv...

TRI POKUSA

Kad bi netko odlučio prigriliti neku novu nauku, a da je prije ne prouči da li je prava, to bi bila prava ludost.

(Nastavlja se)

Uzori mladih

Trafikantica, redovnica, mučenica

Piše: Valentin MIKLOBUSEC

KRISTU NITKO NIJE ZAZORAN

U Pazinu je svanulo hladno jutro s prvim snijegom i poledicom oko »fojbe«. Jedva sam čekao da krenemo u sunčani Poreč. I bio je sunčan, ali je sunce bilo proslinačko, zubato. Moj pratilac, sada već pokojni Istarski svećenik, poveo me trgovima prvih kršćana u Poreču. U Eufrazijevoj bazilici smo razgovarali šapatom. Ja sam imao osjećaj kao da se tu u dubokoj molitvi Kristu Kralju kljamala mnoštvo vjernika koje se sabire već milenij i pol. Osjećao sam strahopštovanje. Oni nisu nikamo otišli. Svi su tu, jer Krist je tu i nebo je tu... Kako je velika stvar biti kršćanin, brat tolike braće i baštinik Neba, pripadati Isusu koji iz smrti vodi u život.

Nakon razgledavanja bazilike, priključio nam se još jedan svećenik, sada misjonar u Južnoj Americi. Odosmo u novi dio grada, da razgledamo moderne hotele, »hramove« potrošačkog turizma. Ušavši u bar raskošnog »Parentiuma« da popijemo kavu, naš nam porečki prijatelj došepnu: »Baš

smo dobro nailiši. Za Šenkoma radi N., valjda jedina duša u ovom »babilonu« koja nosi Boga u srcu... Ostao sam na tren presenečen: Tu gdje su još svježi tragovi ranih kršćanskih vremena, zar je ponovo zavladao poganski babilon? Zar da samo jedna šankistica nosi Boga u srcu? Pa baš šankistica?

Danas nakon deset godina, ne sjećam se više imena te djevojke, čedne Istranke, niti bih je prepoznao, niti znam što je s njom dalje bilo. Jedno je samo sigurno: i nakon deset godina, i na deset stoljeća, mi kršćani zauvijek smo jedno, ne po onome što smo po svom poslu, nego po onome što smo po Božjoj milosti: dječa Božja. Šankistica s Bogom u srcu; kako je to dvojno! Krist izabire svoje tamo gdje se mi ljudi niti ne nadamo, i uzdiže koga mi ne očekujemo.

VELIKA JUNAKINJA IZ MALE SREDINE

Prije punih 40 godina, na nacističkom stratištu u Beču, život je za Krista dala jedna trafikantica s Bogom u duši. Da, trafikantica, pa kućna pomoćnica, pa redov-

nica, operaterka, sestra Restituta, krsnim imenom Helena Kafka. Ubrijala se medu one redovnice koje su životom i smrću odbacile zablude nacional-socijalizma i krvlju zašviedočile svoju punu pripadnost Kristu, jedinoj istini koja oslobada.

Antun Kafka je imao skromnu postolarsku radio-nicu, ali vrijednu suprugu Mariju koja se posvetila briži za njihovo najveće bogatstvo, za njihovo sedmoro djece, da nijednomu zbog siromaštine ne uzmanjka majčinske ljubavi. Helena je bila četvrtu i još sasvim mala kad su iz Hussovitzu prešeli u Beč. Zbog preskromnih obiteljskih mogućnosti, dječa nisu mogla na visoke škole, pa tako ni Helena, premda je odlično završila i osnovnu i gradansku školu. Zaposliла se najprije kao kućna pomoćnica, a potom kao trafikantica. Prodavala je duhan, cigarete, šibice, i ostale sasvim neugledne sitnice. Od plaće joj nikad nisu nabrekli džepovi. Ali eko je bez novca u džepu, ne znači da je i bez Boga u srcu. Njezinu nehnijenu dobrotu i ljubez osjećali su svi koji su je susretali u trafici, ili oni kojima bi poslijepodne vremena ponijela popravljene cipele iz očeve radionice. Da bi mogla učiniti što više dobra, pristupila je apostolskoj grupi u župi sv. Brigitte, kojoj je obitelj Kafka pripadala. Nikakva »voštana svetica«, nego otvorena djevojka jakе volje, kakva se mogla razviti samo u kršćanskem obiteljskom ozračju gdje je Bog u većoj cijeni nego haljine,

gdje mlađi nose cipele starijih, stariji vole mlađe, jer je svima u srcu isti Isus s kojim dijele i stan, i radost, i siromaštvo — sve!

DOŽIVLJAVAJUĆI LJUBAV, RAZVILA SE ZA LJUBAV

Doživljavajući ljubav starijih prema sebi, Helena se razvila za ljubav prema drugima. U njoj se rodila želja da svoj život posveti služenju onih koje je udarila patnja i koji trebaju ljubavi svojih bližnjih. Zato stupa u redovničku zajednicu Sestara trećeg reda sv. Franje koje se posvećuju najviše njezi bolesnika.

Promijenivši svjetovno odljevo za redovničko, dobila je i redovničko ime: sestra Restituta. Redovničke je zavjete položila 1916. godine. Njezina redovnička zaštitnica je postala sv. Restituta, djevica i mučenica iz Kartage, iz četvrtog stoljeća po Kristu. To ime znači: ponovo stavljena na mjesto, potvrđena na svoje mjesto. Upravo po zavjetima siromaštva, djevičanstva i poslušnosti, Helena Kafka je potvrđena za ono što je postala po krštenju, zaručnica Kristova.

Zbog svoje stručne spremnosti, kao sestra operaterka, uživala je poštovanje liječnika kojima je pomagala kod operacija, a zbog ljubeznosti je zadobila i povjerenje bolesnika. Uskoro je bila imenovana i prvom sestrom operaterkom, čime joj se počela i odgovornost. Zbog svoje kolerične čudi i odrešita nastupa, znala je imati i poteškoća, a neki bi je u šali nazivali i sestra »Restituta«, to jest »Odrešita«.

PUT UNIŠTENJA, DO SLAVE U KRISTU

Koliko god s. Restituta bila ugledna, a kao operaterka korisna, ta je »redovnica svom dušom« na Pepešnicu 1942. u očima ljudi krenula prema svom pepelu i uništenju. Samo vjera u takvim časovima vidi da je to put do uskrsnuća.

Zbog prijepisa jedne proturočimske pjesme, gestapo je hapsi i bacu u zatvor. Kakvog li zločina, imati prijepis jedne nepočudne pjesme! Tako je to uvijek. Zločincima je uvijek najveći zločin, uperiti prstom na njihov zločin. Silnici najteže podnose kad ih se okrsti pravim imenom.

Godinu dana je trajao njezin uspon na Kalvariju. S tog puta prijedenog u zatvorskoj ćeliji, sačuvalo se pismo od 24. svibnja: »Kad čovjeka ovako što zadesi, u prvom redu ima prilike da nauči prave vrijednosti naše svete vjere. Možemo biti veoma daleko od svojih, može se nekome i sve oduzeti, ali vjeru koju nosimo u srcu, nitko nam ne može isčupati.« To je istina o kojoj nasilnik ne vodi računa, i zato, makar i preko tudiž žrtava, gubi krvavu igru koju je zaigrao. Sudi ga istina koju je izvrgavao ruglu. Nacional-socijalizam je sestruru Restitutu proglašio opasnom zbog jedne nepočudne mu pjesme! Još u jednom pismu s. Restituta piše: »Kako težak izgleda moj križ, a i pak nije takav. Ljubav Božja obasjava me utjehom, daje mi snage, puni me hrabrošću.«

ŽRTVA IZ VJERE RADA VJERU

Vjera, nada i ljubav sestre Restitute nisu bile samo na riječima. Ne bi tada to nile kreposti nego samo parole. Ona ih je, međutim, svjedočila svojim djelima. Uvijek je nalazila snage i načina da posluži svojim suzavorenicama. I kad su bile premještene u ćeliju smrti, sasvim blizu gubilišta, nije gubila nadu i vjeru u smisao svoje žrtve, pa je hrabrla i druge.

U ćeliji smrti zatvorenice su dvaput tjedno slušale vapaje i krikove onih koji su padali nakon rafala. Sestra u svima budi povjerenje u predanje Gospodinu kojemu nitko ne umire. Njezina vjera nije bila uzaludna. »Restituta, molj za mjer!« vapile su osudnice idući u smrt. Bezvјerci su nerijetko pred zidom smrti znali dovikivati: »Želim umrijeti u vjeri, u vjeri sestre Restitute — ja vjerujem!«

Nije li trebala jaka vjera novino sestre, da se slabih ohrabre, nevjerni obrate? Zatvorski je svećenik zabilježio i njezine zadnje riječi sa stratišta, 30. ožujka 1943.: »Za Krista sam živjela, za Krista umirem!«

Trafikantica, redovnica, mučenica živi u Kristu, jer je Krista nosila u srcu.

Oglaši

DUHOVNE VJEŽBE ZA SVEĆENIKE U OPATIJI

Od 6. do 9. i od 20. do 23. veljače 1984.
Od 12. do 17. ožujka — pet dana
Od 26. do 29. ožujka — tri dana

Najavite se unaprijed na adresu:
ISUSOVCI — Rakovčeva 12 — 51410 OPATIJA

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

Početkom 1984. godine održat će se u sjemeništu »Augustin Bea«, Fratrovac 38, Zagreb, duhovne vježbe ZA ODRASLE, i to:

Od 17. do 19. veljače 1984. (za starije od 50 godina)
Od 16. do 18. ožujka 1984. (za mlađe od 50 godina)
Od 11. do 13. svibnja 1984. (za starije od 50 godina)

Duhovne vježbe uvijek počinju u petak u 17 sati a završavaju u nedjelju u 16 sati. Cijena po osobi 1.000 dinara (za cijeli tečaj).

K N J I G E

MISTIČNI ŽIVOT MILOSTI, napisao Jeronim Jaegen — XXII knjige **Symposiona**, u prijevodu Andrije Bonifačića OFM. — U knjizi je riječ o pravoj mistici, t.j. o unutarnjem, nadnaravnom tajanstvenom životu milosti i o stupnjevima koji vode do vrhunca mističnoga života — do sjedinjenja duše s Bogom. Knjigu je napisao čovjek našega vremena, direktor banke, inžinjer visokih peći koji je umro na glasu svetosti. — Narudžbe: Samostan sv. Klare, Končareva 29 — 58000 SPLIT. — Cijena je 420 d.

OTKUPLJENJE U MISLIMA Nikolaja Berdjajeva, napisao Josip Kribl. Knjiga ima 56 strana, a stoji 140 d. — Narudžbe kod autora: Josip

Kribl, Kaptol 7 — 41000 ZAGREB.

SUBOTIČKA DANICA, kalendar-knjiga za 1984. god. — Izdalo: Župni ured svetoga Pavla — Trg Maršala Tita 5 — 21420 BAČ.

BILTEN PETRA BARBARIĆA, 101 broj. Donosi članak nadbiskupa Frančića »Petar Barbarić — uzor suvremenog mladog kršćanina«, članak p. Mate Rusana »Svetost Petra Barbarića«, izvještaj s proslave Petra Barbarića, glasove uslišanih po zagovoru i dva njegova pisma. Biltén se uzdržava dobrovoljnim prinosima, a naručuje se na uređnikovu adresu: Vladimir Pribanić, Poljana 27, ožujka br. 1 — 58000 SPLIT

• • •

Djevojkama i mladim ženama mnogo će koristiti knjiga — roman **RASTAVLJENA**. Napisao ju je francuski pisac Pierre Mauriac, a preveo je na hrvatski mostarski biskup monsinjor Pavao Žanić. U knjizi se opisuje tragedija jedne rastavljene žene, koja je ostavila muža i dijete, te nakon mnogih lutanja njezino obraćanje i povratak na pravil put. Cijena je 100 din.

Tko želi priručnik za duhovnu obnovu neka nabavi knjigu Jurja Gusića **BOŽJI PUTOVI**. To su duhovne vježbe po načinu sv. Ignacija Lojole. Imaju 600 stranica, a cijena im je svega 150 din.

I mlađicima i djevojkama veoma toplo preporučujemo knjigu Jurja Gusića koja je izšla iz tiska prošlog ljeta, a naslov joj je **MLADI NA KRISTOVU PUTU** U toj knjizi pisac nestoži pokazati mlađima kako će u konkretnom životu ostvarivati vjeru svoga krštenja. Cijena je 400 din.

Djevojke koje žele upoznati redovnički život nači će mnogo podataka o tome u knjizi Jurja Gusića **NISAM LI I JA POZVANA?** Cijena je 100 din.

Izašlo je iz tiska treće izdanje zbirke Kriznih putova pod naslovom **S ISUSOM NA GOLGOTU**. Drugo izdanje raspodano je već prije dvije godine, no kako su neprestano stizale nove narudžbe, to smo odlučili izdati je ponovo. Cijena je 150 din. Narudžbe prima i za ovu i za ostale ovdje navedene knjige Franjo Ereiz, 41001 Zagreb, pp. 699, Palmotićeva 31

Zahvalnice

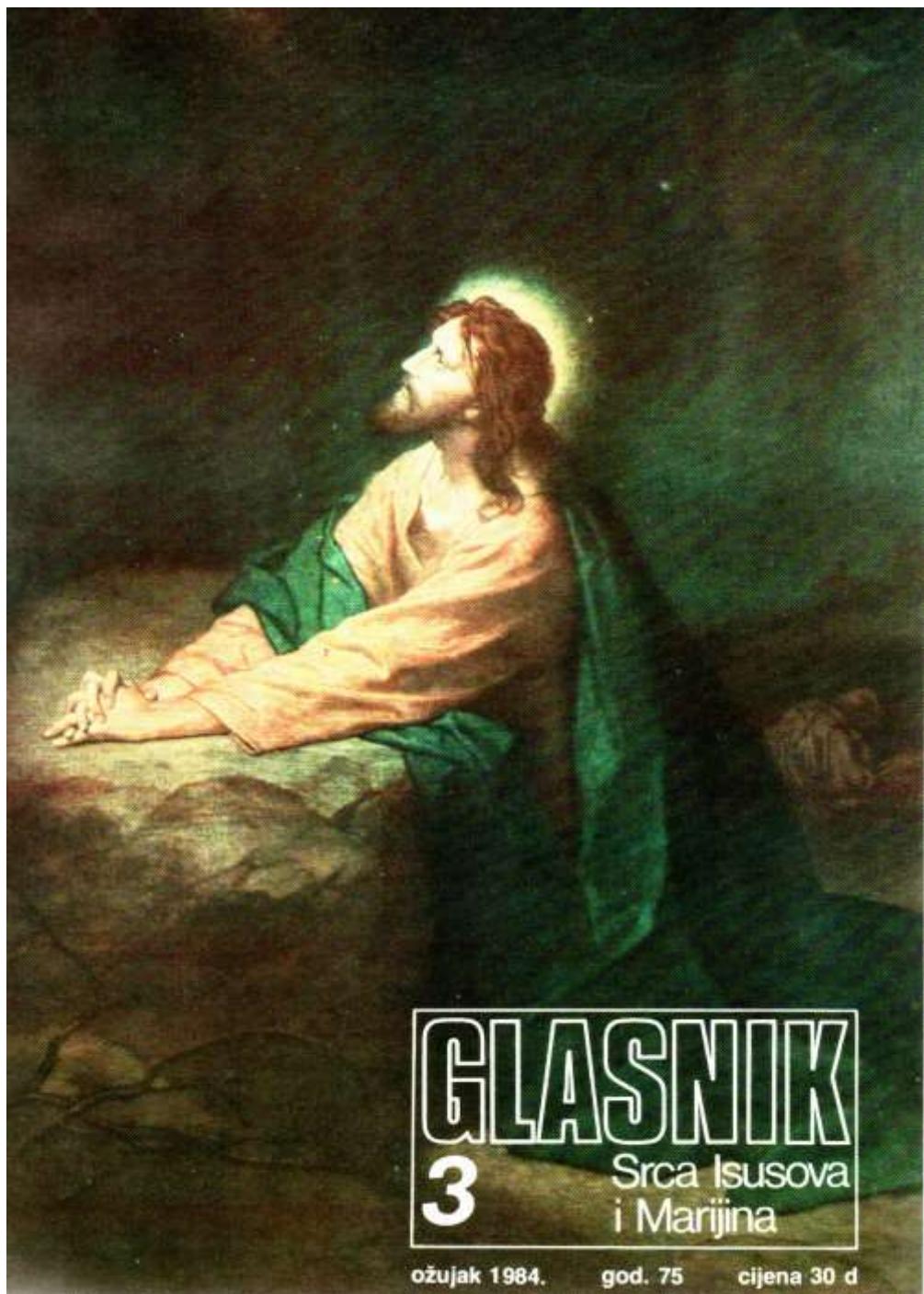
ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

... sv. Josipu i sv. Antu na izvanrednoj milosti i pomoći. — Tone Dubravčić, Kaštel za ozdravljenje ruke. — N. N., Pitomača ... i sv. andelima čuvarima na primljenim milostima i darovima. — Stjepan Peranović, Otok
... i sv. Antunu za primljene milosti. — Franjo Tustić, Zagreb
... sv. Josipu, sv. Leopoldu i Ivanu Merzu za mnoge primljene milosti. — Mira M., Zagreb
... i Gospod od brze pomoći na primljenoj milosti nakon trogodišnje molitve. — Anica A. ... na sretnome porodu moje snahe. — Iva Curić, Vrbovec
... Presv. Trojstvu, Mariji Pomoćnici, sv. Leopoldu i svim zaštitnicima za sve milosti i pomoći kroz 82 godine života. — Marica Dobrenić K., Glina
... Gospod Fatimskoj i sv. Josipu za sve milosti, a posebno za sretan porod kćerke. — P. L. Višnjevac
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Majka, Valpovo
... sv. Antu i sv. Leopoldu za uspjeh u školi. — Angela, Ostrožac
... i sv. Antunu za moj i sestrin uspjeh na ispitima. — Željko Čobanov, Šibenik
... i Majci Božjoj Bistričkoj na milosti koja mi je toliko bila potrebna. — Ana, Podr. Sesvete
... za sve primljene milosti. — Marica Zec, Oštje-Topola
... sv. Josipu, sv. Antunu i sv. Luciji za sve primljene milosti. — Rosovic Pavica, Mošćenička Draga
... i sv. Nikoli Taveliću za ozdravljenje kćeri. — Mira Franković, Kiseljak
... sv. Antunu, sv. Vinku i sv. Leopoldu za velike milosti. — Danica Premuš
... sv. Ani i svima svetima za kćerkin sretan porod i za sve primljene milosti. — E. Tolmačević, Forkuševci
... za ozdravljenje moje rodake. — Marija Dimić, Varaždin
... Majci Božjoj Bistričkoj i sv. Nikoli Taveliću za dvije uspješne operacije. — Marija Adamić, Počuki

... i Gospod od brze pomoći za sve primljene milosti. — Marija Vidaković, Divoševci
... i sv. Antu za primljene milosti, uz preporuku za unuka. — Citateljica
... i sv. Leopoldu za ozdravljenje noge. — Vinko Vuksanović, Kupina
... sv. Antu i sv. Leopoldu za pomoći i uslijanje. — Andrina Plušćec
... sv. Antu, sv. Leopoldu i Petru Barbariću za uspjeh u školi. — A. B., Sarajevo
... sv. Majci Teresiji, sv. Leopoldu i Petru Barbariću za zagovor. — I. S., G. Vukuf
... za dobro zdravije. — I. A.
... za primljene milosti tokom mog života. — Ana Orešković, Zagreb
... na pomoći kod teških srčanih smetnji. — Janja Mamužić, St. Žednik
... za milost i pomoći na ispitu. — Studentica iz G. Borovice
... i Gospod od brze pomoći za pomoći u teškim trenucima moga života. — Janja Barać, Kunišinec
... Gospod Trsačkoj, sv. Josipu i sv. Antunu za sretnu operaciju nečakinje. — Marija Puhar, Opatija
... Gospod od brze pomoći, sv. Josipu i ostalim zaštitnicima za sve milosti, a osobito za uspjelu teške operacije moje unuke. — S. I., Mrkopalj
... za sve primljene milosti. — Barica Lipić, Zagreb
... i Gospod Lurdskoj na svim milostima u životu, a napose što mi je sin položio vozački ispit. — Ljubica Horvat, Hrastovac
... Majci Božjoj Bistričkoj i svima svetima na mnogim milostima, a napose na sretno uspjeloj operaciji. — Obitelj S. S., Medimurje
... Gospod od brze pomoći, sv. Antunu i sv. Leopoldu na primljenim milostima. — Obitelj Ž. iz Nijernaca
... sv. Josipu, sv. Leopoldu i dušama u častištu na mnogim milostima. — J. C. B., Pučišća
... sv. Antunu, sv. Nikoli Taveliću i sv. Leopoldu što sam našla izgubljenu stvar.

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NJIHOVOJ ZAŠTITI

GLASNIK
3 Srca Isusova
i Marijina

ožujak 1984.

god. 75

cijena 30 d

ISUS NA MASLINSKOJ GORI
U MOLITVI PRED MUKU (Na-
slikao: Heinrich HOFMANN)

U PRIDVORU KOD DUBROV-
NIKA MLADICI NOSE KRIŽ U
PROCESIJI (Snimio: Baldo
MLADOŠEVIĆ)

Na Maslinskoj moliš gori

O Isuse, daj da pjevam
muku tvoju suze lijevam,
gleđajuć te nevinu
za nas grešne mučena.

Isukrste, svoju muku
daj osjetit svome puku,
po toj muci ti nam daj
poslije smrti vječni raj.

Na Maslinskoj moliš gori,
tu te smrtna muka mori
i oblijeva krvav znoj,
Isuse o Bože moj.

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Izdaje: Hrvatska pokrajina Družbe Isusove. — Glavni i odgovorni urednik: Valentín Miklošević. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Jure Gusić, Miro Jurčić, Stjepan Kuzmić, Valentín Miklošević i Matko Rusan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vratarčić. — Tehnički urednici: Miro Jurčić. — Adresa upredništva i uprave: Palmoticeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 441-638. — Tisk: »Pramen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedine broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne narudžbe od deset primjeraka naviše dobivaju 10 posto popusta. — Pretplatu šaljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarine placena u gotovom. — Rukopis ne vraćamo.

Urednikova riječ

Na Čistu srijedu ili Pepešnicu, 7. ožujka, posut ćemo svoje glave pepelom. Time izražavamo poniznost, priznajemo grešnost i potrebu obraćenja na čestitiji život. Tako započinjemo četrdesetdnevno razdoblje korizme kada se posebno sjećamo Isusove muke i smrti na križu, cijene našeg spasenja. Sav je ovaj broj Glasnika u znaku Isusa Patnika i njegova križa, koji nam postaje simbol vjere, nade i ljubavi, simbol otkupljenosti. Posebno upućujemo na članak »Čudotvorno raspelo na Rijeci«.

Na početku smo uvrstili »Poruku Svetog Oca za Korizmu 1984.« Ima i jedan članak o sv. Josipu kao uzoru siromaštva, zatim o posveti župe Postira na Braču Bezgrevnom Srcu Marijinu.

Na sredini je reportažni prikaz susreta Pape Ivana Pavla II. sa svojim atentatorom u zatvorskoj ćeliji. O psovci kao sramoti i nevjeri čitate u rubrici »Hvala na pismu«. Nastavlja se s tumačenjem Litanijske Presvetog Srca, razlaže se mjeseca nakana Apostolata Molitve, uvodi nas se u smisao euharistijskog zajedništva. Isus Krist je Bog i savršeno ostvaren čovjek, te ima pravo da i nas poziva na put savršenstva. Na kraju je primjer junaka vlastite savjesti, a na misijskim stranicama život i rad naših junaka u misijskim zemljama.

U ovom broju Glasnika nema priče i obradenog moralnog problema da bismo mogli uvrstiti što više korizmenog materijala. Nadamo se da će svatko naći nešto za sebe, a u uskrsnom broju ćemo donijeti izvukte iz pisama Nevenu, mladiću koji se odlučio oduprijeti drogi i život početi na pravi način. O njemu smo pisali u Glasniku za sjećanje. Neka vam proljeće svima donese novu svježinu i snagu za život i rad, prikupljanje onog blaga koje moljac ne izjeda i rda ne nagriza.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. OŽUJAK 1984. BR. 3.

S A D R Z A J

HVALA NA PISMU	76
KORIZMENA PORUKA SV. OCA	78
SPASITELJEVE RANE, S. Bošnjak	79
SRCE ISUSOVО — IZVOR SPA-	
SENJA, S. Cetinić	80
LJUBITELJ SIROMAŠTVA, R. Gr-	
gec	82
PLODOVI SVETE GODINE, J. An-	
tolović	83
ČUDOTVORNO RASPELO NA	
RIJECI, TINO	84
NA SLAVU BOŽJU, V. Ilevković	85
EUHARISTIJSKO ZAJEDNIŠTVO,	
R. Brajić	86
ISUSOVA SMRT JE DARIVANJE,	
S. Bošnjak	88
S MARIJOM U PETO STOLJEĆE,	
T. Jelinčić	89
DVADESET POVIJESNIH MINUTA,	
TINO	90
SUSRET MLADIH U PARIZU, M.	
Nikolić	92
KATOLIČKE ŠKOLE, I. Kukula	93
POTPUNO OSTVAREN ČOVJEK,	
S. Kuzmić	94
JA GA LJUBIM, B. M.	96
KARITAS, LJUBAV NA DJELU,	
J. Brajša	97
PRAVDA I EVANGELIZACIJA U	
AFRICI, M. Rusan	98
JUNAKINJE, A. Gabrić	99
GOPALOVA ZAHVALNOST, S.	
Mužić	100
LUSAKA DOBILA JOŠ JEDNU	
CRKVU, I. Dilber	101
PROBLEMI U MALEMBI, S. No-	
votny	102
POBJEDNICI SMRTI, A. Periškić	103
VJERAN SVOJOJ SAVJESTI, V.	
Miklobušec	104

Hvala na pismo

POD PETROVIM VODSTVOM, SAGRADILI CRKVU

Mnoga sela i župe ne mogu ni raspela popraviti bez pomoći sa strane, a kamoli crkvu obnoviti ili novu sagraditi. Nekada su crkve gradili grofovi ili državna vlast, a danas ih može graditi samo vjera, ljubav i sloga. Primjer zato je selo Kuševac kod Đakova.

Duša cijelog pothvata bio je Petar Šešak, vjernik od mладости odan Bogu i Crkvi. Čestit čovjek i uzoran otac brojne obitelji. Veliki štovatelj Presvetog Srca Isusova i širitelj Njegova Glasnika. Ni u svojoj teškoj bolesti nije se dijelio od svoje krunice, pa mu je i po smrti ostala omotana oko prestiju. Zajedno sa svojim seljanima sagradio je crkvu Kraljice Krunice — Gospe Fatimke. Crkva je urea sela i zajednički dom svih vjernika.

Kad je Petar teško obolio, dozvolom oca biskupa Cirila Kosa, sveta Miss mu se služila svaki mjesec u njegovoj bolesničkoj sobi, a sve-

tu Pričest je primao i češće. Bila mu je to velika utjeha i snaga u bolesti. Pa kad je najzad, 15. listopada 1983. iz zemaljskog života prešao u vječni, nebeski, Gospodin mu je nagradio sve žrtve. Tako se pouzdano nadamo i čuvamo ga u uspomeni, a svima nam može poslužiti kao primjer.

s. Pavlinka KRIŽNJK

SVUDA PSOVKA, PROSTI IZRAZI

Svuda psovka, svuda prosti izrazi! Izraz je to srdžbe i nezadovoljstva, ali često i obijesti. Ružna navika! U svakom razgovoru čuju se te odurme rječetinе, a neki se njima upravo ponose. Žalosno! To je postao sastavni dio našeg rječnika, i nikako ga lekorijeniti. A psuju svi: muškarci, žene, starci, mladež, pa i nejaka djeca. Čuju od starijih i oponašaju ih. Uče od njih i dobrlo i loše.

»Trn se oštri izmalena«, veli narod. I ja se kao kršćanin obraćam kršćanskim roditeljima s molbom da svoj djeti posvete više pozornosti i nauče ih ljepšem poнаšanju. Kako ih mogu slušati kada blate ono što im je kao starijima najsvetiјe. Žešto im ne govore tko je bio Isus Krist i što on znači za sve ljudje na zemlji. Možda ga tada ne bi psovali. Ne dozvolite djeci da usvoje takav rječnik, jer ono što je njihovo prenijet će svojima u baštinu, a tako zlo ide u nedogled.

»Boљe sprječiti nego ilječiti!« I to kaže narod. Ali ako to pokušaš, odmah te pitaju: »Tko te postavio za

savjetnika mojog djeci? Tko te »šljivi?« Svatko ima pravo da se vlada po svom ukusu! Upozoriš li koga, smatra te svojim neprijateljem. Šutiš li, misli da se s njim slažeš. I tako kola idu nizbrdo. Nema načina da ih se zaustavi.

Ivo

Nema kulturnog čovjeka kojeg psovka ne bi vrijedala, a pogotovo nema takvog vjernika. Ipak, psovka nije samo izraz nekulture, lošeg odgoja, ružna navika. Ona je uistinu i težak grijeh, rakanja koja izgriza naš narod, htio to netko vidjeti ili ne htio. Psovka je gubitak vlastite časti i nepoštivanje tude časti, a navlastito Božje. Međutim, budući da »Bog ne plača svake subote«, nitko ga više i ne »šljivi«. Nekada je to bilo drugačije. Ako je kome kuća izgorjela, ako mu je kuga stoku pomorila, tuge urod satira; ako je koga bolest pritisla, smrt pohodila, odmah se reklo: »Bog ga je kaznio!« I tako je Bog svašta i svagda »kažnjavao«, pa su se ljudi ustručavali da psuju, da ih ne bi nešto snađlo na vlastitoj koži, kako se to kaže. Danas kada tako malo ljudi vjeruje u Boga, otpao je i taj strah, pa je psovka možda najzorniji izraz nevjere. Doživi li netko sudar u prometu, nitko neće reći da je to Božja kazna što je vozač psovao, kao što bi nekad rekli kočiješu ako mu je kolo puklo ili mu kola upala u blato. Nastrada li tko na poslu, ni govora da bi to bilo tumačeno kao Božja kazna, jer Bog odavna nema pristupa na naša rad-

na mjestu. Budući da je Bog izgubio »gradansko pravo«, nema mogućnosti da nas kažnjava, a mi smo slobodni građani i vladamo se kako hoćemo. Da je bar tako! Volio bih znati ima li na svijetu država koja ne bi kažnjava ono što na javnim mjestima psuju vlastodršće, režim, redarstvo. I te kako bi se takav našao onkraj brave, ako se ne može isprisiti dobrim, debelim džepom. Volio bih vidjeti najobičnijeg čovjeka pojedinca, koji se ne osjeća uvrijeden ako mu, ili ga, netko psuje. Svi smo mi osjetljivi na svoju čast. Bog se mora nije odreći za volju kojekakvih zelemabača. Zabluda!!! »Bog je spor, ali dostižan!« Psovač mora znati: »kad god psuje, na obraz mu pada«. Bog neće smrti grešnikove nego da se grešnik obrati i da živi. Ali tko se ne obrati, kako može očekivati da će u Onome koga psuje, naći milosrdna suca. A sudit će nas, htjeli mi to ili ne htjeli!

Točno je da se trn oštiri izmalena, ako brus nije tup. Ali ako roditelji čak pred djecom tako nemilice psuju, kako da i djeca ne psuju. Djeca će, dapače, psovati i same roditelje.

Najveća je »kazna« izgubiti sinovsko poštovanje prema Bogu Ocu, i biti uvjeren da davao ne postoji, jer tada se Bogu ne utječemo, a davlu se predajemo: sebe, jedni druge, svak svakoga. Pa sad, psovači neka misle kako hoće, ali im neće biti kako hoće. Bilo bi im pametnije da svoju kožu ne nose na pazar, ali što možemo kad su oni uvijek najpametniji, najslobodniji, najnapredniji... i na kraju, naj...

Urednik

BEZ GLASNIKA NE BIH IZDRŽALA

Ja sam čitateljica Glasnika već 20 godina. Sve ono što sam podnijela ne bih podnijela bez Glasnika Srca Isusova koji mi je uvijek donosio novo ohrabrenje. Ja sam obična seljanka, imam 53 godine. Željela bih utješiti onu gospodu koja se u Glasniku tuži da je sin i snaha tuku, i unuk po kuhinji nagurava. Želim je utješiti, iako je i meni samoj potrebna utjeha. Ja sam iscrpljena i slaba i bolesna, a moja kćer od 20 godina pura je snage. Ove me godine već tri puta istukla, i ja ne smijem u kući ni pisnuti. Ni od koga ne dobivan ni trunka zahvalnosti, u svemu mi samo prigovaraaju. Vidim da je svemu kriv alkohol. Muž mi je teški pijanac. Mnogo sam prepatila od njega. I prste mi je lomio, i grubim predmetima me tukao po glavi, ali je doživio da treba moju pomoć. Premda imamo četvero odrasle djece i petero učenadi, nitko ga ne gleda. Ja sam uz Božju pomoći sve izdržala. Dok je on sebe upropastio i nema se čemu radovati, ja se još uvijek radujem našim lijepim običajima. U Adventu sam išla na naše dívne zornice. Ljeti idem na proštenja. Tu mi Bog daje veliku utjehu i snagu da podnesem i ono što čovjek sam po sebi ne bi mogao podnijeti.

Citateljica iz Bedekovčine

Vaše pismo po sebi nije toj gospodri utjeha, ali joj može ipak donijeti ohrabrenje, jer viđi da se i druge bore

sa sličnim patnjama, ali ne očajavaju. Imaju pouzdanje u Boga da im patnje neće biti zaboravljene.

Što se tiče vaše kćerke i ostale djece, koja oca pijanca neće ni pogledati, drugačije se u tako grubim životnim uvjetima nisu ni mogli odgojiti. Neka to bude pouka svim roditeljima, osobito pijancima. Alkoholizam je veliko zlo u našem narodu. Nitko tom problemu ne prilazi ozbiljno. Kao da je nekome čak drago da propadamo. To je društvena pošast koja se ne može ni liječiti bez društva. Bilo bi na mjestu pitanje: Što u cilju oздравljenja naroda poduzima škola koja si prisvaja monopol odgoja? Omladinska društva, radne organizacije, pa čak i vojska? Zar zbilja nikome nije stalo da budemo zdrav narod, da imamo napredna gospodarstva, da se ne vrše toliki pobačajl, da se mladi ne truju drogom, da se iskorijeni nekultura psovke, da se čuvaju zajednička dobra; da se ponosimo kao ljudi, da se volimo kao braća, pomažemo kao prijatelji; da se stvari uzajamno povjerenje, da se poštuje tude mišljenje, da ne bacamo sami sebi pjesak u oči? Nijedno društvo nema budućnosti koje nema zdrave sađnjost! Da li o tome itko razmišlja? Koji su to ideali za koje živimo, ako se tolikim zlima trujemo? Da li je nama život uopće vrijedan? Ne plaća li današnja mlađež, ta tako besciljna mlađež, danak molohu materializma koji živi samo za trbuš i pohotu? Ideali — ili su vječni, ili se za njih ne živit!

Urednik

Poruka Svetog Oca Ivana Pavla II. za Korizmu 1984. godine

Draga braćo i sestre u Kristu!

Koliko ih smo puta čitali potresne riječi dvadeset i petog poglavlja Evangelijskog po Mateju: »Kada Sin Čovječji dođe u svojoj slavi... reći će:... Dodite, blagoslovjeni Oca mojega... jer bijah gladan a vi mi dадосте jesti...!«

Da, Otkupitelj svijeta gledaju u svakoj gladi evoje braće. On trpi s onima koji ne mogu nahraniti svoje tijelo: a narodima koji su žrtve suše ili loših ekonomskih uvjeta života, s obiteljima koje su pogodene nezaposlenošću ili nesigurnošću zapošljavanja. Pa ipak, naša zemlja može i mora hraniti sve svoje stanovnike od male djece do starijih osoba, kao i sve rednike.

Krist isto tako trpi s onima koji opravdano gladuju za pravdom i poštivanjem svojeg ljudskog dostojevanja, a onima koji su lišeni svojih osnovnih sloboda, s onima

koji su napušteni ili, što je još gore, izrabljivani u svom siromaštu.

Krist trpi s onima koji čekaju za pravednim i sveopćim mirom, koji je razoren ili ugrožen tollikim sukobima i ludačkom besmislenim trkom u naoružanju. Zar amijemo i zaboraviti da svjet moramo graditi a ne razarati?

Jednom riječu, Krist trpi sa svima koji su žrtve materijalne, moralne i duhovne bijede.

»Bijah gladan i vi mi dадосте jesti... bijah putnik i primiste me, bolestan bijah i pohodiste me, utamničen i dodoste k meni. (Mt 25, 35-36). Svakom od nas bit će te riječi upućene na Dan Suda. No, već sada, one nas opominju i sude.

Davanje od onoga što nam je suvišno, pa čak i od onoga što nam je potrebno, ne prolazit će uvijek spontano i dragovoljno iz našeg srca.

Upravo zbog toga treba imati oči neprestano bratski otvorene i uperene prema sebi i životu naših bližnjih, valja u samom sebi njegovati i poticati glad i žed za davanjem, za pravdom i mirom, kako bismo mogli doista prijeći na djela koja će dati svoj doprinos pomoći teško pogodenim osobama i narodima.

Draga braćo i sestre! U ovo korizmeno vrijeme Jubilarnog godine Otkupljenja, обратimo se i opet pomirimo se iskrenije s Bogom i svojom braćom! Duh pokore, davanja i posta učitovat će se u konkretnim činima, na koje će vas sigurno pozvati i vaše mjesne Crkve.

»Neka svatko kadne kako je srcem odlučio a ne sa žalošću ili na silu, jer Bog ljubi veselog davaoca. (2 Kor 9,7). Taj je poticaj sv. Pavla Korinčanima veoma aktualan. Neka svatko uzmognie iskusiti duboku radost nad podijeljenim kruhom, nad gostoprимstvom ponudenim strancu i putniku, nad posmoću pruženom siromašnima, nad pronaderim radom za nezaposlene, nad časnim i hrabrim izvršavanjem vlastitih etakeških i građanskih dužnosti, nad mircem koji se proživljava u svetištu obiteljskog ognjišta u cjeokupnom društvenom životu! Sve je to Ljubav Božja na koju se moramo obratiti. Ljubav je to nerazdvojiva od usluga što ih često moramo hitno pružiti svojem bližnjemu. Poželimo da bismo zavrjedili čuti kako nam u posljednji dan Krist govoril i da smo Njemu učinili ono dobro što smo ga učinili najmanjem od njegove braće!

IVAN PAVAO II. PAPA

SPASITELJEVE RANE

U Velikom tjednu nastojim produbiti svoje razmišljanje o Spasiteljevim ranama. Sve su bolne i teške, i ne znaš koja je bolnija i teža. Zabaranje trnja u glavu, bičevanje, ruke i noge probiljene čavljima, pet teških, bolnih rana. Tko će ikad shvatiti kako je Isus zbog njih patio?

Nabrajajući Kristove rane, ipak često zaboravljamo na njegove rane na koljenima, što ih je zadobilo kod trokratnog pada pod križem, teško se uspinjući na Kalvariju.

Sjećam se iz svoga djetinjstva: bilo mi je šest ili sedam godina. Trčeći po grubom kamenitom putu, pao sam na koljena i raskrvlio ih. Sjećam se kako sam zbog toga trpio, iako su mi rane odmah oprali i povezali.

Ali Isusu njegove rane nije mitko ni oprao ni povezao. Morao je dalje nositi svoj križ do mesta gdje će ga raspeti, iako je krvario iz svih rana. Koliko muke za naše spasenje! Kako li mu je grozno bilo koračati pod teretom križa, pregibajući natučena i krveva koljena!

Zao mi je što nisam slijekar da naslikam Spasiteljeve rane na koljenima. To bi kod vjernika moglo itekako pobuditi suošjećanje.

Sjetimo se još da su to ona ista sveta koljena na kojima je Isus klečao u Maslinskom vrtu i molio se Ocu Nebeskom, molio se za nas i za naše spasenje.

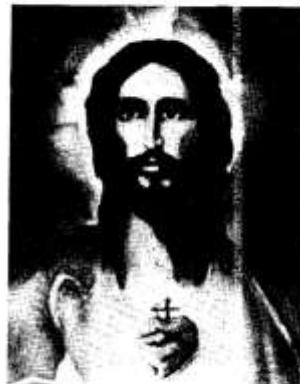
Priredio: Srećko BOŠNJAK

RANE DRAGE, MAJKO SVETA,
SPASA ZA ME RAZAPETA,
TISNI USRED SRCA MOGI

Srce Isusovo - izvor spasenja

Hram Božji - Šator Višnjega - Kuća Božja i Vrata nebeska

Piše: Srećko CETINIC

U čast Stvoritelju odjekuju svemirom poklici divljenja i zahvalnosti od početka stvaranja. »Vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skuti njegova plaštta ispunjavaju Svetište«, objavljuje nam prorok Izajja, nakon što je pronicavim pogledom duha slijedio božanska nadahnuta uranjujući u najdublje dubine stvarnosti: »Iznad Njega stajahu serafi; svaki je imao po šest krila: dva krila da zakloni lice, dva da zakrije noge, a dvama je krilima letio. I klicahu jedan drugome: »Svet! Svet! Svet Gospodin nad Vojskama! Puna je sva zemlja Slave njebove!« (Iz 6,1—3).

SRCE ISUSOVО, HRAME BOŽJI SVETI

Bog je svet i jedincato vrelo svetosti, jer On je izvorna Istina i Pravda, Dobrota i Ljubav u punini. U Njemu jedinome stvarni je začetak svakog dobra i konačni usa-

vršetak svega. Što je u skladu s Njim, istinito je i dobro, na sve strane zrači ljubavlju i svetošću. U tome ima izuzetnu prednost i nadmoć Kristovo ljudsko Srce. **Srce Pomazanika Gospodnjeg** pomazano je najsvetijom pomašću. Od najstarijih vremena pomazuju posvećenim uljem: hram, žrtvenik, svećenika i kralja, ali na početku Novog Saveza, Srce Začetnika i Usavršitelja Vjere, Srce Kristovo, nije pomazivano posvećenim uljem, nego je posvećeno neponovljivim, nerukotvorenim i nestvorenim pomazanjem, neizmernom i sveobuhvatnom svetošću vječne božanske naravi. Isusovo ljudsko Srce jednom zauvijek osobno posjeduje Vječna Riječ Očevo. Po njemu On živi i djeluje kao pravi čovjek, u njemu, kao u najsvetijem hramu svega stvorenoga, On zanosno slavi Oca i radosno Ga objavljuje ljudima.

SRCE ISUSOVО, ŠATORE VIŠNJEГA

Gospodin je zaželio i odredio da ima vlastiti šator u središtu tabora svoga izabranog naroda za sve vrijeme njegova četrdesetgodišnjeg putovanja pustinjom. Za sve Izraelce to je bio vidljivi znak Božjeg suputništva i boravišta, nepresušivi izvor zaštite i obrane, pouzdani jamac očinske Božje brige.

Od sveukupnog namještaja Gospodnjeg šatora promotrimo samo nešto: Kovčeg Saveza sa dvjema pločama Zapovijedi, Svilječnjak sa sedam svjetionica, Stol sa prinesenim kruhovima, a prije svega sam Šator, usporedjujući ga sa Srcem Kristovim.

Sveti šator razapinje Višnji Bog i dandanas usred životnih tabora svakog pojedinačnog čovjeka, kao i sred svih obitelji, zajednica, plemena i naroda svega svijeta, po Srcu svoga Sina, svoga Ljubim-

ca. o kome napisao Evanđelista Ivan: »I Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama», jer svi smo na putovanju pustinjom života prema Objećanoj Zemlji vječnosti.

Kovčeg Saveza, Novoga i Vječnoga, označuje nam Srce Kristovo, prepuno milosrda. I u tom Kovčegu pohranjen je Zakonik božanske Pravde, ali nisu to više dviće ploče uklesanih Deset Zapovijedi, nego jedan jedini evandeoski splet nerazdruživih životnih usmjerena i djelovanja, jedna jedina zapovijed ljubavi, Nova Zapovijed: kako Ja, tako i vi!

Svjećnjak sa sedam svjetionica danonoćno obasjava najdublje mrkline našega blia po djelovanju sedam sv. Sakramenata koji izviru iz Kristova Srca, kao snopovi najjačeg duhovnog svjetla. Po njima Isus nas upućuje primjerom svoga života da nikada u svojoj savijesti ne smijemo suprostavljati poslušnost i slobodu, zakon i samoodgovornost, zapovijed i samoodkućivanje, nego da ih životvorno medusobno upotpunjujemo i uskladujemo, pa tako dozrijevamo i u svojoj osobnosti i u evandeoskoj slobodi i zajedništvu, jer među nama je On!

Stol sa prinesenim kruhom poprimio je puniji i savršeniji smisao u Srcu Kristovu prinosom Njegova Tijela u Euharistiji. Srce Isusovo hranjeno Očevom Voljom, neprekidno čezne za tim da se pod euharistijskim prilikama dariva Ocu i nama. Po euharistijskom Kruhu Isus prinosi svoje Tijelo u čast Ocu

kao žrtvu Prinošeniku, a nama ga dijeli kao kruh koji se lomi za život svijeta.

**SRCE ISUSOVО,
KUCO BOŽJA I
VRATA NEBESKA**

Stoljeća su prohujala od dana uteska Izabranog naroda u Objećanu zemlju do vremena izgradnje veličanstvene Kuće Božje, Doma Gospodnjeg, Gospodnjega hrama na Sionu, u Jeruzalemu. Tako zaželje Onaj, koji svime upravlja svojom svemoćnom Riječu. O tome Psalmista zanosno pjeva: »Onamo ulaze plemena, plemena Gospodnja, po zakonu Izraelovu da slave Ime Gospodnje!«

»**Hajdemo u Dom Gospodnjil!**« klicale bi obradovane i razdragane skupine hodočasnika, pozdravljajući i oduševljavajući jedni druge na tom napornom putovanju prema Jeruzalemu.

U zanosu svenarodne religiozne čežnje, mnogobrojan Izraelov podmladak očekivalo bi sa svetom nestrpljivošću navršenje dvanaest godine života, da početak punoljetnosti okruni vrhunskom radošću duše, »uz radošno klanjanje i hvalopojke, u svečanoj povorci«, kad bude koračao prvi put kroz vrata Jeruzalema kličući mu: »Mir tebi«, »Šalom! Šalom!«

Jednom se među njima našao i dvanaestgodišnji Isus. Zahvaćen opojnom i svetom milinom pri prvom punoljetnom ulasku u Kuću svojega Oca, ostao je u njoj puna tri dana, potresen znakovitošću gradevine, koja je u cijelini neodoljivo povezana sa otajstvenom stvarnošću Njegova

vlastitog Bića. Shvatio je i prihvatio da je zapravo Njegovo Srce, Dom i Kuća Božja, Sveti Hram svih naroda, svih vremena, u kojemu On osobno, kao Vječni Prvosvećenik, treba prikazati Nebeskom Ocu samoga sebe, jer On je taj »Jaganjac Božji, koji oduzima grijeh svijeta!«

Vrata Nebeska za nas jesu probodenii Kristov Bok i ranjeno Mu Srce. Iako na ta nebeska vrata neprestano naserćemo svojom zločom, osvetom i mržnjom, ipak nam kroz njih trajno i u obilju pritiče milosrde, oprištjanje, pomirenje i zajedništvo.

Zadivljen takvim božanskim postupkom, Apostol Ivan netremice promatra otvoreni Kristov Bok na križu, pa u svom evandeoskom zanosu s toliko uvjerljivosti ponavlja tvrdnju starozavjetnog Proroka: »Gledat će na onoga koga su proboli!«

Slijedimo li taj otajstveni milosni pogled nepreglednog mnoštva raskajanih grješnika, uočit ćemo među njima i povlaštenih duša koje su obdarene posebnim darovima Duha, pa unutarnjim zrenjem srca gledaju kako iz Kristova ranjenog Srca kroz Njegov otvoreni Bok izlazi Njegova Crkva, poput nove Nojne lade, korabije Novoga i Vječnoga saveza, koja jedina sigurno plovi po nedogledivim i uzburkanim prostranstvima ljudskih grijeha, prepuna ljudi koji su u Nju ušli na jedna jedina vrata, vrata Spasiteljeva Srca.

Nije li Isus to doslovno i ustvrdio kad je izjavio: »Ja sam vrata. Tko uđe kroz mene, opasit će se!« (Iv 10,9).

Ljubitelj
siromaštva

Příběh prof. Rudolfa Čágeče

3

Na dana Apostolata molitve

ZA PLODOVE SVETE GODINE NAŠEG OTKUPLJENJA

Plodovi Svetе godine

Sv. Otar Ivan Pavac II. proglašio je izvanrednu Svetu godinu prigodom 1950. obiljetnice našeg otkupljenja. Sam ju je otvorio prošle godine na Blagovijest, a zaključiti će ju ove godine na Uskrs. Od članova Apostolata molitve on traži suradnju molitve, da bi se postigli željeni plodovi tog izvanrednog jubileja.

Koji su to plodovi?

Pojačano navještanje E-vangelja kao poruka spaseњa. Svi mi moramo sve više otkrivati utješnu istinu da smo otkupljeni po Isusu Kristu, te da to otkupljenje može potušno preobraziti naš život na bolje. Sve nas mora dublje prožeti i osvojiti istina da je Isus Krist jedini otkupitelj čovjeka, te da je On »vrhunsko objavljenje i ostvarenje Božjega milosrđa prema ljudima svakog doba« (Bula »Perite« br. 1), pa i ovoga našega, tako križnoga razdoblja. To je razdoblje načito križno baš zbog toga što mu se silom nameću lažne ideologije, lažni mesianizmi, koji su na ispit u povijesti već davno pali.

Neprestano obraćanje svakoga od nas, bez kojega ne-ma obnove Crkve. Nije dosta samo navještati Evangelje, već ga valja i ostvarivati u konkretnom životu, u ovom mučnom povijesnom trenutku, u kojem živimo, u kojem smo neprestano izloženi tollkim izazovima materialistič-

kog svijeta, potrošačkog materialiteta, u kojem nas neprestano napadaju kao »neprijatelje napretka«, »naroda«, »društva«, »prihvaćenih opredjeljenja«. Svemu tome mogu odoljeti samo potpuno obraćeni kršćani, koji svoje kršćanstvo shvaćaju ozbiljno, dosljedno, i koji nikad neće na račun svoga uvjerenja praviti niske i nedostojne kompromise.

Pripomoći obraćenju svijeta u predvečerje završetka II. i početka III. tisućljeća povijesti Crkve. Tome ćemo pridonijeti, ako iz dana u dan postajemo aktivno odgovorni za vrijeme i prilike u kojima živimo. Svoju ćemo odgovornost najbolje pokazati, ako budemo živjeli vjerodostojnim kršćanskim životom, onom pravom ljubavlju, koja najbolje i najočitije objavljuje istinu i promiče pravdu. Danas je u pitanju ljubav, koju, nažalost, nemilo gazi upravo sotonska i bjesomučna mržnja, koja ne izgrađuje, već razara čovječanstvo i narode. Danas je u pitanju istina, jer je tolike lažne ideologije upravo paklenskom mašinerijom i propagandom neprestano potiskuju. Danas je u pitanju prava, jer se gaze osnovna ljudska prava, pravo na slobodu svakog naroda da živi prema svom dostojarstvu u slobodi od svih nametnutih tutorstava i hegemonija.

Zaključimo! — Krist je došao na svijet da nas svojim životom, naukom, mukom, smrću i uskrsnućem spasili i oslobođi. Njegovo je spasenje u prvom redu otkupljenje od grijeha, od nutarnjeg ropstva. No On je svojom naukom dao stvarne recepte kako da se izgradije obiteljski, društveni i nacionalni život, koji će biti dostojan čovjeka. Živjeti prema tim receptima, služiti se sredstvima otkupljenja — osobito sakramentima — znači ostvariti plodove otkupljenja, koje nam je ova Sveti godina željela što više posvjestiti. A jedino Kristovo otkupljenje, Krist otkupitelj čovjeka, može unaprijediti i čovjeka pojedinca i narode i čitavo čovječanstvo.

Josip ANTOLOVIĆ

Čudo-tvorno raspeло na Rijeci

Obilazeći okolicu Rijeke, našeg najvećeg grada i luke na Jadranu, i staru Kastavštinu, bio sam iznenaden mnoštvom raspela kraj putova po skrivenim zaseocima. Na prvi pogled stječe se dojam da je to veoma živ vjerski kraj, a zna se da je sasvim obratno, da je baš tu vjerski nehaj odavna prisutan, i ljudi se samo s mukom bude iz vjerskog mrtvila. Inače su veoma učitvi i dragi. Vjerski je nehaj ponikao iz sjemena raznih smut-

nji što su ih tlim krajem slijali razni ideolozi, prikazujući Crkvu netražnom i politički čak štetnom. Stoga nije čudo, što je od svih hrvatskih krajeva, tamo najprije bilo i nekrštenih.

Danae se nova raspela ne podižu, a i ta stara nose na sebi patinu vremena. Na dva kraja današnjega grada, u Šrdčićima i nad Gornjom Vežicom, nalaze se i crkvice sv. Križa, ali i one su podignute davnih dana. Iako nakon rata ni jedna crkva u tom kraju nije podignuta, a i stare se samo s mukom obnavljaju, križevi svjedoče da je kult Sv. Križa nekada bio veoma prisutan. Kako?

Odgovor nam možda daje staro središte grada Rijeke. Danas se to središte mijenja. Nestaju stara kamena zdanja i podižu se nova, betonska, čak dosta zanimljiva. Nešto ipak ostaje, a to je srce grada, stara okrugla crkva sv. Vida s »mini tornjem«. Nekad je to bila crkva Isusovačkog kolegija, a danas je to riječka katedrala. Pomoćno je skrivena i čak u neugodnoj blizini velike zatvorske zgrade. U sebi krije jednu dragocjenost koja nam možda otkriva porijeklo kulta Sv. Križa u tom kraju. Ta dragocjenost je Čudotvorno Raspeło koje se ondje čuva kao svjedok i najveća svetinja već skoro sedam vjekovna!

»Neprekidna predaja (sedam stoljeća) svjedoči nam slijedeće:

Godine 1296. neki je Petar Lončarić igrao karte sa svoja dva druga pred pročeljem tadašnje crkve sv. Vida na Rijeci, gdje je bilo izloženo raspelo na javno štovanje. Budući da mu igra nije išla

za rukom pogradi erdito kamen i bací ga svetogrdnom rukom u lijevi bok Raspela. Na užas prisutnih, iz udarenog kipa, kao iz živog tijela poteče u isti čas obilna krv, a pod nogama pokvarenog čovjeka otvorí se zemlja i proguta ge, ostavivši samo svetogrdnu ruku da stravično viri iz zemlje.

Tadašnji guverner grada Rijeke, barun Rauber, naredi da se ruka svetogrdnika javno spali na trgu, a za spomen događaja dao je postaviti mjestenu ruku na podnožje raspela.

Kamen, što ga je svetogrdnik bacio, stoji još danas na lijevom boku Raspela sa sljedećim natpisom: *Hoc lapidis ictu percussus fuit Crucifixus, 1296.* (Ovim hitcem kamena udaren bljaše Raspeti, 1296.)

Doista, prizor pred kojim se možemo zamisliti! Središte Rijeke gubi svoje stanovništvo, ali bi katedrala mogla biti mjesto trajnog klanjanja i davanja zadovoljštine za sve uvrede kojima se ljudi i danas nabacuju na svoga Raspetoga.

TINO

CRKVA SV.VIDA U RIJECI – DANAS KATEDRALA

KRIŽ U MARIJANCIMA KOJEG JE OBNOVIO STJEPAN SLATINA (na slike)

»Na slavu Božju!«

U Štrossmayerovoj ulici u župi Marijanci, nedaleko od Donjeg Miholjca i Belišća, bio je 27. studenoga, nakon obnove, ponovo blagoslovljen veliki križ, koji je ondje javno postavljen još 1939. godine. Obnovu križa je izveo rednik Stjepan Slatina sa svojim sinovima, a donekle su pomogli i župljani. Njega je glas Božji ponukao na to djelo. I on se nije htio oglasiti. Jednog je dana došao o toj stvari na razgovor sa župnikom. Budući da župska blagajna sada nije mogla prići takvom poslu, jer se dovršavala vjerouaučna dvorana, odluči Stjepan sam povesti o tom brigu. Na župnikov prijedlog, nabavljen je »korpus«, a Stjepan je učinio ostalo.

Ispod križa piše: »Na slavu Božju! Podigla zemljšna zajednica Marijanci 1939. godine.« U propovijedi je župnik jasno naglasio da takvih zajednica koje bi podizale križeve, osim vjernika, danas više nema.

Na pitanje kako se odlučio na taj pothvat, Stjepan je odgovorio: »Ne želim ni truda ni novca, jer mi je sve to sám Bog omogućio. Radio sam iz zahvalnosti prema raspetom Kristu, našem Otkupitelju, koji je za nas svoj život položio. Zahvaljujem Gospodinu na brojnoj djeci (ima ih pet) i unucadi. Sve sem njih nastojao i nestojim odgajati u poštovanju prema križu.«

Sve me to veoma obradovo i sjetilo sam se rijeći svoga oca koji nas je učio: »Kad god prolazite kroz križ, nikada ne zaboravite pozdraviti Raspetoga riječima: 'Klanjam ti se, Kriće, i blagoslivljam te, jer si po svojem svetom križu otkupio svijet'.«

Idući na posao i s posla kraj tog križa, Stjepan je radostan. Zahvaljuje Bogu za svoju obitelj i za sve ljudе koje križ vodi prema vječnosti.

Vera IVEKOVIĆ

Vidljiv znak vjere

Velikom upornošću i borbi za stvaranje boljega svijeta, Zvonimirovčani su u jubilarnoj godini Gospodnjeg Otkupljenja nastojali da svo-

jim budućim pokoljenjima ostave znak svoje vjere u Božu i vjernosti Crkvi. Ispred svetišta Majke Božje Trsatke u svom selu podigli su veliki križ. Blagoslovio ga je domaći župnik vlč. Valentin Halić, na blagdan zaštitnika mesta sv. Roka. Za taj susret (21. VIII. 1983.) vjernici su se pripravili duhovnom obnovom, da bi bili što spremniji shvatiti i prihvati tajnu Otkupljenja, koju križ naznačuje.

Na svečanost su došli i oni koji su se razisli diljem domovine, a svojom su je prisutnošću uzveličali i hodočasnici iz Samobora i okoline u svojim živopisnim narodnim nošnjama. Mještanini vole isticati da je taj križ podignut »na slavu i spomen Gospodinove muke i smrti, prigodom šezdesetgodisnjice od ustanovljenja njihova mjesa, i na spomen svih koji su preminuli tu ili bilo gdje drugdje.«

Dok je tako hrabrih Zvonimirovčana, neće nestati vjere iz njihove sredine ni volje za život. Gospodin će im s križa uvratiti ljubav za ljubav, jer ga javno ispoljaju i priznaju se njegovima.

Zvonimirovčan

Isus Krist - kruh života

Euharistijsko zajedništvo

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

ISUSOVE GOZBE

Isus je za života često sjedao za stol s grešnicima, s carinicima i farizejima. Ali On na tim gozbarama nikad nije bio samo pasivan potrošač jela, nego uvijek i aktivnog graditelj prijateljstva sa svojim sustožnicima. Dok je blagovao, razmrsljavao je njihove životne čvorove, kao one u carinika Zakeja; blatio njihove moralne stavove, kao one u farizeja Šimuna, kojemu je kazao nešto veoma važno o snazi grešničine (Magdalene) ljubavi; uvodio ih u krug svojih najintimnijih učenika, kao ono Mateja nakon susreta s njim na carinarnici. Oko stola za kojim je sjedio Isus, pročišćavalo se, raslo, iznutra rasvjetljavalo i poravnavalo. Rušile su se prepreke i gradilo se prijateljstvo.

POSLJEDNJA ISUSOVA GOZBA

Svojom posljednjom gozicom Isus se sasvim primak-

nuo k onim izvorima iz kojih je i sam cijelog života crpio dobrotu, ljubav i praštanje; primaknuo se k svojoj smrti i uskrsnuću. Na toj posljednjoj gozbi On je na otajstven, ali realan način već bio onakav kakav će tek uskoro biti samo na realan način: raspeti i uskrsli. Ta i takva gozba trebala mu je prije križa i uskrsnuća, da pokaže da je njegova smrt i njegovu uskrsnuće princip okupljanja, sabiranja i zajedništva, put za produbljenje životvornog prijateljstva.

DVA SIMBOLA — DVA SVJEDOKA ZAJEDNIŠTVA

Na svojoj posljednjoj gozbi, posljednjoj večeri, Isus bže kruh, blagoslovio ga i porazdijeli svojim učenicima uz riječi: »Uzmite i jedite, ovo je moje tijelo.« Svaki blagovače Krista — eto zajedništva svakoga s Kristom; svi blagovanih Krista — eto okristovljenja svih, eto svih uzajedništvenih, ukristovljenih! Pavao će poslije pisati vjernicima u Korintu: »Zar nije kruh koji lomimo zajedništvo s tijelom Kristovim?« (1 Kor 10, 16—17).

Pri uzimanju treće čaše vina na pashalnoj večeri, takozvane čaše blagoslovne, domaćin je jednom ili drugom od svoje družine davao piti iz svoje čaše, htijući time na poseban način na nj zazvati Božji blagoslov. Apostoli su se morali začuditi kad su vidjeli da Isus nijednom od njih na posljednjoj večeri, pashalnoj gozbi, ne puni čašu, nego da vinom puni samo svoju čašu. Čudeđe im je moralo još više porasti kad su pri tome vidjeli da On ne piće sam iz svoje čaše nego je daje svima, a ne samo nekom pojedinom od njih, a nad svojom je čašom izgovorio prije toga riječi: »Ovo je krv moja!« Tada su shvatili da im čašom svoje krvi daruje sav Božji blagoslov. Tà, Isus je onaj u kome smo, i s kojim smo od Božja svi blagoslovjeni. On je sâm naš blagoslov! Nudenči im svoju krv da je piju,

shvatili su da ih sve slijeva u jedno blagoslovljeno zajedništvo. »Zar nije posvećen kalež kojim posvećujemo zajedništvo s krvju Kristovom?« (1 Kor 10, 16)

ISUŠ IPAK NE ZOVE K I UHARISTIJI CA I NIKE I GREŠNIKE

Premda je za života češće sjedao s carnicima i grešnicima za gozbeni stol, na svoju posljednju večeru njih ipak ne poziva, nego samo apostole, koji su u njegovim kušnjama stalno ustrajali s njim (Lk 22, 28), koji su »već čistii, i to »zbog riječi koje im je rekao« (Jv 15, 3). I upravo te večeri, jedno srce koje nije htjelo ostati s njim, postalo je orno kao noć: »Juda, čim uze zaloga, odmah izlje, a bila je noć« (Jv 13, 30).

Tko odbija ponudu zajedništva s Isusom u toj posljednjoj i najdubljoj fazi sjeđenja, taj ostaje u noći osamljennosti, koja pritiše, bez mogućnosti opravdanja: »Da nisam došao i da im nisam govorio, ne bi imali grijeha. Ali sad nemaju Isuprije za svoj grijeh« (Jv 15, 22 sl.).

K IUH I VINO K IŽU ISTU STVAR

Navikli smo gledati napose, odijeljene, kruh i vino, pa znamo reći: »Kruh i vino, odijeljeni jedan od drugoga, odlično predočuju Isusovu žrtvu na križu, pri kojoj se krv odijelila od tijela. Međutim, Isusove riječi: »Ovo je tijelo moje« i »Ovo je krv moja«, ne znače dvije odijeljene stvari, tj. tijelo i krv, nego jednu nedjeljivu cjelinu raspotog, žrtvovanog Isusa.

Oni koji proučavaju Bibliju, upozoravaju da je Isus pretvorbu kruha u svoje tijelo i vina u svoju krv (u sebel) izrazio takozvanim hebrejskim paralizmom: dvaput je kazao istu stvar, samo svakiput drugim riječima. »Ovo je tijelo moje«, tj. ovo sam ja raspeti; »ovo je krv moja«, ovo sam (takoder!) ja raspeti. Takvim načinom izražavanja židovi su samo jako isticali stvar o kojoj govore. I Isus se poslužio tim načinom izražavanja želeći što jače izraziti činjenicu davanja samoga sebe nama, i tim istaknuti stvarnost našega zajedništva s njim po učešću u euharistijskoj gozbi.

ODMAH S POČETKA SVE JE BILO TAKO

Odmah s početka kršćanstva samo se po sebi razumjevalo da samo kršteni mogu sudjelovati u Euharistiji, kao što je i na posljednjoj večeri oko Isusa bio samo uži krug uzvanika — »čišćenih«.

EUHARISTIJA STVARA ESHATOLOŠKU ZAJEDNICU

Zajedništvo s Isusom koji nam se daje u Euharistiji, otvara pristup u zajedništvo s Ocem Isusa Krista. Isus cijelog života riječima, djelima i svojom pojavom očituje svoga Oca: »Tko vidi mene, vidi i Oca«. U Euharistiji je isti Isus koji je bio i prije nje, pa i za nju vrijedi što i za Isusa. U njoj i kroz nju vidi se Otac i njegovo Kraljevstvo.

Euharistija nema za konačan cilj samo zajedništvo s Isusom, nego po Isusu, s Isusom i u Isusu zajedništvo

s Ocem. Njezin je konačan cilj: »Piti od istog roda trsova (piti istu čašul) u Kraljevstvu Oca njegova« (Mk 14, 25). Zato Isus prije pretvorbe diže oči prema nebu i upravlja hvalu svome Ocu, jer je Euharistija prema tamo usmjerena i prema tamo nosi. Tako i Crkva u Misi s predstavljanjem otvara euharistijsku molitvu Ocu, i završava je slavljenjem Oca: »Po Kristu i s Kristom i u Kristu tebi, Bogu Ocu svemogućemu, u jedinstvu Duha Svetoga, svaka čast i slaval«.

EUHARISTIJSKA ZAJEDNICA JE ZAJEDNICA TROJSTVENOGA LICA

Euharistija nas vodi ne samo u zajedništvo s Ocem, nego nas kroz to zajedništvo s Ocem skuplja u Duhu Svetome sve u jedno. Središte je Isus Krist, njegovo predanje nama i za nas, zajedništvo s Njim. To nas središte uvodi još dublje u zajedništvo s Ocem, koji nas u svom Duhu povezuje ljubavlju u međusobno zajedništvo.

Euharistijska zajednica je zajednica u Kristu, u Ocu i u Duhu Svetome. Kao što je Sin u Ocu i Otac u Sinu, Duh Sveti u Ocu i Sinu, i Otac u Sinu i Duhu Svetome, tako smo i mi po Euharistiji u Kristu i Krist u nama, u Ocu i Otac u nama, u Duhu Svetom i Duhu Sveti u nama.

Na kakvu su visinu i čistoću, na kakvu čast i dostojanstvo time podignute naše međusobne veze, međusobna prava i obveze jednih prema drugima, jedva možemo i skutiti. Na toj je razini i, jednakost sviju posve vidljiva. Svi su zajedničari Euharistije jednakog dostojanstva.

Isusova smrt je darivanje

Kada Isus umire? U času kad mu više ništa nije ostalo da nam daruje osim samog sebe. P. Belluard o tom njegovu darivanju piše: »Isus nam se darovao. To je njegova povijest: darivanje! U svom javnom djelovanju daruje se djeci milujući ih; daruje se nevoljima i bijednima tješeci ih; daruje se grješnicima opratajući im i vraćajući im izgubljenu čast; daruje se bolesnima liječeći ih; daruje se svima i svakome!«

Daruje se velikom mnoštву, kao i šutljivim i prestrašenim pojedincima, koji ga traže u tajnosti noći kao Nikodem. Glavna mu je bri-

ga susret s dušama, razgovor s dušama, darivanje sa-moga sebe dušama, potpuno darivanje!

Približavajući se kraju svoga života, pronađe način trajnog žrtvovanja i darivanja, pronađe Misu. Nakon tog najčudesnijeg »pronašača« dopušta da ga ljudi pogrdaju, da mu Juda utisne izdajnički poljubac. Svoju ljudsku i božansku snagu daruje padajući pod križem i udarcima; daruje svoju slobodu dopuštajući da mu ruke i noge čavlima pribijaju na križ; daruje svoj mučenički život, svoju bol, svoju smrtnu muku. Još mu ostaje duša. Predajući je svome O-

cu, u isto vrijeme je daruje i nama siromašnim ljudima koje uzima za svoju braću...«

Prije zadnjeg izdisaja dario nam je i svoju Majku!

Nakon smrti ostade mu još nekoliko kapi krvi i vode, pa nam dade i to kad mu kopanje probode srce. I to središte njegova bića ostade otvoreno kao svjedok i svjedočanstvo: »Dadoh vam sve!«

Dade nam sve svima da nas sve spasi. Budemo li se i mi njemu tako da i, s njim ćemo umrijeti, s njim ćemo i uskrsnuti, s njim ćemo uživati Nebo.

Priredio: Srećko BOŠNJAK

Ladislave, hvala!

Nitko nije mogao vjerovati da nas je naš dobri Ladislav zbilja ostavio. Još samo dan ranije vidjeli smo ga kako radi i redovito zvoni u našoj seoskoj kapeli u Otravanju. Oko ponoći između 10. i 11. studenoga naglo mu je poziljlo. Žena mu je otrčala do nedaleke kuće kćerke i zeta da im to javi. Po povratku ga je našla mrtva.

Ladislav je zvonarsku službu vršio 9 godina, a zvoni je redovno tri puta na dan. Kad je u selu bila Misa, onda i češće. Za jakе zime, velikog snijega i poledice govorili bi mu ljudi da ujutro ne bi trebao zvoniti, jer mu to nije lako, a preko 500 metara od crkve. »Kad sam primio tu službu, obećao sam Majci Mariji da će je svaki dan tri puta zvonom pozdraviti, i tako će činiti dok god budem mogao«, odgovorio je naš dobri Ladislav.

Osim što je bio tako uređan u toj svojoj službi, rado se brinuo i za vjerski tisak. Za Glasnik Srca Isusova i Marijina je često rekao da mu je to najdraži vjerski list. Znali su ga ponekad ljudi i vrijedati. On se nikada nije uvrijedio i ni na koga rasadio. Svakome bi rekao samo lijepu riječ. Osobito je tješio žalosne. Za Božić i Uskra bi obilazio bolesnike i nagonvarao ih da se ispovjede. To mu je većinom i pošlo za rukom. Umro je u 66. godini života. Na sprovodu je imao 6 svećenika, časnih sestra, i cijelo naše selo, pa i susjednih sela.

S. T. iz Otravanca

S Marijom u peto stoljeće

U božićnoj noći 1983. župa Postira na otoku Braču posvetila se Bezgrješnom Srcu Marijini. Župa je, naime, posebnom svečanošću završila 400. godišnjicu svoga rođenja i rasta, pa želi stupiti u svoje peto stoljeće s Marijom, koja sigurno vodi k Isusu: »Po Mariji k Isusu!« Tom svečanom činu smjerale su i proslave dragog blagdana Gospe Karmelske, a u tu svrhu je lani 130 župljana obavilo posebno molitveno hodočašće u Lurd. Mjesec svibanj je poslužio kao daljnja priprava, a adventske vrijeme kao vrijeme neposredne priprave na čin posvete. Zadnje tri nedelje pred Božić izredala su se i tri strana svećenika s posebnim predavanjima. Bili su to: o. Stjepan Koren, Isusovac, o. Luka Cirimotić, monfortanac, i o. Josip Solđo, franjevac. Svaki pojedini dan u božićnoj devetnici bio je obilježen posebnom mišljom i molitvom za pojedine skupine i staleže, od kojih je sačuvana velika župska zajednica.

Sama božićna noć bila je jedinstvena po svom zbijanju. Većina prisutnih je pristupila svetoj Pričasti. Nakon uobičajene procesije s »Ditićem«, što je inače posebni dogadjaj u ovoj crkvi, slijedio je nagovor kao uvod u čin posvete. Tim činom župnik don Tonči Jelinčić povjerava oljeju župsku zajednicu Bezgrješnom Srcu Marijini. Nakon tогa posvet-

nu molitvu je obavila skupina od kojih 800 prisutnih vjernika. Još su se dodale neke molitve i pjesme, koje su inače od davnina najomiljenije u ovoj zajednici i pjevaju se u čast Majci Božjoj. Bio je to poseban doživljaj koji je izmamio mnoge suze, jer su se pred očima nizali dogadaji iz protoka četiri stoljeća, mnoge radosti i mnoge tuge.

Božićna noć potrajala je 3 sata i 10 minuta. Sve što je bilo, samo je početak. Nastaviti ćemo s produbljivanjem molitvenog života u crkvi i obiteljima. Molit ćemo posebno za mir u svijetu i za obraćenje grješnika, kako nas poziva i potiče »Bijela Gospa« iz Fatime. Njezin je kip na početku devetnice donesen u župu, gdje Ona nastavlja svoj put sabranja ljudskih srđaca oko Srca našeg Otkupitelja.

Don Tonči JELINČIĆ

CRKVA U POSTIRAMA NA BRAĆU

DVADESET Povijesnih

Svjetu je stao dah na vijest da je Turčin Mehmet Ali Agđa 13. svibnja 1981. na Trgu sv. Petra u Rimu pucao na Papu i ranio ga. Za novinaru je to bila prvorazredna senzacija, i počela su kojekakva nagadanja o motivima tog svetogrđnog zločina. Cijeli kršćanski svijet molio je za Papino ozdravljenje jer je bio u veoma ozbilnoj životnoj opasnosti. Hvala Bogu, danas je Sv. Otar opet zdrav i radi svoje redovite poslove, ali zna se što kaže narodna poslovica: »Što vuk jednom dere, više nije čitavo.« I taj atentat je oslabio Papino zdravlje. Svijet ni danas još ne zna pouzdano

tko je u pozadini tog zločina: je li to klupko zla namotano samo u jednom faničnom srcu, ili je to cijela mreža koju poviše neke tamne ali tajne sile? U vezi s tim atentatom uhapšen je i Bugarin Antonov, a oteta je i kćerka jednog vatikanskog službenika. Na nečiji obraz sigurno će pasti povijesna sramota!

Medutim, Papa ne bi bio Namjesnik Kristov kad ne bi postupio kao što bi postupio Krist. Svom je atentatoru odmah oprostio, a to je ponovio i u bolnici. Onda je došao novi senzacionalan potez kad je Papa 27. prosinca 1983. pohodio Ali Agđu u

celiji zatvora Rebibbia, da mu svoj čin praštanja još jednom osobno potvrdi. Senzacionalisti su i u tom činu vidjeli samo Papin diplomatski potez i dali se na odgoonetavanje tobožnjih njegovih namjera. Pojam praštanja, osobito u Jubilarnoj godini Otakupljenja, njima je sporedan ili sasvim tud. Njih više zanima što je atentator rekao svojoj žrtvi, da li je otkrio pravu pozadinu atentata, nego da li je on kao osoba spoznao istinu o svom zločinu. Ima nade da je on to i spoznao, ako je iskreno njegovo pismo državnom tajniku kardinalu Casaroliu, u kojem za svoj čin izražava »iskreno kajanje i želju da s Papom razgovara nasamo u svojoj zatvorskoj celiji i da ga usput zamoli za oproštenje.«

Papa ima pravo da zna je li Agđa djelovao iz vlastite pobude, ili su ga poslali drugi. U dvadesetminutnom razgovoru oči u oči to je i mogao saznati, ali o tome ne želi ništa priopćiti. Novinarima je na to pitanje ovako odgovorio: »To je tajna koja mora ostati između mene i njega, i ja moram tu tajnu poštivati.« Nekom novinaru koji je htio svakako saznati da li je Papa svog atentatora u zatvorskoj celiji blagoslovio, Papa je odgovorio: »Razgovarao sam s bratom kojemu sam oprostio i koji sada uživa moje puno povjerenje.«

PAPA IVAN PAVAO II. U ZATVORSKOJ CELIJI S ALI AGDŽOM, SVOJIM ATENTATOROM, KOJI JE PO DRŽAVNOM TALIJANSKOM ZAKONU OSUĐEN NA DOZIVOTNI ZATVOR. NJIHOV JE RAZGOVOR TRAJAO DVADESET MINUTA, ALI JE OSTAO STROGA TAJNA IZMEĐU PAPE I AGDŽE

MINUTA

Znači li taj »sada«: nakon otkrivanja tajne? O tome možemo samo nagadati. Po izlasku iz ćelije, Papa mu je rekao: »Hvala, dovidjenje!« Je li to »hvala« za odanu tajnu, ili je to samo riječ otmjnosti? — to ne zna ni najbliža papina okolina. Jedno su promatrači ipak mogli zapaziti: Papa je u ćeliju svog neuspjelog ubojice ulazio napet i vidljivo uzbuden, a izlazio olakšan i opušten.

Nakon susreta s Ali Agđžom Papa je posjetio žensko odjeljenje istog zatvora. U govoru zatvorenicama izrekao je i ova riječi: »Duboko sam ganut dok vas gledam. Moje poštovanje prema ženi proizlazi iz pobožnosti prema Majci Kristovoj. Danas, nakon više od dvije godine, mogao sam se sresti sa svojim atentatorom, i mogao sam mu optovati svoje oproštenje koje sam učinio odmah nakon atentata, a što sam također javno izrazio, čim mi je bilo moguće, iz bolnice. Mislim da je također ovaj današnji susret u okviru Svetе Godine bio providencijalan. Bio je to susret ukoliko smo ljudi i braća.«

Papine su riječi oproštenja, a osjećaji su suosjećaji s ubojicom. Ta snaga praštanja proizlazi iz križa na kojem je Krist molio za svoje mučitelje: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine.«

TINO

»Iz uskrsnuća Isusa Krista rada se novo stvorenje tj. novi čovjek, nova ljudska zajednica, novi kozmički red i poredak, u kojemu čovjek uživa puninu mira s Bogom i sa svojom braćom.«

IVAN PAVAO II

Susret mlađih u Parizu

Od 28. prosinca 1983. do 1. siječnja 1984. održavao se u Parizu »Sedmi evropski ekumenički susret mlađih Evrope«. Okupilo se 25 tisuća mlađića i djevojaka. Iz Hrvatske ih je bilo oko 500, a toliko i iz Slovenije. Šesti susret prošle godine bio je u Rimu. Tamo je 30 tisuća mlađih molito zajedno s Papom i bratom Roderom Schultzom.

ROGER SCHULTZ I TAIZÉ...?

Roger Schultz je protestant koji se iz ekumeničkih razloga odlučio na svojevrsan »redovnički život«. On je 1940. godine došao na jug Bourgogne da u jednom skoro napuštenom selu osnuje prihvatištvo za izbjeglice. Četiri godine kasnije, zajedno sa svoja tri druga, osniva u Taizéu ekumeniku zajednicu, nalik katoličkim redovnicima. Uskoro su im počeli dolaziti prvi posjetioci. Crkva je u njihovu pothvatu vidjela plemenito nastojanje oko ekumenizma, pa su brat Roger i Max Thurian bili pozvani na II. vatikanski sabor kao promatrači. Poslije toga, Taizé je doživio pravi procvat. Zajednici je do danas pristupilo 80 braće iz 25 zemalja, a ima katolika i neka-

tolika. Žive u malim zajednicama uglavnom po siromašnim zemljama svijeta. Mladi iz svih zemalja svijeta dolaze u Taizé, a znade ih se okupiti na tisuće. Prikazuju se molitvenom životu braće. Brat Roger ih potiče na molitvu, propovijeda im i potiče ih da svoj život prožmu evandeoskim vrijednostima i dađu se na službu najsiromašnijih. Mole ne samo za pomirenje kršćana, nego i za pomirenje svih ljudi. Mnogi mlađi tamo su zahvaćeni tom idejom i prenose je u svoje krajeve. Tako se krug molitelja stalno širi.

SUSRET U PARIZU

Mladi su se smjestili u 200 župa Pariza i okolice, susretali se s domaćim vjernicima, molili i izmjenjivali iskustva. Svako popodne od jedan do pola osam našli bi se u glavnim gradskim crkvama na zajedničkoj molitvi. Hrvati, Englezzi, Skandinavci okupljali su se u crkvi Saint Germain-des-Prés.

Glavna tema razmišljanja ove godine bilo je »Pismo sa Haitija«. Brat Roger ga je napisao u jednoj siromašnoj daščari među ljudima koji žive u veoma teškim uvjetima. Naglašava važnost

malih bratskih zajednica koje se sastoje od tri do petnaest osoba. Veoma naglašuje darivanje samog sebe u izgradnji zajedništva. Svatko dobiva svoju odgovornost u služenju. Svaki dan okupljuju se kod drugoga i zajednički dijele radoši i tjeskobe proživljenog tjedna.

Pariski kardinal J. M. Lustiger prenio je 29. prosinca mladima Papinu poruku slijedećeg sadržaja: »Sveti Otač se s radošću sjeća vašeg molitvenog skupa u Rimu na uzvišenom mjestu mučenja apostola Petra i Pavla i hrabri od svog srca mlađe iz raznih evropskih zemalja, potaknute svojim prijateljima iz Taizéa, da slijede iskustvo crkvene molitve i bratske izmjene u pariškim župama, da budu sve više u svijetu svjedoci evandeoske ljubavi povrh svih granica, kvasac povjerenja i uvjerenatelji da stvarni mir proizlazi iz novog srca.«

Kardinal Lustiger je mlađe primio u svoju katedralu raširenenih ruku i rekao im: »Bog hoće da tamo gdje vlasti smrti vi budete kvasac ljubavi po Duhu Svetom koj je uskrisava mrtve.«

Brat Roger je obilazio sve skupine i molio sa svima.

MOLITVENO OZRAĆJE

Mladi su molili klečeći ili sjedeći na kamenim podolvima triju crkvi, uz treperenje svijecâ, pred Raspetim ili slikom Uskrsnuća. Topli, ganeutljivi i pomoćno tajanstveni glas brata Rogera povremeno je prekidao tišinu. Rečenice su snažne, bogate i bremenne, rječi naglašene: »Kad shvatimo da nas je Bog prvi ljubio, ne možemo učiniti

drugo nego razdrijeti zastor pod kojim se skrivamo od Boga i bližnjih. Okreni se prema Kristu, a ne prema samome sebi.

-Na Haitima, u Kalkuti i drugdje ima živih mrtvaca, a u jednoj zapadnoj civilizaciji mnogi mlađi su stvarni nevidljivi mrtvaci. Kod njih je dječja nevinost i mladežnatošć ranjena; ranjeno napuštenošć i mnoštvo malihi nutarnji umiranja. Treba sve učiniti da ti mlađi otkriju stvorene darove dane svakome od nas po Uskrsome Isusu.

-Ljubost ljubavi je tajna koja dolazi od Boga. On nam pomaže razdrijeti taj zastor koji nas skriva pred Bogom, nama samima i drugima.

Nakon izabranih čitanja iz Svetog pisma i molitava, pjevači i svi prisutni u crkvi neuromorno prihvataju kroz pjesmu: »Tmina pred Tobom nije mračna, već svijetli kao dan.« Ili: »Daj nam mir, Gospodine!«

Zajedničko pjevno ponavljanje molitava svih po crkvama, na sve je ostavljalo dubok dojam, i Božju prisutnost činilo skoro opipljivom. Mnogi su ostajali dugo u noći moliti proživljavajući u sebi tu tajnu -ljubosti ljubavi- koju je Bog poslao u naša srca.

Vrhunac susreta je bio 31. prosinca pred ponoć u pariškoj katedrali Norte-Dame. Mlađi su bjeli i molili za pomirenje sviju, i tako dočekali Novu godinu koju su onda pozdravili pljeskom. Na Novu godinu, nakon zajedničke molitve mlađi su se razišli. U svoje zemlje i narode ponijeli su nove poticaje za mir i ekumenizam.

Mirko NIKOLIC

Katoličke škole

Na biskupskoj Sinodi, koja je održana u Rimu tijekom mjeseca listopada 1983., kardinal William Baum, prefekt Sv. Kongregacije za katolički odgoj iznio je zanimljive podatke o katoličkim školama po svijetu. Prema najnovijim podacima, s kojima on, kao prefekt Sv. Kongregacije za katolički odgoj, raspolaže, širom cijelog svijeta ima 146.376 škola — uzevši ih u najširem smislu, tj. od osnovnih škola pa do najsuvremenijih fakulteta.

Te škole pohađa 55.372.413 učenika — studenata, a broj nastavnika — profesora iznosi preko jedan milijun. No, kako što broj katolika stalno raste, ne samo po katekumenatima, nego i po prirodnom prirastu, tako je i broj katoličkih škola, zajedno s polaznicima i nastavnicima, stalno u porastu. Kao primjer, Kardinal je naveo, da je u god. 1981. broj katoličkih škola porastao za 3.000, a broj polaznika za 1 milijun. Nastavnici su većinom pripadnici duhovnih zvaniča, no ima i veliki broj svjetovnjaka.

Katoličke škole treba smatrati velikim blagom Katoličke Crkve i jednim od glavnih sredstava evangelizacije svijeta, izjavio je Kardinal na Sinodi. Sv. Kongregacija nastoji da sve katoličke škole budu na doličnoj visini, da uživaju ugled i pred prijateljima i pred neprijateljima. No još više nastoji oko toga da to budu uistinu katoličke škole, koje će Katoličkoj Crkvi služiti ne samo na čast, nego će joj obilno pomagati u njenoj

evanđeoskoj misiji da ljudi privodi u Kraljevstvo Kristovo.

Kada bi i danas Katolička Crkva svagdje uživala pravednu slobodu, i kad bi mogla nesmetano vršiti svoju misiju širenja sv. Evandelja, nema sumnje da bi i broj škola i broj polaznika tih škola, kao i broj nastavnika, bio mnogo veći. Ali bez obzira na razne poteškoće, Crkva neće sustati u svojoj temeljnoj dužnosti da po naredbi svoga Božanskog Utemeljitelja propovijeda Evandelje svim narodima, do konca svijeta, služeći se za taj posao prikladnim sredstvima, a među ta sredstva, u prvom redu, spadaju škole.

Što Crkva danas sudi o radu u školama, kakve nakane u pogledu toga rada ima, svestrano je obradeno i prikazano u Deklaraciji II. vatikanskog koncila »O kršćanskom odgoju«, koja počinje riječima: »Gravissimum educationis. Katolička Crkva stoji na stanovištu, da ima dužnost voditi katoličke škole radi evangelizacije svijeta, koju joj je povjerio njen Božanski Utemeljitelj. Uz dužnost povezano je i pravo. No, to pravo temelji se ne samo na pozitivnoj odredbi Božanskog Utemeljitelja Crkve, nego i na temeljnoj slobodi čovjeka uopće, a napose na slobodi u religijsnom pogledu, kako je to izraženo i prihvaćeno u Općoj deklaraciji o ljudskim pravima«, što ju je 10. prosinca 1948. izglasala Generalna skupština Ujedinjenih naroda.

Kada Sv. Crkva govori o svojim nakanama u pogledu rada u školama, ona ne traži privilegije, nego svoje pravo, koje joj pripada po Božjem i ljudskom zakonu.

Priopćio o. Ivan KUKULA D.I.

Krist poziva

Potpuno ostvaren čovjek

Piše: Stjepan KUZMIĆ

NIJE DOSTA RODITI SE

Na prvi pogled se čini da je lako biti čovjek, a ipak, samo za malo broj ljudi možemo reći: »To je čovjek!« Kad, naime, promatramo što sve to biće, koje zovemo »čovjek», čini i što je kadro činiti, često nam se otme uz dah: »Pa, on nije čovjek! On se tako neljudski ponaša!«

Nije dosta da se netko rodi i da samim tim bude »čovjek«. Čovjek je, naime, uviđek više nego ono što je ostvareno.

Po rođenju dijete postaje član ljudskog roda, ali je ono sasvim različito od svih stvorenih bića, pa i od ostalih ljudi. Za dijete možemo reći da je na putu da postane čovjek. Ono je »plan čovjeka«, i to takav plan koji sam o sebi odlučuje da li će se ostvariti ili neće, da li će postati »ostvaren čovjek« ili torzo od čovjeka. Čovjek ovisi o svome razumu i svojoj slobodi. On može i prekratiti plan samog sebe i krenuti za drukčijim ostvarenjem. Može pogaziti svoje dostojaštvo koje ima od auktora svoje naravi. Neki mislioci su zato znali reći da

je čovjek biće u nastajanju.

Da li je netko čovjek ili nije, sudimo po tome kako se ponaša; da li je dobar ili zao, pošten ili nepošten, da li ljubi ili mrzi bližnjega, da li je sebičan ili darežljiv, da li druge prezire ili poštuje... Ako je netko zao, nepošten, mrzitelj, sebičjak, preziratelj..., on nije čovjek.

KRŠĆANSTVO NE STAVLJA PRED NAS IDEALNE ZAKONE, NEGOT IDEALNOG ČOVJEKA

Idealnog čovjeka teško je i zamisliti, a kamoli ostvariti, iako se pred nas stavljaju razni idealni čovječnosti i daju nam se svakakove upute. Idealu čovječnosti oduprije se sam čovjek, jer samolagradnja je najteži od svih poslova. Uvijek je lakše ići »širokim putem« u propast, negoli »uskim putem« k cilju vječne sreće. Svaki dan se uvjeravamo kako su ljudski zakoni, makar kako lijepo bili izraženi, nemoćni pred navalom i poplavom zla. Čovjek najteže svladava neprijatelja čovječnosti koji mu od rođenja čudi u srcu. U njemu zlo nalazi uvijek najvjernijeg saveznika.

Ipak, Bog ne odustaje od svoga nauma s čovjekom, i uvijek ga iznova poziva na samolagradnju. Dao mu je u tu svrhu i zakone, daje mu i svoju pomoć. Kršćanstvo kao Božji pokret u povijesti čovjeka »za čovjeka«, ne prestaje pozivati ljudе, pojedince i zajednice, na spoznaju njihova dostojaštva, na ostvarivanje i čuvanje tog dostojaštva u sebi i u drugima. Za razliku od svih religija, filozofija i zakona, koji samo govore o »savršenom čovjeku«, kršćanstvo i stavlja pred nas »Savršena Čovjeka« sviju i svih vremena, Isusa iz Nazareta. On je jedini u sebi ostvario onaj ideal na koji smo svi pozvani pozivom u život. Primili život, znači primiti poziv; primiti život čovjeka, znači primiti poziv čovjeka. A čovjek je pozvan da, suradujući sa svojim Stvoriteljem, sagradi u sebi sliku svoga Stvoritelja. Kao što je Isus mogao reći: »Tko vidi mene, vidi Oca«, tako bi svaki kršćanin morao živjeti onako da u svaki čas mogne reći, ali vjerodostojno: »Tko vidi mene, vidi Krista!«

NE SMIJE SE STATI NA POLA puta

Božji poziv uvijek predviđa puninu savršenstva, pa stoga ni čovjek sa svojom samoizgradnjom ne smije stati na pola puta. Zadovoljiti se s osrednjom savršenošću znači ne imati nikakve savršenote. Od pravih i zdravih načela ne smije se nikada odstupati, a ona nas vode uvijek dalje i savršenije do cilja. Takav je bio i Isus. Zato je On uzor pravog i savršenog čovjeka.

Kod krštenja na Jordanu, kad je Isus započeo svoje javno djelovanje, Nebeski je Otac potvrdio: »Ovo je Sin moj ljubljeni, u njemu mi sva milina. Njega slušajte!« To je potvrda Isusove savršenosti. Da nije savršena slika Očeva, ne bi Ocu bio mimo, jer Bogu se ništa ne može savršeno svijetiti ako nije savršeno.

Isus dobro zna što je volja Očeva i čovjekov poziv. Zato se On ni kod sebe ni kod drugih ne zadovoljava samo s nešto, nego traži sve. Za obično i površno ljudsko shvaćanje Isus je prezahtjevan i neprihvativ. Ne ide im u glavu što to znači: »sve izgubiti poradli Krista i Kraljevstva, i tako sve zadobiti«. A Isus je vlastitim primjerom pokazao i dokazao da se samo tako postane potpun čovjek. Popustljivost, spremnost na kompromise, lakomislenost,... vode u karikaturu od čovjeka, a karikatura od čovjeka pogrdjuje samoga Boža.

»PRIMJER SAM VAM DAO«

Isus nije bio velik samo na riječi. On »bijaše silan

prorok riječju i djelom pred Bogom i pred cijelim narodom«. Sam njegov dolazak na svijet, njegovo rođenje u štali, pokazuje njegovu životnu sudbinu i određenje. Galileja je siromašna pokrajina, a On tu provodi svoje djetinjstvo i svoj život do javnog djelovanja. U zreloj dobi prekida život šutnje i mira i ulazi u javna zbiljanja da ih još više ubunika. I dok se jedni oduševljavaju za njega, drugi ga preziru i odbacuju: »Zar iz Nazareta da dove što velika?« Proglasile ga čak i »mahnitim« (suludim čovjekom koji strati svojel), pa dolaze njegovi rođaci i žele ga oteti, sakriti, ušutkati, skinuti »stramotu« sa svoga imena. Njegovi ga mještani ne primaju: »K svojima dode, ali ga njegevi ne primiše!« Lisice imaju svoje jame i ptice svoja gniazda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio. Bez ičega svoga, sav je u službi drugih, da ih spas. Propovijeda, poučava, liječi, izgoni zloduge, uskrisuje od mrtvih, oprasti grijehu, »prošao je zemljom čneći dobro«, a kod vjerskih i političkih vlasti nailazi samo na nerazumijevanje i mržnju. Proglasuju ga suradnikom Beclzebuba (poglavice davolskog!), buntovnikom i zavodnikom naroda, bogohulnikom. A on traži kako da obrani svoje i svoju nauku, a da ne povrijedi onih koji su ga progonili. Za njih moli: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!«

POTPUNO POSLUŠAN OČEVOJ VOLJI

Potpuno poslušan volji Očevoj da ispunji povjerenou mu

poslanje, kao što je u Svetom pismu davno naviješteno, spreman je da »pije kažež muka«, nasilnu smrt na križu. Iako gospodar andela, prepusta se u ruke zlostvora. Sam mora u smrt, a svoje učenike uzima u zaštitu. Nepravde suce i lažljive svjedoke ne kori, ali im se ni ne pokorava tako da bi zanijekao svoje dostojarstvo. I kad ga šamaraju, on je suveren. Sam ostavljen od sviju i umirući za sve, misli na nas i kako da nam osim samoga sebe za brata, dade i Majku za majku. Vjeran Ocu u svemu, potpuno mu se predaje na smrti kao što mu se predavao i za života: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!«

STEKAO PRAVO DA POZIVA I ZAHTJEVA

Isus, savršen Čovjek, nije plod pobožne maštete, nego ostvarenje ljubavi prema Ocu i ljudima. Zato je njegov život temelj kršćanskog radikalizma, podloga prava da poziva i zahtijeva. Ono, pak, što je u svemu najljepše, Kristov poziv i zahtjev uvijek je naše dobro.

Ljubav prema Bogu i bližnjimu, koju je Isus savršeno ostvario, oznaka je njegovih učenika: »Gle, kako se ljube!« Po »ljubosti ljubavi« — mudri su ih pogani prepoznali i pošli za njima, kao što su po ljubavi i učenicu prepoznali Isusa.

Uprimo i mi pogled u jedinog pravog i ostvarenog čovjeka — Isusa, koji stoji pred nama kao poziv: »Učite se od mene, jer sam blaga i ponizna srca, i nači ćete mir svojim dušama!«

»Ja ga ljubim«

Ova Ispovijest jedne žene nipošto nije naivna. Ono što sama doživjava, stvarnost je kod tisuću drugih njoj sličnih, stvarnost bezbrojnih obitelji koje su prestale biti zajednice ljubavi, mira i slike, oslonac životne sigurnosti. To nisu izmišljeni problemi nego stvarnost u kojoj se duše ili gube ili spasavaju. To je možda i tvora stvarnost. Evo sada pisma te žene.

Skoro u svakoj obitelji vlađa neka patnja. Negdje netko oboli od neizlječive bolesti, negdje netko umre bez kog je život obitelji nezamisliv... Druge pak domove pritiče nesloga u braku, nesloga između roditelja i djece, mržnja između svekra i snaha, između tasta i zetova. Evo i moje patnje i spoznaja do kojih sam došla.

Godine 1968. muž mi se naglo propao. U našem je

domu zavladao pakao. Ja sam ga potpuno zamrzila. Kamo god krenem, nigdje izlaza. Jedino rješenje sam našla u tom da ga ubijem. Tam je misao u svakodnevnoj životnoj zborci bila sve prisutnija. Nisam se bojala ni suda ni najteže robije, jer je moj život bio gori od njegore robije. Jednog dana kad me ta misao sasvim obuzela, kao da sam doživjela neki stres u glavi, kao da sam se fizički sudarila s vlastitim Božjim zapovijedi. To mi se događalo svaki put kad sam opet pomisljala na ubojstvo muža, dok te moje misli nije sasvim nestalo iz glave, ali osjećaj mržnje je ostao, dapače se pojačavao skupa s mojim uvjerenjem o bezizlaznosti iz tih prilika.

U svojoj nezreloj vjeri počela sam se moliti Isusu da ga On ubije, da ga ukloni iz živih, da ga uništi. Nakon jučarnje svade godine 1972. kad je krenuo na posao, ja sam poželjela da ga auto na cesti pregazi, da mu crijeva prospere po asfaltu. Već sam sebe gledala kako mu se činiočki rugam: »Neka ti je! Ti ti je tvoja pijača!« Tog trenutka, kao da je predma stala jedna pojava pred kojom sam protrnula, i kao da sam čula jeku rijeći: »Ja ga ljubim!« Kao da sam zanimala.

Kad sam došla k sebi, počela sam gotovo suludo vikati: »Isuse, Ti ga ljubiš, a on Twoje ime dnevno bezbroj puta prokline. On proklinje Twoje Presveto Srce, Twoju krv, Twog Nebeskog Oca, Twoju bezgrješnu Majku. A ja, što da ja radim? Što da radim?«

Da ga ljubim, jer ga Ti, Isuse, ljubiš? S tim se zah-

tjevom, nisam mogla pomiriti. Osjetila sam u duši nemir, progona me svijest vlastita grijeha zbog takvih osjećaja prema mužu. Pošla sam na ispoljed. Iz moje duše je nestalo »jasnog plana« da muža moram ukloniti, ali još nisam znala što moram činiti. Tada sam se zavjetovala Majci Božjoj na Trsatu, da će rado dati svoj vremeniti život za spas svoga muža. Jedno vrijeme sam se plašila da je to samo reakcija mog hira, nemoć moje bezizlaznosti. Od toga je prošlo već jedanaest godina, ali se u meni nikad nije porodila suprotna želja, nikad nije nestalo spremnosti da svoj vremeniti život položim za spasenje vječnog života svoga muža.

U tih jedanaest godina bilo je velikih razdoblja kad se moj muž posve ostavio pića. Za mene je to izgledalo kao neki životni odmor. Počela sam sve češće zalažiti u crkvu, sudjelovati na Misi. Prestala sam jedikovati zbog svojih patnja. Počela sam shvaćati da je pijačstvo, prelijub, kriminal, obiteljska mržnja, vjerski nehaj i svaki drugi porok koji nas tare i satire, djelo sotone. On nas želi uništiti pojedinačno da bi uništio obitelji, narod, Crkvu... Ja vam ovom ne pišem što bih se htjela predstaviti kao neka svetica. Ni govorat. Pišem samo radi svog uvjerenja koje sam stekla u krvavoj borbi, da se grijeha ne možemo oslobođiti bez patnje, bez Ispovijedi, bez Mise, bez molitve. Upravo onakve molitve kakvoj nas uči sam Isus u Očenušu: »...otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim...«

B. M. — Lučko

Karitas - Ijubav na djelu

Pred Božić 1983. primili smo od »Karitasa« u Zagrebu pismo. Donosimo ga u Glasniku kao primjer ljubavi na djelu, a također i sa željom da i Glasnikovim čitateljima po svojim mogućnostima pripomognu najpotrebnijima.

Dragi prijatelji! Nakon po dužeg vremena evo nas opet k vama. Javljamo se o blagdanu kojemu se raduju bogati i siromašni, o blagdanu kojemu se posebno raduju djeца.

Naša je zadaća pomagati sve ljudi koji su u potrebi: stare, bolesne, siromašne i napuštene. Trsimo se da ta pomoći bude pružena najpotrebnijima. Kroz godinu 1982. pa do travnja 1983., poslali smo siromašnim obiteljima s brojnom djecom u Poljskoj 5.310 paketa hrane, što zajedno iznosi 60 tona. Tim paketima ih nismo spasili, ali smo posvjedočili ljubav.

Iako se već godinama bavimo brigom za mlade invalide, a u zadnje vrijeme otvorili smo poveću kuću (DOM) za najnemoćnije i najzapuštenije bolesnike, i pak nam ostaje kao nadovijetiti posao: pružati pomoći djevojkama, koje očekuju porod, i djeci, koja se radeju bez ženidbe njihovih roditelja. Ta djeца i te majke čak i od svojih najbližih bivaju odbačeni i prezreni, pa im je Karitas prava »Prva pomoći i za većinu njih spas u pravi čas.

Statistike nisu simpatične, ali u našem slučaju mogu biti zanimljive i dosta gospore. Naime, kroz 13 godina našom je kućom prošlo 855-ero izvanbračne djece i 385 njihovih majki. Između tolikih, brojnima su spašeni životi i otklonjena svaka mogućnost da bi djeца mogla ostati gladna ili zapuštena. Ove godine smo primili 60-ero djece i 20 majki.

JASNA I VESNA, dvije sestrice između sedmoro svoje braće, iako rodene u braku, na svojim mlađim životima nose tragove dviju teških sudbina. Prije Karitasa djevojčice su primljene u jednu bolnicu, ali primljene su u teškom stanju: izglađnjene, potpuno zapuštenе i sve u ranama. U tako strašnom stanju dječa su slučajno otkrivene. Bolnica ih je osposobila za obiteljsku njegu ili za njegu u kojem Domu. Usput smo doznali da im se majka često liječi po duševnim bolnicama, a otac luta selom. U proljeće ove godine Jasni i Vesni naša su se vrata širom otvorila, one su postale ravnopravni članovi naše velike obitelji od stotinu djece, doduše, zbog zapuštenosti s doživotnim poslijedicama. I one će doživjeti svu ljepotu i radost Božića. A tko bi im tu radost smio uskratiti? U toj radosti one svim dobročiniteljima u domovini i u inozemstvu također žele radost Božića i sve ih srdačno pozdravljaju.

Jelena BRAJŠA

ČOVJEKOVA POVIJEST

Bić silnika,
krv patnika;
hilot povlaštenih,
suze razvlaštenih;
orgija ohlosti
uklesana u kamen,
izlivena od bronce,
pretopljena u čelik,
uzidana u bedem,
natopljena suzama,
znojem i krvlju —
— to ti je povijest,
čovječel

TINO

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Pravda i evangelizacija u Africi

U Abidjanu, glavnom gradu države Obala slonovače, gradi se veličanstvena katedrala. Originalnog je izgleda, u obliku trokuta (što simbolizira Presveto Trostvo); a vitkim tornjem od 30 metara visine (što označuje postepeno dizanje duše k Bogu). Kamen temeljac je blagoslovio papa Ivan Pavao II. prigodom svog pastirskog putovanja po Africi, 11. svibnja 1980. godine. U nju će moći stati 6.000 osoba, a oko nje moći će preko uređaja pratiti bogoslužje još 100.000 ljudi. Ta izvanredna crkva, koja će biti po svoj prilici najveća vjerska građevina u Trećem svijetu, znak je živosti i bujnog rasta Crkve u Africi.

U Africi ima i ozbiljnih problema — činjenica, koje otežavaju rast Crkve. Npr. predbračni i bračni moral (mnogoženstvo), teško shvaćanje i prihvatanje celibata (bezženstva), zato problem duhovnih zvanja, društvene nepravde ...

Godine 1981. održan je u Kamerunu kongres svih Biskupskih konferencija Afrike i Madagaskara. Tu je posebno istaknuto da društvena nauka Crkve i promicanje pravde spada na sastavni dio kršćanskog naučavanja, na bit Evandelja. Naša molitvena nakana jest odrek zaključaka tog kongresa. Poziva nas da molitvom i žrtvom pripongemo rješavanju problema koji u Africi otežavaju širenje Evandelja.

Taj kongres u svojim zaključcima zahtijeva od odgovornih da se javni prihodi troše za narod: za zdravlje, prehranu, stanovanje, odgoj. Traži nadalje slobodu izražavanja i vjersku slobodu. Osuduje plemensku nesnošljivost, progon i utamničenje onih koji misle drugčije od onih na vlasti. Poziva sve da se bore protiv nepravde, nasilja, diskriminacije i drugih kršenja ljudskih prava. (I još neki, uz takve činjenice, imaju obraz ponavljati da je vjera i Crkva protiv čovjekal!)

Evo nekih podataka, u svjetlu crkvene nauke. Drugi vatikanski sabor veli kako neki tobože »zastupaju širokogrudne i velikodušne ideje«, a postupaju »kao da ih uopće nije briga za potrebe društva« (GS 30). Evo primjera za to: Dobro opremljeni brodovi jedne strane države love ribe uz obale Angole, tako da jedva što mogu naloviti manje opremljeni brodovi domaćeg stanovništva. Za uzvrat ti stranci daju Angoli oružje. Ali nerod se, dakako, ne može nasiliti oružjem.

Sabor ističe da se »mir na zemlji može postići samo ako se osigura dobro osoba«. Jer — i dalje je misao Sabora — mir se temelji na pravdi i ljubavi (GS 78). A u raznim zemljama Afrike, npr. u Angoli, Etiopiji, Mozambiku, državni sistemi pod utjecajem izvana nasilno šire bezboštvo i zlostavljaju vjernike. U Sudanu muslimani uskrćuju osnovna prava kršćanima. U Nigeriji vlada je nedavno protjerala strance ... Zato — budući da nema slobode ni poštivanja osoba, ni pravde ni ljubavi — nema ni mira ni blagostanja, pa onda ni sreće.

To su neki podaci koji mogu nadahnuti našu molitvu za kraljevstvo Božje u Africi. Zaključimo porukom crkvenog učiteljstva: »Kršćani koji se bore za pravdu i ljubav neka budu uvjereni da mogu mnogo pridonijeti blagostanju čovječanstva i miru u svijetu« (GS 72). A time i spasenju svijeta.

Mato RUSAN

Junakinje

NADE ŠKORČE DUTVORE MACTICHNE I PRASNO

TEATRAC NARUDU PODIJENE VEDRICE KETVOR.

Kad otac Gabrijel piše kako je dana u dan vise raste broj seća koja se javljuju za potku u katoličkoj vjeri, mogao bi se neskorije čitati da ti novi katolici ne realizuju ni no kakve jedinstvene, Međutim, nije tako.

Mnogi su od njih menju boriti sa svrhom pogasanjanjem dočinom loga i odlog koraka

odbrana na sve moguće nadine, pa dobitna pu-

ša dok i pružljena. O jednom takvom slu-

čaju piše nam otac Ante u orom članiku slu-

ge sedje domaćina.

"Dodata su prave knaklige! I sami nij-
hovi redoci su mi se podnijeli, a da o
dejima i na gorenje... Cak su im se i pri-
jetili. Govorili su mi: 'Veliki dano vas mi...'

Prezident potpisao mi pokazat"

Tako su bili iz aile Bajhali, i žene i
djevojke, prema kapelici a cijelim u mala-
mama. To će one prikucati leđu i Blaževoj

Copli i mlađim Žagatima sasud-čevima i

s mrtvinu vodnjem aviočićima.

Kad ih je tako uslijedilo jedan rođak, za-

prijetio im se: "Sveđe dema vam to tajnoguti
la ravnju". No raspaljila je mreža mrtvina
isu i odgovorila: "Ne denki se vi nis u
svoga Sto mrtvina i ovih dvačetih i mi smo isto
svoji.

Tu u Indiji vjera je sakobica. Svetiđo je
mukle mame lapanjegada. Međutim, nade se
maloško "svetitelje". I koji misle da su nad
zakonom. Neštoliko nih je i u selu Bajhali-
ju. Te je mala nova selo koje se naziva ne-
kak duždevac. Vilenstava od Matice Hrvatske.

U tom sastavu je Blaženović zamoljena
i kapelica. Kapelica je stara već godinu

petko novoprvenčaka, nepravde, no eco ima
i poteškoća. To je dobar zrek, i Blaženović je
morao donaći toga prostrijati. Za ruho su ih

vilenstva iščekli te sećaju dneška — kada

Nikto nije nijem bio još ni sa državni

Kako se dozadje u mali i slubljeno vjenčane,

ali duh kastje i podigje nju neko lato sko-

rjent, kao što je imaoč u Evropi bio je

če vilenstvač i molitve, pa da to isto mudi

uši svoje rođenje, koji su postrojili među

povijeni. No, ako već, ne znaš, ni čto ti je

znači, znači, za stvar, i čopu ušetci ovičje

i duravni im gde i saduvaju ga na oltaru svog

ie male sasneke kapelice i na oltaru svogih

srdačica...

SESTELE MARKE TERZIJE: DOLACE GANCIJOM U

PONURE STRAUPINOM NELIMA ĐA PRATE NEDJELJNICHE

POMOC: BOLJEĆNIM KORI NE MOGU DOĆI U MARCA

POUZDANI

U sato recišto dolazi utihni Nikosa da

pouzdan katekizanc. To je dobar počas. Li

tome mu pomaha i senzor Majke Terzije.

One su ujedno bruni i za bolesnicu. Mislimo

i na maku sasneku školju za djetinu. Uz

branišku običaju, "no, klo, gbo", nulti

O. Ante GABRIĆ

Gopalova zahvalnost

U svom pismu od 9. prosinca 1983. opisala nam je naša misionarka u Indiji sestra Silvina Mužić nevolje jednog hromog patnika i njegovu zahvalnost što mu je pomogla da ozdravi.

Dok sam još boravila u Hamirpuru dođilo mi se nešto što me je duboko dirnulo, jer se takvo nešto ovdje veoma rijetko događa.

Mladi čovjek od nekih 25 godina imenom Gopal imao je posve ukočenu desnu nogu, tako da se vukao samo sjedeći. Vukući se tako okolo, prošao je prolaznike milostinju da se mogne nekako prehraniti. Tako se često navraćao i k nama u naš dispanzer i molio me da mu i ja nešto dadem. Jednom me je zamolio da mu dadem košulju, a drugi put opet da mu poklonim kakav ogrtac. Nakon nekoliko dana ponovo je došao, no ovaj put plačući. Tužio se da mu je netko ukrao košulju koju sam mu dala. Poklonila sam mu drugu košulju. Nakon nekoliko dana eto ga opet. Ponovo se tužio da mu je netko ukrao njegov gunj dok je on spavao. Siromah, bio je prisiljen spavati bilo gdje, jer su ga njegov izbacili.

Tako se više puta dogodilo da mi je došao sa sličnom tužbom. Napokon mi je to dojadilo pa sam mu rekla: »Cuj, Gopal, ako ti ne budeš više pazio na svoje stvari, znaj da ti više ništa neću dati!«

No eto ga opet jednog dana k meni plačući. Upravo u to vrijeme bila je kod mene žena jednog protestantskog pastora Nijemca. Kad je vidjela tog jednaka, upitala me je što mu je. Rekla sam joj da ima od djetinjstva ukočenu nogu pa ne može hodati. Tad mi ona reče da je upravo tih dana došao u grad Ranči jedan liječnik iz Amerike koji liječi baš takve bolesti. Pitala me da li bi smjela tog siromaha sa sobom povesti i povjeriti ga tom liječniku. I odvela ga je.

Mjesec dana kasnije ugledala sam tog mladog čovjeka pred svojim dispanzerom. Čim me je ugledao, usklinkuo je: »Ma, ma!« U prvi čas nisam ga mogla prepoznati. No onda kliknem: »Pa to je Gopal!« Tad mi je

SESTRA SILVINA. FOTOGRAFIRALI SMO JE PRIJE SEDAM GODINA KAD JE DOŠLA NA ODMOR U DOMOVINU

pripovijedao koliko je morao pretrpjeti. Nogu su mu svezali za krevet te su je vukli dok nije postala ravna. »U tim bolima ja sam plakao i zazivao tebe, a tebe nije bilo. Cijeli tjedan bio sam tako svezan, a onda su mi nogu masirali. Ma, koliko sam tada pretrpio!« No ja mu rekoh: »Zar ti sad nije draga da možeš hodati i zasluzivati radom svoj svagdanji kruh? Zar nije bolje da ljepeš hodaš nego da se onako vučeš i da prosiš?«

Nakon dva tjedna eto opet Gopala k meni. Bio je vesel i lasmilan. I reče mi: »Ma, evo ti moju prvu zaradul!« I pružio mi je dvije rupije. Suze su mi došle na oči. Rekla sam mu: »Ne, Gopal, to je tebi potrebno! Meni je draga što ti sam možeš zasluzivati svoj kruh. Ja to ne mogu uzeti od tebe!« — »Ma, ti to moraš uzetil! Ti si meni tako mnogo pomogla. Ja ti moram nešto dati.«

To mi je bilo prvi put da mi se netko htio na taj način zahvaliti, i zato me tako dirnulo.

S. SILVINA MUŽIĆ

Lusaka dobila još jednu crkvu

Pred sam Božić stiglo nam je pismo našeg zambijskog misionara brata Ilije Dilbera. U njemu nam javlja da je sa svojim radnicima izgradio još jednu crkvu, koja je svečano blagoslovljena i otvorena 20. studenog, na blagdan Krista Kralja, kome je i posvećena.

Na blagdan Krista Kralja, 20. studenog 1983., bila je velika svečanost na periferiji grada Lusake, koja se zove Kaunda Sguere. Tog naime dana bilo je otvorenje i blagoslov nove župne crkve Krista Kralja za taj kraj.

To je mlađa župa. Na njezinu području živi oko 20.000 ljudi, a od toga je oko 6.000 katolika. Ostali stanovnici pripadaju ili raznim drugim kršćanskim zajednicama ili su još pogani. Tu župu su osnovali Isusovački misionari prije sedam godina. Kad je na tom području živjelo oko 700 katolika. Nakon nekoliko godina Isusovački su tu župu predali biskupijskim svećanicima. Danas župu vodi jedan irski misionar, a u tom apostolsatu pomažu mu i tri časne sestre Irkinje. Tu djeluje i jedan veoma revan mladi katehist. U župnom vijeću nalaze se sami uzorci i revni vjernici.

U početku svi su se vjerski obredi obavljali u jednoj prostoriji tamošnje škole, no ubrzo je ona postala pretjesna, pa se sveta misa služila na tržnici ispod nekog krova.

Moja graditeljska ekipa započela je u tom naselju graditi crkvu u travnju 1982. godine. Još nismo bili podigli ni krov na toj novogradnji, a već se među zidinama te nove crkve prikazivala sveta misa. Vjernici su redovito ispunili sav prostor među zidovima. A crkva je dugačka 34 metra i široka 14 metara. Uz crkvu smo sagradili i sakristiju, župnu dvoranu i druge prostorije. A malo dalje podigli smo kuću za svećenika, kuću za katehistu i prostorije za domaćinsku školu. Sve smo to dovršili u listopadu ove, 1983. godine.

Narod nije pasivno promatrao gradnju te svoje crkve. Osim druge pomoći, oni su sakupili 54.000 kwača, što u dolarama iznosi

NOVA CRKVA KRISTA KRALJA U PREDGRADU GRADA LUSAKE ZVANOM KAUNDA SGUERE

53.000 Ostale troškove podmirile su karitativne organizacije iz Austrije i Njemačke.

Veoma mi je draga što je i ova crkva posvećena Kristu Kralju. Od šest crkava što smo ih sagradili, dvije su eto posvećene Kristu Kralju: ova i ona u Mumbwi, podignuta još 1974. godine.

Za vrijeme svečanosti otvaranja i blagoslova te crkve postavili su mene i moje graditelje na istaknuto mjesto. Tu smo morali nekoliko puta ustati za vrijeme propovijedi nadbiskupa koji sad privremeno upravlja nadbiskupijom Lusaka. Narod bi svaki put oduševljeno pljeskao. Nadbiskup nam je zahvalio na tom poklonu, a onda nas potaknuo da nastavimo i nadalje graditi na slavu Krista Kralja i na korist zambijske Crkve.

Ta svečanost počela je molitvom i pjesmom u 10 sati prije podne, a završila je u tri sata poslije podne. Svečano otvorenje i blagoslov predvodila su dva domaća biskupa: nadbiskup Ilija Mutale i biskup Hadrijan Mugondhu. A na svečanost je došlo mnoštvo vjernika. No nisu došli samo oni, nego se tu našlo i drugih kršćana, pa i pogana. Uvjeren sam da stanovnici tog predgrada neće lako zaboraviti taj tako važan događaj za njihovu župu.

Sad gradimo u mjestu Lukonga, blizu grada Kabwe, samostan za domaće časne sestre, a uz samostan veliku kapelu koja će ujedno služiti i okolnim vjernicima. Ta kapela bit će duga 28 metara i široka 9 metara. Posao nam lijepo napreduje.

Eto, nema opasnosti od besposlice!

Sjetite nas se u svojim molitvama da mognemo što više pomoći zambijskoj Crkvi.

Ilija DILBER

Problemi misio-narki u Malembi

Sestra Sofija Novotny poslala nam je pismo još 15. studenog 1983., no ono je do nas stiglo tek nakon mjesec i po.

Malemba je izolirana više od drugih gradova. Pravi je problem doći do nje, kao i izaći iz nje, premda se nalazi na obali plovne rijeke Zair. Prije su nas s ostalim dijelovima zemlje povezivale brodske veze. Na taj smo način prilično lako stigli do grada Mamono, udaljenog od Malembe oko 150 kilometara. Odanje pak voze avioni. Sad su međutim ukinuli tu brodsku vezu jer nema benzina. Ima još privatni avion metodističke misije kojim se ona služi za svoj pastoralni rad. No on dolazi u Malembu tek dva do tri puta godišnje.

Cestom je također otežano putovati. I prema Manonu i prema gradu Lubumbashi ceste su veoma loše. A Lubumbashi je udaljen od Malembe oko 600 kilometara. Osim toga, takvo putovanje je preskupo zbog skupog goriva, a traje do dva dana, pa se i ne isplati tako putovati. Zbog svega toga pošta do nas često treba i po nekoliko mjeseci, kad se nalme pruži prilika da nam je netko prebac ili iz grada Manono ili iz grada Lubumbashi.

Uza sve te poteškoće naš apostolski rad u Malembi lijepo se razvija. Crkva se tu usaduje polako, ali sigurno. Svake godine imamo tu mnogo krštenja i brojna djeca pristupaju prvoj svetoj pričesti. Škole su nam prepune, premda je upisnina skupa. No trebalo bi nam svećenika. Ovdje djeluju dva oca misionara na deset osnovanih župa. Veoma su nam potrebni animatori i katehisti. Svaka od tih župa ima svoju crkvu i u njoj svetohranište. Tu se vjernici svake nedjelje i blagdana sakupe te zajedno mole i pjevaju, a starješina im dijeli svetu pričest.

Ovih dana smo vidjeli jedan mali tabernakul izrađen od lijepog afričkog drva. Izradio ga je jedan mladi katehist. Na vratašca tabernakula urezao je riječi koje pokazuju njegovu vjeru. Urezao je: »Ngidi nobe! — Ja sam s tobom!«

Gospodin eto u presvetoj Euharistiji ostaje među tim siromašnim narodom da mu

PONOŠNA MAJKA POKAZUJE NAM SVOJU MALU RUZU

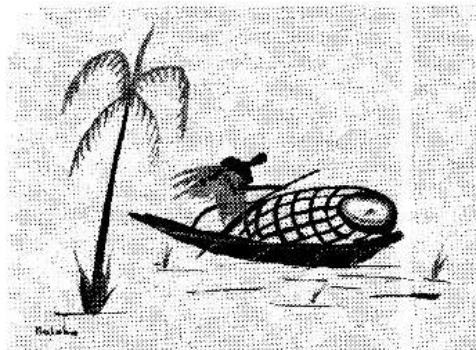
bude snaga da lakše ustraje u vjeri, makar i nema tako često u svojoj sredini svećenika.

Paketi stare robe dobro su nam došli, no sad ih se moramo odreći. Carina nam je poskupljela za pet puta, pa nas takve pošiljke više stoje nego što vrijede, a osim toga mi nemamo ni sredstava da otkupljujemo tako skupe pakete. Ovdje su prilične sva teže, pa i mi sve teže vežemo kraj s krajem. Uza sve to ostat ćemo ovdje dok nam bude zdravlje služilo.

Molite se za nas i naš rad da nam Gospodin dade snage.

Hvala svim dobročiniteljima koji nam pomazu da mognemo što uspješnije raditi za Božje kraljevstvo među tim siromašnim narodom.

S. Sofija NOVOTNY

Pobjednici smrti

(3)

Kratki sadržaj dosadašnjeg dijela:

Prije 200 godina stigla je u Koreju knjiga »Vjera Nebeskoga Kralja« koja dolazi u ruke učenjaku Piki. On je sa svojim prijateljima proučavao i otkriva užvišenu, dotad njima nepoznatu nauku. Da provjere njezinu istinitost, pokušavaju po njoj živjeti...

TRI POKUSA

Piki i njegovi prijatelji bili su uistinu razboriti muževi. Saznali su za nauku koja im otvara pogled u neslućene svjetove. Oni su, doduše, u svojoj poganskoj vjeri kao kroz maglu spoznali da mora postojati neko Božanstvo, ali tko je ono, to im nijihova vjera nije mogla reći. Ali ako je ta nova nauka doista prava; ako je istina da je taj veliki Duh sam progovorio ljudima, onda su oni ne samo pronašli Istinu, nego i sam izvor istine, a to je nešto neizrecivo uzvišeno. Ako je istina da je taj veliki Duh poslao na ovaj svijet svoga Šina, koji je u svom beskrajnom milosru prema nama ljudima uzeo na sebe našu ljudsku narav, tad je to neizmerno više nego što bi se oni ikad usudili i pomislići. Ako je istina da taj Sin ljudima daje sudionštvo u svom božanskom životu žečeći ih primiti u svoje nebesko kraljevstvo, onda je to nešto tako veliko da čovjeka upravo silli da tom Bogu daruje svoje srce i sve što ima.

Sve je to tim muževima bilo jasno čim su shvatili tu novu nauku. No da li je sve to doista istina? Te u cijeloj Koreji nema čovjeka koji bi dosad bilo što čuo o toj nauci. Nema tu nijedne knjige koja bi o njoj govorila. Tko će im, dakle, potvrditi istinitost te nauke? Morali bi nekako doći u vezu s ljudima izvan Koreje. A to je nemoguće. Koreja, koliko god je lijepa, ipak je za svoje stanovnike jedan veliki zatvor. Sve su granice pomno čuvane da ne bi tkogod iz zemlje izašao ili ušao u nju.

Ipak je taj zatvor imao jednu malu putotinu. Jednom godišnje bila je granica na jednom mjestu otvorena prema Kini. To je bilo kaj je kraljevsko poslanstvo nosilo godišnji danak kineskom caru u Peking. No čim bi poslanstvo prešlo granicu, opet se ona zatvorila. Međutim, tko će sudjelovati u tom poslanstvu, to je određivao kralj osobno. Te godine, nažalost, nije bio određen nitko od tih učenjaka.

Odlučili su stoga da tu nauku iskušaju da li odgovara konkretnom životu. Započeli su svoj drugi pokus: počeli su prema njoj živjeti.

Jednog dana gospodin je Piki prolazio kraj kraljevske knjižnice. Odjednom je na ugлу neke kuće opazio nekog starog, zapuštenog čovjeka koji je na čelu imao veliku ranu. Taj jadnik je pokušavao ustati, ali bi odmah klonuo. Oko njega se skupilo više prolaznika, ali nitko mu nije htio pomoći. Kad je gospodin Piki ugledao tog jadnika, osjetio je u sebi da je kucnuo čas da u život provede ono o čemu je čitao u onoj knjižnici. Bez oklijevanja se prihvatio neobičnog posla. Pristupio je tom siromašnom čovjeku i prihvatio ga te mu pomogao ustati. A onda ga je poveo do svoje kuće. Sluga, koji je otvorio vrata, od čudenja se zaboravio maknuti s vrata i pozdraviti svog gospodara.

Gospodin Piki dao se svom dušom na posao da pomogne tom siromahu. Brinuo se za njega kao sin za vlastitog oca. U početku je osjećao neku odvratnost, jer je rana tog jadnika veoma zaudarala. No sviđalo se. Starač ga je promatrao sa suzama u očima, pun zahvalnosti zbog tolike ljubavi. Dapače, milovao mu je ruke da mu na taj način iskaže svoju zahvalnost. Gospodin Piki je tog siromaha i hranio svojom rukom. I dok je sve to radio, osjećao je u sebi sve veću radost. I sve više je upoznavao kako je ta nauka duboko povezana sa životom i kako unosi sreću u ljudska srca. Zanjela ga je radost zbog toga što je u jednom zapuštenom siromahu prepoznao brata i što mu je bio spremen pomoći samo radi Boga.

Piki ne sustaje na započetom putu. Od sad što god čini, čini u duhu te nove nauke.

Ipak ne miruje ni on ni njegovi prijatelji. Neprestano ih muči želja da se susretu s nekim čovjekom koji bi im još dublje protumačio tu nauku.

Prolaze godine čekanja. Napokon su i dočekali što su toliko željeli. Jednog dana 1784. godine vratio se Piki-jev sin sav radoštan kući. Nebeski je Kralj uslišio njihove molitve. Kralj je odredio da i mladi Ri bude član poslanstva koje će te godine iz Seula nositi danak kineskom caru u Peking.

(nastavlja se)

Vjeran svojoj savjesti

Piše: Valentin MIKLOŠEĆ

SAVJEST JE TEMELJNI ZAKON

Danas se često govori o »zatvorenicima savjesti«. Radi se o ljudima koji svojom subjektivnom savješću nisu mogli prihvati neke obvezе koje im je nalagao politički sistem ili državna vlast, pa su uskratili svoje sudjelovanje. U nekim državama vlasti takav stav pojedinaca temeljito ispitaju, i nadu li da je dolični inače iskren i pošten građanin, poštjuju njegov stav. U drugima se takav stav pojedinca uopće ne ispituje, nego se »nepokornog kažnjava strogim zatvorm. Odатle izraz »zatvorenik savjesti«.

Covjek ima pravo da se pozove na svoju subjektivnu savjest, ako je uvjeren da je zahtijev vlasti nepravedan i da bi njegovim ispunjavanjem postao suodgovoran za počinjeno zlo. Dakako da posljedice takvog stava mogu biti veoma dalekosežne za svaku vlast, pa je takav stav vlastima uvijek neugodan. Ipak se danas humanost nekog sistema i vlasti mjeri i po tome da li poštuje ili ne poštaje subjektivnu savjest svojih građana. Treba imati na umu da svaki sistem, vlast ili društvo mora, u krajnjoj liniji, služiti svestranom napretku osobe pojedinca, a nipošto obratno, da bi pojedinac morao robovati sistemu. Savjest se temelji na Bogu kao zakono-

davcu i sucu, preko kojeg nema priziva, jer On je absolutna istina.

POTEŠKOĆE NASTAJU U PRAKSI

Treba istaknuti da je subjektivna savjest kao norma za praksu jasna, ali je primjena te norme u pojedinim okolnostima veoma teška. Ne samo da se i zločinac može pozivati na subjektivnu savjest, nego su veoma rijetki i pojedinci koji bi mogli svestrano uvidjeti a pravilno očijeniti sve okolnosti. Ali kad god se subjektivna savjest temelji na svijesti osobne odgovornosti pred Bogom, pojedinac se mora po njoj ravnati, jer će po njoj i pred Bogom odgovarati. Ljudski sudovi i »ljudska pravda«, pogotovo ona koja odbija Boga kao izvor pravde i ljubavi, veoma lako zastrani, ali su i takvi djelitelji »pravde« također podložni Božjoj pravdi. Primjer koji ovdje donosimo, sigurno nije jedini, ali se nad njim moramo zamisliti.

JEDINI U SVOM SELU

Franz Jägerstätter, junak subjektivne savjesti, bio je mlad covjek, zemljoradnik. Činjenica, da se ženio tek sa 32 godine, daje naslutiti da u životu nije sriao »gronom u jagode«; a budući da ga je župska zajednica izabrala za zvonara svoje žup-

ske crkve sv. Radegunde, možemo se s punim pravom nadati da je bio neporočan i cijenjen čovjek. Suseđani mu je bio poznat njegov beskompromisani stav prema ideologiji nacionalsocijalizma, i bio je jedini u selu koji je po ulasku Hitlerovih trupa u Austriju glasao protiv priključenja Austrije Trećem Reichu. Jedini u svom selu! Svi ostali su se pokorili sili, kako je nisu odobravali.

VOJNIK I ZATVORENIK

Godine 1940. morao je Franz Jägerstätter obući vojničku uniformu i služiti kao vojni vozač teških kamiona. Nakon tri godine, a da ga i ne pitaše, proglašije ga aktivnim vojnikom, a ne samo čovjekom na služenju vojske. On se odmah usprotvio izjavivši da se neće dalje boriti za Treći Reich. Nije to mogao zbog nehumanne i bezbožne nacionalsocijalističke ideologije. Nije mogao biti graditelj »carstva« koje se temelji na nasilju i rada zlom.

Odmah ga uhapsiše i zatvoriše najprije u Linzu, a uskoro ga prebacije u Berlin. Kući se živ više nije vratio. Ubijen je u Berlinu, 9. kolovoza 1943. Posmrtnе ostatke vratile njegovoj udovici, i pokopani su na župskom groblju, uz crkvu, gdje je bio zvonar. Nad njegovim je grobom veliko raspolo, znak patnje i Otkupljenja. Za Franza Jägerstättera Isusove riječi nisu bile samo »lijepo rijeći« nego i životni sadržaj. Zato su mu na ploči nad grobom ispisali ove Isusove

riječi: »Tko hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga. Što koristi čovjeku da sav svijet zabilježe, a samog sebe izgubi? Zar može nešto drugo dati u zamjenu za svoju dušu?« (Mt 16, 25—28)

OTKRIVEN NAKON DVA DESETLJEĆA

Drugi svjetski rat davno je prošao, ali se strahote raznih manjih ratova stalno ponavljaju i prijete da prenestu u općesvjetski požar, iz kojeg ne bi nitko izšao živ. Pred tom prijetećom strahotom sve više se čuju glasovi pojedinih savjesnih. Po cijelom svijetu ima pojedincu koji daju glas ne samo protiv rata, nego i protiv služenja vojne obveze, jer vlastodršci mogu uvijek pojedince gurnuti u zlo iz kojeg nema povratka. Stvoreni su takvi vojni i politički sistemi, doneseni takvi zakoni, da pojedincu ne brani nitko ako se ne brani sam, svjestan da »navik on živi ki zgine pošteno«. U takvoj situaciji, sloboda subjektivne savjesnosti sve se više naglašuje kao temeljno čovjekovo pravo, po kojem može raditi i zabrati i smrt nego život, ako bi taj život značio zlo drugome. Tako je primjer Franza Jägerstättera došao u središte pozornosti. Siroki ga je svijet upoznao tek nakon 1967. Te je godine u Njemačkoj o njemu objavljena knjiga. Napisao ju je Amerikanac Gordon Zahn, a doživjela je dva izdania. Nakon temeljite proučavanja njenovog života i zatvorskog spisa, Gordon je došao do uvjerenja da je Franz Jägerstätter dragovoljno prihvatio

svoju smrt radi nego da u službi nasilja okalja svoju savjest. »Slijedio je svoju savjest. Tako je dao jedinstven primjer i svjedočanstvo«, pisao je o njemu Gordon. Austrijska televizija prikazivala je o njemu i film.

SAVJEST SE NE ZRTVUJE NIKOME ZA VOLJU

S Franzom Jägerstätterom bili su u zatvoru i neki svećenici, njegovi osobni prijatelji. I oni, i drugi savjetovali su mu da se pokori režimu zbog žene i djece. »Zrtvom svog života nećeš režim promjeniti, ali će on tebe stoniti. Nisi ti kriv za nasilje i zlo koje se čini. To je vlast, sistem...« - »Ako se svaki pokore nepravednom sistemu, i ako se nijedan pojedincu ne usprotivi, onda taj sistem ostaje. Onda smo svi mi taj sistem. Zadnje posljedice za zlo koje se čini ne snosi sistem nego pojedincu u svojoj savjesti«, odgovarao je Jägerstätter.

Zena koja je već od svoje udaje znala za njegov stav prema nacionalsocijalizmu i mnogo streljala nad njegovom sudbinom, nikada ga nije odvraćala od njegove subjektivne savjesnosti, pa ni kad je bio osudjen na smrt. Divna žena, koja je nakon njega preuzeila službu zvonarice u crkvi svete Radegunde i svaki dan prolazi kraj groba svoga muža. Ona vjeruje da je duša njezina Franza u Božjoj ruci, »iako se očima svijeta činilo da je kažnjen«.

PITANJE SE POSTAVLJA I NAMA

Prateći ga na stratište, zatvorski je kapelan rekao:

»Ovo je jedinstven čovjek, svetac, kojeg sam imao čast upoznati. Taj primjer nas sili da i mi ispitamo svoje stavove. Odgovornost za naš život, za naše djelovanje ne može preuzeti nitko mjesto nas, iako bismo mi to ponekad žarko željeli. Ne žrtvujemo li mi svoju subjektivnu savjest vlastitoj komotnosti, zaboravljujući onu Kristovu: »Tko se odreće mene pred ljudima, odreći će se i ja njega pred Ocem svojim Nebeskim!«

Crkva još nije rekla zadnji sud i Franza Jägerstättera proglašila svetim. Još nije potvrdila da je to krepost u herojskom stupnju. Ima protiv takvog stava i mnogo prigovora, ali jedno ostaje stalno: Njegovo odlučivanje po vlastitoj slobodnoj savjesnosti simbolizira pojedinačan provjed protiv uplitana pojedincu u zlo kojim dirigira nasilna vlast, i odgovornost svakog kršćanina za život u duhu vjere. Franz Jägerstätter bio je u svojoj vjeri tako utvrđen da se mogao oduprijeti nasilju bez straha da će zatajiti na mukama. Bez te utemeljenosti nitko nije pozvan da bude kršćanski mučenik, svjedok.

Oglas

DUHOVNE VJEŽBE U OPATIJI ZA SVEĆENIKE

Od 12. do 17. ožujka — vodi o. Petar Nikolić
Od 26. do 29. ožujka — vodi o. Franjo Pšeničnjak

ZA ČASNE SESTRE:

Od 23. do 29. lipnja — vodi o. Petar Nikolić

Javite se unaprijed na adresu:
ISUSOVCI — Rakovčeva 12 — 51410 OPATIJA
Telefon (051) 712-830

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

Početkom 1984. godine održat će se u sjemeništu »Augustin Bea«, Fratrovac 38, Zagreb, duhovne vježbe ZA ODRASLE, i to:

Od 16. do 18. ožujka 1984. (za mlađe od 50 godina)
Od 11. do 13. svibnja 1984. (za starije od 50 godina)

Duhovne vježbe uvijek počinju u petak u 17 sati a završavaju u nedjelju u 16 sati. Cijena po sobi 1.000 dinara (za cijeli tečaj).

KNJIGE

ZIMZELENE STARINE, napisao Juraj Jurjević. Misli, izreke i pouke. Cijena: meki uvez 280 d., tvrdi 350 d.

ZRTVA ISPOVJEDNE TAJNE, napisao J. Spillmann. Temelji se na istinitom događaju iz Francuske. Cijena: meki uvez 280 d., tvrdi 350 d.

BOŽIĆNE PRICE, napisala Monika zu Eltz. Ilustrirano. Cijena: meki uvez 120 d., tvrdi 200 d.

DA OĆE, A. Baur. Tumačenje Gospodnje molitve za danas. Cijena 50 d.

MLADEZ S BOGOM, molitvenik za mlade. Sastavili su

ga mlađi zajedno sa svećenicima. Cijena 120 d.

IVAN KRSTITELJ, J. Guillemin. Cijena: 80 d.

Navedene knjige naručuju se na adresu: Knjižnica U PRAVI TRENTAK, Strossmayerov trg 5 — 54400 ĐAKOVO

TAKVA JE ONA, Marija Valtorta. Izdaje: Župski ured — 58465 JELSA

Svima će pomoći da dublje dožive pojedine veće blagdane ako nabave knjigu Josipa Njavre **BLAGDANSKA JUTARNJA ZVONA**. Cijena 70 din.

Sad je vrijeme euharistijskih kongresa, pa stoga pre-

poručujemo knjižicu Pere Bulata **PO EUHARISTIJI SE VJEĆNO ŽIVI**. Cijena 30 din.

Od istog pisca zanimljiva je knjiga **OBITELJ MEDU KAMERAMA**. U njoj pišeć obrađuje razna obiteljska i bračna pitanja. Cijena je 50 din.

Mlađici neka pročitaju knjižicu Jurja Gusića **MLADIĆ I LJUBAV**. Tu su obrađeni razni vidovi ljubavi, kao što su: ljubav prema Bogu, prema bližnjemu, prema samom sebi i mlađića prema djevojci. Cijena je drugom izdanju 60 din.

Sličnu je knjižicu isti pisac izdao i za djevojke pod naslovom **DJEVOJKA I LJUBAV**. Da je jedna i druga knjižica lijepo primljena kod mlađih, svjedoči i to što je u slično kratkom roku moralo izaći drugo izdanje. Cijena je 60 din.

SRCE ISUSOVO I SPASENJE SVIJETA, napisao Bernhard Häring (IL SACRO CUORE DI GESU E LA SALVEZZA DEL MONDO). — Trideset razmatranja veoma ugodnog teologa; prikladno za osobna razmatranja i za propovijedi. Tim razmatranjima o. Häring nastoji uvesti kršćane u najdubljiji misterij zajedništva s Bogom ljubavlji od kojega i u kojem nam je svaki smisao. Knjiga izlazi iz tiska oko Uskrsa. Imat će 200 stranica. Cijena veoma pristupačna.

Sve ove knjige naručuju se na adresu: Franjo Ereiz, 41001 Zagreb, pp. 699, Palмотićeva 31.

Tko naručuje poštom uz cijenu knjige treba doplatiti i poštarinu.

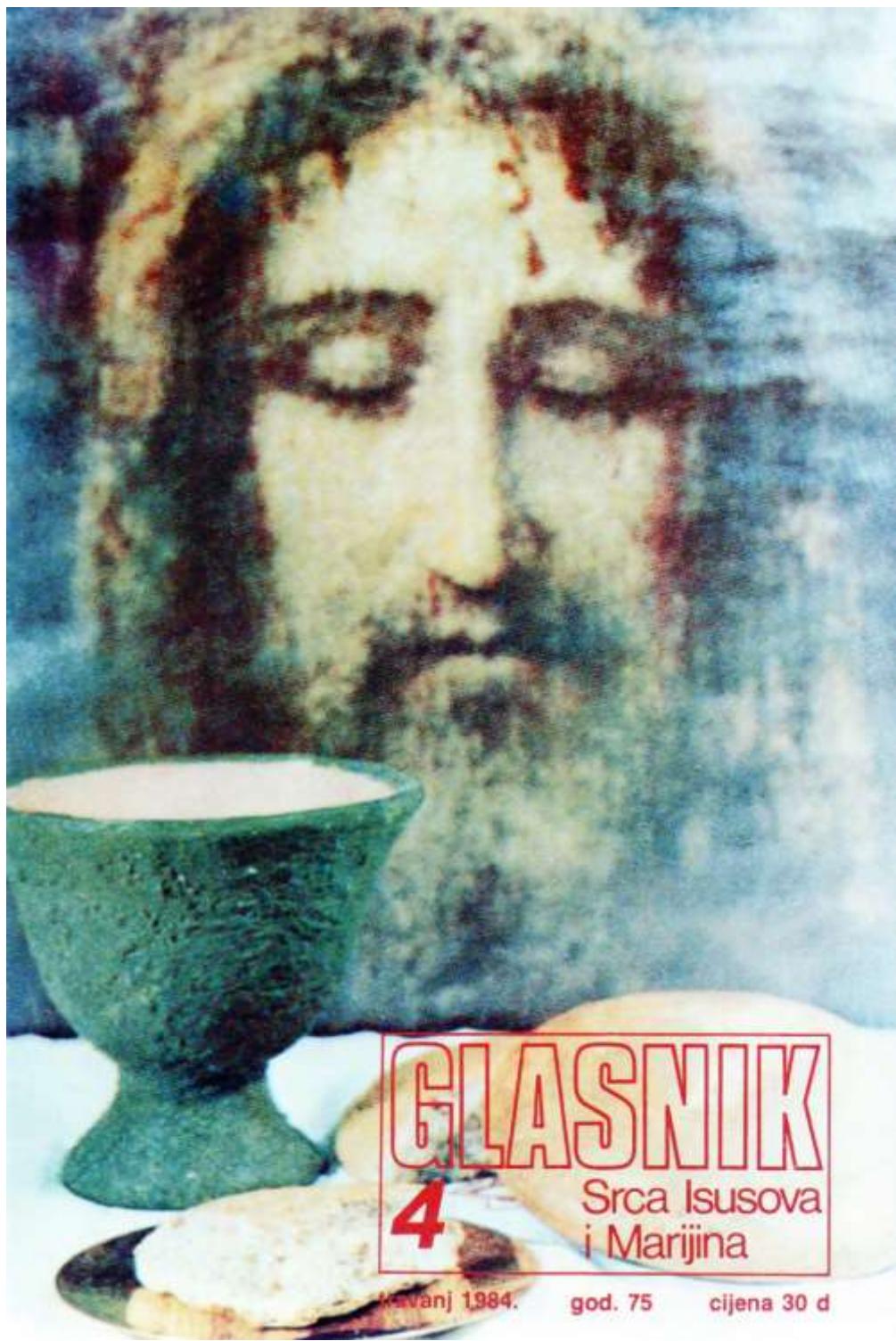
Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ... sv. Josipu, sv. Leopoldu i svima svetima za moje ozdravljenje i za veliku milost. — M. Dončević, D. Andrijević
- ... Gospod od brze pomoći i sv. Antunu za mnoge milosti. — N. N., Podravina
- ... na uspjeloj operaciji mojih dviju unuka. — Marica Jambor
- ... Gospod Lurdskoj, sv. Leopoldu i ostalim zaštitnicima što su mi unuci sretno položili ispite
- ... za primljene milosti. — J. D., Strizivojna
- ... Gospod od brze pomoći, sv. Antunu i svima svetima za pomoć u potrebama i za zdravlje. — A. P., Sl. Šamac
- ... sv. Josipu, sv. Nikoli Taveliću i svima svetima za pomoć u poteškoćama. — Marija Petrić, Sl. Šamac
- ... Gospod Medugorskoj i sv. Leopoldu za ozdravljenje. — Matija Curić, Đakovo
- ... za mir i slagu u obitelji. — A. S., M. L.
- ... i sv. Tereziji od Djeteta Isusa za primljene milosti. — Durdica Fuček, Lober
- ... što mi je kćer sretno rodila. — Zahvalna majka
- ... andelima i svima svetima što mi se dijete, pri padu na beton, nije ozlijedilo, uz preporuku za zdravlje obitelji. — Draga, Križevci
- ... i sv. Leopoldu što su nam kćerke i unuk ostali živi u prometnoj nesreći. — Jaga i Mirko Mihaljinac, Đišnik
- ... i sv. Leopoldu za primljenu milost. — Tonka P., Zlobin
- ... Gospod od brze pomoći, sv. Josipu i sv. Leopoldu na čudesnom ozdravljenju — Zlata Šorić, Zadar
- ... Majci Božjoj Bistričkoj i sv. Antunu što mi je sestrice ostao živ iza opekontina, dok su liječnici izgubili svaku nadu. — I. J. F. R.
- ... za sve primljene milosti. — Majka, Boca-njevci
- ... Gospod Žalosnoj i svima svetim zaštitnicima za mnoge milosti, a napose za moje i muževe zdravlje i što nam je kćerka rodila zdravo dijete. — Obitelj iz Medumurja
- ... sv. Antunu, sv. Tereziji od Isusa i sv. Ani što smo dobili izgubljene dokumente. — Kata i M. Jakupec, Sr. Mosti
- ... sv. Josipu i sv. Antunu za primljenu milost. — Baka, D. Vidovec
- ... sv. Obitelji, sv. Leopoldu i dušama u distilištu za uspjelu operaciju. — Agneza, Brodanci
- ... i sv. Antunu za primljene milosti. — Durdica Fuček, Lober
- ... i sv. Leopoldu za olakšanje u bolesti. — Z. A., Ključ
- ... i Gospod od brze pomoći za sretan porod kćerke. — Š. T., Črnc
- ... i sv. Anti za ozdravljenje moje djece, uz preporuku za zdravlje cijele obitelji. — Marija Božić, Krčevine
- ... i sv. Anti za poboljšanje zdravlja. — Jelena Vukelić, Novska
- ... sv. Josipu i sv. Moniki na uslišanoj molbi. — Vjerna čitateljica
- ... Gospod od zdravlja, sv. Anti i sv. Leopoldu za zdravlje. — Marija Paletić, Gospic
- ... i Gospod od brze pomoći za sretnu operaciju i za ostale milosti. — Katica Funarić, Perkovci
- ... i Gospod od brze pomoći za ozdravljenje po zavjetu — bez liječnika. — Pava Budimir iz Njemačke
- ... Presv. Trojstvu i svima svetima za mnoge primljene milosti. — Barica Pirin, Dubrava
- ... sv. Antunu, sv. Leopoldu i svima svetima za ozdravljenje našega sina. — Roditelji iz Ilace
- ... i Gospod Ružarici na uslišanoj molitvi. — Slava Mandarić, Čista Velika
- ... sv. Antunu i sv. Leopoldu na uspješno položenim ispitima i postignutom uspjehu u novoj sredini. — Studentica iz T.
- ... i svima svetima, jer su bili u pomoći mojoj kćerkici u prometnoj nesreći; ostala je živa i zdrava. — E. Tolmačević, Forkuševci
- ... Presv. Trojstvu, Gospod od zdravlja i svima svetima za uspjeh na ispitima našeg sina. — Obitelj, Vela Luka
- ... i sv. Maksimilijanu Kolbeu na hitnoj pomoći. — Amalija Bogović, Zagreb
- ... i Petru Barbariću na primljenoj milosti. — Amalija Bogović, Zagreb

**PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NJIHOVOJ ZAŠTITI**

GLASNIK
4 Srca Isusova
i Marijina

Mavnj 1984.

god. 75

cijena 30 d

LIK GOSPODINOV SNIMLJEN SA »SVETOG PLATNA« I EUHARISTIJA

PROLJEĆE JE VRIJEME VELIKOG RADA NA POLJU. RIJEDAK MOTIV SA SLAVONSKO RAVNICE (Snimio: Ivo VRTARIĆ)

O Hostijo spasonosna

Riječ Svevišnja se pojavi,
uz desnu Oca ostajuć,
na posao ruku postavi
i dode kraju stradajući.

Dok s družbom onom zavidnom
smrt spremao mu učenik,
on preda sebe zboru svom
zaodjev se u jela lik.

U prlici ih dvostrukoj
on tijelom, krvlju ponudi,
da tijelu, duši čovječjoj
ko sveta hrana posluži.

O Hostijo spasonosna,
što otvaraš nam širom raj,
sred rvanja sudbonosna
ti jači nas i očuvaj.

Izdaje: Hrvatska pokrajina Družbe Isusove. — Glavni i odgovorni urednik Valentin Miklinbušec. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gašić, Miro Jurčić, Stjepan Kuzmić, Valentin Miklinbušec i Mateo Rusan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vrtarić. — Tehnički urednik: Miro Jurčić. — Adresa uredništva i uprave: Palмотičeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 44-628. — Tisk: »Plamen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 đ. — Godišnja pretplata 360 đ. — Skupne naročnice od deset primjeraka naviše dobivaju 10 posto popusta. — Pretplatu šaljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarska plaćena u gotovini. — Rukopise ne vraćamo.

Urednikova riječ

Zar danas još netko ima vremena sjeđiti i čitati? Osamiti se i razmašljati? Pa još u proljeće kad se užurbano radi u polju da se naknadi zima, i u industriji da se naknade gubici, i u školi da se popune zaostaci? I da nemaš vremena, moraš si ga stvoriti! Zar možemo naprijed bez razmišljanja? Mase Školovanih ljudi su bez posla; droga rastače dušu i tijelo tisućama mladića i djevojaka u cvijetu mladosti; alkohol ruši najbolje nade i u suzama utapa bezbrojne razočarane, a mi bismo mogli naprijed bez razmišljanja!? Nije li to znak tuposti i bijega od vlastite stvarnosti? Ne vuče li nas netko za nos? Ne vodi li nas netko kao stado glupavih ovaca, a praznom propagandom nam obećava bolje sutra, ono sutra kojem već danas pred našim očima razara temelje kradom, psovkom, mržnjom, ubijanjem nerodenih, zavodenjem neiskusnih, i još nas želi uvjeriti da se to nas ne tiče? Zbilja!? Zlo nas rastače iznutra i potape izvana, a ono je najuspješnije kad mi ne razmišljamo.

Znate li zašto mi ne razmišljamo? Razmišljanje nas navodi na djelovanje, a djelovanje je opasno. Jedan koji je molio, razmišlja i djelova, dapače, »prošao zemljom čineći dobro«, svršao je na križu, a svijetu je križ sablažan i ludost. Zato mi radije glavu guramo u pijesak kao noj, da ne vidimo svoju stvarnost.

»O ljudi bez razuma i spore pameti za vjerovanje svega što su proroci govorili! Zar nije trebalo da Mesija sve to pretrpi i tako uđe u svoju slavu?« — Ude u svoju slavu, po muci i smrti. A nama se to ne sviđa. Mi bismo htjeli slavu bez muke i smrti. »Nije učenik nad Učiteljem. Ako su mene progonili, i vas će progoniti!« Zlo i dobro sukobljava se u svakoj generaciji, u svakom pojedincu, a pobeduje ono čemu se mi priklonimo: Dobro ili Zlo. A ti veliš da remaš o čemu razmišljati. Čitaj uskršnji Glasnik, i neka ti pomogne da razmišljaš, djeluješ i pobliđeš zlo u sebi i oko sebe.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. TRAVANJ 1984. BR. 4

S A D R Z A J

HVALA NA PISMU	— — —	112
USKRSNA VJERA, K. Šojat	—	114
SRCE ISUSOVО — IZVOR SPA- SENJA, S. Cetinić	— — —	116
SVE ILI NISTA! R. Grgec	—	118
DUHOVNA ZVANJA — ŽIVOTNI PROBLEM CRKVE, J. Antolović	—	119
V.SIBABA	— — — —	120
KADA »NA OLTAR«? V. Priboić	—	121
KRISTOVA EUHARISTIJSKA PRI- SUTNOST, R. Brajčić	— — —	122
SVETA PRICEST DVAPUT NA DAN, I. Kukula	— — — —	124
SEDMI BRAT, R. Ruthe	— —	125
ZAŠTO NE SLAVIMO DAN GOS- PODNJI? I. Fuček	— — —	128
ISUS JE S ONIMA KOJE ZOVE I SALJE, S. Kuzmić	— — —	130
BOŽE MOJ, ZAŠTO? A. Vido- večki	— — — —	132
KONTEMPLATIVNI ŽIVOT U MI- SIJAMA, M. Rusan	— — —	134
NJEZIN DAR, A. Gabrić	— —	135
NASI NOVI KRŠĆANI, Z. I. S. Miketinac	— — — —	136
NAS SAN JE POSTAO STVAR- NOST, Z. Ravnjak i M. Šokić	—	137
MONIKA SE VRATILA U ZUPU CIMESE, M. Okruglić	— — —	138
POBJEDNICI SMRTI	— — —	139
BRACA SCHOLL, V. Miklobušec	—	140
OGLASI	— — — —	142
ZAHVALNICE	— — — —	143

DOJMILA ME SE TVOJA ISPOVIJEST

Pročitala sam tvoje pismo, i kao što ti kažeš da te dirnula briga za nepoznatog, tako se mene duboko dojmila tvoja iskrena ispovijest. Htjela bih da znaš da sam i ja jedna od tih iz »gomile« mladih, da se i ja često osjećam razočarana i od svih napuštena. Ali vjerujem da je ono najgorje već iza mene. Bilo je to vrijeme kad su se svi moji snovi i ideali počeli utapati u gruboj stvarnosti... Ne vjerujem, Nevene, da je tebi dosta tvojih devetnaest godina. Ne vjerujem da je tvoje pomišljanje na samoubojstvo odraz tvoje želje za smrću. To je samo pokušaj da svoj život promjeniš, to je tvoj revolt prema okolnostima u kojima sada živiš. Sam moraš odlučiti da se trgneš i da se promjeniš. Rješenje neće doći samo po sebi, niti stvarnost može postati ružičastiji zavaravanjem samog sebe i traženjem lažne utjeche u drogi.

Ja svoj život shvaćam kao poseban Božji zadatok. Rode na sam za ljubav, prijateljstvo i sreću, a sve to mogu postići samo onda ako to podijelim s drugima.

Nada

Razradila sam tvoje pismo. Mislim da se izlaz može naći. Pogledaj na život bar s malo volje, bar s malo optimizma. Tebi je tek 19 godina, a veliš da ti je to dosta. A kad bi svi mladi s predvremenim 19 godinama mislili tako, i tako učinili, zar to ne bi bilo glupo? Ako bi bilo glupo za sve, zar ne bi bilo i za tebe

samoga? Ne idи za mariju-nom! Taj sat i pol zadovoljstva je laž. Potraži sreću i zadovoljstvo u drugim stvarima!

»Zar me Bog ostavio?« pištaš. Zašto tako pištaš? Upravo kad nemaš prijatelja, potreban ti je Bog, potrebna ti je molitva. Pokušaj, ustraj, uspjjet ćeš! Potrebna ti je velika volja, malo optimizma, iskrena vjera u Boga i blizina Crkve. Vjeruj mi, bila sam u Istom »sosu«. Stavila sam točku na drogu i ostalo, počela sam iznova, a meni je samo četranest i pol godina.

Marija

Uredništvo Glasnika je dobito više pisama za Nevenu koji je svoju ispovijest iznio u siječanjском broju Glasnika, osjećajući potrebu za trenutkom iskrenosti. Upravo to, potreba za iskrenošću, jedini je put za izlazak iz krize u koju može svatko upasti. Valja biti iskren samome sebi, valja biti iskren svome Bogu, valja potražiti pomoći i u brata čovjeka. Pisma sam dao tome mladiću, a bila su za nj veliko ohrabrenje da ustraje na novom životnom pravcu. Neki su tražili, pisanjem ili telefonski, njegovu adresu. To nikad ne možemo dati, jer ne znamo tko traži. Pismo sa svojom adresom možete mu poslati preko ovog uredništva, a onda neka se on javi vama, ako hoće.

Vesnu iz Pazina (Glasnik 11/1983), tužnu Kristinu iz Rijeke (Glasnik 2/1984), Francisku iz Makarske, Ivu iz Raškog polja molim da posalju svoju pravu adresu, kako

bih im mogao poslati pisma koja ih čekaju u uredništvu.

Urednik

MIKE MILA TE KRI / NK

Zlivim u mjestu gdje nitko ne počuje ni samog sebe, ni svoje bližnje, ni dragoga Božja. Puno se krade i dolazi do grubih svada i tučnjava, a o pohlepi za novcem da i ne govorim. Kao da svatko samo gleda kako bi drugoga uništilo.

Vraćam se nedjeljom iz crkve. Kako mi je teško kad na svakom mjestu čujem psovku, a naročito na usna ma naših mladića. Ja sam za njih luda, blesava, i koješta drugo, samo zato jer idem na misu.

Ne mogu sama za sebe reći da sam dobra. I ja sam slaba i grijehim, ali i ovakva kakva jesam htjela bih pomoći ovom narodu. Znam što me Isus uči, ali kako da to i ostvarim? Htjela bih, i to mi je cilj, da sama budem dobra, a svi ostali bolji od mene!

Kako da se ponašem da ljudi uvjerim da je sveta misa nešto najuzvišenije, a psovka nešto najodvratnije? Pokušala sam proširiti našljepnicu: »U ovoj se kući ne pušuje! Zašto da vrijeđaš ono što ja poštujem?«, ali uza kud. Tada mi svi kažu: »Sa da ćemo baš za inat psovati! Što da činim?«

Nevena

Sve što si rekla o svome gradu, to stoji, ali to je samo dio njegove stvarnosti. No, ta crna strana je tako uočljiva da zasjenjuje onu sv-

jetu. Međutim, crni oblak može zasjeniti sunce, ali ga ne može ugasiti. Tako ni te ružne pojave ne mogu ukloniti iz Zadra prave kršćane koji poštaju i sebe, i bližnjega i Boga. Budeš li bar ti takva, Zadar će biti lijep, a budi sigurna da nisi sama!

Psovka je nerijetko izraz ili bahatosti ili nemoći, tako su je mnogi u mladosti primili od starijih naprosto oponašanjem. Psovka nagradjuje svaku osobu, ali je ta nagrada uočljivija na ljestvici, niježnijem. Zato je uočljivija na ženi nego na muškarcu, na djevojci nego na mlađici, na cvatućoj mladosti nego na oronuloj starosti, jer ona nagrađuje ljepotu duše, pa se štetno odražava i na vanjsko držanje. Kad bi mlađici na to pazili, bilo bi njihovo poнаšanje ljudske, kulturnije i draže. Ali se čini da je nasićnost potisnula i ljudskost, i kulturu i uljudbu, pa društvo plaća tome ceh. Ni mlađi ni stariji nisu svjesni kako psovkom sami sebe blaže. Dakako da se ne može prešutjeti i moralna strana te ružne navike koja je svakako i grijeh. Neki je stoga i zovu davolskim govorom. Jednom mlađicu, poznatom psovaca, dogodilo se da ga je odbila djevojka koju je zaprosio za ženu: »Ne trpim tvoj davolski jezik! On se oženio drugom, sebi slič-

nom. Još mnogo godina kasnije ljudi su na njihovoj djeći pokazivali: »Kunu kako su im kleli i otac i mati!« Žalosno!

A to, Nevena, što ti se rujaju zbog čestita ponašanja i mise, ne osvrči se. Sjeti se one narodne: »Uvijek se žuga zdravome rugal!«

Urednik

ŽELJELA BIH U MISIJE

Poštovani Uredničel Nekoliko ispitā dijeli me od diplome na fakultetu humanističkih nauka u Zagrebu. Odavno želim u samostan. Tu svoju želu nastojat ću ostvariti nakon studija. Osjećam naročitu sklonost prema misljama. Redovnice koje djeluju u mojoj župi rijetko ili nikako ne šalju svoje sestre u misije.

Mnogo sam molila i još uvijek molim za rasvjetljenje, no ne znam u koju bih se redovničku družbu prijavila, koja bi za mene bila najprikladnija.

S mnogo pouzdanja obraćam se na Vas da mi u tome pomognete.

Uz iskrene pozdrave!
Zagrepčanka

Teško je savjetovati nešto tako važno osobi koju čovjek ne poznai i ne zna njezine kvalitete. Stoga ću se ograničiti samo na to da Vam spomenem nekoliko redovničkih zajednica koje šalju svoje članice u misije. To su Ursulince. Adresa Im je: Zagreb, Vlaška 75. Zatim Klijatiteljice Kraljice Kristove, čija je adresa: Zagreb, Tuškanac 56. Sestre Franjevke Splitiske provincije imaju svoju misiju postaju u Zairu, gdje djeju zajedno sa Franjevcima

Splitske provincije. O njima se propitajte kod otaca Franjevaca kod Gospe Lurdske. I sestre Franjevke misionarke, koje imaju svoju kuću u Zagrebu, Svačićev trg 4/III., šalju svoje članice u misije.

PROSLAVILI ZLATNI PIR

Na Božić 1983. godine, zlatni pir svoga braka proslavili su u Đakovu Tomo Vučadić rođen 1903. i suprugu mu Milku rođ. Medvidović, rođena 1913., a oboje potječu iz Bosne. Zeljno su čekali da će se tog dana naći uz njih sva njihova živa djeca, ali to nije bilo moguće. Od šestero još žive djece samo pet ih je došlo sa svojim bračnim drugom.

Tomo i Milka imaju pet živih sinova i jednu kćer, i za sada 17 unučadi. Vjenčati su se u Gornjem Vakufu 2. veljače 1931., a sada žive u Đakovu. Slavljenicima je svoj blagoslov i čestitku poslao i Mons. Ciril Kos, a obred zlatnogира obavio je svećenik I. Šešo. Brojna obitelj radošno je molila i pjevala. Jedan sin je cijelo slavlje i filmski snimio za dragu obiteljsku uspomenu. Slavljenici ističu da su odavna pretpostavci Glasnika koji uvijek rade čitaju.

Ivan ŠEŠO

Uskrsna vjera

Vrhunac svih naših kršćanskih slavlja je Uskrs. Tom svetkovinom na otajstveni način u Crkvi proživljavamo istinu u koju vjerujemo i u kojoj živimo: Krist Gospodin, nakon što je prošao ovim svijetom i proživio ovaj naš ljudski život, objavio nam Radosnu vijest — spasenje, i to zapečatio vrhunskim djelom ljubavi prema svome Ocu i prema nama ljudima u smrti na križu, uskrnuo je i danas je živ!

VJERA PRIMLJENA OD APOSTOLA

Ovu smo vjeru primili od apostola. To je ona ista vjera koja se već stoljećima prenosi od koljenja na koljeno. To je uskrena vjera, za paljena kao svjetlo u praskozorje one malene Kristove zajednice, vjera koja je postala sigurnost svih naraštaja Kristovih učenika do danas.

Apostoli su postupno došli do te vjere. Ona vjera kojom su u Krista povjerivali dok je još bio vidljiv i hodao ovim svijetom kao Bog i Co-

vjek, doživjela je promjenu njegovom mukom i smrću, na križu. Oni su time bili zatećeni, iznenadeni i preplašeni; razbjegali su se i sakrili nakon svega onoga što se dogodilo njihovu Prijatelju i Učitelju.

Vijest da njegova tijela nema u grobu, još ih nije dovela do uskrsne vjere. Tek kad su i sami došli do groba i vidjeli da je prazan i u njemu povođi u koje je bilo povijeno Isusovo tijelo, u njima se nešto počelo dogadati. Nešto im je svitalo: Da je netko ukrao Isusovo tijelo, odnro bi i povoje. Dogodilo se s njima isto što i s ona dva učenika na putu u Emaus: odjednom su shvatili «da je sve to trebalo tako biti», da je upravo ono zbog čega je njihova vjera doživljavala križu, zapravo vrhunac onoga što je Bog u Isusu Kristu učinio za čovjeka — smrt iz ljubavi.

SMRĆU NA KRIŽU KRIST JE POBIJEDIO SMRT

Mi smo ljudi takvi da ne možemo odjednom vidjeti svu

stvarnost. I naše proživljavanje otajstava spasenja svraća našu pozornost redovito na jedno otajstvo, na »dio«, pa onda izgleda kao da su ostala otajstva u sjeni, iako se pojedina otajstva nadovezuju jedno na drugo u odvijanju liturgijskih slavlja kroz godinu. U svakom je, međutim, otajstvu nekako sve sadržano. Od začeća do uskrsnuća cijelo je Kristovo djelo jedno jedincato djelo Očeve proslave i našeg otkupljenja.

Bog nas evojim djelima iznenaduje. Njegova djela ne bismo smjeli međusobno mjeriti i uspoređivati, jer su sva nekako nedokućiva i neizmjerna, sva su ona zapravo jedno djelo. Božje djelo za čovjeka. Mi se ipak posebno divimo Božjoj dosjetljivosti u Utjelovljenju, savršenstvu Božjeg ophodenja s čovjekom u Isusovim putovanjima zemljom, u njegovu propovijedanju i pomaganju ljudskoj bijedi. Dah nam staje na Golgoti, na kojoj nam otvoreno Božansko Srce u smrti iz ljubavi za sve ljudе, pokazuje neizmjerno božansko darivanje samog sebe

bez pridržaja, darivanje koje najčešće govori o načinu kako Bog kraljuje i uči kreveti svoje podanike.

Kristova smrt na krizu zapravo je onaj čin kojim je pobijedena smrt i čovjeku darovan život. Tako se Uskrs na neki način događa već na krizi. Kristovo, naime, uskrsnuće ne smijemo i ne možemo promatrati odvojeno od njegove žrtve na krizi, kao što ni krizu ne bi imao smisla bez uskrsnuća.

»VI ĆETE MI BITI SVJEDOCI!«

Zivot koji nam je darovan Kristovom smrću i uskrsnjem, svaki krštenik nosi u sebi. Onaj Duh koji je Krista uskrisio, i nas je preporodio za djecu Božju. Taj je život neizrečiv i neuvhvatljiv našim ljudskim predodžbama i pojmovima. Naš je ljudski jezik preslab da bi ga mogao izraziti.

Ipak mi taj život, koji nosimo u sebi, pokazujemo i očitujući svijetu. Sam je Krist tako htio: »Vi ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu i sve do kraja svijeta.« Apostoli su ovu sigurnost vjere, koja je Kristovim uskrsnućem zapaljena u njihovim srcima, svjedočili svojim riječima i životom. Oni su s Marijom, Majkom Isusovom, bili Pravčika od koje smo i mi tu vjeru »baštinići«, i mi danas nastavljamo njihovo djelo svjedočenja.

Krist Gospodin je uskrsnuo. On je živ i slavan, prisutan i djelatan u svojoj Crkvi, u nama. Njegovo se djelo preko nas mora očitavati svijetu danas. To je naša velika dužnost i odgovornost.

Kornelije ŠOJAT

MOLBA POTPISANA KRVLJU

Preko 132.000 litvanskih katolika je potpisalo molbu da se puste iz zatvora na slobodu dva katolička svećenika, Alfonsas Svarinskas i Sigita Tamkevičius, koji su prošlog ljeta osuđeni na deset godina zatvora. Od tih potpisnika 220 ih je svoje ime ispisalo vlastitim krvlju. Tajna policija je pohvatala sakupljače potpisa i kaznila ih s 50 rubalja globe. Ministar pravde Im je preko televizije zaprijetio da će ih pohapsiti i staviti pred sud.

LOGOR I PROGONSTVO

U Šitomiru u Ukrajini osudili su pjevačicu Sofiju Bejak na pet godina logora i još pet godina progonstva što je širila knjigu o Fatimi, a to je prikazano kao »protusovjetska agitacija i propaganda«. Budući da je 1983. posjetila i svoje rođake u Poljskoj, predbačeno joj je da održava veze s poljskim zabranjenim sindikatom »Solidarnost«.

STRAJK GLADU

Vladimir Poreš, nekadašnji voditelj pravoslavnog seminara u Lanjingradu stupio je u zatvor, s pet drugih zatvorenika, u strijek gladi. Na taj način žele upozoriti na sve teže uvjete u zatvoru. U tom zatvoru u Čistopolu zatvoreni tuku, hrana je ispod najnužnije za održavanje života, a trajanje zatvora može se svakome zatvoreniku i bez suda produžiti do pet godina.

(Crikveni Glasnik Gradišća, 19. veljače 1984., str. 2)

POŠTOVANI OČE STJEPANE!

U lipnju prošle godine, na sam blagdan Srca Isusova započeli smo duhovne vježbe na Fratrovcu u Zagrebu. Ja štujem Presveto Srce Isusovo od svoga djetinjstva, pa mi je to bilo posebno dragoo. Kad sam došao u vaš park, a duhovne vježbe sam obavljao već po drugi puta, odmah sam otišao u šumicu koju su slavuji ispunjali svojim pjevom. Dušu su mi prožimali osjećaji »Pjesme stvorova«, koju je ispevalo sv. Franjo Asiški.

Po povratku iz šumice, sreća sam jednog časnog brata, koji me je pozdravio riječima: »Dobro nam došli na oranje!« Potom mi je tumaćo da se ljeti ne ore duboko da se zemlja ne prosuši nego samo plitko i mora se dobro poravnati, da vлага ostane što dublje i što dulje u zemlji. To je oranje na polju. »Ali vi ste došli orati u duši. To oranje mora biti što dublje, da rosa Božje milosti zade što dublje, kako srce ne bi zahvatila nikakva suša. Još danes sam zahvalan bratu za te riječi, jednostavne, ali mudre.

Za sve ono što smo čuli, vidjeli i doživjeli, zahvaljujem Duhu Svetom, koji je nadahnuo našeg duhovnog vodu da u naša srca posjede samo birano sjeme Božje riječi. Hvala i njemu, i do ponovnog vidjenja!

Ivan Crnčević

Ognjište ljubavi, Posuda pravde, Punina debrote

Piše: Srećko CETINIC

Razgovor o ljubavi vrvi nesporazumima. Ljubav se često poistovjećuje sa sklonosću, ili se jednostavno misli kako je dovoljno uspostaviti neko zajedništvo pojmove i osjećanja, te početi smatrati da među ljudima vlađa ljubav.

Izvorna evandeoska ljubav posve je nešto drugo. Ona je bogoslovna vrlina, nadnaravnog svojstva, od Boga ulivena, koja se kao i svaki drugi milosni dar potpuno i divno uklapa u prirođenu moralnu vrlinu ljubavi, koju nam je Stvoritelj predao u baštinu već od prapočetka čovječanstva.

Po milosnom daru ljubavi mi Boga ljubimo iznad svega, kao beskrajnu, savršenu i vrhunsku Dobrotu, a sve ostalo, radi Njega. Stvorovi su toliko dobri i dragocjeni, koliko su odsjaj božanskoga sjaja, koliko oponašaju i ponazočuju vječnu i nestvorenu Dobrotu. Naša ljubav prema stvorovima bit će utoliko sadržajna, zrela i moćna, ukoliko je žarište našega srca kadro da sve više i više u-

pija i zrači svjetlosne snopove Božje dobrote, koja tako raskošno i rasipnoblista iz svakoga stvora.

U krčanstu je ljubav prema bližnjemu ravnopravna s ljubavlju prema Bogu! Jednu i drugu zapovijed ljubavi vezuje neraskidiva veza svedarežljive Božje dobrote. One su kao dvije strane jednog te istog lista »Božanske Povelje o Ljubavi«.

SRCE ISUSOVO, ŽARKO OGNJIŠTE LJUBAVI

Kao što se u ognjištu podržava i ražiže vatra da plam-sa sve više i jače, tako se i u moralno zdravom ljudskom srcu podržava i ražiže ljubav!

Nažalost, zbog ljudskog odgovornog prialjanja uz grijeh, gase se vatre ljubavi u ognjištima mnogih srdaca.

U Kristovu Srcu ne gasi se oganj ljubavi! Iako je Krist sve grijeha svijeta usvojio, On ni uz koji od njih nije prionuo. Stoga naši grijesi i nisu u stanju uturnuti vatre Njegove ljubavi, nego

ljubav Srca Kristova svojim žarom sažiže sve naša: grijeha i svaku našu krvnju!

»Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jednorodenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u Nj vjeruje, već da ima život vječni. (Iv 3, 16). — »Došao sam da bacim oganj na zemlju, pa kako bih želio da se već zapali!« (Lk 12, 49).

Ovaj vjekovni vapaj Kristove čežnje da bi i naša srca zapalio na ognjištu svoga Srca, barem jednom na godinu, na Veliku subotu, odjekuje snažno duhovnim prostranstvima Kristove Crkve, neodoljivom snagom bogoslužnih znakova, prigodom vazmenog blagoslova ognja, na početku Uskršnjog bдljenja.

U svjetlu uskrsnog ognja ni najmanje nije čudnovato što je istaknuta mističarka Margaret Marija doživjela u duhovnom vidjenju, kako joj Krist s blještavog prijestolja, sav obasjan bljeskovima žarkog plamjenja što je buktilo u Njegovu Srcu, zanosno govorí o spasonosnom poža-

nu ljubavi koji bi trebao zahvatiti sav svijet.

SRCE ISUSOVO, PRAVDE I LJUBAVI PUNO

Tečka stradanja i u nebo vapijuće nepravde navodile su ljudi na tolike krive zaključke, pa su pravdu, dobrotu i ljubav rastavljali, suprostavljali i sukobljavali. Mnogi su gotovo uvjereni da onaj koji hoće biti pravedan ne može u isti mrah biti i dobar, a tko hoće biti dobar i pun razumijevanja za svakoga, da taj uistinu ne može biti i pravedan!

Ipak, ljudi zdrava suda, smirena, ali topla srca, shvaćaju da u svakoj odgojenoj i odgojnoj sredini, u svim prirodno zdravim postupcima i odnosima, upravo nesebična i žarka ljubav pretpostavlja potpunu pravdu, pravednost i pravilnost. Trajan i pouzdan mir plod je pravde, a pravednost je nezamjenjiv uvjet svakog iskrenog i dušokog prijateljstva.

Dragocjena posuda Srca Kristova sadrži i čuva u sebi uistinu spasonosne i životverne »duhovne pomasti«, dvije najveće dragocjenosti ljudskoga života: pravdu i ljubav.

Isusovo je Srce jedino srce svijeta koje ima jednako istančan sluh za ugrožena božanska prava, kao i za bledu,jad, stradanje i tugu svakoga čovjeka. To dlvno, sveto Srce ima neospornu, čudesnu moć da daje zadovoljavajući i cijelovit odgovor, utemeljen na pravdi i ljubavi, kako Bogu tako i čovjeku.

Povelje Poslanice predaju nam Utjelovljenje Sina Božjega kao jedinstven čin neograničena zadovoljštine

povrijedenoj Božjoj pravdi, te istovremeno i najpozvanije očitovanje beskrajnog čovjekoljubija Boga našeg.

Iz Kristova Srca prostječe i čini ljubavi, dostojni božanskih zajedništva, a izviri u bujice spasonosne pravde, milosrđa, oproštenje i ljubavi.

Posuda pravde i ljubavi osebujna je oznaka Srca Kristova. Isus govori s jednako, upravo iznenadujućom i zbumujućom jasnoćom, kako protivnicima, tako pristašama i prijateljima.

U odlučujućem ausretu s protivnicima Krist pita: »Zašto ne razumijete govora moga? I ne čekajući njihova odgovora, sam postavlja jasnu dijagnozu: »Jer niste kadri slušati moju riječ. Vi imate davla za oca i hočete da vršite želju oca svoga.» (Lk 8,43).

Kad su Krista počeli napuštati i dotad oduševljeni pristaše, štovise i vlastiti učenici zbog Njegovih jasnih i odlučnih stavova o euharistijskom darivanju svoga tijela i krvi, Krist je u tom potresnom i presudnom trenutku bio pripravljen ostati i bez svojih izabranih Apostola, nego da proračunatim odstupanjem ublaži jasnoću i odlučnost svojih riječi o Euharistiji. Potresen do u dno duše, upita svoje Apostole: »Zar ćete i vi otići?» (Lk 6, 67).

SRCE ISUSOVO, DOBROTE I LJUBAVI PUNO

Propusti, promašaji, neuspjesi, muke i tjeskobe ne bi nas trebali ni smjeli udaljavati od Isusa. U svim tim pojavama kriju se i toliki nešlučeni poticaji koji nam

pomežu da se i u takvim okolnostima, kao i u mnogo težim, uvijek pouzdamo u Kristovo Srce, dobrote i ljubavi puno.

Evangelisti posebnom pominjem bilježe tolike pokrete Kristove tako zdrave i bogate osjećajnosti, u zaista bujnom rasponu najrazličitijih osjećaja: od suošćenja do zahvalnosti, od žalosti do radosti, od nježnosti do placa, od srdžbe do povjerljive prijaznosti, od tjeskobe do odvažnog predanja.

Doživljajnu ljubav Kristova Srca učili su i neki od njegovih ljutih protivnika dok su ga motrili kako plače pred Lazarovim grobom, pa kad su i sami bili zahvaćeni tim uzbuđljivim dogadjajem, nisu se ustručavali priznati: »Gledaj, kako ga je ljubio!» (Lk 11).

Punina dobrote i ljubavi izvire iz Srca Kristova: »Ljubeći svoje koji su na svijetu, iskazu im do vrhunca ljubavlju.» (Lk 13,1). Kristova je ljubav slobodna od bilo koje računice, jer sva smjera k punini ljubavi u neograničenom zajedništvu: »Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda.» (Lk 15,5).

Zračenje dobrotom odlična je evake iskrene ljubavi, a pogotovo Kristove ljubavi. Dobro se sama od sebe izrajuje, prinosi, dijeli ali ne smanjuje, te se sve više i više dariva, sve do potpunog predanja, kojim omogućuje i održava svestrano i trajno zajedništvo.

Apostol Petar izrekao je o Kristu kratko, a sadržajno priznanje neposrednog očevice: »Prošao je čineći dobro.» (Dj 10,38).

Sve ili ništa!

Piše: prof. Radovan GRGEC

Takav je čovjek. Njegovo srce čezne za puninom života i ne zadovoljava se bilo čime. »Čim željena cilja se dovreba, stó mu želja novih iz njeg klije«, pjeva Preradović. Sv. Augustin nam govori o tom kako je ljudsko srce u vijek nemimo dok se ne smri u Bogu.

Jest, naše srce želi sve, i samo Bog može ispuniti tu želju. Slično kao u Pascalovoj »okladu«, čovjekov se život ulazi u sve ili ništa. Međutim, o nama ovisi što ćemo odabratiti: puninu života u ljubavi ili ništavilo umiranja bez ljubavi, sve ili ništa, večnu sreću ili nesreću.

Cesto zaboravljamo da potpunu, tj. besmrtnu i vječnu sreću možemo postići tek nakon smrti. Otkupitelj čovjeka podnio je iz ljubavi prema nama našu ljudsku smrt i uskrućen je preobrazio u život, i za svakog kršćanina smrt znači susret s uskrsnjim Spasiteljem i uskrućenje na život. Smrt je sažetak i pročišćenje čitava života.

U Svetom pismu čitamo kako će jedni uskrenuti na

život a drugi na smrt. Vjera u uskrućenje tijela zaeniva se na Uskrućenu Isusa Krista, koje je stvarni dogadjaj naše povijesti a ne samo doživljaj vjere. »Ako Krst nije uskručnuo, neosnovana je naša vjera«, piše sv. Pavlo u 1. poslanici Korinćanima, a sv. Ivan nas uvjerava da će »mrtvi očivjeti i uskrenuti tijela« (iv 26,19).

Čežnja čovjeka za postizanjem potpune sreće nije, dakle, tlapnja. Čovjek je jedinstvo duše i tijela, i bez toga jedinstva, bez te cjeline, nema ni njegove osobnosti. U uskrućenju on doživljava puno ostvarenje vlastite osobnosti, puninu sreće i života. I samo takva sreća može ga potpuno zadovoljiti i učiniti blaženim. To je ono »sve« za čim čezne i teži svim svojim bićem.

Časovite i privremene radošti, zadovoljstva i užici isprepliću se u našem životu sa žalostima, tjeskobama i patnjama. Nestalnost i promjenljivost sreće mnoge tjeera u sumnju, malodušnost i očaj. Vjera u uskrućenje, pak, ispunja ih nadom u pobjedu

nad bolju, smrću i ništavilom.

Ljudsko stvorenje vapi za oslobođenjem i uskrućenjem. Nismo stvorenji za ništavilo nego za besmrtnost. Tijelo se, doduše, nakon zemaljske smrti raspada i postaje »trava«, kako reče pjesnik Cesarić. Njegovoj pjesmi »Kada budem trava«, odgovorio je svojom pjesmom kršćanski pjesnik Ante Jakšić, kao što je svojedobno svojom kršćanskim nadahnutom pjesmom Ton Smerdel odgovorio na pjesmu Ivana Gorana Kovačića »U planini mrkoj nek mi bude hum«.

U svakom slučaju, smrt je velika zagonetka i tajna u Božjem otkupiteljskom planu, a uskrućenje je rješenje svih naših teškoća, oslobođenje od ništavila, ono »sve« u koje ullažemo svoje življjenje i umiranje.

Opredjelivši se za »sve«, kršćanin hiti u susret uskrom Spasitelju s biblijskim usklikom (koji je izabran kao geslo ovogodišnjeg Nacionalnog euharistijskog kongresa):

»Dodi, Gospodine ţesel!«

Nakana Apostolska molitve

ZA DUHOVNA ZVANJA

Duhovna zvanja - Životni problem Crkve

Tri dana prije nego je na njega izvršen svetogrodnji atentat, 10. svibnja 1981., Ivan Pavao II. je u bazilici svetoga Petra svećanom koncelebracijom otvorio »Drugi međunarodni kongres biskupa i drugih odgovornih za promicanje duhovnih zvanja«. U svojoj propovijedi Papa je tada rekao: »Problem zvanja ne prestaje biti problem koji mi naročito leži na srcu. To sam rekao i u drugim zgodama...« Zaista, Papa je to mnogo isticao na svojim brojnim putovanjima te u službenim susretima s biskupima čitavog svijeta, koji po dužnosti dolaze u Rim »ad limina« (službeni izvještaj o stanju u pojedinim mjesnim Crkvama). Sve te svoje riječi sažeо je sam Papa ovako: »Problem svećeničkih zvanja, a također i redovničkih muških i ženskih, reći ću otvoreno, temeljni je problem Crkve.«

Zašto je to baš tako i nikako drugačije, objasnilo je sam Papa. — Zato što su zvanja životni dokaz Crkve. Samo život rada život. Ako u jednom narodu, biskupiji, župi ili redovničkoj družbi nema duhovnih zvanja, onda je to znak života. Ako ih nema, onda je to znak sporijeg ili bržeg umiranja;

— Zato što su zvanja uvjet životnosti Crkve. Crkvi su potreblji svećenici za slavljenje euharistije i dijeljenje sakramenata, a redovnici, da bi u vremenitom poretku pružali radikalno evanđeosko svjedočenje za Kraljevstvo nebesko.

U »Glasu Koncila« od 8. siječnja 1984. mogli smo pročitati da »u cijeloj Baranji nema časnih sestara«. Ta vijest me stegla oko srca. Ako ne bude duhovnih zvanja, što ne dao Bog, mogla bi se »Baranja« proširiti i na druge hrvatske krajeve, a i drugdje po svijetu. Zato nam valje opet priotiti na molitvu, prokušano sredstvo koje nam preporučuje i sam Gospodin.

Valja moliti, jer cijela kršćanska zajednica mora biti nalik na onu pravu Crkvu koja je bila postojana u molitvi. U Djelima apostolskim o njoj čitamo: »Svi su bili jednodušno ustrajni u molitvi zajedno s nekim ženama, Isusovom majkom Marijom i braćom njegovom« (1, 14).

Valja moliti za zvanja, jer se radi o milosti koja nadilazi sve čisto ljudske račune, i jer vjerujemo da je molitva onda najuspješnija kad molimo za ono što je u skladu s voljom Božjom. Molitva raspoložuje srce na prihvata-

anje poziva koji sam Bog upućuje čovjeku.

Dakako da molitva mora biti dobra i kvalitetna. Ona će, pak, biti takva kad bude plod vjere, otvorenosti i raspoloživosti prema Bogu. Ona je nedjeljiva i od obraćenja i od kršćanskog svjedočenja. Ona djeluje i da se čovjek suoči s Kristom, da postaje sjedinjen s Bogom. Ako u Crkvi bude takve kvalitetne molitve, pa i u našoj domaćoj Crkvi, bit će sigurno i duhovnih zvanja.

Josip ANTOLOVIĆ

Francuzi visibabu zovu »perce-neige« - »probisnijeg«. To je posve shvatljivo za kraljeve četiriju godišnjih doba. Visibaba se, naime, u takvim krajevima pojavljuje po šumama i livadama već u pramaljeće kad još snijeg nije posve okopnio. Malena je to biljica, a spada u porodicu sunovrata. To ime porodice, kao i naše narodno ime ukazuje na njezin izgled. Visibabini, naime, cvjetovi stoje pojedinačno na stabilici podignuti — sunovraćeni.

Cvijet visibabe osobito se ističe sa svoja tri izvanjska posve bijela listića. Radi toga je uz pojavljivanje u snijegu i dobila znanstveno ime »galanthus nivalis«, što znači snježni mlijecni cvijet. Mi bismo je, prema tome, mogli zvati i »snježana«.

Jest, istina je da se obično ljubica uzima kao simbol poniznosti, a lilijan opet kao znak čistoće. Međutim, visibaba to oboje ujedinjuje. Ali budući da nije dovoljno poznata, ne navode je kao spomenute simbole, lako ona to s punim pravom zaslužuje.

Zar malena visibaba s pognutim cvjetom izvrsno ne simbolizira skromnog i poniznog čovjeka? Zar njezine potpuno bijele latice nisuisto tako slika čiste i nevine duše? Zato ćemo je ovdje uzeći ujedno kao simbol i poniznosti i čistoće. Iako smo svjesni da time odstupamo od uobičajenog simboličkog u asketskom nazivlju.

Kao što je oholost najpogljičnija strast na čelu 7 glavnih grijeha, i zato najveća zapreka savršenosti, tako je i, obratno, poniznost najpotrebnija vrlina, osnova svih kreplosti. Ohol čovjek smatra sebe najvećom vrednotom, kojoj se sve mora pokloniti; a ponizan je svjetan svoje slabocene i obuzdava sklonost za isticanjem, poput visibabe. Ponizni ne traže ni moći ni slave. Skroman je u govoru, nešnji i vladaju. Jednom riječi, naslijeduje poniznog Isusa, prema onoj molitvi: »Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!«

Kao što je nečistoća ružna i ogavna, tako je i, obrnuto, čistoća poput snježno-

-bijele visibabe lijepa i prijatljiva. Zato i Sveti Pismo kaže: »Kako je divan čist naraštaj u sjaju svome!« (Mudr 4,1)

Pratilice čistoće su stidljivost, kao urođena težnja za skrivanjem najintimnijih dijelova tijela, i čednost, kao otkrivanje vanjskog lica čistoće u nošnji i vladanju. Čiste duše već ovdje na zemlji imaju predokus nebeskog blaženstva. Kao što pogнутa i bijela visibaba u pramaljeće probija snijeg da je slijedi i drugo cvijeće i ljepotom okiti prirodu, slično u preporodenom vjerskom životu poniznost i čistoća moraju biti temelj, početak drugim krepostima, koje će resiti sav duhovni život vjernika.

Iz knjige »U zrcalu prirode«, koju je napisao profesor biologije fra Rajko Radilić. Knjiga će dobro doći svima koji žele razmatrati o prirodi uz primjeru na čovjeka, osobito vjeroučiteljima, župnicima i propovijednicima. Naručuje se na adresi: »Sveti baština« B. Kovačića 37, 80240 DUVNO.

Kada »na oltar«?

Brojni štovatelji Petra Barbarića pitaju kada će taj užorni mladić biti proglašen blaženim? To pitanje oživi osobito svake godine u travnju, jer tog mjeseca je Petar i umro. Sadašnji vicepostulator u toj kauzi bio je nečavno u Rimu gdje je razgovarao s prefektom, tajnikom i podtajnikom Svetе kongregacije za proglašenja sveima i blaženima. Razgovarao je i s o. Pavlom Molinari, generalnim postulatom svih isusovačkih kandidata za oltar. Evo što nam o. Vladimir Pribanićjavlja povratak iz Rima.

B skupijski informativni proces o glasu svetosti Petra Barbarića je završen, dokumenti su prevedeni na talijanski i nalaze se u generalnoj postulaturi Družbe Isusove u Rimu. Međutim, proleće je godine stupio na snagu novi Crkveni zakonik, koji ponešto mijenja i to pitanje. Tako će sada trebati informativni proces o glasu

svetosti nadopuniti dokazom da je kandidat posjedovao krepštiju u herojskom stupnju. Na tome se već radi, i nadamo se da neće dugo trajati. Traži se, nadalje, prikaz prilika mjesne Crkve iz koje je kandidat ponikao. Kvalitetan prikaz života Katoličke Crkve u Bosni i Hercegovini do Barbarićeva vremena uključno, napisao je profesor povijesti o. Blaž Čavec. I taj prikaz već je preveden na talijanski, a o. Molinari ga je toplo pozdravio.

Za proglašenje nekog sluga Božjeg blaženim traži se na njegov zagovor bare jedno čudo. To čudo ispituje spomenuta rimska kongregacija uz suradnju liječnika svjetskog glasa, a provjere su veoma stroge. Iako se na Petrov zagovor stalno događaju »čudesna uslišenja«, teško je svako stručno ispitati i dokumentirano poslati u Rim. Sada imamo svu potrebnu liječničku dokumentaciju o ozdravljenju jednog dječaka od atrofije mozga, po zagovoru Petra Barbarića. Sveti kongregacija je upoznata s tim

slučajem u glavnim crtama, te je zatraženo od vicepostulatorice da sve dokumente posalje u Rim na razmatranje. To je sada u toku.

Vicepostulator je u Rimu informirao razne crkvene ugleđnike o aktualnosti kauze Petra Barbarića i naišao na veoma lijepo zanimanje. Među njima je i kardinal Petar Palazzini, koji je poljubio Petrovu sličicu s tekstom na engleskom jeziku i obećao da će se moliti za Petrovu beatifikaciju. O aktualnosti kauze informiran je i sam Sveti Otac. Kad mu je vicepostulator preporučio tu stvar u molitve, Papa je odgovorio: »Molit ćemo zajedno!«

O svemu ovome obaviješten je i naš kardinal uzorci gospodin Dr Franjo Kuharić, koji će posebnim pismom svetom Ocu iznijeti aktualnosti Petrove kauze za Crkvu u Hrvata. Opširnije o svemu ovome možete čitati u »Biltenu Petra Barbarića« koji će izići u svibnju, a dobije se na adresu: Vladimir Pribanić, Poljana 27, III. br. 1, 58000 Split.

Vladimir Pribanić

NA PETROVO (29. lipnja) NA »BOJNIM TRAVNIČKOM GROBLJU«, GDJE JE PETAR BARBARIĆ BIO POKOPAN, SKUPI SE MNOSTVO PETROVIH STOVATELJA I PRISUSTVUJE SV. MISI

Kristova euharistijska prisutnost

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

Glavni sadržaj euharistije je Isus. Po njoj nas on sjedinjuje sa sobom, sabire u jedno u Duhu Svetom i drži nas u jedinstvu kao zrnca u krunici, kao udove jednog tijela.

EUHARISTIJA NIJE SAMO PREDOČAVANJE

Neki bi htjeli u euharistiji vidjeti samo puko predočavanje Kristove smrti, u znak kako se i mi po Kristovu primjeru moramo žrtvovati za druge. Pri tome zaboravljaju na stvarnu prisutnost Onoga koji je taj primjer dao. Euharistija jest, doduše, primjer žrtvovanja sebe za druge, ali ne »jedan primjer među ostalima«. Ona je sasvim iznimski primjer.

Isus nam svojom žrtvom i smrću ne daje samo primjer kako treba da i mi činimo, nego nam svojom smrću i uskrsnućem pribavlja snagu da i mi tako možemo činiti. Bez njegove pomoći ne možemo raditi ono što on radi, ni onako kako on radi. »Bez mene ne možete ništa učiniti.« (Iv. 15, 5), rekao nam

je. Najmanje se bez njega možemo dati braći za »kruh i vino«. Stoga se euharistija ne može svesti na puko predočavanje primjera darivanja života za druge bez prisutnog Isusa kao naše hrane, od kojega dobivamo snagu za potpunit ljubavi prema bližnjemu.

EUHARISTIJA JE STVARNA ISUSOVO PRISUTNOST MEDU NAMA

Isus nije u euharistiji prisutan samo zato da ga časimo. On nije samo za oltar. Ako je na oltaru prisutan prošli dogadjaj Kristove smrti i uskrsnuća, tada je na oltaru prisutno i ono Isusovo predanje. Ocu svoga života za druge. Prevedeno za naše vrijeme to znači: Isus se na oltaru predaje za nas danas i za naše suvremenske. Na oltaru nije samo spomen nekog čina iz prošlosti, nego ta prošlost postaje sadašnjost.

Ukloniti se u to predanje, dati se njime povući u vratolomiju života za druge —

to znači slaviti euharistiju. Ne htjeti zborom i tvorcem biti za druge, znači »sterilizirati euharistijsku žrtvu od njezinu učinka, a onda imamo badava o njoj uzvišene misli; znači zanijekati Duha Svetoga koji po njoj, s nama i preko nas sabire svijet u Kristovo Otajstveno Tijelo; znači, dosljedno, zanijekati pravu Kristovu prisutnost u euharistiji.

SABRANI U ISUSOVU IMĘ:

Počeo smo utvrdili Isusovu prisutnost u euharistiji, i upozorili na opasnost da je krivo shvatimo, pogledajmo sada u kakvom je odnosu ona s Crkvom.

Iako je, naime, euharistijska Isusova prisutnost svježarsna i maksimalna — ta prisutna je dušom i tijelom — ipak se i ta prisutnost naslanja na one Isusove riječi: »Gdje su dvojica, trojica sabrana u moje ime, ja sam među njima.« (Mt 18, 20).

I za slavljenje euharistije treba se sabrati u Isusovo

ime. Živa predaja u Crkvi svjedoči da je u kršćanskoj starini onaj koji je vodio euharistijsko slavlje, morao krštenike na to slavlje sabrati, sazvati. Kao što je Otac zvao Isusa na Kalvariju, tako nas zove na euharistiju da se pridružimo Isusu. Zove nas po svojim službenicima.

CRKVA I EUHARISTIJA UZAJAMNO SE PROZIMJU

Zajednica krštenika, sazvana po službenicima Crkve, i pod njihovim vodstvom sabrana na euharistijsko slavlje, u stvari je Crkva, ukoliko je hijerarhijski složena od laika i biskupskog zbora na čelu s papom. I samo ukoliko je baš tako hijerarhijski prisutna na euharistijskom slavlju, na njemu je prisutan raspeti i uskrsli Krist kao euharistijski Otkupitelj. Gdje nema hijerarhije, tamo nema ni Isusove euharistijske prisutnosti.

Isusova prisutnost u euharistiji ovisna je, dakle, o hijerarhijskoj Crkvi i bez nje se ne može ni zamisliti. Ali je i vidljiva hijerarhijska Crkva ovisna o euharistijskom Isusu. Kao milosno otajstveno Kristovo Tijelo, ona može samu sebe uzdržavati i bilježiti porast samo euharistijskim Isusom. Tako Crkva čini euharistiju mogućom, a euharistija opet čini mogućim uzdržavanje i milosni rast Crkve. Tim dvojstvom i njihovim međusobnim djelovanjem Crkva isповijeda da je ona živa pjesma zahvalnica Ocu u Isusu, Njegovu Sinu, živa euharistija, ali da je u stvari i milost, neprestani dar, koji Otac stavlja na naše oltare.

NA OLTARU JE PRISUTNA ISUSOVA POSLUŠNOST

Osvrnuvši se na ovisnost Isusove euharistijske prisutnosti o hijerarhijskoj Crkvi, pogledajmo sada kakav Isus je na oltaru prisutan?

«Krist je po vječnom Duhu prinio sama sebe Bogu kao žrtvu bez mane» (Hebr. 9, 14). Isus, dakle, nije prinio Bogu za žrtvu neki dar, nešto različito od samog sebe kao što su radili Izraelci u Starom Zavjetu. On je žrtvovao Bogu svoj život, svoju ljudsku, zemaljsku egzistenciju, postavši poslušan Ocu sve do smrti na križu. »Ne moja, nego Twoja volja neka bude», molio je kad se suočio sa životnom pogiblji. Ta njegova poslušnost, temeljna, koričenska i neopoziva, prisutna je u euharistiji. Mi se s njom u euharistijskom slavlju susrećemo, puštamo da nas Duh Sveti u nju uvede, pa se tako Isusova poslušnost prostire po cijelom Njegovom otajstvenom tijelu. Skupa s Isusom se na taj način žrtvuje cijela Crkva. Zato je Crkva najbliža samoj sebi i najviše samu sebe ostvaruje, najistinska je u času euharistijske pretvorbe, kao što je i Isus bio pred svojim Ocem najistinski i najveći upravo na križu.

Zalazeći u Isusovu poslušnost Ocu, kojom je otisao u smrt, Crkva Izručuje u Očeve ruke svoju zemaljsku egzistenciju i sve čime se ta egzistencija uzdržava. To je njezina žrtva u Isusu i po Isusu. Na taj način Crkva postaje Isusov spomen, njegova živa uspomena. I svaki je pričesnik živi spomen na Isusa.

A SVE TO IZGLEDA OVAKO

Na oltar stavljamo kruh i vino, plod naših polja i vinoograda i rada naših ruku, simbol našega življenja. Pri tome molimo, da nam prineseni plodovi postanu tijelo i krv Kristova.

Darivajući Bogu kruh i vino, u njih stavljamo svoje srce, a to će reći da Bogu želimo darovati ne nešto od svoga, ne ono što imamo i posjedujemo, nego same sebe, svoj život, ono što jesmo. Na neki način pretvaramo kruh u sebe kao nekom »pretvorbom u sjeni«, na koji će Krist odgovoriti stvarnom pretvorbom kruha i vina u svoje tijelo i svoju krv. Ni on Ocu ne žrtvuje nešto od svoga nego samoga sebe, svoj život. Na križu je visio čak bez svojih haljina. Slično je i u euharistiji. U njoj osim samoga sebe i prikaza kruha i vina nema ništa. No, sretnuvši se pod prilikama kruha i vina s našim poslušnim srcem, koje smo mi stavili u kruh i vino, Isus našu poslušnost preobražava u svoju poslušnost, i naše predanje uzima u svoje predanje. Sve je to stvarno tako. Zato je i bilo potrebno da za sve to posluži kruh i vino kao stvaran znak te Isusove i naše stvarnosti, te Isusove i naše žrtve. Tu započinje i tu se svršava naše naslijedovanje Krista, koje raznolikost naših predanja i naših života, raznolikost prilika u kojima živimo čini raznolikim, a koje jedinstvenost Isusove poslušnosti čini istim: čini poslušnošću Ocu, bilo u liku laika, bilo u liku redovnika, bilo u liku svećenika.

Sveta Pričest dvaput na dan

Prema novom Zakoniku Rimokatoličke Crkve, koji je stupio na snagu 27. studenoga 1983., vjernicima je dopušteno da se istog dana mogu i dvaput pričestiti uz uvjet, da druga sveta pričest bude samo kod mise. Kanon 917.)

U duhu je svete liturgije da se pričest prima samo kod mise. Izvan misе dopušta se samo u iznimnim slučajevima kad vjernik nema prilike da sudjeluje na misi, a pruža mu se prilika da se pričesti izvan mise. (Kanon 918.)

Dvaput se pričestiti istog dana, do sada je bilo dopušteno samo u iznimnim slučajevima.

Nova mogućnost predstavlja veliku blagodat za vjernike koji svoj kršćanski i duhovni život hrane i razvijaju blagovanjem presvete Euharistije.

Ipak valja na nešto pripaziti: ima vjernika koji svećoj pričestti pristupaju bez prave pripreve i bez dočiće-

zahvale. Takvi ne samo da od pričesti neće imati pravog duhovnog ploda, nego mogu biti čak na sablazan drugima koji su slabije vjere. Nova mogućnost predstavlja i prigodu da se poveća broj mlakih, nedoličnih pričestii, a to sigurno nije nakana Crkve. Zato oni vjernici koji se dvaput dnevno pričešćuju, moraju posvetiti naročitu brigu kako pripraviti tako i zahvali za toliku milost.

Ovom prilikom želimo nglasiti i značenje svete isповijedi za dostoјno primanje pričesti. Ispovijed kao sakramenat pomirenja s Bogom nije namijenjena samo onima koji su učinili kakav težak grijeh, nego i onima koji žele što čistijom savješću pristupiti stolu Gospodnjem. Premda nam je Gospodin Isus svojom presvetom krvljvu zasluzio pomirenje s Bogom i Crkvom, oproštenje svih grijeha, ipak pričest nije onaj sakramenat kojim se grešniku oprštaju grijesi. U tu svrhu Gospodin je ustanovio još dva sakramenta: krštenje kojim se opršta istočni grijeh i svi osobni grijesi odraslog krštenika, počinjeni prije krštenja. Za grijehu učinjene poslije krštenja, Gospodin je ustanovio sakramenat svete pokore ili pomirenja. Grijehom se, naime, raskida mir i s Bogom i s čovjekom, a ispvijed ga novo upostavlja.

Sv. Pavao uči da se na blagovanje Euharistije treba pripraviti očišćenjem savjesti: "Tko nedostojno jede ovaj kruh ili piše gospodnjii kalež, krv je gospodnjem tijelu i krvi. Zato neka čovjek ispituje sam sebe i onda od Kruha neka jede i od Kaleža

neka piće. Jer tko jede i piće nedostojno, sud sebi jede i piće, ne razlikujući Tijela Gospodnjega." (1 Kor. 11, 26,30)

Kad kanimo pristupiti svećoj pričesti, moramo nastojati da nam savjest bude što čistija. Ne smijemo se, rukle, zadovoljiti samo time da u tom času nemamo na duši teškoga grijeha, nego treba da u neposrednoj pripravi na pričest iskrenim pokajanjem očistimo savjest i od lakih grijeha.

Svi smo po naravi slablji i tako upadnemo makar u laki grijeh. Sveti Ivan apostol nas upozorava: "Ako tvrdimo da nemamo grijeha, sami sebe varamo i u nama nema istine." (1. Iv. 1, 8.) Trajno su bez grijeha mogli ostati samo one duše kojima je Bog zato dao posebne milosti. U nastojanju oko čiste savjesnosti mnogo će nam pomoći i češća sveta ispvijed. Novi Crkveni zakonik preporučuje vjernicima da ispvijedaju ne samo smrtnе nego i luke grijehе, koje strogo uvezlјavaju, ne bismo trebali ispvijedati. (Kanon 988, § 2) Čuvajmo se i u tome pretjeranosti. To ipak ne znači da ćemo se i dvaput dnevno ispvijedati da bismo se mogli dvaput pričestiti. Koliko god je brižna i solidna priprava potrebna je i razboritost, a nepoželjna pretjeranost.

Priredio: Ivan KUKULA

Sedmi brat

U dawna vremena živjelo je u jednoj kući sedmero braće. Šest ih je svako jutro odlazio na posao izvan kuće, a sedmi je ostajao doma da obavi kućanske poslove. Kad bi se ona šestorica navečer umorni vratili kući, našli bi kuću uredenu, jelo pripravljeno i sve u najboljem redu. To ih je veoma radovalo, pa su svoga sedmog brata obasipali hvalom. Jedan od šestorice htjede ipak biti mudriji od ostalih, pa svog sedmog brata prozva ljenčinom i dangubom, koji bi također morao van na teški posao da si zaradi svakidašnjeg kruha.

Ta zla riječ nađe odjeka u dušama druge braće, te svi složno odluče da ubuduće i sedmi brat ide s ostatima na posao. I zbilja, slijedećeg jutra i sedmi brat uze motiku i tmokop i krene s ostatim braćom na posao. Radili su cijeli dan, svi pomalo veseli da će im biti lakše, jer sedmorica mogu napraviti više i brže nego šestorica. Ipak su ostali uvečer dokasnici.

Poslije duga i naporna rada dode napokon i večer. Umorni i napeti, sva sedmorica krenuše kući. Međutim, te ih večeri na pragu kuće nitko ne dočeka. U kući ni-

je bilo tračka prijateljskog svjetla. Kuća mrtva i hladna. Nitko je nije uredio, jedino nije mirisalo s prostrta stola. Na vratima ih nije dočekao srdačan i topao prijem sedmog brata. Tek tada primijetiše kako su ludo postupili kad su ga tjerali na posao izvan kuće. Budući da su to sami skrivili, osjećali su se dvostruko jedni i zapušteni. Tada sva šestorica odluče da svog sedmog brata vrate na njegov skroviti posao u kući. Pomalo se opet uspostavi izgubljena sreća bratskog kruga i obasija ih tih blagoslov. Nakon toga su živjeli u slozi, razumijevanju i miru.

To se sluša kao priča iz davnih dana, ali to ipak nije samo priča, jer se ona sva-

ki dan kod nas ponavlja. Dan Gospodnjil (Nedjeljal) je jedan među svojom braćom radnim danima u tjednu, sedmi dan, koji ostalim danima daje svjetlo, donosi zdravlje, vraća smisao, skrbli blagoslov. Ali mi smo taj sedmi dan zbacili i zaboravili, izjednačili smo ga s drugima. Zato nam on ne donosi nikakvu snagu, mir ni blagoslov, pa koliko god i sedmog dana radili, ništa nismo sretniji ni napredniji. Osjećamo se samo više zarobljenima. To znači da Danu Gospodnjem treba vratiti njegovo izvorno značenje i pravi sadržaj, pa čemo opet imati mir u srcu i blagoslov u poslu, a nadasve radost u obitelji.

R. RUTHE

SUSRET PRED CRKVOM PRIJE PĆKE MISE U MALOJ SUBOTICI

Uskrnu Isus doista u ranu zoru uskrnu:
Aleluja, aleluja, aleluja, aleluja!
U ranu zoru uskrnu u slavlju naš Otkupitelj:
Aleluja, ...
Kad sunca prvi sinu trak, tad raspade se grijeha mrak:
Aleluja, ...
I andeo nam navijesti spasenja tu vlijest veselui
Aleluja, ...
U dvore uđe nebeske uskrsnuli naš Spasitelj;
Aleluja, ...
Koj nadbi sile paklene te slavno sada kraljuje:
Aleluja, ...

SVIM PRIJATELJIMA, ČITATELJIMA, SURADNICIMA I PROMICATELJIMA
GLASNIKA SRCA ISUSOVA I MARIJINA

SRETAN USKRS

želi Uredništvo i Uprava

»POĐITE U GALILEJU!«

Možemo li si zamisliti sretnijeg proleća od onog u dušama apostola poslje Isusova uskrsnuća? A ipak, i ono je polako prešlo na ljetnu žegu života, kada treba lijevati ne samo znoj, nego i krv. Takva je zapravo cijela povijest Crkve. Koje onda čudo da mnogi posustaju, da mnogi klonu. Njima kao da sam Isus stalno dovikuje: »Podite u Galileju, u cvjetno doba mog boravka na zemlji. Tamo ćete me prepoznati!«

Što je bila Isusova »Galileja«?

To je Kana gdje pretvara vodu u vino, iznosi svoje najljepše prispodobe, čini najviše čudesa, poučava apostole, naviješta svoju muku i uskrsnuće. Uči u te tajne znači prepoznati Isusa, znači doživjeti proljeće s Isusom, u koje se moramo vraćati kad god mori žega života.

Na Zimskoj katehetskoj školi u Zagrebu (od 9. do 14. siječnja 1984) tužile su se sestre katehistice:

PRVA: »Dijete dolazi na vjeronauk za prvu pričest, ali nikada nije nedjeljom na misi kao ni roditelji. Može li se takvom djetetu dopustiti da primi prvu pričest? Uvjerenja sam iz prakse da liza prve pričesti također neće ići na misu, a pitanje je hoće li dolaziti na vjeronauk do krizme.«

DRUGA: »Često puta djeca u subotu navečer dugo gledaju TV i onda u nedjelju spavaju do podne. Na večernju misu ne običavaju dolaziti, i tako ostaju bez mise. Kome za to pripisati odgovornost: djetetu ili roditeljima?«

TRECA: »Jednom sam provela anketu u četvrtom razredu osnovne škole u vezi Dana Gospodnjeg, u prvom redu s obzirom na slavljenje Euharistije. Dobila sam porazan rezultat. Na pitanje: »Da li moja obitelj nedjeljom slavi Euharistiju?« od 46 polaznika odgovorilo je: 3 potvrđeno, 17 ponekad, 26 samo za Božić i Uskrs. Može li se tu što učiniti?«

Cetvrta: »Imela sam problema kako postići da roditelji one djece koja polaze vjeronauk, dolaze na misu. U dogovoru sa župnikom počeli smo mjesечно jedanput održavati sastanke za kršćanske majke. Na tim sastancima smo ustanovili da od 100 majki samo njih 5 dolazi na misu. Sada, nakon takvog sastanka imamo i misu. Malo-pomalo povećava se broj roditelja na nedjeljnoj misi. Vjerujem da bi naše iskustvo moglo biti od pastoralne koristi i pomoći drugima.«

— — — (?)

Zašto ne slavimo Dan Gospodnjeg?

Piše: Ivan FUCEK

Sva četiri slučaja govore o poznatoj općoj »blokad« suvremenih katolika obzirom na slavljenje Dana Gospodnjeg; govore također o nekakvom subjektivnom »vjerovanju« mnogih katolika, koji su stvorili svoja pravila »vjeru« i po njima žive, dok i isti mah žele i dalje ostati u krilu Katoličke Crkve. Stovše, ponekad se iskazuju kao »dobri vjernici«. S tim u vezi je i pitanje dolaženja djeca na vjeronauk, ali ne i na misu, a to vrijedi i za odraslu mladež. Razlozi su različiti: »dugo gledanje TV u subotu navečer«, »roditelji i njihova način«, a nadasve stvoreni mentalitet koji, nažalost, postaje opća pojava, a da se ne ulazi u dublje ispitivanje te pojave, i da su vrlo rijetki pokušaji njezinog suzbijanja, o čemu govoriti zadnjih slučaj.

Kad od 46 polaznika osnovnog vjeronauka samo 3 kažu da u njihovoj obitelji misa nedjeljom dolazi kao pravilo, a kod 17 tek »ponekad«, onda je jasno dokle je došla svijest o potrebi slavljenja Dana Gospodnjeg upravo Euharistijom.

Cime se hrani naš vjernički život? Molitvom! Možemo li pretpostaviti da se u takvim obiteljima moli? Smijemo li se nadati da naše vjerničke obitelji žive dubljim religioznim životom, da čeznu za tim da se cijela obitelj sastaje s Gospodinom i da svaki njezin član bude u osobnom prijateljskom odnosu s Bogom? A ako ne, na kojoj je onda visini naš vjernički profil?

Dakako, to su neki vanjski pokazatelji onoga što se događa u srcu, a tu stvarnost vidi i sudi Bog. On je Otac pun ljubavi prema svakoj

Ijudskoj osobi, ali On je i pravedan. On je učinio sve, sve do smrti na križu, da nam osigura život milosti, i nije svejedno da li mi u kršenoj milosti živimo ili ne.

Mnogi se ispričavaju: to mi je jedini dan »odmora« u tjednu i imam pravo da ga ispunim kako hoću: spavanjem, sportom, sastankom s prijateljima, vikendom, izletom i sl. Uopće se ne misli da nam je negdje u temeljima bića najpotrebniji duhovni odmor, a taj se ostvaruje samo u prijateljskom sastanku s Onim kome smo dužni svoj život i sve što imamo — s Bogom.

Drući nedjeljom mnogo toga žele posvršavati oko kuće, vikendice, vrt; neki se nedjeljom laćaju i gradnjene kuće i raznih poslova s kojima se teško može spojiti duhovni odmor u Bogu, dok ti isti poslovi toliko izmaraju tijelo da je ponedjeljak nerijetko najteži radni dan u tjednu.

Mnoge je zahvatila ravnodušnost za vjersko, za sakramente, misu, molitvu; mnoge je ravnodušnost dovela do praktičkog ateizma. Ne vide, naime, »zašto« ići na misu, čemu susret sa zajednicom vjernika, čemu slušati »dosadnu« propovijed; ne doživljavaju ondje svoje »ostvarene« kao vjernici.

Jasno, kod mnogih je pitanje da li se uopće mogu sabrati u ovoj trci i hitnji. Ne »osjećaju« potrebu molitve. Srednja dob — muževi i žene, očevi i majke — ne dolaze. Djeca, kako koja i starci, kad ih nešto pritisne. Jednima je turizam glavna isprka, pa kažu »sada su ferije«, ne misle da vjernički i duhovni život nema »feriju«. Sve u svemu, s nevje-

rojatnom lakoćom napuštaju misu roditelji, za njima mlađi, pa i djeca. Laički mentalitet bez Boga — »ima li ga ili ne, nije važno« — sve više zahvaća današnje društvo. Nedjelja, blagdan — sve je svedeno na isti nivo laičkih »praznika« ili »ferija«, to jest provodi ih se na isti način.

Postoje i stvarne teškoće: djeca su nepoučena, nemaju motivacije za nedjelju, jer ne shvaćaju smisao, a ne shvaćaju smisao jer život roditelja ruši ono što su čuli na vjerouaku. Pridolazi opća atmosfera »dijaspore« i ateističkog naziranja na svijet. Točno govore katehistice da je veoma teško djeci ucijepiti drugi duh shvaćanja. Ipak je na ova ili onaj domisljati način, koji će u konkretnoj situaciji savjetovati ljubav i pastoralno probuditi duh, potrebno stvarati nov vjersko-teološki mentalitet.

Nedavno mi priča jedan župnik: »Župa je pustinja. Velik broj vjernika. Trudim se istinski godinama. Sada već nekoliko godina svake sedmice vršimo javno klanjanje u crkvi: utorak, četvrtak, subota po dva sata podvečer. Završavamo s misom.« Na pitanje, koliko je klanjatelja, odgovorio je: »Ispočetka smo bili troje. Sada nas bude i preko trideset. Ali još uvijek osjećam da je tlo kamenito, nevjerojatno tvrdo. Najteži elemenat su vjernici srednje dobi. Orli žive svojim životom daleko od svega. Ja se ipak nadam...«

Mladež, nakon puberteta, s budenjem osjećajnog i intelektualnog svijeta u njima, i zbog bunta koji se počima u tim godinama javljati protiv svakog autoriteta, napose

crkvenog, jer Crkva stavlja neke »ograde« i »zbrane« za ovo i za ono, što po njihovu mišljenju »poljepšava« mladost, nalazi se u najvećoj opasnosti da do osamnaeste godine pomalo napusti sve: i molitvu, i misu, i sakramente; nerijetko i vjерu u Boga. Uostalom, kakva je to vjera bez djela? Vjera bez religiozne vjerničke prakse? Vjera bez molitve? Bez kontakta i mogućnosti istinskog susreta s Bogom?

Dakako, teško je u takvoj situaciji, kad je više-manje sigurno da će dijete koje se spremi na prvu pričest, nakon toga posve zanemariti misu, jer ni sada ne dolazi; teško je odlučiti da li ga pušti na prvu pričest ili ne.

Osnovno je pitanje kako i koliko dijete to shvaća? Ono u najvećoj većini slučajeva nije samo odgovorno za situaciju. Njemu ne dolazi do svijesti ozbiljnosti problema, a ipak nešto hoće. I roditelji nešto hoće, kad ga šalju na vjerouaku za prvu pričest. Ako ga odbijemo, nismo li time učinili veće zlo? Hoće li ikada više imati prilike da nešto čuje o vjeri, da ipak dode u neki susret s Bogom? Ako ga ne pustimo, u njegovim starijim godinama neće se imati u njemu što »probudit«, jer kao dijete ništa nije doživjelo.

Nema sumnje, velika je odgovornost na cijeloj župskoj zajednici, a ne samo na g. župniku ili s. katehistici. Odgovorni smo svi za sve i svaki za svakoga. Kada će u nas prodrijeti te evandeoska svijest zajedničkog slavljenja i doživljavanja Krista Gospodina živa među nama, od čega jo živjela prva Crkva, a ne samo vanjskog i površnog slavljenja?

Krist poziva

Isus je s onima koje zove i šalje

Piše: Stjepan KUZMIĆ

TRAJNO POSLANJE

Za vrijeme svog javnog djelovanja Isus je posebnu brigu posvećivao svojim apostolima i učenicima, spremajući ih za samostalan rad. Zato ih je povremeno i slao po Izraelskim gradovima i selima -kamo je sam kario doći-, da naviještaju Redosnu vijest. Nakon toga bi ih redovito pozvao na osamu -da se odmore-. Bilo je to vrijeme razmišljanja o učenjene i molitva za posjano sjeme da ponikne i uzraste.

Poslije Uskrsnuća Isus ih šalje konačno i neopozivo: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato, idite i učinite sve narode mojim učenicima. Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.« (Mt. 28, 18-20) Riječi slanja učenika sv. Ivana stavljaju u sklop ukazanja jedanaestorici svojih apostola u dvorani gdje su bili okupljeni na dan Uskrsnuća: »Mir vama! Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas.« (Iv 20,21)

Sama činjenica da im Isus iskazuje to povjerenje i stavlja im ga u zadatak nepo-

sredno pred svoje Uzašače na nebo, znak je da se više ne radi o nekom privremenom ili prigodnom zadatku, nego o trajnem i temeljitom radu na širenju Evangela. Radozne vijesti spasenja.

Isus šalje svoje apostole »svim narodima«. Nisu, dakle, u pitanju niti samo Židovi, niti samo Isusovi suprmenici, nego svi ljudi, svih vremena. Odatle proizlazi da se to poslanje nije utrнуло smrću posljednjeg Apostola. Kako se nastavlja život, tako se mora nastavljati i evangelizacija svijeta.

»BITI S ISUSOM«, UVJET PRAVOG PROPOVIJEDANJA

Govoreći o izboru apostola, evangelist Marko kaže: »I on (Isus) postavi dvanaestoricu da budu s njim, i da ih šalje da propovijedaju.« (Mk. 3,14) Iz tog je retka također očito da je za propovijedanje Evangela potrebno -biti s Isusom-, odnosno, potrebno je da on bude s propovjednicima. Isus se za to pobrinuo i zajamčio svojim učenicima trajnu svoju prisutnost rekavši im: »Ja

sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.« (Mt. 28, 20)

Ni današnji apostoli: svećenici, misionari, redovnici, od Crkve poslati laici, nemaju pravo propovijedati svoju nauku pod Isusovu, niti smiju izgubiti s vida da su u Isusovoj službi, njegovo oruđe, pa se, prema tome, ne smiju pretjerano brinuti što će i kako će govoriti, jer će Duh Sveti, Duh Oca nebeskoga, govoriti preko njih (Mk. 13,11).

BITI »POSUDA IZABRA IA«

Što mora činiti svaki apostol koji je od Boga primio određeno poslanje?

Mora naći vremena za Isusa, za razgovor s Njim; mora u sebi proživljavati Isusovu muku, smrt i uskrsnuće, živo vjerujući u tu veliku tajnu Otkupljenja. Sjetimo se riječi sv. Pavla: »Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i vaša vjera.« (1. Kor. 15,14)

Svaki apostol mora, nadejte, biti poput sv. Pavla »posuda izabrana« koja će Božje ime unijeti među ljudi.

Samо tako ћe navjеститељи Еванђеља, проповједници, постати зрели за испunjavanje povjerenog im poslanja.

TAJNA USPJEHA

Pred apostolima svih vremena otvara se nepregledno polje rada među ljudima. Ono što je Isus rekao ribarima s Galilejskog jezera kad ih je pozivao za svoje apostole, to govoril apstolima svih vremena i svakog kraja svijeta: »Učinit ću vas ribarima ljudi.« (Mt. 4,19) I dok bude i jednog čovjeka na zemlji do kojeg nije stigla Isusova poruka spasenja, Isusovi apostoli ne smiju misliti da su ispunili svoje poslanje. Velik, težak i odgovoran zadatak!

Pravi Kristov apostol svog se zadatka ne boji. Sto god ga snašlo, on zna da s Kristom pobjeđuje i onda kad najviše trpi. Tako i sv. Pavao nakon silnih patnja piše: »Nadmoćno pobjedujemo. Sveti Franjo Ksaverski, kojeg smatraju najvećim misionarom poslije svetog Pavla, nije uopće gledao na trpljenja nego stalno molio, čak i na smrti: »Daj mi duše, ostalo uzmii!« A ipak, ne smijemo zaboraviti da je Pavao prije bio progonitelj Crkve Božje i da ga je samo milost Božja obratila, a Franjo Ksaverski je bio »najsirovije tijesno« u koje je sv. Ignacije »umijesio« novi smisao života po duhovnim vježbama. Zato za obojicu vrijedi ona Pavlova riječ: »Sve mogu u O-nome koji mi daje moć.«

U čemu leži tajna uspjeha svih velikih misionara u povijesti Crkve? Ni u čem drugom, nego u njihovu trajnom zajedništvu s Kristom i svom suočilištu s

Njim, do kojeg su došli stavljući mu se posve na raspolaganje.

Misionar (apostol) mora uvek budno paziti da ne bi postao zaprekom Isusovu dje-lovanju, jer ne djeluje u svoje ime nego u име onoga koji ga šalje, u име Isusovo: »Kao što je mene poslao O-tac, tako i ja šaljem vas.« Njihovo poslanje, u krajnjoj liniji, dolazi od Oca. Zato se apostoli moraju spremati za svoje poslanje u Isusovoj školi, a ta je škola obično duga i teška. Ne uči se samo umom nego i srcem, ne stiče se samo znanje nego i srce mora sazreti, Isusu se suočiti.

KRISTOV APOSTOL OSTAJE ČOVJEK

Misionar i dalje ostaje krhak čovjek, izložen napastima i podložan slabostima. Plaši ga napor, muči neizvjesnost života, podilazi sumnju u zvanje, u vrijednost žrtve vlastite života. I on može u vjeri ohladiti, ili je čak i izgubiti. Poznati su i takvi slučajevi. Mnogi su u dugoj povijesti i podlegli, ali je daleko više onih koji su sve kušnje hrabro podnijeli, znajući da im u kušnjama ne ostaje ništa drugo nego vapid Gospodinu poput učenika u olju na jezeru: »Gospodine, Izgibosmo!«

Jedan misionar svjedoči da u teškoj kušnji nije »izgubio glavu«. »Šest sam godina bio na jednoj misiji, kad su me valovi napasti počeli bacati kao napuštenu barku na more. Postalo mi je neizdrživo. Strast me je čas dizala, čas obarala. Pokušavao sam moliti, ali nisam uspijevao. Kao i očajno dijete, nastojao sam dohvatiti očevu ruku, ali mi

nije uspjelo. Ne znam kako i zašto, ali jednog dana je izmene, posve iscrpljena, izletjela molitva, kao što je rebića izleti iz grma. Stao sam vikati: »Isuse, vidiš da ne mogu moliti! Na tebi je red da nešto učiniš.« Najednom nestala tišina. Nisam mogao vjerovati. Malo zatim postao sam sasvim siguran da je Isus molio za me i da mi govoril kao nekoč Petru: »Ja sam molio za tebe... a ti kad se jednom vratiš k meni, učvrsti svoju braću.« Sigurno, i poslije sam imao napaesti, ali nikad nisam pao u tjeskobu. Velika je stvar kad čovjek zna da je uza nj Isus. On je znao što nas čeka, i nije nam tek slučajno rekao: »Ne bojte se, ja sam s vama do svršetka svijeta!«

SRCE ISUSOVO SPASENJE SVIJETA

Ova knjiga o Bernhardu Häringu dobro će doći svima koji žele dublje upoznati nutarnji sadržaj i smisao kulta Srca Isusova, i teže za potpunijim predanjem osobi Isusa Krista, što u konačnici znači predanje Presvetom Trojstvu, a to je predanje i jedini i najdublji smisao krštenja. Kršćanstvo, naime, kao religija ljubavi nije znanje o Svetom nego predanje Svetom. Šin Božji nije došao da samo govoriti čovjeku o svojoj ljubavi, nego da mu je na najveći mogući način i svjedoči, pozivajući čovjeka da takvom ljubavlju i uzvratni.

Knjigu toplo preporučujemo! Džepnog je formata, ima oko 170 stranica, a izlazi za Uskrs. Naručuje se kod Glasnika. Cijena je 300 dinara.

Glasnikova priča

Bože moj, zašto...?

Piše: Aco VIDOVEČKI

Sjedoh da nastavim svoj posao, ali mi nije polazilo za rukom, jer su mi misli bile drugdje. Gledao sam njih dvoje koji su tako lijepo počeli. Mlad on, mlađa ona, a pred njima prostrt život kao plahće rasvjetanih ruža, kao sag lihadnoga cvijeća. Baciš oko, cvijeće. Načuliš uho, pjesma. Prekrasna slika, izdjelana potezima Božje ruke. Pjesma ptica, pjesma vjetra, pjesma mladosti, pjesma gramafonskih ploča, pjesma ulice. Oči gledaju, uši slušaju. I njih oboje uživa. Činilo im se da je to neki tajanstveni zov života darovan srcu koja tako burno kuca, duši koja je po naravi lijepa, i želi ljepotu i radost. Želi se odazvati zovu života da se napjeva pjesama, da fikunke poput vjetra i bar na čas rashladi oznojena lica onih što prekovremeno rade, što su umorni od briga; da unese veselje u kuće gdje je osama, u bolnice gdje bolesni trpe, uzdišu i umiru.

To je bio život njih dvoje, djece sa sela, probudene. Bog zna u kojem času, tim tajanstvenim zovom života koji se pojavit u razbuktom naletu neiskusne mladosti pune želja, susreta, dočaranja ljepote, ispunjena nuda. Djeca sela koja se upoznaše na ulici i susretoše čestim pogledima u prolazu, zaželivši da dođe i do onog susreta bez drugih očiju, kada će biti samo oni. Samo njihovi pogledi, teška prva pitanja i odgovori, pokoja šaia i smijeh koji će otkrивati tajnu nutrine, noć pretvoriti u dan, dan koji bi trebao ostati vječnost.

Kad se prtlja traži, govo-re ljudi, ona se i nade. Ta, sav je život namješta onima koji to žele. I njih dvoje nadje se slučajno one večeri. Vrijeme je zimsko, nedjelja, dan bez uobičajenih poslova. Ona se vraćala kući. Žurila se koracima koji i inače izgledaju brži od koraka njezinih vrñjaka. Lijepo odjevana, uzdignute glave, svjesna svoje ljepote, ponosna. Glava, skladna kao da ju je izradio najvrsniji kipar, nosi u sebi dva lijepa, čista dalekозора, par očiju uvijek nemirnih, znatiželjnih, uperenih u daljinu kao da nešto traže, nemirnih kao u uplašene srne. Crna kosa skladno začesljana, nadvijala se poput oblačka koji privlači oči prolaznika da se nehotice okrene za njom.

Idući žurno, i samo što nije prešla mali zavoj, kad se pred njom pojavi on, u potrazi za svojim vrñjacima. Htio je s njima nekamo poći da skrati noć za nekoliko sati, da popiju, pozabave se i cijelom selu pokažu: mi smo dečki; slobodni smo, svjesni sebe, sposobni da učinimo sve, pa i da se oženimo.

Nenadani, neočekivani i neplanirani susret u zavoju učinio je svoje. Oči se začudeno zagledaše, korak je stao, usta se otvorile:

— Gde si bila? svlada on prvi uzbudnje.

— Kod rodbine. Malo da ih vidim, da se prošetam i malo probrbijam ...

— A što se žuriš?... Ona se i ne snade za odgovor, kad je zapljušne pitanje: — Čuj, već dugo tražim priliku. Htio bih te nešto pitati...

U prostoriju gdje sam radio svoj posao, iznenada kroz otvoreni prozor uleti nekoliko prostih riječi. Pomalo ljud, digoh se da pogledam, jer je to bio poznat ženski glas, hrapav, isprekidan. I vidjeh mladu ženu koja i daje sipa riječi puno prostote na djecu koja joj se pijanoj narugaše. Dobro sam je poznavao i nisam bio previše iznenaden. Više puta sam pokušao djelovati na nju da se ostavi toga zla, ali nije išlo. Gledajući je gdje onako psuje za djecom, a znao sam je kad je bila još dijete, zapitah se u sebi: »Bože moj, kako je došla do toga?«

Vrijeme je odmicalo, razgovor u zavodu je tekao, noć se spuštalala sve crnija. Rastanak nije nikto pratio, ali je njihov dogovor bio očit. On se često navraćao u njezinu kuću, zajedno bi prošetali selom, zajedno išli u grad. Svi su očekivali ono što se i dogodilo. Jednog dana došli su zajedno i pred oltar.

Novi je život započeo veselo i bezbrižno. Ljudi su se kojećemu čudili, ali mlađi imaju svoj stil u svemu pa i u braku. S vremenom se čulo i ono što roditeljima nije godilo, nego ih je ispunjalo zebnjom. Vrata njihova doma kao da nisu čuvala tajnu. Doskora se čulo o njihovoj svedi s roditeljima, o vječnom zabadanju i pravdanju, i napokon puče i vijest: odoše.

Život su nastavili najprije u iznajmljenoj kući, a kasnije u nedovršenoj, kupljenoj. Radili su marljivo kao sebi, dovršavali kuću. Ljudi su pomalo i zaboravili njihov odlazak iz roditeljske kuće. Svi su vidjeli: dobro im ide. Kako i ne bi? Mlađi, a sposobni! Rado su videni, rado pozivani, rado i sami pozovu druge na čašicu. I baš tu se upleo zeleni demon kojeg nisu ni vidjeli utopljen u svaki vinjačić i rakiju. Uvukao se u njihov život nevidljivo keo tat. Ušuljao se nečujno kao cry, da grize i nagriza njihovu budućnost koja je mogla biti tako lijepa, baš kao što su oni i htjeli.

Prašina je padala od tog davoljeg nagrizanja, ali je oni nisu vidjeli. Rastakao im zdravlje, ali nisu marili. Nadinjao im živce, ali uzroka nisu tražili. Nemir je ispijao ulje njihove ljubavi dok ga nije sasvim iscrpio tako da

je ugasila njihova životna svjetiljka i obavio ih mrak, gusta tama. U toj tami ne vidješe izlaza, ali ga ne htjede ni tražiti. Počela su prebacivanja kad nije bilo novca, svade kad se muž kasno vraćao kući, kletvom počeše dokazivati jedno drugome svoju ispravnost, udarcem iskaljivati bijes. Nekad zračna i sunčana kuća ostačala je prašnjava, zrak kiseo, vlažan. Muž je obolio, pridigao se, opet slabo, i na kraju bez lijekova nije išlo. Mjesto prekida s alkoholom, baš njime počeše zalijavati bezvojnlost i tupost.

Uzajamni prezir i dosada rastočište još neugradene cigle kuće i bračne budućnosti. Nastala je nepopravljiva štetna.

One noći on je stenjao sam u kući, a ona u seoskoj krčmi ispijala svoj vinjačić. Dode susjed koji ga je nešto trebao, i našao je mrtvaca. Dovedoše mu ženu, mamurnu, pijanu. On leži mrtav, plav, otvorenih očiju kao da je čeka da je posljednji put vidi, da joj reče: «Zbogom», ali ne reče ništa. Zanijemio je govor i odgovor na tajanstveni zov k njemu, koji je tako davočuo.

Promatrala ga je nepomično, bez suza. Samo su joj se trzali mišići na pijanu licu, kao da ga napinje dotok slabe struje. Ruke je stegla kao da se spremi na potajni udarac, i zbilja. Prišla je sa svim mrvacu, zastala na trenutak, upiljila u nj oči, izbacila riječ punu prostote, udarila ga po licu, zgrabilo za kosu i kao što životinja nastoji trgnuti svoju žrtvu, htjela ga je izbaciti iz kreveta. Muškarci je čvrsto zgrabiše rukama, a ona je, trgajući se iz njihovih ruku, stala vika-

ti: «Upropastio je život, svoj i moj!...» Istrgla se iz ruku muškaraca koji su je zadržavali, pobegnula u noć. Mrtva muža ostavi nadošlim susjedima, a sama oda da potraži zelenog demona kojemu se sasvim predala.

Ulicom se širio njezin smijeh, podrugljiv i pljan kao posmrtna rugalica svome mužu, a ponuda drugome »voljenom«. I često tako do onog dana kada je zima pijanu zarobi, da zamrzne uspomenu na njih dvoje koji su se sastali iznenada na malom zavodu, zagledali se u oči i u mutnu budućnost. Kuća je ostala nedozidana, a od braka razvalina. I dok mi u ušima još odzvanja njezina grdnja djece na ulici, dušu mi potresa pitanje: «Bože moj, zašto...?»

100 MISIJE

Uređuje: Juraš GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Kontemplativni život u misijama

Kontemplativni redovnici i redovnice ili ljudi u svijetu jesu oni kojima je glavni posao da molitvom i razmatranjem (kontemplacijom — proumatranjem božanskih stvarnosti) pomažu Crkvu; a izvanjskim apostolatom se bave malo ili ništa. Neupućenima bi moglo izgledati važnije raditi apostolski nego moliti. Naučavajuća Crkva i sveci ipak misle drugako.

Kako je Bog onaj koji djeluje na ljudska srca, važnije je biti povezan s Bogom, tj. moliti, negoli govoriti ljudima koje želimo privesti Bogu. Zato je molitveni život u Crkvi oduvijek u velikoj cijeni, makar je jasno da je potrebno i apostolsko djelovanje. Zato Drugi vatikanski sabor govoreci o misijama veli da »kontemplativni život... valja uspostaviti posvuda u novim Crkvama« (AG 18).

Papa Ivan XXIII. ističe: Tko moli i žrtvuje se, »obavlja izvrstan apostolat, premda ne čini izvanjska djela.«

Papa Ivan Pavao II. gotovo je neumoran iznoseći slične misli. Valjda zato što osjeća da je u Crkvi premalo molitve. I jer zna da su, kako veli sv. Ignacije Lojolski, umatrašnje vrednote (tj. veza s Bogom) ono po čemu vanjska djelatnost dobiva snagu i plodnost. Tako veli Sv. Otar redovničkim poglavarima 24. studenoga 1978.: »Jedan trenutak duboke adoracije (klanjanja) vrijedi više i donosi više duhovnog ploda nego najintenzivnija aktivnost.«

Donedavni vrhovni poglavar Družbe Isusove, o. Pedro Arrupe, govoreći čime mogu Isusovci danas najviše pomoći svijetu, reče 13. listopada 1979. godine: »Velik i najveći apostolat jest — moliti... Moramo u vijek biti uvjereni da su molitva i Sv. Žrtva (misija) prvo sredstvo apostolata.«

Papa Ivan Pavao II. reče 7. svibnja 1980. strogim karmeličankama u Keniji (Afrika): »Postoji duboka veza između molitve i širenja kraljevstva Božjega, između molitve i obraćenja srđaca... Svojim kleuzurnim životom... izmirujete ljudska srca i siromašnima propovijedate Evandelje.« Tj., makar nemajući dodira s vanjskim svijetom, one životom molitve i žrtve šire Evandelje i srca ljudi povezuju s Bogom.

Svim vjernicima na Trgu sv. Petra u Rimu istaknuo je Sv. Otar 27. srpnja 1980.: »Molitva je prvi apostolat, temeljni i najuniversalniji za svakoga i za sve.«

Osobito jače nječi iznio je Sv. Otar 1. studenoga 1982. španjolskim kleuzurnim redovnicima: »Kontemplativni život zauzima i zauzimat će počasno mjesto u Crkvi... Podsjecam na nedomjestiku ulogu kontemplativnog života u Crkvi. Svi mi moramo poštovati i duboko cijeniti posvetu kontemplativnih duša molitvi, hvali i žrtvi.«

Papine riječi nailaze na dubok odjek u Crkvi, i zato se po misijama osnivaju samostani kontemplativnih redova. Kad su prve dvije klarise došle da osnuju svoj samostan u Ruandi (Afrika), reče im tamošnji biskup: »Ne očekujem od vas nikakvu vanjsku djelatnost. Tražim od vas samo to da molite.«

Koliki su poticaj za sve nas gornji tekstovi! Molitvom možemo biti veći apostoli i spasitelji svijeta nego bilo kojom izvanjskom djelatnošću: propovijedanjem, poučavanjem, izdavanjem knjiga... Molimo zato da bude što više molitelja, osobito kontemplativnih duša u misijama.

O. Mate RUSAN

Mjezin dar

Kako siromasi znaju biti zahvalni onima koji im učine neko dobro, pokazuje nam otac Gabrić na primjeru jedne siromašne prosjakinje, koju su sestre Majke Terezije primile u bolnicu u Maria Polliu i za nju se upravo majčinski brinule. No neka nam pripovijeda otac Ante koji je bio svjedok te zahvalnosti.

Već se je spuštao sumrak. Uz našu mačku bolnicu, pod palminim stablom stajala je neka starica. Na njoj je bilo istrošeno indijsko odijelo sari. Činilo se kao da se nečega boji. Gleda dolje prema sestarskoj kući, koja je udaljena nekih stotinjak metara. Htjela bi tamo. U poderanog sariju ima nešto zavijeno. No sad je kod sestara vrijeme molitve. Sestre su u kapelici. Ali ona je došla iz dalekog sela. Već odmahiza podne uputila se na put.

Starkelja vratar Bideo tumači joj kako danas više neće moći vidjeti sestre. Neka dođe sutra. Preko lica prelijila joj se tuga.

Ja sam čuo razgovor pa sam im se približio. »Ma, majko, da li je možda netko bolesstan?« Pogledala me je puna nade da će joj se želja ipak ispuniti.

»Ja sam bila teško bolesna, nasmrtna bolesna. Sestre su me donijele ovamo u bolnicu, i ja sam ozdravila. Živim od prošnje. I evo, sakupila sam tri jaja i dvije banane, pa to što imam htjela bih dati sestrama. I odveže okrajak svog poderanog sarija i pokaza mi taj dar, taj divni dar sirotice udovice. Ostao sam zadivljen nad veličinom ovog srca, nad veličinom Božje dobrote.

Rekao sam joj da idem potražiti sestre. One se, doduše, sad mole, no i ovaj dar je molitva, i to kako kraana molitva! I sestre će sigurno biti sretne.

I bile su sretne i presretne! Nakon nekog vremena eto sestre poglavarice k starici Daši. Sestra mi reče: »Oče, mi ne uzimamo ništa za svoj rad. No ovaj dar sam uzele: jedno jaje za dječiću u Šisu bhavan, jedno za bolesnike u bolnici, a jedno za nas sestre i dvije banane za vašu siročad.«

Dijelilo se blago i svi postadosmo sretni: i mi, i starica udovica Daši, i rajske an-

SESTRE MAJKE TEREZIJE MIHAELA I JOSETA OBLAZE BOLESNIKE PO SELIMA. CIM SE POJAVE U SELU ODMAH IH OKRUZE DJECA I MLADEZ

SESTRA SKOLASTIKA PROSLAVILA JE SREBRNI JUBILEJ SVOJIH REDOVNIČKIH ZAVJETA. ZA TU ZGODU VJERNICI SU JE OKITILI VIJENCEM

NAS BISKUP POHODIO JE NASU NOVU MISILSKU POSTAJU DISU POLLJI. PO SEBI SE RAZUMIJE DA SU MU VJERNICI PRIREDILI SVECANI DOCEK NA BENGALSKI NACIN

deli, koji su ispod one palme žmirkali na nas. No kako su i jaja i banane već razdijeljeni, to vam šaljem bar dio naše sreće i radosti.

O. Ante GABRIĆ

Naši novi kršćani

Iz Darjeelinga, grada koji se smjestio na obroncima Himalaje, sredinom siječnja ove godine stiglo nam je pismo naše misionarke sestre Zdenke Miketinac. Pismo je pisano još 8. prosinca 1983. U njemu nam piše kako su sa svojim učenicama proslavile božićne blagdane te kako je porastao broj vjernika u toj njihovoj sredini.

Eto prošla je još jedna školska godina. Naše su se učenice razišle svojim kućama da ponovo osejte topilju roditeljskog doma i da se malo odmore od škole. A mi sed možemo mimo razmišljati o raznim događjima što su se zbili tijekom godine. Zahvaljujemo Gospodinu na uspjesima i radostima, pa i za gdjekoji suzu koja nam je ovlažila oči. Sve to ide zajedno u radu s djeecom u školi.

Prije nego što su djeca pošla svojim kućama naučila su pjevati naše drage božićne pjesme. Da ste ih samo čuli kako su ih lijepo i s koliko osjećaja otpjevale kod male božićne priredbe, što su je priredile učenice iz devetog razreda. Mnoge od njih kažu da su im te božićne priredbe najdraža uspomena iz školskih dana.

Blagdan Svetih Svetih bio je posebno lijep za našu župu. Tog dana 26. djece primilo je prvu svetu pričest, a šest od njih bilo je prije toga kršteno. Svetu potvrdu primilo je 46 osoba.

Veoma je dirljivo bilo vidjeti jednu ženu od kojih 55 godina, kojoj je reuma tako uništila noge da nije mogla ni hodati ni statjeti, nego ju je jedna sestra Majke Terezije podržavala da je mogla doći do oltara da primi sakramenet sv. krštenja i svetu pričest. Premda se vidjelo da mnogo trpi, ipak se na njezinu ligu odražavala velika radost, sreća i mir.

Tri dana kasnije bila su krštena još tri odrasla muškarca. A na sam Božić kod polnoće bit će krštena jedna Kineskinja iz naše škole. Ona će ujedno primiti i prvu svetu pričest. Zove se Su-Chum. Kaže nam: »Tolikoj sam čeznula za tim danom kroz zadnjih osam godina. I sad eto još samo nekoliko

I KURKA NASEG SAKRISTANA PRIMILA JE PRVU SVETU PRIČEST. ZA USPOMENU NA TAJ VELIKI DAN SLIKALA SE S NJOM CIJELA OSITELJ, A I NAS DVIJE PRIDRUZILE SAMO IM SE

dana pa će napokon primiti Isusa u svoje srce. Zauvijek će biti Božje dijete, katolikinja. To će biti najsjetniji dan mog života! Dao dragi Bog da i kasnije u životu ostane tako revna!

Ovdje Isus upravo opipljivo djeluje u dušama naše djece. Kad su prikosne ili ne poslušne, onda je dosta progovoriti im o Isusu. To ih duboko dira i odmah su poradi njega spremne moliti za oproštenje, koje tadaće ne bi baš tako brzo tražile.

Država nam je ovdje promijenila datum početka i svršetka školske godine. Sad će nam školska godina početi u travnju i završavat će krajem ožujka. To je dobro za škole dolje u nizini, ali ne i za nas ovdje gdje je zima i gdje su kroz tri zimska mjeseca sve škole zatvorene. Dakle, naš završni, deseti razred, doći će u ožujku da polaže završni ispit... Ovo će biti prva godina po tom novom planu, pa ćemo vidjeti uspjeh.

Ovdje je veoma zahladilo. Okolni bregovi su puni snijega, pa čak i oni koji inače nisu pod snijegom. Od te velike studeni umrlo je već mnogo ljudi. No zato uživaju oni koji voje zimske sportove.

Preporučujemo vam u molitve naše učenice da ih što više upozna i uzlijubi Isusa.

S. Zdenka I S. Štefanija MIKETINAC

Urednik misionarske rubrike Glasnika

Želi

Scelan Uskoč

svim našim misionarima i prijateljima misija

Naš san je postao stvarnost

Dvije naše nove misionarke, koje pripadaju družbi sestara Klanjateljica Krvi Kristove, oputovale su u studenom prošle godine u afričku državu Gvineju Bissao. To su sestre Zrinka Ravnjak i sestra Magdalena Šokić. Najprije su se neko vrijeme pripravljale za misijski rad u Italiji, jer će raditi zajedno s talijanskim sestrama iz iste družbe, a nakon toga su učile u Lisabonu portugalski. To je, naime, službeni jezik u toj afričkoj državi. Nakon što su stigle u Gvineju Bissao, započele su učiti domaći jezik »kriolo« koji se govori u ovom kraju. Evo što one pišu!

Stigle smo u mjesto Bule gdje se nalazi misijska postaja. Tu, međutim, nismo dugo ostale. Pošle smo na otok Bubaque 28. studenog da tamо učimo jezik »kriolo«. Tu ćemo ostati do 20. prosinca, a onda ćemo se vratiti na misijsku postaju u Bule da tamo s ostalim našim sestrama proslavimo blagdan Kristova rođenja. Već potako ulazimo u kriolo jezik. Doduše, kad govore pravi Afrikanci, ne možemo ih mnogo razumjeti. U tom jeziku poučava nas pater Biasutti, veliki povjesničar. Tako naš kriolo redovito završava u »drevnim uspomenama«, no na talijanskom jeziku. Poslije vježbamo s jednim dječakom. S njim čitamo i pišemo, i to sve onako otrpljivo, budući da ima mnogo načina pisanja. Svi pokušaji pisane riječi zapravo potječu od misionara. Domaće stanov-

SRETNA SESTRA MAGDALENA: NAKON TOLIKIH CEZNIJI NAKON KOJ SE ISPUÑIO SAN NJEZINE MLAĐOSTI ETO NAPOKON JE MOGLA K SEBI PRIVINTI DVOJE CRNE DJECE.

A SESTRU ZRINKU OKRUZILI SU I MALI I VECI NJE, ZINI NOVI PRIJATELJI, ONI CE ISPUNJATI DANE NJEZINA MISIONARSKOG ZIVOTA I RADA

ništvo ne zna zapravo mnogo ni čitati ni pišati kriolo. Oni koji su išli u školu, učili su portugalski. I mi nailazimo na poteškoće pri učenju tog jezika. Htjeli bismo brzo i dobro naučiti, no nema niti jedinstvene gramatike niti rječnika. Oci misionari su uspjeli sastaviti nekakav rječnik i prevesti Evandelje na taj jezik. To nam veoma dobro dode.

Učenje tog jezika nastaviti ćemo po svojim posilje Bogojavljenja.

Kad smo stigle na misijsku postaju Bule, ljudi su se odmah poveselili da smo došle k njima. Tu su, naime, do prošlog ljeta bile sestre. Čim se pojavimo na ulici, odmah nas okruže dječića. Još se, doduše, ne možemo sporazumjeti s njima, no oni oko nas stoje i promatraju nas. Kao prvo pitanje svugde nam postavljaju: »Hoćete li ostati kod nas?« Tu su sestre djelovale deset godina. Od 1975. bile su samo dvije. No budući da je u tim velikim udaljenostima bilo nezgodno da budu samo dvije sestre, to ih je njihova časna majka povukla i vratila u Italiju. Ovdašnji narod silno želi da im se sestre vrati. A i oci misionari isto to žele.

S ovim narodom treba mnogo raditi. Oni su, doduše, spremni i na velike žrtve, ali nisu ustajni. Kako vidimo, trebat će započeti s djecom, i to trebat će ih odgajati od malih stvari.

Na vjerouauk dolaze uglavnom samo dječaci. Kad smo pitale zašto je to tako, rekli su nam da djevojčice ne puštaju roditelji, jer kad bi nešto više naučile, da onda ne bi htjele biti pokorne.

Preporučujemo se u molitve i žrtve svim prijateljima misija.

S. Zrinka RAVNJAK i S. Magdalena ŠOKIĆ

Darove šaljite na adresu: SS. Klanjateljice Krvi Kristove, Tuškanac 56, 41000 Zagreb

Monika se vratila u župu Ćimese

Nakon što se oporavila od bolesti, Monika Okrugić ponovo je preuzeila brigu za župu Ćimese. O tome nam piše u pismu od 9. siječnja 1984.

U božićnim čestitkama dobila sam dosta opomena zašto se ne javljam u Glasniku, pa me ti moji prijatelji ujedno pitaju što je to sa mnom. Moram im odgovoriti da me je spopala tjelesna bolest, ali pomalo i ona bolest koja se zove — lijenost. Uvidam da ću se ubuduće morati odlučnije boriti protiv te bolesti.

Dok ste se vi u domovini smrzavali zbog ograničenja struje, mi direktno od sunca dobivamo struju, pa to ne moramo nikome plaćati. Što, naime, Gospodin Bog daje, to je uistinu pravi dar. Ovdje su ljudi izumili i neki »solarni sistem«. To je za nas ovdje spas, napose za misionare koji su u džunglama, kamo struja inače neće doći ni za stotinu godina. Uvodjenje tog sistema malo je skupo, ali poslije pravi raj. Imate svjetlo kad god hoćete.

Što se mene same tiče zdravlje mi je sad dobro, pa sam se mogla ponovo vratiti u svoju župu Ćimese. Tamo doduše ide sve polako naprijed, ali zato ide sigurno. Katedralni su završili svoju vjersku pouku pa su jučer, u nedjelju, 8. siječnja, bili kršteni.

Božić smo lijepo proslavili. Imali smo tu ponoćku. Bilo je prilično mnogo svijeta. I na sam Božić također smo imali jednu misu. Na njoj je bilo toliko svijeta da je kod pričekati nastala velika gužva.

Već sam jednom pisala da za predškolsku djecu imamo posebne molitve. To vodi Katolička ženska liga. Članice te Lige uče djecu moliti, pjevati, te kako se moraju vladati u crkvi. Kad je svršila ta njihova molitva, svaki je od njih dobio po jedan bombon. Veselju nije bilo kraja.

Za one veče, koji su bili u crkvi, nismo mogli smoci toliko bombona, jer ih je bilo oko tri stotine.

MONIKA S DVOJICOM CRNIH RADNIKA UZ JEZERO BWANGALU

Ovdje nas je pohodila jedna Kanađanka. Pozvala sam je da pode sa mnom u crkvu. Veoma se iznenadila kad je tamo vidjela ono mnoštvo djece. Tad mi reče: »Kod nas u Kanadi nema posebne dječje mise, kad nema djece!« Nažalost, rekla je istinu.

Na kraju se na sve prijatelje mislja obraćam s jednom molbom. Koliko se sjećam, dosad nisam molila ni za kakvu pomoć. Međutim, ovaj se puta obraćam na vas s jednom molbom. Ove godine imat ćemo ovdje u našoj biskupiji Mansa tri domaća mladomisnika. Bilo bi veoma lijepo kad bismo svakome od njih mogli pokloniti kalež s pliticom. Da se ta stvar lakše ostvari, moglie bi se složiti pojedine župe ili nekoliko njih zajedno te zajedno nabaviti takav dar. Ne mora to biti ne znam kako skupi kalež, ali neka bude ukusan. Na podnožju kaleža darovatelji mogu dati urezati ime župe darovateljice.

Ako se ta moja molba ostvari, molim dotične dobročinitelje da dar pošalju avionom na moju adresu: Monika Okrugić, P. O. Box 710036 Mansa, Zambia, C. Africa.

Unaprijed zahvaljujem velikodušnim dobročiniteljima!

Monika OKRUGIĆ

Pobjednici smrti

(4)

KRATAK SADRŽAJ DOSADASNJE DIJELA:

Godine 1777. došla je u ruke korejskom učenjaku Pi-klu knjižica »Vjera Nebeskoga Kralja«. On je pomno proučava i otkriva do tad mu posve nepoznatu nauku o Bogu. To povjerava svojim prijateljima učenjacima. Svi odluče da će tu nauku pokušati provoditi u konkretnom životu kako bi se uvjerili da je ona doista u skladu sa životom. Kad su se u to uvjerili, žele o njoj dobiti još dublju pouku. No kako će to postići, kad su sve korejske granice zatvorene? Ipak im je uspjelo ukloniti i tu zapreku...

ZID JE PROBIJEN

Nakon dvotjednog putovanja kroz divlje gore, kroz puste stepe i kroz opasne močvarne predileće prispjeće koreansko kraljevsko poslanstvo pred vrata kineskog carskog grada Pekinga. Sve ih je očarao raskoš stare carske prijestolnice. Samo je jedan među njima kojega zanima nešto posve drugo. To je Ri, sin učenjaka Pi-ka, koji je ovamo došao kao lovac koji ide u potragu za istinom. On teži same za jednim, za onim što je veće i veličanstvenije nego sva ta raskoš carskog Pekinga. Vrijeme boravka u tom gradu on mora iskoristiti da pronađe ljudi koji pripadaju vjeri Nebeskog Kralja.

Nije se morao mnogo mučiti da ih pronađe. Ta car Kjang-Shi još je godine 1700. primio u svoju službu isusovačke misionare oca Schalla, oca Riccia i oca Verbiesta, koji su mu izmjerili veličinu njegova carstva, zatim su mu u staroj mongolskoj zvjezdarnici postavili nove astronomске instrumente, popravili kineski kalendar, izradili satove i sahili topove. Tako su oni bili tijesno povezani s kulturnim napretkom Kine u vrijeme mlade Mandžu dinastije. No car naslijednike tih »učenjaka Zapada« nije zadržao na svom dvoru da se tu bave samo zvjezdama i da proučavaju nebeske daljine. Oni su velikom revnošću nastojali kineskom narodu naviještati Kristovu Radosnu vijest. Tako su uz najveće žrtve nastojali nastaviti djelo svojih prvih predstasnika, koji su uz svoj učenjački rad već onda počeli poučavati u kršćanskoj vjeri carske podanike.

Mladi Ri dosta lako je pronašao biskupa franjevca Aleksandra de Gouvea. Biskup je

bio veoma iznenaden tim posjetom. Začudio se tome kako je iz tako strogo zatvorene Koreje mogao do njega prodrijeti mladi Ri.

Nakon tog prvog pohoda slijedili su nezaboravni satovi pouke u kršćanskoj vjeri. Mladić su zanosile nove spoznaje. Revnost ga nije napustila ni onda kad je tumač zbog neprilike kako da prevede na koreanski pojedine kršćanske izraze, otkazao svoju službu. Tad su se biskup i njegov mladi učenik počeli sporazumijevati ispisivanjem kineskih slova ili znakova, i tako nastavili daljnju pouku.

Medutim su carski astrolozi iz kretanja zvijezda izračunali sretan dan kad se korejsko poslanstvo može vratiti natrag u svoju domovinu. Dan prije nego što je poslanstvo krenulo na put kući biskup je završio pouku i mladom Riu podijelio je sveto krštenje. Tako je eto taj mladić postao prvi koreanski podanik Nebeskoga Kralja kojemu se posve predao da Mu služi. Biskup je obećao da će ponijeti Radosnu vijest u svoj zavičaj da i druge svoje zemljake usreći. A biskup je njemu obećao da će učiniti sve što bude mogao da im u Koreju pošalje svećenika. Na rastanku mu je dao pun sanduk knjiga, slika i drugih pobožnih predmeta, koji su, sakriveni među carskim darovima, sretno stigli u Koreju.

PONOVO U ZAVIČAJU

Kraljevsko poslanstvo nakon mučnog putovanja napokon je stiglo do kinesko-korejske granice, koja im se ponovo otvorila da mogu stupiti na domaće tlo. Put prema Seulu vodio ih preko brežuljaka i kroz goleme hrastove šume koje su se upravo počele zađivjeti u divno jesensko rumenilo, pa kroz šume drevovskih tisovih stabala... Tu i tamo nailazili su na pagode. Zidine, na koje su također nailazili putem, već izjedene od starosti i nevremena, govore o davnim pograničnim utvrdama. Nailaze i na neki potok na kojem nekoliko žena i djevojaka iz obližnjeg sela pere rublje. Prolazeći kroz selo, vide na jednoj kući pričvršćene duge papirnate trake ispisane stihovima. U toj se kući slavila svadba pa je seoski pjesnik u čast mladenaca sastavio prigodne stihove.

(Nastavlja se)

Uzori mladih

Braća Scholl

Piše: Valentin MIKLOBUŠEC

ZANEMARENA ZIVOTNA ISTINA

Armijs mogu pregaziti države, i sila može srušiti silnika, ali ni armija ni sila ne stvaraju bolji svijet, nego obično donose samo novo nasilje. To se u povijesti obično bilo bezbroj puta, ali ljudi kao da nisu iz povijesti ništa naučili. Uvijek ponovo pribjegavaju sili da bi riješili neke probleme i tako postaju zarobljenici istog zla protiv kojeg se bore. Bolji svijet stvaraju samo junaci i junakinje koji imaju zdrav razum za prosudjivanje, jaku volju za život u istini i dobro srce da oproste, a ne da se osvećuju.

ZLO SKRIVA SVOJE PRAVO LICE

Kad je Robert Scholl prestaо biti gradonačelnik Forchtenberga, preselio se sa svojom obitelju u Ulm gdje postaje ugledan trgovачki i poreski savjetnik. Njegova djeca: Hans, Sophie, Inge, Elisabeth i Werner, baštini su od njega smisao za praktičan život, a od majke koja je rado pomagala bolesnike, određenu nježnost i profinjenost.

Sofija je bila povučena i nekako krvka, ali se odlikovala glazbenim i slikarskim darom. Sve svoje slobodno vrijeme djeca su posvećivala radu u organizaciji njemač-

ke mladeži, koja se od svog osnutka 1926. nije smetala policijskom. To je postala tek 1933. kad je u Njemačkoj na vlast došao Adolf Hitler. O-tada je organizacija sve više politizirana i dobiva naziv »Hitlerjugend«. Ali ni tada se nije odmah i svuda osjetio novi duh, jer zlo ne pokazuje odmah svoje pravice.

SUKOB S PRAVOM STVARNOŠĆU

Robert Scholl je dobro poznavao prilike i odvraćao svoju obitelj od Hitlera, a djecu od »Hitlerjugenda«. Teško je, međutim, bilo povjerovati ocu, kad je Hitler danomice zadobivao mase zaslijepljenih privrženika.

Mladi uvijek vole sloboden život, avanture, drugovanja, izlete, šatore, igru u prirodi, natjecanja. Hitler je »svojoj mladeži« to obilno priuštio, samo da je predobje za svoje skrivene ciljeve. Sofija je bila oduševljena takvim životom. Nije ni slušala da žikovi mogu zavesti milijune čestite mladeži željne igre, radosti i uspjeha. Ona se u organizaciji toliko isticala aktivnošću, da su je doskora izabrali za predvodnicu Saveza njemačkih djevojaka u njezinu okrugu.

Pravu narav »Hitlerjugenda« Sofija je naslutila u svom razredu, kad joj jednu kolegicu nisu htjeli primiti u tu

organizaciju samo zato što je židovka. Sofija je tada odlučno stala u njezinu obranu. S pravom je slutila da je razdvajanje mladih po klasičnoj, rasnoj, ideološkoj ili bilo kojoj drugoj pripadnosti s ciljem da se medusobno sukobljavaju, veliko zlo za same te mlade, osobito za one koji dobivaju privilegiran položaj. Povlaštice koje je dobivala »Hitlerjugend« više je nisu mogle zashljepiti. Bila je to organizacija protiv drugih, a Sofija bi htjela da se svi ljudi vole i poštuju.

IZGUBLJENO ODUŠEVLJENJE

Sofijin brat Ivan bio je mjesni zastavnik »Hitlerjugenda«. U tom je evojstvu sav oduševljen pošao na »Dan nacionalsocijalističke radničke partije« u Nürnbergu 1936. Jer je tom zgodom bio organiziran i slet »Hitlerjugenda«. Vlastodršci su iskoristili omladinski slet i pretvorili ga u naporne vojničke vježbe s mnogim mrežnjima. Hinjeno oduševljenje za velike ideale nacionalsocijalizma samo ga je onerasto položilo i duhovno iscrpljio. Po povratku sa sleta nije više žario ni trunkom oduševljenja. Sofiju je to iznenadilo i još više utvrdilo u njezinom odvajajući od organizacije.

Samo zarobljeni i zavedeni duhovi nisu vidjeli kamo vodi nasilno pripajanje Austrije Trećem Reichu, prodor njezinske vojske u Sudete, »Kristalna noć Trećeg Reicha« i napad na Poljsku 1. rujna 1939. Bio je to stvarno početak drugog svjetskog rata.

•DOK JEDNOM NE OMRKNE, DRUGOM NE OSVANE•

Tim načelom vodio se Hitler, uvjeravajući svoje slijedbenike da njemački narod i germanска rasa neće biti sretni dok ne podjarmo druge narode i ne stvore svoje carstvo koje će trajati tisuću godina. Strahotu te zaoblude već je opovrgla zima 1941/42. Tisuće njemačkih mladića i muževa smrzlo se pred Leningradom i Moskvom. Režim koji ih je otjerao u tu strašnu smrt, uime nodoljublja traži od Nijemaca da dobrovoljno daju za vojsku krvnemu i vunenu ođeću. Sofija je tada pisala svom prijatelju i časniku njemačke vojske Fritzu Hartnegelu: »Ne damo ništa! Da H' će se sada smrznuti njemački vojnici pod Leningradom ili ruski vojnici istjerani iz Leningrada, to je svejedno, jednako zlo. Mi moramo izgubiti ovaj rat. Dademo li sada vunene ili krvnene stvarni, samo ćemo doprinjeti produženju nepravednog rata.« Ona je sasvim dobro uviđala da Hitler i nacional-socijalizam mogu biti suzbijeni samo ako izgube rat. Odlučila je u tom pomoći, samo da u svijetu ne dode do još većeg zla. Odlučila je djelovati bez nasilja protiv nasilja, odbacujući ideologiju po kojoj će njemačkom narodu tek onda sinuti sunce slobode i napretka kad drugi budu prekriveni mrakom ropstva.

NA POPRIŠTU

Navršivši 21. godinu života i stekavši punoljetnost, Sofija odlazi u München u nadu da će se dati svom du-

šom na studije koje toliko voli. Odmah prve večeri po dolasku, upoznala se s prijateljima svoga brata Ivana. Bili su to Alexander Schmorell, Christ Probst i W.H. Graf. S njima će djelovati u podzemlju i svršiti na stratištu.

Sofiju i njezina brata Ivana vodila je riječ sv. Jakoba: »Ne budite samo slušatelji riječi nego i Izvršitelji.« Počeli su širiti letke pod nazivom »Bijela ruža«, pozivajući narod na otpor: »Ništa nije nedostojnije jednog naroda, nego kad se bez otpora daže da ga vodi neodgovorna vladajuća klika koja se prepušta utjecanju mračnih nagona...« Dalje se ističe odgovornost svih pojedinaca kako se dadu upregnuti u kola nasilja. Leci »Bijele ruže« osvanuli su doskora u Frankfurtu, Berlinu, Hamburgu, Salzburgu, Beču i drugdje. Sofija je preuzeila brigu za njihovo raspaćavanje u Augsburgu, Stuttgartu i Ulmu.

FILMSKOM BRZINOM DO KRAJA

Sveučilište gdje se okupljaju tisuće mladih, Gestapo

je motrio posebnom budnošću. Zaverbovan je i pazikuća Jakob Schmid. Dne 18. veljače 1943. Sofija je s bretom razbacala po stubama sveučilišta i po prozorima hrpu letaka prije nego studenti dodu iz predavaonice. Preostale letke bacila je u otvoreno dvorište, i to je bilo kobno. Vidoju je pazikuća, dao znak za uzbunu i na licu mesta je uhapsio. Za nekoliko trenutaka svi su izlazili zatvoreni, a Gestapo na djelu. Sofija i Ivan su u početku nijekali da imaju kakvu vezu s lecima. Ali kad su ih našli i u stanu, morali su priznati. Optuženi su za najteži zločin: veleizdaju. Saslušavao ih je specijalni sudac iz Berlina. Osuda je glasila: na smrt. Majka je kod toga izgubila svijest, a otac je vikao u sudnoljublju: »Ima još jedna Pravda. I pred tom Pravdom pojavila se Sofija i njezin brat Hans 22. veljače 1943. nakon petsatnog procesa.«

Kad su je izvodili iz sudnice, majka joj je doviknula: »Hrabo, Sofija, čeka te Isus!« i tebe, majko«, odgovorila je Sofija.

Oglaši

DUHOVNE VJEŽBE ZA ČASNE SESTRE

**Od 23. do 29. lipnja — vodi o. Petar Nikolić
Javite se unaprijed na adresu:
ISUSOVCI — Rakovčeva 12 — 51410 OPATIJA
Telefon (051) 712-830**

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

Od 11. do 13. svibnja 1984. (za starije od 50 godina)

Duhovne vježbe počinju u petak u 17 sati a završavaju u nedjelju u 16 sati. Cijena po osobi je 1.000 dinara (za cijeli tečaj)

NADANJA I ISČEKIVANJA, napisao Radovan Grgec. U knjizi su sabrana prigodna razmišljanja poznatog katoličkog laika o krčanskim vidičima i suvremenim zbivanjima u Crkvi. Ta su razmatranja bila objavljivana u posljednjih pet godina u »Glasniku Srca Isusova«. Cijena 200 d. Narudžbe: HKD sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21.

UPOZNAJMO MARIJU, svibanjska razmišljanja — napisao fra Mario Jurišić. To su zapravo svibanjska čitanja prikladna za župnike, a i za čitanje u obitelji za one koji ne mogu sudjelovati u crkvi. Živo s brojnim primjerima iz života, naše povijesti i svetista. — Cijena 150 d. Narudžbe: »MARIJA«, Jomića 1, 58230 Sinj.

OČI I SRCE, Terezija iz Lisieuxa. Izabrane misli iz duhovnog života svetice. — Cijena: 200 d. — Narudžbe: Samostan Palotinaca — Remetinski Kamenjar 24 - 41050 Zagreb-Remete.

ČUDO ŽIVOTA, don Srećko Bezić. Životopis i svjedočenja Benedikte Biancho

Porro. Narudžbe: Rezidencija Družbe Isusove, Poljana 27. marta br 1 — 58000 Split — SPJEV O BOGO-ČOVJEKU, Marija Valtorta. Svezak II, dio 1: Prva godina javnog djelovanja. Izdaje: Župski u-red — 58465 Jelsa (otok Hvar) — Cijena: meki uvez 500 d, tvrdi 600 d.

Tko želi upoznati svece, blaženike i druge duhovne velikane čiji se spomen slavi u mjesecu svibnju, neka nabavi knjigu **S DUHOVNIM VELIKANIMA KROZ SVIBANJ** Cijena je 150 din. Za mjesec lipanj nabavite **S DUHOVNIM VELIKANIMA KROZ LIPANJ** Cijena je 150 din.

Štovateljima Srca Isusova preporučujemo knjigu **LIPANSKA RAZMISLJANJA** (cijena 30 din) i **Životopis sv. MARGARITE MARIE ALACOQUE** (cijena 70 din).

U svibnju mnogo će vam pomoći da bolje upoznate Blaženu Djesticu ako pročitate knjigu **S GOSPOM K VRHUNCIMA** Cijena je 60 din.

Mlađici i djevojke koji iskreno žele izgraditi svoj zna-

čaj i rasti u svojoj vjeri, neka nabave knjigu **MLADI NA KRISTOVU PUTU**. Ta knjiga dobro će doći i vjerničkim devojkama kao dopunsko štivo kod tumačenja raznih problema mlađeži. A i roditelji će od nje imati mnogo koristi. Cijena joj je 400 din.

Gdjeakoja djevojka traži gdje i kako bi upoznala redovničko zvanje. U tome će joj pomoći knjiga **NISAM LI I JA POZVANA?** Cijena je 100 din.

Svim djevojkama preporučujemo knjižicu **DJEVOJKA I LJUBAV**, a mlađicima knjižicu **MLADIĆ I LJUBAV**. Svakoj od njih je cijena 60 din.

Izašlo je iz tiska i treće izdanje zbirke Krličkih putova pod naslovom **S ISUSOM NA GOLGOTU**. Cijena je 150 din.

Želite li upoznati tragične posljedice bračne nevjere i rastave braka, pročitajte roman **RASTAVLJENA**. Cijena 100 din.

I knjiga **OBITELJ MEDU KAMERAMA** mnogo će vam toga reći o obitelji i njezinim problemima, te o načinu kako ih treba rješavati. Cijena 50 din.

I knjiga **OD PAŽA DO MUČENIKA** dobro će doći mlađima da se oduševe za velike duhovne ideale. A možda će u srcu gdjekojić mlađića probuditi i želju da se posve pred Gospodinu u duhovnom staležu. Cijena 30 din.

Uz navedenu cijenu pojedine knjige treba dodati i poštarinu.

Sve ove knjige naručuju se na adresu: Franjo Ereiz, 41001 Zagreb, pp. 699, Palmitićeva 31.

Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

...na primljenim milostima. — Eva Sporčić
...sv. Leopoldu i sv. Antunu za velike milosti koje smo primili svi ukućani u ovoj godini. — Marica Jakolić, Murska Sobota
...sv. Leopoldu, sv. Antunu i sv. Valentinu za sve primljene milosti. — Ana Marković, Črnikovci
...sv. Tereziji, sv. Bernardici i Petru Barbaricu za zdravlje i sreću moje kćeri i njezine obitelji. — Majka
...Majci Božjoj Bistričkoj, sv. Josipu i svima svetima što mi je unuk dobio zaposlenje. D. M., Bjelovar
...sv. Obitelji i svima na primljenim milostima. — Anka Miše
...i Gospi od brze pomoći za sinov uspjeh u školi i za ozdravljenje unučadi. — Manda, Slav. Brod
...Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu na primljenim milostima. — Marija Rajić, Nova Kapela
...za mnoge milosti. — Obitelj S. Budimčević, Sombor
...i sv. Vidu za ozdravljenje očiju, kao i za sve milosti kroz dugi niz godina. — Slava Iverović, Popovača
...za uspješno prebrođenu operaciju. — J. Z., Sikirevc
...Gospod od brze pomoći i Maloj Tereziji za udjeljene milosti. — Vjernica A.
...i Ivanu Merzu za primljene milosti. — Aneka Hrvatićek
...i sv. Leopoldu na primljenim milostima. — Fina Grabovac
...Gospod od brze pomoći, sv. Leopoldu i drugim zaštitnicima za primljene milosti u prošloj godini. — Ruža Jerbić, Donji Lipovac
...na svim milostima. — Neda Mrša, Mandilina
...i Gospo Trsatskoj za poboljšanje zdravlja mojega supruga i za sretno rješenje sinalnih teških problema. — J. O., F.
...Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za oplekšanje u dvije teške bolesti. — Mirjana Đurek, Šibenik
...Duhu Svetom i sv. Leopoldu za sve primljene milosti. — Fanika Kornelut, Brod Moravice

...i Gospi od brze pomoći na primljenim milostima. — Baka, Podr. Podgajci
...i Gospoj Karmelskoj za sretnu operaciju moga nećaka Mate. — Tetka Jakica (Njemačka)
...za umetak uspjeh u školi, kao i za sve primljene milosti. — Jelka Gregur, Vaška
...na ozdravljenju. — B. Marija iz Lonjica
...Gospoj Lurdskoj, sv. Josipu i drugim zaštitnicima za unukovo zdravlje i sretan povratak u domovinu. — Baka, Kruševlje
...i Gospoj Medugorskoj za ozdravljenje. — Majka iz Slavonije
...Majci Božjoj Bistričkoj, Maloj Tereziji i sv. Leopoldu za sve milosti u životu. — N. N., Šibenik
...sv. Anti i sv. Leopoldu za zdravlje. — Šuperada, Šibenik
...za primljene milosti. — Terezija Pendić, Valpovo
...i Gospoj Medugorskoj za sretnu operaciju i za zdravlje. — Vidica
...za primljene milosti. — Evica Sladović, Marija Gorica
...i Majci Božjoj Bistričkoj za zdravlje. — Marica
...i sv. Leopoldu što mi je dva puta pomogao u teškoj situaciji. — Slavica R.
...sv. Judi Tadeju, sv. Maloj Tereziji i sv. Jurju za mnoge milosti u mom prošlogom životu. — Slavica R.
...Majci Božjoj Bistričkoj i sv. Nikoli Taveliću na velikoj milosti. — T. C. T.
...i sv. Josipu za uspjeh u školovanju djece, za sretan izlaz iz teške situacije i za mnoge druge milosti. — Dragica, Mihovljani
...i sv. Antunu za uslišane molitve. — Dana Hladik, Novi Sad
...Gospod od brze pomoći, sv. Judi Tadeju i Ivanu Merzu za uslišane molitve. — B. K., Zagreb
...sv. Anti, sv. Leopoldu i o. Vendelinu na svim primljenim milostima. — A. V., Zagreb
...sv. Josipu, sv. Antunu i sv. Leopoldu za tri uspjele operacije moje kćeri. — Majka

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NIJHOVOJ ZAŠTITI

GLASNIK

5

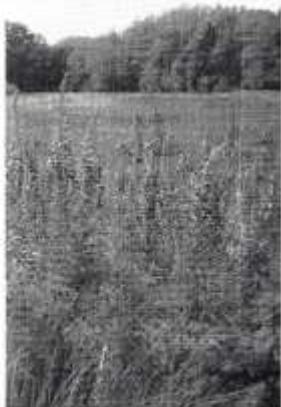
Srca Isusova
i Marijina

svibanj 1984

god. 75 - cijena 30 d

NAJLJEPSI CVIJET U SVEM
CVIJEĆU JE ISUS NA MA-
RIJINIM RUKAMA (Naslikao:
Martin SCHONGAUER)

»TRI SU STVARI OSTALE IZ
RAJA: ZVIJEZDE NA NEBU,
CVIJEĆE U POLJU I NEVI-
NOST DJECJEG OKA«

Marijo, svibnja Kraljice!

Proljetno cvijeće trgam,
pred oltar stavljam tvoj.
Marijo, svibnja Kraljice,
oj primi poklon moj.
A uz njeg vruće molbe,
srca mi silan jek:
Marijo, svibnja Kraljice,
čuvaj me cijeli vijek!

Neka Ti duša moja
prebijeli bude stan!
U njoj da proljet blista
i divan cvate dan!
Nek ruka tvoja vodi
mene na vječni pir.
Marijo, svibnja kraljice
Ti moj si pravi mir.

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Izdači: Hrvatska pokrajina Družbe Isusove. — Glavni i odgovorni urednik Valentim Miklošević. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gusić, Miro Jurić, Stjepan Kuzmić, Valentim Miklošević i Matko Rusan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vrarić. — Tehnički urednik: Miro Jurić. — Adresa u- redništva i uprave: Palmotičeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 441-636. — Tisk: »Pramen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinih broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupen narudžbi od deset primjeraka navise dobivaju 10 posto popusta. — Preplate šaljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarsina plaćena u gotovom. — Rukopis ne vraćamo.

Urednikova riječ

Svibanj je tu, uvijek drag i željno očekivan. Dočekasmo ga radosno i ozbiljno, jer nam duše još prožimaju velika vaznena otajstva koja smo slavili i proživiljavali u drugoj polovini travnja. Po gradskim župama i toplijim krajevima već započinju prvo-pričesnička slavlja i pripreme na krizmu. Kao da je s bujanjem prirode povezano i naše duhovno cvjetanje i rast u vjeri. Nije to slučajno. Dok sunce budi prirodu, Duh Sveti, kojega nam Isus šalje, obnavlja naše duše, obnavlja lice zemlje.

Svakom proleću prijete i nagli obrati, oluje, koje polome nježne mladice, ili suša, koja sprječi razvoj. To se može dogoditi i nama. Gledajte samo kolike mlade nakon radosnih slavlja vjere znade zahvatiti oluja nevjere ili osušiti čemer sumnje. S vremenom pružaju žalosnu sliku poharane i opustošene Božje njive. Dogodi se to osobito onda ako nemaju dobrih čuvara, pravih duhovnih pastira. A baš je njih danas sve manje, iako su sve potrebniji, »jer čovjek neprijatelj dode noću i posije kukolja na lijepo obrađenoj Božjoj njivi. Zato nas sveti Otac poziva na molitvu za duhovna zvanja i podsjeća na dužnost kršćana u školama. Glasnik nas poziva da se okupljamo oko izvora božanskog života, oko Srca Bogočovjeka Isusa Krista; da poput Marije reknemo Gospodinu svoj neopozivlji DA. Samo Gospodinom ispunjeni možemo biti poslani »u žetu koja je velika, a radnika malo«. Na Božju njivu nikad nije kasno. Charles de Foucauld je krenuo kasno, a opet je došao na vrijeme.

U svibnju, mjesecu naše Majke i Kraljice, slavi se i svjetski Dan majke. Glasnik ima štiva i o majci, osobito majci, koja ne bježi pred žrtvom, da bi svijet živio Božjim životom, kao što nije bježala ni Majka Maria pa je porodila Život svijeta. S malim izletom u Delnice upotpunjava se i svibanjsko izletničarenje Glasnika.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. SVIBANJ 1984. BR. 5

S A D R Z A J

HVALA NA PISMU	— — — —	148
DAN MOLITVE ZA DUHOVNA ZVANJA	— — — —	150
SRCE ISUSOVO — IZVOR SPA- SENJA, S. Cetinić	— — — —	152
S MARIJOM POD KRIŽEM, R. Grgec	— — — —	154
SVJEDOCANSTVO LAIKA, J. An- tolović	— — — —	155
UZORNA MAJKA, P. S. B.	—	156
MAJCI, T. Pranjić	— — — —	157
EUHARISTIJSKO POSLANJE, R. Brajčić	— — — —	158
MOLITVA ZA DJECU, S. Bošnjak	—	160
IMA LI DANAS SVETACA?, S. Bošnjak	— — — —	161
SRCE GORSKOG KOTARA, TINO	—	162
CRKVA I SEKSUALNOST, I. Fuček	—	164
MARIJA JE UZOR ODAZIVA, S. Kuzmić	— — — —	166
POTRAGA ZA OCEM, A. Vido- večki	— — — —	168
CRKVA U KOREJI, M. Rusan	—	170
SRETNO SAM SE VRATIO, A. Gabrić	— — — —	171
JOŠ ME SE SJЕČAJU, S. Mužić	—	172
ISUSOVACKI NOVACI GOVORE O SEBI, I. Dilber	— — — —	173
NAŠI MALI KATEKUMENI, M. Okruglić	— — — —	174
POBJEDNICI SMRTI	— — — —	175
MALI BRAT KARLO, V. Miklobu- šec	— — — —	176
OGLASI	— — — —	178
ZAHVALNICE	— — — —	179

Hvala na pismu

KAKO DA SE SUPROTSTAVIM DEMONSKOJ SILI?

Za protekli Božić, kao i sve druge blagdane, bila sam ne znam po koj put u suzama i očajanju, ostajući lišena svakog lijepog i svečanog ugoda. Sve blagdane provedem u plaču i nemoći, a sve to zbog svog sina koji je strašno destruktivan.

Njegov otac, moj muž, napustio nas je zbog druge žene kad su malome bili tri godine. Otada sam se posvetila samo sinu, odgajala ga i skrbila se za njega, radila i patila. Odgajala sam ga u kršćanskom duhu, primao je svete sakramente. Onda je najednom prestao. Ni u crkvu više ne ide, ne moli se. Preputio se alkoholu. Uništava sebe i mene, i prava lavina zla u njemu samo raste.

Ja za svoj život ne tražim ništa. Ni za čim ne čeznem osim za mirom i spokojem, ali toga nema. Ne mogu sebi dopustiti ni one najslitnije radosti u životu da se veselim plavetnju neba i cvrkutu ptica. Zbog silnog čemera i jada ni to ne mogu. Patim u vječitom strahu, što će sin učiniti kad se vrati kući, kakvu će mi neprospavanu noć prirediti, kakve će prostačke izraze opet morati slušati ako mu samo i jednom riječju spočitnem njegovo ponašanje.

Molim se Bogu i svom zaštitniku sv. Leopoldu da mi pomognu. I uvijek kad se u molitvi malo smirim, nadode novi udarac. Tri sam dana težala bolesna i nemoćna u krevetu, a moj me sin nije

došao ni pogledati, niti me je zapitao treba li mi štograd. Sve sam pokušala da ga vratim na pravi put, ali nije išlo. Nemam više snage, živci su mi uništeni, jadna sam i bespomoćna. Kako da se suprotstavim demonskoj sili koja iz njega svaki dan rušilački djeluje?

Tužna majka Leopoldina

Moj će vas odgovor možda obeshrabriti, ali mu to nije cilj. Imat patnja koje moramo snositi do zadnjega daha. Mi bismo obično hteli da nas patnje mimoide, i razočarani smo kad do tog ne dolazi. Gubimo čak povjerenje u Gospodina, jer život nije onakav kako bismo mi htjeli. A rijetko kad molimo da se kroz naše patnje ispunjava volja Božja s nama i s našim najbližima. Mi bismo dakle i u patnji moralni biti aktivni, a ne samo pasivni; prihvataći je i htjeti je — moleći od Gospodina snage da je podnesemo, a ne samo da trpimo moleći da nas mimoide. „Ne moja, nego Tvoja volja neka bude!“ mo-

lio je Isus u svojoj pregorjkoj muci. Patnje koje nas snalaze namijenimo upravo za one koji nam ih priređuju, a kad smo u patnjama, za nas ne mare. Možda vas ove moje riječi ne zadovoljavaju, i vi osjećate u duši pobunu protiv takvog savjeta. Onda vi savjetujte meni što da ja činim, a da ne nosim isto tako nepravdu, kao što se meni nanosi!

Vi ništa ne kažete o tome zašto se vaš brak raspao, zašto je srce vašeg muža osvojila druga žena, da li ste vi čisto i časno ušla s njim u brak, ili je to možda bilo ono što narod veli: „U srcu vatra, u glavi dim“. pa ste stupala u brak i ne znajući s kime? Nisu li korijeni takvog ponašanja vašeg sina tamo negdje kamo vi ni ne zagledate? Vaš je sin navršio 25 godina života, a ništa ne govorite je li se stručno i životno osamostalo, da li se spremio za brak, ili ste ga vi predugo držala kao svoj „privjesak“, pa ste ga lako nosila dok je bio malen, ali sad, kad je narastao i postao malj, lupa vas po glavi. Recept za rješenje vašeg problema nema nitko, niti se on može rješiti preko noći, ali vaša patnja ima smisla samo sjedinjena s patnjama Kristovim, i bez tog sjedinjenja patnja nema smisla, ali je se vi nećete oslobođeniti.

Urednik

SA MNOM SE DEŠAVA NEŠTO ĆUDNO

Imam 16 godina i redovno čitam Glasnik. Odlučila sam

da vas zamolim za savjet. U zadnje vrijeme sa mnom se dešava nešto čudno. U školi sam očajno popustila, a evo zašto:

Nešto u meni žudi za Kristovim riječima ... Tako umjesto da učim, ja prelistavam Bibliju, Isusov život u slikama, čitam skoro sav vjerski tisk, molim krunicu ... Nedavno sam čitala knjigu o misionarima. Oduševila sam se. Volim biti sama, volim razgovarati s Isusom, s njegovom i svojom majkom Marijom. Kad sve to činim ja sam sretna.

Jednom sam usnula i čudan san. Razmišljala sam ovako: »Možda Bog želi da mu se posve predam?« Ali je uopće ne osjećam Božji poziv na život u samostanu. Ja zapravo želim raditi za Krista i Crkvu, ali ne kao redovnica.

Možda će vam to biti smiješno, ali ja žarko želim umrijeti još dok sam mlada. Smrti se uopće ne bojam. Za mene je smrt samo prijeđao u jedan tjeplji život. Taj si život pokušavam zamisliti. Sama pomisao da će moći gledati svoju Kraljicu i Majku u slavi njenog Sina, silno me oduševljava i sretna sam kad o tome razmišljam.

Moji su roditelji jako dobri i sve mi pružaju, ali su zanemarili vjeru, a tako i moja braća. Zbog toga često plačem i molim za njihovo obraćenje. U župi mo svi vole. Rado pomažem u poslovima oko crkve i pjevam u zboru. Molim vas da mi putem Glasnika dадете savjet.

Franciska

Franciska, ti na savjet čekaš već pet mjeseci. Vjeru-

jem da te je u nekim stvarima već sam život posavjetovao, kao što je na primjer potreba za savjesnim obavljanjem školskih dužnosti. Nadam se također da si se oslobođila »opijenosti« velikim idealima koji bi te odvraćali od reda i rada. Pravi ideali koji ti dudu pred oči mogu pokrenuti u tebi pitanje o svrsi i smislu učenja, ali ne i o potrebi ili nepotrebnosti učenja, jer se nijedan ideal ne ostvaruje snatrenom. Samo na tomu radu danas, može se temeljiti tvoje sutra.

Krist je svakako neodoljivo privlačan, ali On je i zahtjevan. Zrela čežnja za Isusom najjači je motiv za rad, žrtvu i trpljenje. Prema tome, ako se još nisi latila knjige, tvoja je čežnja za Isusom nezrela, puna raznih iluzija, i ti možda čezneš samo za slikom svoje mašte o Isusu i Mariji, a ne za Isusom i Marijom. Tako nešto je možda i s tvojim gledanjem na smrt. Danas nije rijedak slučaj da plemenite djevojke, u želji da ovjekovječe svoj sadašnji trenutak, izaberu smrt. To je, međutim, teška zabluda. Mi moramo uvijek biti otvoreni da se na nama ispuni ono što je volja Božja za nas, i na tome

moramo uporno raditi. Samo tako ćemo postići »ono što oko nije vidjelo niti je uho čulo«, jer sadašnji trenutak, kako god bio divan, samo je blijeda slika božanske stvarnosti u koju smo pozvani. To je otrilike tako, kao kad bi se djevojka htjela zadovoljiti samo slikama haljina iz modne revije, a ne bi htjela imati i samu haljinu. To je iluzija, a iluzija nikad ne usrećuje.

Mladi ne bi bili mlađi kad se ne bi oduševljavali velikim idealima, kad ih ne bi privlačilo ono što je lijepo. I takvih mlađih danas ima, a obično ih zovu »mladim starcima«. Ipak pametno postupaju oni mlađi koji o svojim idealima razgovaraju sa starnjima i životno iskusnjima, Bogu odanim osobama. Takvih sigurno imaš i ti u Makarskoj. Blizu si crkvenom životu u župi. Ne ustručavaj se pitati za savjet svoga župnika i časnu sestru koja vodi crkveno pjevanje.

Urednik

DRAGA NAŠA JULIJA

Cetiri godine nakon tvoje blage smrti, i dok god živimo, ostat ćeš svima nama koji smo poznivali tvoju plenumitu dušu, u spomeni kao mučenica na zemlji, pa se nadamo da si kod Boga.

Bliže se dani da i mi svj koji smo te poštivali, razumjeli, cijenili i voljeli, dodeemo u zajednički zagrljav božanske ljubavi. (Gospoda Juliju Kovačević, profesoricu u Đakovu, redovito je čitala Glasnik Srca Isusova i Marijina. Preminula je 2. ožujka 1980. s nadom u uskrnuće i život vječni).

Marija König

Dan molitve za duhovna zvanja

Danas možemo s punim pravom reći da je papa Pavao VI. zaista na poticaj Duha Svetoga uveo u cijelu Crkvu »Svjetski dan molitve za duhovna zvanja«. Time je u cijeloj Crkvi probudio svijest odgovornosti kako za pojedine zajednice, tako i za sveopću Crkvu. Njegova se odluka zasniva na Isusovoj zapovijedi: »Molite Gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetu!« Otada pape redovito upućuju Crkvi prigodno pismo. Za ovogodišnji »Dan molitve za duhovna zvanja« (13. svibnja) donosimo izvadak iz lanjskog papinskog pisma.

SVJETLOST I SPASENJE

Časna braća biskupi, dragi sinovi i kćeri svega svijeta!

»Postavih te za svjetlost poganim, da budeš na spasenje do kraju zemlje.« (Dj 13, 47).

Tako čitamo u liturgijskim čitanjima četvrte vazmene nedelje, kada slavimo Svjetski dan molitve za zvanja. To je Božja riječ koja nam se najčešće da bismo uzdigli duh prema velikim mislima u svjetlu vazmene vjere.

Božja nam riječ objavljuje otajstvo koje se očitovalo u životu čovječanstva. Zaista, dogodio se presudan događaj: Gospodin Isus, Jaganjac Božji, prikazao je sam sebe za spas svijeta. Tada je započela nova povijest i Crkva je Isusova, snagom Duha Svetoga, pozvana taj navještaj spesa nositi svim narodima, sve do kraju zemlje. To je zahtjevno poslanje povjerenog skromnim osobama apostola, njihovih nasljednika i suradnika, vijek za vijekom uzimanju iz svakoga naroda, poslanje providno obećanjem da ga nijedna zemaljska sila nikada neće moći prekinuti.

Otajstvo je te nepobjedive neprekidnosti osvijetljeno prisutnošću Gospodina Isusa koji nam je uvijek blizu iako živi u svojoj besmrtnoj slavi: »Evo, ja sam s vama u sve dane — do svršetka svijeta!« (Mt 28, 20). On je s nama, poznaće nas, daje nam čuti svoj glas, zove nas, vodi nas, i to ne samo zato da svoj spas ponudi svakomu od nas nego i zato da druge spasi po nama.

Među mnogostrukim pozivima ističu se oni koji uže suraduju na samom njegovu poslanju: zaredene službe, posvećeni život i misionarski

život; povlastica koja u zbilji odgovara bezmjeru ljubavi i žrtve ljudi koji sebe potpuno predaju Bogu i Crkvi. Kako da dostojno zahvalimo Gospodinu za veliko povjerenje koje nam je Iskazao?

RIJEĆ BOŽJA I ZVANJE

Svećenička i posvećena zvanja postoje u Crkvi i za Crkvu po naumu Božjem i Bog nam se, u svojoj ljubavi, udostoji objaviti taj naum. Ona dakle postoje radi svoga posebnoga poslanja, koje se jasno razlikuje od svakoga drugoga, makar kako plemenita, ljudskog idea. Neka Gospodin Isus nadne milost da se snagom njegove Riječi spoznaju, vjeruju, prihvate ti pozivi, koji pripadaju otajstvu njegove milosrdne ljubavi.

MOLITVA I ZVANJE

Crkva je dar Božji za spas svijeta. I pozivi na potpuno služenje Crkvi jesu dakle poseban dar Božji. Stoga ga samo od njega molimo jer on ga jedini može dati. Molimo ga srcem otvorenim prema svijetu, gledajući na dobro svih ljudi. Sjetite se da nas je Gospodin Isus pozvao moliti za zvanje upravo zbog to-

ga što je svojim milosrdnim srcem vido patnju svijeta: »Vidjevši mnoštvo, sažali mu se nad njim jer bijahu izmučeni i obvanari kao ovce bez pastira. Tada reče svojim učenicima: 'Zetve je mnogo, a radnika malo. Molite dakle gospodara zetve da pošalje radnika u zetvu svoju!» (Mt 9, 36-38).

SVJEDOČANSTVO I ZVANJA

Bliska nam je riječ Končila: »Dužnost promicanja svećeničkih zvanja — i to vrijedi za svako posvećeno zvanje — spada na svu kršćansku zajednicu, a to joj je činiti ponajprije punim kršćanskim životom.« (Optatam totius, 2). Gospodin je Isus govorio o dobroj zemlji na kojoj sjeme »davaše plod: jedno stostruk, drugo šezdesetorostruk, drugo tridesetorostruk, drugo tridesetorostruk.« (Mt 13,8). Gdje ima vjere, molitve, ljubavi, apostolata, tu se umnažaju Božji darovi. Razmišljajmo, braće i sinovi, o svojoj teškoj odgovornosti.

OSOBNI POZIV I ZVANJA

Bog zove koga hoće slobodnom inicijativom svoje ljubavi. Ali želi pozivati i po nama. Tako je rado činio Gospodin Isus. Andrija mu je doveo svoga brata Petra. Isus je pozvao Filipa, ali je Filip pozvao Natanaela (usp. Iv 1, 35 sl). Ne treba se ništa bojati nekoj mladoj ili manje mladoj osobi izravno predložiti Gospodinove pozive. To je čin poštovanja i povjerenja. Može biti trenutak svjetla i milosti.

SJEDINITE SE SA MNOM U MOLITVI!

Stoga vas pozivam da se sjedinite sa mnom u molitvi: »Gospodine Isuse, u ovoj Svetoj godini, u kojoj ponovo proživljavamo događaj i otajstvo Tvoje otkupiteljske žrtve za spas čovječanstva, čuj naš naziv:

— svojim Duhom obnovi svoju Crkvu da sve plodnije mogne pružati svijetu plove otkupljenja;

— svojim Duhom ojačaj u svetim odlukama one koji su svoj život posvetili Tvojoj Crkvi: u svećeništvu, đakonatu, u redovničkom životu, u misionarskim institutima, u drugim oblicima posvećena života; Ti koji si ih pozvao u svoju službu, učini ih savršenim suradnicima Tvoga djela spasenja;

— svojim Duhom umnogi pozive u tvoju službu: ti čitaš u srcima i znaš da su mnogi spremni poći za Tobom i raditi za Tebe; daj mnogim mlađima i manje mlađima velikodušnost potrebnu da prihvate Tvoj poziv, snagu da prihvate odreknuća koja on zahtijeva, radost nošenja križa povezanu s njihovim izborom, onako kako si ga Ti prvi nosio, u sigurnosti uskrnsnuća.

Molimo Te, Gospodine Isuse, zajedno s Tvojom Presvetom Majkom Marijom, koja Ti je bila blizu u času Tvoje otkupiteljske žrtve; molimo Te po njezinu zagovoru da mnogi među nama, i danas, imaju odvažnosti i poniznosti, vjernosti i ljubavi da odgovore »Da«, onako kako je odgovorila ona kad je pozvana da suraduje s Tobom u Tvojem poslanju - sveopćega spasenja. Amen.

PAPINA ZAHVALNOST ZA LURD

Kad je prošle godine na Veliku Gospu papa Ivan Pavao II. stigao u Lurd, izgovorio je pred špijrom ukazanja pravim himan zahvalnosti za Lurd. Svoj prvi nagovor započeo je riječima:

»Blagoslovjeni budu Bog! Da, blagoslovjeni budu Bog, Otac, Sin i Duh Sveti, što je ovdje pripravio mjesto molitve za Francusku i za svijet; mjesto okupljanja vjernika, mjesto izmirenja grešnika. Blagoslovjeni budu Bog, što je dao da ovdje proključa mali izvor masabielski, izvor života, prije 125 godina; izvor na kojem se vjera učvršćuje,

tijelo i duša liječi, osjećaj za Crkvu utvrđuje! Blagoslovljena bila naša

Gospa, za milosti koje nam pribavlja, koja je i meni samome pomogla da nakon napada na moj život

budem ipak spašen, te sam napokon mogao doći ovamo da pijem na ovom izvoru, da na njemu okupljam vjernike prema poslanstvu sveopćeg Pastira,

prema poslanstvu koje je povjerenito apostolu Petru! ... Ovdje se rado moli,

ovde se postiže izmirenje s Bogom, ovdje se slavi Živ Krist u Euharistiji, ovdje se skupljaju sromasti i bolesnici, ...*

Slobodan prijevod: S. Bošnjak

Srce Isusovo - Izvor spasenja

Bezdan, Vrhunac, Središte

Piše: Srećko CETINIC

Kristovo Srce posjeduje moralne vrline ljudske naravi na osebujan način i u neiscrpivom obilju. Ono je Bezdan svih kreposti, prepun svjetla, sjaja i ljepote.

Zbog svojih vrlina Isusovo je Srce dostoјno da Ga svim svojim bližem slavimo i hvailimo. Dostojanstvom svoje božansko-ljudske naravi ono se izdiglo iznad svih ljudskih hvala, pa se poput najvišeg vrhunca visoko vinilo, suncu nadomak, te se ljeska u sunčevu sjaju Očevim priznaja.

Promisлом volje Očeve Srce je Kristovo zauvijek nedvojivo povezano sa svakim pojedinim čovjekom, pa je Krist jedini koji je u svom Srcu uspio provesti istinsko bratstvo svih ljudi. Zbog neograničenog bratstva svoga Srca Krist je stvarno središte svih srdaca.

SRCE ISUSOVО, BEZДAN SVIJU KREПОСТИ

Kad Sv. Pismo govori o Bogu i Njegovoj silnoj moći, upotrebljava izraze kojima

nedvojbeno otklanja bilo kakvo ograničenje i mjerjenje.

Bezdan označuje veoma duroke predjele zemlje ili vode, kojima ljudsko oko nije kadro sagledati dno. Isti izraz možemo upotrijebiti i za duhovne stvarnosti i za duhovna zbivanja u koja naš razum ne može do dna proniknuti i u koja naše srce ne može svojom čežnjom do dna zahvatiti.

Kad smo Objavom saznali da Duh Gospodnji svojom prisutnošću sve ispunja te da svojom dobrotom oplođuje zemlju, ljudje i sav svemir, pred našim umom i našim srcem provalio se Bezdan Božjih Dubina, Njegove silne, Uzlješenosti, Punine i Savršenosti.

Srce — Bezdan. Isusovo Srce ispunjeno božansko-ljudskom ljubavlju koju je svima nama neštendimice iskazivalo od rođenja u stajl do smrti na križu, a kojom nas i sada otajstveno podržava od svog Uskrsnuća sve do danas, pravi je Bezdan svih kreposti.

Naši bezdani koji zjape praznином i zastrašuju beznadom privukli su sveto Kristovo Srce u svoje najdublje dubine slabosti i bijede, zavisti i zlobe, da ih Ono trajno ispunja svojom puninom, svojom nadom, Očevim i svojim Svetim Duhom.

Krist bi i po nama izvodio čudesna djela svoje svemoću dobreto kad ga ne bismo sprečavali svojom duhovnom nezrelošću i nezasitljivom sebičnošću.

U poslušnoj suradnji s Kristovim Srcem uzdižemo se do onih visina duha, gdje postajemo prikladni i za najuzvišenija evandeoska djelovanja. Takvim djelima koja, prema izričitoj Kristovoj tvrdnji, mogu biti i veća od njegovih, duhovno dozrijevamo i napredujemo prema punini dobi Kristove, koja se očituje u neograničenom pouzdanju u Oca: »Zato vam kažem: Što god moleći pitate, vjerujte da ste već primili, i bit će vam« (Mk 11, 24).

SRCE ISUSOVО SVAKE HVALE PREDOSTOJNO

Vodi je potrebna određena topilina da bi provrela. Tako je i našem srcu potrebna određena topilina spoznaje i doživljajne ljubavi da bi doseglo svoje duhovno vrelje: iskrenu, životvornu hvalu.

Čin i djelo hvale osmišljavaju nam život. Podržavaju nas u zdravu ozračju plodne ljubavi. Pomažu nas u sestranskomnutarnjem rastu. Ako je Bog - Ljubav, a On to jest, tada je Kristovo Srce, kao najvjerodstojniji i najstvarateljski izraz te Ljubavi, uštutu sveke hvale predostojnog Stoga sv. Ivan zadivljeno promatra Krista u činu Njegove djelotvorne ljubavi: »Ljubeći svoje koji su na svijetu, iskaza im do vrhunca ljubav« (Iv 13,1)! Koliko smo se puta i mi tome divili!

»Do vrhunca« svih raspoložljivih mogućnosti da trajno živi među nama, s nama i za nas! U tom očitovanju ljubavi »do vrhunca« nisu Gasmogle sprječiti ni tjeskobe Getsemanijske, ni strava Kalvarije; ni slava Uskršnja, ni radost Uzašašća; ništa i nitko!

»Do vrhunca« Getsemanijske i Kalvanije. Miljenik Očev trebao je vlastitom krvljui potvrditi najgori evandeoska načela Nebeskog Kraljevstva među ljudima: »Budi volja tvoja!«, »Ljubite svoje neprijatelje!«, »Tko izgubi svoj život, spašava ga!«.

Izabranik Očev, Njegov Ljubimac, trebao je kao nitko

drugi, sve tamo do granica samoga prokletstva, iskusiti ubitačnu gorčinu neshvaćene ljubavi: ljubavi, koju toliko pogrdjuju, preziru i odbacuju, a prema kojoj i sami najpo-vjerljiviji odabranici, kao Petar, Jakov i Ivan, mogu katkada ostati odvratno bezosjećajni!

»Do vrhunca« Uskršnjuća i Uzašašća. Uskršnuli Isus nije od nas pobegao u zaled vjećnosti! U svom Uskršnju i nas je »su-uskršnuo«, u Njegovu Uzašašću i mi smo »su-uzasli«, jer je On samo to htio da trajno bude s Ocem i s nama u Duhu Svetom!

Snagom Duha, kojega nam neprestano šalju i Otar i Sin, puni nade kročimo putem vjere, koja, iako nas vodi u stravičnu tamu umiranja, ipak pouzданo-dopire do trostvene Božje slave.

O vrhuncima Isusove ljubavi svjedoče nam svi Sakramenti, a osobito Euharistija. Po njenom otajstvenom zajedništvu Kristovo je Srce: »Emanuel, S nama Bog!« Zar ovo »divno, sveto Srce« nije dovoljan poticaj da svoj život zauvijek ugradimo u euharistijsko zajedništvo svih ljudi s Bogom i među sobom?

SRCE ISUSOVО, KRALJU I SREDIŠTE SVIJU SRDACA

Isus je po svom vlastitom bicu: Kralj, Srce svijeta i svemira, vrhunsko djelo stvaranja!

Ipak je Isus, i kao pravi čovjek, jedini od svih ljudi

osobnim zalaganjem doprodo one jedincate mogućnosti da bude stvarno središte svih srdaca. Postigao je to potpunim darivanjem sebe samoga svima!

Isus je Kralj, Kralj Ljubavi. Ljubav je ona istinska moć koja Mu daje premoć dobrote i neotudivo pravo na svako ljudsko srce. Ljubav je i prebogata riznica iz koje Kristovo Srce velikodušno dijeli u želji da nas »opuno-moći« za vječne baštine o-nih dobara, kojih ni rđa ni moljac ne grizu, niti ih lopovi kradu!

Isus je središte svih srdaca. Svakom srcu poimence očituje moć svoje dobrote, snagu svoje milosti, vjerodostojnost svojih običanja! Svakom srcu, u punom osobnom povjerenju, želi predati Mariju za majku, u vječnu i dragocjenu baštinu, kao najdraži i najljepši dar svoga Srca.

Tko je u stanju shvatiti i prihvati ovu svetu stvarnost Isusove ljubavi, taj Mu se, kao svom otajstvenom središtu, s toliko pouzdanja povjerava, da to mora jednom prerasti u osobnu i zajedničku Posvetu Njegovu Božanskom Srcu.

Nakon Posvete svi vjerni štovatelji Kristova Srca doživljavaju kako ih Krist ispunja vlastitom neodoljivom i stvaralačkom privlačnošću. Kako i ne bi, kad su Mu, po zagovoru Majke Marije, posvetili sve: život i rad, patnju i molitvu, umiranje i smrt, živu nadu u uskršnje i svu žarku ljubav!

S Marijom pod križem

Piše: prof. Radovan GRGEC

Mariju koju uz svibanjsko cvijeće promatramo kao Kraljicu ne možemo odvojiti od Marije koja je uz golgoti križ bila Patnica. Tu je ona, trpeći sa svojim Sinom, postala supatricom svakog čovjeka i kršćanina. Ona nam pokazuje kuda valja podi: putem križa do Uskrsnuća, po Mariji k Isusu.

U svom apostolskom pismu, objavljenom uoči blagdana Gospe Lurdske, papa Ivan Pavao II., govoreći o smislu ljudske patnje, kaže: »Zajedno s Marijom, Majkom Božjom, koja je stajala uz križ, zaustavljamo se i mi uz križeve današnjeg čovjeka«. Ti su križevi brojni i bolni, krvavi i teški. Uz Raspetoga i uz njegovu Majku oni postaju lakši. S Marijom pod križem naša vjera i nada postaje jača i čvršća.

Marija je ostala pod križem kao najhrabrija i najvjernija Isusova slijedbenica. I tu, kao i uvijek, bila je najbliža svojemu Sinu, sjedinjena s njegovom mukom, uključena u njegovu bol i patnju, ali i u veliku tajnu Uskrsnuća.

Katkada se bol i patnja postavljaju pred nas kao nerešivi problemi, kao pitanja na koja ne nalazimo odgovora. Misterij zla unosi u ljudski razum i srce sumnju u Božju opstojnost i dobrotu. Nanočito nas smučuje зло koje pogoda ljudi i nevinu djecu. Ipak ne smijemo zaboraviti da je stvarnost zla i patnje usko povezana sa stvarnošću grijeha i ljudske slobodne volje. Zato odgovor na sva ta pitanja, probleme i sumnje moramo potražiti na pravom mjestu, kao što ga je potražio i našao, prošavši kroz tamnu noć pobune i očaja, starozavjetni Job.

Taj odgovor nalazi se u križu Isusa Krista, koji je prihvatio naš ljudski udes. Odgovor je to što ga je našla i Marija, stoeći pod križem i ne gubeći vjeru u Sina. Znala je da će sva pitanja koja je čuvala u svom srcu dobiti svoj konačni odgovor, da će sumnja i patnja isčeznuti kao magla pred suncem.

Gospin plač predvorje je njezine slave, Marija-Patnica postaje Marija-Kraljica. Mi, koji smo u korizmi pjevali »Stala plačući tužna mati«, pjevamo sada »Marijo, svibnja kraljicel«, pjevamo joj zanosne pjesme zajedno s Nazorom, Domjanicom, Sudetom, Poljakom i tolikim našim pjesnicima. U tom veselju i slavlju ne zaboravljamo da je svagdašnjica često siva i tužna, da križu i patnji ne možemo izbjegći.

Pa kad već moramo trpeti, neka to bude s korišću i s razumijevanjem. Promatrajući Mariju pod križem, možemo mnogo toga razumjeti, shvatiti i prihvatići. Talijanski suvremeni pisac Mario Pomilio završava svoj roman »Božić 1833« riječima: »Bog je htio da njegov križ bude bol svakog čovjeka, i bol svakog čovjeka križ je Božji.«

Stoeći s Marijom pod križem, postajemo i mi svjesni te istine, koracajući kroz tamu i plač prema svjetlu Uskrsnuća.

Nakana Apostolata molitve

DA LAICI SVJEDOČE ZA VJERU PO ŠKOLAMA

Svjedočanstvo laika

»Katolički laik, svjedok vjere u školi« je naslov dokumenta Svetе stolice, objavljen 15. listopada 1982. u tom dokumentu nalazimo motiv za ovu nakanu. Uloga katolika laika u školi je veoma važna, ali i teška, pa svijetljemo dužnost da ih podupremo svojim molitvama. U spomenutom dokumentu piše: »Katolički odgojitelj je onaj koji vrši svoju službu Crkvi proživljavajući u duhu vjere svoj poziv u svijetu, u društvenoj strukturi škole; koji ima veoma visoku stručnu spremu, te koji nastoji oko ugradnje svoje vjere u sveukupnu čovjekovu izgradnju. On zna priopćavati kulturu, odgajati osobnim kontaktom s učenikom; on nastoji duhovno pokrenuti odgojnju zajednicu kojoj pripada.« (24)

Ima laika koji rade u katoličkim školama, gdje njihovo svjedočenje mora biti očeviđnije i jače, ali ima i onih koji rade na akonfesionalnim i čak ateističkim školama. Takvima je rad otežan, iako nužan, jer u takvim školama Crkva je prisutna samo po njima i njihovu radu. Oni ipak mogu pružiti »tih svjedočenje« svojom visokom stručnošću, svjesnošću

i ispravnim međuljudskim odnosima kako s kolegama, tako i s učenicima.

Ova nakana uključuje u molitvu i katehiste, osobe koje predaju vjeronauk. To se smatra »odličnim oblikom laičkog apostolata«. Taj će apostolat biti to uspješniji što poučavanje u vjeri bude sukladnije nauku Crkve presvjećujući, a ne pobudjujući sumnje.

U našoj domovinskoj Crkvi službu kateheti vrše uglavnom svećenici i redovnice. Katehista iz laičkog staleža gotovo i nema. To je velika šteta, osobito po župama gdje svećenici zbog obilnog poučavanja vjeronauka nemaju vremena za druge poslove u kojima ih niko ne može zamijeniti. Iako bi takvi laički katehisti u nas nailazili na velike i mnogovrsne potешkoće, ne smijemo zanemariti molitvu baš za takve djelatnike. Iako svaki vjernik u nekom smislu mora biti apostol, katehizacija ga to čini na poseban način.

Kod nas se još nije pravilo razvila suradnja klerika i laika još nema svuda ni župskih pastoralnih vijeća, kojima bi upravo briga za katehizaciju mogla biti najkorisniji način djelovanja. Dakako da se za taj posao traži i od-

ređena stručna spremna, a kod nas je veoma malo laika koji bi studirali teologiju s nakanom da budu pastoralni radnici. Ima ipak pogotuša da se u taj rad uključe roditelji, i tako u katoličkim roditeljima poraste svijest suđivnosti za kršćanski vjerski odgoj djece. Ne bi trebalo posustati s takvim nastojanjima jer samo vježbačni majstori, i samo s naporom se postižu zadovoljavajući rezultati.

Ova nakana uči nas molitvi i budi u crkvenosti. Duh crkvenosti je u tome da se osjećamo zaинтересiranim za sve crkvene potvrdite, jer sve je to naša zajednička stvar. Samo tako stvara se jedna zdrava, punoljetna, svjesna i dinamična Crkva.

Josip ANTOLOVIĆ

Uzorna majka

Sestrica smrt pohodila je uzornu kršćansku majku Mariju Krmjak, r. Andrašec i stavila točku na njezinu zemaljsko putovanje. Marija je svjetlo sunca ugledala 3. rujna 1899. u Dekanovcu, a usuret vječnom Suncu pošla je iz Mačkovca (župa Čakovec) 12. veljače 1984.

U ozračju rodne obitelji, prožete životom vjerom i miromirisom kršćanskih krepštih, napredovala je u pravednosti, evandeoskoj jednostavnosti i mudrosti, oспособljivši se tako za osnivanje idealnog kršćanskog braka. Uđela se za čestitog domaćeg mladića Stjepana Krmjaka, te oni obdanire Crkvu i hrvatski narod s dvanaestom djece.

Na Marijin vjemički život snažno su utjecala njezina dva brata franjevačka svećenika: o. Alfonz Andrašec, odgojitelj, zborovoda i poglavar, te o. Dionizije Andrašec, prokušani voditelj trećeg reda, pisac Izvrsnog molitvenika »Serafsko cvijeće«, urednik »Andela Čuvara« i »Glašnika sv. Franje«, graditelj franjevačkog kolegija u Varaždinu i franjevačkog sjemeništa u Zagrebu. Njihov sjajni svećenički i redovnički lik svijetlio je pred njezinim očima potičući je da i ona oduševljeno daruje Bogu i Crkvi po franjevačkom redu svoja tri sina: glasovitog fra Matiju, vratara samostana na Kapitolu, fra Davorina, koji je preminuo u cvjetu mladosti, i o. fra Svetislava Krmjaka, koji danas djeluje u novoosnovanoj župi u Bjelovaru.

Marija je bila sva radošna i sretna kad su i njezini nećaci: Tomislav Andrašec i Ivan Kirnar, te unuci Franjo i Antun Jesenović, također postali svećenici franjevcii. Tajna njezine ljubavi prema svećeničkim i redovničkim zvanjima krije se u njezinom žarkom štovanju Presvetog Srca Isusova i Bezgrješnog Srca Marijina.

Ove retke o toj tihoj, skrovitoj, jednostavnoj i požrtvovnoj kršćanskoj majci objavljujemo u našem vjerskom tisku sa željom da se i današnje mlade hrvatske katoličke majke oduševe za slične ideale. U ovo moderno doba iz mnogih kršćanskih obitelji nestalo je ljubavi i požrtvovnog zanosa za najlepši dar neba, za djecu, pa su postale neplodne i za božansko sjeme svećeničkih i redovničkih zvanja. Umjesto težnje za bogatstvom i visokim standardom, neka se u srcima mlađih bračnih parova porodi težnja za bogatstvom života, za lijepom, dobrom i zdravom dječicom, a usporedi s tim i sveta želja da Božanski Spasitelj i od njihove djece odabere nekoje za svećenički ili redovnički život, kako bi što izravnije sudjelovali u spasenju svijeta. Time su i roditeljske žrtve najizravnije ugradene za isti cilj. Neka ovi reci budu i znak priznanja i poštovanja, počasti i zahvalnosti preminuloj majci dvanaestom djece, koja svakako može biti uzor današnjim majkama.

P. S. B.

MAJKO MIRA!

Majko, ti znaš što znači držati u svojim rukama mrtno tijelo svoga Sina; poštedi sve majke svijeta od nesilne smrti sinova, od mučenja i ropstva, od ratnih razaranja, od podmuklja proganja, od koncentracijskih logora, od zatvora!

Majko,
sačuvaj svim majkama
radost rođanja,
veselje nad razvitkom života.
U ime tog života,
u ime rođenja Isusova,
izmoli mir i pravdu svijetu.
Majko mira,
budi s nama ovog časa,
budi s nama svakog dana!
Učini da ova godina bude
GODINA MIRA!

IVAN PAVAO II.

(preveo: Srećko BOŠNJAK)

MAJCI

(iz tudine)

Čekaš li me, majko, na pragu kuće mile?
Da li još postoji ona višnja stara,
i pričaš li jošte priče iz stoljetnih kalendarata?

Ti sjediš sama.
Sutor polako pada, a ti sjediš,
tiha i nijema, ko da s višnjom pričaš.
Tiho ... tiše ...: »Bože, ... tudino, ...
nikoga više ...«

Sama si, majko, sama!
S tihim lahorom prošlost te prati.
Gledaš nijemo u višnju.
List je pao, a tebi se tiho, bez šuma,
sjećanje na sina vrati.

Mrak je.
Kroz polja puna žita
molitva tvoja luta.
Svega se sjećaš: dječje igre i smijeha,
potoka malog, prašnjava puta.

Sama sjediš.
Sama na pragu kuće naše.
Veselja nema. Nikoga nema!
Sve što imаш, što ti život dade,
sada je prošlo ...
Ostade samo sjećanje
i srce puno nade.

Tadija PRANJIĆ

Euharistijsko poslanje

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

EUHARISTIJSKI ČOVJEK JE ČOVJEK POSLANJA

Euharistija je središte oko kojega se sabire kršćanska zajednica. Euharistijski Isus okuplja tu zajednicu s njezinih zemaljskih putova da je sobom nahrani i prožme te da je kao novu opet vrati na njezine životne staze. Njime obogaćenju, šalje je da bude sol zemlje i svjetlo svijeta. Tako euharistijsko sabiranje i okupljanje prerasta u poslanje. Nemoguće je Krista blagovati i kroz blagovanje se s njime poštovjetiti, a ne postati »biti za druge«, kao što je on. Iz toga se vidi da »biti za druge« nije nešto kršćaninu sporedno i dodatno, kao što ga ni euharistija ne doteče samo rubno, na sporedan način. Sporedno je kako će kršćanin živjeti za druge, da li aktivno-apostolski ili kontemplativno-apostolski, da li radnom molitvom ili molitvenim radom, ali je bitno da bude za druge, jer euharistijski život je misionarski život, i euharistijski čovjek je misionarski čovjek.

EUHARISTIJA JE SRCE KRŠĆANSKE ZAJEDNICE

Iz ovoga što smo rekli lako je zaključiti da je euharistija kao neko srce kršćanske zajednice. Ona, naime, privlači tu zajednicu iz svijeta k sebi i uvlači je u sebe, a onda je pročišćenu i soborničku ojačanu šalje natrag u svijet da ga preporada. Možda je mlado kršćanstvo od svih kršćanskih razdoblja euharistiju tako najsnajnije doživljavalo, jer njednu vrijeme do danas nije ga nadmašilo u misionarskom zamahu i potetu. Mlado se kršćanstvo kupljalo oko euharistije u katakombama, kriomici od pogana, a onda se opet raznasio na ulice, u život među pogane kao snažan evandeoski kvasac. Živo kršćanstvo je uvjek tako činilo.

EUHARISTIJA ĆE SE SLAVITI DO KRAJA VREMENA

Euharistija, kao izvor poslanja neće, dakle, presahnu-

ti, dokle god bude onih kojima treba objaviti Isusa i njegovu ljubav. Tako nam se otvara dug put Isusove euharistijske ljubavi, kao što su dugi i vjekovi. Svi mi, ako ljubimo, ljubimo veoma kratko u usporedbi s prošlim i budućim stoljećima. Isus, naprotiv, ljubi od posljednje večere kada se prvi puta pojavio pod prilikom kruha i vina, i pod tim je prilikama suvremenik svih prošlih pokoljenja, ali ne samo kao hladan promatrač njihovih zbijanja, nego kao topli prijatelj ljudi. On za njih živi, a bilo je među njima mračnih i krvoločnih pokoljenja.

Euharistijski Isus je suvremenik i naših pokoljenja opterećenih mnogovrsnim mrtnjama i nepravdama. Čini se, dapače, da se baš u naše vrijeme pojačano osjeća njegova ljubav, jer kao da je baš danes svrnuo na sebe pozornost u tolikoj mjeri, da se euharistijski kongresi slave i u narodima u kojima se odavna nisu slavili.

Euharistijski Isus će biti suvremenik i budućih naraštaja, kojima želimo više mira nego što ga mi imamo. I oni se mogu čvrsto nadati da ih euharistijski Isus neće napustiti. Isus je pokazao veliku ljubav prema nama u svom životu i u svojoj smrti, a euharistija je upravo vrhunac te ljubavi. Ako vjerujemo da je raspet Isus prisutan u euharistiji, onda on vlsi raspet na oltarima već vjekovima, bez prekida, dok je na Kalvariji visio samo tri sata. Istina, na Kalvariji je to bilo na krvav način, a u euharistiji na nekrvan, ali to nipošto ne znači da u euharistiji visi na križu samo prividno i bezbolno, nego visi uistinu i stvarno.

EUHARISTIJA U VJEĆNOSTI

S posljednjim vremenima prestat će poslanje jer više neće biti nikoga kome bi trebalo navijestiti Isusovu ljubav, ali neće nestati euharistije. Ona će ostati i dalje, samo ne više pod kopernom kruha i vina, nego će biti ono što se pod tom kompremom skriva i zbiva: zahvala Bogu po Isusu za povijest spasenja, i gozba s Isusom za Očevim stolom, gozba na kojoj će nam se drevati Isus s Ocem u Duhu Svetom u ljubavi kroz svu vječnost. Bit će to dakle vječna pričest.

Vječna euharistija po svršetku vremena i euharistija ovdje na zemlji, usko su povezane. Ukoliko je već sada u euharistiji prisutna zahvala Bogu po Isusu, i gozba s Isusom za Očevim stolom, euharistija pretječe gozbu u

vječnosti; ukoliko pak je ta zahvala Bogu po Isusu, i gozba s Isusom za Očevim stolom, već sada doduše prisutna, ali ne otvoreno i vidljivo, nego baš pod prilikama kruha i vina, ona predoznačuje gozbu u vječnosti. Euharistija je već sada naša nebeska radost, jer u njoj već sada imamo okus neba koji nas tek čeka, a ujedno budi u nama nadu kroz okus kruha i vina kao okrepa na putu u nebo.

LIJEPE CEREMONIJE NISU EUHARISTIJA

Vratimo se opet na euharistijsko poslanje da ga što više naglasimo. Danas se ne ističe toliko naše odnose prema Isusu prisutnom u hostiji, koliko odnose Isusa po euharistiji prisutnog medu nama, prema braći, prema svim udovima njegovu mističnog Tijela, prema svim ljudima koji iščekuju Božje spasenje. Zato se danas katkada kaže da euharistijska duhovnost ne ide toliko za klanjanjem Isusu prisutnom u hostiji, koliko za zajedništvom s njim i s braćom u svim prilikama. To ne znači da je klanjanje pred svetočraništem danas postalo suvišno i da ga treba brisati iz prakse, nego se želi istaknuti da nas klanjanje pred svetočraništem mora voditi našoj braći.

Zanesen tim mislima netko je napisao: »Euharistiju više častimo darivanjem sebe bližnjima nego lijepim ceremonijama.« Na to bismo mogli odgovoriti da bez lijepih ceremonija oko Isusa ne možemo očekivati lijepog odnosa prema braći, premda lijepe ceremonije oko Isusa

još nisu jamstvo za lijep odnos prema braći.

EVANGELIZACIJA SVIJETA JE NASTAVAK SLAVLJENJA EUHARISTIJE

Kada vjernički zbor slavi euharistiju, onda je već samo to zborovanje veliki evangelizatorski čin. Svojom okupljenošću Crkva svjedoči svijetu da je u njemu prisutan Otkupitelj, i da je Božje spasenje u njemu njegova nova dimenzija. Ali je sigurno i to da svijet ne čuje toliko za Krista po slavljenju euharistije našim zborovanjem, koliko po našem euharistijskom životu i po našoj niječi obogaćenoj euharistijskoj ljubavju. Tu stvar jedan saborski otac na Drugom vatikanskom saboru ovakvo je dokazivao: »Kad bi bila istina da je za spasenje svijeta dosta slaviti euharistiju, ljudi oko samostana kojima je euharistija bitna zaduća, bili bi najbolji vjernici. Međutim, često su baš ti ljudi oko samostana bez vjere.«

Slavljenje euharistije početak je i vrhunac evangelizacije, dok o kraju ne možemo uopće govoriti. Tako se i opet vidi: bez poslanja i njegova ispunjenja, sabiranje Crkve oko euharistije bilo bi krnje. U euharistiji se Isus nude nama, a u nama ljudima. Zato »sjedinjenje s Kristom, čemu je usmijeren ovaj sakramenat... mora biti produženo na cijeli tijek kršćanskog života«, kaže papa Pavao VI. u »Uputi o štovanju euharistije«. S euharistijskog zabora ne odlazi se bez važnih zadataka prema ljudima oko nas.

Molitva za djecu

— Bilo da su dječa siromašnih ili bogatih roditelja, ona uvjek postaju žrtve; žrtve naše gorčine, naše ravnodušnosti. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi kojih odrasli ne daju da žive, jer žele sami sebično živjeti i uživati. Ta dječa, ubijena prije rođenja, nikad neće vidjeti sunca Božjega, po njihovim čelima nikad neće poteci voda svetog krštenja. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi previše bogatoj, zatrpanoj svakakvim igračkama, ali su bez brata i sestriće, pa ne mogu doživjeti radoš darivanja. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi koja ni za čim ne čuju, koja ništa ne žele jer su zagušena obiljem, pa nemaju teka ni za Tvojim Kruhom. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi koju oduzimaju roditeljima i nasilno ih preodgajaju u ljude bez vjere, a zatim ih zlorabe, dječi koja nikad neće upoznati Tvoga imena. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi koju muče divljim odgojem da od njih stvore idole koji prljaju njihov duh i smučuju njihovo srce. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi iz jadnih, siromašnih nastamba, iz prijevih predgrada i nesigurnih skloništa, dječi po gradovima kojoj je oduzeta nevinost. Za njih Te molimo, Isuse!

gurnih skloništa, dječi po gradovima kojoj je oduzeta nevinost. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi koju otmaju i prodaju, muče i ubijaju, koju siluju i oskrnjaju, koju otlmaju djetinjstvo, koja su u smrtnoj borbi. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi rastavljenih roditelja, dječi ponizenoj i odbačenoj, prezrenoj i prognanoj. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se nepismeno dječi koja bi htjela učiti, a nemaju prilike, nemaju sredstava, jer se bogataši razbacuju kulturnim dobrima. Za njih Te molimo, Isuse!

— Smiluj se dječi koja umiru zbog ludosti, koja umiru jer su zapuštena i bez ljubavi. Za njih Te molimo, Isuse!

Ima li danas svetaca?

Isuse, Ti si sam rekao da budemo slični djeci. Nauči nas poštivati djetinjstvo, i ponovo naći svoje djetinjstvo; ne djetinjarije nego jačnošću i čistoću srđaca. Učini da u-natoč našeg kukavičluka i podlosti, nemarnosti i izdaje ostvarиш susret sa svom svojom djecom. Daj im vjenu koja pobjeduje svijet, daj

im baklju koja svijetli u noći. Jedino Tvoja vjera može rasvijetliti zemlju koju smo im delili bez ljubavi i poštovanja. Isuse, došao si na svijet kao dijete. Tvoje obećanje ispunilo se u rođenju Tebe kao Djeteta. Neka svako dijete bude za nas navještanje zore, došašća. Neka svako dijete bude za nas Tvoja ljubav koja nas ponovo posjećuje!

Preveo: Srećko BOŠNJAK

Pripovijeda se da je neko dijete upitalo svoju majku: »Majko ima li danas na zemlji svetaca?« Majka mu je odgovorila: »Dijete, ja mislim da ih nema!« Dijete je dalje pitalo: »Majko, a zašto ih danas nema?« »Dijete moje, zašto ih nema ne znam, ali vidiš i samo da sveči nose svetačku krunu oko glave, resi ih svetački sjaj, kako se to lijepo vidi na svetačkim slikama. Ja nigdje na ulici nisam srela nijednog takvog i zato mislim da ih više nema!« Tada dijete reče majci: »Ali, majko, pa ti nosiš tu svetačku krunu, taj svetački znak, jer sve što nama dječi savjetuješ to i svojim životom potvrđuješ, i ja mislim da je to znak svetosti. Ti životom potvrđuješ vjerovanje, Božje zapovijedi, sakramente, sve što Bog od nas traži. Kad tebe gledam, vidiš da na svijetu ima još svetaca...«

Francuski romanopisac Georges Bernanos, umro 1948., u svojoj 59. godini, bila je jedan takav svetac našeg vremena. To o njemu svjedoči njegov sin Jean-Louis Bernanos.

Georges Bernanos je pisao o »mrtvoj župi«, o župi bez Boga. Pisao je o nemoralnoj mlađadi koja zbog svog očaja srđa u smrt. Od svećenika je tražio da se ne pri-

lagoduju ovome svijetu, nego da taj svijet posvoje i odgoje za Boga. Mnoge članke počinio je riječima: »Mlađi, mlađi junaci, djeca Francuske, neka mi vaši oci i vaša starlija braća oproste što njima nemam više što reći. Radije govorim vama koji ste tek rođeni i koji ćete se roditi. Vi ste budućnost Francuske. Vi ste čitati...«

Bernanos je bio čovjek molitve. Molio je svaki dan po dvije do tri krunice u čast Gospi. Svaki dan je molio iz službenog molitvenika Crkve, iz Brevijara. Najdražje mu je bilo sabrano klečati pred Isusom u svetohraništu. Nikada ne bi prošao pokraj crkve, a da se ne bi svatlo na kratku molitvu pred oltarom. Svojoj djeci je uvijek govorio o Bogu, a osobito Im je svijetlio svojim primjerom kojim je naprsto osvajao. Na dan svoje Prve Prćestije je zapisao da želi sva svoja djela učiniti na slavu Božju, i da želi u svijek ostati poniran. Poniznimo Bog daje milost, a oholimo se protivlji. Dakle, ima i danas svetaca.

Srećko BOŠNJAK

SRCE

DELNICE SU LIJEPE I KAD SU SNIJEGOM ZAVEJANE, I KAD SU ZELENIM OKICENE, JER U NJIMA JE UVIJEK PRISUTNA TOPLINA I LJUDSKOG SRCA I BOZJEG SRCA

STOLJETNE JELE NISU SAMO SIROVINA ZA INDUSTRIJSKU PRERADU, NEGO SU I CUVARI CISTOG ZRAKA. POD NJIHOVIM KROSNJAMA UVIJEK JE SVECANI MIR

OJNOVILJENI LUSTERI U CRKVI PRAVI SU UKRAS BOZJE KUCE, ALI NJI JOS VISE RESE CISTA, MLADA SRCA KOJA SE HRANE GOSPODINOM. MISA JE UVIJEK DOZIVLJAJ

Pravi bedemi snijega kraj puta i oko kuća uporno odljevaju proljetnom suncu, ali ih dah topilne ipak nigriza, tihio i ustajno. Planine i doline još snivaju pod debelim snježnim pokrivačem, ali proljeće je u zraku. Ako i dode kasnije nego drugamo, bit će ljepeše nego igđe. Takav je Gorski kotar, nepoznata i neiskorištena »Hrvatska Švica«. Očito je pre malo naroda da bi mogao iskoristiti sve prednosti koje za život pruža i ovaj i mnogi drugi krajevi Hrvatske. Da li ćemo to kada shvatiti? Ili je možda netko to shvatio prije nas pa želi budućnost bez nas?

O Gorskom kotaru govo rilo se puno više posilje rata kad je blagom svojih šuma zacjeljivao ratne rane i dugove, nego danas kad se na razvijaju, doduše sporo, ali ustajno.

Spuštam se cestom iznad pruge u Delnice, u srce Gorskog kotara. Krajolik tako poznat i toliko puta viden, a uvijek mi iznova zaplijeni pogled. Donji i stariji dio naselja, gdje su kuće manje i poredane kao da nešto intimno razgovaraju, a medu njima se ističe crkva svojim tornjem, nalik je mirnom stadiju na počinku oko pastira. Gornji dio uz »lujzijanu« i željezničku prugu sve više poprima izgled pravog gradskog središta. Neposredno na ulazu u Delnice je hotel i sve više širokih krovova pod ko

GORSKOG KOTARA

jima su industrijske hale. Delnice su prometno, školsko, industrijsko i turističko središte Gorsog kotara.

Zupnom stanu mogao sam prići samo uskim prolazom od crkve do kuće, jer gomila snijega seže još do prvog kata. Na tom istom prolazu od kuće do crkve, na badnje jutro 1941. idući iz kuće u crkvu na zornicu, hladno je tlo svojom vrelom krvljom nastopio domaći župnik. Rat, koji je počeo, odnio je mnoge bez suda u sudnici, ali ne i bez suda u savjesti.

Stariji Delničani pamte i dolazak 2. puka vojske »pri-sajedinjenja« 1920. godine. Dva dana i dvije noći narod se nije vraćao iz šuma u svoje opijačkane domove, jer je život ipak najvredniji. Taj ubavi gradic s lijepim nadama nosi i ožiljke mnogih stradanja. Pamti brojne »bijele udovice« i »crne penzije«.

Zupna crkva će skoro na-vršiti 160 godina, ali ona nije prva crkva u Delnicama. Još danas se znade gdje je bila starija i jednostavnija. Današnja crkva je ljepša iznutra nego izvana, kao što je život vjere ljepši iznutra, nego po svojim vanjskim znakovima. Vjernici vole svoju crkvu, brinu se za nju i rado u nju dolaze, jer to je njihova zajednička »obiteljska« kuća. Svoga župnika, domaćeg sina Stanka Kovačića, vole i cijene, a časne sestre, koje mu pomažu, još

više poštaju. Njihov život služenja vjerskoj zajednici, bez obzira na poteškoće s kojima se susreću, ne može ostati nezapažen. Zaštitnik župe je sv. Ivan Krstitelj, omiljeni svetac u našem narodu, ali podsjeca na veoma ozbiljne stvari: na obraćenje, na pokoru, na Božju blizinu, na riječ o bračnoj vjernosti, na neustrašivost pred silnicima. Sve je to potrebno i danas vjernicima, da srce Gorsog kotara ne bi ostalo bez Srca Sina Božjega, koje kuca za sav svijet. U vjernicima je još živa svijest na »Djevojačko društvo Srca Isusova«, koje čuva i svoju zastavu, a tu svijest i pobožnost nastoji podržati i »Glasnik Srca Isusova«. U župu dolazi 59 komada i zanimanje za njega raste. Dobro je to. Neka Srce Isusovo bude srce Delnica, srca Gorsog kotara.

TINO

VEOMA JE LIJEP OLTAR sv. IVANA KRSTITELJA (gore), ZUPA ČUVA ZASTAVU DJEVOJAČKOG DRUŠTVA (sredina), A PRED CRKVOM JE SVAKE NEDJELJE MNOSTVO RAZDRAGANOG BOŽJEG NARODA (dolje), OSOBITO AKO IM DODE NJIHOV NADBISKUP

Cijenjeno uredništvo! Stalni smo čitaoci Glasnika i Imamo o njemu najbolje mišljenje. Vrijedan je svake pohvale. Uvijek pročitamo, i to s osobitom pozornošću, one stranice koje ispunja Ivan Fuček. Mi vam se sada obraćamo s jednom molbom: Mladi smo bračni par koji živi u svijetu različitih mišljenja, a nas zanima nešto o čemu do sada niste pisali. (ili oni to barem nisu zapazili! op. ur.) Kakav, naime, stav zauzima Crkva u pitanju kontracepcije?

(Nastavak pisma i daljnji odgovori u slijedećim brojevima Glasnika)

Mladi bračni par

voljava straat za cigaretom, pićem ili kavom? A ipak, to nije svejedno. Valja istaknuti i to da spolni instinkt kod čovjeka i životinje nije istog karaktera.

Covjek je razumno i slobodno biće, i može, a često i mora, obuzdavati svoja niža nagnuća prema zahtjevu razuma. Štoviše, kad vjernika se radi o razumu prosvijetljenom vjerom. Kad instinkt goni životinju, ona redovito i na svaki način ide do zadovoljenja svoga instinkta i tako se smri. Čovjek, naprotiv, mora od djetinjstva učiti nadvladavati svoje niže porive i razumski ih upotrebjavati. Vjernik, dapače, ima u tome i vlaštu kulturu koju mu daje Evandelje, predaja Crkve kao izraz dvo-tisućeljtnog iskustva, Učiteljstvo i teološko razmišljanje.

»Seks za potrošnju« ili »porno-seks«, daleko je od kršćanskog shvaćanja spolnosti, koju u svijetu Objave gledamo kao uzišen dar Stvoritelja. To je bitan dar za dostojanstvo ljudske osobe, koje kao »muško« i »žensko« zajedno su — »slika Božja«. Bog je čovjeka stvorio tako i ne drugačije! To nije obožavanje seksa, a niti omaložavanje. To je istina o stvarnosti čovjekove spolnosti. Bog ju je stvorio. »Na svoju sliku stvoril Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvoril, muško i žensko stvoril ih i blagoslovil ih Bog i reče im: »Plodite se i mnожite i napunite zemlju, i sebi je podložite!« (Post 1, 27.-28) Seksualnost Stvoritelj nije posebno Izdvojio, nego ona spada u cijelinu ljudske osobe, na njezino dostojanstvo.

Crkva i seksualnost

Hvala na povjerenju! Prode skoro i godina, a da od čitatelja svoje rubrike ne dobijem nikakva znaka reakcije. Vaše me pismo ohrabruje. Bogato je sadržajem, pa čemo ga »raziomiti« u nekoliko »porcija«. U uvodnom dijelu nalazim tri stvari koje treba obraditi da bih vam odgovorio na pitanje kakav stav zauzima Crkva u pitanju seksualnosti.

1. Reći ćemo najprije nešto općenito. Kad u Glasniku objavim štogod o seksualnosti, redovito slijede protesti, jer takav sadržaj, tobože, ne spada u vjerski časopis. Šalju mi i pouke kako zapravo trebam odgovarati. Na žalost, protesti često pokazuju nepoznavanje predmeta, a u isto vrijeme vidi se da

su pisci protesta veoma isključivi. Prema njima, o tome se u vjerskim listovima ne bi uopće smjelo govoriti. Takvi kao da ne znaju da djeca, mladi pa i bračni parovi o tim vrlo osjetljivim pitanjima crpe, inače, sponzore iz profane, a nerijetko i iz čisto pornografske publicistike. A nije li ta publicistica po svojoj naravi upravo takva da ne može ispravno objasniti ta i slična etička pitanja? Je li toj publicistički uopće stalno do etičke izgradnje čitalaca? Ne obilije ih ona člancima i slikama koje mogu biti, i jesu, samo zavodenje? Zar se u tim listovima, odgovorima i savjetima ne upućuje upravo na puku »potrošnju« seksa u smislu zadovoljavanja strasti, slično kao što se zadovoljavanjem strasti zadovoljava straet za cigaretom, pićem ili kavom?

Čovjekova sposobnost od početka nosi u sebi dva nerastavljiva i jednako bitna značenja: ljubav i rađanje. O tome Krist Gospodin daje ovakav komentar: »Zar niste čitali: Stvoritelj od početka stvoril muško i žensko i reče: Stoga će čovjek ostaviti oca i majku i prijutiti uzo svoju ženu; i njih dvoje bit će jedno tijelo. Što, dakle, Bog združi, čovjek ne kaže ne rastavlja« (Mt 19, 3-6). Komentirajući tako prvo i drugo poglavlje knjige Postanka, Gospodin želi naglasiti privlačnost spolova, to jest ljubav, želju za darivanjem koje treba da bude potpuno, toliko da dvoje budu »jedno«. Time potvrđuje Stvoriteljev plan o rađanju novih bića u kojima će se također naći oboje kao »jedno« (=dijete spaja roditelje). I stoga, budući da je to Stvoriteljev plan i da On zdržuje dvoje, čovjek nema vlastiti to rastaviti. Tu je očitovan konjen spolnosti. I svako shvaćanje spolnosti koje ne polazi odatle, nema mogućnosti da bude potpuno, nego ostaje krajne, i zbog toga kroz povijest dolazi do isključivih krajnosti: sad se seksualnost veliča kao nešto božansko, sad opet podcjenjuje i svodi na životinski instikt.

2. Vaše zapažanje da živite »u svijetu sasvim različitih mišljenja« posve je točno. U svijetu vlada »pluralizam«, potiče ga se i širi. Pluralizam, čak i mišljenja, smatra se obogaćenjem i izlaskom iz siromaštva jednoličnog gledanja na stvari. Dakako da se u tome pretjeruje, pa se »pluralizam mišljenja« prenosi i na Crkvu, ne samo među vjernike nego i

među teologe. To je rodilo razne »teologije« u Crkvi, kao »teologiju transcendentalne metode«, »teologiju oslobođenja«, »političku teologiju« itd. No to ipak nisu razne »vjere« u Crkvi, nego samo raznolike refleksije o vjeri. To su razna gledanja i razni pristupi, razna tumačenja i razni odgovori na mnoge vjerske probleme. Dakako da je to obogaćenje gledanja, ali ono nosi i opasnost da se učini krivi zahvat i ubitnost vjere, pa da se vjeru u nečemu okrnji, umanjii i relativizira. Zato Crkva u svom Učiteljstvu bdiće nad naukom da do tog ne dođe.

Nije stoga nikakvo čudo ako vjernici žele taj pluralizam mišljenja prenijeti i na praksu u moralnom području, pa se čuju različiti sudovi o nekim moralnim pitanjima. Jednima će kontracepcija biti grejh, što je i posve ispravno, a drugima »normalna stvar«. Valja ipak naglasiti da je relativizam u ocjeњivanju moralnih vrijednosti veoma opasan za ravnotežu i dostojarstvo čovjekove osobe, pa stoga Crkva tu i bdiće, napose zadnjih godina, gledom na seksualni moral. O tome je iznjela i slijeset dokumenata, tako da nitko, tko imalo pozna crkvenu nauku, ne može u toj stvari ostati u neznanju ili nevinoj zabludi, tvrdeći da kontracepcija, objektivno uzevši, nije grejh. Ali o tome imamo još mnogo reči kasnije.

3. Vi se tužite da se o tim stvarima u nas dosad nije pisalo, bar ne u Glasniku. U prvoj točki na to sam već nešto odgovorio. Dok je službena Crkva o tom predmetu davno prekinula šutnju, sve tamo od pape Pija XI.,

mentalitet našeg čovjeka jest, nažalost, još uvijek takav da ne vidi hitnost toga pitanja; on pušta da mu djecu u tim pitanjima pouči ulica, pokvareni drugovi, porno-televizija i porno-filmovi i tisak o kome smo već govorili; on pušta da se o tim stvarima unutar obitelji nikad ne progovori, i kod svojih mlađih prelazi preko doba razvoja i zaljubljivanja sve do sklapanja braka, što je u najnovije vrijeme izričito žigao papa Ivan Pavac II.

Među mnogim uputama u Apostolskoj pobudnici o zadaćama kršćanske obitelji u suvremenom svijetu, kaže i ovo: »Odgoj za ljubav kao darivanje samog sebe postavlja također neophodnu pretpostavku za roditelje pozvane da svojoj djeci pruže jasan i tankočutan spolni odgoj. Nasuprot kulturi koja velikim dijelom banalizira ljudsku spolnost, jer je tumači i proživljava na način koji je osiromašuje i upropasćuje, povezujući je jedino s tijelom i sebičnim užitkom, odgojna služba roditelja mora biti čvrsto usmjerena na spolni odgoj koji je uistinu potpuno usredotočen na osobu: spolnost je, nai-me, bogatstvo čitave osobe — tijela, osjećaja i duše — i svoje najdublje značenje očituje kad osobu dovodi do darivanja sebe u ljubavi. (»Fam. cons.« br. 37).

Mentalitet koji šuti o spolnosti i zataškava njenu golemu današnju problematiku, nema ništa zajedničko s kršćanskim moralom, kome je zadatuk jasno iznositi cijelu istinu o čovjeku i njegovu pozivu u Kristu za današnji svijet (OT 16), kako zahtjeva Koncil.

Krišt poziva

Marija je uzor odaziva

Piše: Stjepan KUZMIĆ

MARIJIN »DA« BOŽJEM POZIVU

Skromnoj nazaretskoj Djevici Bog upućuje ponudu da bude njegova majka, da rodi, othrani i odgoji Onoga koji će kao Bogočovjek imati svu vlast i moći će od ljudi nešto tražiti. Pozvana je da bude majka Onoga koji će se pred Poncijem Pilatom, zastupnikom rimskog cezara, proglašiti kraljem svih ljudi i svega stvorenenog; Onoga koji će, ne samo za vrijeme svog zemaljskog života nego i kasnije sve do konca svijeta, sve pozivati na obraćenje, na promjenu života, na suradnju u djelu Otkupljenja. On će mnoge pozivati na bližu suradnju: apostole, učenike, bliske, svećenike, redovnike,... kako bi njihovim zalaganjem što veći broj ljudi prihvatio ponudeno im spasenje koje je sam Isus Krist svima zasluzio svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Poziv na takvu suradnju Marija je prva odgovorila svojim »da«, i tako postala začetnicom novog, boljeg svijeta.

BOŽJI POZIV IMA DRUŠTVENU DIMENZIJU

Bog nikada ne poziva čovjeka radi njega samoga. Ni sam poziv na život ne iscrpljuje se na samom pozvanom, jer primljeni život čovjek mora dalje darovati.

Neki pozivi na suradnju s Bogom imaju još širu dimenziju. Tako su svećenici, bez sumnje, više od drugih pozvani da se založe i istroše za druge, to jest, da po njima mnogi zadobiju one milosti i postignu one plodove koje je Gospodin po svećenicima namijenio drugima. Mnogi su sveci, osobito sveti utemeljitelji Redova i redovničkih zajednica, imali poslanje ne samo za ljude svoga vremena nego i za mnoge poslije svoje smrti, jer njihovo iskustvo ostaje kao nadahnucu mnogima za rast u vjeri. Stoga je očito da je na pozvanima i velika odgovornost za ljudе kojima ih Bog šalje. Mnogi su u svom napretku prikraćeni, jer su pojedinci koje je Bog zvao, odbili poziv na suradnju.

Poziv koji je Mariji upućen, i koji je ona prihvatile, ima silan odjek u čitavoj povijesti ljudskog roda. Njezin Sin Isus ugaoni je kamen čovječanstva. Po njemu je čitav ljudski rod oslobođen iz vlasti tame, i po njemu svi mogu postati dionici pravog svjetla. Zato je Marijin »da« na Božju ponudu za sve nas velika milost i blagodat. Po njoj je na svijet došao Spasitelj, i po njoj možemo najlakše postići spasenje.

PODLOGA ZA BOŽJI POZIV JE NAŠA VJERA

Zaustavimo se malo na pozivu što ga je primila Marija. Prema Lukinom opisu u Evandeliju Marijin je lik tako ljudski, jednostavan i bliz svakom čovjeku, a uisto vrijeme tako dubok, neiscrpljiv. Marija ne pokušava sakriti svoje oduševljenje nad činjenicom da je Bog toliko ljubi i obdaruje tolikim privilegijem da će je zbog toga slaviti svi naraštaji. Ona osjeća potrebu da svoju radost podijeli s drugima. Sret-

na je i veoma pozorna na riječi Božjeg glasnika, ali je u isto vrijeme zbumjena i kao da se ne nalazi. Ne razumije kako će se sve to s njom odigrati. Žuri se svojoj rodakinji Elizabeti da s njom podijeli radost, a u njihovu nadahnutom susretu nači ćešmo odgovor na pitanje gdje je podloga Marijine veličine u njoj samoj. Elizabeta će uskljknuti: »Blago tebi što si povjerovala da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina! Podloga Marijine veličine je njezina vjera, ali i ona će sazrijevati, rastti i produbljivati se u kušnjama života.

BOG SEBI NE PROTUSLOVI

Sveti Luka opisuje Marijin poziv umjetničkom ljestvom, ali i teološkom dubinom. Bog je poziva na sličan način kao što je u Starom zavjetu zvao proroke: Bog zove, čovjek iznosi svoje poteškoće, Bog te poteškoće uklanja, čovjek konačno prihvata Božji poziv. Očita je u svemu Božja inicijativa i čovjekova sloboda, i njihova plodonosna suradnja.

Ono što Bog povjerava Mariji, veoma je značajno. Već je samo naravno majčinstvo za svaku židovsku ženu bio visok ideal, a Andeo ne ostavlja nikakve sumnje da se kod Marije ne radi o običnom majčinstvu nego o Bogomajčinstvu, jer ona će roditi Mesiju, Sina Božjega.

Biti majka Mesije, makar samo onako »ljudskog« kako su ga u ono vrijeme očekivali, bila je intimna čežnja mnogih uglednih židovki, a Bog je za svoju Majkuiza-

brao skromnu djevicu iz Nazareta. Ona je bila žarka duša, koja je htjela u svemu samo Bogu ugoditi pa mu je posvetila svoj mlađi život. Ta njezina posveta nije bila samo formalnost, nego stvarnost sve potpunijeg služenja Bogu u djevičanstvu. Zato je na poruku s neba da bude majka, zabrinuto pitala: »Kako, kad ja želim ostati djevica?« Onaj koji ju je na djevičanstvo zvao, riješit će joj poteškoću: »Ti ćeš majkom postati, a djevicom ostati! Zahvaljujući čudesnom Božjem zahvalu u začeću i rođenju Sina Božjega, njezino djevičanstvo bit će Bogomaterinstvom samo utvrđeno i još više posvećeno. »Tā, Bogu ništa nije nemoguće!« Marija je razumjela, teškoća je u tren svladana, i njezina duša ispunjena milošću, radošću i, zahvalnošću kljice hvalospev Božjoj ljubavi i veličini: »Veliča duša moja Gospodina...!«

STALAN RAST U STALNOJ VEŽI S BOGOM

Kad i danas Bog nekome povjerava određeno poslanje: svećeničko, redovničko, misionarsko, roditeljsko, odgojiteljsko ili bilo koje drugo poslanje, onda je to poslanje sasvim vidljivo određeno poстоjećim životnim uvjetima i okvirima. Ipak se mnogi suoče sa sumnjama, i nije im baš posve jasno što je njezino pravo zvanje. Nije uvjek lako otkriti Božji poziv, ne smiju očekivati da će im Gospodin odmah uliti i spoznaju o svemu što ih čeka. Obaspe ih prvim oduševljenjem, a do punе spoznaje vodi ih malo pomalo, onoliko koliko su svojom slobodom spremni prihvati. Zato je

dosta da se otvore prvoj milosti i ostanu otvoreni za svaku novu i potpuniju, na čvršću vezu i suradnju. Samo s takvom raspoloživošću mogu ići naprijed bez zabrinutosti za svoju budućnost.

ODLUKE MARIJINA PRIHVĀCANJA POZIVA

Marija je s jedne strane potpuno podložna Bogu i stavlja mu se posve na raspolaganje, a s druge strane je silno oduševljena, radosna i ushićena, imajući potpuno pouzdanje da će onaj koji je zove znati i moći ispuniti ono na što je zove.

U hramu sluša proročanske riječi starca Šimuna: »I tebi će samo mač probasti dušu...«, ali se ne koleba. Sustrećemo je u hramu kad je dvanaestgodišnji dječak Isus tamo ostao bez njezina znanja, zadavši joj tako »bol«. Ipak, Marija pamti sve te događaje i razmišlja o njima u svom srcu, raste u spoznaji, produbljuje se u vjeri i predanju.

Za vrijeme Isusova javnog života, Marija po njegovoj izričitoj želji ostaje po strani, ali ne pasivna. Duhom je sjedinjena sa svojim Simonom na istom djelu. To sjedinjenje postići će svoj vrhunac u najdramatičnijem trenutku njezina života, najvišoj kušnji i najpotpunijem predanju sebe Oscu, kad bude stajala pod kršćem i princila žrtvu svoga Sina sjedinivši se posverma s njim u djelu predanja za Otkupljenje čovječanstva. Tu ona postaje Majka svih spašenih, majka Crkve i naša majka. Položivši svoj život s Kristom, zadobila ga je.

Glasnikova priča

Potraga za ocem

Piše: Aco VIDOVEČKI

Mjesec svibanj je poput kvasca, baćena u Božje tijesto zemlje, raskvacio svu prirodu. U njoj su se probudile i pokrenule sva skrivena snage u travci, korijenu, cvijeću, voćkama i drveću. Svaki dan mogao si vidjeti nešto novo, a ipak tako poznato: nježni zeleni listić, i cvjetić neizbrisivih boja oboren Božjom rukom. Osvježa vajući mirisi različeni po njem, livadom i vrtom, šire se odande i dopiru u sobe koje su željne sunca širom otvorile svoje prozore. Sve je to djelovalo na ljudi, te se činilo kao da svi doživljavaju radost što žive.

Jednog takvog mirisnog dana, obasjanog suncem i

razdraganog nježnošću proljeća, otvorile se vrata jednog dvorišta glavne seoske ulice. Ispirana jesenskim klšama i ubijana zimskim snjegovima, željezna su vrata zavilija kao prase kad ga se uhvati. U dvorištu uđe dvoje mlađih, bojažljivo, plaho, na prag »ljetnje kuhinje« stupi žena srednjih godina u radnom odjelu. Videći nepoznate došljake, momka od 18 godina i nešto stariju djevojku, podboči ruke na bedru i upili u njih ispitivački pogled. Momak i djevojka se približile nepoznatoj ženi i uljedno pozdraviše: — Dobar dan. — Dobar dan, otpovrnu žena, i ne gubeći vrijeme odmah ih upita: — Koga tražite? Mladim tej glas nije zvučao prijateljski, pa su na čas bili bez riječi. Gotovo se čulo kako im srce lupa od uzbudjenja, a krv im je udarila u lice. — Želimo vidjeti tatu! — Koga? Čijeg tatu? ciknu žena britkim jezikom, boreći se za slinu jer su joj se usta u tren osušila od iznenadenja. — Mi smo njegovi: sin i kći. Imao nas je s našom mamom prije nego se vjenčao s vama. Dok još bijasmo maleni, postojao je za nas kao neki nepoznati muškarac, a ni sada kao odrasli nismo ga još vidjeli. Mama nam je sve ispričala o njemu. Sad nas je uhvatila neodoljiva želja da ga upoznamo. Kako god bilo, mi ga volimo. Taj osjećaj prema njemu nepoznatom nosimo već godinama u duši. Kako god bilo, on je naš otac, a mi smo njegova djeca.

Osupnuta tom viještu, žene izgubi dar govora. Grlo joj se ukočilo, snaga maleksala. Stajala je kao ukopana. Niti je mogla naprijed, niti nazad. Ruke joj klonuće niz bedra i podrhtavaju kao šiba na nabujalu potoku. U ušima joj odzvanja grmljavina sve jača i jača. Iznenada, kao probudena udarcem u rebra, podigne ruku poput strogog prometnika na ulici, izbaci kažiprst prema dvorišnim vratima i rikne kroz zrak natopljen suncem: — Van! Van iz dvorišta, dok nisam...! Skočila je prema njima kao ranjena zvijer, i oni se u tren povukoše na ulicu. Zgrabila je kvaku dvorišnih vrata, zalupila njima i zaključala ih, a civil i škripa rasparahu uši. Dvoje mlađih, brat i sestra koji ne poznaju svoga oca, zagledaše se u vrata kao prikazu. Nasta muk. Uto se iz kuhinje začu kroz otvoreni prozor pitanje: — Mama, tko je to? — Odgovora nije bilo.

Brat i sestra bez oca nadje se na ulici uz automobil svog prijatelja koji ih je dovezao da upoznaju svog oca. Nešto potisno razgovaraju. Savjetuju se i s nekim prolaznikom koji je našao. On im rukom pokazuje pravac i nešto tumači. Potom sve troje sjedaju u auto i kreću stotinjak metara naprijed. Zaustavili su se pred kućom svoga đeda po ocu, kojeg također nisu poznавali.

Pred kućom su sreli starca sijede kose i oronula lica. Teško je ispuštavao zrak iz pluća. S njim je bila i njegova kćerka, već također

u ozbiljnim godinama. Gledaju se nepoznati s nepoznatima. Osam očiju, osam upitnika. Neizvjesnost i značajka koči ih nekoliko trenutaka. Tada mladi prvi pružaju ruke kao došljaci, ali nekako nesigurno.

— Mi smo djece vašeg sina. Vaša unučad koju nikad niste vidjeli, kao ni mi vas. Dodosmo da popunimo praznine svoga djetinjstva, da vidiemo i upoznamo svoga oca... — brata i sestru i djeđu, smjelije nadoda djevojka.

Starac je na tu vijest počeo uzbudeno disati, iz grdu mu se čula škripa slabih, duhanom zagušenih pluća. Kćerki mu se suze zacakliće u očima pa okrenu glavu kao da mora nešto provjeritiiza leda, ali nije mogla sakriti iznenadenje i uzbudnje. Pribere se za tren i pozove došljake u sobu da svi sjednu. Udoše. Sobe je bila mala, ali uređena. Napetost zavladala u toj prostoriji, rekao bi da će prsnuti kao prenapeta struna na violinu. Kakve su se misli kome radale u glavi onih trenutaka, ne znamo, ali starac prvi podignu glavu i tužno kako to znadu sami staroi, reče:

— Niste ga našli kod njegove kuće? — Ne, odgovori oboje mladih u isti mah. — Da ste došli bar prije deset minuta, još biste ga zatekli kod kuće. Vidio sam ga da je otišao nekamo putem kroz selo... — kako vas je primila njegova žena? upusti se u razgovor starčeva kćerka, te-ta od ovo dvoje došljaka. — Ona nas uopće nije primila. Otjerala nas je iz dvorišta kao paščad, reče dečko, a mi joj ništa nažao nismo učinili. Htjeli bismo samo vidjeti i

upoznati svoga oca. Mi ga ne mrzimo, iako se za nas nikad nije brinuo. Mi smo danas toliko zreli da nam je sve jasno. Spremni smo i oprostiti. Mi vidiemo da se danas to mnogima događa. To nije dobro, ali ga mi ipak ne možemo i ne smijemo mrziti. On je ipak naš otac, i nitko drugi ne može nam ga nadomjestiti, kao što nam ga ne može ni uskratiti. Mi smo spremni poštovati i njegovu sadašnjost ženu, i ne znamo zašto bi ona nas morala mrziti i onako istjerati iz dvorišta. Vi ste nas, naprotiv, tako lijepo primili. Vidimo da ste ljudi. —

— Ah, Bože moj, a zašto vas ne bismo primili. Svakog čovjeka treba primiti i slušati, reče mudro i tronuto starac.

— Doznali smo da naš tata sa sadašnjom ženom ima dvoje djece. Htjeli bismo i njih upoznati. Tā, braća smo po ocu. Zar ne? dometnu još momak. Glas mu je postajao mekaniji, smireniji. Starac kao da se zagledao nekamo daleko preko mnogih godina, kćerka mu je otišla u kuhi-nju da kao domaćica potraži čime će podvoriti tako nedane i neobične goste.

U sobi je vladala tišina. U krajevima starčevih usana vidjeli su se trzaji. Njegova šutnja i suhe brijede oči govore više nego suze. Dvoje mladih kao da ispunjavaju veliku prazninu svoga života, ali njega, oca, još nisu vidjeli. Kroz navrle suze u očima kao da ga vide u tom starcu, u njegovim mlađim, snažnim godinama. Svladava-li su se da ne dadnu maha osjećajima. Valja ih uvijek u životu imati pod vlašću: i kad se voli, i kad se kori, i

kad se nuda, i kad nema na-de... Osjećaji uvijek lako odvedu i kamo ne želimo. Njihovi pogledi idu i za majkom. Ona radi negdje u Njemačkoj. Je li tog trenutka osjetila potres u svojoj duši, i njegove valove koji su se iz ove male prostorije širili na sve strane, sa središtem u srcima dvoje nezakonite djece koja traže svoje korijene, svoje početke u grečnoj ljubavi svog oca i majke kojima danas opraštaju, lako su ostali u životu prikraćeni za tolike časove ljubavi, za tolike želje koje im mati sama bez oca nije mogla ispuniti.

I opet ne upoznaše oca, ali su mu tako blizu, na tragu. Koliko je takvih mlađih nešretnika u gradovima i selima!

Izišli su opet u dvorište, da se oproste s djedom i tetom. Na grani rascvale kruške najednom zaguka grlića, mahne krilima i poleti te sjede na sedlo krova. Gušila je i dalje javljujući svima radost proljeća, radost koju zapuštenima može samo nebo dati: — Ako te i majka tvoja zaboravi, ja te neću zaboraviti! —

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Crkva u Koreji

Koreja ove godine slavi dvjesto godina otako je u nju ušlo Evandelje. Posebno je značajno — i to je jedini slučaj u povijesti Crkve — da su korejsku Crkvu osnovali laici. Naime, korejski pisac Lee Sung-Hoo kršten je 1784. u Pekingu u Kini. Zatim je kod kuće sam, uz pomoć katoličkih knjiga, počeo poučavati druge i krstiti.

Korejska Crkva je Crkva mučenika. Kroz prvi sto godina u mnogim progonima dalo je život za Krista oko 20 tisuća mučenika. I u ovom stoljeću mnogi su vjernici dali svjedočanstvo krvlji za vjeru; za vrijeme japanske okupacije (1940-45) i osobito poslije drugog svjetskog rata, kroz više godina ratovanja — nakon čega su strane države isti narod nasilno podijelile na dvije države: Južnu Koreju i Sjevernu Koreju u kojoj vjernici i danas trpe progonstvo.

Nagli razvitak korejske Crkve zadnjih godina smatra se moralnim čudom. Naglo raste broj vjernika. Zato je, na primjer, u samom glavnom gradu Južne Koreje, Seulu, u posljednjih deset godina osnovano 30 novih župa.

U toj zemlji, s nešto manje od 40 milijuna stanovnika, bilo su 1982. godine 633 župe s 1.578.000 vjernika. Makar brojevi zamiraju, evo ipak nekih koji potiču na uspostavljanje (npr. s našom domovinom) i razmisljanje. Na tih manje od milijun i šest stotina tisuća vjernika ima 1227 svećenika (1000 domaćih, 227 stranih), 257 redovnika časne braće i 3617 redovnice. Braća i sestre su uglavnom domaći.

Prema intenzivnom planu evangelizacije, koji se provodi, računa se da bi ove godine za 200. obljetnicu broj katolika imao narasti na dva milijuna. Biskupi u poruci vjernicima kažu: «Mi smo potomci mučenika. Hrastost i rovnost naših otaca za vjeru jesu poticaj za nas, današnje kršćane.»

Osobita i utješna značajka »proljeća Koreje« jest velik broj duhovnih zvanja. Dok se u raskršćanjenoj Evropi, i u našoj domovini, redom zatvaraju sjemeništa, u Koreji su sva tri postojeća sjemeništa prepuna. Zato je kroz posljednjih nekoliko godina svake godine odbijeno oko sto kandidata jer — nema mjesta. Slijedeće godine kane izgraditi četvrtu sjemenište, makar nitiško ne zna odakle će smoci novac.

Dok se mnogi od evropske mlađeži dosaduju i izvijuju po diskalcima i kojekuda, u Koreji se spremaju na svećeništvo blizu 1000 mlađića, a za redovnice preko 1300 djevojaka. Mlađi, tražeći sreću, nalaze najveću sigurnost u Crkvi. Ti mlađi jesu budućnost ne samo Koreje, nego se Crkva nada da će oni unositi svjetlo Evangelijsa u druge zemlje, osobito u Kinu, odakle je Evangelije stiglo k njima.

Za ovu značajnu proslavu korejsku Crkvu nadahnjuje i ovo: »Činjenica, da su naši predi sami tražili i našli vjeru, jest milost tajanstvene Božje providnosti, milost kakvu nikad nije primila nijedna Crkva na svijetu.«

Svi navedeni podaci ohrabruju nas kao članove sveopće Crkve, i potiču na molitvu: da ovaj značajni jubilej, na koji će doći i Sv. Otac, urodi što obilnijim plodom za kraljevstvo Božje i spasenje ljudi u Koreji i svijetu.

O. Mato RUSAN

Sretno sam se vratio

Otar Gabrić je krajem prošle godine pođio Australiju i kroz dva mjeseca obilazio je hrvatske župe. Održao je više duhovnih obnova za naše ljudi. Svi su ga dočekivali ne samo s mnogo pažnje, nego i s iskrenom ljubavlju i oduševljenjem. To mu je ujedno bila prilika da se zahvali dobročiniteljima, koji tako revno pomažu njegov misijski rad. O tom svom pohodu i o svom povratku u Bengaliju napisao nam je ovih nekoliko rečaka.

Sretno sam se vratio iz Njipe i sunčane Australije upravo pred Božić. Nezaboravni su to dani, nezaboravna ljubav tolikih dragih prijatelja i dobročinitelja. Ponajprije ona tako divna bratska ljubav braće svećenika i sestarska briga naših dobrih časnih sestara, te upravo roditeljska ljubav dragih vjernika u svim župama koje sam pohodio. I kako je Providence to Njipo uredila! Očinski blagoslov dakovackog biskupa oca Čirila Kosu i monsinjora Stankovića, koji su baš u to vrijeme pohadali naše hrvatske župe u Australiji.

I sretno sam se vratio u svoju dragu Bengaliju, u Maria Polli, u Marijino selo. Skoro je malo i zapelo. Poteze je bilo dobiti rezervaciju sve do Delhija. Rečeno mi je da su sva mjesta već zauzeta. No kad sam im ja rekao da sam — ravno iz Metkovića, Ante je dobio rezervaciju ne samo do Delhija, nego ravno do Kalkute. Druge putnike su dobro pretraživali na carini, no kad sam ja došao na red i kad su me vidjeli s majom malom torbom na ramenu, carnik se nasmijehnu i mahnu mi rukom da idem mirno svojim putem. Tako je bilo i u Australiji i u Indiji.

Kad sam stigao u Kalkutu, u Isusovački Kolegij sv. Franje Ksaverskog, subraća su me molila da bih tamo ostao bar jedan dan pa da se odmorim od puta. Bila je već večer. Ali mene je srce vuklo u Marijino selo. Ta na putu sam skoro dva mjeseca. I požurio sam da stignem na naš glasoviti državni autobus koji vozi prema Sorberia Hat. To je zadnja stanica na putu prema našoj misijskoj postaji. Dobro me je treslo i istreslo i

NA POVRATKU IZ AUSTRALIJE PRVE SAM NJIH OTIŠAO BLAGOSLOVITI

MARIJINA KONGREGACIJA DJEVOJAKA U MARIA POLLIU CINI MNOGO DOBRA

pretreslo nakon one vožnje po prekrasnim australskim cestama i avionskim linijama. No ja sam se uza sve to osjećao tako sretnim. Premda je bio mrak, svaka palma, svaka banana, svaka koliba kao da mi se smiješi, kao da mi je htjela nešto reći.

Baš su se na misijskoj postaji gasila svjetla, kad sam stigao pred crkvu. Kako je divno traperilo vječno svjetlo uz malo svetohranište. A s velikog raspeha Isus me raširenim rukama dočekuje, pozdravlja i grli. Divan doček, divan blagoslov. Molio sam Isusa da i sve vas zagri i blagoslov. Odmah sam onda pošao dati blagoslov bolesnoj dječici u sinotihu i teško bolesnom Rubenu. Dao sam ja njima svoj blagoslov i ujedno sam primio njihov blagoslov. I isčezao je umor dvomjesečnog putovanja. Eto me opet kod kuće — u mom dragom Maria Polliu — Marijini se lu.

O. Ante GABRIĆ

Još me se sjećaju

U svom pismu od 19. prosinca 1983. i u pismu od 15. siječnja 1984., koja su nam zajedno stigla, sestra Silvina Mužić opisuje nam kako se nakon mnogo godina najprije susrela s Majkom Terezijom i s kalkutskim kardinalom Picachyem, te o jubileju svoje družbe Kćeri sv. Križa.

U pismu od 19. prosinca piše:

Baš sam se vratila iz Kalkute, gdje smo imali neku skupštinu. U Kalkuti sam imala priliku da budem prisutna svečanosti polaganja vječnih zavjeta trinaestorice braće misionara Ijubavi Majke Terezije. Ulistinu je bilo krasno i dirljivo. Veoma su lijepo pjevali. Crkva je bila puna vjernika.

Nakon svete mise arela sam se s Majkom Terezijom. Ona me je odmah prepoznaла. Rekla mi je: »Oh, nakon toliko godina!« I odmah me je pozvala u svoj auto. Odvezla me je do kuće u kojoj žive i rade njezina braća misionari Ijubavi. Imali smo veoma skroman ručak.

Tamo sam se susrela i s kardinalom Picachyem. I njega nisam vidjela već mnogo godina. I on me odmah prepoznaо i rekao mi: »O, sestra Silvina, opet se vidimo nakon toliko godina! Kako ste, naša misionarka iz Bošontsija?«

Kad sam se vratila kući, čekalo me preobilje posla. Najprije priprava za Božić, a onda nam dolazi svaki dan mnogo sirotinje koja traži pomoć. I tako nam vrijeme veoma brzo prolazi.

NOVA ŠKOLA U HAMIRPURU CIJU JE GRADNJU NADZIRALA SESTRA SILVINA

ZA 150. GODIŠNJCU SVOJE DRUŽBE KĆERI SVETOG KRIŽA SESTRE U GAIBIRI NAHRANILE SU 400 UDOVACA I UDOVICA

U pismu od 18. siječnja 1984. piše:

Sutra nam dolaze u pohode naša Majka Generalica i njezina asistentica u pratnji naše sestre Provincijalke. S Majkom Generalicom bila sam zajedno u novicijatu pa se dobro poznamo.

Božić smo lijepo proslavili. Kao i obično, sakupilo se na tisuće vjernika i bilo je u izobilju i plesa i glazbe. Bubnjevi su odjekivali da se sva kuća tresla. A sad je vrijeme ženidbi, pa dan za danom slušamo glazbu i jeku bubnjeva.

Već ste čuli da smo prošle godine slave 150. godišnjicu naše družbe Kćeri sv. Križa. Na spomen te godišnjice mi smo ovđe priredile ručak za 400 udovaca i udovica, i onih starih i onih mlađih, i svima smo poklonili po neki komad odjeće. Među njima našao se i jedan brahmin. Rekao nam je da on ne može jesti našu hranu, no ako mu dадемо kruha, to će jesti. Ja sam mu dala dva konjaka kruha. Ali kad je video da drugi jedu meso s rižom, zamolio me: »Dajte i meni meso!« Odgovorila sam mu: »Pa ti si brahmin! Izgubit ćeš svoju kastu!« Odgovorio mi je: »Pa neka ide! Ja već godinama nisam jedo meso!«

Preporučujem svima u molitve i naše vjernike i tolike koji još nisu upoznali našu svetu vjeru!

Hvala svim dobročiniteljima! Neka im Gospodin obilno naplati!

S. Silvina MUŽIĆ

Isusovački novaci govore o sebi

Naš zambijski misionar časni brat Ilija Dilber ima svoje stalno boravište u isusovačkom novicijatu u Chelstonu. U tom novicijatu odgajaju se budući isusovci iz Zambije, Malavija, Tanzanije, Kenije i Ugande. Sad ih je 13 u novicijatu. Neke od njih brat Ilija je zamolio da napišu nekoliko podataka o sebi, o svojoj obitelji i o svome zvanju. Pa eto, ovdje donosimo te njihove izjave. Nadamo se da će to zanimati mnoge prijatelje misija i da će ih potaknuti da se mole za duhovna zvanja u afričkim misionskim krajevima. Naime, samo tamo Crkva može gledati vedro u budućnost gdje se mnoge domaća duhovna zvanja.

APOLINARIJ BUSWAGE

Taj novak pripovijeda nam o sebi, o svojoj obitelji i o svome zvanju ovo:

Roden sam 1. svibnja 1947. u pokrajini Kagara, u Tanzaniji. Imam pet braće i pet sestara. Jedan moj brat je svećenik, a tri sestre su mi redovnice. Najstariji brat je oženjen i ima pete djece. I dvije sestre su mi udate, dok mi dva najmlada brata još počitaju školu. Otac nam je umro prošle godine. Majka nam je kod kuće i brine se za naš vrt banana.

Nakon što sam završio gimnaziju dobio sam nameštenje u lovačkom društvu. To društvo je državna ustanova koja se brine za divljač u nacionalnim parkovima. U toj službi, koja nije nimalo laka, proveo sam tri godine. Bio sam prisiljen napustiti jer mi je stradalo zdravje. Još dok sam pohađao gimnaziju osjećao sam da me Bog zove u duhovni stalež. Gospodin Bog je sve tako uređio da sam se mogao odazvati tom njegovu pozivu. Želio sam postati isusovac. I eto uspjelo mi je ostvariti tu želju. Sad se nalazim u novicijatu.

KRISTOFOR DINHO

Ja se zovem Kristofor Emil Dinho. Roden sam 1960. godine u pokrajini Nzenga, u državi Tanzaniji. Ja sam deveto dijete u obitelji, a imam još sedam braće i pet sestara. Nakon što sam svršio osnovnu školu, stupio

BOGOSLOVIJU U LUSAKI POTREBNO JE PROSIRITI JER SVAKE GODINE DOLAZI SVE VISE NOVIH KANDIDATA

sem u sjemenište u Ujiji, a nakon toga u sjemenište u Kigoni. Nakon školovanja u Malom sjemeništu stupio sam u Veliko sjemenište u Tabori i tu sam započeo bogosloviju. Godine 1982. morao sam poći u vojsku. Po završetku vojnog roka odlučio sam postati isusovac i stupio sam u isusovački novicijat ovdje u Chelstonu u Zambiji.

ERNEST KIMALA

Ja sam iz Tanzanije. Roden sam u pokrajini Nzenga — Tabora u siječnju 1959. Imam sedam braće i šest sestara. Ja sam po redu peto dijete svojih roditelja. Pripadam plemenu Nyamwazi koje se bavi poljodjelstvom. Osnovnu školu počeo sam pohađati već od svoje sedme godine. Godine 1975. stupio sam u Malo sjemenište u Ujiji. Nakon svršene srednje škole stupio sam u Veliko sjemenište da započnem bogosloviju u mjestu Itaga. Godine 1982. pošao sam na odsluženje vojnog roka. Tad sam donio konacnu odluku da postanem isusovac. U novicijat ovdje u Chelstonu u Zambiji stupio sam sredinom srpnja 1983. Sretan sam što sam dospijao ovamo i sad me sve više vuče čežnja da se jednog dana usprem na oltar kao Kristov svećenik.

* * *

Ti mladići uistinu otkrivaju iskrenu želju da postanu Kristovi apostoli u svome narodu. Neka im Gospodin dade snage da ustraju na započetom putu.

Br. Ilija DILBER

Naši mali katekumeni

U prošlom broju Glasnika donijeli smo prvi dio pisma naše zambijske misionarke Monike Okruglić, što nam ga je poslala 9. siječnja 1984. Sad donosimo i drugi dio. U njemu ona iznosi jedan problem što ga stvaraju novokrštenici. Tu nam ujedno govori i o tome hoće li ostati i nadalje u župi Čimese ili će morati preuzeti drugu, također veoma važnu službu — brigu za sjemeništare.

U subotu, 7. siječnja, imali smo ovdje u našoj župi Čimese neke vrste malog obreda za naše male katekumene. Za katekumenat javilo se oko stotinu djece. Međutim, nisu svi baš revno dolazili na pouku, tako da ih je zadnji dan došlo svega sedamdeset. Njih 40 tek je počelo pohađati vjersku pouku. Dvadeset ih je završilo prvu godinu katekumenata. Oni su dobili kao znak priznanja malu medaljicu. Svega njih deset dolazio je redovito na pouku godinu i po, i oni su za nagradu dobili križeve. Sestra koja ih poučava vrlo je stroga. Tko nije redovito dolazio na vjersku pouku, produžuje mu se katekumenat još za tri mjeseca da naknadno dokaže svoju revnost.

No ovdje je veoma velik problem u tome što mnogi — ne samo mladi, nego i odrasli — nakon krštenja više ne dolaze u crkvu. Govore: »Sad sam kršten pa mi je samim tim osigurano spasenje!« Tim neukim ljudima veoma je teško restumačiti što je zapravo krštenje. Mnogi to ne mogu shvatiti niti nakon dvije godine pouke u vjeri.

S nama je ovdje jedna zambijska sestra. Ona nam mnogo olakšava posao. No mi ujedno idemo i za tim da pomalo samim Zambijcima predamo taj apostolski posao. Mi ćemo pak, ako bude snage i zdravlja, poći u druga područja gdje ćemo biti potrebniji. A ako nas nigdje ne budu trebali, poći ćemo u mirovinu...

Još uvejk imamo ovdje problema sa svećenikom. Doduše, imamo jednoga koji nam dolazi dva puta mjesечно, no budući da je ova župa velika, to bi nam svećenik bio potreban svake nedelje. Sadašnji naš svećenik ni uz najbolju volju ne može stići da nam češće dode jer muje biskup povjero i druge dužnosti. Obećano nam je da ćemo

dobiti poljske salezijance. Trojica već djeluju u našoj biskupiji, a kad će nam drugi doći, to nam nitko ne može reći.

Ni ja ne znam za sebe kako ću dugo ostati u ovoj župi. Naš biskup bi želio da svakako ostanem tu bar još neko vrijeme. No na njega navaljuje jedan Bijeli otac možeći ga da me njemu dade za pomoćnicu koja bi se posebno brinula za sjemeništare. No taj misionar ujedno planira da bi sjemenište služilo i kao dom za duhovne vježbe i kao kuća molitve. Ja sam biskupu rekla da mi je posve svejedno gdje ću raditi, no da ne mogu raditi na dva mesta, jer nigdje ne bih mogla zadovoljiti u onome što se od mene očekuje. Koliko slutim, biskup će donijeti konačnu odluku tek u kolovozu ili rujnu.

Dosad ja nisam ništa tražila niti molila od prijatelja misija u domovini. No ovaj se puta ipak obraćam na njih s jednom molbom. Ove godine imat ćemo ovdje u našoj biskupiji tri domaća mlađomisnika. Bilo bi veoma lijepo kad bismo svakome od njih mogli pokloniti kalež s pliticom. Da se to lakše ostvari, moglo bi se složiti pojedine župe ili nekoliko župa te zajedno nabaviti takav dar. Ne mora to biti ne znam kako skupi kalež, samo neka bude ukusan. Na podnožju kaleža možete dati urezati ime župe koja ga daruje. Ako se ta moja želja i molba ostvari, molim dobročinitelje da svoj dar pošalju na moju adresu, i to avionom. Moja adresa: Monika Okruglić, P. O. Box 710036 Mansa, Zambia, C. Africa.

Unaprijed zahvaljujem velikodušnim dobročiniteljima!

Monika OKRUGLIĆ

ZAMBIJSKO SELO

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela: Korejsko kraljevsko poslanstvo donijelo je 1777. godine među ostalim stvarima i knjigu »Vjera Nebeskoga Kralja«. Ta knjiga došla je u ruke učenjaka Pik-i, koji je zajedno sa svojim prijateljima proučava i oduševljavaju se za tu nauku. Godine 1784. nalazi se u korejskom kraljevskom poslanstvu, koje putuje u Kinu, i Pik-ijev sin Ri. U Pekingu on se susreo s katoličkim biskupom. Taj ga poučava u kršćanskoj vjeri i napokon ga krsti. Mladi Ri radošno se vraća u domovinu da svojim zemljacima navljesti tu novu vjeru...

Da, oni se ponovo nalaze u svojoj domovini Koreji! Kako je ta njihova zemlja krasna! Kako su njezini ljudi naobraženi! Ovdje više vrijedi ako znaš sastaviti lijepu pjesmu, nego da si bogat. Ljudi tu stanuju u jednostavnim kućicama, ali ćeš i po selima naći na pjesnike i učenjake. U toj zemlji »jutarnje tišine« nepoznata je žurba. Tu ljudi znaju uživati u pjevu ptica i u promatraju prirode.

I dok je sada mladi Ri promatrao ljepotu svoje domovine, i nehotice uskliknu: »Divna li zavičaj!« No ipak je u sebi osjetio da taj divni njegov zavičaj drijema u noći poganstva. Kad će mu svanuti zora onoga Sunca koja je on upoznao za vrijeme svog boravka u Pekingu? Ne nosi li on, mladi Ri, to svjetlo Nebeskoga Kralja svojoj dragoj Koreji?! Da, on će svoje sile uložiti u to da njegovi sunarodnjaci upoznaju Isusa Krista, tog Nebeskog Kralja! Tu su, doduše, državni zakoni koji će mu se ispriječiti na provođenju te odluke. A osim toga, uvijek se nade ljudi koji se protive svemu što je novo i nepoznato. Tu je također i državna vjera... Kakva, dakle, sudbina čeka ono sjeme vjere Nebeskoga Kralja što ga on sada nosi u svom srcu?! Hoće li naći srca koja će to sjeme spremno primiti i dati mu da se daje razvija i raste?! Kakva sudbina čeka prve korejske kršćane?

Poslanstvo prolazi ulicama grada Seula. Ulice su pune ljudi koji su ih dočekali. No sigurno nitko nije s takvom čežnjom čekao povratak poslanstva kao učenjak Pik-i. Ipak uza sve ganguče ni otac ni sin nisu kod po-

zdravljanja prekoračili običaje koreanskog pozdravljanja.

Sve do zore mladi je Ri pripovijedao u krugu učenjaka o vjeri Nebeskoga Kralja. Učenjaci su bili duboko potreseni. Na kraju je po čelu svakoga od njih potekla krsna voda. I tako su oni postali svojina Nebeskoga Kralja, za kojim su toliko čeznuli i kojega su toliko tražili — i sad Ga napokon našli.

MISIJE BEZ MISIONARA SVEĆENIKA

Gospodin Pik-i i njegovi prijatelji sad pripadaju Kristu. U svojoj duši čuju neki težanstveni glas da više ne smiju šutjeti o onome što su sami našli. Započinju djelovati kao misionari nove vjere. No gdje će početi? Odlučuju da će se najprije obratiti uglednim ljudima, za koje smatraju da su iskreni prijatelji istine i jaki značajevi. Njih žele najprije predobititi za Krista. Međutim, nisu ipak mimošli ni obične ljudi. I već 1788. godine u Koreji je bilo oko četiri tisuće Kristovih sljedbenika. A još na korejsko tlo nije uspio stupiti niti jedan misionar svećenik.

Ta tako lijepa četa kršćana s čežnjom je čekala kad će im napokon doći koji svećenik. Mladom Riu biskup je u Pekingu doduše objećao da će u Koreju poslati svećenika čim mu to bude moguće. Međutim, još svećenika nema. A vjernici žarko čeznu da se napokon mogu okupiti na službu Božju. Ta mlada Kristova četa nadasve je čeznula za tim da se u svetoj Kristovoj žrtvi okrije Njegovim žrtvovanom tijelom i tako da se ojača za sve kušnje koje je čekaju. U toj čežnji za Kristovim tijelom pokušali su sami sebi pomoći i ne skuteći, da su time upali u zabludu.

Mladi Petar Ri za svoga boravka u Pekingu više puta je prisustvovao svetoj misi. U knjigama, što mu ih je biskup dao, našli su slike misnog odjela i obred svete mise. Mlada kršćanska zajednica izabra sebi jednoga za biskupa i nekoliko njih za svećenike. Ti, tako imenovani svećenici radošno su počeli vršiti svete obrede. Svima je bila velika radost što su sada mogli prisustvovati svetoj misi.

Uzori mladih

Mali brat Karlo

Piše: Valentin MIKLOBUSEC

RODEN U VREMENU BEZ SRCA

Kada se rodio grof Charles de Foucauld, kasnije prozvan mali brat Karlo? Rekemo li da je to bilo 1858, rekli smo točno, ali nismo rekli dovoljno. On se rodio u vremenu kad se u krilu evropske civilizacije radovalo »potrošački mentalitet«, kad je za volju »znanosti« Bog morao biti mrtav, kad je tehnika obećavala čovjeku neslučeni napredak i svemoć, kad su moćni narodi »zauvjek« podjarmili nemoćne, kad su se neki smatrali unaprijed određenima za gospodare a druge su proglašili unaprijed određenima za sluge, a sve to našlo se u kotlu sukobljenih interesa i kuhalo se začinjeno uzajamnom mržnjom. I baš ta mržnja tako je zaborabila ljudska srca da je jedini zakon bio zakon jačeg. Tada se rodio Charles de Foucauld! Pod svijetom je već tinjan vulkan i svjetskog rata i njegove otrovne pare ubijale su u čovjeku ono najbitnije — njegovo srce. Mjesto mirnih kućaja i bratskog suživota čovjeka s čovjekom, u ljudskim se grudima sve više trzao demon sebičnih

interesa goneći čovjeka proti drugom čovjeku. U takvom se vremenu rodio i djetinjstvo proživljavao naš mali brat Karlo.

NIJE RODEN KAO SVETAC

Neka djeca rođenjem baštine skladnu narav. Kad je dobar odgoj još više oplemeni, ljudi su skloni pomisliti da je to preduvjet za svest, pa svakog sveca i gledaju baš u takvoj slici. Zaboravljamo kod toga da »Bog može i iz kamena podići dječcu Abrahamu«. Karlovo djetinjstvo pritisnuto je sjećom rane smrti roditelja i tugom. Otac je kao teški tuberkulozni bolesnik morao napustiti obitelj da se i ostali ne zaraze. Tako je Karlo s pet godina praktički osao bez oca, a majka mu je umrla godinu dana kasnije. Potom stvarno i otac. Djed s memine strane uzlma unučad k sebi. Karla je naročito volio jer je sav bio nalik na svoju majku, pa mu je u svemu udovoljavao i tako ga razmazio. Pomanjkanje razborite roditeljske ljubavi u odgoju, učinilo je Karla zatvorenim, nestripljivim, uveredljivim i pretjerano zamišljenim samotarom. Ipak je iz

pretjerane osame znao pravom agresivnošću nahrupiti na svoje male kolege iz razreda. Među ljudima je imao samo jednog pravog andela, a to je bila njegova sestrica Marija. Premda devet godina starija od njega i već kao djevojka zrele dobi, imala je najviše smisla za svog rođaka. Ona ga nije zapuštaла ni kad je bio na strampuci života, ni kad je išao ravnom linijom prema Bogu. Bili su pravi prijatelji.

RADIKALAN U ZLU, ALI I U DOBRU

Karlo je već zagazio u burni pubertet, kad je u 14. godini primio prvu Pričest i Krizmu. Na sakramente se pripravljao s velikim žarom, pa su oko njega misili da je napokon našao svoj put. Međutim, on se uskoro našao na bespuču koje će potrajati 12 godina. Čita sve što mu dode pod ruku. Plima sumnji sve se više dizala, a nije bilo nikoga tko bi mu dao valjan odgovor na pitanja, i primjerom posvjedočio ispravnost kršćanskog puta. Sestrica Marija mu se udala i veza s njom bila je nešto otežana. Slabašna mladica njegove vjere skoro sasvim sahne, a mladi i štuljivi »knjižožder« sa svojih 17 godina biva uistinu pokvaren dečko. Svoju težnju za samopotpričenjem želi ispuniti upisom u vojnu školu. Uskoro poslije djebove smrti postaje oficir i dobiva zaposlenje u jednom gradiću. Nemoralnim životom rasipa naslijedeni imutak. Premda svaki dan provodi na zabavi, o tom će vremenu zapisati: »Tužno i

prazno kao nikad prije.« Doskora je kao oficir poslan u Alžir, tadašnju francusku koloniju. Budući da nastavlja raskalešen život, starješine ga opominju, ali je Karlo tvrd u zlu. Moraju ga čak otpustiti iz vojske, i on se vraća u Francusku s osjećajem »Sa mnom je gotovo...«

Nakon tri mjeseca molí da bude primljen natrag u vojsku, samo da bi mogao podi u rat u Sahari. Potajno se ipak nadao da će moći početi novi život. I zaista, njegov starješina Laperrine ne može se načuditi promjeni, te postaju doživotni prijatelji. Karlo je kao oficir veoma smion, veselo podnosi nevolje pustinjskog života i pun je brižljivosti za povjerenje mu vojnike. Iznenaduje ga pobožnost muslimana, i njihova će ga pobožnost dovesti do obraćenja.

NOVI PUTOVI

Karlo želi što bolje upoznati muslimane pa se daje na učenje arapskog jezika. Zamolio je i dopust da pode na istraživačko putovanje u Maroko. Budući da mu je molba odbijena, smješta daje ostavku na vojnoj službi. Poći u Maroko značilo je isto što i poći u smrt. Uzbudeni rođaci u Francuskoj daju ga, na nagovor tetke Ines, sudskim putem staviti pod skrbništvo, premda je on odraстао i školovan čovjek. Karla to nije uvrijedilo. U Maroko je ušao prerašten u Židova, jer su Židove jedline puštali, ma da su ih prezirali i pominjavili. O svom jedanaestmješćnom boravku u Maroku Karlo je izdao i poebnu knjigu. Doživio je svršta: samodušu, prežir, nesigurnost, siromaština. Ipak se u njemu počeo rada-

ti novi svijet. Iznenadilo ga je Židovsko gostoprimstvo, potresla ga je jednostavna molitva muslimana: »Bog je velik!« On za koga Bog nije ništa, susreće ljude za koje je Bog sve. Već se odlučuje i na ženidbu s jednom Alžirkom, ali ga rodbina poziva u Francusku. Sestrina Marija ga povezuje s obiteljskim prijateljem, čovjekom molitve i velike kulture, svećenikom Huvelinom. Počinju ga privlačiti crkve u kojima je ipak osjećao prisutnu svoju mladost. Čitave sate ostaje u njima i molí jednu čudnu molitvu: »Bože moj, ako jesu, daj da Te upoznam!«

U svojoj 28. godini opet se izmiruje s Bogom i prima kruh života. Od sada Bog mu je živa osoba, stvarnost koja ga neizmjerno nadilazi, a istovremeno mu je neslučeno blizu. »Cim sam povjerovao da Bog jest, shvatio sam da ne mogu živjeti drukčije nego za Njega. Moj redovnički život počinje onog dana kad i moja vjera: Bog je velik...«, piše kasnije Karlo.

IDEAL MU JE ISUSOV COVJEKOLJUBLJE I SIROMAŠTVO

Karlo u Evandelju traži samo jedno: »Kakav je bio Isus, da takav budem ja!« Huvelin mu savetuje da hodočasti u Svetu Zemlju. Karlo to prihvata hladno, ali polazi. Vraća se oduševljen na život siromaštva i jednostavnosti po uzoru na Isusa iz Nazareta, te stupa u trapistički samostan. Kao trapist odlazi iz Francuske u jednu siromašnu ispostavu u Siriji. Živi u kolibama od pruća i blata, ali Karlo piše: »Mi ovdje jesmo siromašni u usporedbi s boga-

tašima, ali nismo siromašni kao što je bio Isus, ili oni siromasi u Sahari, u Maroku.«

Pošto je svršio teološke studije, daje se zarediti za svećenika. Ipak stalno osjeća poziv u Saharu. Od crkvenih vlasti dobiva dopuštenje da napusti trapistički red i da ode među najsilomašnije u pustinju bez kraja. Želi svojim primjerom svjedočiti da Bog ljubi sve ljude. Zato želi od svih biti najmanji i svima služiti, želi biti samo malo brat Karlo, da bi po njemu i muslimani i kršćani, vojnici i oficiri, Arapi i Crnci, robovi i slobodni, putnici i domoroci prepoznali svoga brata Isusa Krista. U zadnjem pismu, na dan pogibije 1. prosinca 1916. piše: »Naše uništenje je najveće sredstvo da se sjedinimo s Isusom i činimo dobro dušama.« Te ga večeri ubiše razbojnici koji su došli optjačkati pleme u kojem je podigao svoju kolibu. Njegovo djelo svjedočenja po primjeru Isusa Krista nastavljaju danas stotine »male braće Srca Isusova« i »malih sestara Srca Isusova«. To su zajednice koje nije on osnovao, nego su nastale u njegovu duhu poslijepodne njegove smrti, a glavni im je apostolat svjedočiti radom i ljubavlju.

Oglaši

DUHOVNE VJEŽBE ZA ČASNE SESTRE

Od 23. do 29. lipnja — vodi o. Petar Nikolić
Javite se unaprijed na adresu:
ISUSOVCI — Rakovčeva 12 — 51410 OPATIJA
Telefon (051) 712-830

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

Od 11. do 13. svibnja 1984. (za starije od 50 godina)

Duhovne vježbe počinju u petak u 17 sati a završavaju u nedjelju u 16 sati. Cijena po osobi je 1.000 dinara (za cijeli tečaj)

APOSTOLAT MOLITVE

Uredništvo Glasnika primilo je slijedeće pitanje: »Uspala bih se u Apostolat molitve. Imam 54 godine i troje odrasle, samostalne djece. Muž mi je umro prije 7 godina. Živim sa sinom i snahom. Dobro se slažemo. Redovito idem na misu. Naš dragi Glasnik dolazi u našu kuću već više od 15 godina. Molim vas, javite mi ako ima kakvih promjena obzirno na Apostolat molitve, jer mi ovdje ne znamo ništa osim što smo čitali u Glasniku.

Golubičić Viktorija

Tko se želi pridružiti Apostolatu molitve, neka se javi tajništvu tog Apostolata, 41001 Zagreb, Jordanačevac 110, pp 169. Onima koji se javi da žele biti apostoli molitvom, tajništvo će poslati malu diplomu kao znak da su postali članovi Apostolata molitve, i sličicu s mjesecnim nakanama. Za diplomu, sličicu, poštarinu i rukovanje neka pošalju 50 novih dinara.

Tajništvo A. M.

SV. LEOPOLD BOGDAN MANDIĆ U MAGLAJU

Uprava svetištajavlja: »Detekt Leopoldovih srijeda obavlja se od 14. III — 9. V; od 30. V — 25. VII; od 5. IX — 31. X. ove godine. Ovogodišnja proslava sv. Leopolda Mandića u njegovu svetištu u Maglaju je u subotu 12. svibnja za župu, a u nedjelju 13. svibnja za cijelu nadbiskupiju Vrhbosansku i za šire područje Pontifikalnu misu u 11,00 sati služit će kotorski biskup Msgr. Ivo Gugić.

K N J I G E

BRAČNA ABECEDA, Christa Meves. Poznata njemačka autorica, psihoterapeut, supruga i majka namjenjuje ovu knjigu kao vjenčani dar svojoj djeci i svima mlađima koji ulaze u brak. Cijena: 180 d meki a 250 tvrdi uvez. Narudžbe: Knjižnica U PRAVI TRENUTAK, 54400 Đakovo, pp 62

DOPUŠTENE KLETVE, Augustin Korpar. »... knjigom Dopusťene kletve zaklinjem

SILNIKA našeg vremena da se odrekne PSOVKE, naše narodne sramote a mlade da odbace DROGU našu narodnu propast. Velika slova označuju naše velike probleme. Rješenja sigurno postoje. Trebalo bi samo malo više znati i malo više htjeti. To su riječi pisca u uvodnom »opravdanju«. — Cijena 250 d. Narudžbe: Augustin Korpar, Brezovica, 41421 Hrv. Leskovac

MAKSIMILIJAN KOLBE : DNEVNIK. Ovo je prvi svezač novopokrenutoga miza KOLBEOVI SPISI. Cijena 250 d. Na veće količine uobičajeni rabat. Narudžbe: Uprava Veritasa, Miškinina 31, 41000 Zagreb

PARIZ (vodič), napisao dr Šimun Jurišić. Cijena 150 d. — Narudžbe: u knjižari, kod nakladnika (Naučna biblioteka, Split, Zagrebačka 2) ili kod pisca (Dr Šimun JURIŠIĆ — 58000 Split, Kružićeva 4/II, tel. (058) 581-333).

Prijateljima misija preporučujemo knjigu **OD KOVACA DO MISIONARA**. U njoj je prikazan život i rad našeg pokojnog misionara isusovca Benedikta Fostača. Cijena 55 din. A mlađi i stariji upravo će gutati stranice knjižice **PREDZADNJI LJUDOZDERI**. U njoj su opisani doživljaji jednog francuskog misionara koji je djelovao među ljudozderima. Cijena 50 din.

Dječaci i djevojčice sodučevljenjem će čitati strip-roman **TAJNE GRADA PALAHORA**. Cijena 50 din.

Ove tri knjige mogu se naručiti na adresu: Franjo Ereiz, 41001 Zagreb pp. 699. — Palotićeva 31.

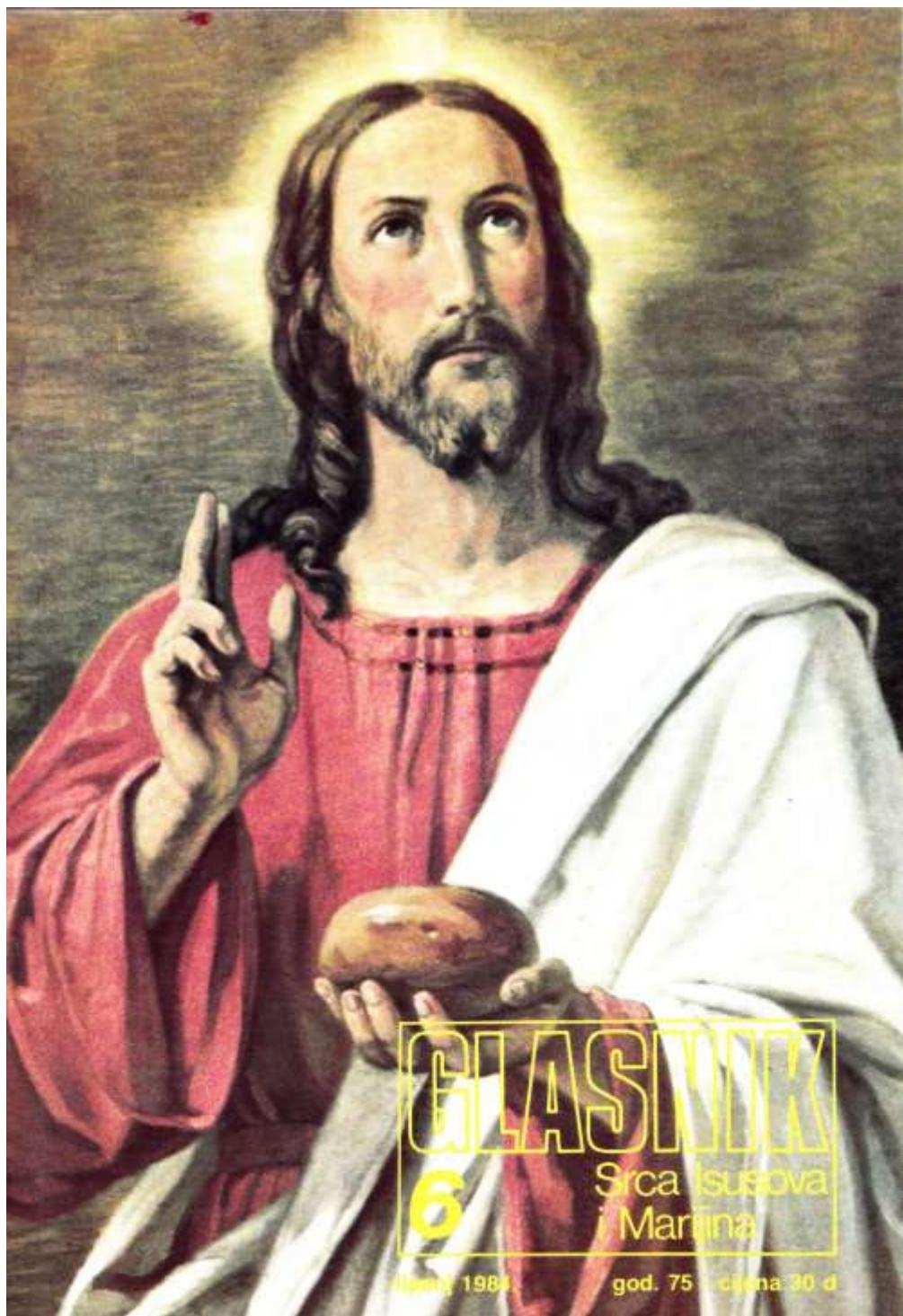
Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ...Gospo Lurdskoj, sv. Leopoldu i sv. Antu na svim milostima. — Majka iz Bizovca
...za sretnu operaciju sestre, kao i za bratovo poboljšanje zdravija. — Čitateljica, Velika
...sv. Josipu i sv. Leopoldu za pomoć u velikim potrebama i u čitavom životu. — Čitateljica, Đak. Selci
...Gospo od brze pomoći i svima svetima za uslušane molitve. — Učenik iz Bobovca
...sv. Josipu, sv. Roku i ostalim zaštitnicima za pomoć u nevoljama kroz moj dugi život. — A. J., Mrkopalj
...i sv. Antunu za sve milosti kroz cijeli život. — M. K., Valpovo
...Presv. Trojstvu i Gospo od brze pomoći što u velikom požaru nije stradao ni jedan ljudski život, ni kuća ni crkva. — A. Milina, Majkovi
...za primljene milosti. — B. S., Lomnica
...i Gospo od brze pomoći za ozdravljenje od šećera. — Marica Perić, Stupnički Kut
...za primljenu milost. — Ankica Podobnik, Zaribac
...i Gospo od brze pomoći za uspjelu operaciju djeteta. — Božica Buhin
...i Gospo od brze pomoći za utjehu i pomoć u velikoj potrebi. — Eva Stigma, Đakovo
...za sve milosti u životu, a osobito u 1983. — Marija Arapović, Metković
...i Gospo od brze pomoći za brzo zaposlenje unuke. — Baka iz Slavonije
...i sv. Leopoldu za primljene milosti. — N. N.
...i Božanskom Djeteštu Isusu za primljene milosti. — Durdika Fućek, Lovor
...i sv. Leopoldu za dvije uspjele operacije. Terezija Rukelj, Petrijanec
...za sretnu operaciju. — Anka Majdenić, Belešće
...Kraljici Mira i sv. Antunu za primljene milosti. — Ivanka Birtić, St. Perkovci
...Gospo od brze pomoći, sv. Josipu i sv. Antunu na svim milostima, a posebno za jednu uslušanu molbu. — Čitateljica iz Sunje
...za zaposlenje. — Jelenka Laštro, Zagreb
...što se moj unuk kod smrtonosnog pada sretno izbavio, uz preporuku za ostalu djecu
...za uspješno položen vozački ispit. — Krunoslav Ognjanović, Osijek
...za trostruku pomoć u nevolji i za sve primljene milosti, osobito za milost mojoj deći pod praznicima. — Lj. M., Zagreb
...za pomoć u mom stručnom radu, uz preporuku za pomoć u drugim potrebama. — B. B., Zagreb
...za pomoć u velikoj slabosti. — Uršula Rošić, Rijeka
...za mnoge milosti u obitelji. — Josipa Majcen, Zagreb
...za pomoć mojemu djetetu u njegovim predškolskim poteškoćama. — N. N., Zagreb
...za sinov uspjeh u školi, kao i za pomoć u drugim nevoljama. — Gabrica
...sv. Judi Tadeju i dušama u čistilištu za sretnu operaciju moga supruga. — D. M., Gračani
...za uspjelu težu operaciju. — Zdenka Filipović, Zagreb
...Presv. Trojstvu i svim zaštitnicima za pomoć djeци u teškim trenucima, kao i za sve ostale milosti. — Majka, Garešnica
...Gospo od zdravlja i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Tekla Barišić, Mlinište
...Gospo od brze pomoći i sv. Antunu na pomoći. — Magda Klaric, Gušće
...Gospo Lurdskoj za zdravlje i za primljene milosti. — Anica Kaluder, Habjanovci
...za zdravlje. — Franjo Makovec
...i Gospo od brze pomoći za pomoć kod teške operacije i za druge milosti. — N. N., Zagreb
...Gospo od brze pomoći i sv. Antu za kćerkinje zdravlje, za unukin sretan porod i za unukov položen ispit. — Majka i baka, Vrpolje
...sv. Josipu i sv. Moniki na uslušanoj molbi. — Vjerna čitateljica
...i sv. Leopoldu za sretnu operaciju i za zdravlje. — Dragica Bisek, Mihovljan
...i Gospo Lurdskoj na svim milostima u životu, a napose za kćerkin sretan porod. — Baka Anka

PREPORUCUJEMO SE I NADALJE
NJIHOVOJ ZAŠTITI

GLASTIK

6

Srca Isusova
i Marjina

lipanj 1984.

god. 75 cijena 30 d

«JA SAM KRUH ZIVOTA!»
(Naslikao: A. WUTSCHL)

OKRENI SE BOGU KAO CVIJEĆU SUNCU, PA ČEŠ BITI BOGAT LIJEPOTOM I SADRŽAJEM

Ja sam s vama

Nebo gori, zemlja blista
Slušajući Spasa Krista,
Kako javlja tisućama:
«Ne bojte se! Ja sam s vama!»

«Ja sam s vama!» Isus veli,
S nama ostat žarko želi,
Dok pod svetim prilikama
Srce kuca: «Ja sam s vama!»

Svaka crkva Bogom živa
Na oltaru Krista skriva,
I kroz tajnu javlja nama:
«Ja sam s vama!» «Ja sam s vama!»

Hranite se mojim tijelom,
Pojite se krvljvu vrelom,
Usred Božjeg svetog hrama
Moje Srce bit će s vama!

Isuse, za čudo ovo
Vazda divno, vazda novo,
Što ga Božja ljubav dala,
Kličemo Ti: Hvala! Hvala!

Mijo ŠKVORC

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Izdaje: Hrvatska pokrsjina Družbe Isusove. — Glavni i odgovorni urednik: Valentin Miklobušec. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gusić, Mire Jurčić, Stjepan Kužmić, Valentin Miklobušec i Matko Ruzan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vranić. — Tehnički urednik: Miro Jurčić. — Adresa u redništva i uprave: Palmotićeva 31, 41001 Zagreb, pp 689, telefon (041) 441-636. — Tisk: »Plamen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne narudžbe od deset primjeraka naviše dobivaju 10 posto popusta. — Pretplatu saljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 689. — Poštarna plaćena u gotovini. — Rukopisne ne vraćamo.

Urednikova riječ

Lipanj je mjesec najdužih dana i najkratkih noći, najvećih napora i najživljih nuda, ali i najdubljih strepnji. U tvornicama dani postaju beskrajno dugi, u polju se ne zna za odmor, u školi stiže do vrhunca dački umor. Uza sve to pčele nam neumorno zuje: »Ne žalite truda! Sada se sabire med života, stvara kruh budućnosti, polaži temelji uspjeha!«

Sada. Tako je! Ali u tom čovjekovom sada nevrijeme i tuča lako unište trud seljaka, bolest i skupoča obvezvrijedi plaću radnika, neuspjeh pokvari praznike učenika. Da, tako je to sada, i mi smo tu nemoćni. Zato nam Krist dovikuje: »Ne živi čovjek samo o kruhu (o rezultatima svoga truda i rada), nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih ustal!« A što na Božja usta izlazi, iz Božjeg Srca dolazi, iz onog Srca koje nas neizmerno ljubi pa nam u našem napornom sada objavljuje: »Ja sam kruh života!« — jamstvo sretne vječnosti nakon nesigurne sadašnjosti.

Osoba Isusa Krista, bez kojeg su i mlađi već sada tako nesretni (Hvala na pismu!), blago je skriveno i punina Božanstva, jer Isus je Očevo Izabranik iz kojeg nam zrači snaga životvorne ljubavi. Sada se njemu posvetiti, sada za njega živjeti, sada s njim trpeti, to znači već sada i pobijediti. To nam je svjedočanstvo dala njegova Majka Marija, njegov apostoli Petar i Pavao, žar svih misionara i svećenika kroz povijest, odanost svih patnika i odanih mu vjernika. Zato je u mjesecu najdužih dana i Glasnik sav u znaku SRCA I KRUHA, Božje ljubavi koja nam se daje da bismo imali život vječni, i to u punini.

Posebno preporučujemo suvremenu i važnu nakanu Apostolata molitve za ovaj mjesec, podsjećamo na proslavu Srca Isusova u Zagrebu, ističemo razmišljanje o pozivu apostolskog prvaka, i priču koja se začela i dovršila za lipanjskih dana. Sredina Glasnika vodi nas u Zadar, a misijske stranice u svu širinu Crkve ponikle iz Kristova Srca.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. LIPANJ 1984. BR. 6

SADRŽAJ

HVALA NA PISMU	— — —	184
SVECENIČKO REDENJE, M. Culej	— — — — —	186
KRISTOVA BLAGOST, S. Bošnjak	— — — — —	187
SRCE ISUSOVО — IZVOR SPASENJA, S. Cetinić	— — —	188
SNAGA LJUBAVI, R. Grgec	—	190
SUVREMENA I VAŽNA NAKANA, J. Antolović	— — —	191
PROSLAVA SRCA ISUSOVА U ZAGREBU	— — — — —	193
EUHARISTIJA JE ŽRTVA SAVEZA, R. Brajčić	— — — — —	194
SPOMEN NA KATU GABRIĆ, V. Vrčić	— — — — —	196
ZUPA SRCA ISUSOVА U ZADRU, TINO	— — — — —	198
STAJALIŠTE CRKVE O KONTRACEPCIJI, I. Fučak	— — —	200
POZIV APOSTOLSKOG PRVAKA PETRA, S. Kuzmić	— — —	202
SUSRET, T. Gorski	— — —	204
DIJALOG MEDU VJERAMA U INDIJI, M. Rusan	— — —	206
SLIJEPI LAĐAR KANAI, A. Gabrić	—	207
ISUSOVAČKI NOVACI GOVORE O SEBI, I. Dilber	— — —	208
STO SE ZBIVA U LITETI?, E. Verlić	— — — — —	209
POBJEDNICI SMRTI	— — —	211
RODENA S PATNJOM	— — —	212
OGLASI	— — — — —	214
ZAHVALNICE	— — — — —	215

Hvala na pismu

Problema ima u svakijem životu, a niti u dvojice nisu isti. Mlade ljudi muče problemi na koje su stariji zaboravili, a starije muče problemi o kojima mladi i ne služe. Krčanski je pomoći svakome gdje se može. Ovdje donosimo dva pisma. Jedno je napisala maturantica Iva, a drugo šesnaestogodišnja Ivanka. Prva je pisala Nevenu iz Glasnika za siječanj ove godine, a druga naprosto traži pomoći. Problemi su im veoma slični. Evo oba pisma.

DRAGI NEVENE!

Poslije tvoje ispovijesti ne mogu s da ne napišem ono što mene muči. Odavna me nešto tjeru da se nekome povjerim, ali me neka »jača sila« od tog vazda odvraća. Već dugo vremena pritiše me težak teret koji mi iscrpljuje dušu i tijelo. U mojoj sredini mnogi me ne bi shvatiti nego bi me ismijavali, a meni se dogadaju iste stvari kao i tebi. Nešto me odvraća od vjere. Samo na trenutku uspijevam se istrgnuti iz svog očaja. Više ne nalazim sreću u onome što mi je prije bilo divno, i bezbroj puta pomislijala sam učiniti samoubojstvo. Ta me misao naročito saljeće posljednjih dana. U obitelji svakodnevno doživljavam pakao. Otac mi je kronični alkoholičar. Majka je pored njega izgubila svaki smisao za ljubav prema meni, a nisam joj jedino dijete. Svakodnevne svade наруšavaju moj mir. Bože moj, pa kako onda da volim taj svoj život! Zgražam se nad pogrdnim imenima, psovka-

ma i prijekorima koje svaki dan slušam od oca. Majka me smatra krivom i kad šutim i kad nešto kažem.

Mojim školskim kolegicama je glavna stvar promijenila što više mladića. Ja mladića još nisam imala, niti bih ga na takav način htjela imati. Upravo zato me boli kad me roditelji nazivaju takvim nazivima, kakvima ja ne bih nazvala nikoga, pa ni one svoje školske kolegice koje ne propuste ni jednu priliku da podu s mladićem. Strahovito sam potištена. I dok sama toliko trplim, molim te, za ljubav tvoje budućnosti, ostavi se marihuane, jer svaki porok uništava obiteljski mir, mir duše i ljubav za Krista. Marihuana ti pruža samo prividnu sreću, ali te posljive oставlja u još većem očaju. Nemoj reći da ti je devetnaest godina života dosta. Ja nisam sigurna hoću li sama preživjeti svoju kruznu vjere, ali cu se moliti za tebe, za tviju vjeru i duševno ozdravljenje, jer sam sigurna da si uistinu dostojan velike ljubavi Isusa Krista.

Uredniče, mene svi ismjejavaju. Molim vas, ako imate vremena i prostora, savjetujte mi što da radim.

Iva

SVI SMO MI KRŠĆANI, ALI KAKVI?

Imam šesnaest godina i pišem vam prvi put. Već sam to i prije htjela, ali sam se uvjek nadala da će se moje stanje popraviti, a ono je bivalo sve gore. Mladih, kakva sam ja, po mom mišljenju, ima najviše. Svi smo mi kršćani, ali kakvi?

Na Misu idem redovito, ali samo iz navike i mode, da ne budem kod kuće, da se nađem s prijateljima, da mi što prije prođe vrijeme do filma. Od rođenja živim s babom, a s mlađom sestrom od njezine osme godine. Do osme godine je bila s roditeljima u Njemačkoj, koje je gotovo nisam poznala. Preko ljeta kad sam na odmoru, meni je zapravo najteže. Otač je iz dana u dan pijan, neprestano peuje i galami. Mami govori grube i proste riječi. Stanem li u njezinu obranu, i meni govori prosto. To me vrijeda, ali šutim. Mojoj sestrli tako što nikad ne kaže, niti bih ja htjela da se prema njoj tako ponese. On ne ide u crkvu gotovo nikako, niti se kada ispovijeda. Ode li kada u crkvu, vrati se pijan. Ja zbog toga postajem nervozna. Podilazi me mržnja i moj se život počeo kvariti. Počela sam i ja grđno psovati. Pokušavala sam da ne podlegnem, ali nemam srame. Samo ponekad se na kratko vrijeme uspijem uzdržati. Jedno vrijeme sam počela i pušiti. Tada mi je bilo lekše, ali sada više ne smijem ni to jer je mama otkrila da pušim. Sve što je neprirodno, za mene je postalo normalno. Ludo volim diskomuziku i jednog mladića. Iskrenih prijatelja nemam i tajne čuvam ponajviše samo za sebe. Volim pankere, njihov stil oblaćenja i frizure, i to je jedino što me u životu zanima. Moliču sam gotovo sasvim zapustila. Krunicu molim samo babi za volju, ali mi je jako dosadna. U školi je sve kre-

nulo naopako. Prema vam još uvijek ostavljam dojam kulturne djevojke, ali ja sama znam kakva sam. Kad se sjetim koliko sam štete nanijela sebi i drugima, pomislim da učinim samoubojstvo. Ipak me nešto odvraća od toga. Znam da to nema nikakva smisla. U crkvi i na vjeronauku ništa ne slušam, a u tom nisam sama. U početku su nas starli opominali, ali mi zato nismo mali. Samo smo se porazmještili po čoškovima crkve gdje nas nitko ne vidi i pričamo dalje. Zaboravljamo da nas vidi Nebeski Otac.

Kad sada sve ovo znate, recite mi, ima li moj život smisla? Kako da živim dalje? Što će biti od moje budućnosti? Često zaželim postati netko i nešto, i da me svijet poštuje. Ali, ako i to postignem, a vjera mi se moja ne vrati, što će mi koristiti ljudsko poštovanje? Molim vas, pomozite mi, jer ja zaista ne znam što da uradim!

Ivana

Kriza vjere kod mladih ljudi, od početka puberteta pa nadalje, nije ništa novo i neobično. To je krizno razdoblje njihova života u svemu, pa i u vjeri, jer tada otklanjaju tudi auktoritet da bi sagradili svoj vlastiti. Muka je u tome, što se taj, po se-

bi normalan razvoj mladog čovjeka, odvija u nenormalnim uvjetima kada su svi auktoriteti ustuknuli pred »pendrek-auktoritetom«. Auktoritet se danas identificira sa silom. Ipak, mladima je u toj životnoj dobi auktoritet najpotrebniji, i oni ga priznaju, samo mora biti prijateljski i ne pokroviteljski. Ali i tada valja imati na umu činjenicu da će uvijek biti odrasli bez životne zrelosti i mladi koji će nasjetiti naivnosti. Godine same ne donose zrelost, niti mladost sama jamči budućnost.

Mladi su danas u nepovoljnoj situaciji zato što im odrasli pružaju sliku besmislena života, a mlađe, koji makar i nesvesno, traže smisao, najteže pogoda besmisao. Odrasli im pružaju i sliku »neuporabile vjere«. Nigdje se, naime, u praktičnom životu ne vode načelima vjere, pa ona izgleda suvišna, neupotrebiva. Kad stoga mladi dodu u kruz vjere, onda je to zapravo kriza »neuporabile vjere« kakvu pred njima slikevali odrasli. Dobro je da ta kriza dode, jer se tako vjera pročisti i postaje život a ne patina prošlosti. Zatajenje odraslih je tu veliko, a gdjekad i nepopravljivo. Ipak, mladi moraju znati da i danas vrijedi životom potvrđeno pravilo: »Svatko je kovač svoje sreće.« Svatko svoje, jer ona nije uniformirana ni za sve jednako baždarena. A za sreću razumnog blica kao što je čovjek, potrebna je razumna spoznaja vrednota koje usrećuju, i slobodno prijanjanje uz te vrednote. Ljudi se, međutim, prečesto ravnaju samo po hirovima koji ih otupljuju za sve što je dobro. Zato je i bijeg u sa-

moubojstvo koje je danas u modi, kao i sve ono što vodi u samoubojstvo, u biti prepustanje hiru, kukavičluk utemeljen na nepoznavanju života, na neprihvatanju sebe i na nepovjerenju u druge. Čak se i ne radi uvijek o samoubojstvu u doslovnom smislu riječi. Po ulicama naših gradova, kao i po seoskim putevima, tumara danas mnoštvo mrtvaca. Ubio ih je nikotin, alkohol, droga, seks, nered i nerad, luckaste zabave i bezbroj drugih prividnih zadovoljstava. Svi su oni mrtve stanice — raki — na tkivu života. Zbog tih živilih mrtvaca društvo je bolesno, a mlađi sablažnjeni.

Zato, mlađi, kad sve ovo znate, pamet u glavu! Nitko neće misliti za vas mjesto vas. Prosudjuite vrednote i auktoritete. Prionite uz ono čime se izgradujete, a ne čime si ugadate. Oni koji vam žele samo ugadati, žele vas samo izrabiti. Ne stavljajte svoju sreću u ono gdje je ni odrasli nisu našli. Istražujte i prosudjite, ali ne osudjite. Morate znati da nepriatelj Božji i vaš »noćni« sije kukolj zla na uredenoj njivi, na vašoj mladosti, jer svoje njive on nema. Zato će Gospodar njive u vrijeme žetve samo pšenicu sabrati i sačuvati, a kukolj će povezati i spaliti. Tražite korijene zala koja taru ljudi i vaše najbliže, da biste ih bolje razumjeli i lakše liječili, a sebe uspješnije činili otpornima prema zlu koje vam prijeti da vas potopi. Krize mladosti, pa i vjere, nisu tu da vas slome, nego da se vi pomoći njih u svemu što više poosobite.

Urednik

Svećeničko ređenje plod vjere i ljubavi

Mjesec lipanj svake godine ispunja posebnom radošću. Ne samo zato što je posvećen Presvetom Srcu Isusovu, nego što nam u tom mjesecu Božansko Srce daruje i nove svećenike, kada svoje ljubavi. U tom mjesecu, po katedralama i mnogim redovničkim crkvama diljem naše domovine, obavljaju se ređenja novih svećenika. To su oni koji su spremni svjedočiti za dobroto Srca Isusova prema čovjeku putniku i patniku. Radosni smo što u ovom našem vremenu, i u ovoj našoj mjesnoj Crkvi ima velikodusnih mladića koji na Kristovo pitanje: »Koga da pošaljem, tko će ići po nalogu mome?» spremno odgovaraju: »Evo mene, pošalji me!»

Svako je ređenje plod i pobjeda ljubavi, kao što to kaže papa Ivan Pavao II. »Pravil odgovor na svaki poziv u svećeništvo, na posvećeni život u redovništvu ili na misionarsko zvanje, može proizaći samo iz duboke ljubavi prema Kristu.« Toj pobjadi ljubavi ne pridonosi samo osoba ređenika. U njoj imaju udjela i mnogi drugi dobri ljudi: roditelji, obitelj, župnici, odgojitelji, profesori,

dobročinitelji i mnogi znani i nezvani molitebni i patnici. Zato je dan ređenja naš zajednički blagdan, slavlje sviju našoj cijeloj Crkvi. Svaki je od nas jedan dio svoje vjere, dobreote i ljubavi ugravirao u zvanje novih svećenika. Stoga su sreća i radost ređenika ujedno i naša radoš i sreća.

Nakon što su se odazvali Kristovu pozivu, ređenici su se za taj događaj — polaganje biskupovih ruku — dugo pripremali u sjemeništu. Kroz to vrijeme priprave u njima je sve više rasla i sazrijevala njihova vjera. Gledamo li druga zvanja, vidimo da nisu bitno povezane s vjerom. Ona mogu postojati i ostvarljivati se čak i neovisno o vjeri. Ali, svećenički poziv — stoji ili pada upravo s vjerom! Tu vjeru budući svećenik redovno prima već kao dijete u svojoj obitelji. Stoga je borba za prave kršćanske obitelji ujedno i borba za buduća svećenička i redovnička zvanja. Zato se molitva za svete obitelji i molitva za duhovna zvanja ne mogu odijeliti, nego idu zajedno. Stvarajući u našim kršćanskim obiteljima ozračje požrtvovnosti, molitve i

ljubavi, stvaramo istovremeno i plodno tlo na kojem će nizati zvanja spremna za rad na njivi Gospodnjoj.

Papa Pavao VI. je jednom ustvrdio: »Među problemima koji danas žaloste Crkvu, sigurno je najhitniji ovaj: opće smanjenje broja zvanja.« (15. III. 1970.)

Sigurno je da Bog i danas zove u svoju službu kao što je i nekoć zvao proroke i apostole, ali je kod pozvanih premašio spremnost na žrtvu. Okolina ih na to sigurno ne potiče, nego odvraća. Sigurno da teškoča loma, kao što ih je uvek bilo, ali je Bog i danas spreman pomoći onome koga poziva. Kada se Jérémija branio da ne prihvati proročku službu, jer je to bože dijete i ne umije govoriti, Gospodin mu je odgovorio: »Ne govoriti! Dijete sam! nego idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što ćuti narediti. Ne boj ih se, jer ja sam s tobom. Evo, u usta tvoja stavljam riječi svoje.« (Jer 1, 6-9)

Svećenik se uzima između ljudi i postavlja se za lude. govori sv. Pavao u Poslanici Hebrejima (5, 1). Svećenik nije za sebe. On je prije svega za druge, poslan! On je

Božji glasnik za ljudi svoga vremena, ali ne samo riječima, nego još više svojim životom.

Svi smo pozvani da i one mlade ljudi koji se ove godine posvećuju Gospodinu u svećeničkoj službi, podupiremo molitvom i pratimo ljudjavljju.

Gospodine Isuse, daj puninu svoga života svima onima koji su se predali Tebi na službu u tvojoj Crkvi; da budu sretni u svome predanju, neumorni u svojoj službi, velikodušni u žrtvi. Njihov primjer neka potakne i druge da svoje srce otvore Tebi, da čuju i slijede Tvoj poziv. Daj puninu krčansko-ga života našim obiteljima, da imaju živu vjeru i spremnost služenja Tvojoj Crkvi, te da pridonesu novom radanju i rastu duhovnih zvanja u svojoj sredini. One, pak, koje pozivaš u svoju službu, rasvjetili svojim Duhom, ojačaj u slabosti, sačuvaj u vjernosti. Daruj im, Gospodina, spramnost i hrabrost, da svoj život istroše idući za Tvojim primjerom, da i drugi imaju život radosti i neugasive nade.

Kada je Jošua stajao na obali Jordana i gledao obećanu zemlju u koju je trebao uvesti izabrani narod, reče mu Bog: »Ja će biti s tobom kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti će te ostaviti« (Još 1, 5). Ovim riječima šalje Gospodin i naše ovogodišnje redenike, ovogodišnje mладомисnike, u svoju žetu. Mi im poželimo da rastu u ljubavi, da ne klonu na putu, da braću svoju učvrste u vjeri, i Božji narod hrabro vode u »obedanu zemlju« Kraljevstva Nebeskoga.

Marko CULEJ

Kristova blagost

Viseći na križu, Isus je molio Oca nebeskog za svoje ubojice: »Oče, oprosti im jer ne znaju što čine!« Nakon Isuseove smrti, mnogi koji su ga tada gledali vraćaju se s Kalvarije kajući se za zločin u kojem su sudjelovali.

Mučenik naših dana, sveti Maksimilijan Kolbe, naslijedio je od Isusa tu »nepodnositivu blagost«. Kad je 10. listopada 1982. na trgu Svetog Petra u Rimu bio proglašen svetim, živi svjedoci iznosili su svjedočanstva o njegovoj blagosti čak i prema svojim ubojicama. Bio je prisutan i Franjo Gajovniček, Poljak mjesto kojega je Kolbe svojevoljno izabrao smrt u bunkeru gladi, da bi on, otac brojne obitelji ostao na životu. Svjedoci Kolbeove blagosti vele da je Kolbe u bunkeru gladi jednako blagim okom gledao i svoje sudruge na putu u smrt i svoje ubojice. Njegovi mu ubojice govoraju: »Okreni glavu od nas. Ne gledaj nas takvim pogledom! Niže to bio pogled mržnje, prezira ili stuposti, nego pogled pun ljubavi i samilosti, unatoč mržnje njegovih ubojica.«

Pogled svetaca više je nego prijekorna propovijed, više nego herojsko svjedočanstvo, više nego svetački primjer. On vodi u tajnu Presvetog Trojstva. To je blaženstvo krotkosti i blagosti, blaženstvo Kristove muke. Blagost je više od dobrote, blagost je sučut nad napadačem.

Kristova krotka šutnja pred tužiteljima blagost je svemođućeg Boga. Šutnja blagih pred onima koji ih tuku, »nepodnositiva« je blagost Krista i Gospe. Kolbeova blagost koja je uz nemirivala njegove ubojice, najveća je snaga svijeta. Zatombiti mržnju, pokazati ljubav i blagost, najjače je oružje. To je najveća krepost na svijetu!

Teško je postići tu krepot, i samo polako se stječe. Kad su u tamnici Pawak o. Kolbeu oteli Raspolo, počeo je upravo vidljivo rasti u blagosti prema svojim mržiteljima, i poput Krista patnika, stalno je za njih molio. Krist mu je bio Učitelj i Uzor u patnji, pa mu je postao i nagrada u slavi.

Blagost pobjeđuje! Danas sve ideologije pribjegavaju sili i nasilju da bi došle do vlasti nad ljudima i njihovim dobrima. Mržnja je preotela maha svuda, osveta je svakodnevna stvarnost, blagost se smatra slabošću, ali upravo blagost je najjača i pobijedosna snaga. Kristova blagost u muci donosi pobjedu.

Srećko BOŠNJAK

Srce Isusevo - izvor spasenja

Skriveno blago, Punina božanstva, Očev Izabranik

Piše: Srećko CETINIC

U svojoj beskrajnoj dobroti ne dopušta Bog da ljudi zauvijek stenju pod jarmom smrti, nego svima milosrdno i očinski priteče u pomoć, da Ga tražeći nadu.

U osobnom i zajedničkom traženju Boga ipak toliki posustaju! Jedni, ojadeni, padaju pod teškim jarmom životnih briga. Drugi, razdraženi, psuju i proklinaju. Treći, zasjeni, tumaraju svijetom i gube se u besmislu života.

Svim tim jednicima prisaka u pomoć Vječna Riječ Očeva, Sin Božji, koji kroz Bibliju, nadahnutu svojim i Očevim Duhom, progovara s izuzetno uvjerljivom dobrotom: »Ako Ga potražiš, kada što se traži srebro, i ako tražaš za Njim, kao što se traža za skrivenim blagom, naći ćeš Ga!« (Usp.: Izr 2,4).

SRCE ISUSOVО — U KOJEM JE SVE BLAGO MUDROSTI I ZNANJA

Pavao je dobro poznavao Kološane, znao je kako ne-

obuzdano čeznu za sve novijim i novijim spoznajama o sredstvima spasenja. Dok im je pisao o Kristu, počeo ih je uvjeravati snagom osobnog iskustva neka se životne trude »da, sjedinjeni Ibjavljiju, postignu bogat i pun uvid u pravu spoznaju Božje Tajne: Krista, u kome se nalazi sakriveno sve blago mudrosti i znanja« (Usp.: Kol 2,2).

Pun žive vjere, znao je Pavao da će Kološani, kad Ibjavljiju budu učvršćeni i težnjom za Kristom obuzeti, uspravno moći odolijevati lukavim i podmuklim razmišljanjima svih, međusobno sukobiljenih, krivotvoritelja Radnosne Vlijesti!

Mudrost i znanje crpu svu vrijednost i svu moć na izvorima istine. »Gospodin daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi znanje i razboritost« (Izr 2,6). Isus je ne samo pokazao i dokazao koliko je vrstan poznavalac svih pravština o ljudskom životu, nego

je išao i dalje, dotle da je smirenom uvjerljivošću mogao ustvrditi: »Ja sam Istina!« (Usp.: Iv 14,6). Dakle, u Kristovu Srcu su i mudrost i znanje u svom izvoru.

»Učite od meneg«, potiče Isus. On, krotka i ponizna srca, upravlja svoj poziv svim ljudima dobre volje. Poziv je to i poticaj, pun životne topeline i radosne dobrote!

Kako smo sretni što je Isus tako blag i tako poniran! Kako ne bi Isus bio blag i poniran, kad On poriče ljudsku savjest i zna svu istinu o čovjeku te sve što govori i čini, čini i govori onako kako Ga je naučio Otac!

Snagom te neiscrpive dobrote Očeve koja se u Kristu pretvara u blago i ponizno srce, Isus nas bez iznimke obvezuje: »Zato idite i učiće svu narode učenicima mojim!« (Mt 28,19), jer: »Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći!« (Mt 24,35).

SRCE ISUSOVО — U KOJEM PREBIVA SVA PUNINA BOŽANSTVA

Zajednica Kološana kolebala se između Krista i drugih posrednika vječnoga spašenja. Među njima Pavao nije nikada klonio. Neprastano ih je uvjeravao: »Budući da u Njemu stanuje stvarno sva punina božanstva, po Njemu ste i vi ispunjeni!« (Kol 2,9).

Punini Božanstva prisutnoj u Kristovu ljudskom liku klanja se Crkva u svom bogoslužju, jer »On je savršena slika Boga nevidljivog«, »On je Glava Tijela Crkve, On je Početak, Prvoroden od mrtvih, da u svemu bude Prvi, jer Bog odluči u Njemu nastaniti svu Puninu!« (Usp.: Kol 1, 15-18). Isusovo Božanstvo poštujte i slavi Crkva osobito štovanjem Njegova Srca koje je najosobnije svetište i najsvetije žarište sve božansko-ljudske Punine u Kristu.

»Ja i Otar jedno smo!«, objavljuje Isus svojim uzburdenim i razdraženim slušateljima, koji su zahtijevali od Njega da im sada otvoreno prizna svu istinu o sebi.

Svoje apostole Isus učvršćuje u vjeri blagim i poniznim uvjerenjem: »Tko je vidio mene, vidio je i Oca... Otac koji borav u meni čini svoja djela. Vjerujte mi: Ja sam u Ocu i Otar je u meni! Ako ne inače, vjerujte zbor samih djela!« (Iv 10, 14.).

Nenadmašivo svjedočanstvo navedenih Isusovih riječi odjekivalo je sve snažnije i

snažnije u srcima prvih kršćanskih zajednica, tako da već u trećem stoljeću sv. Justin može pisati: »Klanjam se Vječnoj Rijeći, Božjem Sinu, rođenomu od Boga Jedinstva! Neizrecivoga, pa Ganasasne ljubimo. Uistinu, On je radi nas postao čovjekom da bi nama, kad je već postao dijonom naših boli i stradanja, mogao odmah pružiti odgovarači Njek i utjehu!« (Apol 2,13).

»Misterij čovjeka« — postaje dosta jasan jedino u misteriju Utjelovljene Riječi — uđi u naše dane Drugi vatikanski sabor: »Krist, Novi Adam, objavljivajući misterij Oca i Njegove ljubavi, potpuno otkriva i čovjeka njemu samome te mu objavljuje uzvišenost njegova vlastitog poziva!« (GS 22).

SRCE ISUSOVО, KOJE JE OCU VRLO OMILJELO

Mišljenje i sud Nebeskog Oca o Kristu i nama imaju neprocjenjivu vrijednost. Otar je u mišljenju neprevarljiv, u судu nepogrešiv, On je Istina Vječna!

Trostruko Očeve priznanje, svečano očitovano nad Kristom, vodi nas svaki put do Kristova Srca, do tog o-tajstvenog područja gdje sve vrline trajno, cvatu.

Isus je mio Ocu u času krštenja na Jordanu. Bio je to dostojan povod i razlog svečane objave o radosnom i sveopćem Božjem Očinstvu: »Kad je Isus bio kršten, odmah izide iz vode. Iznenada se otvorile nebesa te On vidje Duha Božjega gdje sliči kao golub i spušta se na

Njega, i glas s neba reče: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!« (Mt 3,16). U tom svečanom trenutku ni zemlja nije mogla ostati nijema. Krstititelj je izravno odčitavao doživljaje Očeva Srca dok je objavljivao Krista te je zanosno uskljnuo: »Evo Jagajca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!« (Iv 1,29).

Isus je mio Ocu u o-tajstvu Preobraženja. Otar se ponoši Sinom koji je i kao čovjek zauvjek neodvojivo pri-onuo uz volju Očeva: »Dok je Petar još govorio, prekrije ih svjetao oblak i začu se glas iz oblača: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao! Njega slušajte!« (Mt 17,5).

Isus je mio Ocu pri susretu s predstavnicima drugih naroda. Iako se Sin načas kao pokolebao zbog svega onoga što će uskoro morati prepatiti za spas svih naroda, ipak je On u istinskoj ljubavi nadvladao samoga sebe: »Sad mi je duša duboko potresena. I što da kažem? Oče, spasi me od ovoga časa! — Ali sam radi ovoga i došao u ovaj čas! Oče, proslavi ime svoje!« Tada dođe glas s neba: »Već sam ga proslavio i opet ću ga proslaviti!« (Iv 12, 27-28). Očito je, Otar nije htio u sebi zatomiti osjećaje svoje očinske radosti zbog Sina koji će, kad bude uzdignut sa zemlje, sve ljudi privući k sebi!

Doživljavajući kako ga Krist neodoljivo privlači, proslavljeni Apostol Isusova Srca, Klaudije Colombière, zapisao je u svoj dnevnik: »Ma što god me stajalo, Bog mora biti zadovoljan.«

Snaga ljubavi

Piše: prof. Radovan GRGEC

Dok sam nedavno prolazio mimo lipu našega trga, u ušima i u srcu odzvanjali su mi stihovi:

Još uvijek Tražim nekoga kog davno sam izgubio.

Još uvijek živi u meni taj netko kog sam ljubio. Kako li je teško zaboraviti ljubav, koja je snažnija od mržnje i smrti! Velika je i jaka ljubav ljudska, ljubav prijatelja, bračnih drugova, roditelja, djece, ali je veća i jača ljubav Božja. Nije to ljubav nekog dalekog i samoživog Bića, nego ljubav Stvoritelja prema čovjeku kojega je stvorio na svoju shiku i priliku, tj. kao osobu. Ljubav Oca koji nam je posao svojega jedinorodenoga sina, ljubav Boga koji živi i djeluje u zajednici Presvetog Trojstva.

Ta ljubav »razljivena je u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan« (usp. Rim 5, 5-8) i ona ispunja naše biće, koje pjeva zajedno sa Psalmistom: »O ljubavlji tvojoj, Gospodine, pjevat će dovišeka« (usp. Ps 89,2). Nje-

zin je simbol Srca Isusovo, »žarko ognjište ljubavi«. Na njezinu trajnu prisutnost među nama na poseban način podsjeća sakramenat Tiđela i Krvi Gospodnjih.

Na sve te znakove ljubavi Božje upozoravaju nas blagdani koje ove godine slavimo u mjesecu lipnju. Mislim tu na blagdan Dubova, blagdan Prevestoga Trojstva, blagdan Tijelova i blagdan Srca Isusova i Srca Marijina. Proslavom tih blagdana i posvetom Bezgrešnom Srcu Marijiniu pripremamo se na velik događaj našega vjerskog života: na Nacionalni euharistijski kongres u mjesecu rujnu.

Ljepota prirode u lipnju govorii nam o snazi i veličini ljudske i božanske ljubavi. Poljakova »simetrija lipina lista i Matošev »lipe miris žut« pričaju nam o ljepoti proljeća i ljeta, koje ispunja ljudsko srce ljubavlju i zahvalnošću.

Prava ljubav čini ljudi božjima, hrabrijima, ljepšima. Iako danas, nažalost, osjeća-

mo sve snažniju prisutnost razome i bratobilačke mržnje u svijetu, vjerujemo da je ljubav jača i snažnija. Vjerujemo da ona može obnoviti sebeznost ljudske oholosti i obratiti srca. Vjerujemo da će ona konačno trijumfirati.

To je ljubav koja je skršila Savu i pretvorila ga u Pavla, koja je mladu Tatjanu Gončaru preobrazila u vjernicu, koja je njezina istomišljenika natjerala da napiše knjigu »Oprosti mi, Mataš!«.

Trenutaka ljubavi sjećamo se kao onoga što je u našem životu najvrednije, najtrajnije i najsnaznije. Što ih ima više, život nam je ljepši. No ne smijemo zaboraviti da se snaga ljubavi pokazuje i dokazuje u prvom redu djelom.

Ljubav prema Bogu pokazujuemo i dokazujemo ljubavlju prema bližnjemu, prema onima koji su nam najbliži, ali i prema onima koji su najbjedniji, jer upravo oni su posebni miljenici Božanskog Srca.

Nakana Apostolata molitve

POSVETA OBITELJI SRCU ISUSOVU I MARIJINU

Suvremena i važna nakana

Na Blagovijest, 25. ožujka ove godine, po izričitoj želji sv. Oca, cijela se Crkva posvetila Bezgrešnom Srcu Marijini. Nadamo se da će uslijediti i obnova posvete Srcu Isusovu. U toj posveti sudjelovala je i Crkva našeg naroda. Naša narodna posveta bit će to uspješnija, što bude više obitelji koje će se stvarno, a ne samo riječju, posvetiti Srcu Isusovu i Marijinu. Na tu našu posvetu sv. Otac je lani na blagdan Bezgrešnog začeća zazvao osobiti Božji blagoslov. Tako smo od njega, kao Kristova namješanika na zemlji, primili jamstvo da činimo dobro i Bogu ugodno djelo.

U sveopćoj tutnjavi napadaju na naš narod i njegovu Crkvu, koji se sve više zaoštavaju, vrijeme je da se, kac katolički vjernici, probudimo iz sna, da se trgnemo iz polovičnosti, milakosti, neodlučnosti i učmalosti, te da u svojim obiteljima, tim maliim »kućnim crkvama«, svečanom posvetom ustoličimo Krista s probodenim Srcem za svoga Kralja, a Mariju s njezinim bezgrešnim Srcem za svoju Kraljicu. Zato je ova molitvena nakana za Crkvu u Hrvata ne samo suvremena nego i naročito važna.

Da bismo taj čin posvete bolje shvatili, evo o tome nekoliko misli iz Apostolske pobudnice o obitelji »Familias consortio«, koju je izdao Ivan Pavao II. na temelju Sinode biskupa iz g. 1980.

Četvrti dio tog važnog pastoralnog dokumenta posvećen je dužnostima kršćanske obitelji. Naročito je poticajem član 61, koji govorio o liturgijskoj i o privatnoj molitvi, te izričito o posveti Srcu Isusovu i o raznim oblicima pobožnosti prema svetoj Djevici, a naročito o krušnici.

POBOŽNOST SRCU ISUSOVU U OBITELJI

Kad je riječ o toj pobožnosti, valja imati na umu da se ne radi samo o nekim pobožnim vježbama, kao na primjer o čašćenju stike Srca Isusova, ili o nekoj određenoj molitvi, već se radi više o duhovnosti Srca Isusova kao stilu kršćanskog života, koji će se sav temeljiti na Evandeniju. Da bi se moglo živjeti takvim načinom života, potrebno je dubinski čitati, razmatrati i proživljavati Evandelje. Kako se to čini?

Evandelje valja tako čitati, da nas ono uvede u dubine Božje ljubavi prema čovjeku. Ta se Božja ljubav objavila i očitovala u Isusu Kristu, nadasve u vaznenom otežtu. Njegove muke, smrti i uskršnjuća, a sve je to opisano u Evandeliju.

Ta beskonačna ljubav prema čovjeku traži da joj uzvratimo na isti način: ljubav za ljubav, srce za Srce; da joj pružamo naknadu i zadovoljštinu za one koji je занemaruju ili čak preziru, za one

koji je strašnim grijesima vrijedaju.

Tajna Božje ljubavi koju nastojimo proniknuti, očitovati nam se na najosobitiji način upravo u Srcu Isusovu probodenu kopljem. To je Srce ranjeno i otvoreno, da bismo kroz tu ranu mogli ući u sermo svetilje milošrdne Božje ljubavi prema čovjeku. To je svetište samo Isusovo Srce, koje zato i zovemo: »Svetište darežljivosti božanske«, a u litanijama molimo: »Srce Isusovo, hram Božji sveti, ... u kojem prebiva sva punina božanstva; — smiluj nam se!«

Svaka stranica Evangelija otkrivat će nam tu božansku ljubav, samo je moramo čitati kroz tu prizmu Srca Isusova. Takvo čitanje Evangelija potiče na novi stil života. Značajke su toga stila ove: pouzdanje i povjerenje u Božu, jer znam i vjerujem da od Njega potječem pa me ljubi; darivanje samoga sebe otajstvenom Tijelu, Crkvi, kojoj je glava sam Krist. Radi se, dakle, o darivanju sebe Crkvi, svim njezinim udovima po redovitoj i postojanoj molitvi, po apostolatu, po nosenju križa, u duhu onoga što je sv. Pavao napisao u poslanici Kološanima: »Sada nalazim radost u patnjkama koje podnosim za vas — i tako u svome tijelu dopunjujem što nedostaje Kristovim mukama — za Tijelo njegovo, koje je Crkva« (1,24).

UCITE SE OD MENE JER SAM
BLAGA I PONIZNA SRCA*

Mi smo tome Tijelu pritojili krštenjem, a tu krsnu milost moramo sve više proživljavati i po njoj djelovati u ozračju prisutnog prijateljstva, i povezanosti s Kristom i sa svim članovima Njegova otajstvenog Tijela — Crkve, za koju moramo uvijek biti zbrinuti, s kojom moramo uvijek suočevati, za koju se moramo uvijek svestrano zalagati.

Eto, to bi bila duhovnost Srca Isusova: Bog, Stvoritelj čovjeka, Krist, Otkupitelj čovjeka, Crkva, zajedništvo Krista i čovjeka. Dogmatski gledana, ta se Crkva prema mišljenju svetih Otaca rodila na krizu, kad je vojnik kopljem probio Kristov bok, a iz njegova je Srca potekla krv i voda kao simbol svih sakramenata, dok je sama Crkva najveći sakramenat, i kao takva nužno je provrela iz izvora Kristova probodenog Srca.

POSVETA OBITELJI SRCU ISUSOVU

Od svršetka prošlog stoljeća o toj se posveti sve više govorilo.

Taj je pokret započeo u Francuskoj na poticaj Apostolskata molitve. Posvetu obitelji po ciljem je svijetu s oduševljenjem širio p. Mateo Crawley, a papa Benedikt XV. povjerio je to djelo Apostolsatu molitve.

Za velik broj kršćanskih obitelji posvetna Srcu Isusovu bljašće Izvor velikog blagoslova; ta je posveta urođila jedinstvom u obitelji, obracanjem od vjere udaljenih članova, a nerijetko i rješenjem mnogih sasvim materijalnih problema. Tako se na mnogim obiteljima ispunjavao obećanje koje Isus dade svestoj Margareti Alacoque: »Blagoslovit će kuće u kojima budu izložena slike moga Srca i unijeti će mir u te obitelji.«

Ta je praksa i danas pogodje žive, a sv. Otar izričito smjera na nju u svojoj pobudnici »Familiaris consortio«. Ipak ako želimo da posveta obitelji donese plove, potrebiti su neki preduvjeti.

Nužna je prikladna priprava. Nije dosta samo jednostavna vjerska pouka. Potreban je praktičan odgoj obiteljske molitve. Najprije treba početi s tim: »Hrvatska katolička obitelj dnevno moliti.«

Potrebno je u kući imati ono što istočni kršćani nazivaju »kutak ljepote«, zgodno mjestance za obiteljsku molitvu. Na tom mjestu izložena je štovanju slika Srca Isusova i Marijina ili slika obiteljske posvete. To je samo vidljivi znak Isusove nevidljive prisutnosti među nama. Isus je sam o svojoj prisutnosti među nama jasno rekao: »Gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među njima.« (Mt 18,20).

Potrebno je moliti u ime obiteljske zajednice, i to stalno ili bar povremeno, i ako je moguće zajednički.

Napokon svaki se članovi obitelji moraju truditi da žive prema Evanđelju. Ako to ne mogu postići svi, onda barem oni koji imaju milost i povlasticu vjere. Neka tihc svjedočenje onih koji vjeruju nadoknadi nedostatke onih koji su mlaki ili uopće ne vjeruju. Tu solidarnost u »kućnoj« i sveopćoj Crkvi traži i sv. Pavao kad piše: »Najpotrebniji su oni udovi koji se čine najslabijima« (1 Kor 12,22).

POSVETA SRCU MARIJINU

Potpvrđujući nakane Apostolske molitve za g. 1984. sv. Otar je izrazio želju: »Budući da ove godine nema ni jedne marijanske nakane, želim da se ime svete Djevice unese u opću nakuru za mjesec lipanj, i da se posveti obitelji Srcu Isusovu doda i posveta Srcu Marijini.«

NAJVERNIJA UCENICA SRCA ISUSA
SOVA JE NJEGOVA BEZGRJESNA
MAJKA, MAJKA CRKVE I UCITELJICA NEVINSTI

I u navedenoj apostolskoj pobudnici »Familiaris consortio« preporučuju se također »razni oblici pobožnosti prema Djevici Mariji« (čl. 61), a danas nam sv. Otac preporučuje baš posvetu Bezgrešnom Srcu Marijinu. Posebnim apostolskim pismom od 8. prosinca 1983. pozvao je sve biskupe svijeta da na svetkovinu Blagovijesti 1984. godine skupa s njima izruče Crkvu i svijet Bezgrešnom Srcu Marijinu.

O toj temi on je govorio više puta, a posebno za vrijeme svog zahvalnog hodočašća u Fatimu na godišnjicu atentata 13. svibnja 1981.

Sv. Otac naglašava posvetu naročito u dva oblika, koja ne smijemo nipošto zaboraviti: predanje u Marijine ruke, ali isto tako i predanje njezinom majčinskom Srcu, koje zna brižno suosjećati sa svom našom bijedom i svim nevoljama; pridruženje velikoj Kristovoj posveti, u duhu onoga što je Isus rekao u svojoj velikosvećeničkoj molitvi na zadnjoj večeri: »Ja sebe samoga posvećujem za njih da i oni budu posvećeni istinom« (Iv 17,19). Tim posvećenjem Isus se bez pridržaja žrtvovao za spasenje naše braće, a to posvećenje poziva i nas da poput v. Pavla možemo reći i ostvarivati ono što on piše Korinčanima: »Moje strane vrlo ču rado potrošiti (sve) — utrošiti i sam sebe — za vaše duše (2 Kor 12,15). Ali da isto tako usvojimo ono što piše sv. Pavao Kološanima: »Sada nalazim radost u patnjama koje podnosim za vas — i tako u svome tijelu dopunjujem što nedostaje Kristovim mukama — za Tijelo Njegovo, koje je Crkva« (Kol 1,24).

U HRVATSKOM NACIONALNOM SVETIŠTU BEZBROJNI POJEDINCI I ČLJELE OBITELJI POSVETISE SE SRCU ISUSOVU I MARIJINU

Uključujući se u posvetu našeg naroda Bezgrešnom Srcu Marijinu, i mi možemo ponoviti riječi sv. Oca Ivana Pavla II. izrečene u Fatimi: »Pred Tobom, Kristova Majko, pred Tvojim Bezgrešnim Srcem, danas izjavljujem da želim s cijelom Crkvom u jedinstvu s tobom sjediniti se s Otkupiteljem u njegovoj posveti za svijet i čovječanstvo što je samo u njegovom Božanskom Srcu moglo naći snage da postigne opriroštenje i zadobije otkupljenje... Pomoži nam da uvijek živimo u svoj istini Kristova posvećenja za ljudsku obitelj suvremenog svijeta...!«

Može nam biti na utjehu i na ponos, što je sv. Otac tu istu posvetu izrečenu u Fatimi, ponovio na Trgu sv. Petra nakon svečanosti kanonizacije našeg zemljaka sv. Leopolda Mandića u prisutnosti sinodalnih otaca i velikog broja hodočasnika sa svih strana svijeta, a među njima je bilo i 6.000 Hrvata katolika.

Josip ANTOLOVIC

Proslava Srca Isusova u Zagrebu

Hrvatsko narodno svetište Srca Isusova u Palmotičevoj ulici u Zagrebu, poziva štovatelje Presvetog Srca na proslavu svetkovine Srca Isusova. To je dan zahvaljivanja Božjoj ljubavi za velike milosti koje primamo, ali i dan zadovoljštine za nebrojene uvrede kojima Mu ljubav uzvraćamo.

Priprava na svetkovinu počinje na Tijelovo i traje devet dana. Svake večeri je Misa s pjevanjem i propovijed.

U petak, 29. lipnja, je svetkovina sv. Petra i Pavla i ujedno petak Srca Isusova. Svetе Mise su od 6 sati do 12 svaki sat, a poslije podne u 17 i 19 sati.

U subotu, 30. lipnja, je liturgijsko slavljenje Srca Isusova. Svetе Mise su od 6 sati ujutro do 12 svaki sat. Poslije podne je Misa u 17 sati, a onda i svečana koncelebracija u 19 sati koju predvodi uzoriti kardinal Franjo Kuharić zagrebački nadbiskup i metropolita.

U nedjelju, 1. srpnja, nastavlja se slavljenje Presvetog Srca za sve one koji nisu mogli doći u petak i subotu. Svetе Mise su od 6 sati ujutro do 12 svaki sat, затim u 17, 19 i 20.30 navečer.

U sva tri dana je prilika za ispopijed tokom cijelog dana. U subotu, 30. lipnja, nakon svete Mise u 12 sati, bit će izloženo Presveto za privatno zadovoljstvinsko klanjanje sve do večernje Mise.

Uprava svetišta

Euharistija je žrtva saveza

Prema S. Lyonnetu
pripremio Rudolf BRAJČIĆ

Sveto Pismo izričito ističe Euharistiju kao žrtvu saveza — Krv saveza (Mk 14, 24; Mt 26, 28) »Ova je čaša novi savez u mojoj krvi« (Lk 22, 20; 1 Kor 11, 2.)

Iako je ta značajka Euharistije u Svetom Pismu veoma naglašena, u katekizmima i propovijedima je nedopustivo malo prisutna. Mi više i ne znamo što je žrtva saveza, ali Isus i apostoli su to jako dobro znali, pa je Isus time sigurno nešto htio i reći.

ŠTO JE ŽRTVA SAVEZA?

Evo teksta koji govori kako je Mojsije sklapao savez s Bogom: »Dode Mojsije i kaza narodu sve riječi Jahvine. A sav puk odgovori u jedan glas: 'Sve riječi što ih Jahve reče, vršit ćemo'. Tada Mojsije popiše sve riječi Jahvine. A ujutro podrani te podigne žrtvenik na podnožju brda i dvanaest stupova za dvanaest plemena Izraelovih. Zatim naloži mladim Izrael-

cima da prinesu žrtve paljenice i da žrtvaju Jahvi juncje kao žrtve pričešnice. Mojsije uhvati krv; polovinu krvlji ulijе u posudu, a polovinu izlije po žrtveniku. Zatim prihvati knjigu saveza pa je prodišta 'narodu, a narod uzvrati: 'Sve što je Jahve rekao, izvršit ćemo i poslušat ćemo'. Mojsije potom uze krvlji te poškropi narod govorći: 'Ovo je krv saveza, koji Jahve s vama sada uspostavlja na temelju svih ovih riječi.'

Krv saveza je, dakle, žrtvena krv kojom se škropi oltar, koji predstavlja prvog sudionika Saveza — Jahvu. I narod koji je drugi sudionicik saveza. Iz toga se vidi da krv saveza ne lebdi u zraku, nego da je ona pečat na ugovoru između Jahve i izraelskog naroda. Mojsije čita knjigu saveza. Narod kliče: »Sve što je Jahve rekao, vršit ćemo. Sv. Pavao kaže da je Mojsije poškropio, ne oltar, nego knjigu saveza (Hebr 9, 19).

Bitno je kod krvi saveza da se narod angažira na Zakon. Savez i Zakon su, nai-me, tako usko povezani u misli Izraelaca, da su događaj sklapanja Saveza pod Silnjem zvali MATTAN TORAH — DAR ZAKONA, a Knjiga ponovljenog Zakona predstavlja se narodu kao »Kodeks Saveza s Jahvom«. Savez i Zakon su riječi koje se uzimaju u istom smislu. Ta-ko se u Knjizi kraljeva čas govor o Knjizi zakona, čas opet o Knjizi Saveza (2 Kr 23, 2.23).

JOŠUIN SAVEZ

Istovjetnost Zakona i Saveza vidi se i iz obnove Saveza koju je izveo Jošua: »Tako sklopi Jošua toga dana Savez s narodom i utvrdi mu uredbu i Zakon. Bilo je to u Šekemu.«

Šekem je mjesto puno uspomena. Abraham je u njemu podigao oltar (Post 12, 6—7). Jakov je tu kupio

zemlju u koju su poslije ukopali Josipove kosti donesene iz Egipta (Još 24, 32). Jošua izbraja narodu sva djela koja je Jahve za nj učinio, sve do Izvođenja Abrahama iz Ura Kaldejskoga do zaposjedanja obećane zemlje. Narod odgovori: »Daleko neka je od nas da ostavimo Jahvu a služimo drugim bogovima.« Prije nego će narod definitivno pristati, Jošua ga upozorava na svu težinu i ozbiljnost odluke: »Vi ne možete služiti Jahvi, jer On je Bog sveti, Bog ljubomorni, koji ne može podnjeti vaših prijestupa ni vaših grijeha. Ako ostavite Jahvu da biste služili drugim bogovima, okrenut će se protiv vas i uništiti će vas, jer vam je bio dobro učinio.« To znači: Vi nećete imati odvažnosti ni snage da u praksi provedete ono što Zakon nalaže. Narod toga ne nijeće, ali se ne boji kazni za svoje prekršaje. Podnijet će kaznu kad bude nevjeran i odlučuje neopozivo pristati uz Savez.

Narod odgovori Jošui: »Ne, mi ćemo služiti Jahvi!« Ne to Jošua rekne: »Maknite, dakle, tude bogove koji su među vama i priklonite svoja srca Jahvi, Bogu Izraelovu.« Odgovori narod Jošui: »Služit ćemo Jahvi i glas njegov slušati.«

Pristajanje uz Zakon je prihvaćeno i Jošua sklapa Savez.

Zanimljivo je da ovdje ne-ma govora o krvi Saveza, iz toga se vidi, kad se ta krv upotrijebi za krv Saveza, što ona zapravo znači, na što se odnosi, što se hoće. Hoće izraziti Bogu potpuno čovjekovo zauzimanje za Božji Zakon, za knjigu Zakona.

TAKVA JE I ISUSOVA KRV SAVEZA

Novi Zavjet pri ustanovljenju Euharistije ne spominje posebni Zakon, na koji bi se apostoli obvezali. Tako je kod sinoptika Mateja, Marka i Luke.

Kod Ivana je drugčije. Kod njega kao i kod Jošua nema govora o krvi Saveza nego o Zakonu, i to na veoma svecan način. Isus iznosi »svoju zapovijed« po kojoj će se njegovi učenici prepoznati, kao što su se po Knjizi Zakona prepoznavali Izraelci od drugih naroda: »Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga kao što sam ja vas ljubio. Ljubite i vi jedan drugoga. Budete li imali ljubavi jedan prema drugome, po tom će vti upoznati da ste moji učenici.« (Iv 13, 34)

Sinoptički nam kažu da je Euharistija žrtva Saveza, a sveti Ivan nam govori koji je Zakon toga Saveza, za koji se kršćani zauzimaju kada prinose tu žrtvu.

UZOR ZAKONA JE ISUS

Isus je to pokazao, prije svega, kad je prao noge apostolima. Ljubiti znači za-jožiti se za rješavanje dnevnih potreba bližnjega. Ljubi-ći, dakle, znači služiti.

Temelj te ljubavi je poniznost. Treba se staviti ispod, a ne iznad onoga kome se služi. Ništa nije poraznije za tu ljubav od skrovite oholosti, kojom sebe ciljenimo više od drugih. Ta je ljubav otvorena bez iznimke prema svim ljudima.

Drugi vatikanski sabor nas uči: »Iako mesijanski narod (a to smo mi) stvarno ne obuhvaća sve ljudе, i često izgleda kao malo stado, ipak je za sav ljudski rod jaka

klica jedinstva, ufanja i spašenja. Krist ga je ustanovio da bude zajednica života, ljubavi i istine. On ga uzima i kao oruđe otkupljenja za sve, i šalje ga svemu svijetu kao svjetlo i sol zemlje.« (LG 9, 2).

Isus je svim ljudima otvorio put ljubavi, pa stoga nije uzaduno raditi na oствarenju sveopćeg bratstva. Ta se ljubav ne vrši samo u velikim stvarima, nego, i to u prvom redu, u redovitim životnim prilikama. Svali i najmanji čin ljubavi doprinosi miru i pravdi u svijetu, predstavlja istinsku službu čovječanstvu. Izriče ponizno služenje čovjeku.

SRCE ISUSOVO SPASENJE SVIJETA

Pod tim naslovom izšla je knjiga od 30 razmatranja. Napisao ju je o. Berhnard Häring, a prevela Smiljana Rendić. Preporučujemo za osobna razmatranja, kao pogodak za propovijedi, kao lijepo pomagalo za upoznavanje smisla kulta Srca Isusova. Naručite je na adresu Glasnika. Cijena 300 novih dinara.

Spomen na Katu Gabrić-Janjinku

Upao novi mladi župnik, odmah nakon drugog svjetskog rata, u razoren Metković. Osamljen među ruševinama stoji i gleda. Razmišlja kako će oteti od propasti lijepu crkvu s kojom su se Metkovčani uvijek ponosili. Ljudi su razasuti na sve strane i teško je pronaći slobodna muškarca sposobna za ozbiljnji rad. U ranim jutarnjim satima novi župnik, priklješten teškim mislima, čeka pred crkvom početak svakodnevnine mise. Svako jutro bez iznimke, susreće krhku jednostavnu staricu s krunicom u rukama. Duboko zadubena u tajne Gospina ružanju prebire zrnca i očima prati svaki njihov pomak. Obučena je skladno po pellešku u dugu crnu haljinu, a glavu joj pokriva tamni rubac koji lagano vlini na sjedlo kosi.

Osjetio je novi svećenik da se u starici krije dobro i brižno majčinsko srce. I njemu je trebala majka. Narevrim nagonom očito je da je ova starica blizu njegovoj majci i po čudi, i po teškim poratnim brigama. Nije se prevario. Stara Kata Gabrić, ili kako su je mještani nazivali Janjinka, voljela je svećenike. U svakome je gledala svoga sina Antu. Pred crkvenim vratima ona bi se krunicom prekrizila, poljubila raspeće i kroz obilne suze iznosila svoje brige. Na srcu su joj djeca raštrkana po svijetu s neizvjesnom sudbinom. Redovito je završa-

vala jadikoviku: »A moj Ante?! Daleko je u Indiji. Ne znam što je s njime. Eto, neka ga Bog dragi šuval!«

U nepomućenoj radosti 19. travnja 1946. proslavio se zlatni vjenčani pár Pare i Katre Gabrijć. Osmero je odrasla djece oko njih uz oltar. I svi će se ponovo naći oko starih roditelja za obiteljskim stolom. Jedini je Ante daleko u Indiji. Uvjereni su da ih prati svojim molitvama pa su zadovoljni da je duša njegova s njima.

Tog lijepog proljetnog dana obnavljale se stare uspomene. Pričalo se o uglednoj pelleškoj obitelji Antić, iz koje je Kata potekla, o krčanskom duhu koji je u Janjini vladao, o lijepotama tog starodrevnoga gradića, domovinu glasovitih pomorskih kapetana. Sjetila se Kata svojih roditelja i svega što je u djedinstvu i djevojaštvu proživljavala. Posebno one mekoće duha kojeg je na poseban način ubličavala ugodna sunčana klima Pelješkoga Kanala i blagoslovljena rijec davnih pelleških svećenika. Razgovaralo se o svakom djetetu napose.

— Rodila sam vas, hvala Bogu, desetero, — sa zadovoljstvom je pričala Kata. — Devetero sam vas odgojila i do danas ste živili. I anđelka sam Bogu darovala, mog sinčića od 15 dana. Držali smo ga mrtva u kući tri dana, jer se slavio pár u rođaka.

Starica je obišla očima sve prisutne pa je kroz suze završila: »A moj Ante, dušo moja! Što mi ti radiš sada u dalekom svijetu? Majčina se tuga časkom razli i proteže kroz dječe duše. Nije dug traže tajac. Prekinu ga pjesma kako to i dolikuje u ovakvim prigodama.

Kako su dani odmicali, tako su se Katinе tjelesne sile gasile i ona se približavala svome cilju. Pomašala je u kući koliko je mogla, a molila je uvijek. U obitelji se šuvala starinska Gospina slika. Samo ona mogla bi prijaviti koliko je vremene Kata pred njom proklečala, koliko preporuka upravila, a posebno pred kraj života. Knoz život je mnogo pretrpele u teškom radu, jer je trebalo voditi domaćinstvo u obitelji od 24 člana. U zemljoradničkoj kući bilo je uvijek tožaka. Za sve se trebalo starati i o svemu voditi brigu. Poljednje godine joj prolaze uz plač, igru i smijeh 17 unučadi i dvoje praunučadi, kojima se radovala.

Rak, posljednja teška bolest, morao je očistiti dušu dobre starice i oprati svu prašinu ljudskih nedostataka i nesavršenosti. Razumjela je tajnu boli, pa je sve to primila mirno iz Božje ruke.

»Velečasni, dajte mi vode! Utroba mi izgori. Ne daju mi pići želeći mi dobro. Uverjena sam da mi voda neće naškoditi a ni strašna žed produljiti život. Smilujte se i dajte mi!« Tako je starica molila župnika, kad joj dođe u posjete.

I dao joj je. Ni danas se ne kaže za taj »prekršaj«. A kako i bi kad je nakon tog čina primio stotinu blagoslova.

U OBITELJIMA KOJE STUJU SRCE ISUSOVU I MARIJINO ODGAJAJU SE VRIJEDNI I POSTENI SINOV DOMOVINE I APOSTOLI KRISTOVE LJUBAVI, JER TAKVE OBITELJI SU «CRKVE U MALOM» (Obitelj Pere i Kate Gabrić pred Antin odlazak u mjesto)

«Velačasni, — Kata će drugom zgodom — sami smo u kući. Moji se plaše da bi posljednja pomast značila kraj mojega života. Čula sam više puta da taj sveti sakramenat treba primiti pri smrti. Molim vas donesite sveto ulje i okrijepite mi dušu!»

I župnik je poslušao. Kata je klečala nasred sobe i s najvećom pobožnošću primila posljednje pomazanje. Nikada, ni prije ni kasnije u dugom župničkom životu, nije imao sličnog slučaja.

Kata Gabrić je posebno štovala Srce Isusovo. Pokazivala je na sliku Srca Isusova koja je bila na počasnom mjestu. Spominjala je da je njezina obitelj posvećena Božanskom Srcu. Prve petke nije nikada prekidala. Ta je pobožnost u to vrijeme bila neobično omiljela u

metkovskoj župi. Na jutarnjoj misi i pobožnosti uvijek je bilo 300 sv. pričestnika. Već u četiri sata radnici i radnice bili su u crkvi, jer je posao mnogima počinjao u 5 sati. Zanimljivo je da su tri osobe, koje su obavijale pobožnost devet prvih petaka, umrle baš na prvi petak. Sve tri nekako povezane i vremenom i dobrim odnosima s pok. Katom. Njezin đevec, stari Nikola, otac dobrog fra Nikole, bio je ujutro na sv. pričest, uvečer na pobožnosti prvog petka, a u ranu zoru primio posljednje pomazanje i preselio se u vječnost. Njezina Pelješka Tera Goljan, redovitna na prvim petcima, baš je na taj dan, primljuvši u ranim satima sakramente umirućih, prešla u vječnost. Župnik je u propovijedi pred punom crkvom pobožnika radosno

navijestio da je dobro Isusovo Srce na svoj dan uzele k sebi i drugu dušu iz mnogobrojnih pobožnika.

Teta Kata će doživjeti istu sreću. I ona pode svome Stvoritelju baš na prvi petak ujutro. Bilo je to oko šest sati dok se u crkvi govorila sv. misa, pristupalo na sv. pričest. Pa zar to nije velika milost, Veliko obećanje i na dјelul! Bilo je to 1. listopada 1954. Taman je započela 78. godinu zemaljskog života.

Nakon nekoliko mjeseci, došlo je pismo iz Indije od sina Ante. Župnik ga je na pučkoj misi pročitao svojim vjernicima. Rijetko je naišao na nešto lijepše, sažeto na jednoj stranici, a upravljeno od sinu majci. Ante je mnogo lijepog i pobožnog ponio u život od svoje majke. Dušu je pretila u njegovo biće. Patila je za svojim djetetom u njegovim žrtvama, ali se i radovala njegovim uspjescima.

Ove se godine navršava ravno 30 ljeta od smrti ove pobožne i dobre starice. Usponjena na njezin krepotan život može poslužiti i danas kao poticaj na dobro, a posebno krasan primjer njezine pobožnosti »prvih petaka».

Po kreprenom i požrtvovnom životu majke Kata možemo razumjeti život, rad i samoprijegor njezina sina p. Ante Gabrića i na nj lako primjeniti stihove svećenika pjesnika Izidora Poljaka:

Ali ja n'jesam sam i lako
život snosim
dokle sa mnom pati
preko devet gora sirotica
jedna:
draga moja mati.

Vjeko VRČIĆ

MNOGO GODINA ZVONO JE ZVONO
NA UZBUNU: «LJUDI, ISUSU
SE RUŠI KROV NAD GLAVOM, DAJ,
TE MU DOLJCAN STAN NA
VOŠTARNICI!»

NAPOKON SU SE GLUHE USTI OTVORILE, ISUSU JE SAGRADEN SKROMAN, ALI DOSTOJAN «STAN». (pre) — U SVETOJ GODINI OTKUPLJENJA, 11. OZUJKA 1964., ŽIVA SE CRKVA OKUPILA DA PREDVODENA SVOJIM NAD. BISKUPOM MARIJANOM, A PO ZAGOVORU BEZGRIESENE MARIJE, POS.
VETI SRCU ISUSOVU SEBE I NOVU ZIDANU CRKVU (dolje).

ŽUPA SRCA ISU-

Gledaš li ga s mora, Zadar ti je na lik brodu potonulu na plicaku. Gledaš li ga s kopna, misliš da je tabor vojske na uranku. Zadeš li mu u kamenu njedra, načiće srce hrvatske Kartage. Kao grad, Zadar je previše star da bi mu povijest znao, previše vrijedan da ga tudin ne bi otimao, previše znamenit da ga Hrvat ne bi branio, previše drag a da ga i ti ne bi zavolio. Sa sjevera štićen divot — Velebitom, s juga kićen Kornatima, već tisuću godina nastanjen je Hrvatima. Mnoga su se kopila polomila da bi ga pokorila, mnoga pera utrudila da bi ga opisala, a on je uvijek ostao nedohvatna tajna. Pozdravljam te i ja, grade sa zvonicima, i odizam mostom koji si nad morem podigao da bi se na kopno protegao. Kao pomiladun junaku u oklopu, i tebi je pretjesno na povijesnom otoku, pa si

odlučio i na kopnu rasti i procvasti. Rasti i cvati, kličući davni i današnji Hrvati!

Zadar s druge strane zaljeva počinje obalom kneza Branimira, a šire se područje zove Voštarnica. Tko zna koliko se tu voska u svijeće pretopilo da bi u zadarskim crkvama svjetlo plamsalo, samostanske ćelije oživljavalo, patricijske palače obasjavalo. A najljepše svjetlo planulo je ipak na samoj Voštarnici pred 50 godina, tihom i neprijemljivo, kao što se i život tih i neprimjetno rada. Samo rušenje i smrt dolazi s bukom i jaukom.

Tada su benediktinke Svetе Marije otkupile jednu patricijsku palaču na samoj obali u kojoj je otvorena mala kapela Srca Isusova za novoosnovanu župu istog imena. Otada je prošlo pedeset godina, ali to je kao trenutak u usporedbi s milenijskom prošlošću Zadra. A ipak, taj je trenutak bio trenutak milosti. Pred 50 godina novo zadarsko naselje počela je grijati toplina Božanskog Srca oko kojeg su se vjernici okupljali da bi se za život ojačali, da bi podnijeli sve udarce i bure rata i razaranja, uvjereni da u Srcu Isusovu živi i onih stotinu njihovih milih i dragih koje smrt pokosi jednim zamahom u bunkeru na Voštarnici, a oni ih se sjećaju svake godine 3. studenoga.

Pedeset je godina kapela bila i mala, i tjesna, i vlaž-

ISOVA U ZADRU

na, ali je vjera ljudi bila velika i snažna. Dočekali su 11. ožujka 1984. kada su ušli u svoju novu, svijetlu i prostranu crkvu. A vi, ako oćima tražite veličanstven portal crkve s visokim zvonikom, mimoći ćete obnovljenu palaču na Branimirovoj obali 17. Od stare palače ostala je samo stara fasada, iza koje je sasvim nova crkva. Kakva znakovitost za današnje vrijeme kad i vjernici moraju nositi neprepoznatljivu fasadu jer Krist nema prava u javnosti, a unutra moraju biti puni Boga. Ali je to svakako bolje nego da nose vjerničku fasadu bez plame na vjere u srcu.

Da se plamen vjere ne gasi, svojski se brine župnik sa svojim pomoćnicima. Oni su svećenici Franjevačke provincije svetog Jeronima, onog sveca za kojeg kažu da je molio Boga: »Smiluj mi se, Gospodine, tā znaš da sam Dalmatinac!« Ta vruća krv lako sagriješi, ali se rado i kaje.

Štovanje Srca Isusova u-tislo se u dušu tog naroda. Dobro su činili svi prijašnji župnici kad su narodu propovijedali: »Bog vas ljubi svim srcem, uzvratite mu ljubav svim srcem. Ljubite ga s onima koji ga ljube, ljubite ga i za one koji ga ne ljube, ljubite ga tim više što je više onih koji ga grijehom vrijedaju!« Zato je i svaki prvi petak u mjesecu svećani dan zadovoljštine za

grijehe protiv ljubavi. Stoga je mudra odluka i sadašnjeg župnika o. Bernardina Škunca, da vitraj iza oltara prikazuje Isusa na križu s velikim probodenim srcem, simbolom beskrajne Bogocovječanske ljubavi prema nama.

Nova je crkva poticaj na novi život. Pet stotina mlađih vjeroučenika, oko 150 o-nih pred zrelim sutra, tribina za odrasle intelektualce. Stara Crkva iz Zadra betonskim je mostom povezana s onom u novom Zadru, a ova duhovnim mostom karitasa povezuje se s onom u dalekom Zairu. Tako jet Mostovi povezuju obale, more povezuje svjetove, ljubav povezuje srca. Na Voštarnici u Zadru Krist dovikuje: »Daj mi svoje srce, da po njemu uzlijubim sve one koji su blizu, i koji su daleko, da prema svima sagradim most ljubavi!«

TINO

KRIŽ SE NIJE SMIO ISTAKNUTI, ALI JE ON S NEVISONOG TORNJA OKRENUT BAS KAMO TREBA: PREMA LJUDIMA KOJIMA JE KRIST PRIJATELJ

OBNOVLJENA STARA FASADA PATRICIJSKE PALAČE SKRIVA NOVI PROSTOR U KOJEM SE PODMLADUJE STARА, A VIECNO MLADA, VIJERA U KRISTA I LJUBAV ZA COVEKA. (gore) — SA ZUPOM NA VOSTARNICI NEKA SE UZRADUJU SVI CITATELJI GLASNIKA. SADAŠNJI JE ZUPNIK U ZADNJIH PET GODINA 1500 PUTA POKUCAO NA RAZNA VRATA DA DOĐE DO OVOG OSTVARENJA. ČESTITAMO NA STRPLJIVOSTI! (dole)

Naše je mišljenje da je upotreba kontracepcijalnih sredstava grijeh. Imamo, međutim, prijatelje koji su također vjernici, ali negiraju naše mišljenje i tvrde da to nije grijeh. Proučavali smo i knjižicu »Rastimo u ljubavlju« — tečaj priprave za brak, no ni tu izričito nije navedeno da li je to grijeh. I kako sada postupiti? Ne želimo živjeti u grijehu.

Mladi bračni par

Grijeh, dakle, nije nešto bezazleno kao »popiti čašu vode«, »uzeti kavu«, »pojesti zaloga«. Kroz Kristovu krv naslućujemo da se radi o teškoj, točno govoreći, o užasnoj realnosti.

Jedno od veoma opasnih područja za moralni život je upravo bračno življenje, jer se — mentalitetom svijeta — općenito misli da je tu sve »prirodno« i dopušteno. No, ako se tu izgubi svijest, dostojanstvo, smisao za odricanje, za pravu ljubav koja je u potpunom darivanju sebe, ne tražeći ništa za sebe, ako se izgubi smisao za dostojanstvo bračnog bida, pa supružnik postaje objekt egoističkih prohtjeva, tada se pomalo sve svodi na ti-jelo, na požudu, na strast, na zadovoljavanje. U takvom ozračju »mesa i krvi« uzvišeni Božji plan o ženidbi, sakramenat braka, koji je slika jedinstva Krista i Crkve, gubi svako svoje značenje. Time se niječe Bog Stvoritelj, niječe se otkupljenje čovjeka i njegove spolnosti po Kristovu Križu. Čovjek kršćanin tada se više ne razlikuje od ateista, jer sve promatra pod prizmom materijalne egoističke koristi. Stoga, prija nego reknemo riječ o neredu kontracepcije, potrebno je reći riječ o dostojanstvu ljudske osobe, koju je Stvoritelj divno zamislio i dao čovjeku da tu misao ostvaruje.

Iz vašeg pisma zrači pozitivan stav. Vidi se nastojanje da dodete do jasnoće o grijehu na tom području bračnog života. Zabrinuti ste da ne upadnete u grijeh. Bojite se da vas ne obuzme mentalitet vaših prijatelja koji »tvrde da kontracepcija nije grijeh«. Pa dok je u mnogim srcima, pa čak i u srcu vaših prijatelja »koji su također vjernici«, ishlapi smisao za grijeh, napose za grijeh kontracepcije, vi sa svim opravdano tražite razjašnjenje, jer »ne želite živjeti u grijehu«.

Zaboravlja se da grijeh za sobom povlači kaznu. Opratajući težak grijeh pokajniku, Bog mu otpušta vječnu kaznu, ali dio vremenitih kazni ostaje i treba ih ispaštavati bilo ovdje bilo preko groba. Kralju Davidu, pokajniku za preljub i mnogostruko uboštvo, Bog opratila, ali teška kazna snalaži njegovu kuću: umire mu nezakonito

dijete, sin Amon oskvrujuje sestru Tamaru, i zbog toga brat Apšalom ga ubija. Isti Apšalom podiže rat protiv oca Davida. David napušta Jeruzalem i daje se u bijeg. Na bijegu ga pogrdjuje, prezire i proklinje Šimej. Malo potom Apšalom pada mrtav, itd. (usp. 2 Sam 11—18)

Prorok Natan je kralju prorekao kazne: »Zašto si prezreo Jahvu i učinio ono što je zlo u njegovim očima? (...) Zato se neće nikada više okrenuti mač od tvoje doma, jer si me prezred i jer si uzeo ženu Urije Hettita da ti bude žena.« (2 Sam 11, 9—10).

Danas je, nažalost, i kod vjernika »osjećaj« za grijeh i za kaznu radi grijeha toliko izbljedio da nam se slična mjesta iz Biblije čine tuda i prestroga. A ipak nije li to govor koji sam Bog objavljivaže što je grijeh. Nije li zbog naših grijeha Krist sramotno ubijen na križu?

Ne samo prvi čovjek, nego svaki čovjek pa i danas, ja i ti, stvoren je neposredno od samoga Boga, ali posredstvom tjelesnog oca i majke. Kad, naime, supružnici svoju spolnu sposobnost, koja je po svojoj biti takva da može raditi, a

Stajalište Crkve o kontracepciji

Piše: Ivan FUČEK

koja je duboko upisana u same temelje dostojanstva ljudske osobe, stave u djelovanje, oni tog trenutka — htjeli to ili ne — postaju suradnici, dapeče, zajedno s Bogom sustvoritelji nove ljudske osobe, koja ima doći na svijet. U tome je nesusporno dostojanstvo bračnog spolnog čina. Bog je taj sustvarateljski čin zamislio, htio i ostvario nešto veliko i sveto. »Sveto«, jer je spojen sa stvarajućom Božjom ljubavlju. Ljudsko biće, čovjekova osoba ne dolazi na svijet, osim u, po i kroz seksualni čin. Stoga se on nema odvijati izvan, nego jedino unutar zakonitog braka.

Nešto slično događa se u Euharistiji kod Pretvorbe. Ti-jelo i Krv Kristova nastaju posredstvom ljudskog čina: svećenikove riječi. A ljudska osoba uvijek je rezultat spoja djelovanja Boga i čovjeka zajedno, upravo u bračnom činu, uvezvi ga u cijelini. Time su muž i žena stvaraoci nove ljudske osobe zajedno s Bogom. Bog je prvi uzročnik, oni su drugotni. Djelovanje se odvija zajedno u božanskom i ljudskom poretku.

Recimo još ovo: sposobnost radanja i sposobnost sjedinjenja supružnika u ljubavi po činu međusobnog darivanja, međusobno su strogo povezani. Ta je struktura spolnosti i bračnog čina dana od Stvoritelja, i to je ono za čim bračni čin po svojoj strukturi, po samoj unutrašnjoj prirodi najprije i po sebi teži. I zato je to u svim okolnostima, bez obzira na subjektivnu nakuru počinitelja, uvijek i isključivo unutrašnja svrha bračnog čina.

Pretpostavimo sada da to neki bračni par zna, i unatoč tom znanju svojevoljno i slobodno zahvaća u smislu bračnog čina na taj način da odijeli sjedinjenje od radanja: hoće, naime, bračno sjedinjenje, a neće radanje, i hoće ga na bilo koji način zapriječiti, tj. onemogućiti da dođe do začeća djeteta. Takav kontraceptivni način dvostruko je zao, gledamo li ga s objektivnog stanovišta. Zato jer su supružnici narušili njegovu unutrašnju strukturu koju je sam Stvoritelj upisao u dostojanstvo ljudske osobe i ljudske spolnosti, zao je i zato jer ga upravo tako razbijena supruzi hoće, tj. oni hoće sjedinjenje, pa kod toga mogu imati i svoje nakanje, ali neće mogućnosti radanja, pa tu mogućnost na svaki način nastoje blokirati. Budući da takav čin zahvaća u dubinske zakonitosti same osobe, teško je grešan. On se protivi istini samog dostojanstva ljudske osobe i istini ljudske spolnosti. »Kad bračni drugovi, tražeći pomoći u kontracepciji, odjeljuju dva značenja bračnog čina — značenje sjedinjenja od značenja radanja — manipuliraju i ponizuju ljudsku spolnost.« Jasno govori papa Ivan Pavao II. u Apostolskoj pobudnici o zadaćama kršćanske obitelji u suvremenom svijetu (»Familiaris consortio« br. 32). Radi se, dakle, o manipuliranju vlastite osobe i osobe bračnog druga; radi se o govoru suprotnom onome što Izražava darivanje supružnika u ljubavi; kontracepcija proturijeći istini bračne ljubavi. Time se u stvari brak svodi na zadovoljavanje udvoje, bračni drug se svodi na objekt nasilade, a ljubav — jer se u stvari takvi ne volje — svodi se na egoističnu korisnost.

Teološki je to ovako: kod radanja svake ljudske osobe »prisutan je stvaralački Božji čin«, kaže isti papa u govoru skupini svećenika 17. rujna 1983. Sposobnost radanja upisana je u ljudsku spolnost. Izlazi da muž i žena nisu gospodari te sposobnosti, jer nisu vlasnici, nego su pozvani da u njoj i preko nje budu sudionici stvaralačke odluke samoga Boga. »Kad, međutim, preko sredstvom kontracepcije, supruzi oduzmu uporabu svoje bračne sposobnosti sposobnost radanja, oni sebi prisvajaju moć koja pripada samo Bogu: naime, da u zadnjoj instanci sami odluču o dolasku u egzistenciju nove ljudske osobe. Prisvajaju si kvalifikaciju da ne budu suradnici sa stvaralačkom moću Boga, nego zadnji raspolažatelji izvorom ljudskog života. U tom smislu, s objektivnog stanovišta, kontracepciju valja osudititi tako duboko nepoštenom da ne može nikada ni iz kakvog razloga biti opravdana.« Tako govori isti sv. Otac. I još nadodaje: »Mislići ili govoriti protivno, jednako je kao držati da u ljudskom životu može biti situacija u kojima bi bilo dopušteno ne priznati Boga Bogom.«

To je nauka Crkve o kontracepciji, uvezvi je objektivno. Dakako, iznijeli smo tek ono bitno, »i kako sada postupiti?« — pitate. Na to odgovaram u sljedećem članku.

Krist poziva

Poziv apostolskog pravaka - Petra

Piše: Stjepan KUZMIĆ

SASVIM POSEBAN POZIV

Među Isusovim apostolima i učenicima, tim posebnim Gospodinovim odabranicima, posebno se ističe prvak apostolskog zbora, apostol Petar. U njegovom životu susrećemo jasnije nego kod drugih apostola i trenutke slabosti tog Isusovog izabraniča, koje su odigrale veliku ulogu u ispunjavanju njegova naročitog poslanja i povjerenja. Već prvi susret s Isusom iznenađuje Petra. Isus će mu promjeniti ime: »Isus ga pogleda te mu reče: 'Ti si Šimun, sin Jozef; ti ćeš se zvati Kefa, to jest Stijena!« (Lk 1,42). Petar sluti da taj, dosad Nepoznati, ima s njim poseban plan, no u tom trenutku još mu nije sasvim jasno što će to on u budućnosti biti.

KAMEN TEMELJAC KOJI TO TEK IMA POSTATI

Petar će biti stijena, kamen temeljac za »zgradu« koju Isus počinje graditi. Petar si ne može pravo ni predstaviti o kakvoj se »zgradi« radi i o kakvoj stijeni je riječ, ali ipak se spremno

odaziva. U početku Isusa samo radoznao promatra, a kasnije se budi živo zanimalje. Što je više s Njim, sve se više s Njim suožljivije, pogotovo jer se Isus tako rado i često zadržavao u njegovoj kući u Kafarnaumu. Čak mu je punicu izlijeo od groznice! Sto više upoznaje Isusa, to više počinje sebe promatrati i uspoređivati se s Njim, kao svojim idealom, a ta je usporedba za njega porazna, premda ljevkovita. Isusa više ne napušta. Svjestan je da je nedostojan njegova prijateljstva, ali je svjestan da ga je upravo On pozvao, takvog kakav jest, i on ostaje uz njega. Isus nije pred njegovim očima izlijeo samo njegovu punicu, nego je učinio i mnoga druga čudesna.

ODLUCUJUĆI TRENUVAK PROMJENE KAMENA TEMELJCA

Odlučujući trenutak u Petrovu prijateljevanju s Isusom bio je čudesan ribolov na Galilejskom jezeru. Petar je po zanimaljanju bio ribar i dobro je znao kada i kako se riba lovi, ali kad ribe nema,

uzalud mu umijeće i vještina. Poslije jednog cijelonoćnog traganja za ribom, Isus od njega zatraži da ponovo baci mreže. U Petru se nešto buni protiv tog zahtjeva, ali kako da odbije Isusu zahtjev! I kad je vidi mrežu punu riba, začudi se i prenerazi. Spontano se u njegovu srcu pojavilo pitanje: »Kto Mi je taj?« — ali i protupitanje: »A tko sam ja?« — »Kad to vidje Šimun Petar, pade Isusu do koljena te reče: 'Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik!'« Ne može on napustiti Isusa, ali ne razumije kako Isus može njega grešnika, toliko voljeti. A Isus mu reče: »Ne boj se! od sada ćeš ljude lovit!« (Lk 5, 8—;0).

OD SLUTNJE DO PUNE SPOZNAJE I PRIZNANJA

Prolaze dani i mjeseci. Petar je praktički sve vrijeme s Isusom. Prati Ga za vrijeme Njegovih prvih velikih uspjeha u Galileji, ali i onda, kad pada Isusova popularnost, kad Ga mnogi napuštaju zadovoljavajući se radije svojim prosječnim životom nego da prihvate Isu-

sove odlučne zahtjeve za promjenom. Sve to Petar gleda i pamti. Časovi radosti i uspjeha izmjenjuju se s časovima zabrinutosti i tjeskobe, pa Petra neće začuditi Isusova odluka da napusti Galileju i ode u Judeju. Nakon toliko vremena uz Isusa, i nakon svega što je vido u Petru će se pomažu iskrisnizirati spoznaja o Mesilji. Postepeno će otkrivali i spoznavati da je to zapravo Isus. Isus mu čak sam daje pritliku i mogućnost da se izjasni: »Kada dode Isus u krajeve Cezareje Filipove, upita svoje učenike: 'Za koga drže ljudi Sina Čovječjega?'« (Mt 16,13). Takvo pitanje moralno je, bez sumnje, pobudit među učenicima veliko zanimanje. Oni su bili mnogo s ljudima i čuli o Isusu svakakve izjave. »Oni odgovorile: 'Jedni za Ivana Kristitelja, drugi za Iliju, treći za Jeremiju ili za jednog od proroka.'« No Isus nije imao nakanu provoditi anketu o sebi. Ovo je pitanje bilo samo uvod u slijedeće, upućeno njima, kojih su još uvijek zbumjeni i nesigurni, a On im želi reći pravu istinu o sebi: »A vi — reče Im — za koga me držite?« (Mt 16, 15). Za Petrom je bio upaljen dinamit. »Ti si Krist, Sin Božja živoga.« (Mt 16,16). Natako oduševljen Petrom »ispad« Isus odvraća: »Blago tebi, Šimune, Jonin sine, jer tebi to ne objavlji tijelo i krv, nego Otac moj nebeski!« (Mt 16, 17).

PRESUDAN TRENUTAK

U taj svečani trenutak možemo smjestiti Petrovo zvanje. Isus će mu sada objasniti značenje njegova novog imena, Petar, pa nastavlja:

»A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata Pakla neće je nadvladati. Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima.« (Mt, 16—19).

Petru je sada nešto jasnije njegov poziv i poslanje. On bi trebao biti kamen temeljac nove zgrade, novog Božjeg naroda, Crkve, koju je Krist došao podići. Ali ostaje jedan težak problem: hoće li galilejski ribar biti kadar za takvu zadaću? Ne protivi se poput starozavjetnih proroka (Mojsije, Izajje, Jeremije...), jer je u svom oduševljenju za Isusa na trenutak i zaboravio svoju grešnost.

PETAR OSTAJE COVJEK

A kad je Isus uskoro progovorio o svojoj predstojećoj muci i smrti, Petar, covjek od mesa i krvi, odmah reagira: »Nek ti Bog bude milostiv, Gospodine! Bože sačuvaj! Tebi se tako što ne smije dogoditi! A Isus se okrenu i reče mu: »Sotono, idi mi s očiju, ti si sablazan za mene, jer tvoje misli nisu Božje, već ljudske!« (Mt 16, 22—23).

Premda je malo prije svečano izjavio da je Isus Mesija, Sin Božji, njegovo je poimanje mesijanstva još sa svim ljudsko. Još nije imao potpunu spoznaju o svojoj ulozi u službi Isusu — Crkvi. Dapaće njegova će ga ljudskost još niže spustiti: pod zakletvom će zatajiti svoga Učitelja.

Rekli bismo da je Petar žalosno završio, i da Isus vi-

še nema što tražiti od njega. Ali nije tako. Upravo to žalosno iskustvo o sebi, koje je po sebi moglo Petru i unštiti, mijenja njegovu unutrašnjost. Više ne računa na sebe, ali ni ne molí Isusa da ode, nego gorko plče. Suze pokajnice rastaču Petrovo samopouzdanje i zahlevaju prijateljstvo srdača kojeg ni smrt više ne može razoriti.

KAD ISUS PRAŠTA, POTPUNO PRAŠTA

Poslije Isusova uskrsnuća, apostoli krenuše s Petrom na ribarenje. Cijelu su se noć mučili ali bez uspjeha. A ujutro, na obali se pojavi Isus i pripravi im doručak. »Pošto su doručkovali, Isus upita Petra: 'Šimune, sine Ivanov. Ijubiš li me više nego ovi?'« (Iv 21,15). Nekad bi Petar bez ustručavanja odgovorio na to pitanje potvrđno i bilo bi mu drago što se može staviti iznad drugih. Sada pak, poučen iskustvom svoga kukavičluka, postupa o prezno. Ne uspoređuje se s drugima, već skromno odgovara: »Da, Gospodine, ti znaš da te ljubim.« (Iv 15, 15). I tako tri puta Petar je radostan što može potvrditi svoju ljubav prema Isusu, ali je i oprezan, pa prepusta Isusu da sam суди: »Gospodine, ti znaš sve, ti znaš da te ljubim!«

Na temelju te triput ponovljene izjave na Isusov trostruki upit, Isus neopozivo povjerava Petru poslanje koje mu je namijenio: »Pasi jaganje moje... Pasi ovce moje!«

U Isusovoj školi Petar je naučio da se ne smije pouzavati u sebe, nego jedino u Isusa.

Glasnikova priča

Susret

Piše: Tomislav GORSKI

Bili su najduži Španjolski dani 1965. godine. Žega je pritisla rano, i sve živo sklojalo se u hlad. Tko baš nije morao, iz hlađa nije izlazio dok zvizdan ne bi zalazio. Ali kako je nas studente pritisla i ispitna žega, brzo smo se, nakon odmora na Sljemenu, spuštali šumskom stazom i začas smo stigli nad Gračane gdje su na zaravnji bile klupe. Tu bi obično sjedili oni koji nisu mogli da lje uzbrdo, a pluća im vape za svježim šumskim zrakom. Kad smo kolega i ja prolazili kraj klupa, zovnu nas čovjek koji je ondje sjedio i već iz daleka nas motrio.

— Dečki, kam se tak jako žurite? Stanite malo! Koliko je sati?

— Ako ste pravi, stignete još za dana gore i natrag, odvratih mu kratko.

— Kam se tak žurite kako da vas negdo goni?

— Goni nas, goni! Još kako nas goni!

— Gdo vas goni, za Boga miloga, pa svršil je rat?

— Svršio je rat, ali nije došao mir.

— Kak nije mir kad se već ne puca?

— Nit se puca, nit je mir. Mir je kad je čovjek u mirovini, a nama je do mirovine dalje nego vama do vrha Sljemanu. Zato vi možete u mru sjediti, a mi se moramo žuriti.

— Sad vidiš da ste vi oni pravi kaj se vole šaliti. Dajte malo sednite da se počitamo.

— Ne smijemo sjesti. Vrući smo i znojni pa bi nam se mogli krpelji spustiti za vrat, a što smo onda, odgovorih mu s nogu.

— Nema tu krpelja. Oni napadaju samo ako se v listu valjate i v grmlju spavate.

— Vi ste u to siguran?

— Kak ne bi bil siguran. Ja to znam iz rata, kad sem bil četiri leta u Šumi pa me krpelji nisu pojeli.

— Vi ste bili u ratu?

— Je, tam sem i zdravlje zgubili i penziju zasluzili!

— Onda vi sigurno imate svakakvih uspomena. A jeste li koga ubili?

— Je, znate kak je v ratu Dogodi se i ono kaj čovek ne bi štel.

— Vi to niste mogli napraviti. Vi izgledate previše miroljubiv čovjek.

— V ratu se ne pita gđo je miroljubiv. Miroljubivi su oni ki ostanu živi, a tam se gleda jes bude on tebe ili ti njega!

— Znači da ste vi radije njega?

— Je, pak ne bumo sad o tom razgovarali. To moramo zaboraviti!

— Kaj vi o tom nikaj ne razmišljate, sad kad imate puno vremena?

— Kaj budem o tom razmišljaj. O tom je najbolje ne razmišljati!

— Ali ono samo dođe. Što mislite, ono: 'Jel bude on tebe, ili ti njega'?

— Ak dođe, onda je bolše otici nekam v društvo, slušati radio, čitati novine,...

— Dobro, a što vi sad, i pak, mislite o ratu?

— Kaj bum mislio! Zdravlje sem zgubil, i sad sem za niš, a rad bi dugu živel, ako samo ne bu život prekup.

— Pa vi sigurno imate veliku penziju!

— Imam dost veliku, ali znate kak je: Človeku nigdar ni dosta!

— Pa što ne tražite više?

— A gđo mi bu dal više? Dobil sem stan, badava se lečim, imam za hranu i novine; pušti ne smem zbog astme, pitli ne smem zbog visokog tlaka. Imam vse, a opet kak da nemam niš, kad se nemam s kim spominjat.

— Onda morate malo razmišljati o onom kak je bilo, a nije trebalo biti, i o onom kak je, a ne bi smjelo biti, i o onom kak nije, a moralno biti, i o onom kak bi štel kaj bi na kraju bilo.

— Na kraju bu kaj bu. Budu me hitili v grabu kak i druge. Tak vsakoga!

— Da, ali nije valjda sve gotovo kad nas hitiju v grabu. Čovjek ne ostane v grabu!

— Nego gde? Kulike smo mi zagmuli, kaj ne bi oni nas zagmuli! Oni su ostali, a mi smo išli dalje.

— Je, a kakvog to ima smisla, kad ni vi nemrete da-

Ije od grabe. Kaj duša ne jede dalje od grabe?

Nastao je tajac. I kad smo se mi već htjeli oprostiti od našeg sugovornika, on promijeni temu:

— Dečki, a kaj vi to študirate?

— A kaj bi vi rekli, kaj mi študiramo?

— Vi mi izgledate kak da se vučite za pope.

— A zakaj vam tak zgledimo?

— Vi se spominjate drugačije neg drugi. Nikaj o pucama, ...

— E, pa kad ste pogodili što smo mi, a i mi znamo što ste vi, rastat ćemo se kao prijatelji. Nemojte nam kaj zameriti!

— Nejam ja kaj zameriti. Baš mi je drago kaj sem se s mlađim popeklma šall.

— Ako budete u četvrtak opet ovdje, opet ćemo se šaliti, samo nemojte ostati u grabi!

Odmahnusmo si rukom kao prijatelji. Mi odosmo prema tramvaju, a naš sugovornik ostade sam na klupi pod bukvama, uvjeren da ne može stići dalje od grabe.

S našim novim znancem sretali smo se još nekoliko puta na klupi pod bukvama. Razgovarali smo, šallili smo se. Rekao nam je i svoje ime, gdje je bio u ratu, kako sada najviše voli jesti fileke, itd. Jasno da je bilo riječi i o duši i o Bogu, o tom kako bi čovjek na času smrti volio da je poštano živio i dobro činio, nikome se osvetio, nikoga ubio, kako se tada za sve to kaže, jer više ne može ništa promijeniti od onoga što je bilo. Ali Jurek — tako mu je bilo ime — nije priznao ništa od toga. Dušu, kaže, nije vidoj da bi

negdje iskočila iz grabe, dok su mrtvoga pokapali, Boga nema, jer ga isto tako nitko nije vidoj, on se ni na času smrti nema za što kajati. Žao mu je samo što je izgubio zdravlje pa ne može više uživati, a drugo mu ništa nije žao. A Jurek je imao što požaliti, i to krupnih stvari. Tako smo saznali iz razgovora.

Vrući su dan. Konac je lipnja 1968. godine. Sjeli smo poslije ručka u hlad pod višnju pred kućom. Zazvonio je telefon. Ja se lecnuh. Da ne bili morao po ovoj vrelini u bolnicu. Da, baš je tako, i to na sasvim drugi kraj grada.

Pred vratima »šok-sobe« obukao sam bijeli ogretač i ušao kao »lijčnik duša«. Bolnička sestra mi je pokazivala šapćući: »Ova gospoda, ona gospoda, onaj gospodin na krevetu u kutu, onaj do prozora. Ovaj nasuprot; jutre neće dočekati, ako i večer dočeka.«

Kako bacih pogled prema posljednjem, noge mi same podoše prema njemu. Krupan čovjek, znojan, šlagiran, ne govori, diše na cjevčiću koju mu utakoše u dušnik pod bradom.

— Jurek, to ste vi! Da li me se sjećate? Sjećate li se naših razgovora? Ja vam opet i sad kažem, Isus vas voli, inače ja ne bih došao.

Disao je teško, zrak mu je šištao kroz cjevčiću, a Jurek je kolutao velikim požutjeljim očima. Propinjao se kao da želi nešto reći, ali ne uspijeva. Stenjao je kao da se penje uz strmo brdo, znoj ga je oblijevac. Sestra mu ga zom briše znoj s čela i šapće mi:

— Gledajte mu prste na rukama i nogama. Večer neće preživjeti,

— Jurek, kajete li se za sve ono što ste mi pričali da se kroz život nakupilo? Ako ste promijenili mišljenje, ako ne biste htjeli zauvijek ostati u grabi, pritisnite svojom rukom moju ruku, govorih mu na uho zavlačeći svoju šaku pod njegovu.

Hroptao je, propinjao se, mučio se kao da sa sebe želi odvaliti cijelu Zagrebačku goru pod kojom smo se upoznali. Obje su mu ruke drhtale, oči je uperio u moje oči kao da molí: »Pomoži mi, ne mogu sam iz grabe! Shvatio sam ga: — Da, Isus će ti pomoći!«

Podijelih mu sveto odrješenje, pomazah ga svetim uljem po čelu, grudima, rukama i nogama u koje je već ulazila smrt, da ga još iste večeri posve zagrlji. Ali prije toga Jureka je zagrljio Krist.

Ureduje: Juraj GUSIC

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Dijalog među vjerama u Indiji

Indija ima oko 650 milijuna stanovnika. Ima mnoštvo različitih jezika, naroda, klima, vjera. Narod je duboko religiozan. Često hodčaste u hramove, duhovnim učiteljima, na rijeke (koje su po njihovu shvaćanju u tijesnoj vezi s božanstvom). Tako npr. u mjestu Mangi-Tungi hodčasnici se penju po kojih tri tisuće stepenica do spilja u kojima se štuje 24 kipa ljudi koji su učili kako se možemo približiti Bogu. Hodčašćem se žele čistiti od grejeha i povezivati s božanstvom.

Po vjeri pučanstvo je različito. 85% su hinduisti, a druge su vjere u manjim postocima: muslimani (11%), kršćani (2,5%), budisti i razni drugi. Istaknuta značajka hin-

duizma je traženje Apsolutnoga. Budizam teži za nirvanom, kao nekim utapanjem u božanstvo, oslobadanjem od svih briga, a u novije vrijeme i za blaženim životom poslije smrti.

Koncil preporučuje dijalog sa svim ljudima dobre volje. A Papa ovaј mjesec poziva na međuvjerski dijalog u Indiji, na razgovor, koji ide za razumijevanjem među raznim vjerama i izgradnjom dobra.

Hinduizam poštuje druge religije. Osim su mnogi monasi i vjerski poglavari pomirljivi. Jedan od njih reče: »Dosta je vjerskih ratova. Moramo biti spremni suradljivati na izgradnji mira i spasavanju svijeta. Svatko od nas treba da od sebe dade najbolje.«

Vrlo lijepo riječi, ali stvarnost je ipak i drukčija. Na primjer, u jednoj pokrajini hindusi na svoje godišnje blagdane prinose svoje darove u katoličkoj crkvi sv. Lucije. S druge strane, katolici pomažu hindusima na njihove blagdane i pružaju gostoprимstvo onima koji dodu izdaleku. Ali prvog ožujka prošle godine, dok su katolici bili na molitvi u tom svetištu, skupina naoružanih provali u crkvu, napadnu kršćane, šestoricu ubiju, a petnaestoricu rane. I u nekim drugim pokrajinama progone kršćane (npr. napali biskupa R. D'Souza) i muslimane.

Molimo da se stvarno provode lijepa načela o pomirljivosti i suradnji, da se tako izgrađuje bolji svijet, a time i kraljevstvo Kristovo. Za tu molitvu nam mogu biti nadahnute i posljednje riječi Bude, osnivača budizma, a koje su u dubokom skladu s kršćanskim duhom: »Učinite od svoga je svoje svjetlo. Učinite od zakona svoje svjetlo. To jest: svojim životom svijetlite, pokazujući drugima put dobra.«

Gandi, veliki indijski glasnik mira i ne-nasilja, molio je i na dan svoje mučeničke smrti hinduški himan: »Covječe, ne gubi nadu, ne poznaj odlaganja! Svijet će se zamračiti, a ti ćeš po njem prosuti svjetlo i raspršiti tamu. Covječe, ne poznaj odlaganja, nego naprotiv, pribavljaј počinak drugima.«

Neka nas te riječi potaknu na molitvu da se razne vjere u Indiji razumijevaju i poštivaju, da pripadnici različitih vjera raspršuju tamu zla te drugima donose mir i dobro.

O. Mato RUSAN

Slijepi ladar Kanal

Otec Ante Gabrić godinama nosi u srcu i u sjećanju mnoge događaje iz svog misio-narskog života i rada. Posebno su mu se u srce utisnuli susreti s ljudskom patnjom i bijedom. Tako nam ovdje pri povijeda o jednom takvom susretu — susretu sa slijepim ladarom Kanajem.

Čučimo u maloj domorodačkoj ladići na rijeci Gangesu. Vrućina je, a ladar nema. Izašao je na obalu, pa kao da su ga vile odnijele.

»O re madhi, madhi! — O ladaru, ladaru! — zove jedan, zove drugi, no ladaru ni traga ni glasa. Odjednom se na obali pojavlji visok čovjek. Drži se za rame male djevojčice. Približivši se ladicu, uhvati je sa strane, junački je odušuru te skoči u nju uz pozivik: »Čolo, čolo! — Vozi, vozi!«

Odjednom opazih da taj siromah umjesto očiju ima tek dvije očne šupljine. Prije nego što sam ga mogao pozdraviti i upitati za ime, već je pribhvatio komilu uz ladaršku pjesmu: »Gonga madhi, čolo, čolo re! — Gangeški ladaru, vozi, vozi, hej!«

Prepoznao sam ga: pa to je Kanal, du-gogodišnji ladar na Stiljskom rukavu rijeke Gangesa. A ona mala djevojčica njegova je kćerka Oloka — Svetislana.

»Kanal bhai, kemon? — Brate Kanal, ka-ko si? — I on je prepoznao moj glas.

»Guru! — Učitelju! — bilo je sve što je smogao reći. More da su mu se pred Isušenim očima pojavile uspomene davnih dana.

OVAS ZGRADU SLUŽI I KAO SEOSKA KAPELICA, I KAO SEOSKA ŠKOLA, I KAO PRENOĆISTE MISIONARU KAD POHODI SELO

NASTOJE UHVATITI KOJU RIBICU DA IM RUCAK BUDE SLADI I OBILNIJI

Uspomene na prijateljstvo i na ljubav svih nas prema njemu i prema njegovoj siromašnoj obitelji.

»Učitelju, evo Oloka je tu, koju ste vi i sestre spasili u teškoj bolesti. Ona je Božji dar, ona je vaša. Ona nema majke. Selom su harale ospice. Mnogi su umirali. Umrla je i Olokina majka. Ja sam ostao, no oči su mi otišle. Podignuviš lijevu ruku s kormilom, pokaza mi svoja dva Isušena oka. »Ne vidim svijeta, no osjećam ladan svog života. Ganges po šumu poznajem, vjetrovim mi pokazuju valove, kokil-ptica javlja mi iz gheonova grmlja koliko sam daleko od obale. Uz Ganges sam se rodio, tu sam ostavio djetinjstvo i mladost, pa će i zadnji dah mog života s vjetrom Gangesa poći k Njemu.«

Svi smo s ganćem slušali tu životnu priču gangeškog ladaru. Čuti to uz pratnju udaraca kormila i vesala, uz žubor i mrmar gangeških valova, to su nezaboravni doživljaji.

Jedan mladič upita: »Pa hoćeš li nas ti ravno prevesti? Ti si slijep!«

»Ladar — slijepi! Ne, ne, ladar ne može biti slijep; ja nemam očiju, no tu je srce, tu su ruke! Ja sam nju toliko puta prevezao preko Gangesa kroz bure i oluje, kroz vjetrove i struje. A sada ta lada prevozi me u vas, lada i njezin Tvorac, Tvorac svih nas — Milosrdni!« I sklopivši ruke na kormilu, nakloni glavu ...

I onda onaj pogled vrijedan milijuna. Suhe oči kao da su mu očivjele. Kanal, upravivši pogled prema nebu, potiho ponovi: »Milosrdni!« I sklopivši ruke na kormilu, nakloni glavu ...

Pa neka mi netko rekne da na zemlji nema raja! Ja sam ga doživio na rijeci Gangesu.

O. Ante GABRIĆ

Isusovački novaci govore o sebi

Već smo donijeli izjave nekih isusovačkih novaka Afrikanaca koji svoj novicijat obavljaju u Zambiji. Sad ćemo iznijeti još neka svjedočanstva.

FRANCIS MICENI

Ja sam kasnije zvanje. Imam 34 godine. Rođen sam u Meru u državi Keniji. Srednju školu pohadao sam u sjemeništu Sv. Pija Desetog. Filozofske nauke svršio sam u sjemeništu Sv. Tome Akvinskog. Poslije toga stupio sam u bogosloviju u gradu Najroblju. Godinu dana prije redenja napustio sam bogosloviju zbog zdravstvenih razloga. To je bilo 1970. godine. Tad sam se zapošlio kao učitelj. Promjenio sam četiri škole, i na svakoj sam obavljao dužnost upravitelja. Krajem 1970. godine osjetio sam da me Gospodin Bog poziva u Družbu Isusovu. No tek 1981. godine pisao sam u Ameriku jednom isusovcu crncu, ocu Armandu Nigra, moleći ga da mi pomogne ostvariti taj poziv. On mi je poslao adresu isusovaca u Zambiji savjetujući mi da se na njih obratim. Isusovci iz Zambije savjetovali su mi da se obratim na Isusovce u svojoj domovini. Isusovci u Keniji primili su me kao svog kandidata i uputili me u zajednički novicijat u Chelstonu u Zambiji. I eto, zahvaljujući Božjoj milosti, napokon sam se našao u novicijatu.

GABRIJEL MMASSI

Moje ime je Gabrijel Mmassi. Ja sam osmo dijete svojih roditelja. Dvoje djece Svetogruči je pozvao k sebi. Rođen sam u tanzanijskom gradu Moshi 1959. godine. Nakon svršene osnovne škole stupio sam u Malo sjemenište u Moshi. U sjemeništu sam saznao za razliku između biskupijskih svećenika i redovnika, kao i razliku između pojedinih redovničkih zajednica. Želja da postanem isusovac u meni se rodila kad sam prisustvovao predavanjima dvojice isusovaca,

BRAT ILIA SA SVOJIM RADNICIMA POSTAVLJA REZERVOAR ZA VODU ZA VODOVOD

promicatelja redovničkih zvanja. Veoma sam zavolio Družbu Isusovu. No da ostvarim tu svoju želju, morao sam prije toga ukloniti neke zapreke. Konačno 1982. godine, nakon što sam svršio gimnaziju, zamolio sam da budem primljen u Družbu Isusovu. Direktor i promicatelj duhovnih zvanja, otac Hector, prihvatio je moju molbu. Na svoju sreću ostao sam neko vrijeme tamo gdje je djelovao otac Hector, pa sam svake nedjelje mogao prisustvovati kod svete mise koju je on služio. Tako sam imao priliku da još bolje upoznam Isusovce, ali i da oni upoznaju me. Napokon su me poslali ovamo u novicijat. Nadam se da će se konačno ostvariti moja žarka želja da i ja postanem isusovac.

RAFAEL MWALA

Povijest mog života započela je u današnjem Zimbabwiju, koji se tada zvao Rodesija. Moji roditelji došli su tamo iz istočne Zambije. Majka mi je kazala da sam rođen 1961. godine u mjestu Hrare u Zimbabwiju. Još prije nego što sam završio osnovnu školu, moj otac je odlučio da se vrati natrag u Zambiju. Naselili smo se u gradiću Kabwe 1972. godine. Rođen sam i odgojen u kršćanskoj obitelji. Sve do svršetka srednje škole bio sam ministarant u župi Bracha, koju vode Isusovci. Ja sam treće dijete u obitelji; imam još jednog brata i jednu sestraru, dok nam je starijeg brata i četiri sestre Gospodin Bog uzeo k sebi. Dok sam prisustvovao sedmom skupu za buđenje duhovnih zvanja, koji se održavao u Isusovačkom novicijatu, odlučio sam stupiti u Družbu Isusovu. Stupio sam u Isusovački no-

vicijat radostan i ponosan s čvrstom željom da ustrajem na započetom putu.

PATRIK MZUMARA

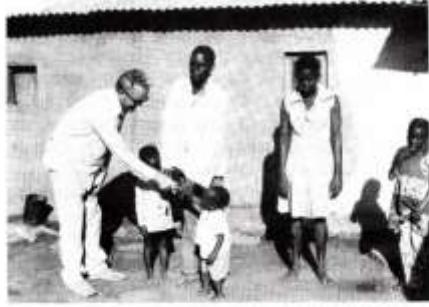
Sad su mi 23 godine, a došao sam iz sjevernog Malawija. U obitelji nas je desetero djece: šest dječaka i četiri djevojčice. Ja sam drugi po redu. Roditelji su mi katalici. Po zvanju su učitelji. Još mi je živ djeđ koji je bio kršten prvi u našoj obitelji. Bio je kršten u Kutama u današnjem Zimbabwiju. On je bio prvi katehist u biskupiji Mzuzu u Zimbabwiju. Tu službu vršio je preko 30 godina.

Po završetku gimnazije ja sam se započeo kao činovnik ministarstva za odgoj i kulturu u Malawiju u gradu Lilongwe. U to isto vrijeme pripadao sam i pjevačkom crkvenom zboru što su ga osnovali i vodile časne sestre klarise. Tad sam upoznao i razne redovničke družbe. Zavollo sam Družbu Isusovu. Posebno mi se svidjelo zvanje časne braće u Družbi Isusovoj. Zahvaljujem Bogu i svima onima koji su mi pomogli da sam stigao do tog cilja. Nadam se da će se dobrí Bog i nadalje brinuti za mene. Evo započeo sam svoj dvogodišnji novičijat ovdje u Chelstonu da postanem jedan od braće pomoćnika.

— — —

Ne potiču li ovi kratki izvještaji mladih afričkih isusovačkih novaka svakog pravog prijatelja misija na molitvu za te mladiće da ustraju na započetom Božjem putu?

Br. Ilija DILBER

BRAT ILIJA RADO POHADA OBITELJI SVOJIH RADNIKA. TI NJEGOVI POHODI UVJEJK IH VEOMA VESELI

Što se zbiva u Liteti?

Iz Litete javila nam se naša misionarka Emica Verlić pismom pisanim 10. veljače. U tom pismu najprije se kratko osvrće na prošli Božić, a onda iznosi problem svog daljnog zaposlenja u bolnici u Liteti.

Prošli Božić dosta smo lijepo proslavili ovdje u Liteti. Premda nije bio red na nama da nam dođe župnik, on je ipak došao. Inače nam dolazi svaku drugu nedjelju. Na sam Božić imali smo i krštenja. Kršteni su tri mladića i četiri djevojke. Jednoj od njih je sam bila krsna kuma. Nakon krštenja primili su pod svetom misom i prvu svetu pričest.

Kad bi bar Chibombo dobio svećenika i katehistu, onda bi i za nas ovdje u Liteti bilo bolje. Chibombo je, naime, blizu nas. Polja su zrela za žetvu, no nema radnika. Ja sam 1982. godine ovdje podijelila 570 svetih pričesti, a 1983. godine 663 pričesti. Prije nisam bilježila.

Sad sam na odmoru. Još čekam hoće li mi produljiti ugovor. Ne znam da li je to zakon ili praksa da se strancu ne dozvoljava više puta produljivati ugovor. Obično se produljuje dva do tri puta, a meni je bilo produljeno već četiri puta. To bi, dakle, bio već peti put. Stoga na ministarstvu zdravlja nekako oklijevaju, pa čekam na rješenje već pet mjeseci. Prošlog mjeseca su sami bolesnici tražili da oni idu na ministarstvo tražiti da mi se produlji ugovor. No u ime svih bolesnika pošao je tamo naš socijalni radnik, Zambijac, kao i engleski liječnik specijalista, koji živi u Lusaki. Njih obojica su me pratili na ministarstvo zdravlja. Ministarstvo je poslalo zahtjev na Predsjednikov kabinet da on rješi tu moju stvar. Sad, dakle, čekam odgovor iz kabineta. Taj kabinet sačinjavaju nauži suradnici predsjednika Kaunde. Ministarstvo zdravlja je zaključilo da ja svakako ostajem u Liteti. Ako kabinet ne bi produljio ugovor, onda će mi ministarstvo dati da radim pod istim uvjetima kao i Zambijci. U tom slučaju država mi ne plaća kartu ako želim poći u domovinu na odmor nakon tri godine. Dobivala bi samo mjesecnu plaću i stan, kao i domaći namještenici. Stan je pra-

EMICA S JEDNOM SVOJOM BOLESNICOM KOJA JE PRIJE BILA RADNICA U BOLNICI U LITETI

zan, bez ikakvog namještaja. U tom slučaju morat ću vratiti sav državni namještaj i nabaviti si sama drugi.

Iskreno govoreći, to je dobro, jer onda nemam problema za ugovor niti za dozvolu boravka. Tada, naime, dobivam zambijsko državljanstvo, a da mi u isto vrijeme ostaje i moje državljanstvo, pa kad više neću moći raditi, mogu se vratiti u domovinu.

Sad imam veliko čišćenje, krečenje, pranje, krpanje i brigu za vrt, pa mi vrijeme vrzo prolazi.

U pismu od 20. ožujka opet nam javlja kako stoji s njezinim zaposlenjem u bolnici u Liteti.

Sveta godina Otkupljenja je pri kraju Dao dragi Bog da ona urodi plodom. Kako su ovđe u Zambiji drugi iskoristili to vrijeme, ne znám. No mi smo se u Liteti složili da pješice idemo u Chibombo. Oko 40 nas je krenulo tamo u nedjelju, 18. ožujka. Od Litete do Chibomba ima 16 kilometara. Na cilj smo stigli za tri sata. No cijelim tim putem moje su misli bile u Mariji Bistrici. Mislim sam na nekadašnje romanje u to Gospino svetište.

Posljje svete mise reče mi naš župnik da nikako ne smijem natrag pješke, jer da

on ne želi sada prije Uskrsa imati sprovod. Nisam se ni najmanje protivila. Dapaće mi je bilo drago, jer su me svi zglobovi na nogama tako boljeli, kao da su svi šerafi popustili, a s tolikim sam veseljem željela ići pješke tamo i natrag. Eto, duh je voljan, ali tijelo je slabo! Ono me opominje da mi se bliži šezdeseta.

S tim hodočašćem spojili smo i post. Odlučili smo da nećemo ništa jesti dok se ne vratimo kući.

Ja sam još na dopustu. Dali su mi 180 dana dopusta, tj. pet dana za svaki mjesec. To je najviše što netko može dobiti po ugovoru. Na početku dopusta dadu plaću za cijeli dopust i onda ništa dok ponovo ne počnem raditi.

U veljači su me bolesnici molili sapuna, jer da ga nisu dobili od prošlog Božića, i tad ga ne bi dobili da im ga ja nisam kupila. Odgovorila sam im da im sad zaista ne mogu kupiti sapuna, jer sam na dopustu i ne dobivam plaće. Tjedan dana nakon toga eto k meni dodatac dva bolesnika iz naselja gubavaca. Jedan u svojim kijakavim rukama drži kesicu riže, oko tri kilograma, a drugi dvije kwačce (zambijski novac). Oči im se sjaje od radosti. Rekoše mi: »Maj, to smo mi bolesnici u naselju skupili među sobom za tebe. Netko je dao žlicu riže, nekto dvije. A jednu kwaču dao je slijepi Josip Olija, a drugu slijepi Čavala, da si mogneš kupiti kruha, jer sad si ti bez plaće.«

Vjerujte, da su mi suze navrle na oči. Najradije bih im dodata još od svoga i kazala im da su ipak oni potrebniji nego ja. Ali da sam to učinila, teško bih ih uvrijedila i ranila njihova plemenita srca. Stoga sam sa zahvalnošću primila taj dar, lako nisam ljubiteljice riže, tu sam rižu jela s posebnim poštovanjem. Činilo mi se da je posebno posvećena ljubavlju tih ljudi patnika.

Jučer ujutro mi je bolesnica Luti Chilando donijela na dar pile. Toj siroti guba je iznakažila lice, no ruke i noge su joj ostale sposobne za posao, pa hoda po nadnicama i tako uzdržava sebe i svoje četvero djece. Muž ju je napustio.

Kiše imamo malo. Opet će biti problem vode u sušno doba.

Molite se za nas! Srdačan pozdrav svima, uz preporuku da nas ne zaboravite!

(U međuvremenu zambijske su joj vlasti produljile ugovor.)

Emica VERLIC

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela: U Koreju je dospjela iz Kine knjiga »Vjera Nebeskoga Kralja«. Tu je knjigu ponovo preučavao učenjak Pik-i sa svojim priateljima i oduševio se za nauku koju je ona sadržala. No želeo je njoj još više sazнати. U tome im pomaže Pik-ijev sin Ri. On kao član kraljevskog poslanstva stiže u kinesku prijestolnicu Peking. Tu pronađe katoličkog biskupa. Taj ga poučava u vjeri i napokon krsti. Na povratku kući Ri tumači svom ocu i njegovim priateljima što je naučio. Nakon toga ih je sve pokrstio. I sad oni postaju prvi Kristovi misionari u Koreji.

Nakon godinu dana stigla im je vijest da su u tome u zabludi. No kako god im je teška bila ta vijest, ipak su je spremno primili i prestali su s tim obredima. Ali zato je u njihovim srcima tim više raslačežnja da napokon dobiju svećenika.

Stigla im je još jedna teška i bolna vijest. Svakom Koreancu samo po sebi je razumljivo da su djeca dužna prinositi žrtve svojim pokojnim roditeljima i precima. Tko toga ne bi činio smatrali bi ga nezahvalnikom i divljakom. Takav bi zaslužio da bude strogo kažnjen, jer bi time povrijedio običaje zemlje, natio bi sramotu svojoj obitelji, a ujedno bi rušio autoritet države. A sad su ti mladi kršćani dobili vijest: kršćani ne smiju prinositi žrtve svojim precima, jer se one mogu i moraju prinositi samo Bogu. Zabranjuje se i stavljanje materijalne hrane uz pokojnike, jer im ona ništa ne koristi. Njima koriste samo molitve.

Sad su ti kršćani bili uvjereni da će vlasti otkriti tu njihovu novu vjeru, budući da će se morati kloniti tog žrtvovanja pokojnim precima. Zbog toga će izći na zao glas kao oni koji ne poštuju svoje prede i koji preziru običaje svoje zemlje. Nisu se prevarili. To je doista bio povod prvom progonstvu kršćana 1794. godine.

PREKO SMRZNUTE RIJEKE YALE

Nekoliko ljudi obasjano mjesecinom, koju će zamalo zamračiti oblak, oprezno se šuljalo kroz snijegom pokrivene šume uz rijeku Yale. Straži na toj pograničnoj rijeći

bilo je previše hladno da vani stražari. Nakon što su obišli naoko da vide nalazi ili se u blizini tkogod nepozvan i nepoželjan, povukli su se u svoju stražarnicu da se tu malo ugriju rižinom rakijom.

»Sad je zgodan čas!« šapne Koreanac svome drugu. U toj skupini bilo je pet ljudi. Svi se oprezno spustiše niz strmu obalu rijeke. Jedan od njih podigao je svoj šešir, kako bi se lakše mogao snaći u šipražu. U slabom odseju od snijega može mu se nazrijeti lice, no ipak će teško prepoznati da je to lice jednog Kineza. On se s pravom mora sakrivati, jer je Kinezima pod smrtnu kaznu zabranjeno stupiti na korejsko tlo. Međutim, nitko neće ni u snu pomisiti da je to katolički svećenik. Već se nalaze na ledu smrznute rijeke i sad samo čekaju da mjesec zade za oblak. Budući da na tom mjestu rijeka pravi oštar zavoj, to ih nitko ne može opaziti.

Napokon je postalo tamno i oni krenuše preko rijeke. Sretno su uspjeli prijeći na drugu, obalu gdje su ih sakrile šumske sjenе. Napokon su ušli u šumu.

Bilo je to 1794. godine, kada je uz neopisive napore prvi katolički svećenik stupio na korejsko tlo. Taj prvi svećenik zvao se Tsui. On je velikim žarom i revnošću djelovaо apostolski među koreanskim kršćanima, kojih je bilo već oko šesnaest tisuća.

Godine 1801. nastalo je grozno progonstvo kršćana. Mnogi kršćani su pobegli u brda. Svećenik Tsui ostade među onima koji nisu htjeli bježati. Uhvatali su ga i osudili na smrt. Umro je kao mučenik. S njim je pošlo u smrt i na stotine kršćana.

Tako je mlada korejska Crkva ostala opet bez svećenika, i to više od 30 godina. Tko može izreći što to znači za te iskušane kršćane?! Iako nemamo mnogo vijesti iz tog razdoblja, ipak znamo da je to bilo vrijeme žilave ustrajnosti. Kršćani se nisu mogli skupljati na zajedničku molitvu. Pojedine obitelji su se razišle na sve strane, pa su sami roditelji i krstili i poučavali u vjeri svoju djecu. No neprestano su morali biti na oprezu, jer se moglo dogoditi da koje dijete ne reče štograd što bi ih odalo pred vlastima.

(Nastavlja se)

Uzori mladih

Rođena s patnjom

PROVJERIMO SVOJ IDEAL!

Mladim, zdravim i spretnim ljudima lako se dopadne isto takav čovjek: mlad zdrav, spretan i pametan. Pitanje je, međutim, je li to dovoljno da netko bude mladim i uzor? Mladost imamo svih, ali ona neminovno prolazi. Zdravlje nemaju svi, a li ga mogu imati i lozovi Spretnost? Njome se odlikuju i varalice i kriminalci. Pamet? Nju je teže prosuditi, jer podliježe stalnoj provjeri. Što nam danas izgleda jako pametno sutra nam može izgledati jako naivno. Ljepota? To je stvar osobnog uкусa. Netko može biti i lijep, ali je budalašt. U čemu je, dakle, uzor, ako nije u mladosti, kršnosti, spretnosti, umnosti i ljepoti?

Sve su ove vrline dobre, ali nisu dovoljne! Da netko bude uzor za kojim bi mlađi mogli težiti, mora posjedovati natprosječnu dobrotu smisao za druge, zatajenje sebe, ustajanjem prema cilju koji ne može iznevjeriti, i htjeti da za taj cilj žive i drugi. Tko ima te vrline, ne prestaje biti uzor ni kad prode mladost, ni kad izgubi zdravlje. Tada se spretnost cijeni kroz služenje, ljepota kroz dobrotu, a pamet kroz

neprevarljivost cilja. Mlađi ljudi na to zaboravljaju, a dobro bi bilo da provjere svoje uzore, jer za kakvim svjetlom idu, takvim će i sami sjati, a život i savjest donose ipak neprevarljiv sud.

DJETINJSTVO SUNCANOG PODNEBLJA

Benka (Benedikta Bianchi Porro) bila bi danas po svoj prilici ugledna lječnica, a po svojoj dobi u onim godinama kad bi njezina dječa tražila uzor za život. Rođena je 8. kolovoza 1936. u malom mjestu Dovadoli pokrajine Emilia Romagna u Italiji. Ta je pokrajina previše lijepa a da bi je se moglo zaboraviti. Obasjana suncem i natopljena kišom, kao da je stvorena za život i rad. To je zemlja mnogih umjetnika i velikih svetaca.

Roditelji male Benke bijuši školovani ljudi i iskreni kršćani. Najstarija kćerka rođila im se tako slabašna da ju je majka još istog dana krsnila u kući, od straha da ne umre bez svetog sakramenta ucjepljenja u Isusa Krista. Za to dijete možemo reći da je rođeno kao cvijet koji će mnogo prepatiti. Već nakon nekoliko mjeseci je oboljela od dječje paralize. Zbog toga će joj jedna nogu ostati cijeli život kraća, a

obje će se s vremenom početi sušiti. Djeca će je zvati »šepavica«, a ona se neće ljutiti nego će priznati: »Govore istinu.« Ipak će se kad djevojka dvaput podvrati operaciji, u sedamnaestoj i devetnaestoj godini, da bi se taj manjak ispravio. Kao djevojčica bila je veoma živahnja, dražesna i uslužna. Rado se igrala, ali je rado i slušala. Uživala je u svemu što je nježno i lijepo kao poljski cvijet, jer joj je i duša bila takva. Natprosječnog uma i silne volje za život. Time je obilno nadoknadivila manjak krhkog tijela i došla do sponzaje na kojoj bi joj i mudraci mogli pozavijetiti: »Bog osobito ljubi malene, jer oni više osjećaju njegovu veličinu.«

SLABA NA NOGE, »PRESKAČE« RAZREDE

Tri Benkina brata i dve sestre morali su školu svršavati razred po razred, a Benka je već prvi položila bez pohadanja, a u tri mjeseca svršila treći. Kad je završio rat, njezinu neizmjernu radost pokvario joj je parafus. Kad da ju nijedno зло nije moglo mimoći. Samo jakom voljom svladava srednju školu i još svira klavir.

Godine 1951. obitelj Bianchi Porro seli u sjevernu Italiju na Lago di Garda. Benku oduševljava sve lijepo, ali ju trajno prati i neki pritajeni strah, neka slutnja od skorog svršetka. U jednoj gimnazijalnoj zadaci je zapisala: »Dok gledam ove prizore, moju dušu obuhvaćaju neki predosjećaji, neki stra-

hovita potreba za daljnjom, za nelzmičnošću, za šutnjom. To je neka nutarnja potreba da izadem iz svijeta i budem daleko od svakoga; potreba, da svakome povjerim bol svoga života, potreba za nekim, tko bi me utješio. Ali, dosta mi je dignuti misao k Bogu i odmah se ohrabrim.*

KUŠNJA ZA KUŠNJOM

U trinaestoj godini kad se u djevojčici obično bude najljepši snovi o budućnosti, kad napokon postaje i samostalnija, Benka sve više pati od atrofije nogu, a počinje gubiti i sluh. Bojala se da će sasvim oglušiti, ali samu sebe hrabri: »Ako jednoga dana i ne budem čula ništa što drugi govore, čut ću ipak glas svoje duše, a to je pravi put koji moram slijediti!*

Voljela je život kao naročiti Božji dar, i usprkos sveočitijim znakovima neljječive bolesti, vedro, uporno i s mnogo vjere spremila se za život. Sa sedamnaest godina Benka se upisuje na sveučilište, a prati je kućna pomoćnica Ana, jer Benka ne bi čula kad bi je tko zvao. Njezina odlučnost ne popušta i ne zaustavlja se čak ni pred nesavladivim poteškoćama. Svim se žarom daje na studij medicine. »Uvijek sam sanjala da ću biti liječnica. Želim živjeti, boriti se i žrtvovati za sve ljudi. A već je bila posve oglušila, a bila bi sretne da bude liječnica, makar i posljednja.

Kad je trebala polagati dvogodišnji ispit, zamolila je profesora da joj pitanja napiše u bilježnicu jer ga neće čuti. Liječnik je odbio takvu molbu i bacio bilježni-

cu. Ipak se rektor sveučilišta zauzeo za nju. Položila je ispit i tako mogla nastaviti studij. Od dvadesete godine svoga života više je u bolnici nego na fakultetu. Podvrgava se teškoj operaciji na glavi. Bojala se da će kod te operacije umrijeti, ali je tješi samo jedno: »Sretan sam, mama, da idem Gospodinu čista, bez smrtnog grijeha na duši.«

O Božiću 1956. pojavili su se znakovi teške bolesti embrionalnog porijekla: tumor kože i nervnih centara koji nezaustavljivo ruše djelovanje tjelesnih organa i svih njihovih funkcija. Bolest je neljječiva. Godine 1957. podvrgava se teškoj operaciji na mozgu. Tek nakon godinu dana moći se nastaviti studij i postat će asistentica u laboratoriju. Uz velike napore polaže ispit iz medicinske patologije. To joj je bilo i zadnji uspješni ispit. Doskora gubi osjećaj za ravnotežu, i počinje njezino najteže školovanje, a to je uspon na Kalvariju.

PREMA VELIKOM SUSRETU

Potpuno svješna svoga stanja, jer je i sama ustanovila svoju dijagnozu, Benka je tisla svome kraju bez panike i očaja. Naprotiv, smrt je nazivala Velikim Susretom. Vjeruje u Gospodina i vječni život u kojem više neće biti ni suza, ni jauka, ni boli, ni smrti, gdje je samo vječna radost.

Prijatelji i prijateljice koji su je posjećivali bili su joj velika radost. Njezina sobica je postala žarište vjere i Božje blizine za sve koji su dolazili. Benka ni tada ne misli toliko na sebe koliko

na druge. Molj osobito za jednog studenta koji gubi povjerenje u Gospodina. Kako je bila gluha, slijepa i skoro bez oplja, jedino mjesto za vezu sa svijetom bila je jedna ruka. Preko ruke bi joj mama znakovima svaki dan »čitala« pisma i poruke, po kojima odlomak iz Svetog Pisma i iz Životopisa svete Ma-rie Terezije.

Zadnjih dana pred smrću je skoro posve sama jer su se prijatelji i prijateljice razili po svijetu za svojim dužnostima. »U nas ulazi veliki mir kad više ne mislimo na sebe nego samo na Boga.« I ona živi samo u Bogu. Zadnje njezine izreke pune su nježnosti i vjere: »Vraćam se Bogu kao dijete i osjećam se veoma dobro jer On je rekao: 'Pustite djecu neka dodu k meni' U moje srce silazi veliki mir u očekivanju susreta s Ocem. Ja ću moliti za sve vas i čekati vas u nebu.« Okrijepljena svetim sakramentima krenula je u Susret s Ocem 23. siječnja 1964.

Zelite li pobliže upoznati taj uzor života i petnje, naručite knjigu »Čudo života«. Adresa: Stjepan Koren, Poljana 27. III br. 1 — 58000 SPLIT

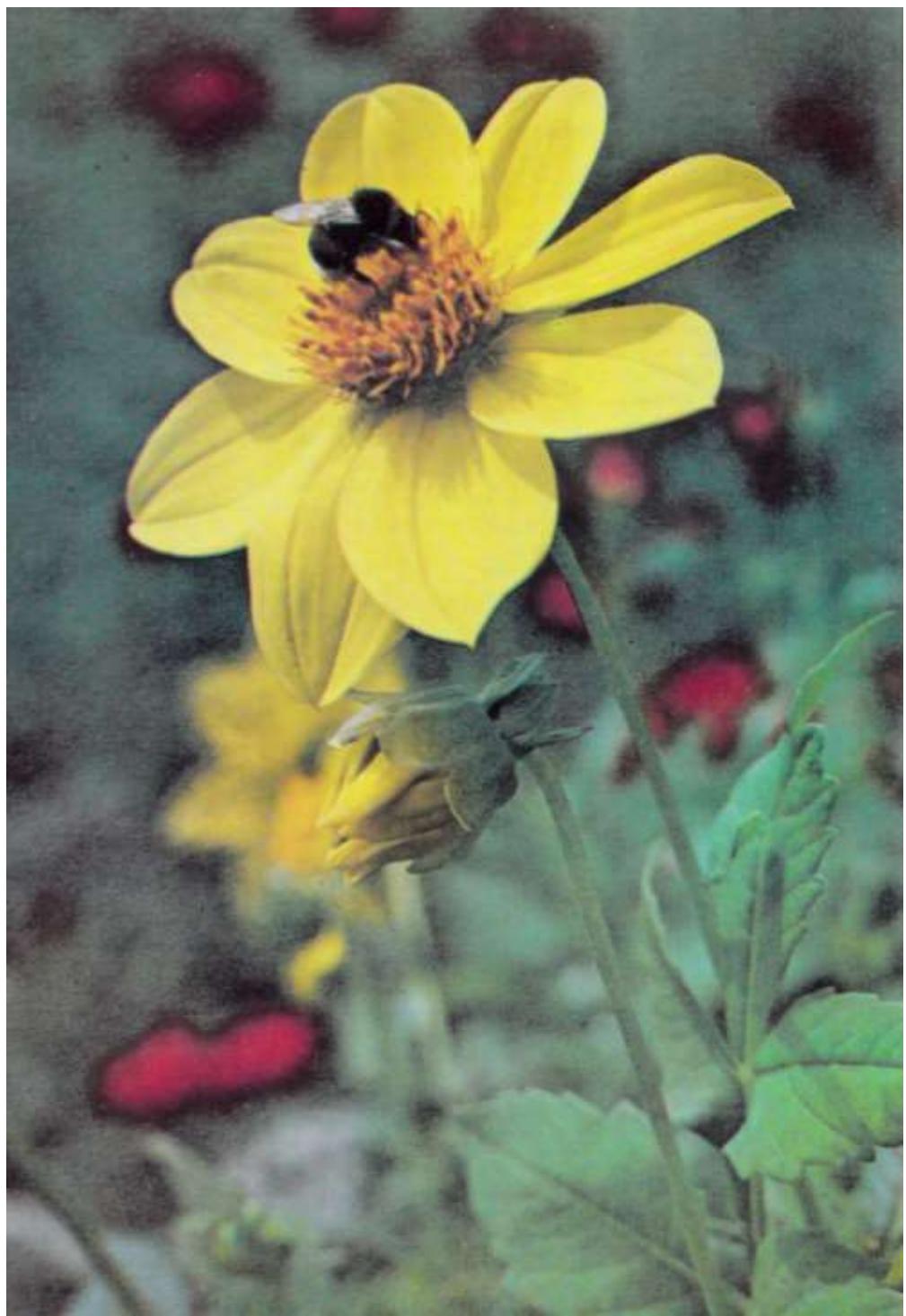
[View Details](#)

Zahvalnice

ZAHVALUJUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ... i sv. Josipu za primljene milosti. — Magda Dujmović, Strelec
... za sve primljene milosti, a osobito za milost sv. vjere. — Perina Supraha, Kolan
... i Ranama Isusovim za spašen život i sve milosti u životu. — A. H., Đurđ
... Gospod od brze pomoći, sv. Antunu i sv. Leopoldu za unukov dobar uspjeh u školi. — Baka Stefanija, Valpovo
... sv. Antu i sv. Leopoldu za uspjeh moga sina. — Mama, Šestanovac
... sv. Leopoldu i dušama u čistilištu za uspješnu operaciju. — Agneza Vidaković, Brodanci
... Gospod Vlajnjevačkoj i sv. Antu za mnoge milosti. — Marija, Višnjevac
... Gospod Lurdskoj i sv. Leopoldu za mnoge primljene milosti. — K. I., Slav. Brod
... Gospod od brze pomoći, sv. Martinu i Majlo sv. Tereziji za uslišanu molitvu. — Katica, Slav. Brod
... Gospod od brze pomoci, sv. Antunu i sv. Leopoldu za sretnu operaciju i za brzo ozdravljenje noge. — Obitelj iz Nove Vesi
... na svim primljenim milostima u mojoj starosti. — Prabaka, Francuska
... i Gospod od brze pomoći što mi je kćerka nakon dvadeset godina bolestovanja ozdravila bez potrebne operacije. — Jaga Beljan, Piljenice
... Gospod od brze pomoći i sv. Antunu za zdravlje kćerke, unuka i moje. — B. M., Bački Monoštor
... sv. Leopoldu i Ivanu Merzu za mnoge milosti i pomoći u teškim situacijama. — Mercedes Budau, Kamnik
... Krvi Isusovoj, sv. Josipu i sv. Antunu za ozdravljenje klčme. — M. D., Lipovljani
... i Gospod od brze pomoći na uslišanoj molitvi. — M. Č., Podravina
... za ozdravljenje i za sve primljene milosti. — Boja V., Privlaka
... Gospod od brze pomoći i sv. Josipu za sretnu operaciju, za zdravlje i za sve primljene milosti. — Manda Maznik, Slav. Brod
... Muči Isusovo, žalosno! Gospod i svetim zaštitnicima za zdravlje: moje, sinovo i kćerkino. — N. N., Mrkopalj
... na uslišanoj molitvi. — N. N., Križanec
... sv. Judi Tadeju, sv. Antunu i sv. Leopoldu na ispunjenju jedne velike molbe. — M. A., Đakovo
... i sv. Josipu za sinov svršetak studija i za njegov sretan brak. — Zdenka Vinceković
... Predr. Krvi Isusovoj, Gospod Srježnoj i sv. Antunu za nađenu stvar i za mnoge primljene milosti. — N. N., Ljubeščica
... sv. Josipu i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Kata Kupčević, Marjanci
... i svima svetima na mnogim primjenim milostima. — P. Ć., Valpovo
... i svima svetima što mi je sin položio ispit i za druge milosti. — J. Z., Đakovo
... Gospod od brze pomoći, sv. Judi Tadeju i sv. Maksimilijanu za očuvanu trudnoću i za sretan porod. — J. L., Đakovo
... i Gospod od brze pomoći na sretnoj operaciji i na uslišanim molitvama. — F. V., Mašla Bosna
... što mi muž nije stradao u prometnoj nesreći. — M. N., Cista Velika
... na primljenim milostima. — Zahvalna majka, Tugare
... sv. Leopoldu i svima svetima za sve primljene milosti. — N. N., Ivančevo
... Gospod Sinjskoj i sv. Leopoldu za primljenu milost. — Majka, Feričane
... Gospod Lurdskoj, sv. Josipu i sv. Leopoldu za sretnu tešku operaciju moga brata i za sve druge milosti. — Blaženka Božić, Karlovac
... i sv. Leopoldu za ozdravljenje noge. — Ana Ladika, Kamanje
... za sva primljena dobročinstva. — Ličanka M., Vancouver (Kanada)
... i Gospod od brze pomoći za uspjelu operaciju. — Citateljka, Bački Breg
... sv. Leopoldu i Alojziju Stepincu za primljene milosti. — Barica i Zvonko Fabijanić, Domagođić
... Gospod Lurdskoj i sv. Antu za primljenim milostima. — N. N., Bokšić
... i sv. Ivanu Krstitelju na primljenoj milosti. — Đurđa Kopić, Babina Greda

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NJIHOVOJ ZAŠTITI

GLASNIK
7 Srca Isusova
i Marijina

srpanj 1984. god. 75. cijena 30 d

SVETA GOSPA, DIJETE I SVETA ANA
(Naslikao: Luka CRANACH
STARII)

SVETI IGNACIJE LOJOLSKI
(Naslikao: Albert BIRKLE)
DIO VITRAJA U VAŠINGTONSKOJ KATEDRALI

U čast svetoj Ani

Častimo te, sveta Ano,
jer je tebi bilo dzano,
da porodiš Gospu dragu,
Spasitelja Majku blagu!

(Pjesma iz Bistrinaca — Slavonija)

Molitva svetog Ignacija

Gospodine, oj primi
svu moju slobodu
i savkolik moj um,
te volju moju svu;
od Tebe primih sve,
sve Tebi opet vračam,
daj Ti me upravljam
po svojoj svetoj volji!

Izdaje: Hrvatska pokrajina Družbe Isusove. — Glavni i odgovorni urednik Valentim Miklošić. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gusić, Miro Jurić, Stjepan Kunmić, Valentin Miklošić i Matko Risan. Likovno-grafičke opreme: Ivo Vrarić. — Tehnički urednik: Miro Jurić. — Adresa u rednštva i uprave: Palmotičeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefom (041) 434-710. — Tisk: »Plamen«, Slavonski Brod. — Cijene pojedinega broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne narudbine od deset primjeraša naviše dobivaju 10 posto popusta. — Pretplatu šaljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarna plaćena u gotovom. — Rukopise ne vracamo.

Urednička riječ

Vrući mjesec srpanj ima svoj osobit sadržaj kojim se uvijek iznova usijeca u naše pamćenje. Nisu to samo bezbrižna ljetovanja i ugodna putovanja, niti samo sreti s prirodom i ljudima. Nije to ni samo žetva na našim poljima. Srpanj je mjesec i velikog vjerskog gibanja. Na mnogim selima djeca pristupaju Prvoj Prijestoli, mladež Krizmi. Slave se Mlade i Zlatne mise, ide se na hodočašća, drže se proštenja.

Kalendar nas podsjeća na mnoge u narodu obljebljene svece. U prvoj polovici su: Toma apostol, Čiril i Metod, Marija Goretti i Benedikt opat. Druga polovica počinje Gospom Karmelskom, slijedi sveti Ilija prorok, sveti Jakov apostol, pa sveti Joakim i Ana, roditelji Bl. Dj. Marije. Konac mjeseca pripao je svetom Ignaciju. To bi ime u ponarodenom obliku moglo glasiti Ognjen ili Vatroslav. Da je taj svetac uistinu gorio za Krista, svjedoči i njegova »molitva posvemašnjeg predanja Gospodinu«.

Sliku obljebljene svete Ane s kćerkom Marijom i unukom Isusom stavili smo na naslovnu koricu, a svetog Ignacija na poledinu. Sve što je između toga, neka nam posluži kao putokaz i poticaj, da i ovog ljeta budemo istinski hodočasnici na putu istine, dobrote i poštjenja — na putu prema susretu s Presvetim Trojstvom.

Kad vam bude najtoplje, i kad od vrućine ne budete ni za što, potražite osvježenje duha u Glasniku. Njegovih dvadesetak naslova i vaša iskrena želja da se približite Bogu, urodit će zrelim plodom: sa-držajnjim ljetom, bogatijim životom.

NOV TELEFONSKI BROJ GLASNIKA:
(041) 434-710

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. SRPANJ 1984. BR. 7

SADRŽAJ

HVALA NA PISMU	220
HRVATI RADO HODOČASTE U RIM, A. Stipin	222
DAR I NADA, S. Cetinić	224
LJEPOTA I DOBROTA, R. Grgec	226
PRAVEDNOST I EVANGELIZACIJA, J. Antolović	227
OBRI, ŽUPA SRCA ISUSOVA, I. Ravlić	228
VRIJEME MISNIČKIH SLAVLJA, M. P.	229
EUHARISTIJA JE ŽRTVA NOVOG SAVEZA, R. Brajčić	230
•VJERUJEM, JER MOLIM-, I. Koprek	232
PUTOVANJE LJUBAVI MEDU ZABORAVLJENIE, M. Szentmártoni	234
DVA POIMANJA LIUDSKE SPOLNOSTI, I. Fuček	236
PAVAO, IZABRANA POSUDA KRISTOVA, S. Kuzmić	238
ISUSE, SPASI ME!, A. Vidovečki	240
GLAD U SVIJETU, M. Rusan	242
BATA SHOE INDIA, A. Gabrić	243
UCITELJI ŠTRAIKAJU, S. Novotny	244
ZLATNI JUBILEJ S. MIRIAM, J. Gusić	245
POBJEDNICI SMRTI	247
UZ POSLJEDNJI ISPRAĆAJ MAJKE BERTE, V. Ivezović	248
ŠTOVATELJI SVETOG LEOPOLDA MANDIĆAI, V. Marić	249
OGLASI	250
ZAHVALNICE	251

Hvala na pismu

STVARNOST IZA FASADE

Proljeće i ljeto, sletovi i olimpijade, pehari i medalje, sve to svakodnevno govori s naših malih ekranova kako je život lijep. I baš te kričavosti skrivaju nam pravu sliku o životu. Upoznajmo i tu pravu sliku!

Karitas u Zagrebu, Kaptol 31, poznat je širom domovine kao ustanova ljubavi za one koji su ostali bez ljubavi: napuštena dječa, zapušteni invalidi i njima slični. Kršćanski humanizam nadahnut Kristovom ljubavlju ne može i ne smije takve mimoći. Voditeljica Karitasa - Jelena Brajša - u svom uskrsnom pismu prijateljima piše:

«Oni nisu krivi što su pali na teret drugoga, što se sami ne mogu brinuti za svoj vlastiti život... Mnogi su zapušteni, žive u najvećoj bijedi, zaključani, zanemareni, u vlastitom blatu, puni rana i boli. Godinama se iskreno posvećujemo invalidima, pa upravo to iz iskustva govorimo.»

Dalje piše o domu za najteže slučajeve i donosi jedan primjer:

«Naš dom za najteže slučajeve je gotov. Otvorili smo vrata najtežim bolesnicima, onima za koje se nitko ne želi ili ne može brinuti. Imamo ih već nekoliko, sve jedan slučaj teži od drugoga. Teškom mukom dobili smo i redovnice koje upravo za najbjednije imaju iskustva i velike ljubavi. Dobili smo dvije sestre sv. Vinka iz Ljub-

ljane. Sretni smo i duboko zahvalni toj družbi što je iz svojih kuća otrgnula za sada barem ove dvije sestre koje s velikom ljubavlju njeguju te najbjednije Isusove prijatelje. Ovaj put vam želim reći nekoliko riječi upravo o tim najbjednjima.

Kao što nas ljudi često pitaju odakle su nam ova naša dječica, tako nas sada počinju pitati odakle su nam ti naši invalidi. Mi ih tražimo. Kad za koji slučaj žujemo, ne oglašujemo se, nego ga odmah dobro ispitamo. Tako smo čuli da jedna dvadesetsedam godišnja djevojka kao teški invalid živi u jednom selu. Ne hoda, ne govori, ništa ne razumije, malog je rasta. Roditelji se je stide, uopće je ne iznose na sunce. Ona živi u maloj sobici sa zazidanim prozorom jer joj svjetlo smeta, bez električnog svjetla i bez peći. Tako su mi ispričali ovaj slučaj. Pošla sam na lice mesta. Na mojoj veliku žlost priča je bila ljepeša nego sam vidjela svojim očima. Dugo sam sjedila s njezinom majkom u toploj kuhinji dok se konačno nisam raskuražila i objasnila joj zašto sam im došla u posjet. Najprije su mi odgovorili da kćerka spava, da ne mogu naći ključ od njezine sobice, da ona ništa ne razumije, da ona od tog projeta neće imati nikakve koristi... No, moje uporno traženje da je' vidim, ipak je urodilo plodom. Naden je ključ i otvaraju se vrata tajanstvene sobice, sakrivena lijepim zastorom. Da bi se moglo ući u tu prostoriju, moralo se stati na jedan

težak staromodni kauč. I tu smo prepreku sretno sviđali i ugledali željenu djevojku. Sitna, mala, bez zubi, skvrčena, smrznuta prestrašena ljudska osoba. Željela sam zapaliti svjetlo, no u toj prostoriji nema električne. Teškom mukom dovukla sam je u kuhinju. Sada je prijetila opasnost da smoči kauč na kojem smo sjedili. Bila je gladna. Toga dana nije još ništa jela, a bilo je oko podne. Majka joj je dala popiti tričetvrt litre hladnog mlječnika.

Brzo nakon toga majci sam ponudila da nam kćerku dade preko zime, kad ona ne može drva da je grie. Ta hladna žena pogledala me još hladnije i prigovorila da njezinu kćerku neće moći ništa raditi. Nato sam joj brzo odgovorila da joj ja mogu pomoci da bude barem na toplam, jer su njezine malene ručice bile potpuno smrzнуте, kao dva kamena. Kad je ona, ta velika Kristova patnica, to čula, pridigla se na noge, zagrlila me oko struka i više me nije puštala iz svojih ruku. Dakle, ona je jasno razumjela da sam pitala njenu majku da li mi je želi dati? Svojim zagrljajem ona me molila da je spasim iz te zatvorene ćelije, iz samice u kojoj ne gori vatra, ali u kojoj nema ni Kristove ljubavi.

Kad mi je ta žena naporan dala pozitivan odgovor da je smijem uzeti, u najkracičem roku sjeli u automobil i krenuli prema Zagrebu.

Jelena BRAJŠA

PIŠE MIRKO IZ MALOG MISTA

Probudilo me ovo proljeće i vaš list koji sam prvi put čitao. Nisam znao da imamo tako lijep i neposredan list. Neposredni povod da vam se i ja javim je stranca za dopise. Na njoj sam čitao i »Muke mlade kršćanke«, Glasnik br. IV/1984. str. 112.

Nepoznata djevojko, teško je čitati o tvojoj borbi s okolinom koja je slijepa a ima bistre oči, pune sjaja. Ljudi su slijepi zato što bježe od svjetla Duha Svetoga, od Gospodina Isusa Krista. Tako i ti mlađići i djevojke oko tebe, koji misle da onda nešto vrijede i »da ih se uzima ozbiljno« kad se prostočki izražavaju, kad psuju. U toj zabludi misle da se smiju rugati tudem iskrenom

uvjerenju, pa se izruguju i tebi koja vjeruješ u Boga, ideš u crkvu i živiš čestito. To je s njihove strane sva-kako nekulturno.

Sasvim dobro te razumijem jer sam i ja živio u sličnim prilikama. Ioko mene su se pojedini ljudi, odrasli i moji vršnjaci »izvrljavali na Bo-gu«, psovali ga i dovodili u vezu s najsrmatnijim stvarima. Ja sam uza sve to Bo-ga spoznavao kao jedinu Isti-nu i svog najvećeg Prijatelja. Ako se imam na koga potužiti, onda su to naši stariji. Oni se znaju često tužiti: »Uh, kakva je ova mla-dež!« A zaboravljaju da su nas oni rodili i odgajali. Koliko puta vidim kako se smiju kad im dijete psuje Bo-ga ili izriče druge psovke. Stariji u tome uživaju kao u nekoj nevinoj zabavi, a djete-lu to godi kad zabavlja starije, pa samo nastavlja. Smijeh odraslih na psovku dje-te-ta znak je njihove prazne duše, mračne i zakržljale nutritine, koja je izgubila svaki smisao za odgoj djece ka-kо bi ona postala i djeca Božja.

Duše današnjih mlađića i djevojaka zatrovale su se grijehom još na koljenima svoga oca i u naručju svoje majke. Znam da tako nije kod svih, ali bi se stariji i-pak morali pitati što stvara-ju od svoje djece! Nisu i-pak ni svi mlađi pokvareni. Većina je u biti poštena i Bogu vjerna, ali u sredini kao što je twoja, teško je ta-kav i ostati. Ipak, ja svima dovikujem: »Može se i ispla-ti sel! Lijep pozdrav uredni-ku i svim čitateljima Glasnika, iz mog malog mista!«

MIRKO

IZ MALOG MEDIMURJA

Javljamo vam se iz malog Medimurja, iz sela Vularije u župi Orešovici. Još 21. si-ječnja ove godine proslavili smo pedesetu godišnjicu svoga braka. S nama su se rođovali i naš zet i kćerka koji su slavili dvadesetpetu godišnjicu svoga braka. Opet smo se našli pred oltarom, jer mi kao kršćani drugačije i ne možemo. Bez Bo-ga ništa! Misu u našoj kapeli Srca Isusova služio je naš župnik. Poslije Mise nastavili smo slavlje s našom dje-com, rođbinom i prijateljima u našoj kući.

Mi smo od Boga primili sedmero djece: četiri sina i tri kćeri. Dvoje je Gospodin pozvao k sebi još dok su bili mali, a od živih imamo sedamnaest unuka i već tri prounuka.

Preko Glasnika, koji čita-mo već dugo godina, zahvaljujemo Srcu Isusovu i Marijinu što su nas kroz naš dugi život čuvali, jačali i branili. Velika im hvala! Mi im nadalje preporučujemo sebe i svoju djece i sve či-tatelje Glasnika, koje usput hrvatski i kršćanski pozdravljamo: Hvaljen Isus i Marija!

Stanko i Terezija ŠKVORC

Hrvati rado hodočaste u Rim

Hrvati su od davnine povezani s Rimom i Svetom Stolicom. U Rim su odlazili mnogi hrvatski klerici na studij filozofije i teologije, a i drugi mladi ljudi odlazili su onamo radi studija, a stariji radi umjetnosti, trgovine, politike itd. Osim toga, Hrvati katolici iz raznih krajeva svoje domovine rado su hodočastili u Rim kao vjernici, pa to čine i danas raznim prigodama. Želja im je uvijek posjetiti grob sv. Petra i susresti se sa živim Petrom, nasljednikom kralja Kristova Namjesnika.

NA SLAVLJIMA U RIMU

Ne možemo ići redom i prikazati sva hodočasnička slavlja, nego ćemo tek po koje istaknuti.

Značajna skupina hrvatske mladeži sudjelovala je u Međunarodnom omladinskom hodočašću u Rim prigodom Svetе Godine 1925., a predvodio ju je profesor dr. Ivan Merz. Njihov organiziran i discipliniran nastup bio je zapažen u Rimu.

Hrvati katolici iz domovine, i hrvatski radnici iz zapadnoevropskih zemalja, kao i prekomorski iseljenici, pohrili su u Rim i onda kada je

Sveti Otac proglašio svetim našeg zemljaka mučenika Nikolu Tavelića. Moj znanac, redovnik o. Leone Ruess Javljaj mi se tom zgodom razglednicom, pa uz pozdrave meni i mojoj obitelji na latinskom i njemačkom jeziku dodaje: »Danas je u Rimu 12 tisuća Hrvata. Spectaculum angelis et hominibus«, to jest »divan primjer anđelima i ljudima!«

Početkom svibnja 1981. hodočastili su u Rim mladići i djevojke iz naše domovine. Posjetili su Svetog Oca Ivana Pavla II., a on im je u generalnoj audiji poklonio posebnu pažnju i progovorio im o značenju Ivana Merza za promicanje slike liturgije.

MLADOST CIJELOG SVIJETA S PAPOM

Najnovije jubilarno slavlje mladeži prigodom Svetе Godine Otkupljenja, organiziralo je po izričitoj želji Svetog Oca Papinsko vijeće za laike. Na tu svečanost dohrli su mladići sa svih kontinenata te ih se sabralo preko 300 tisuća. Slavlje je trajalo od 11. do 16. travnja. Svi novinski izvjestitelji i komentatori radija i televizije, složili su se u procjeni da se

nikada do sada nije vidjelo toliko mladih na jednom zborovanju u Rimu. Iz Hrvatske je sudjelovalo oko 400 mladih.

Na početku svečanosti, 11. travnja, pozdravio je Sveti Otc povorku mladih na Trgu Sv. Petra. Hrvate je oslovio na hrvatskom jeziku i zamolio ih da prenesu njegove pozdrave »svima mladima u Hrvatskoj«.

Pobožnost Križnog puta u Koloseju, na mjestu gdje su žrtvovani prvi kršćani, duboko se dojmila svih promatrača. U toj pobožnosti sudjelovalo je 40 tisuća mladih. Govorila im je Majka Terezija i iznjela čitav program ljubavi i milosrđa prema svim ljudima – od napuštenih i gubavih do dragiranih i protituranih.

»NE POPUŠTAJTE SMRTI — IZABERITE ŽIVOT!«

Novinski i radio - izvještaji donijeli su da je Sveti Otc 14. travnja govorio pred povorkom mladih »kakva se još nije vidjela u Rimu«. Naglasio im je njihovu »proročansku ulogu« u kojoj mladi mogu izvesti »djelo optužbe« protiv današnjih zala, protiv »kulture smrti« koja vodi u propast. »Vi morate uvijek cijeniti, i činiti da bude cijenjen život. Bacili smrti su: droga, terorizam, erotizam i mnogobrojni drugi oblici poroka, rekao im je Sveti Otc, i završio: »Ne popuštajte 'kulturi smrti'! Izaberite život!«

POSEBNA AUDIJENCIJA ZA POLJAKE, HRVATE I SLOVENCE

Tom je zgodom Sveti Otc primio u posebnu audijenci-

ju mlađe Poljake, Hrvate i Slovence. U govoru im je nagnula dugotrajnost življenja u vjeri nas Hrvata. Razgovarao je napose sa svakom skupinom mlađih i na kraju se sa svakom skupinom slikao.

DANTEOVO SVJEDOČANSTVO

Tako je to u ove naše dane. Međutim, o hodočašćenu Hrvata u Rim u davnina vremena, svjedoči veliki talijanski filozof i pjesnik Dante (1265 – 1325) u svom pjesničkom remek-djelu »La Divina Commedia« – »Božanstvena komedija«, koju je dovršio 1290. godine. Bio je suvremenik zagrebačkog biskupa bl. Augustina Kažotića. Taj veliki spjev u tri dijela: Pakao, Čistilište i Raj, donosi veličanstvenu sliku svoga vremena, te njegovih kulturnih, moralnih i političkih streljajenja. Djelo su i na hrvatski jezik preveli sveučilišni profesor Kombol i hrvatski pjesnik Delorko 1960. godine, a izdala ga je Matica Hrvatska. U tom su djelu za nas Hrvate značajni ovi stihovi:

... Ko čovjek možda iz
Hrvatske stati
što zna kad vidi našu
Veroniku
pa je se s gleda ne zna
nagledati
veleć u sebi dokle matri
sliku:
»Isuse Kriste, Bože istiniti,
to li si Ti u svome pravom
liku?«
Isto se tako ja stadoh
čuditi. . . «

(31. pjevanje, str. 103. hrvatskog prijevoda).

Kasnije se među poznavocima te davne književnosti raspravljalo o riječima: »možda iz Hrvatske« – »forse di Croazia«, i postavljalo se pitanje je li taj čovjek zasigurno bio iz Hrvatske? Međutim, u daljinim stihovima vidimo da Dante razmatra o tom čovjeku i njegovim osjećajima:

Taj čovjek stane – kao gladan gledanja – promatrti Kristov lik na Veroniku ubrusu koji se nosi u procesiji. On ga se ne može nagledati, nego sa strahopostovanjem i čudenjem kaže: »To li si Ti u svom pravom liku?« I vjerojatno se u čudjenju i poštovanju, a sa suzama u očima od ganuća, spušta na koljena.

To mjesto, dakle, u Danteovu spjevu zapravo svjedoči da su se u to davno Danteova doba Hrvati povjatljivali u Rimu. Tako veliki čovjek i poznavalac svoga

vremena ne bi to stavio u svoje djelo, da to nije na nj učinilo dubok dojam kod nekog neposrednog zapazila.

HRVATSKI PRIJEVOD DANTEA MEDU NAJBOLIJIMA

Godine 1964. hodočastio sam u Rim. Svratio sam i u Firencu, gdje sam posjetio Danteovu kuću, zapravo muzej u kojem su izložena Danteova djela. U jednoj vitrini video sam prijevode veličanstvenog spjeva na deset stranih jezika. Na vitrini je pisalo: »Deset najboljih prijevoda«. Kako sam se obradovao kad sam video da je među deset najboljih i hrvatski prijevod u izdanju Matice hrvatske. Osjetio sam se ponosnim napuštajući Danteovu kuću.

Antun Š. STIPIN

HRVATSKI MLADICI I DJEVOJKOVI UVIJEK SU ZAPAZENI NA HODOČASCU U RIMU. DA SE DANTE PROBUDI OD MRTVIH, PREPOZNAO BI U NJIMA PRAUNIKE ONIH HRVATA KOJE JE NEKOC MOTRIO; ODAJE IM STARAA NOSNJA I UVIJEK ZIVA VJERA

Srce Isusovo - izvor spasenja

Dar i nada

Piše: Srećko CETINIC

U Proslavu svog Evanđelja Ivan je spjevao uzvišen himan Kristu, Božjoj Riječi. Očeva Riječ močna i stvaračka, poput božanskog vrela natapa svemir, svijet i čovječanstvo. Koliko uvjerljive jednostavnosti kriju u sebi Ivanovi izrazi: Život, Svjetlo, Istina! Dioista, Ivan želi uvjeriti čitatelja kako se o Bogu ne može govoriti, a da se pri tom ne upotrijebi takvi izrazi koji očituju i izjavljuju duboke i korjenite težnje ljudskog srca.

U Kristovu Srcu Bog je prišao nadomak čovjeku da bi mu očitao i darovao svoju ljubav kojom ga želi uvesti u otajstvo svoje nemetljive ali sveobuhvatljive dobrote.

SRCE ISUSOVO OD KOJEGA PUNINE SVI MI PRIMISMO

«Uistinu, svi mi primismo od Njegove punine: milost na milost!» Božansko prelijevanje Kristove punine u naše osobne praznine poči-

nje krštenjem, a nastavlja se primanjem ostalih sakramenata.

Razvijajući u sebi i oko sebe zdravu pobožnost prema Kristovu Srcu mi svjesno uranjamo u posve novi svijet, svijet Boga među ljudima. U takvu svijetu ne samo da nitko nije suvišan, nego je svatko prijeko potreban. Stoviše, u tom svijetu svaki pojedinac ima osebujan, neponovljiv i nenadoknadiv životni zadatak. Prema sve bojnjem Izvršavanju tog osobnog životnog zadatka smjera i slijedeća molitva:

»Nebeski Oče, dok nam u Srcu svoga ljubljenoga Sina pružaš neprestanu radost što smijemo zahvalno slaviti velika djela Tvoje ljubavi prema nama, daј, molimo Te, da s tog istog božanskog vrela trajno crpimo obilje Tvojih darova, te iz dana u dan postajemo velikodušniji dionici i uvjerljiviji svjedoci Tvoje Očinske dobrote!«

Sve primam! Naša je dobra nepomučeni odsjaj sve-

darežljive Božje dobrote. Naša je ljubav bistra kapljica iz beskrajnog oceana božanske ljubavi. Naše je znanje iskrica vječnog plamena Mudrosti i Sveznanja Gospodnjega. Naša je moć čudesna čestica Stvoriteljeve svemogućnosti. Naš je život neizbrisivo slovce u zahvalnom slovkanju i dražesnom tepanju o neizrecivom Božjem Životu. Naše je posinato učivo osobni Očev rad svakome od nas kako bismo, uza svu stvorenost, radosno sudjelovali u nestvorenom silovstvu Očeve Vječne Riječi!

Svi primam! Pavao, Apostol Krista Isusa, trudio se da osloboди Korinčane od opake nezahvalnosti do koje su došli prepustajući se jalo-vom nadmetanju i ukletom straćarenju. Stoga im ova-ko piše: »Šta li imaš što nisi primio? Ako si, dakle, primio, što se ponosiš kao da nisi primio?«

Stoviše, od kada nas je Otac Nebeski sakramentom

krštenja učijepio kao pobožanstvenjene loze u jedan jedini božanski Trs: u Kristu, svoga Sina, od tada i vrijeđi i treba biti priznato svećopće Isusovo načelo: »Bez mene ne možete ništa učiniti.« (Rim 15,5).

Tim svojim riječima Isus nam ne predbacuje niti nam objavljuje potpunu i svagdašnju nesposobnost. Na protivlju Isus nam, na Svetom Pismu svojstven način, otkriva bezuvjetno dostojanstvo naših sposobnosti, životnu razgranatost naših odgovornosti, te svu božansku sve-mogućnost naše djelotvornošt. Očito je, ispod svih naknadnih i mnogostruktih stručnih naljepnica, naša dobra djela kriju u sebi, negdje u dubinama svijesti, neizbrisiv božanski žig »Made in« Srce Kristova!

Primojmo još i više! Iskrena pobožnost prema Isusovu Srcu ne želi se nikada isključivo dokazivati niti samo ustajnom molitvom, niti samo neumornim apostolskim i dobrotnim djelovanjem. Privržena pobožnost očituje se u osobnoj radnoj otvorenosti svakodnevnog života blagovornom zračenju Kristova Srca. Ostvarimo to ugledajući se na Mariju, Majku Kristovu. Marija, koja je uvijek Bezgrešna Djevica i Preslavna Bogorodica, ipak istovremeno, stvarno i doživljeno, Ona je ponizna Službenica Gospodnja! Službenica koja nas milim glasom i vjernim srcem potiče: »Što vam god rekne, učinite!«

SRCE ISUSOV ŽEJLO BREGOVA VJEĆNIH

Gore i bregovi simboli su čvrstoće, moći i trajnosti.

Zbog svoje visine i tajnovitosti gore i bregovi označavaju pouzdana mjesta povjerljivih susreta stvorova sa svojim Stvoriteljem. Svi oni bregovi na kojima su starozavjetni Pravednici očitovali Bogu svoje čežnje i na kojima su prinosili žrtve zahvalne, nazvani su u Bogu u čast zajedničkim nazivom »Bregovi vjećni«. A sve one čežnje i žarke želje koje su na tim bregovima Bogu povjereni, i koje je On u znak prihvaćanja ukrijevo pouzdanim obećanjima o dolasku Mesija, uvršteni su u najsvetčaniji popis biranih blagoslova koji se u izobilju spuštaju nad Odabranike Gospodnje.

Znamo da je patrijarha Jakov blagoslovljajući sve svoje sinove posebnim blagoslovima, upravo svom sinu Josipu poželio da se na njega spusti »Želja Bregova vjećnih!«

I kad je Mesija već bio tu među nama, zar je čudno što je Crkva baš Kristova Srce nazvala »Željom Bregova vjećnih«? Jedino to sveto Srce, više od bilo kojeg drugog srca, doseglo je i nadvisilo sve ono što su ljudi poželjeli, a Bog obećao!

Ceznuće svih stvorova jest Ljubljeni Sin Očevo, Prvorodenac među mnogom broćom! Na Njega misli, o njemu piše apostol Pavao u svojoj poslanici Rimljanim: »Uistinu znamo da sva stvorenja zajedno uzdišu i da se sva skupa nalaze u parodajnim mukama sve dosad. No ne samo ona, već i mi koji imamo prve plodove Duha, sami u sebi uzdišemo ustrajno iščekujući posljednje: otkupljenje našeg tijela.« (Rim 8,22-23).

»Nadom smo spašenii!« Iako smo svjedoci gotovo neograničenog napretka na ekonomskom, tehničkom i znanstvenom polju, ipak čovječanstvo još uvijek tjeskobno stoji pred razornom snagom zavisti i mržnje između pojedinih naroda i klasa. To nam pokazuje i dokazuje da smo zaostali u kulturi srca.

U stjecanju kulture srca najviše nam može pomoći Srce Kristova! Swemogućom nadom Srca Božjega omogućen je spas svim ljudima. O snazi naše nade u Njega ovisi hoćemo li i mi stići vječno iskustvo o tom spasenju koje je On u svom Srcu za sve ljudе već ostvario.

Okupili se čovječanstvo oko Krista Spasitelja, pred nama su nova vremena najplemenitijeg napretka u svestranoj kulturi srca. Zahvaljujući preobraznoj djelotvornosti Kristova Srca, čovjek ne bi više neadgovorno zaostajkavao, opojen suludom straštu, već bi ustrojno napredovao u neprekinutom razvitu svoga očovječenja!

Cinjenica je, da je Isusovo Srce koje se napaja na izvorima udružene sve-mogućnosti, na izvorima svoje božansko-ljudske Ljubavi, jedino Srce koje je uspjelo sročiti i ovjerovati najčudotvorniju i najrevolucionarniju formulu preobrazbe svijeta: »Idi u miru, vjera te tvoja spasila!«

NA ADRESI GLASNIKA NARUČITE KNJIGU: »SRCE ISUSOV SPASENJE SVIJETA«. CIJENA JE 300 DINARA. TIH 30 RAZMATRANJA B. HÄRINGA UVODI VAS U MISTERIJ BOGOČEVĀNSKE LJUBAVI PREMA LJUDIMA!«

Ljepota i dobrota

Piše: prof. Radovan GRGEC

Oh, kako su lijepi i srcu dragi, obasjani i ogrijani srpanjskim suncem, hrvatski gradovi i sela, dolovi i brda, more i nebo, šume i rijeke, zvonici Katedrale i sv. Dujel! U očima ljudi što hodaju po tim suncem obasjanim stazama, po našoj mirisnoj zemlji, kao da osjećamo dubinu uma i toplinu srca, razboritost i hrabrost, ljepotu i dobrotu.

Kao da sanjam, slušajući pjev ptica, upijajući u sebe mirise ljeta i diveći se veličanstvenoj prirodi. Sjećam se čarobnih zora i sutona o kojima su pjevali Kokić i Lenđić, angelusa i procesija koje su slikali Jurkić i Lacić.

Nad krevetom gdje spavam, već pola stoljeća visi slika Jurkićeva bosanskog »ujaka«, koji moli gledajući na žitno polje i na puteljak što vodi iz šume u planinu prema suncu na zalasku. U glavi mi svijeće: kako mora da je velika i snažna dobrota i ljepota Onoga koji je sve to stvorio, veća i snažnija od topline i sjaja sviju-

sunacal Zaista, snaga ljubavi ogleda se u ljepoti i dobroti koja zadivljuje um i osvaja srce.

Govoreći o ljubavi i pravdi, o srcu i umu, o ljepoti i dobroti, nastojali smo pokazati da se tu ne radi prvenstveno o oprečnim pojmovima, nego o nečemu što ima zajedničku izvorište i uvir u idealnu organsku cjelinu čovjekove duše i tijela. Sve je to na neki način odraz apsolutne i nestvorene Ištine, Ljubavi, Ljepote i Dobrota. Noetika, estetika i etika imaju zajednički korijen premda su, svaka na svom području, samosvojne i samostalne. Istinost i snaga ljubavi, pravde, ljepote i dobrote nalazi se u njihovu božanskom ishodištu, u Bogu koji sva ta svojstva posjeduje u savršenoj i neograničenoj mjeri.

Fratar nad krevetom, u kojem su umrli moj otac i majka, promatra ljetni krajoblik u sutonu, divi se Stvoriteljevoj ljepoti i dobroti, i moli molitvu hvale i zahvalnosti, ispunjen radošću i

mudrošću prosvijetljenog srca. Tom je radošću i mudrošću bio ispunjen i suvremeniji trubadur, nedavno preminuli isusovac Aimé Duval, koji je s gitaram u ruci veličao dobroto i ljepotu Stvoritelja i stvorenja. Kasnije je pao u vlast alkohola, ali se pridigao i ponovno, s još većim žarom, zapjevao staru pjesmu. Svoja je iskustva i trnovit put do očišćenja opisao na potresnim stranicama svoje knjige »Dijete koje se igralo s mjesecom«.

Istom je radošću i mudrošću bilo ispunjeno i srce velikog pjesnika Paula Claudela kada je pjevao Don Bosku, čija se dobrota i ljepota, poput svibanjskog jutra, nastanila i u srcu njezinih dječaka.

Zeljeli bismo da se u ova srpanjska jutra sve naše obitelji i sva naša djeca budu s molitvom na ustima. Iako je život težak i pun kušnji, zahvalimo Stvoritelju na ljepoti i dobroti kojom je ispunio svemir, kojom može ispuniti i naša srca, ako mi to želimo.

Makana Apostolata molitve

DA PRAVDA POSTANE SASTAVNI DIO NAVIJEŠTANJA EVANDELJA

Pravednost i evangelizacija

Kad je riječ o evangelizaciji, tj. o naviještanju Radosne Kristove riječi, onda se ne radi samo o prvom naviještanju onima koji za nju nisu nikada čuli. Radi se također i o tome da se evanđeoski sadržaj neprestano unosi u svaku sredinu, kako bi se po Evándelju čitavo čovječanstvo mijenjalo na bolje, postalo humanije, bilo dionikom božanstva Onoga, tj. Krista, koji je postao dionikom našeg čovještva. Evangelizacija stoji pred zadatkom obraćanja ne samo pojedinačne, već i kolektivne »savjeti« čovječanstva. Evanđeljenje mora svojom snagom prožeti svu ljudsku stvarnost, sva mjerila i sve sudove, sve vrednote i točke interesa, svaki način mišljenja i stvaranja, sve modele ljudskog života.

Naša makana ne samo da spominje nego upravo nagašava pravednost kao sastavni dio evangelizacije. Da bismo to pravo shvatili i tako izbjegli zablude, kojih je u tom pogledu na žalost bilo, i još ih ima, valja odmah naglasiti da u središtu evangelizacije stoji sam Bog u svojoj tajni te u svom spasiteljskom zahvatu u našoj povijesti. Spasenjski Božji čak je bitno sastavni dio povijesti našeg roda. Raspeti i uskrsnuli Krist je vrhunac tog Božjeg spasiteljskog zahvata. On stoji u središtu evanđeoske poruke.

Ipak ta poruka, kako to rekoše sinodalni oci III. sinedre biskupa g. 1971, uključuje i pravdu, promicanje pravde u svijetu. A to znači, da svaki čovjek, a pogotovo kršćanin, ima dužnost sam živjeti pravedno, a onda poštivati i prava svih drugih: na žalost, na slobodu, na sredstva potrebna za život dostojan ljudskog dostojevanja. Budući da se pravda u kršćanskom smislu rađa iz ljubavi i u njoj je ukorijenjena, ne sastoji se samo u pukom i hladnom obdržavanju zakona, nego se nadopunjuje i milosrdjem. A kršćansko je milosrđe najsvršenije utjelovljenje pravde, kako to uči Ivan Pavac II. u svojoj enciklici »Dives in misericordia« (o Božjem milosrđu). Papina je želja da pravda bude »sastavni dio evangelizacije«.

To za nas kršćane znači, da svi odgovorni za evangelizaciju moraju, naviještajući radosnu vijest spasenja, izričito govoriti i o pravdi. Evangelizator neka zna hrabro naviještaći socijalnu nauku Crkve, koja se temelji na Evanđelju. Danas je to naviještanje naročito važno, jer nam se nudi, često putem nametljivo i nasilno, socijalna ideologija, koja se već toliko puta ogriješila o najosnovnija prava ljudi i naroda, koja nikoga ne poštuje osim same sebe, koja

je nesposobna za ikakav dijalog.

Kad govorimo o socijalnoj nauci Crkve, onda odmah jasno i nedvojbeno izjavljujemo, da Crkva ne nosi unaprijed stvorena konkretna rješenja za sve moguće situacije, već nudi osnovna temeljna socijalna načela, prema kojima će kreativnost istinskih socijalnih radnika pronaći kako ih volja primijeniti na praksi i na život.

Molimo, da bude više pravde u ovom našem svijetu. Na temelju vječnih evanđeoskih načela nastojimo posvuda oko sebe promicati pravdu. To je Bogu ugodno djelo. Promičući pravdu, promicati ćemo i pravi mir, jer mir je djelo pravde.

Josip ANTOLOVIĆ

Obri, župa Srca Isusova

Današnja župa Obri ima svoju povijest. Godine 1919. ustanovljena je župa Ostrožac pod zaštitom sv. Petra i Pavla odcepljenjem od velike i raštrkane župe Podhum. Ali još iste godine u jesen, odlukom kapitularnog Vikarijata Vrhbosanskog, mijenja se naslov župe. Te, naime, jeseni, župa biva posvećena Presvetom Srcu Isusovu, kao i nova crkva, sagradena u Ostrožcu, što je narod oduševljeno prihvatio. Međutim, kad poslijе rata dolazi do gradnje Jablaničkog jezera, Ostrožac s crkvom biva potopljen. Sjedište župe seli se pet kilometara dalje u selo Obri. Tu se gradi i nova crkva, dosta velika i imponantna, u »klasičnom stilu«. Svojom ljestvom ističe se u

krajoliku. Posvećena je također Presvetom Srcu Isusu-vu.

U nedjelju poslijе blagdane Srca Isusova, kada je glavna proslava za narod iz okolice, slijevaju se ovamo bujice ljudi. Poznate su i ovdašnje svećane procesije u čast Srca Isusova, a mnogo se naroda ispovjedi i pričesti.

Slika nad glavnim oltarom prikazuje Srce Isusovo koje širi ruke kao da želi zagrliti ovdašnji narod i cijeli svijet. K njemu pristupaju ljudi u narodnoj nošnji s plodovima svoga rada u rukama da ih daruju Isusu: žito i grožde, kruh i vino. Tim darovima označuju zapravo prikazanjem samih sebe, roditelja i djece. Srce Isusovo ih rado prima pod svoju zaštitu. Slika je

kompozicijski dobro raspoređena i puna je simbolike. Radena je u Italiji, a lica odaju mentalitet ljudi ovoga kraja.

Mi, međutim, znamo da nas Srce Isusovo prima i bez materijalnih darova, da smo jedini dar njemu mi sami. Ono nas poziva da se prepustimo njegovu vodstvu. Čovjeku današnjice Božje Srce je potrebitije nego suhoj zemlji voda. Jedino ga ono može svojom ljubavlju natopiti i oživjeti iz materijalističke smrti i prekomjernih briga samo za materijalni boljštak, jer: »Ne živi čovjek samo od kruha...« Slici je »kumovao« radnik Vinko Ilić iz sela Trešnjevice, dvadesetak kilometara udaljenog od župske crkve. To je selo uviјek na poseban način cijenilo svoje svećenike, i svećenik uvijek radi odlazi u to selo. Zna da će ga ljudi lijepo primiti. Bez obzira na udaljenost od ostalog svijeta, oni su vjerni vjeri svojih otaca, a od svećenika uviјek očekuju da im rekne riječ utjehe i potakne ih na ustrajnost u dobru. Sadašnji župnik, vč. Ivan Ravlić, to je osjetio puno pu-

ta. On je do njih išao nekoliko puta pješke, preko brda i kroz šume, u oba pravca 40 km. Nije se bojao, niti je okljevao. Oni su zaslužili da se i kod njih povremeno slavi sveta Misa.

U ovoj godini Otkupljenja koja je i godina Euharistije, crkva u Obrima je proglašena za zavjetnu crkvu u kojoj se mogu dobiti sveti jubilejski oprosti. Narod iz susjednih župa to je dobrom dijelom iskoristio. Mnogi su stupili svetoj ispunjajući i pričestiti. Župnik povišlja da za godinu, dvije ovu župu pripravlja na obnovu posvete Srca Isusova i Marijinu. Da je ovaj narod zavolio Srce Isusovo, pokazuje i sadašnjost i prošlost, i njihov dom. Kod kuće se još čuvaju predratni Glasnici Srca Isusova i Marijina, a na počasnom mjestu u kući je slika Ištih Srdaca. Drže još i stare Kalendare Srca Isusova i Marijina, Glasnik sv. Ante, Misijski kalendar i drugi tisak. Dakako da se i danas Glasnik Srca Isusova i Marijina u župi rado čita.

Siguran sam da je Srce Isusovo ovome narodu učinilo kroz povijest mnoga dobra koja bez njega ne možemo protumačiti. Zato se i današnji mlađi naraštaji mogu pozdati u Kristovu ljubav i ustrajati u čestitom, marljivom i rodoljubnom životu.

Ivan RAVLIC

OLTARNA SLIKA U OBRIMA

Vrijeme misničkih slavlja

Vječni Pastir stada svoga
izabranog
Predaje ti danas ključ i vlast
od neba,
Da ovčnjak novi vjerno vodiš,
čuvaš,
I dušama ljudskim dijeliš
Božjeg hleba.

U dane strahota, kad svuda
suze teku,
I nevolje smrtnе kidaju nam
grudi,
Ti svom stadi melem
Božjeg Srca nosi,
I otac mu uvijek ponajbolji
budi!

Žalosne nam tješi, bijednima
pomaži,
S krivog puta vraćaj zalutalu
ovcu,
U dušama svima Božju ljubav
posij,
K Isusovu Srcu vodi djecu
malu.

S radošću te danas prima
ova župa,
Živio nam dugo, naš pastiru
novi!
Nek ti sretni dani među
noma budu,
Bog neka te dobri čuva,
blagoslovit!

M. P.

Ljetо je vrijeme mnogih mladomisničkih i zlatomisničkih slavlja. Kako god su nam ona prva draga, tako su i ova druga dragocjena. Zlatomisničko slavlje doživi malo svećenika, a prigoda su da se sjemimo svih velikih milosti koje nam Gospodin daje po svojim službenicima. Živjeti pedeset ili više godina za duše, istrožiti se za druge, veliko je djelo.

Preč. g. Franjo Šanek, župnik u Vidovcu kod Varaždina i začasni prisjednik Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu, slavi 15. lipnja ove godine u svojoj župi Zlatnu Misu i četrdeset godina župnikovanja u samom Vidovcu. Vjernici te župe zajedno sa svojim »zlatnim župnikom« zahvaljuju Bogu na svim primljenim milostima i darovima. Tom zgodom sjećaju se i deklamacije kojom je jedna djevojka gimnazijalka pozdravila mladog Vlč. Franju kod čina svečanog uvođenja u službu župnika. Evo te deklamacije:

Isus Krist - kruh života

Euharistija je žrtva Novog Saveza

Prema S. Lyonnemu
priredio: Rudolf BRAJČIĆ

Isus ne ponavlja Mojsijev savez. On govorí o »novom savezu«. Izraz »novi savez« bio je vrlo razumljiv apostolima i prvim kršćanima. Podsećao ih je na Jeremiju, koji govorí o novom savezu. Stari zavjet duduše često govorí o »večnom savezu«, o »savezu mira«, koji će sklopiti Jahve sa svojim narodom, ali samo Jeremija govorí o »novom savezu«. I u Kumranu, tj. u religioznoj židovskoj zajednici, koja je živjela u blizini Mrtvoga mora, govorí se o »novom savezu«. Apostoli i prvi kršćani također su to znali.

Da bismo shvatili zašto i u kojem smislu Isus govorí o »novom savezu«, moramo se pozabaviti Jeremijom, koji »novi savez« suprostavlja si-najskom, urezanom u kamenne ploče, i stoji kao zakon.

SAVEZ BEZ PLOČA

I Jeremija svodi savez na zakon, na koji se svodio si-

najski savez, ali taj je zakon utisnut u srce, a ne u ploče:

»Evo, dolaze dani« – riječ je Jahvina – »kad ču s domom Judinim sklopiti novi savez. Ne savez kakav sam sklopio s ocima njihovim u dan kad ih uzeх za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske, savez što ga oni razvrgoše, premda sam ja gospodar njihov – riječ je Jahvina. »Nego, ovo je savez što ču ga sklopiti s domom Izraelovim poslije onih dana« – riječ je Jahvina. »Zakon ču svaj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ču Bog njihov, a oni narod moj.« (Jer 31, 31–33).

Po Jeremiji »novi savez« predstavlja dar Božjega zakona, koji će postati čovjekova unutarnja potreba, nutritarna inspiracija, kao Štazena koja primi dar materinstva nije na majčinsko poнаšanje poticana izvana nego iznutra. Zato Jeremija piše:

»Neće više učiti druga druga ni brat brata govoréći: „Spoznajte Jahvu! nego će sví spoznavati, i mala i velika.« (Jer 31, 34).

Ono »spoznat čete me«, valja shvatiti u biblijskom smislu, po kojem »spoznati Jahvu« znači isto što i držati njegove zapovijedi, biti vjeran iskustvu Jahve u sebi.

EZEKJELOVO NOVO SRCE

U istom smislu kao i Jeremija, dvadesetak godina kasnije piše i Ezekijel. On ne govorí o zakonu nego o srcu potrebnom za izvršenje zakona:

»Staviti ču u vas novo srce. U dubinu vašeg srca staviti ču novi duh.« (Ez 36, 26). Ezekijel tumači u čemu se sastoji taj novi duh. To je Jahvin duh:

»Staviti ču svoj Duh u vašu nutritinu. I učiniti ču da idete po mojim zapovijedima. Da obdržavate i slijedi-

te moje naredbe. Vi ćete biti moj narod, a ja vaš Bog. (Ez 36, 27-28).

Jeremijin zakon, upisan u srca, je po Ezezielu sam Duh Jahvin. Sv. Pavao to spaja kad veli: »Zakon Duha Života« (Rim 8,2). Tko primi Jahvin Duh, ne može ne djelovati po Jahvinoj volji i svđanju, tj. ne može ne vršiti Jahvin Zakon. Ne treba ga za to posebno poučavati.

NOVI ZAKON DAJE KRIST

Jasno je da tega zakona, koji se upisuje u srce, ne može dati običan prorok, makar bio velik kao što je bio Mojsije. Samo Bogoočnjek može tako djelovati na ljudsko srce. Sv. Toma to ovako kaže: »Na dva se načina može zapovijed prenijeti drugome: djelujući na nj izvana riječju – tako je bio predan stari Zakon – i iznutra – a to je vlastito jedino Bogu. Ovako iznutra dan je novi Zakon.«

I doista, Mojsije je prenio Zakon po pločama i pisanim rječima, a Isus unosi novi Zakon po Euharistiji, tj. dajući nam svoju ljubav, da ljubimo druge kao što je on nas ljubio. Daje nam svoj Duh, koji je Duh Božji.

U ČEMU SE SASTOJI NOVI ZAKON?

Iz toga vidimo koji je novi Zakon i u čemu se sastoji. To nije starozavjetni zakon: »Ljubi bližnjega kao sebe« (Lv 19, 18), niti: »Ne čini drugom što ne bi želio da drugi tebi činile« nego: »Ljubite se kao što sam ja vas ljubio.«

To je nešto potpuno novo, novost milosti, novost Du-

ha Jahvina. To je, prema Koncilu, Kristova ljubav koja nas potiče da se ljubimo kao što je Krist nas ljubio, da se angažiramo za vršenje Božjeg zakona u sebi i u drugima, ljubav koja nas potiče na samoposvećenje i na apostolat. Koncil traži da se djelovanju Krista u euharistiji, njegovoj ljubavi prema Ocu i Ijudima, pridruži i djelovanje Crkve, njezina ljubav za Oca i rad za duše.

SABOR IMA PRAVO

Sabor ima pravo kad nas to potice, jer on ne zaboravlja što mi često zaboravljamo – Euharistija je ne samo sakramenat tijela i krvi Kristove, nego i našeg tijela i naše krvi. Zbog uske veze Krista s Crkvom (Crkva je u proslavljenom uskrsnom Kristu) i Crkva se s Kristom prikazuje Ocu, kada mu se On prikazuje. Euharistijski znakovi, kruh i vino, znakovi su ne samo prisutna Krista nego također mističnog tijela Crkve. Stoga je sv. Augustin, kao biskup govorio svojim vjernicima: »Ako ste tijelo Kristovo i njegovi udovi, tajna na oltaru je vaša tajna. Vi kod pričesti primate svoju tajnu. Budite što primate i primajte što jeste.«

Na oltaru smo skupo s Kristom žrtva za spasenje svijeta. Budimo ona što jesmo. Uz najveće žrtve nastojimo graditi Kraljevstvo ljubavi na zemlji. Mi znamo da ga ovdje na zemlji nećemo nikada savršeno izgraditi, ali ga zato ipak ne prestajemo graditi: »U onaj čas kada vaša ljubav ohladi, mnogi će umirati od studenosti«, napisao je jedan kršćanski romanopisac.

Djelujući u ljubavi dokazujemo da smo vidljivo sredstvo spasenja mnogih, da smo sakramenat, i potvrđujemo se kao znak Božje prisutnosti u svijetu, kao posvetitelji svijeta i njegovi ujedinitelji u ljubavi.

ISUS JE HTIO

Isus je upravo to htio, da njegova Crkva bude velika Hostija kojom se pričešće svijet. Htio je da mi, koji smo izišli iz njegova probodenog boka, budemo događaj njegove smrti za braću. Zato, kada čovječanstvo danas postaje sve svjesnije svoga jedinstva, kada ono, iako kroz suprotnosti i lomove, sa svim svojim raspoloživim snagama i sa svim svojim društvenim tehničkim i kulturnim naporima teži prema jedinstvu kao žudeenoj meti, zar nije nadahnuto odozgo kada pri tome pruža ruke prema nama za pomoć i suradnju. Tko će svijet nahranići ljubavlju, ako ga neće nahranići učenici euharistijskog Učitelja Ljubavi?

Divnoj, dakle, tajni ovoj
članjamo se smjerno mi,
Stari zakon žrtvi novoj
nek se sada ukloni;
vjera duši čovjekovoj
nek spoznanje dopuni.

Bogu Ocu, Bogu Sinu
hvala s pjesmom radosnom,
slavimo im veličinu,
častimo ih dušom svom,
k Duhu Svetom nek se vinu
glasí s dikom jednakom.
Amen

(Sv. Toma AKVINSKI)

»Vjerujem jer molim«

Ima dosta vijesti iz života Katoličke Crkve u Njemačkoj i Austriji koje brzo obidi svijet. Jedna takva vijest bila je o smrti Isusovca p. Karla Rahnera, a našla se na radiju i televiziji, kao i na stranicama gotovo svih novina. Nije se moglo zaobići vijest o smrti čovjeka čije se ime zadnjih dvadesetak godina često nalazio na stranicama gotovo svih znanstveno-teoloških časopisa, a rado ga se spominjalo i s katedri svih teoloških ustanova. Za to su ime čuli i desni i lijevi, oni koji su u središtu i na rubu, pa čak i oni koji su daleko od Crkve.

Srce p. Rahnera stalo je malo prije ponoći 30. ožujka 1984. Stalo je redovničko srce koje se za života trošilo za Boga i čovjeka, i,garalo u služenju Crkvi. Prestalo je kucati jedno otvoreno srce vjernika, nemirno srce molitelja i tražitelja. Nestao je s očiju putokaz vjere, vjerni redovnik, izvrstan učenjak, sjajan propovijednik i pasto-

ralac pun takti; čovjek pera koji je svoje misli lako prenosio na papir, stilom možda teškim i zamornim, ali osobnim i proživiljenim. Nestao je s očiju borac za vjeru i uzor-molitelj. »Vjerujem, jer molim!« govorio je.

Radio je do posljednjih otkucaja svog nemirnog srca, a umro smrću odmjereno baš za njega. Ostavio je iza sebe i 4 tisuće svojih naslova: 16 svezaka »Schriften zur Theologie«; po njegovoj procjeni najzaokruženije djelo »Grundkurs des Glaubens« izdata u 12 izdanja i prevedeno na mnoštvo jezika; ostali su naporci oko »Lexikon für Theologie und Kirche«, »Sacramentum mundi«, »Handbuch für Pastoraltheologie« i mnoštvo duhovnih publikacija u milijunskim nakladama. I nije slučajno da se među prvim njegovim publikacijama našla »Worum uns das Leben tut« (1924); a posljednja za njegov rođendan izdata knjiga nosi naslov: »Gebete des Lebens«.

Ugasio se tako jedan nevjerojatno plodan život molitelja koji se, sa strahopostovanjem i ponizno osluškujući, otvoreno približavao Velikoj Tajni, — tepajući kao grešnik, žudeći kao slijepac — tako je o sebi sam govorio.

U cvjetu svoje mladosti pridružio se Družbi Isusovoj koju je do kraja neobično volio. Ona je zapravo bila mjesto gdje je ova, do kraja filozofsko-teološki nastrojena duša, 62 godine uspješno i plodno rasla. Iz duboke vjere i živog zauzimanja za nju i za Crkvu, proizašla je pokojni put s njegovih usta ili s pera riječi kritike, ali je uvek ostao vjernik. Živio je

za Družbu i za Crkvu, kako sam reče, u zaručničkom stilu. Trošio se za Crkvu i u nju se ugrađivao.

U prisutnosti mnoštva srobača, rodaka i prijatelja, njegovi su posmrtni ostaci 4. travnja položeni u grob u temeljima insbruške Universitätskirche. Ovjejkovječeno je ono što u stvarnosti i jest: P. Rahner je svojim znanstvenim radom, svojim životom, užidan u temelje pokončiske Crkve, duboko i neizbrisivo.

Pogreb mu je bio veoma jednostavan. Na skromnom ljestvu pred oltarom stajalo je otvoreno Evandelje i križ. Requiem je predvodio domaći biskup Stecher uz asistenciju nekolicine svećenika. Jedini je govor, u stvari propovijed, održao p. Alfons Klein, tadašnji provincial Gornjonjemačke provincije Družbe Isusove iz Münchena, kojoj je p. Rahner pripadao. Nakon mise, mlađaci, vjernatno studenti insburškog sveučilišta, prenesoše ljestve praćen mnoštvom ljudi u dvorište Kolegija. Tu je Karl Lehmann, nekadašnji Rahnerov asistent, a sada biskup u Mainzu, obavio obred sahrane. Otpjevali smo »Salve Regina« koju je i p. Rahner rado molio i pjevao.

I zvona su u insburškoj dolini tog prohладnog proljetnog dana tiho šoptala svoju molitvu za jednog pokojnog molitelja. Tu, u temeljima insbruške Universitätskirche čeka vjerno srce koje je za života ovako govorilo: »Čekam te, o Bože, u strpljivosti i nadi. Čekam kao slijepac kome je obećano svjetlo. Čekam uskršnuće mrtvih i tijela.«

Ivan KOPREK

Molitva Pre svetom Trojstvu

Svevišnji Bože, preblagi i dobrotvorni, Oče, Sine, Duše Sveti, Bože Trojedini! Ja se uđam u Te. Uči me, vodi me, uzdrži me! Oče vječni, neizmijernom

svojom moću privuci k sebi moju misao, nadahnji me svojim duhom! Sine Božji, svojom vječnom mudrošću rasvjetlij moj razum, objavi mi istinu!

Duše Sveti, ljubavi Oca i Sina,

svojom beskrajnom dobrotom oduševi moju volju za se, zapali je vatrom svoje ljubavi!

Gospodine moj, i Bože moj, od Tebe potjećem, Tebi se vraćam.

Ti si savršeno jednostavan, savršeno miran i ljubezan, Ti si srca moje duše, ocean radosti, punina dobara. Bože moj i sve moje!

Ako si Ti u meni, što mi više treba?

Ti si moje jedino i stalno dobro!

Daj, da samo Tebe tražim, da za Tobom samo čeznem.

Bože, kucam i molim: "Otvoř mi, molim Te, otvor!"

Daj da zaronim u dubine Tvoja Božanstva, da budem jedno s Tobom. da se radujem uživajući u Tvojoj prisutnosti.

Sv. Albert Veliki.
Slobodan prijevod:
Srećko BOŠNJAK

Zlatni jubilej

U nedjelju 18. ožujka 1984. proslavili su u Đurđenovcu u župi sv. Josipa 50. obljetnicu braka Stjepan i Anica Fridl. Na početku sv. Mise, koju je predvodio njihov najmlađi sin svećenik, sve prisutne pozdravio je domaći župnik o. Rikard, a propovijedao je o. Egidije, gvardijan iz Samobora.

Još na početku ovog stoljeća slavljenici su doselili u Slavoniju iz lijepog Hrvatskog zagorja. U skladnom braku imali su desetero djece od kojih je još petero na životu.

Danas napose želimo zahvaliti slavljenicima za njihov uzoran kršćanski život – neglasio je u propovijedi o. Egidije. To je obitelj u kojoj se zajednički moli i živi sakramentalnim životom. Ne samo nedjeljom i blagdanima, već više puta i radnim danom oni revno dolaze u crkvu. Kao revni štovatelji Srca Isusova već godinama obovljaju prve petke. Posebno je hvalevrijedno da su u duhu odanosti prema Crkvi i Bogu odgojili svu svoju djecu.

Ivana

PRED SINOM SVEĆENIKOMI I SLAVLJENICI OBNAVLJAJU SVUJ BRAČNU VJERNOST

PRED MNOSTVOM SVIJETA KAKVO U KOREJI NIJE DOCEKALO JOS NIJEDNOG POLITICARA, SVETI OTAC JE GOVORIO O LJUDSKOM DOSTOJANSTVU, O POSTIVANJU OSOBE, O VRIJEDNOSTI RADA I POSTENOJ PLICI, KAO I O RAZBORITOM TROSENJU NOVCA (GORE)

POSEBNO DIRLJIV BIO JE POSJET GUBAVCIMA. POLITICARI POSJECUJU POLITICARE, PRIVREDNICI PRIVREDNIKE, SPORTASI SPORTASE, UMJETNICI UMJETNIKE — A JEDINO LJUBAV POSJECUJE I PATNIKE

PUTO MEĐU

Primljen i na Dalekom istoku od razdraganih masa, Papa Ivan Pavao II. je za svoje sugovornike odabrao siromaše, bolesnike i razne patnike. Susreo se sa studentima, izrekao svoju poruku radnicima, krstio 72 odrasla. Rođenje Crkve u Koreji proslavio je kanonizacijom 103 domaća mučenika, ali je izrazio i svoju zabrinutost nad »privrednim čudom« koje je plaćeno bezbrojnim ljudskim žrtvama.

Obraćajući se mladima, Papa ih je obodrio za borbu protiv skepticizma, protiv napasti da se razvodni sadržaj Eванđelja, protiv izazova da slijede samo materijalno bogatstvo. Preporučio im je da žive u duhu Kristovih blaženstava; da se nepravdi ne suprotstavljaju nepravdom, nasilju, nasiljem, zlu, zlim. »Vaše je oružje druge naravil. To je istina, pravda, mir i vjera, a to je oružje nepobjedivo. Birojte putove istine, dobrote, praštanja, velikodušnosti i molitve. A ako vas netko upita zašto tako živate, odgovorite mu: Zbog vjere u Isusa Krista, jer Krist pripada vašoj prošlosti, vašoj sadašnjosti i vašoj budućnosti. On treba da bude vaša snaga u svim teškim prilikama!«

VANJE LJUBAVI ZABORAVLJENE

Papa je u Koreji posjetio i one najodbačenije: gubavce Sorokdoa, seljake Kwangju, radnike i ribare Pusana. Bili su to trenuci koji su se Koreanaca najviše dojmili.

Katolički župnik gubavaca u Sorokdou meksički misijonar Fidencio Contrera, koji među 2300 bolesnika ima 350 katolika, rekao je da je očinka spontanost Pape kojom je stisnuo ruke gubavcima, bila neprocjenjivi dar bolesnicima. A radnik jednog velikog hotela u Seulu, po življenu i uvjerenju budista, priznao je da je plakao kad je preko televizije gledao kako Papa miluje gubavce: «On je pravi otac koji uljeva povjerenje!»

Govoreći radnicima i seljacima u revolucionarnom Pusanu, Papa se nije ustručavao upozoriti na žalosnu činjenicu -da se s čovjekom često postupa kao s običnim sredstvom za proizvodnju, kao s materijalnim sredstvom koje je najjeftinije u ostvarenju najveće dobiti-. Upozorio je i na ideologije koje problem rada žele riješiti samo putem sukoba. Umjesto svega toga predložio je uspješnija i humanija sredstva za izgradnju boljeg svijeta.

Pri svom dolasku u Koreju, na seulskom aerodromu,

Papa se poslužio riječima velikog Konfucija da izrazi svoju radost što može posjetiti daleke prijatelje. Iznio je i svoj kritički pogled na -koreansko ekonomsko čudo-. Doslovce je rekao: «Neizrecive žrtve kojima su plaćeni ti rezultati brzog industrijskog i ekonomskog razvoja, urodit će, iskreno se nadam, prije svega društvo koje će biti ljudske, pravedne i miroljubivije, u kojem će se svaki život smatrati svetinjom, gdje će živjeti značiti raditi za dobro drugih, gdje će vladati značiti služiti, gdje nitko neće biti upotrebljavan kao sredstvo, nikoga se neće zaboraviti ili proganjati, gdje će svi živjeti u istinskom brostvu.»

Vođena kardinalom Kimom, kojega svi Koreanci dobre volje cijeno, Crkva u Koreji ozbiljno nastoji pridonijeti svoj udio za izgradnju pravednijeg društva. Papa je otvorio i nacionalnu biskupsku konferenciju. To je zemlja u kojoj mnogobrojni odasli traže krštenje: godišnje i do 100 tisuća, jer u katoličkoj zajednici otkrivaju -Crkvu velikog zamaha-.

Priredio prema
-Famiglia cristiano-
M. SZENTMARTONI

U SEULU JE SV. OTAC KRSTIO TI ODASLA KOREANCA, DOK SE INACE U CIJELOJ KOREJI KRSTI GODISNJE I DO STO TISUCA LJUDI. (gore i dolje)

PREMDA JE KOREJA JOS UVJEK -MISSUSKA ZEMLJA-, KATOLICKA JE CRKVA DUBOKO UKORIJENJENA I IMA DOMORODACKE BISKUPE, DAPACE I SVOG KARDINALA U OSOBIT SEULSKOG NADBISKUPA KIM A KWANGJU-A (dolje)

Prije nego vam odgovorim na pitanje: -Kako sada postupiti? Ne želimo živjeti u grijehu-, vraćam se na onu vašu veoma važnu rečenicu:

„Imamo jedne prijatelje, koji su također vjernici, ali negiraju naše mišljenje (da je kontracepcija grijeh) i tvrde da to nije grijeh.“

Iz pisma mladog bračnog para

otkupljen krviju Isusa Krista, i kojega odgaja Crkva sve do dana današnjega, s jednim ciljem: da čovjeka doveđe do spasenja i posvećenja, a ne da ga optereti, da mu navedi norme i propise, pa neka se snalazi i gleda kako će. Naprotiv, Crkva je učiteljica i majka supružnika koji se nađu u nevolji: -Crkva nije ni stvarateljica ni presuditeljica toga propisa. Poslušna istini, što je Krist, čija slika se odražuje u naravi i dostajanstvu ljudske osobe, Crkva tumači čudoredni propis i nudi ga svim ljudima dobre volje, a da pri tome ne skriva njegove zahtjeve korjenitosti i savršenstva-. Tako govori papa Ivan Pavao II. u Apostolskoj pobudnici o zadaćama kršćanske obitelji u suvremenom svijetu (br. 33, 2).

Nadalje, glavni problem: vaši prijatelji niječu da je kontracepcija grijeh, a vi, posve točno, tvrdite da ona jest grijeh. O čemu se radi? Odakle ta podvojenost u gledanju i poimanju čovjeka i njegove spolnosti i među samim vjernicima? Je li kriv mentalitet? Jesu li krvni svećenici, propovjednici, isповjednici? Ne istražujmo tko je kriv, a tko je nevin, jer smo svi grešni i svi smo pogriješili. Ovdje se radi o daleko dubljoj stvari: radi se o dva poimanja ljudske spolnosti, dosljedno, o dva poimanja kontracepcije, i konačno o dva poimanja same ljudske osobe. U toj istoj pobudnici (br. 32,6) Papa kaže: »U svjetlu iskustva tolikih bračnih drugova i podataka različitih ljudskih znanosti, teološko razmišljanje može uočiti – i pozvano je

Dva poimanja ljudske spolnosti

Piše: Ivan FUČEK

Kontracepcija – da ili ne? Radi se o stvari koja duboko dira ljudsko srce, pa se zato uvijek ponovo nameće kao pitanje. Svi ljudi dobre volje imaju pravo, a kršćani katolički i dužnost, da saznaju suvremenu nauku Crkve o toj tako delikatnoj stvari. Nauka Crkve u toj stvari nije od jučer. Ona nije, moramo reći, u toj stvari ni vjerska istina. To je nauka o moralnom životu čovjeka u jednoj od najbitnijih njegovih dimenzija, i zato pomno istraživana, uvijek nanovo brižno ispitivana, i uvijek s novim poštovanjem prema svima bračnim parovima predavana i naučavana. Ta nauka obavezuje u savjesti, iako ona još uvijek može biti i savršenija. I crkveni ljudi su samo ljudi. I papa i

biskupi su ljudi koji traže istinu zajedno s teologizmom. I dokle god su otvoreni za istinu, Crkva vjeruje, da je s njima Duh Sveti koji ih vodi, pomaže i rasvjetljuje, da je jakost da navijeste, a vjernicima daje svjetlost da prihvate i hrabrost da se trude kako bi po njoj i živjeli. Vjernici, dokle, imaju pravo, a možemo reći i dužnost da saznaju što Crkva naučava, što zajednica vjernika drži s obzirom na pitanje o »prenošenju ljudskog života«, pa onda s time i o pitanju kontracepcije.

Već smo prije rekli da Crkva ljudsku spolnost ne promatra izolirano, nego u cijelini čovjeka. Proučava naime cijelovita čovjeka stvorena na sliku Božju, čovjeka koji je pao u grijeh, koji je

da na to probudi – antropološku a istodobno i čudorednu razliku koja postoji između kontracepcije i usklođenja s ritmičkim razdobljima. Riječ je o razlici koja je mnogo važnija i dublja nego što se obično misli i koja u konačnici, u sebi uključuje dva suprotna poimanja osobe i ljudske spolnosti nesvodiva jedan na drugoga.» Uočimo papiru riječ da su ta dva poimanja «nesvodiva jedan na drugoga».

Ta dva poimanja čovjeka, osobe i njegove spolnosti, ne susrećemo samo kod čisto profanih pisaca i promocijelja ljudskih znanosti: i među sociozima, i među psiholozima svih nijansa, i među psihijatrima i psihonalitičarima, i među biologizma, protagonistima moderne medicine, ali isto tako i među kršćanskim teolozima, čak i među teolozima katoličke Crkve danas susrećemo ta dva poimanja ljudske osobe i spolnosti međusobno «nesvodivo».

Čovjeka i njegovu spolnost treba dalje studirati, dalje istraživati i ulagati nove napore da se osvjetli istina, koja je, velim položeno u sam misterij, u otajstvo čovječjeg najdubljeg bica usko spojena s Bogom. Istraživanjem se dolazi do jedne stanovite točke gdje se više ne može dalje dokazivati, ne može se argumentirano uvjeravati. Svi dokazi: njih petnaest ili dvadeset – svim nam se čine približni, relativni s većom ili manjom dozom moralne sigurnosti. U jednoj stanovitoj točki istraživanja, dakle, ne može se više ići naprijed, ako se ne pronađu posve nova svjet-

la; u toj, dakle, točki, kad se ne može više naprijed, ako se ne pronađu posve nova svjetla, kad se ne može više dokazivati, treba se odlučiti: zrelo, svjesno, imajući u rukama sve podatke, slobodno. I nije čudno ako se neki, dapoče i mnogi, odluče protiv nauke Crkve, ako prihvate onu drugu, lakšu struju, drugu, manje zahtjevnu viziju čovjeka i njegovu spolnost, pa onda dosljedno ali pogrešno kažu: «kontracepcija nije grijeh». Daј Bože, da su ti zaista u to uvjereni svom svojom dobrrom savješću, jer ako si samo sugeriraju, nisu u dobri vjeri i grieše ne samo »objektivno« nego i subjektivno. Odgovorni su pred Bogom za svoj postupak.

Sam osobno veoma poštujem autore, pisce koji ozbiljno istražuju te stvari, napose znanstvenike koji nastoje poštano – ne prijevarno – osvijetliti čovjeka i njegovu spolnost, divim se tim golemim naporima, koje danas susrećemo u raznim disciplinama profane znanosti, ali i među teolozima druge struje, koji drukčije vide čovjeka, nego ga vidi službena Crkva, ali ih ne mogu slijediti. Slijedim nauku Crkve. Etikete kojima se ponekad etiketiraju jedni kao »konzervativni« a drugi kao »progresivni«, ne rješavaju ništa, i to vam kažem s punim poštovanjem prema onome koji se služi takvimi izrekama. Stanovita netrpeljivost ili odbojnost jednih prema drugima, ne rješava problem koji je mnogo dublji i mnogo ozbiljniji. Dapač, stanovita etiketiranja i odbojnosti znak su neozbiljnog traženja istine o čovjeku. Jasno je da

ima različitih vidika iz kojih možemo promatrati čovjeka, ali nam ti vidici donose nova svjetla samo ako se zaista ide za ozbiljnim traženjem istine.

Jedno ipak ne smijemo nikad zaboraviti: čovjek je misterij. Objasniti misterij može se samo do neke stanovite mjere i ne dalje.

Što radi Crkva? Ona duboko poštuje pravo svakog čovjeka da dođe do istine. Ona nudi i propovijeda istinu o čovjeku, trudi se na sve načine. Njena je snaga živi uskrsli Krist prisutan u svim njenim razdobljima. Njeno je svjetlo Duh Sveti kojim ona čita, razumijeva i tumači istinu o čovjeku na temelju Biblije, Evangelijske, ne samo nauke nego i Kristova života napose, života i navještanja Apostola, Prakse, crkvenih Otaca, mučenika, svetaca, vjerničke prakse i iskustva kroz dviće tisuće godina. Koncili, pape, biskupi, teolozi, bezbrojni pravoslavljeni kršćani ispitivali su, razmišljali i molili se da nadu istinu – u tako delikatnoj stvari čovjekova života. – Praksa Crkve kroz dve tisuće godina jasno se svojim načinom života odvaja od prakse poganskog Rima, Grčke ili modernog hedonističkog društva. Ali Crkva je svjesna: čovjek je misterij. Misterij ne bi više bio misterij kad bi ga se sagledalo do dna. Njezin je da se trudi na taj misterij baciti uvijek nova svježa svjetla. Do danas je njezina nauka dosljedna (kako smo prošli put obrasiočili): kontracepcija nije spojiva s dostojaštvom čovjeka, djeteta Božeg, s dostojaštvom osobe u Kristu.

Krist poziva

Pavao, izabrana posuda Kristova

Piše: Stjepan KUZMIĆ

ISUS JE OTIŠAO A OSTAJE PRISUTAN

Isusovim učenicima bijače jasno da Učitelj računa s njima kao sa svojim suradnicima i to ih je radovalo. Ipak je njihova radost bila pomućena slutnjom da će on jednog dana otići, a njih ostaviti na zadatku za koji nisu dorasli. Isus ih je tješio obećanjem Duha Svetoga kao tješitelja koji će ih krijepliti i uvoditi u svu istinu. Govorio im je: »Neću vas ostaviti sirotama!« Pri svom slavnom Uznašaću na nebo službeno im opetuje zadaću koju im povjerava kao svojim apostolima i učenicima, i obećaje im da će trajno ostati s njima, premda odlazi. »Tada im se Isus približi i reče im: 'Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i sve narode učinite mojim učenicima! Krsnite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrije sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.'«

Dubljim uvidom u tu tajnu »prisutnog odsutnog Isu-

sa«, vidi se da će on zapravo nastaviti svoje djelo u svijetu, ali pa apostolima, po svojim učenicima, po Crkvi.

SUKOB STAROG S NOVIM

Primivši obećanog Duha Svetoga, apostoli i učenici počeše hrabro i revno propovijedati Radosnu vijest – Isusa predana za nas, kojeg Bog uskrisi od mrtvih. Svojim svjedočenjem doskora su napunili Jeruzalem i mnoge privukli u zajednicu onih što povjerovala u Isusa i preporodiše se svetim krštenjem. Taj preporod nije mogao, a nije ni smio, ostati nezapažen. On je značio nešto što i mi danas teško shvaćamo, a još teže prihvaćamo, a to je raskid sa starim stilom življenja, da bismo svom životu dali novi i jedini istinski sadržaj. Napuštanje starog znači da ono za život nije bilo ni dostatno. Još nešto: To novo postaje za sve i obvezat! »Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, tko ne uzvjeruje, bit će osuđen!«

Pred tom novošću koja je

razarala sve staro, nosioci starog i uhodanog nisu mogli ostati ravnodušni, jer njima je samo »staro« jamčilo prva mjesta i povlastice kojih se ne žele odreći. Isus koji je došao da svima služi, i to još proglašuje idealom, ne uklapa se u račun onih koji žele nad svima gospodavati. Stoga je sukob s tim novim, i progon tog novog, postao neizbjježan. Isus je svojima to i navijestio: »Ako su mene progonili, i vas će progonti! «Novi sadržaj ne može se prenijeti starim stilom življenja. »Za novo vino potrebne su nove mješine!«

NA PUT S OVLAŠČU DA PROGONI CRKVU

Među najžešćim izvršiteljima prvih progona mlade Crkve bio je jedan učen i sposoban čovjek, mlađi Židov iz Tarza po imenu Šaul, a mi ga obično zovemo Savao. U Jeruzalemu je pohadao rabiniku školu i sav je gorio za Zakon i predaju starih. Svi su ga se bojali. Djela apostolska za njega govore da je »pustošio Crkvu; idući iz kuće u kuću, izvlačio je

iz njih muškarce i žene i predavao ih u tamnicu». To je onaj isti Savao koji je prisustvovao umorstvu prvo-mučenika Stjepana, pristajući na to zlodjelo. Njemu su krvnici povjerili i svoje haljine na čuvanje dok Stjepana ne zaspri kamenjem. Revnujući za staro kao jedino ispravno, Savao si je od starješina u Jeruzalemu ishodio ovlasti da pode čak i u Damask i da tamo u temelju razori Kristovo Kraljevstvo, i iz korijena iščupa to novo stablo života.

KRIST NE LOMI NEGO PREPORADA

Crkva u svojoj povijesti pamti mnoga nenadana obraćenja svojih protivnika koja su posve izmijenila njihov daljnji život, ali se malo koje može usporediti s obraćenjem sv. Pavla. Mi se divimo mnogim Isusovim čudesima nad prirodom, ali u najveća čudesu spadaju i-pak ona koja su izvedena u ljudskim srcima. Tako je čudo izveo Gospodin i u srcu svog neprijatelja i progonača Savla, učinivši ga svojim zaljubljenikom i apostolom izabranikom. «Taj je čovjek moja 'izabrana posuda', određena da moje imedoneše pred pogane i kraljeve i sinove Izraelove. Pokazat će mu koliko mu valja pretrpjeti za moje ime.»

Tako nešto može izvesti samo Isus Krist koji se nikome ne osvećuje, pa ni svojim mučiteljima, nego ih preporada u nove ljude. Vadi iz njihovih grudi njihovo »kameno srce» i usaduje im novo srce i nov duh po uzoru na svoje Srce. Ta je preobrazba kod Savla toliko uspjela da su crkveni Oci

govorili: »Srce Pavlovo je Srce Kristovo.«

SUSRET SA SVIJETLOM

Nadomak Damaska, a srca i pameti zauzete mišiju kako će otkriti, pohvatiti i pred jeruzalemsko sudište dovesti sve pristalice novog Puta, Savao najednom pada na zemlju. Obasjava ga svjetlo i on čuje zov: »Savle, Savle, zašto me progoniš?«

Za Židova, pa još upućena u Pisma kao što je bio Savao, svjetlo je bilo znak Boga na djelu. Bog se objavio Abrahamu kao goruća zublja u gustom mraku. Mojsiju kao gorući grm, a pred narodom izraelskim je Isao noću kao stup svjetla pri izlasku iz egipatskog sužanstva. Nemoguće je da Savao tada ne pomisli na Jahvul. Ipak, kad se Jahve javlja čovjeku, ne uzima mu slobodu. Čovjek je biće koje traži, i ima pravo pitati i provjeriti prije nego će se uvjeriti. A samo onaj će se uvjeriti koji se je spreman pokloniti. I Savao pita, ali ne kao da odbija, nego kao onaj koji se klanja: »Tko si ti, Gospodine?« Pitanje s poklonom zaslužuje odgovor, pa ga i Savao dobiva: »Ja sam Isus koga ti progoniš! A sad ustanji i hajde u grad, i tu će ti se kazati što treba da činiš.«

Savao je cijeli put od Jeruzalema dovelje mislio i smisljao što će i kako će činiti, i sve je točno smislio, a sve to ništa više ne vrijedi jer to su misli i djela tame. »Vaše misli nisu moje misli, i vaši puti nisu moji puti. Tek od sada iduće će za Isusom, jer ga je tako čudno pozvao i preporadio. Krstivši

se u Damasku, uzeo je ime Pavao.

«MENI JE ŽIVOT KRIST, A SMRT DOBITAK!»

Pavlu su spale s očiju sve ljudske zabluda. Polomili su se svi okovi ljudskih interesa, i on je napokon sloboden za Isusa Krista. »Meni je život Isus Krist, a smrt dobitak!, kliče u jednoj poslanici i sve smatra za blato, samo da Krista zadobije. Sebe smatra slugom Isusa Krista, pozvanim za apostola, određenim za Evandelje Božje, da svim narodima propovijeda slavu Isusa Krista za nos raspetog, kojega je Bog proslavio davši mu ime nad svakim imenom, kako bi po njemu svi zadobili spasenje.«

U Drugoj poslanici Korinćanima nabroja što je sve kao apostol prepatio: »Preko svake mjere sam bio bijen. Često sam bio u smrtnoj pogibli. Od Židova sam primio pet puta po tridesetdevet udaraca. Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput brodolom doživio, jednu noć i jedan dan proveo na dubokom moru. Bio sam na čestim putovanjima u pogiblima od rijeke, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od sunarodnjaka, u pogiblima od pogana, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima od lažne braće, u trudu i muci, u čestom nespavanju, u gladi i žedi, u zimi i golotinji.« Obistinilo se, dakle, što Gospodin reča za nj: »Pokazat će mu koliko mu valja trpeti za moje ime. Ali njega više ništa nije moglo rastaviti od ljubavi Kristove; ni glad, ni golotinja, ni moć kojim je bio pogubljen u Rimu.«

Glasnikova priča

Isuse, spasi me!

Piše: Aco VIDOVEČKI

Zimsko predjutro bilo je po-suto mrazom i zamotano u gustu maglu, koju bi se moglo rezati, kako to narod kaže. Tama je na poljima, tama u obližnjem Šumarku, a ja stojah sam samcat na stanici čekajući autobus. Ne-lagoda mi se uvukla u dušu kad se prisjetih riječi: "...jer svaka noć ima svoju moć..." A bio bih, jamačno, i dalje razmišljao o tim riječima, da iz magle nisu iz-ronila svjetla autobusa kao zelene oči moćke koja se šulja za svojim pljenom, da ga uhvati i slasno pojede.

Autobus je stao, vrata se otvorile. Kad sam unišao, nekako mi je lagnulo. Nađoh se u osvijetljenom prostoru i među ljudima. Dva su pos-pana putnika sjedila u sva-jim naslonjačima i mom do-lasku nisu uopće posvećivali nikakvu pozornost. Sjedoh i ja. Ugodno mi bilo je u me-kom naslonjaču, te se pre-pustih topolini koja je godila mom promrzlom licu i čito-vom tijelu. Moje misli jurile su naprijed kao i autobus u kojem smo se vozili, i bio bih ja razmišljao o Bog zna čemu sve, da reske šaferove

riječi koje je uputio kon-dukteru nisu raskinule veo šutnje upletene u brujanje motora.

— Prokleta magla. Brisoči rade, a ona se zalijeće na-trag kao valovi na moru. Kad li ćemo već jednom sti-ći!

Odgovora nije dobio, jer je i konduktuer mirno zatvorio oči i možda nastojao smiri-ti i svoju nutritinu. Autobus se probijao naprijed, kilo-metri su ostajali za nama kao i sva polja i sela kroz koja smo prolazili, primaju-ći tu i tamo pokojeg novog putnika. Tek električna ras-vjeta je odavala da u tim selima ima života ali se pre-pustio snu, jer vani je zima i još veoma rano.

Poluprazno vozilo stiglo je tako i do Varaždina. Tu je bilo više putnika. Guraju se na ulazu da što prije ug-grabe prazna sjedala. Pro-matram njihova neispavana lica i nastojim na njima pro-čitati što ti ranu ustali lju-di nose u svojoj nutritini. Ali tko je to kadaš! Iz mog pro-matrana trgne me pitanje:

— Slobodno?

— Izvolite, odvratih, i kri-šom bacih pogled na došljakinju.

Bilo je to mlada žena i pri-stojno odjevena. Skinula je zimski kaput, objesila ga i sjela. Ali, kao da joj je bilo premalo prostora, namješta-la se čas ovako, čas onako, te sam bio prisiljen sa smi-ješkom kazati:

— Bit će vam tjesno?

— Ne, neće, odgovori ona. Ja sam vam takva: Kad sjed-nem kraj muškarca, želim da mi bude što toplije i ljep-še.

— Oho, odvratih malo iz-a-zvan njezinom smjelošću: Da možda nemate i takvu vrst zanimanja?

— Otkud vam to...? odgo-vori ispitljivo me gledajući.

— Ništa ja o vama ne znam, nego tako. Palo mi samo na pamet.

Pogled je odvratila od me-ne i gledala van kroz prozor. A autobus je već Jurlo za-gorskog cestom, i kao dnevni putnik nije pogao pažnju selima koja su zamica-lo, ni ljudima koji su išli na svoje poslove. Većina je put-nika opet malo pomalo za-drijemala, samo ja i moja suputnica promatramo bre-žuljke nakičene snijegom. Iz tog zimskog mrtvila kao da je, izbijala neka radost, ali ona ipak nije djelovala na moju suputnicu. Pogledah je kriomicu. Na licu joj je tre-perio neki nemir, a pritajena tuga grčila je očne mišiće. Spontano se u meni probu-dilo suošjećanje, jer se u njezinoj duši odvijala neka ljudima nepoznata borba, pa joj rekoh:

— Vama nije dobro? Ne-kako ste blijeći, zabrinuti i tužni!

Trgla se na te moje riječi i sva razočarana okrene po-gled prema meni te reče:

— Da, gospodinel promat-ram ljepotu ovih bregova i blizinu snijega. Slutim da će doskoro nadoći toplina. Pri-roda će se buditi, a onda pomalo i sve zazelenjiti. Sve će se okititi cvijećem i po-stati ljepše, a ja će ostati jadna, neobnovljena.

— Pa tko ste vi da tako čudno govorite, zapitah je iznenaden.

— Kćerka sam jedne po-kvarene majke koja me ro-dila iz prljave, nezakonite veze, jer se takvim poslom bavila. Ostavila me na pra-gu prihvatišta gdje su me našli službenici. Dali su me u jedan dom gdje sam rasla i odgajala se. Kad sam na-rasla, bavila sam se raznim poslovima, ali ničim stalno. U duši sam uvijek nosila mržnju prema materi jer nikad nisam ni osjetila njezi-nu ljubav. Zaklinjala sam se sama sebi da će biti bolja od matere, ali sam prepri-tena sama sebi, zaslugom svoje okoline otišla putem matere. Danas imam »posao« u jednom velikom hotelu kao noćna poslužica prijavnim muš-karcima, gadovima i izrab-ljivačima. Eto to sam vam ja, a vi ste me već kod prvog susreta pročitali. A ja se ne mogu promijeniti.

Zašutjela je. Očima se zagledala u dvije suze koje su kanule na prljavi pod autobusa, a onda digne k meni oči i pogleda me po-gledom krvica. Teško je tada smaći riječ, i čovjek u-pravo požali što se našao u takvim okolnostima kad se osjeća nemocan, a mora biti iskren.

— Ne poznam vas, ali mi je žao što izgubiste radost djetinstva, i što dospijete u ralje pokvarenjaka koji ne poštuju ni ljepotu ni dobro-tu ženskog srca, samo da zadovolje svoje strasti. Žena je po Stvoriteljevoj zamisli divno biće, određeno za krasnu ulogu među ljudima — da bude majka, ali dru-gačija nego je po vašim ri-jećima bila vaša mama. Sva-ka je žena pozvana da bu-de srce koje grijе toplinom, oplemenjuje dobrotom, za-

nosi ljubavlju. Iako nije tak-va, ona je nesretna, ma što radila. Zato i vi smognite snage da svemu tome kaže-to: 'zbogom'. Zaposlite se među čestitim ljudima. Bu-dite sigurni da nisu svi po-kvareni. A ima i takvih koji će vam rado pomoći. Jedan takav je i uz vas i želi vam biti iskren prijatelj. Kao da je izgubila tlo pod nogama, nesigurno me zapita:

— Tko je taj?

— Odvest ću vas k njemu, ako želite.

— Hoću, kako ne. Ovako ne mogu dalje. Očaj će me otjerati u smrt!

Premda smo mi sve ovo razgovarali gotovo šapatom, na zadnje riječi pogledi suputnika okrenuše se prema njoj, kao da ne vjeruju da se i to može ispričati u au-tobusu, nepoznatom suputniku.

Ulezili smo na zagrebački autobusni kolodvor. Svijet se razilazio šutke. Moja se suputnica prilijepila uza me kao da som ja taj kome mora povjeriti sav svoj život. I išli smo zajedno. Bilo je hladno, i izustismo tek po-kolu riječ. Stigosmo do crkve Srca Isusova. Na prvoj stepenici progovorih joj oz-biljno:

— Evo nas pred kućom našeg Prijatelja. On nas če-ka. Pogleda me bez riječi, i uđe za mnom. Crkva je bila prazna, ni žive duše u njoj, oli dosta topla spram ulice. Pred nama vječno svjetlo, o-ko nas tišina velike crkve. Pred velikim oltarom žapnuh joj: — Isus Krist je Bog koji zbog nas postade čovjekom. Za nas je umro i uskrsnuo. Toliko nas voli da je trajno ostao među nama samo da bi nam mogao pomoći, oso-

bito kad smo u najvećoj ne-volji, kao vi sada.

— Isuse, pomozi i meni. Spasi me!

Prošaptala je te riječi neg-dje iz dubine, iza svih pono-ra. Srši me prodoše. Još smo neko vrijeme gledali u lik Isusa s otvorenim srcem.

— On je vaš Prijatelj, On će vam pomoći. Svaki dan Ga ovdje posjetite i ponav-ljajte mu upravo te riječi ko-je maločas prije izustiste.

Izašli smo opet na ulicu. Ona nije više sumnjala tko sam ja, ali joj i sam objas-nih:

— Ja sam sluga Prijatelja svih izgubljenih. Mene je jutros posloao da vas dovedem Njemu. Sad znate gdje je, pa zbogom!

— Zbogom! odvrati mi ša-patom, i vrati se ponovo u crkvu.

Ureduje: Jura GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Glad u svijetu

Glad i oskudica sve više postaju tražljena stvarnost u svijetu. Prema procjenama, u svijetu ima oko 800 milijuna gladnih, a oko 1.500 milijuna (jedna milijarda i po) neishranjenih, češće gladnih nego sitih. (Podaci prema časopisu Popoli e Missioni od 1. 3. 1984.) Dakle, pola čovječanstva trpi od neslaštice nojosnovnijih sredstava za život. Tisuće dnevno umiru od posljedica gladi. Većina tih jednika živi u tako zvanom Trećem svijetu.

S druge strane, u Evropi i Americi produju se konzerve s biranom hranom za pse i mačke, a u smeće se dnevno bacaju tone kruha, i što je još posebno žalosno, bogati postaju sve bogatiji, a siromašni sve siromašniji.

Pred tom tragičnom činjenicom još smo više zburnjeni kad se sjetimo da se svaki dan izdaju goleme svote za naoružanje, uza sve to što već ima toliko ubojitog oružja da bi se njime nekoliko desetaka puta moglo

pobiti sve ljudi na zemlji. Ti izdaci vrtnoglavovo rastu. Tako je godine 1962. za proizvodnju oružja izdano 120.000 milijuna dolara, a 1980. godine već 525.000 milijuna dolara. Upravo nezamisliv broj! Malo jasnije rečeno: svake minute izdano je za oružje, za ubijanje ljudi, jedan milijun dolara. (Podaci uzeti iz časopisa Prier et servir, 2/1983.) To znači: preko 130 milijuna novih dinara, odnosno preko 13 milijardi starih dinara izdano je svake minute za oružje. Do kakve, eto, ludosti vodi život u kojem se ne poštuje peta Božja zapovijed (nepoštivanje tuge života) i sedma zapovijed (nepravedna razdoba životnih dobara), a onda i sve druge.

Ekonomski i drugi stručnjaci na svom sastanku u Rimu 1982. godine između ostalog su izjavili: »Čovječanstvo posjeduje, danas više nego u prošlosti, dovoljno prirodnih izvora... da bi se moglo prehraniti svakog pojedinca i sada i u neposrednoj budućnosti.« Kažu da ima dosta novaca i znanja i vještine da bi se to postiglo. »Do 2.000. godine sva ljudska bića i njihova djeca mogu biti osigurana hranom.«

Sveti Otac nas poziva na molitvu da se te mogućnosti i ostvare. Kad gledamo na bijedu u svijetu i na ljudsku sebičnost, to nam izgleda neostvarivo. Zato molimo Boga »kome ništa nije nemoguće« (Lk 1, 37). Svi smo suodgovorni za druge ljudi već kao ljudi, a još više kao kršćani.

Neka nas na molitvu potakne i ova činjenica: Prošle godine je predsjednik Zambije Kenneth Kaunda pozvao naciju da molili za kišu. U Africi je, naime, prošle i ove godine suša kakvu ljudi ne pamte već kojih 50 godina. A suša je jedan od glavnih uzroka gladi. Kao nacionalni dan molitve za kišu prošle godine bio je određen 10. listopada, koji je padao u nedjelju. Molilo je sve pučanstvo, i kršteno i nekršteno. Novine, radio i televizija poticali su narod na molitvu za kišu. I Bog im se smilovao: dao im je obilnu kišu.

Zambijske novine »Times of Zambia« od 16. 2. 1984. pišu u vezi sa sušom: »Ne treba gubiti nadu... Mi naglašujemo: naša nuda je utemeljena na dubokoj kršćanskoj vjeri. Naš Bog je naš Otac, koji se nikad ne oglušuje na plać svoje djece.«

Na poziv Pape i zajedno s Papom molimo i mi da se u svijetu suzbijaju ta teška nevolja – glad i oskudica.

O. Matija RUSAN

Bata shoe India

Domišljatost i snalažljivost oca Ante Gabrića i majke Terezije uistinu je velika i upravo nepredvidiva kad god se radi o tome da pomognu svojim siromasima. Tako nam u ovom članku otac Ante pripovijeda o tome kako će preko glasovite tvrtke »Bata« pomći siromašnim dječacima i mlađicima.

Sigurno ćete se zapitati kakav li je to natpis iz Mario Polia u Bengaliji. Kakvog posla ima otac Ante s tvrtkom Bata? Postaje direktor, ili nešto sličnolj Počasni direktori! Ma nešto takvoli i to ne samo otac Ante, nego i majka Terezija.

Gospodin T. Bata – sin Tomoža Bata, osnivača poznate tvrtke »Bata« – i gospođa Bata sa sinom su došli pohoditi svoje veliko poduzeće u Indiji. Njihova najveća tvornica nalazi se u Batanagaru (Grad Bata), koji se nalazi južno od Kalkute. Tam je zaposleno oko 15.000 radnika. No osim tih tvornica daje posla i stotinama malih obrtnika. Od njih, naime, kupuju cipele, sandale i mnoge druge stvari.

Ove godine su imali posebnu izložbu baš takvih stvari koje nabavljaju od tih svojih tzv. partnera suradnika. Stoga su izložbu i nazvali »Partners in progress – Suradnici u uspjehu«. Poduzeće je poduzeće: svatko misli na dobitak, no mnogi direktori ove Kompanije uistinu su prekrasni ljudi, socijalno orijentirani. Oni misle na svoje radnike, na njihove obitelji. Misle kako bi mogli pomoći onima kojima je pomoći najpotrebnija. Oni su i naši veliki prijatelji i dobročinitelji. Posebno poštuju majku Tereziju. Stoga su svakako željeli da bismo se mi sastali s gospodinom i gospodrom Bata prigodom te izložbe u Kalkuti. U poduzeću (indijski odio) nema više ni jednog Čeha. Kad sam ja došao u Indiju, bilo ih je tu preko stotinu, pa sam često išao u tvornički grad Batanagar služiti svetu misu. Tu su oni sagradili krasnu kapelicu sv. Vjenceslava za sebe i za katolike Bengalce kao i za ostale katolike koji rade u tvornici.

GOSPODIN TOMAZ BATA I NJEGOVA GOSPODA U DRUŠTVU OCA ANTE I MAJKE TEREZIJE PRIGODOM POHODA SVOJOJ TVORNICI OBUCE BLIZU KALKUTE

NAS VRIJEDNI RIBAR STJEPAN SVOJIM RIBARENjem UZDRŽAVA SVOJU OBITELJ

NIJE LAKO PUTOVATI NASOM MISIJOM U DELTI GANGESA U KISNO DOBA, KAD SE NA SVE STRANE PROSTIRU VELIKE MOCVARE. TAD SI POMAZEMO DOMORODACKIM LADICAMA

Nezaposlenost je posvuda velik problem. Posebno je to problem za one koji nema-ju nikakvih škola. Majka Terezija ima toliko dječice u svojim dječjim domovima. Što će s njima biti kad pođrastu? Smiješći se reče ona: »Dat ćemo ih Bata Company! I jedan od direktora, gospodin Sunil Bhadra, prihvatio je taj poziv. U tvornicama se toliko stvari bacaju. On će sve to dati pokupiti u njihovoj glavnoj tvornici i u radionicama manjih obrtnika. Svi su oni – a ima ih veoma mnogo – odmah s radošću prihvatali taj plan da surađuju s majkom Terezijom.

Tog dana skupili su se sa svih strana Indije ljudi raznih indijskih narodnosti, raznih vjera, no prisutnost majke Terezije, njezin poziv njima je izgledao kao san. Ona im je pokazala da i oni mogu činiti «nešto lijepo za Boga». Odmah su skupili i lijep dar – oko 5.000 dolara – da se tim novcem nabavi nekoliko ručnih šivačih strojeva, nešta materijala i razni sitni alati kakve upotrebljavaju seoski postolari.

Mi ćemo se brinuti za one najsiromašnije, najzapuštenije. Sigurno vam je poznato da su postolari, tzv. mučili, koji se bave kožom, najniža kasta u indijskom društvu. S njima nitko neće ni sjesti, jer bi se »onečistio«. A mi ćemo eto preko njih i s njima poučavali ostalu djecu. I tako će se rušiti te predrasude kaste. – Po indijskom državnom zakonu sve su kaste ukinute, no vjekovima stari običaji teško se mijenjaju!

Prve se škole otvaraju u Maria Polliu i u novoj misijskoj postoji Džišu Polliu, Isusovu selu. Već imamo tehničku, šivaču i dvodjelsku školu. Neki bivši, a sad umirovljeni radnici Bata Company obećali su nam da će doći ovamo, u ova udaljena sela, i kod nas ostati koji mjesec da djecu pouče u postolarskom zanatu.

Kako vidite, imo još puno dobrih srdaca na svijetu. Molite se za njih, molite se za nas, molite se i za naše drage štićenike. I javite nam koji broj cipela trebate, koja moda sada kod vas vlada: »špičaste«, »tupaste«, široke, uske, s visokim petama, s niskim petama, ili bez peta.

Garancija će trajati sve dok se cipele ne razderu. Požurite s narudžbom! Vremena su teška – vjeruje nemam!

Sve vas voli i lijepo pozdravlja počasni direktor tvornice cipela u Maria Polliu i Džišu Polliu

O. Ante GABRIĆ

Učitelji štrajkuju

Krajem mjeseca veljače stiglo nam je pismo sestre Sofije Novotny iz Malembi što ga je ona pisala 25. siječnja. U tom pismu ona nam piše između ostalog i o jednom problemu njihove škole.

Ovdje u Malembi još smo započeli novu godinu. Nakon božićnih praznika djeca su se vratile u školu, no nije prošlo ni tjedan dana, kad su svi učitelji i profesori stupili u štrajk zbog premalene plaće. S tom plaćom nikako ne mogu povezivati kraj s krajem. Svi su se oni razili. Neki su pošli u ribolov na jezero, a neki u polje, jer sad je kod nas kišna doba, vrijeme za sjetvu. Još ne znamo kako će to dugo trajati. Pri tome trpe štetu djeca jer gube jednu školsku godinu.

Ipak se nastavlja večernji tečaj opismenjivanja. Tu, naime, učiteljice rade dobrovoljno. Ti tečajevi opismenjivanja spadaju u dio plana naše biskupije da se na taj način pomogne što uspješnija inkulturacija Evangelija među našim Baluba plemenom.

Zbog velikog poskupljenja poštarine ne mogu se zahvaliti pojedinačno svakom dobročinitelju koji nam je poslao svoj dar. Stoga se svima od srca zahvaljujem preko Glasnikove misijske rubrike. Ne zaboravite nas ni ubuduće u svojim molitvama i žrtvama. I mi se svih vas spominjemo u svojim molitvama.

S. Sofija NOVOTNY

SKUPINA MLADIH ZENA KOJE U MALEMBI POKLADAJU
TEČAJ OPISMENJIVANJA

Zlatni jubilej s. Miriam

Prilično rijetko smo pisali o radu naše zairske misionarke sestre Miriam Erega. I ono što smo o njoj objavili napisala je sestra Sofija Novotny, koja zajedno s njom živi i djeluje u misiji Malembi. Ona sama napisala nam je tek nekoliko redaka kao zahvalu dobročiniteljima za primljenu pomoć. No prigodom njezina zlatnog jubileja redovništva potrebno je ipak nešto više reći o njoj i o njezinu radu. Da o tome dobijemo podatke, obratili smo se na njezine dvije susestre: sestru Mariju Benediktu Benek, koja živi i radi u matičnoj kući družbe Kćeri sv. Križa u Liègeu, te na sestru Anku Luketić, koja je do pred nekoliko mjeseci djelovala kao misionarka u Zairu. One su nam poslale podatke koje ovdje iznosimo. Jednoj i drugoj od srca hvala!

Naša zairska misionarka sestra Miriam Erega rođena je u Petrinji 2. srpnja 1912. Nakon svršene srednje škole upisala se na medicinski fakultet u Zagrebu. Na taj studij odlučila se zato da jednog dana mogne kao misionarka pružati medicinsku pomoć bolesnicima i nemoćnim. Već nakon mature željela je stupiti u redovničku družbu Kćeri sv. Križa, čija je matična kuća u belgijskom gradu Liègeu. Te, naime, redovnice šalju svoje članice u indijske i afričke misije. Međutim, njezina majka nije bila sporazurna s tom njezinom namjerom. A budući da još nije bila punoljetna, nije mogla raditi protiv majčine volje. Stoga odluči da do svoje punoljetnosti studira medicinu.

Kad joj je majka čestitala njezin 21. rođendan, ona joj reče: »Hvala, mama! No sad sam punoljetna! Danas odlazim u samostan u Belgiju. Kovčevi su već spremni...« I otišla je. Svoju redovničku formaciju započela je 21. rujna 1933. Nakon položenih prihvatljivih zavjeta 1935. godine poglavari su je poslali da nastavi studij medicine u gradu Louvainu. Tu joj, nažalost, nisu priznali četiri svršena semestra u Zagrebu, pa je morala sve početi od početka. Nakon što je diplomirala na fakultetu u Louvainu, pošla je kao mlada liječnica u grad Antwerpen da se tu kroz nekoliko mjeseci što bolje upozna s raznim tropskim bolestima s kojima će se kao liječnica-misionarka susretati na terenu.

SESTRA MIRIAM EREGA. TA FOTOGRAFIJA JE STARA VEC 24 GODINE. SESTRA SE MIRIAM NAIME NE VOLI SLIKATI

STUDENCI SESTRE MIRIAM. ONA SE BRINE ZA NJIHOVE TJELESNE I DUHOVNE POTREBE KAO NJIHOVA PRAVA MAJKA

Vječne redovničke zavjete položila je na blagdan Velike Gospe, 15. kolovoza 1941. Zbog rata nije mogla odmah krenuti u misiju. Morala je čekati sve do kraja rata. Napoljan je dočekala i taj toliko žuđeni čas. U misiju je krenula 10. ožujka 1946. Kao misijsko polje rada dodijeljena joj je misija Malemba u tadašnjem Belgijском Kongu. Danas se ta zemlja zove Zair.

Na toj misijskoj postaji sestra je Miriam proživjela sav svoj misionarski vijek, sve do ovog svog jubileja. Tu je velikodušno žrtvovala sve svoje sile i sposobnosti da kao liječnica ublaži patnje i bijedu tamošnjeg stanovništva. Osim bolnice za pružanje pomoći bolesnicima svake vrste, ona je osnovala posebno prihvatište za gubavce, kojima je uvijek posvećivala posebnu brigu, pažnju i ljubav. K tome je otvorila rođilište da lakše pomogne mlađim majkama pri porođaju. Pobrinula se i za zapuštene starce i stariće koji nisu imali nikoga svoga. A kako je nailazila na priličan broj siročadi, otvorila je i sirotište. U to sirotište donosili bi tek rođenu djecu kojoj su majke umrle u porodu. Za tu siročad sestra se Miriam posebno brinula da što manje osjete nedostatak obiteljske brige i njege. Stoga ih je povjeravala pojedinim obiteljima gdje su rasli i odgajali se zajedno s djecom dotične obitelji. No ona se brinula i za njihovu prehranu i za njihovu odjeću i za njihovo školanje. K tome je ujedno pomagala i takve obitelji koliko je mogla.

Ona je od početka bila svjesna da su joj potrebeni pomoćnici u njezinu radu. Stoga je odgojila lijep broj bolničarki, koje su joj uistinu bile njezina desna ruka i kod gubavaca, i kod porodilja, i u sirotištu, i u staračkom domu, i kod pružanja pomoći ostalim bolesnicima i nemoćnicima.

Zbog te njezine nesebičnosti i požrtvovnosti narod ju je silno zavolio, a i ona je toliko zavolila te ljudje da se nikad nije od njih udaljavala. Dok su ostali misionari i misionarke polazili na zasluženi odmor u domovinu, ona se toga odrekla zbog svojih bolesnika i potrebnih. Ta nigdje uokolo nije bilo liječnika koji bi je zamjenio. Tek u posljednje vrijeme dobila je kao pomoć jednog mladog domaćeg liječnika.

Belgijski Kongo stekao je nezavisnost u lipnju 1960. godine, a nekoliko godina nakon toga promjenio je ime u Zair. Od te godine pa sve do 1965. sestra Miriam je u Malembi ostala sama s jednom sestrrom. Zbog pobune plemena Baluba mnogi su se misionari i misionarke sklonili na sigurnije mjesto, ali sestra Miriam nije htjela ostaviti svoje bolesnike. Ljudi su joj pokazali zahvalnost na taj način da su je danju i noću čuvali od pobunjenika.

Samo Gospodin Bog zna koliko je ona spasila dječjih života kad je zemlju poh-

ODO DVOJE SIROČADI PREZIVJET ĆE ZAHVALUJUCI
BRIZI I LJUBAVI SESTRE MIRIAM

dila glad. A sve moguće je poduzimala da dođe do potrebnih lijekova za svoje bolesnike.

Kad je 1982. godine Malembu i okolicu pohodila strašna bolest kolere, mnogo je ljudi umrlo, jer im je ta bolest bila nepoznata i nisu znali što im je činiti. Događalo se da su žrtve te bolesti umirale tek što su ih donijeli u bolnicu. Došli su prekasno. Trebalo je prilično vremena da ljudi shvate kako oboljelog moraju odmah odnijeti u bolnicu, jer mu se samo u tom slučaju može pomoći. Sestra Miriam je dan i noć provodila uz te jednike i spašavala ih je koliko je više mogla. Nažalost, nedostajali su joj potrebni lijekovi. Da je bilo više lijekova, bilo bi spašeno i mnogo više ljudskih života. To je bila uistinu upravo nadčovječja borba u kojoj se pokazala sva veličina te naše misionarke.

Tko bi mogao izbrojiti sve one koji su baš preko te nesebične i požrtvovne brige sestre Miriam za bolesnike našli put do Isusa Krista!

Da, sestra Miriam može uz svoj zlatni jubilej s punim pravom zapjevati »Tebe Bođa hvalimo!« A zaslужila je da je se tom zgodom sjete u svojim molitvama i žrtvama i prijatelji misija. A sigurno će joj najljepši dar za tu zgodu biti pomoći za njezine bolesnike, siročad, gubavce i nemoćnike.

Sestra Miriam, i urednik misijske rubrike *Glosnika* čestita Vam Vaš zlatni jubilej redovničkog života i želi Vam obilje milosti od Gospodina da uzmognete još mnogo suzu otrti, još mnugu ranu zaliječiti, još mnogi život spasiti.

Juraj GUSIĆ

Sadržaj dosadašnjeg dijela: Iz Kine je u Koreju dospijela knjiga »Vjera Nebeskoga Kralja«. Nju je dobio u ruke učenjak Piki. On je u društvu svojih prijatelja proučava i svi se odusevljavaju za njezinu nauku. No da nešto više o toj nauci saznaju, pomaže im Piki-jev sin Ri, koji je kao član kraljevskog poslanstva dospio u kineski grad Peking. Tu on pronađe katoličkog biskupa. Taj ga je poučio u vjeri i krstiju. Na povratku kući mlađi Ri pouči u kršćanskoj vjeri svog oca i njegove prijatelje i krstih ih. Nakon toga su oni postali pravi misionari u svojoj domovini. Broj kršćana iz dana u dan raste. Ali nemaju svećenika ...

PISMO POSLANO U RIM

Nakon šest godina progona koreanski kršćani nisu znali kako da si drukčije pomognu nego da se pismom obrate na Rim. Pisali su papi Piju VII. potresno pismo u kojem iznose svoje nevolje. Između ostalog su pisali i ovo:

„Franjo, zajedno s ostalim kršćanima, šalje ovo pismo vrhovnoj glavi cijele Crkve, uzvišenom ocu. U našim povijesnim knjigama čitamo da je Evangeliye stiglo do dajudaljenijih zemalja. Međutim, zaboraviše na nas u ovom kutu zemlje. Samo naša zemlja čam u tami. Neka, dakle, Sveti Otar pošalje misionare koji će nam navijestiti milosti i zasluge Isusa, našega Spasitelja, kako bi naše duše postale slobodne i oslobođene od briga te da se sveto ime Božje uzmognе častiti i ovdje i po cijelom svijetu.“

To pismo sastavili su ljudi koji su duboko proživljavali svoje kršćanstvo. No, način, Papa im nije mogao pomoći, jer se Crkva nalazila u nevolji i u samoj Evropi. I tu je trebalo svećenika, a nije ih bilo. Ni iz Pekingu nije mogao nitko doći.

U to isto vrijeme na stotine koreanskih kršćana položilo je život za svoju vjeru. Godine 1825. šalju oni i drugo pismo u Rim. Tad se Papa obrati s molbom na Društvo za vanjske misije u Parizu. Za tu misiju određen je Bartolomej Brugière (Brizier). Bio je posvećen za biskupa, a Papa mu povjeri cijelu Koreju imenovanju ga apostolskim vikarom. S njim je krenuo na put i svećenik Maubant (Maban), čovjek veoma hrabar, smi-

on, izdržljiv i pobožan. Dogovorili su se da će se sastati u jednom pograničnom koreanskom gradu. Putovali su odijeljeno kao kakvi pustolovi kroz zabranjene kineske pokrajine. Godine 1835. sastali su se pred koreanskim granicom. No sad je trebalo naći način kako će se prebaciti u Koreju.

PRODOR U KOREJU

Nije bilo lako prodrijeti u Koreju. Ta svatko tko bi ih susreo lako je mogao vidjeti da to nisu Koreanci te ih je mogao odmah prijaviti koreanskim vlastima. Oni su sve svoje pouzdanje stavili u Boga.

7. listopada 1835. krenu oni prema Koreji. Najprije je pošao biskup Brugière, a nakon nekoliko dana i otac Maubant. To su učinili zato da ne pobude kakvu sumnju. No dva tjedna nakon što su se rastali, dobio je otac Maubant žalosnu vijest da se biskup teško razbolio prije nego što je stigao do korejske granice i da je umro. Sad ostade on sam, no to ga nije slomilo. Volja je Božja da on sam podje u Koreju. Odluči odmah krenuti na put prema granici i da je pokuša prijeći. Na drugoj strani granice kršćani su očekivali biskupa, pa će ih tako tamu naći i predstaviti će im se.

Zvijezde su mirno treperile na nebeskom svodu, dok se misionar u protinji trojice koreanskih kršćana 12. siječnja 1836. šuljao potajnim putelicima oko mandžurske pogranične postaje. Pred njima se prostire golema pusta ravnica. Nalaze se, naime, na pograničnom području koje dijeli Koreju od Mandžurije. Još su jedan sat daleko od rijeke Yule. S one strane rijeke nalazi se grad Wiju. Njega ne mogu zaobići, a dobro znađu da je pogranična kontrola veoma oštra. Svatko tko prolazi kroz grad mora pokazati propusnicu i reći kamo i zašto putuje, a stražari će ga temeljito pretražiti. Stoga se putnici moraju dobro pripremiti za prijelaz preko granice. Teško da bi uopće i mogli prijeći granicu da im nije pomogao jedan koreanski običaj. Ako, naime, Koreancac tuge je za nekim, onda nosi dugo žuto odijelo koje mu seže do zemlje. Na glavi nosi zvonoliki šešir sa širokim obodom, koji pokriva gotovo čitavo lice.

(Nastavlja se)

Uz posljednji ispráaj majke Berte

Odlazeći s ovog svijeta, svaki čovjek ostavlja za sobom svoju sliku koju je slikao cijelog svog života. Tako u je sliku o sebi ostavila i majka Berta, mama o. Josipa Antolovića, Isusovca. Preminula je 8. ožujka ove godine u Bistrincima, župa Belišće. O njezinu liku moglo bi se mnogo napisati, a sve opet najkraće ovako sažeti: Znala je raditi, moliti i svoj križ nositi.

Godinama je bolovala te je pravo čudo što je i tako dugo živjela. Njezin je liječnik tvrdio da živi samo po molitvama svoga sina svećenika. Zbog silnih patnja koje je podnosiла liječnik je poručio sinu: »Molite, da je dragi Bog uzme!« U svim svojim patnjama nije se nikad tužila. Znala bi samo reći: »Bit će bolje kad budem u grobu.« Posljednjih je godina još više onemoćala. Kad god ste je posjetili, našli bi je kako sklopiljenih ruku moli krunicu, a kraj sebe je imala i molitvenik. Na stolu je uvijek imala Glasnik Srca Isusova i Marijina kao svoje duhovno štivo. Pratila je i Glas konciš i drugi vjerski tisk. Kad joj je sin ponudio bolji smještaj, ali izvan njezine skromne kuće u kojoj je sama živjela, nije prihvatile. Voljela je ostati u svojoj skromnosti i živjeti s uspomenama iz proteklog života koji se vidno trošio. Tu

ju je posjećivao njezin sin svećenik, svećenici iz Belišća, časne sestre, suseljani, ali i neki crkveni velikodostojnici. Neosredno pred smrt primila je sv. Prijestolju koju joj je donio župnik iz Belišća o. Stanko.

Obitelj Antolović iz Bistrinaca zapamtila sam već pred trideset godina. Tada je Berta vodila brigu za dvije majke: svoju i muževljevu. Uza svu brigu oko poslova u polju i domaćinstvu nije ih nikada zapustila. Uvijek su osjetile njezinu skrb i ljubav. Samo nekoliko godina poslije smrti tih starica, umro je i Bertin muž Josip. Tada je ostala sama sa svojom bolesću, ali i s velikim pouzdanjem u Svetišnjeg. Rodila je tri sina. Jedan je umro još kao sasvim nejako dijete, drugi je nestao u ratu, a trećeg je velikodušno poklonila Bogu, tako je zajedno sa svojim mužem znala da neće imati tko naslijediti ni dobro seosko stanje, ni plodno slavonsko polje, ni razigrane vrance. Budućnost se tada mogla prepustiti samo Božjoj Provvidnosti, i Berta je tako postupila. Unazad nekoliko godina, kad već zlostava nije mogla raditi, poklonila je svoje zemlje društvenom sektoru, jer bi greshota bila da plodna hrvatska i slavonska granica stoji neobradena, a toliki gladuju za kruhom.

Dobrota majke Berte, pročišćena velikim patnjama, sjala je iz njezinih očiju i kad su se gasila. Na posljednji ispráaj sabralo se puno ljudi, znanaca i prijatelja, svećenika i časnih sestara. Bilo je dirljivo gledati kako ljudi klečeći na vratima svojih kuća molitvom ispráaju sprovodnu povorku. Sprovod je vodio župnik iz Belišća, o. Stanko uz pratnju o. Mirka i o. Mikule. Kod groba se od pokojnice posebnim govorom oprostio župnik, zatim prečaeni g. Bešlić u ime dakovackog biskupa monsinjora Ćirila Kosa i o. Zvonimira Gutal u ime Družbe Isusove kojoj pripada i Bertin sin Josip. Belišćanski zbor otpjevao je »Bliže o Bože moji», a u crkvi je pod misom govorio o. Marko Matić provincijal Isusovaca. Tako je dužni ispráaj dobila majka koja je sav svoj život i rad, molitve i patnje prikazala za Katoličku Crkvu, za svetog Oca papu, za naše svećenike i za mir u svijetu. To je njezina slika nakon nje.

Vera IVEKOVIĆ

O. MARKO MATIĆ, PROVINCIJAL
ISUSOVACA I O. JOSIP (pokojničin
sin) NA SPROVODU

KAMO?

Štovatelji svetog Leopolda Mandića!

**Kriste, kamo da pođem?
O, Kriste, kuda da pođem?
Koliko puta treba
da mi se nametne to pitanje,
i koliko puta već ta molba
nikla je u dubini srca mogao!**

**U jednom kutku malene sobe
upaljeno je svjetlo.
Ono želi da osvijeti
čitavu sobicu,
želi da prodre i izvan nje,
da svoju svjetlost dijeli,
ljubavlju toploam zagrije
svjet cijeli.**

**U jednom kutku moga srca
upaljeno je svjetlo.
Ono plamti velikim sjajem!
Neka gori i plamti,
i nikada se ne utrne plam,
neka se nikada ne ugasi
to svjetlo što mi daje
SMISAO ŽIVOTA!**

**Ali plam tog svjetla
želi uvijek dalje
od malenog kutka srca,
želi obasjati sav prostor.**

**Neka mi izgori srce
u vatri LJUBAVI ŽIVE,
neka ga pročisti Ljubav,
da bude sposobno ljubiti.**

**Kamo da podem, Kriste?
Kamo?
-Ako hoćeš, podi za mnom!**

**Osmoškolka
Novigrad na Dobri**

U Slavonskoj Požegi gdje su poslije rata bolji život potražili mnogi katolici iz Hercegovine, Bosne, Like i drugih krajeva, osnovana je nova župa već pred osam godina. Od početka se sretala s velikim problemima, jer se svako dobro samo s mukom probija, da tako na njemu bude znak Kristova kriza.

Skupština Općine Slavonske Požega odredila je lokaciju, izdala dozvolu za gradnju, i u svetoj godini Otkupljenja, u kojoj je i otac Leopold Bogdan Mandić proglašen svetim, počela je gradnja. Nije to nikakav preuzetan čin. To je čin vjere i nade, povjerenje u solidarnost svih naših kršćanskih vjernika i ljudi dobre volje, a nadasve štovatelja

oca Leopolda. Oni se ne stide moliti, i zato župnik uime župe piše:

-Kucamo i na vaša srca s molbom za pomoć. Zahvalni smo i za najmanji dar, jer i najmanji dar u ovim prilikama je velik.

U skromnom Leopoldovom svetištu, zasad je to obična obiteljska kućica, svakog se prvog petka u mjesecu služi sveta Misa za dobročinitelje. Darove možete slati poštanskom uputnicom na adresu: Župski centar sv. Leopolda „Mandića“ Pavla Radića 36, 55300 Slavonska Požega. Ili također: Kreditna banka Slavonska Požega, Žiro-račun broj 34200-620-039575-7

Velika hvala svima!

**Vjekoslav MARIĆ, župnik,
i župljani**

ŽUPSKI CENTAR LEOPOLDA MANDIĆA

**SLAVONSKA POŽEGA
Pavla Radića 36**

Oglas

KNJIGE

SVAGDANJE ZGODE I NE-ZGODE - napisao mons. Ivan Vlašić (120 stranica - 250 d). To je posljednja knjiga nedavno preminulog pisca pučkih duhovnih knjiga, koji na svoj uobičajeni, vredni i laki način progovara i ovdje o raznim pitanjima kršćaninova života.

MARIJA MAJKA, napisao Celestin Tomić (128 stranica - 300 d). Knjiga je objavljena u povodu jubileja Marije Bistrice (na što podsjeća i naslovna stranica). Pisac na biblijski način prikazuje život Majke Božje. Knjiga može korisno poslužiti za duhovno čitanje i za svibanska razmatranja.

Obje knjige mogu se nabaviti u Upravi Veritasa - Miškinina 31 - 41000 ZAGREB

JUKIĆ - Novi dvobroj 613/14) istoimenog zbornika. - Cijena 300 d. - Teme su zanimljive i privlačne ne samo za teološki izobraženog čitatelja nego i za svakog tko je istinski zainteresiran za teološke, filozofske, povijesne ili književne teme. - Narudžbe: Uredništvo zbornika JUKIĆ, Aleja Branka Buića 111 - 71000 SARAJEVO

ZATVOR BEZ ZIDOVА, napisalo Renata Sprung. Preveo fra Vjenceslav Glibotić. Narudžbe: List MARIJA, trg Gaje Bulata 3, 58000 SPLIT.

Andrej Novak: **PAPA KAROL WOJTYLA** - politički portret i biografija. Prevedeno sa slovenskog, izdanje »Cankarjeva založba« - Ljubljana i Zagreb.

Autoru se kao dopisniku

u Rimu pružila mogućnost da više godina neposrednije promatra papino djelovanje i uopće događanja u Vatikanu. Plod je toga ova vrijedna i lako čitljiva knjiga... napisana vrlo živo, s mnoga zanimljivih zapožanja i podataka, koji čitaocu doju dovoljnu osnovu za samostalno zaključivanje i razumijevanje ovoga pape, koji je - bez obzira na to kako ga ocjenjujemo - nedvojbeno jedna od najstaknutijih ličnosti našeg vremena...« (Franc Roman u Ljubljanskom »Dnevniku«). Cijena 900 d. Narudžbe: »Cankarjeva založba«, Izdavačka jedinica Zagreb, Ilica 26/II i na telefon (041) 432-325.

Kod Kršćanske sadašnjosti možete naručiti slijedeće knjige:

HEIDI, Johanna Spyri. Cijena 640 d. - Više od stotinu godina uviјek iznova preiskavano i čitana knjiga širom svijeta, na najrazličitijim jezicima i obradama, od albuma - slikovnica do stripa i filma.

ŠTAKA I ŠTAKICA, Gudrun Pausewang. Cijena 240 d. Priča koja djecu uči humanosti.

EUHARISTIJA I NJEZINA POVIJEST. Cijena 680 d. Tvrđi uvez, sve u bojama. Ova je knjiga zamišljena kao pomogalo za euharistijski pastoral. Namjenjena je prije svega mladima, ali i svima drugima kojima je do zrelosti vjere.

BIBLIA I NJEZINA POVIJEST. Ilustrirana priručna enciklopedija u sedam svezaka, Iz tiska izšlo 5 svezaka: 1,

STVARANJE, 2. PATRIJARSÍ I MOJSIJE, 3. U OBEĆANOJ ZEMLJI, 4. KRALJEVI I PROROCI, 6. ISUS KRIST. - Iscrpan prikaz koji omogućuje povjesno, književno i religiozno upoznavanje Biblije i njezina svijeta.

PSIHOANALIZA LJUBAVI, Ignace Lepp. - Cijena 440 d. - U ovom su djelu proučeni svi oblici i nijanse čovjekove osjećajnosti; stoga će ono osobito dobro doći roditeljima i odgojiteljima, a potaknut će i obogatiti svakoga obrazovanog čovjeka.

CIRILOMETODSKA IDEJA I SVETOSAVLJE, napisao Gert van Dartel, Nizozemac, teolog specijalist ekumenske teologije u Zagrebu. - Cijena 220 d.

Fra Josip Markušić: **ZBORNIK**. - Cijena 800 d. - Zbornik radova sa simpozija u povodu 100. obljetnice rođenja fra Josipa Markušića.

J. Marinov: **OPROŠTAJ JURAJA KRIŽANIĆA I BOGDAN LEOPOLD MANDIĆ**, dvije scenske slike. - Pogodno za manje dramske skupine. - Cijena 100 d.

LIUDIMA PRIJATELJ. SVETI LEOPOLD MANDIĆ, Pietro E. Bernardi. - Cijena: tvrdi uvez 800 d., meki 640 d. Ovo je nojnajvie (peto) hrvatsko izdanje. Priedio ga je i dokumentacijski dopunio Nikola S. Novak, kapucin.

BISTRICA 84. MARANATHA. Cijena 600 d. - Komplet od tri kazete za Nacionalni euharistijski kongres popraćen knjižicom tekstova uz kazete.

Narudžbe: **KRŠĆANSKA SADAŠNJOST** - Marulićev trg 14 - 41001 ZAGREB, pp 34

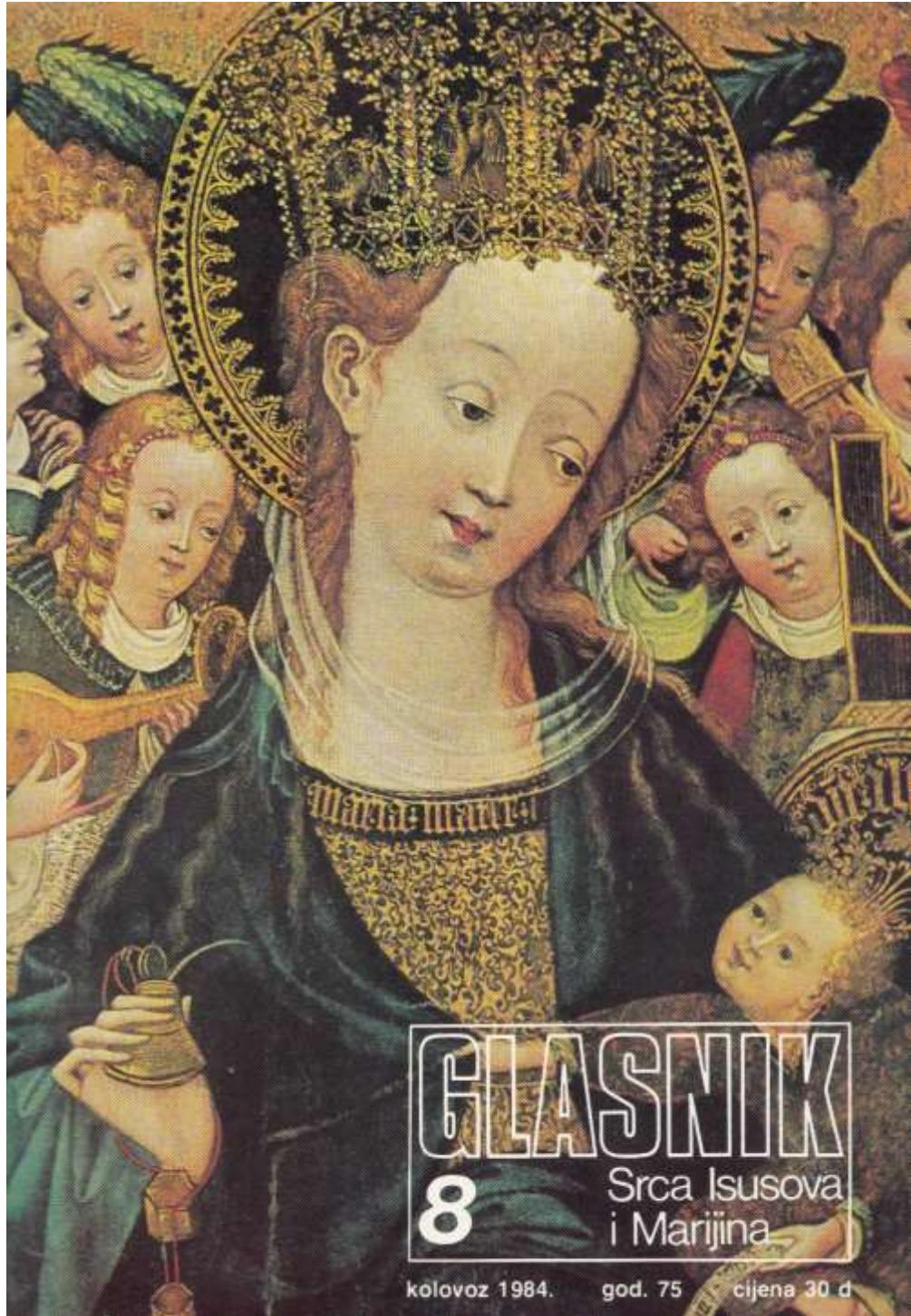
Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ... Kraljici Mira i sv. Antu na svim milostima i pomoći meni i mojoj obitelji. — Nevenka Marević
... Gospod od brze pomoći, sv. Valentini i biskupu Langu za sve milosti u mom životu. — Katica Perić, Gorjani
... sv. Josipu, sv. Leopoldu i svim zaštitnicima na svim primljenim milostima. — M. V., Mrkopalj
... Duhu Svetome, Kraljici mira i sv. Leopoldu za olakšanje boli. — Marija Danišić, Slikrevci
... za spašeni život u prometnoj nesreći. — Andelka Vulin, Pakoštane
... sv. Nikoli Taveliću i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Mate S., Zepče
... sv. Leopoldu, Andelu čuvaru i Petru Barbariću na velikoj milosti ozdravljenja od teške bolesti. — M. Z., Gerovo
... Duhu Svetome i sv. Leopoldu za sve milosti. — Fanika Kornelutti, Brod Moravice
... i Gospod Lurdskoj za sretno položen ispit. — Studentica iz Vinkovaca
... za sve milosti, a napose što mi je unuk sretno položio vozački ispit. — S. Mauha, Delnice
... i Gospod Lurdskoj na svim milostima u životu. — B.
... i sv. Antunu na primljenim milostima. — A. K., Mrkopalj
... i svim svetima na uspjeloj operaciji, uspjehu u školi i za pristanak na vjenčanje u crkvi. D. S.
... sv. Leopoldu i biskupu Langu za primljene milosti. — S. I. I.
... sv. Josipu, sv. Ivantu Vianney-u i svima svetima za primljene milosti. — Daroslav Petar Božić, Svinjarevci
... i sv. Antunu za sretnu operaciju i za zdravlje. — Mirko Zlatarić
... i Gospod od brze pomoći za primljene milosti. — C. Š., Oriovac
... sv. Ani i svima svetima za kćerkin sretan porod i za sve milosti. — Anica Šop, Rijeka
... Mariji Pomoćnici, sv. Tereziji i svima svetima za sinovu sretnu operaciju i za sve milosti što sam ih primila kroz 83 godine života. — Marija Kubalek, Pakrac
... za zdravlje i za udijeljene milosti. — M. B., Kučice
... i sv. Josipu za primljene milosti uz preporuku za zdravlje roditelja. — Obitelj Marković
... Presv. Trojstvu, Gospod od brze pomoći i svima svetima za uslišane molitve. — M. V., Obrovnica
... Gospod od siromaha i sv. Leopoldu za primljene milosti. — R. E., Adžamovci
... i Gospod Žalosnoj na uslišanoj molbi. — Jana Katalinić, Drenovci
... i Gospod od brze pomoći za uslišanu molbu. — R. A., Kupina
... i sv. Leopoldu na primljenim milostima, uz preporuku za vjeru moje djece. — Marija M., Mali Lošinj
... Gospod od brze pomoći, sv. Josipu i sv. Antoniju za uspjeh teške operacije moga zeta. — Majka, Podr. Sesvete
... i sv. Antonu za zdravlje i za pomoći u kući. — N. N., Podr. Sesvete
... Gospod Lurdskoj, sv. Leopoldu i biskupu Langu za ozdravljenje. — Ana Kurtović, Sesv. Kraljevec
... Gospod Lurdskoj i sv. Leopoldu za primljene milosti. —
... sv. Josipu, sv. Leopoldu i Petru Barbariću na svim primljenim milostima. — M. V., Mrkopalj
... sv. Leopoldu, sv. Nikoli i sv. Antu za veliku milost. — Obitelj Božić, Vareš
... i svima svetima za sve primljene milosti. — Ljubica Fržin, Zagreb
... sv. Josipu i sv. Leopoldu za primljene milosti. Mara Katavić, Krešev
... i sv. Leopoldu za uslišanu molbu. — Ana Krčelić, Zdenci
... i svim zaštitnicima za ozdravljenje triju bolesnika i na zaposlenju moje djece. — Ana Mačić, Jankovići
... Presv. Trojstvu, dušama u čistilištu i svim svetim zaštitnicima za ozdravljenje i za veliku milost. — Roža Dukić, Zaton
... na primljenim milostima. — J. I., Retkovići

PREPORUCUJEMO SE I NADALJE
NJIHOVOJ ZASTITI

GLASNIK

8

Srca Isusova
i Marijina

kolovoz 1984.

god. 75

cijena 30 d

KRALJICE ANDELA, MOLI ZA
NASI

PRIRODA JE DJELO BOŽJIH
RUKU, DJECA SU DJELO
BOŽJEGA SRCA

Zdravo Djevo, djeva slavo

Zdravo, Djevo, djeva slavo,
našeg Spasa Majko, zdravo!
Zvijezdo mora zvana pravo,
Zvijezdo neprevarljiva!

Ti od rajske rose sveta,
bijela poput ljljan-cvijeta,
dade za spas svega svijeta
novim putem novi Cvijet!

Sin, sa Ocem jedno što je,
u tijelo se skrio twoje
i tu čovjek postao je
tvójim krilom obuzet.

Marijo, o radi tvoga
silnog blaga duhovnoga
dignuta si ti od Boga
nad korove andela.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

Izdaće: Hrvatska pokrajinska Družba Isusova. — Glavni i odgovorni urednik Valentin Mikloubušec. Uredničko vijeće: Josip Antolić, Pero Bulat, Jurej Čušić, Mira Jurčić, Stjepan Kuzmić, Valentin Mikloubušec i Matko Rusa. Likovno-grafička oprema: Ivo Vrvarić. — Tehnički urednik: Miro Jurčić. — Adressa upravnštva i uprave: Palmotićeva 31, 41001 Zagreb, pp 689, telefon (041) 434-7140. — Tisk: »Plamen«, Slavonski Brod. — Cijena prijedlognog broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne naručiće od deset primjeraka novčice dobivaju 10 posto popusta. — Pretplatu saljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 689. — Poštarna plaćena u gotovom. — Rekoplakat ne vraćamo.

Urednikova riječ

Ovo će ljetno ostati zapamćeno po čestim kišama. Premda srpanj odniče, sunce nikako da zapeče. Lako bezbržnim decima! Oko njihovih knjiga pauci pletu mreže, ali oko polja, gdje raste kruh, obilaze zabrinuti seljaci: Nema sunca da se kukuruz razvije, da žito sazrije, da se jagode zacrvene, jabuke zarumene. No, nitko ne zna neće li već sutra sunce zapeći i donijeti dugotrajanu sušu i novu muku. Mnogo je toga nepredvidivo! Mi ipak ne gubimo nadu. Ima i onih koji trpe na drugi način, ali ne susstaju. Tatjana Goričeva priповijeda o stradanjima vjernika u Rusiji, ali se na njima obistinjuje jedno: što se cijeni to se i plaća, — radom, trudom, znojem, pa i krvljom. Tješi nas istina da su nam imena zapisana u strpljivo, velikodušno i neiscrpljivo Srce našega Boga Isusa Krista. I Marija je mnogo prepatila, ali je ništa nije moglo slomiti. Ukorijenjena u Bogu, postala je i nama ime nade.

Marija i Euharistija su pred nama ovog mjeseca kao malokad. To je zbog blagdana njezina Uznesenja i zbog neposredne priprave na Nacionalni euharistijski kongres (NEK) u Mariji Bistrici. Ipak se sav život ne iscrpljuje u tim slavlјima, pa se ni Glasnik ne posvećuje samo tim temama, premda su one od iznimne vrijednosti i značenja. U njemu možete čitati i o pastoralu inozemnih turista na Jadranu, o pohvali časnih sestrara u Poljskoj, o »trubaduru vjere« koji je prošao svoju »Golgotu«, ali je sačuvao vjeru. Reportaža nas vodi Gospi od Stupa u Sarajevo. Damir Topić piše o nekulturi i grijehu psovke, koja je uvreda i psima; S. Kuzmić nastavlja svoja razmišljanja o Kristovu pozivu u njegovu službu, priča opisuje borbu »jeftine djevojke« za novi život; misije nas vode po Indiji, S. Vuković govori o našoj djevojci u dalekoj Australiji. Rastepeno ljetno traži mnogovrsno štivo, i Glasnik vam ga pruža za duhovno osvježenje.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. KOLOVOZ 1984. BR. 8

SADRŽAJ

HVALA NA PISMU	— — — — —	256	
ISKUSTVA TATJANE GORIČEVE,			
S. Bošnjak	— — — — —	258	
-SVAGDANJI KRUH- OBRAĆENICE,	S. Bošnjak	— — — — —	259
STRPLJIV, VELIKODUŠAN, NE- ISCRPLJIV, S. Cetinić	— — — — —	260	
MARIJA JOJ JE IME, R. Grgec	— — — — —	262	
EUHARISTIJA I OBITELJ, J. Antolović	— — — — —	263	
PASTORAL NA JADRANU, A. Š.	— — — — —	264	
PRIZNANJE ČASNIM SESTRAMA	— — — — —	265	
EUHARISTIJA JE ŽRTVA NOVE PASHE, R. Brajčić	— — — — —	266	
UMRO -TRUBADUR VJERE-, M. Nikolić	— — — — —	268	
BISKUPI I ISPOVIJED, S. Bošnjak	— — — — —	269	
EUHARISTIJSKI KONGRES U SA- RAJEVU, P. Ribinski	— — — — —	270	
PSOVKA JE UVREDA I PSIMA, D. Topić	— — — — —	272	
POZIV APOSTOLA I OSTALIH UČENIKA, S. Kuzmić	— — — — —	274	
PUT DO NOVOG SUNCA, A. Vidovečki	— — — — —	276	
DUHOVNA ZVANJA U MO- ZAMBIKU, M. Rusan	— — — — —	278	
JUBILEJ U BOŠONTIJU, A. Gabrić	— — — — —	279	
SVEĆANOSTI U GAIBIRI, S. Mu- žić	— — — — —	280	
ZLATNI JUBILEJ S. FRANCISKE KSAVERIJE, J. Gusić	— — — — —	281	
POBJEDNICI SMRTI	— — — — —	283	
U RAJ PO DIPLOMU ZRELOSTI, S. Vuković	— — — — —	284	
OGLASI	— — — — —	287	
ZAVHALNICE	— — — — —		

Hvala na pisanju

DRAGI UREDNIČKI

Javljam vam se prvi puta i do sada nisam nikome pisala o svojim problemima. Moji su problemi ogromni, ili ih ja bar takvima doživljava.

Odnos moje majke prema meni natjerao me da vam pišem i zatražim pomoć. Naime, živim u dosta imućnoj obitelji i imam sve što mi je potrebno, samo mi nedostaje ono najvažnije – ljubav, bar u nekim trenucima. Mama je ponekad jako nježna i dobra, a drugi put se prema meni odnosi kao da sam joj neprijatelj. U takvim trenucima govori mi pogrdne riječi, naziva me takvima izrazima koje prava mojka ne bi smjela o svojoj kćerki ni pomisliti, a kamoli je tako i nazivati. Govori mi da sam k.... i da će se prodavati po ulicama kad jednom odem iz svog mesta. Od nje čujem na svoj račun toliko pogrdnih riječi, da mi se čini kao da me ona uopće ne voli, a ja nju unatoč svemu tome volim; tā, majka mi je. Ipak se ponekad pitam da li je dostojna da je i dalje volim?

Drugi problem koji me silno muči, jesu izlasci. Subotom, naime, kada sve moje kolegice odu u disco ili kino, ja moram sjediti u kući. Pokušala sam o tome razgovarati s momom koja me ne pušta, ali je ona uvijek završavala s tim da »ženske ne idu u prelo«, »valjda bi išla prelit«, i slično.

Ja imam 19 godina i dovoljno sam zrela da sama brinem za sebe. Znam da se

svijet neće srušiti ako me ne pušta van, ali bi ponekad ipak bilo dobro da izadem.

Osim toga, ludo volim jednog dečka, koji isto tako voli mene. Ali što nam koristi što se volimo, kad se uopće ne možemo vidjeti. Ja sam i prije imala pokojeg dečka, i vidali smo se bar kad smo išli u školu. Ali sada, kao da se sve okrenulo protiv meni Iz dana u dan sve više osjećam osamljenost, sve više patim, i čini mi se kao da me više uopće nitko ne voli.

Pomozite mi barem vi sajetom! I ne samo meni, nego i mnogim drugim djevojkama koje se nalaze u sličnim prilikama. Savjetujte mi, što da činim s roditeljima, a poglavito s momom! Kako prosudjujete njen odnos prema meni? Što se to s njom dešava da mi govoriti tako grube riječi, a ja se osjećam samo kao nevin i nedužno stvorene. Kome dajete za pravo u pitanju subotnjih izlazaka – meni ili mame? I na kraju, napišite da li je grijeh imati dečko u 17. godini, ako djevojka ipak nema namjeru s njim stupiti u brak. Unaprijed zahvaljujem i srdačno pozdravljam!

•VALENTINA•
iz Perušića

TEŠKO JE BITI SUDAC

Teško je odvagnuti »pravdu« između tebe, Valentina, i tvoje mame, pogotovo ako bi ta »pravda«, kako bi ti sama htjela, moralta vrijediti i za mnoge druge djevojke

koje se muče istim ili sličnim problemima. Život ne poznaje »šablonu«, i svaki je slučaj savsim drugačiji pa treba i svaki napose rješavati. Ja sam uvjeren da djevojka s 19 godina, pa još inteligentna i dobro odgojena kao što si ti, sama ima odgovore na ta pitanja, ali joj možda zbog pomanjkanja vlastitog iskustva manjka i potrebitna sigurnost. Ja osobno mislim da mlađi ljudi današnjice doživljavaju mnoge probleme i trpe štetu zbog toga što su, počev od vrtića pa do braka, skoro isključivo u krugu svojih vršnjaka, jednako »neiskusnih«. Odatle možda i ta nesigurnost uza svu želju da vam nitko ne »solje« pamet. A sad idemo redom s vama pitanjima:

Mama – nekad nježna, nekad gruba – zaista loše čini ako svoju kćerku naziva ružnim izrazima. Nije li to možda znak njezine vlastite nesređenosti, neodgojenosti, primitivizma? Bi li ona bila takva da je imala više dečaka, a ne samo tebe? Žali li možda sama za nekom prošlošću: ili da je bila ono što tebi spočitava, ili joj je žao što to nije bila, ili pati od nerazboritog straha za svoju kćerku? To će najbolje znati ona sama! Ja te ovim ne želim nipošto potaknuti na sumnju o prošlosti tvoje mame, nego odgovaram i onima koje trpe kao i ti, a neki od ovih razloga može vrijediti. Kad sam jednu mamu onako izdaleka upozorio da joj se kćerka preslobodno druži s mlađicima, kratko mi je odgovorila: »Nek

ona uživa kad ja nisam mogla! A u čemu bi to njezina kćerka trebala uživati? Za čim to žali njezina mati?

Ja bih rekao da tvoja mama tebe ipak jako voli, ali je nerazborita i slab pedagog. Ti ipak na njezinu primjeru uči kojih se pogrešaka moraš sama u životu čuvati, osobito u odnosu prema svojoj djeci. Dakako da ti nju moraš, unatoč njezinu ponapanju, iskreno poštivati. Tā, mama ti je, i druge materе osim nje nemaš!

Drugi tvoj problem su slobodni izlasci. Ako društvo u koje bi išla nije pokvareno, a u obitelji te ne veže neki važniji posao, mama bi te zaista mogla i morala pustiti. Njezinu tvrdcu nemoj, ipak, svladavati grubim prkosom. Radije je opet i opet pitaj da ti objasni svoj stav. Ako ti ga ne zna ili ne može objasniti, a ti imaš 19 godina, idi u društvo, makar se mama tome protivila. Tada je na tebi da dokazeš ono što u pismu tvrdiš: »dovoljno sam zrela da se brinem sama za sebe!«

Treće je pitanje dečko kojeg »ludo voliš«, a isto tako i on tebe. Neka to samo ne bude ludo, i neka ne završi ludol i u tom ćeš opet morati dokazati da si »dovoljno zrela da se brineš sama za sebe«. Ipak ti napominjem, što vjerojatno i sama slutiš, da drugačije »voliš« ti, a drugačije »voliš« dečko. Zato sama sebi odgovori kamo te vodi ta »luda zaljubljenost«?! Hoće li se i kod tebe i kod njega naći dovoljno pameti, da svoju »ludu zaljubljenost« dovedete do zrele ljubavi koja će usrećiti vas jedno po

drugom, a vašu djecu povama obojima? To ne dolazi samo po sebi, nego jedino ustrajnim samoodgojem, i vašim druženjem uz poštovanje vlastite savjesti i tuđe časti i osobnosti!

Time sam bar donekle odgovorio na tvoja tri bitna pitanja. Ono četvrto, o dečku u 17. godini s kojim djevojka ipak ne kani u brak, riješi sama, odgovorivši sama sebi na pitanje što to uopće znači »imat« dečka? Imati ga kao školskog kolegu, prijatelja -na otvorenem-, bez intimnosti, to bi islo. Nešto preko toga -ne bi islo-, premda su djevojke u 17. godini »ludo zacopane«. Jedno si ipak prešutjela: Što je s tvojim tatom? Zar u tvojem odgoju i u životu tvoje obitelji on ne igra nikakvu ulogu da ga ne spominješ?

Valentina, ako s ovim odgovorima nisi zadovoljna, bilo ti, bilo neka druga »Valentina«, javi se opet, ali napiši zašto nisi zadovoljna. Obrazloži svoj stav! A bilo bi zgodno da ti odgovore tvoji vršnjaci ili vršnjakinje, ili neka mama koja ima kćerku tvojih godina!

UREDNIK

Novi telefonski brojevi

Z A G R E B
Palmotićeva 31

»GLASNIK«
(041) 434-710

PROVINCIJALAT
(041) 435-154

REZIDENCIJA
Palmotićeva 33
(041) 433-362

NA ADRESI GLASNIKA NARUČITE KNJIGU: »SRCE ISUSOVO SPASENJE SVIJETA«. CIJENA JE 300 DINARA. TIH 30 RAZMATRANJA B. HÄRINGA UVODI VAS U MISTERIJ BOGORODICE LJUDIMA!

Upozorenje

LJEPPO MOLIMO VLČ. GOSPODU ZUPNIKE I POVJERENIKE KOJI IMAJU DUGIZ PROŠLE GODINE, ILI NIJSU JOŠ NIŠTA UPLATILI ZA GLASNIK U OVOJ GODINI, DA TO ŠTO PRIJE UCINE, KAKO IM NE BISMORALI PONOVNO PISATI, KAD SMO TO VEĆ JEDNOM UCINILI.

Iskustva Tatjane Goričeve

Ruska profesorica Tatjana Goričeva, u mladosti ateistkinja, obratila se na kršćanstvo. U Lenjingradu je osnovala seminar na kojem se sakupljaju obraćenici, i osnovala društvo za žene pod imenom »Maria«. Zbog takvog djelovanja protjerana je iz svoje zemlje i od 1980. godine živi u Parizu. Kao osvjedočena vjernica drži predavanja, piše knjige i tako širi dobro oko sebe. Ove je godine izšla na njemačkom njezina knjižica u kojoj uspoređuje život na Iстоку i на Западу.

SAŠA, ORBAĆENIK, KAKVIH JE VIŠE

O jednom sudioniku na svom lenjingradskom Seminaru piše:

»Ovo je život Saše P. koji danas ne samo da čita Poslanice sv. Pavla, nego ih znade gotovo napamet. On svaki dan skuplja mlađe ljudje i pred njima čita Sv. Pismo, a onda o pročitanome raspravljuju. Goričeva veli da je deset godina poznavao Sašu. U školi bilo je prvorazredni dak, najbolji matematičar i priznati pjesnik. Kao dvadesetgodišnji mlađi, oduševljavao se Nietzscheom i Freudom. U dvadesetpetecoj godini ovlađao je njime alkohol te je skoro izgubio živce. Morao je u bolnicu. Rođen je i odgojen u ateističkom društvu. Bog za njega nije postojao, a ni kršćanstvo nije poznavao. Tek u bolnici je upoznao kršćanski život Kristovih sljedbenika. Pošto je odbacio alkohol i tjelesno se oporavio, počeo je razmišljati o svom budućem životu, a naročito o kršćanstvu i Isusu Kristu. Nakon ozdravljenja spremio se na krštenje s odlukom da će poput sv. Pavla slijediti Krista i širiti Evandelje, koliko god više uzmognе. Našao je svjetlo na putu svog života. Napustio je prijašnji način življjenja i uputio se stazom Evandela. Kristove riječi: »Ja sam Put, Istina i Život« postadoše mu geslom za budućnost.

Овакви обраћења има у Русiji mnogo, i to su mahom odrasli koji se krste. Mogla bih prikazati životni put mnogih koji su slični Saši. Ne samo da su se promijenili

u svojoj nutriti, nego se njihova duševna sreća odražava i na njihovu licu, na vanjskom životu, u njihovu apostolatu. Postaju svjetlo svijeta. Svijetle drugima da bi našli Krista!

Na Seminaru u Lenjingradu se sastaju pravoslavni i katolici, a dodu i anglostici. Od svojih katoličkih prijatelja prvi put smo saznali za ukazivanja Majke Kristove u Fatimi i za njezin navještaj o obraćenju Rusije, što nas je osobito obradovalo. Ali nas je to stavilo i pred zadatak: trebamo raditi da se taj Gospin navještaj što prije i ostvari. Mi smo odgovorni ako se on ne ispunii, jer ljudi moraju sudjelovati s Božjom milošću. O sudbinu kršćanstva u Rusiji ovisi sudbina cijelog svijeta!«

SUSRET SA »ZAPADNOM SLOBODOM«

Goričeva opisuje kako je 7. listopada 1980. stigla na Zapad i doživjela slobodu. »Sloboda je kao zrak: Počneš je cijeniti tek kad je izgubiš. Naskoro sam uvidjela da su i na Zapadu ljudi jedva slobodni. Duhovno rostvo steže i svijet Zapada. I tamo je zavladao nihilizam, samo na drugi način nego na Iстoku!«

Na željezničkom kolodvoru u Frankfurtu na Majni gledam na zidovima zgrada dva velika MM. Mora da znače nešto veoma značajno, da su neki znakovit simbol, pomislijem u sebi. Ipak pitam svoju prijateljicu za značenje. Dobijam odgovor da je to samo reklama za jedan šampanjac. Svuda gledam reklame o bezvrijednim stva-

rima. Samo reklame o Bogu, o vjeri, o duši, o smislu života, o Otkupljenju – ne vidim nigdje! Koliko sam mogla zapaziti, o tim se stvarima javno ne govori. Čak se i svećenici ustručavaju govoriti o Bogu i zagrobnom životu.“

PRAVI ZABAVLJAČ

Nedavno se u jednom nječkom selu organizirao izlet pod vodstvom svećenika, opisuje dalje Goričeva. Svećenik je bio mlađ, veseljak, pravi sportski tip. Dva dana bilo je s nama u autobusu, i stalno je govorio u želji da nas zabavi. A govorio je o svemu i svačemu: najviše o zrakoplovima, raznim letjelicama, nogometu, o izborima, o jelu i piću i o ljepotama prirode. Mnogo se smijao i nastojao nas razveseliti. Pravi zabavljač!

Na povratku sam ga upitala:

„Zašto kroz cijelo vrijeme putovanja niste rekli nijedne riječi o Bogu, o duši, o životu nakon smrti...?“ Odgovorio mi je: „Kad bih počeo govoriti o tim stvarima, svi bi me ostavili, i ostao bih potpuno sam.“ «Osamlijenost nije nikakav grijeh», odgovorila sam mu.

U sebi sam mislila da nije istina da bi ga ljudi ostavili ako bi im progovorio o Bogu, jer kad sam ja govorila ljudima o obraćenicima u Rusiji, svi su me pažljivo slušali i molili da im još više o tome govorim. Govorila sam im i o našoj Crkvi, o molitvi, a sve to ne ide bez Boga, pa me ipak nisu napustili...

Srećko BOŠNJAK

»Svagdanji kruh« jedne obraćenice

Françoise Mallet-Joris, francuska spisateljica, obraćila se na katoličku vjeru u svojoj 22 godini. Ona piše da njezino obraćenje nije bio neki osjećajni preokret u životu. Sve je proteklo bez suza i iznenadnih rasvjetljjenja, što ipak ne znači bez milosti. Milost se daje svakome prema njegovoj naravi. Ona je došla do obraćenja razmišljanjem, na temelju čitanja i pisanja, potpuno razumskim putem.

Kad je došla do uvjerenja da se mora povezati s Bogom i živjeti u vjeri, počela je svaki dan moliti. Ona je nastojala moliti i prije obraćenja, već od svoje 15. godine, ali nakon obraćenja molitva joj postaje „kruh svagdanji“, a misa je za nju najvažnija molitva. Ona u molitvi zahvaljuje Bogu za sve dobro što ga je Bog, Isus Krist, učinio ljudima. Njezine dnevne molitve su stalne jer znade da je Isus preporučio stalnu molitvu svima da ne padnu u napast, u grijeh koji čovjeka otkida od Boga i Božjega života, od prisne povezanosti s Bogom.

Françoise zna i što su dnevne tjeskobe kad joj je molitva teška, ali ne odustaje od molitve. Uvijek joj je na pameti preporuka sv. Ja-

kova da u žalosti treba moliti... Imo dana kad se osjeća teško i kad ide na misu hladna kao kamen. Za takve zgodbe veli: „Dobro je da taj hladni kamen bude kod Kristova Žrtvenika, da se ugrije i nade snage za život, za životne tegobe.“ Svoju vjeru hrani čitanjem i razmatranjem. Drage su joj sve crkvene molitve, osobito Očenaš i Zdravomarijo. Sprijećila se s krunicom jer voli Kristovu Majku i nadahnjuće se njezinim životom. Kod Očenaša se najviše zadržava kod riječi: Sveti se ime tvorelj Sva stvorenja trebaju priznavati Boga, Stvoritelja i Oca. Ne moli samo za se i svoju obitelj, za svoje mnoge duševne i tjelesne potrebe, nego moli i za druge, jer svi su ljudi jedna obitelj, a Bog je svima Otač. Najviše moli da bude jaka u kušnjama. U napastima traži Božju rasvjetljenja, a manje moli za materijalne stvari. Uvijek zahvaljuje Bogu na daru vjere, na duhovnim dobrima, na milostima bez kojih čovjek ne može ni ljudski ni kršćanski pravo živjeti, dok ne ugleda Boga licem u lice.

Srećko BOŠNJAK

Srce Isusovo - izvor spasenja

Strpljiv, velikodušan, neiscrpljiv

Piše: Srećko CETINIĆ

SRCE ISUSOVO, STRPLJIVO I MNOCOGA MIOSRDA

«Jedno vam, ljubljeni, ne smije biti nepoznato: ne odustaje Gospodin od izvršenja obećanja, kako to neki misle, nego vas strpljivo podnosi jer neće da se itko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju!» (Usp. 2 Pt 3,8).

«Spor na srdžbu». U Kristovu ljudskom Srcu počesno su se gomilale i kovitale oblačine žalosti i gorčine, a potresali su Ga i potresi ogorčenosti. No, iz svega toga uvijek je izlazio jači i pripravniji da pomogne svima oko sebe. U sebi je posjedovao neiscrpivu moć Božanske i ljudske strpljivosti. Kao čovjek Isus je ovu čudesnu vrlinu savjesno i zauzeto gađao, pa ju je razvio do tolike savršenosti, da nam je neprestano pružao očite dokaze svoje strpljive dobroto.

«Milostiv je Gospodin i milosrdan!» Zbog toga je i Isus

sa svima bio strpljiv! Strpljiv je bio s narodom koji je prema Njemu znao biti neobazriv i zahtjevan preko granica mogućega! Strpljiv je Isus bio s farizejima i pismoznancima dok su Ga na svakom koraku uhadali i dvostrušnim pitanjima podmetali. Mu stupicu, izazivali Ga, klevetali Ga, omalovali Ga, nazivajući Ga suradnikom Bezelzebuba, poglavice zlih duhova, ne bi li Go, pošto-poto, što prije i uspješnije, izveli pred sud kao bogohulnika, zbog Njegove uporne tvrdnje: «Ja i Otac, jedno smo!»

Isus je, pogotovo bio strpljiv sa svojim učenicima i apostolima, iako su oni prema Njemu bili velo često bez razumijevanja i spore pameti za vjerovanje svega što su Proroci govorili, a od prvog dana svoga izabranja pa sve do časa svoga poslanja u Duhu Svetom, međusobno su bili zavidni, pohlepni za vlaštu i utjecaj-

jem, uza sav Isusov trogođišnji primjer i odgoj!

Iznad svega treba istaknuti da je Isus bio navlastito strpljiv s grješnicima. Njih je nedostizivom dobrotom strpljivo tražio, pozivao, prihvatao i poučavao, ili kao na primjer Judu, s ljubavlju opominjao!

SRCE ISUSOVO, BOGATO ZA SVE KOJI ZAZIVAJU TEBE

Vlastitim radom, s punim rodnim vremenom, Sv. Pavao, Apostol Narodâ, poticao je vjernike svih crkvenih zajednica da istinski uznastoje kako bi svoje materijalno blagostanje umnažali osobnim radom, a svoje duhovno bogatstvo, to «neprofazno blago u Nebu» stjecali pouzdanim moličvom i predanijim zalaganjem u službi bližnjega: «U svemu sam vam dao primjer da se tako treba truditi i pritjecati u pomoć nemoćnim te se sjetiti riječi Gospodina Isusa

koje On sam reče: »Blaženje je davati nego primati« (Dj 20,35).

Blaženstvo davanja, kako vidimo, dolazi nam s nebeskih visina i k njima nas zove! Darivanje je najosadržajnije svjedočanstvo Ljubljeno- noga učenika Ivana o svom Božanskom Učitelju Isusu: »Otec ljudi Sina i sve je predao Njemu u ruke« (Iv 3,35).

Nije li upravo to blaženstvo darivanja koje struji I-susovim bićem, onaj presudni pokretač Isusove neprekidne odlučnosti da ostane s nama sve do svršetka svijeta, da njegova radost bude u nama a naša radost da »bude potpuna«, po našem osobnom sudionistvu u Svetim Sakramentima, te po našem međusobnom okupljanju i zajedništvu »u njegovu Ime?

Stoga je On i nama omogućio da ljudi darivamo onim najdragocjenijim u sebi, srcem svojim: »Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim« (Mt 28,19)!

Bogat dobrotom O istinitosti ove tvrdnje 145. psalma nikada nije bilo dvojebe. Katkada, ipak stječemo dojam kao da Isus mnogima i mnogima uopće ne daje dovoljno svojih darova. To, uistinu, i vrijedi za sve one kojima su božanski darovi i te kako dobro poznati, pa im je Isus, doista, pripravljen još i više davati, ali oni Njegovih darova ne cijene, ne žele, ne traže niti mole; ili ako za njih i mole, ne mole ih s pouzdanjem.

Ima i takovih o kojima vredi besmrtno iskustvo apos-

tola Jakova: »Molite, ali ne dobivate, jer molite s grešnom nakanom: da to potrošite u svojim požudama« (Jak 4,12).

Osim toga, mnogima bi Isus i danas ponovio ono što je apostolima neglasio: »Ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam. Do sada niste u moje ime ništa molili. Molite i primiće, da vaša radost bude potpuna« (Iv 16,24).

Jedino po takvoj posredničkoj, poniznoj a pouzdanoj molitvi, kada sve što tražimo, tražimo »u Isusovo Ime«, doprijet ćemo tako blizu Nebeskog Oca, da ćemo i sami vrlo brzo stići nepreviđivo iskustvo svih priznatih junaka vjere: Pouzdanje je »čovjekova sreća« a »božanska nemoć! I sam Isus utvrđuje nas u takvom shvaćanju kad nas uvjerava: »Ne kažem vam da ču ja moliti za vas, jer vas sam Otac ljubi, budući da ste vi Mene ljubili i vjerovali da sam izšao od Boga« (Iv 16, 27).

SRCE ISUSOV IZVORE ŽIVOTA I SVETOSTI

Srce je najintimniji i najpouzdaniji znak cjelokupne Kristove osobnosti. Ono je za nas nepresušiv i neiscrpljiv Izvor »žive vode što teče u život vječni! Iz divnog Kristova Srca proistječe nam sve ono što je pojedinčima i grupama neophodno za život, svetost i zajedništvo »u Ime Isusovo!«

»Izvor vode žive« bio je jak poticaj za sve snažniju duhovnu obnovu, za sve veće pouzdanje i za sve življaju vjeru tolikim raspršenim

članovima Izabranog naroda odvedenog u Babilonsko sužanstvo.

Nakon rušenja Jeruzalemskog hrama porobljeni Božji narod počeo je sve više i više gubiti pouzdanje i vjeru u Božju pomoć. U tim kobnim zbijanjima Duh je Gospodnji nadahnjivao proroka Ezejkijela te ga poticao da klonilim srcima navješta Dobrotu Božju, koji svom narodu priprema Novi Hram s čudotvornim Izvorom iz Svetišta, prepunim »životvorne vode!« Prorok navještaj bio je bremenit porukom: »Kamo god dode ova voda, sve ozdravi i oživi« (Ez 47).

U žarištu te Radosne poruke Crkveni Oci prepoznavaju i promatraju Krista s cjelokupnim Njegovim mesijanskim zahvatom u povijesni razvoj čovječanstva, kako bi ga Snagom Duha združio s božanskim Životom u Sebi, tim nepresušnim Izvorom života i svetosti.

»Izvor vode žive« koji će doskora u prebjurnim mesijanskim tokovima proključati »iz Božanske Nutrine« Pomozanika Gospodnjega, iz vlastitog Srca Njegova, navjestio je Isus osobno u toku najveće svečanosti, kad je cijeli Jeruzalem bio ožaren plamom s visokih hramskih svjećnjaka, a svećenici razlijevali po žrtveniku za žrtve paljenice čudotvornu »izvor-vodu« zagrabljenu iz ribnjaka Siloe:

»U posljednji dan, glavni dan Blagdana, Isus je stao i vikao: »Ako je tko žadan, neka dode k meni, i neka piće tko vjeruje u Me« (Iv 7,37)!

Marija joj je ime

Piše: prof. Radovan GRGEC

U kolovozu slavimo blagdan Velike Gospe, zapovjeđani blagdan, kada se sjećamo Marijina Uznesenja na nebo. Neki bibličari prepostavljaju da ime Marija, koje dolazi od hebrejske riječi Mirjam, označuje gospodu ili, kako naš narod kaže, Gospu. Do liturgijske reforme ime Marijino slavili smo posebnim blagdanom 12. rujna, a sada ga se naročito sjećamo na blagdan Marijina rođenja, tj. na Malu Gospu, i na blagdan Velike Gospe. Inače, tada se imena sjećamo i na druge Marijine blagdane, zazivajući je na hrvatskom Jugu obično kao Gospu (npr. Gospu od Ružarija, Gospu Sinjsku) a na hrvatskom Sjeveru kao Majku Božiju (npr. Majku Božiju Snježnu, Majku Božiju Bistričku). Marija je još uvijek i naše najčešće žensko ime.

Književnik Didier Decoin, koji je nedavno objavio novu knjigu »Presveta Djevica ima plave oči«, daje nam do znanja da Mariju ljubi ne prvenstveno kao molitvu nego kao osobu koja ima svoje oči, svoje ime. Kao što

Dobri Pastir zove svoje ovce po imenu, tako se obraća i Marija nama, tako se obraćamo i mi Mariji, kao osoba osobi, zovući je po imenu. Poznata nam je legenda o svecu, velikom štovatelju imena Isusova i Marijina, koji je, prolazeći kraj Gospino kipa, imao običaj da je pozdravi riječima: »Zdravo, Marijo!«. Jednoga je dana doživio da mu je Gospa uzvratila pozdrav riječima: »Zdravo, Bernard!«. Srce nam radosnije kuca kad nekoga zovemo po imenu ili kad netko nas zove isto tako po imenu.

Ime je u stanovitom smislu znamen, znak osobnosti i pripadnosti, zvanja i posljenja. Kršćani, prigodom krštenja, svojoj djeci rado nadjevaju svetačka imena, kojih se posebno sjećaju imendanim i godovima. Ime Isusovo (osim kod Španjolaca) obično se ne daje djeci, ali ženska djeca dobivaju često ime Marijino. Važno je i danas, kada mnogi iz straha, stida ili snobizma, ni imendane ne zovu tim imenom niti vole svojoj djeci davati svetačka ili narodna

imena, sačuvati i održati taj lijepi običaj. U vrijeme poplave egzotičnih, stranih i nema nerasumljivih imena valja se vratiti tradiciji. Kao što je za Engleze lijepo i značajno ime Mary ili Helen, tako je i za Hrvate lijepo i puno značenja ime Marija ili Jelena.

U biblijskim i drevnim vremenima ime je imalo veliku važnost i značenje. Ono to ima i danas. Ne zaboravimo da nas ono podsjeća na dan našeg ulaska u zajednicu Crkve, na našu osobnu i zajedničku pripadnost. Imena koja dajemo djeci obilježavaju ih za čitav život.

Ime Marijino doziva nam u pamet čitavu povijest spašenja. S imenom Isusovim i Marijinim na ustima živjeli su i umirali naši muževi i žene, naši heroji i sveci.

Uoči blagdana Velike i Male Gospe, hrleći u susret Nacionalnom euharistijskom kongresu, imajmo na ustima i u srcu onu koju su noši predi i predstavnici proglašili Odvjetnicom i Zaštitnicom Hrvatske i hrvatskog naroda. Marija joj je imel

Makarna Apostolata molitve

DA KRŠĆANSKA OBITELJ ŽIVI OD EUHARISTIJE

Euharistija i obitelj

Evo opet jedne sadržajne i svima bliske molitvene makane! U svom kratkom podnevnom govoru, 26. prosinca 1982., Sv. Otac je naveljstio da će se slijedeći Međunarodni euharistijski kongres, 43. po redu, održati u Keniji 1985. godine. Misao vodila tog kongresa bit će: »Euharistija i kršćanska obitelj.«

Istog dana u katedrali u Nairobiju, glavnom gradu Kenije, tamošnji je nadbiskup, kardinal Otunga, naveljstio istu temu kongresa ovim riječima: »Mi znamo da se obitelj nalazi u žarištu briga Sv. Oca, jer on je uvjeren da put do sretne budućnosti čovječanstva vodi preko obitelji.«

Euharistija je nepresušno veličanstvo ljubavi koja je za kršćansku obitelj od najveće važnosti. Ljubav je potrebna između supružnika, između roditelja i djece, između svih članova jedne obitelji. Bez ljubavi nema i ne može biti skladnog i srednjeg obiteljskog života. To je činjenica s kojom valja ozbiljno računati, jer nepoštovanje stvarnosti uvijek se osvjećuje plodom poraznih pojava.

O bračnoj i obiteljskoj ljubavi Ivan Pavlo II. raspravlja u svojoj apostolskoj poslaničkoj o obitelji »Familiaris consortio«. U 57. paragrafu tog veoma značajnog dokumenta, Papa iznosi ove misli: Ako posvećenje obitelji i-

ma svoj korijen u krštenju (a ima ga!), onda je euharistija »najviši izraz« tog posvećenja. Zbog toga II. vatikanski sabor zahtijeva da se brak redovito sklapa i slavi pod misom, jer je neophodno otkriti i produpiti vezu između ta dva sakramenta, da bi se lakše shvatile i proživljavale »milosti i odgovornosti« ženidbe i kršćanske obitelji.

Zato se danas može reći da su vjenčanja izvan mise propuštena pastoralna šansa.

U čemu je ta veza između obitelji i euharistije?

»Papa to izriče sazeto, ali njegove su riječi punе sadržaja: »Euharistija je sam izvor bračnog života utoliko ukoliko ženidba pretpostavlja jedan ugovor ljubavi koji svoj korijen vuče iz saveza ljubavi Krista i Crkve. Taj je savez izražen u vazmenom otajstvu, a neprestano se obnavlja u euharistiji. Euharistija je oživljavanje i dovođenje do vrhunca svih ostalih sakramenata, koji teže prema njoj kao prema ostvarenju sjedinjenja s Bogom.«

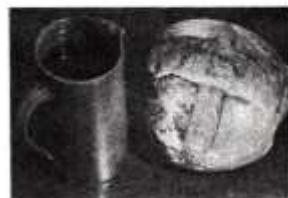
Mi se danas možda pita-
mo, zašto je onda krhak i
brak onih koji se vjenčaju u
crkvi, pa i pod misom?

To se lako dogodi onome
paru kojemu je misa i pri-
čest vjenčanja ujedno zad-
nja misa za dugo razdoblje.
Možda će čak do starosti. Za-

to je preporuka hrvatskih biskupa da »Hrvatska katolička obitelj dnevno zajednički moli, a nedjeljom slavi euharistiju – i te kako sadržava i programatska; zadire u samu srž obiteljske problematike, pa je šteta što je pomalo pada u zaborav. Bez česte, ili barem nedjeljnine, euharistije, kršćanski brak se izlaže »sušenju« i neće moći podnjeti kušnje života, nego će se razbiti.«

Pred kršćanskim je obiteljima izbor: ili živjeti od euharistije, ili umirati od potpunog rosula. Svakodnevni primjeri to nam svjedoče. Zato je ova molitvena naka-
na, kao i misao vodilja idućeg Međunarodnog euharistijskog kongresa, veoma važna. Ono što se često naglašava, kao da još nije došlo do svijesti onima koji žele bolju sutrašnjicu: Budućnost Crkve i budućnost naroda ovise o obitelji, a ova, pak, o euharistiji. Shvaćaju li to hrvatske katoličke obitelji i njihovi pastiri? Možda su vuci to prije shvatili.

Josip ANTOLOVIĆ

Pastoral inozemnih turista na Jadranu

Urednik austrijskog crkvenog časopisa »Kirche Bunt« St. Pölten razgovarao je sa zadarskim nadbiskupom Marijanom Oblakom o mogućnostima dušobrižništva i nozemnih turista. Prenosimo taj razgovor iz spomenutog lista br. 29/1983.

Pitanje: – Kakve su mogućnosti za održavanje službe Božje za njemačke turiste, ako u mjestu gdje provode godišnji odmor nije prisutan turistički dušobrižnik koji govoriti njemačkim jezikom?

Odgovor: – Ako nije moguće održavati službu Božju na njemačkom jeziku – jer ne može posvuda biti nastanjen njemački dušobrižnik, turisti mogu slaviti službu Božju zajedno s bilo kojom mjesnom crkvenom zajednicom. Naši bi vjernici veoma rado vidjeli kako turisti i za vrijeme svoga dočista prakticiraju svoju vjeru. To je najveća pomoć koju strani turisti mogu dati našoj Crkvi. U mjestima gdje nema njemačkog dušobrižnika, naši će se župnici veoma radovati ako se turisti budu stavili na raspolaganje da njemačke goste pozdrave, pročitaju im Evandelje i održe kratak nagovor na njemačkom jeziku. Ako bi neka skupina prisustvovala službi Božjoj koja se održa-

va na hrvatskom jeziku, može za vrijeme službe pjevati i pjesme na svom jeziku.

P: – Kakva iskustva imate o susretima između stranih turista i domaćih vjernika?

O: – Turizom će u budućnosti sve više povezivati narode. Ako turisti katolici budu u tom smislu provodili svoje odmore, dat će veoma vrijedan doprinos novoj socijalnoj pojavi našeg vremena.

P: – Kakve su vaše želje u pogledu turista koji dolaze u vašu zemlju?

O: – Mi se, u prvom redu, obraćamo na turiste katoli-

ZADARSKI NADBISKUP MONSINJOR
MARIJAN OBLAK, PREDSEDNIK
KOMISIJE ZA PASTORAL INOZEM-
NIH TURISTA PRI BKJ

ke. Naši vjernici, naši župnici, i ja također, očekujemo od njih svjedočenje njihove vjere u njihovu ponašanju, odijevanju i sudjelovanju u službi Božjoj i udjelu u sakramentalnom životu.

P: – Kome se mogu obratiti turisti radi obavijesti ili uputa u pitanjima duhovne pastve?

O: – Turisti se trebaju, prije svega, obratiti turističkim uredima, hotelskim resepcijama i, ako su se smještili u privatnoj kući, domaćim obiteljima. Od njih mogu tražiti tačne upute. Na kraju pozdravljam sve turiste koji ovoga ljeta dolaze u našu zemlju i želim im dobar oporavak za vrijeme dočista.

Prenoseći ovaj razgovor sa zadarskim nadbiskupom, dodajmo još nešto iz neposrednog opažanja. Upute monsinjora Oblaka provode se u nekim turističkim područjima, kao na primjer u Istri, na nekoliko načina:

Za vrijeme svete Mise za domaće vjernike, župnici propovijedaju o srdačnom i poštrenom ljudskom odnosu prema inozemnim turistima; na crkvenim vratima nalaze se obavijesti za strance na nekoliko evropskih jezika. U obavijestima župnik i župna zajednica izriču srdačnu dobrodošlicu inozemnim turistima, u nadi da će sudjelovati na svetoj Misi koja će se slaviti u određeno vrijeme na nekom od evropskih jezika: njemačkom, engleskom, talijanskom.

Na jednom letku može se vidjeti crtež koji prikazuje dolazak jedne strane obite-

RIBAR IZ ROVINJA BRINE SE DA ZA TURISTE BUDU RIBE, A ZA NJE GOVU OBITELJ KRUHA

Iji s dvoje djece u domaću obitelj koja ih srdačno dočekuje s troje djece. Ispod crteža su riječi sv. Benedikta: »Neka vam gost bude kao Krist!«

Na crkvenim vratima istaknute su obavijesti o vremenu kada se u nekoj crkvi održavaju službe Božje nedjeljom i radnim danom i za evangeline. Na ulazu u crkvu izložene su novine i časopisi na stranim jezicima za katolike i evangeline.

U Poreču, na primjer, velika Eufrazijeva bazilika, i uz nju širom svijeta poznati sakralni prostor, inozemni turisti, većinom iz Njemačke i Austrije, ispunjavaju za vrijeme službe Božje do posljednjeg mesta, i uključuju se molitvama i pjesmama. U znatnom broju pristupaju i sv. Prcišti. Iz spomenutog časopisa također saznajemo da se na jadranskoj obali od Poreča do Cattata prošle godine Misa na njemačkom slavila u trideset mesta.

Priopćio: A. S.

Priznanje časnim sestrama

Poljske partijske novine »Polityka« pozvali su nedavno časne sestre na službu u bolnice. Zbog prevelikih poslova, a preslabe plaće, sve veći broj civilnih bolničarki i bolničara, i babica, napušta rad u bolnicama. Mnoge od njih traže drugo zanimanje u kojem imaju određeno radno vrijeme, bolju plaću i više slobodnog vremena za svoju obitelj. Prema pisanju »Polityke«, još samo 40 posto svih poljskih bolničarki i primatelja radi u struci koju su izučile. Stoga se oči liječnika sve više okreću prema samostanima, jer, kao što piše »Polityka«: »Redovnice bolničarke spremne su na žrtvu, savjesne su, i ne boje se nikakvog posla.

A osim toga, nemaju brige za obitelj.«

Novine nadalje kritiziraju drugove koji su svojevremeno potjerali časne sestre iz bolnica. »Lakše je, naime, nešto uništiti nego opet sagraditi«, piše »Polityka«.

Milosrdne sestre vode trogodišnju školu za izobrazbu bolničarki, ali pedeset učenica koliko ih svake godine završi školu, daleko je pre malo. Komunističke novine napokon pozivaju časne sestre da se vrate u one bolnice u kojima su nekada rodile. Te časne sestre danas rade po staračkim domovima i po domovima za umski zaostalu djecu.

(Crikveni Glasnik Gradišća,
17. VI. 1984. str. 3.)

Isus Krist - kruh života

Euharistija je žrtva nove Pashe

Prema S. Lyonnnetu
pripremio: Rudolf BRAJČIĆ

PASHALNO JANJE SLIKA JE »BOŽJEG JANJETA«

Prema svetom Ivanu Isus je »pashalno janje». Znamo za ono mjesto u evanđelju sv. Ivana, na kojem govori o Isusovom prelasku k Ocu: »Uoči blagdana Pash Isus, znači da je došao čas kad će otići s ovoga svijeta k Ocu, ljubeći svoje koji su na svijetu, iskazu im do vrhunca ljubav.« (Iv 13, 1).

Kristovu smrt Ivan naziva »prelazom k Ocu«, polaskom s ovoga svijeta u vječnost, kao što je bio »prolaz Gospodnj« – »faze« – u noći kad se blagovalo pashalno janje, prije nego što su Izraelci izišli iz Egipta.

Evangelista Ivan je zabilježio da je Ivan Krstitelj Isusa predstavio kao »janje Božje koje uzima grijeha svijeta«. Isus se žrtvuje na krizu upravo u dan i sat kad su Židovi u hramu klali pashalno janje. S pashalnim janjetom u Egiptu nastupa nova doba za Izrael. S Kristovom smrću nastupa nova subota,

novo doba uskrnsnuća. Kao što su se Židovi posvetili Jahvi mažući dovratnike svojih kuća krvlju pashalnog janjeta, tako se i kršćani posvećuju za djecu Božju krviju Kristovom.

ISUS JE PASHALNO JANJE I U EUHARISTISKOJ ŽRTVI

Isus Krist nije pashalno janje samo u času kada se kravuo žrtvu na križu, nego i u svojoj nekrvojnoj euharistijskoj žrtvi. Tri evanđelista: Matej, Marko i Luka, predstavljaju Poslednju večeru kao pashalnu gozbenu večeru:

»Na prvi dan beskvasnih hlebova pristupiše učenici k Isusu te Ga upitaše: 'Gdje hoćeš da Ti pripravimo pashalnu večeru?' On im odgovori: 'Idite u grad k tome i tome i recite mu: Učitelj poručuje: Moje je vrijeme blizu. Kad tebe ču provesti Pashu s učenicima svojim.' Učenici učiniše kako im zapovijedi Isus i pripremiše Mu pashalnu večeru.« (Mt 26, 17–18).

Upravo pod tom večerom Isus uze kruh u svoje ruke, blagoslovi ga i dade svojim učenicima, uz riječi: »Uzmi-te i jedite...«

ZNAČENJE PASHALNE VEĆERE ZA ŽIDOVE

Da bismo lakše shvatili euharistijsku žrtvu kao pashalnu večeru, mnogo će nam pomoci saznanje o tome što je ta večera značila za Židove u Isusovoj vrijeme i u vrijeme apostola.

Za Židova je ona bila memorial ili spomen-čin, nešto mnogo više od pukog sjećanja na večer izbavljenja iz Egipta. Izbavljenje iz Egipta je samo prvotno iskustvo kojim su Židovi doživjeli Jahvu svojim Bogom. Dionikom tog prvotnog iskustva postaje se slavljenjem svake Pashе. To se vidi iz riječi ustavljavanja Pashе:

»I kad dodete u zemlju koju će vam Jahve dati kako je obećao, vršite ovaj obred.

Kad vas vaša djeca zapita-ju: 'Što vam taj obred označuje?' odgovorite im: Ovo je pashalna žrtva u čast Jahvi koji je prolazio mimo kuću Izraelaca kad je usmrćivao Egipćane, a naše kuće poštovao' (Iz 12, 25-27).

ŽIDOVSKA JE PASHA SADRŽAVALA SVA BOŽJA SPASONOSNA DJELA

U duši svakog Židova, pa prema tome i u Isusovoj duši, kao i u dušama njegovih apostola, Pasha nije sadržavala samo noć u kojoj je Izrael postao prvoroden Božje dijete i bio izveden iz Egipta, nego joj je tradicija nadovezala sadržaj još triju »noći».

Prva je noć ona u kojoj se Jahve objavio kao Stvoritelj svijeta. Svijet je bio pust i prazan. Tama je vladala posvuda. Riječ Jahvina bijaše svjetlo koje je rasvijetljilo tu tamu.

Druga je noć ona kad je Jahve pohodio starca Abrahama u stotoj godini i stariju Saru u njezinoj devedesetoj, te oni začeše Izaka, početak Izraelskog naroda iz Abrahamsa životnog izvora. I Bog nazva tu noć drugom noću.

Treća je noć ona u kojoj je Jahve pokazao svoju moć nad Egipćanima. Njegova je ljevica tamanila egipatske prvorodenice, a desnica zakriljivala prvorodenice Izraelove. I on je prozva: Treća noć.

Cetvrta će noć nastupiti kada svijet završi svoj hod kroz vrijeme. Gvozdeni će jarmovi biti slomljeni, iskvarene generacije uništene,

Mojsije će doći iz pustinje, Mesija će se spustiti s nebesa. To je noć Pashe za ime Jahve, noć određena za spasenje svih generacija Izraela.

NOVA PASHA SADRŽI SVU POVIJEST SPASENJA

Tako je Pasha za Isusa i apostole sadržavala svu povijest otkupljenja: prošlu, tadašnju i buduću. U toj novoj Pashi su sva djela sadržana u Sv. Pismu, počev od riječi: »U početku stvorio Bog nebo i zemlju«, do riječi: »Dodi, Gospodine Isuse«, s konca Apokalipse. Pod tim vidom euharistija obuhvaća svu povijest spasenja od početka do kraja, kao što je Krist sadrži u sebi.

Prvi su kršćani slavili Euharistiju na dan sunca, to jest u nedjelju, koja se uzima za prvi dan u tjednu. Međutim, s prvim danom je započelo stvaranje, to je dan u koji je i Krist uskrnsuo, a s njegovim uskrnsućem nastupilo je uskrnsuće svega: novi život, novo stvorenje, konačni dogadjaj povijesti. Tako se stvaranje spojilo s Pashom. Lagan odjek toga spoja osjeća se u jednom himnu što ga svećenik molí u brebijaru:

»U prvi dan u koji svijet Božanska stvorac Trojica u kojoj Stvorac uskrnsuv nadvlada smrt i spasi nas...«

Tako je Euharistija znak, ali ne samo znak koji podsjeća, nego učinkovit znak onoga: »Bog sve u svemu«. Ona ponazajuće ili upisutnjuje sve Božje djelovanje za nas i otvara nam oči za sve

ono što će Bog za nas raditi i značiti u vječnosti.

EUHARISTIJA SADRŽI I NASU OSOBNU POVIJEST

Unutar povijesti spasenja nalaze se i ona djela Božja, koja je Bog izveo u našoj pojedinačnoj i osobnoj povijesti. Važno je to imati na pameti, jer kako smo često spominjali, i kako nas je učio sveti Augustin, svi se mi prikazujemo na oltaru skupa s Kristom kao njegovi mistični udovi. Prema tome, hostija sadrži i svu našu osobnu povijest, počev od časa stvaranja pa do časa u koji je slavimo.

I mi imamo svoje četiri noći, u kojima je zasjalo svjetlo našega spasenja. Prva je noć bila kada je Bog, misleći i na nas, stvorio ovaj svijet rekvaviši: »Neka bude svjetlost!« Druga je noć bila kada su nas naši roditelji, obdareni snagom od Boga, začeli. Treća je noć bila ona u kojoj smo po krštenju izališi iz tame grijeha u svjetlo Kristovo. Cetvrta će noć nastupiti kada će nos Božja ruka prenijeti iz ovoga života u život vječni. Sve te noće noći, svu stvarnost tih noćiju, sva Božja dobročinstva u našem životu, kako sadašnjem tako i budućem, sadrži hostija po kojih se skupa s Kristom u zahvalnosti i ljubavi darujemo Bogu.

Umro »trubadur vjere«

S gitarom u ruci, sanjar-skog izgleda, pjesnik i skladatelj, pozivnik svećenik-isusovac, Lucien Duval nazvan Aimé, počeo je negdje u rane pedesete godine ovog stoljeća zalažiti u krčme po Francuskoj da propovijeda i pjeva o Isusu Kristu i »važnim stvarima u životu«. Pjesme su mu bile neposredne, pune života, nadahnute E-vangeljem i pjevne, pa su ih slušatelji brzo prihvaćali. Prva ploča koju je izdao 1951. za tri je tjedna prodana u 45 tisuća primjeraka. Pjesme »O, Gospodine moji i »Naš Bog će k nama doći«, pjevat će se na devet jezika po cijelome svijetu. Kad je nastupao u najvećim pariškim dvoranama, ulaznice su bile razgrabljenе. Nazivali su ga »svirač u talaru« i »gitarist Dobrog Boga«. Nizali su se uspjesi, slijedila su putovanja: Brazil, SAD, Kanada; u 10 godina 40 svjetskih metropola. Pjesmom je prenosio Evanđelje, a ljudi su dolazili da čuju »trubadura vjere«. Na jednom koncertu u Berlinu slušalo ga je 30 tisuća ljudi. Odričao je 3 tisuće koncerata, a godišnje je autom prevolio i do 120 tisuća kilometara. Bio je obično sam za volanom.

Onda je najednom nestalo p. Aimé Duvala. Njegove su se ploče vrtjele i dalje, mu-

zika je odjekivala, ali je s vremenom prodrla u svijet i jedna disonantna vijest: »Trubadur vjere« je ušutio, nagnizo ga preveliko piće, uništio ga je alkohol.

— Liječnici su znali, veli on, ali se nisu usudili reći. Jednako i subraća. — A tko zna, bi li ih on i poslušao. U svojoj knjizi koju je kasnije napisao: »Dječak koji se igrao s mjesecom«, veli:

— Ta skandalozna činjenica priječila je mojoj braći da mi kažu: »Prekini s tim!« Što je bolest više napredovala, oni su više šutjeli. Što su oni više šutjeli, ja sam se osjećao usamljenijim. Što sam bio usamljeniji, više sam bio, sve više sam se bojao. I tako se taj začarani krug vrtio.

Strašno se osjećao. Zdravljje rastoceno, tijelo alkoholizirano. Duša se polaganje miri s alkoholom nego tijelo, ali se zato od njega i teže odvaja. — Strmoglavlje i težak put koji vodi u pakao alkohola, ali je još strmiji i teži uspon k spasenju — veli u svojoj knjizi.

Ni sam ne zna kako je do toga došlo. Nije ga u to od-

veo ni umor od koncerata, ni samoča, niti urođena sklonost, a ipak je postao alkoholičar, isključio telefon i prekinuo sve veze. A to je bilo najgore. Nojgora je šutnja kad nikom ništa ne kažeš i kad ti nitko ništa ne kaže. — Svi su oko mene šutjeli: liječnici, moji iz obitelji, poglavari i redovnička subraća, prijatelji, oni iz krčmi, svih —

U takvim okolnostima čovjek poželi i smrt. I p. Duval ju je poželio, i to svom dušom koja je u njemu patila. Nije mogao prihvati sebe takvog kakav je bio, a još manje svijet oko sebe. — Želio sam poći u Blaženu Zemlju, u Zemlju u kojoj su me čekali ljudi dobre volje, ljudi koji su okruživali Gospodina Isusa Krista. —

Jednom mu je došao čovjek koji je znao što je to strahota alkohola, te mu prijateljski i mudro sve to objasnio. — I odjednom sam sve shvatio: Ja sam alkoholičar! Moje nevolje, tjeskobe, strašne noći, sve to proizlazi odatle!

Pošao je u klub liječenih alkoholičara. Pred dvadeset

tak osoba mlađih od sebe prvi put je rekao: – Zovem se Lucien i ja sam alkoholičar.

Znate li vi kakav je to stres izreći te riječi? Glasno i javno Sebi samom mnogo put sam ih izgovorio, a tada sam ih končna, prvi put i javno rekao i drugima. Tada sam utemeljio svoj život na toj istini, istini bolnoj ali strahovito važnoj: – Zovem se Lucian i ja sam alkoholičar!

Tada se dogodilo nešto tajnovito. Istину koja je bila strahovito teška i za njega samoga, podijelio je s drugima. Počeo se liječiti i ozdravio je. Ostatak svoga života 1969–1984. posvetio je pomažući najočajnjima. Primio ih je u svoju sobu u Nancyu, hrabrio ih i raspričavao plamičak nade koja je još jedva tinjala u njihovu životu.

Novac ga nikad nije zanimalo. Da ga je zanimalo, ne bi postao alkoholičar. – Uostalom, veli, ne može se ljubiti Boga i novac, kao što se ne može ni ljubiti Boga i uživati alkohola.

Pošto se izlječio, nikad više nije okusio ni čašu vina, ni jedno pivo, ni kap ikojeg alkohola. – Moja borba protiv alkohola je moja najveća duhovna avantura. Avantura pjesme je uz nju samo sitnica. Kad danas govorim o Bogu u kojem nikad nisam posumnjao, o Bogu Spasitelju, onda znam o kome govorim. O tome imam iskustvo u svome tijelu, a ne samo u glavi.

Pošao je k Bogu 1. svibnja 1984. da mu vječno pjeva, jer je Bog pobijedio u njegovu životu.

Mirko NIKOLIĆ

Biskupi i ispovijed

kamoli biskup. Oni nemaju pojma da i papa ima svog ispovjednika. Bez ispovijedi brzo bi nestalo sjaja svetosti u Crkvi.

Danas, međutim, nađe se i medu biskupijskim i redovničkim svećenicima i takvih koji znaju govoriti, čak i pred vjernicima, da se ne treba ispovijediti tako često. Nego samo zbog smrtnih grijeha. Takvi onda i neispovijedene vjernike »tjeraju« na pričest. Točno je da se oproštenje lakih grijeha može dobiti i izvan ispovijedi, ali je pitanje znaju li vjernici kad je nešto laki, a kad opet teški grijeh. Uvijek će biti onih koji će »cijediti komarce, a gutati deve«, i zato u toj stvari pouke nikad dosta.

Primjer tog augšburškog biskupa veoma je poučan. Potrebno je češće ispovijediti i »male grijeha« jer se od malog lako izleže veliko zlo, i mali grijesi širom otvaraju vrata velikima. Osim toga, što je duša čistija, kadra je primiti veće milosti u sjeti.

Svake večeri moramo se pitati kako smo proveli protekli dan, jesmo li porasli u svetosti, ili smo se »agnuli« prema ponoru. Samo tako će nam duša biti pripravljena da blaguje Gospodina, i neće nam se dogoditi ona na što upozorava sv. Pavao: »Osudu sebi blaguje i pijetko jede Tijelo Gospodnje nedostojno, to jest u smrtnom grijehu. Ljeti se obavljaju mnoga hodočašća. Ta je izvanredna prilika za dobru ispovijed, ali i opasnost da zbog žurbe ili stiske propustimo ispovijed, a na pričest idemo nedostojno. Razmislimo o tom!«

Srećko BOŠNJAK

EUHARISTIJSKI

Bio je to uistinu velik i radostan dan, kakvog sarađevski katolici nisu imali već 50 godina. Desetak tisuća katoličkih vjernika Sarajevsko-Sutješkog dekanata okupilo se na Stupu, kod Sve-

tišta Gospe Stupske, na svoj Pokrajinski euharistijski kongres. Dan je bio vedar, sunčan. Sveti raspoložen, radošan. Iz lijepo ukrašene crkve, uz svečanu zvonjavu zvono, krenula je povorka prema kongresnom oltaru u crkvenom parku.

Naprijed se nosi križ, za njim stupaju grupe iz pojedinih župa, a pred svakom je istaknut natpis s imenom župe. Nosi ga djevojka praćena dvojicom mladića. I zastave su tu. Nose ih mladići u pratnji djevojaka. Sljede ministranti, iz svake župe po četiri; zatim djevojčice u bijelini, časne sestre, povorka s darovima pojedinih župa. Svečano se nosi Evanđelistar, za njim stupaju svećenici – službenici Evanđelja i sarajevski nadbiskup dr. Marko Jozinović. Povorka mira sa svakim, povorka radoši za svakog, povorka ljubavi prema svima, u Sarajevu davno nevideno!

Kod oltara tumač nojavi pozdrave. Osim crkvenih dobrojanstvenika, kongresni je zbor pozdravio i jedan bračni par iz Kaknja. Za dugi pozdrav u stilovima suprug je pobroa buran pljesak. Pod misom je pjevao zbor sastavljen od pjevača svih sarajevskih župa, časnih sestara i bogoslova, pod ravnateljem prof. dr. Franje Komarića. Nakane za molitvu vjernika redom su iznosili: dječete, mladići, djevojka, časna

VRHOBOSANSKI METROPOLITA DR. MARKO JOZINOVIC PROPOVIJEDA KONGRESISTIMA O KRISTOVU PRISUTNOSTI MEĐU NAMA (gore)

PROF. DR. FRANJO KOMARIĆ RAVNA ZBOROM SASTAVLJENIM OD PJEVACA SARAJEVSKIH ŽUPA, ČASNIH SESTARA I BOGOSLOVA (dolje)

VELIKO MNOSTVO KATOLICKIH VIERNIKA OKO KONGRESNOG OLTARA U CRKVENOM PARKU, KAKVO SE NIJE VIDJELO U GRADU NA MILJACKI (dolje)

KONGRES U SARAJEVU

sestra, bogoslov, otac, majka i starac. To je bilo dirljivo.

Za pričest pod tom misom, časne sestre su pripravile 10 tisuća hostija. Svećenici su pričešćivali probijajući se kroz masu svijeta, a pred svakim je bio ministrant koji je nosio zastavicu bijele boje. Narod je blagovao sve ti kruh života i jakosti.

Svečanost je dosegla svoj vrhunac poslijepo misе, euharistijskom procesijom. Radosna pjesma iz tisuću grla odjekivala je u čast Presvetom Sakramentu. Pod »nebom« koje su nosila četvorica muškaraca, nosio Ga je g. nadbiskup. Nakon svečanog bogoslova zaorao se gromki »Tebe Boga hvalimo«. Time je liturgijski dio kongresa bio završen, a nastavilo se narodno slavlje. Bogoslovski vis »Emanuel« razveseljavao je narod lijepim pjevanjem. Igralo se i kolo. Svijet se veselio i zabavljao sve do večernje mise.

Jedan veliki »Hvala Bogu« izrekli su i organizatori i mnogi vjernici. »Bilo je divno«, »bilo je krasno«, izjavljivali su mnogi. Jedan je intelektualac rekao: »Kad sam to doživio, sad idem sigurno na Mariju Bistricu!« Kao i mnoge druge, i njega je zanijelo slavlje u čest Euharistijskog Spasitelja. Vjernici su ponovo osjetili svijest o Kristovoj prisutnosti među

nomo, ohrobrili se i učvrstili svoju vjeru u Boga. A to je i bio cilj ovog Pokrajinskog euharistijskog kongresa na Stupu u Sarajevu, 3. lipnja 1984. godine.

Peter RIBINSKI

BRACNI PAR IZ KAKNJA POZDRAVIO JE VJERNIKE I SVECENIKE LL JEPOM DEKLAMACIJOM, A ZAUZRAT DOŠEVLJENI PLJESAK (gore)

SLAVLJENJA EUHARISTIJSKIH KONGRESA NEZAMISLJIVA SU BEZ BJEZLINE MINISTRANATA I CISTOCE SRDACCA KOJA BLAGUJU TIJELO KRIS. TOVO (dolje)

PRED SVAKOM ZUPOM NOSEN JE NATPIS S NJEZINIM IMENOM, A NAROD JE STUPAO PONOSECI SE SVOJOM VJEROM, VJERNOSCU I STA-RINSKOM NOSENJOM (dolje)

Psovka je uvreda i psima

«Čujte nebesa, poslušaj zemljo, jer Gospodin govoriti: 'Sinove sam ti odgojio, podigao, ali se oni od mene odvrgoše. Jao, grješna li naroda, puka u zlu ogreza, roda zlikovačkog, pokvarenih sinova! Gospodina ostaviše, prezreće Sveca Izraelova, njemu su okrenuli leđa» (Iz 1, 2-4).

Ove je riječi Bog uputio Izraelu preko proroka Izaije, ali su one i danas veoma aktuelne jer se u potpunosti odnose i na nas. Stoga je i danas potrebno da se govori i piše o strašnoj uvredi koja se nanosi svemoću Bogu raznim grijesima, a osobito psovkom, ne bismo li se obratili od svojih zala i poživjeli. Grijeh psovke se ukorijenio u srima mnogih ljudi, osobito u nas Hrvata. Nikome ne koristi da se to prešućuje i zatajuje, a najmanje opet nama samima. Nijedan kulturon, a kamoli još i vjerski svjestan čovjek, ne može prema toj pojavi grijeha i nekulture ostati ravnodušan.

TKO PSUJE, ILI NE PSUJE?

Ima li danas itko da ne psuje? Psuju stari i mlađi; roditelji psuju sve svojih dječaka, dječaka roditeljima; jaci nemoćnima i nemoćni jakinja; psuju učeni i neuki,

gospoda i težaci, radnici i činovnici, zdravi i bolesni, veseli i žalosni, siti i gladni, žedni i pijani. Često čujemo da psuju još i posve nejaka dječaka koja ne znaju čak ni značenje riječi koje izgovaraju, a roditelji se u tupostiti svoga srca dive »napretku« svoje djece.

Psuje se svuda i u svako vrijeme. Opsiva se i zapsiva čovjeka, sve njegove s kojima je životno vezan, sve čime se bavi i za čim teži. psuju se sve svetinje kojih se spominjamo. Ne štedi se nikoga i ništa ni na nebu ni na zemlji, sve se psuje i zapsiva.

Psovka je ipak najodvratnija kod se odvali s usta mladića ili djevojke, onih lijepih, mlađih i zdravih pred pragom zrele sutrašnjice. Kada se nadete među njima čini vam se da svom bistrinom svoga razvijenog uma izmišljaju sve novije i novije psovke, koje bi samo davao mogao smisliti, u uho došapnuti, u srce usaditi. Isusa i Gospu naziva se tako pogrdnim imenima, pripisuju im se takva svojstva, kakva se ne pridaju ni najpokrivenjem čovjeku, pa ni samom đavlu. Odakle to zlo, taj pakao, ta nekultura, ta obijest, ta kuga rječnika i tak jezik?

ZLO DUBOKO UKORIJENJENO PROTIV NEBA UPERENO

Što će biti od današnjih mlađih psovača, pita se Crkva? Ona gleda na stvar dublje i cijelovitije te je prošuduje pod onim vidom za koji nemaju svi smisla, ali je toj vid ipak presudan, priznao to netko ili ne pri-

znao. Ne može se sve braniti ni slobodom izražavanja, ni slobodom umjetničkog stvaranja. Tā, i na mnogim drugim područjima života nema te slobode, premda su u pitanju pogrdovanja običnih smrtnika i spornih simbola. Čak i osuđeni zločinac ima pravo na dostojanstvo, a ovde se to pravo niječe najvećem dobročinitelju, Stvoritelju i Otkupitelju. Utateljitelju svakog dostojanstva.

Pogodaju nas i razaraju različite krize: moralne, intelektualne, socijalne, vjerske, odgojne, ekonomiske, političke,... Sve više osjećamo da se korijeni svih zala, pa i psovke, kriju negdje veoma duboko, a grane mu se pružaju u nedokučive daljine i visine. Istina je ipak samo jedna: Pravo zlo samo iz pakla niče, i na Boža se okomljuje. Danas strašno doživljavamo moć grijeha i nemoć da mu se odupremo; instinktivno slutimo svu rugobu robovanja neurednosti, ali je radije proglašujemo i ispravnoću nego da joj se odupiremo. Zamislite rugobu psovke: Najružnije vrijedam nekog najboljeg, i naprsto ne mogu a da ga ne vrijedam, iako znam da ta sramota pada samo na moj obraz!

Crkva, i jedino ona, nastoji ljudi osvestiti, uvjeriti ih da sami sebi zlo nose, ali je njezin glas najčešće »glas vapijućeg u pustnjici«, ako nije nekim i političar da se još sotonskije ponesu. Svjesna zla psovke, zla koje ima svoj zasebni i društveni raspon i posljedice, Crkva poziva na molitvu za oproštenje, na zadovoljstinsko klanjanje. Pa, tko je

»Slijivi? Kod mene, u Baškoj Vodi, budu na takvom klanjanju oni koji najmanje psuju: nešto djece i žena. A mladi? Oni su po kaficima! Tamo skidaju »nebo na zemlju«, svaka druga im je prostota. Kao da upravo izmišljaju sve novije i novije psovke! Nijedne prve nedjelje u mjesecu, poslije večernje mise kad je zadovoljstinsko klanjanje, njih ne ma.

Ima, hvala Bogu, ovde kao i svuda, mladića i djevojaka za koje psovka ne postoji ni u ljetini ni u šali, ni kad uspiju ni kad ne uspiju. Čovjek se pita, kako su se oni mogli održati, a drugi to nisu mogli? Tajno je sigurno u obiteljskoj kulturi, u onom općem ozračju prožetosti svetim. Gdje je kruh dar Božji, nitko ga ne psuje; gdje je bližnji osoba vrijedna poštovanja, tamo je se ne psuje; gdje je bračni drug ljubljen, tamo nije zapsivan; gdje je Bog poštivan, tamo nije prokljinjan. Može i dijete iz takve obitelji negdje drugdje »naučiti psovku«, ali mu ona nikada neće postati »rječnik«. Uostalom, ako i bi, zar uz djelete nisu roditelji – prvi odgojitelji!

STO JE ZAPRAVO PSOVKA?

Noš jezik koji je psovkom toliko iznakažen, ipak nema pravog izraza kojim bi iskazao što je zapravo psovka. Psovka svakako nije ljudski glas ni govorjenje. Više je to nešto posjed lojanju, režanju, štekstanju i zavijanju nego ljudskom govorjenju. Stoga se za nekoga tko psuje ne kaže badava: »aje, kao pas! Sreća je noša

što psi ne znaju čitati, jer bi se mogli strašno uvrijediti što »lojanje« psovača usporujemo s pasjim glasanjem. Njihova glasanje ne vrijeda ni nas ni njih, a psovanje vrijeda Boga, nas, sve, pa i pse!

Psovka ne vrijeda jedino davla, jer u njoj on prepoznae svoj pravi »govor«: siktanje zgažene zmije, srdžbu poraženog oholice, štekstanje podmuklog psa na lancu koji ujeda samo one koji mu se ludo približe, urlanje samoprokletnika, propalog anđela. Zato bi psovači morali znati: Tko se s vragom suoča i s njim tikve sad, vrag mu ih o glavu razbij. Dragi nisu nikome, pa ni samima sebi.

PSOVKA JE GRIJEH, LISEN I PRIVIDNOG UŽITKA

Psovkom se služe ljudi siromašna rječnika i oskudna izražaja, ali i školovani i načitani. Zato ona prodire u književnost, u kazalište, na televiziju, svuda gdje čovjek pisanom ili izgovorenom riječu izražava svoje osjećaje. Javlja se osobito kod mladih filmskih režisera usporedno sa seksualnim razvratom. Kao da žele biti kompletne u zlul

Svi znamo da u bludnosti, kradbi, prožđljivosti, pijanstu i drugim porocima ima bar neki trenutni užitak i prividna slast, ali psovka je lišena i toga. Ako netko ne vjeruje u Boga a psuje ga, druge vrijeda a sam priznaje nekulturan, budalast, jer psuje nešto čega nema. Ako, pak, netko vjeruje u Boga i psuje ga, nije samo nekulturan i budalast, nego je na sablazan i onima koji

vjeruju i onima koji ne vjeruju, jer vrijeda Onoga komе će na sud, pogrdjuje Onoga od koga je primio samo dobro. Ima li veće drs-kosti, prostote i budalaštine?

ČAST IZNIMKAMA!

Uvijek je bilo iznimaka, pa ih ima i danas. Ima mladića i djevojaka, mladih muževa i žena koji psovku nisu uvrstili u svoj rječnik, kojima je ona odvratna. Oni uvijek znaju za šalu, ali je nikad psovkom ne »zasole«; znaju za tugu, ali je nikad kroz psost ne cijede; znaju za uspjeh, ali ga nikada kletvom ne poprate; znaju za neuspjeh, ali se nikada kletvom dublje ne pokapaju.

Svi pak mi koji u Boga i-pak vjerujemo, ne samo da postoji, nego da po njemu i mi postojimo i da nam od njega dolazi svako dobro, te želi da njegovo ime čak i ne izgovaramo uzalud, a kamo-li da ga psujemo, možemo li nakon tolikog zapsivanja njegova Imena očekivati bla-goslov? Možemo li od Isusa očekivati da nam bude milosrdan sudac, kad mu Majku tako bestidno vrijedamo? Zamislimo se malo u svoj grijeh i svoju kobl!

Damir TOPIĆ

Krist poziva

Poziv apostola i ostalih učenika

Piše: Stjepan KUZMIĆ

Za mnoge velikane ljudske povijesti danas ne bismo znali, da nisu imali suradnika i učenika koji su malo pomalo upijali duh svojih učitelja, širili ga dalje oko sebe i prenosili na mlade od sebe. Samo tako mogao je preživjeti »duh« pojedinih učitelja. Na taj način sačuvava se i nauka mnogih filozofa.

DRUGACIJI OD DRUGIH UČITELJA

Bogočovjek Isus Krist, u-tjemeljitelj Božjeg Kraljevstva na zemlji, također je okupljao učenike. Među njima je kasnije izabrao posebnu dvanaestoricu koju je prozvao apostolima, svojim poslanicima u svijet, da po njemu pronesu Radosnu vijest, objave Isusa Krista Spasitelja.

Razlika između Isusa kao Učitelja, i drugih učitelja koji su nastupali kroz ljudsku povijest, je u tome što On i nakon svoje smrti ostaje živ jer je uskrsnuo, i stvarno, a ne samo svojim

idejama, ostaje prisutan i djelatan. Za ostvarenje soga plana i On se služi ljudima, svojim učenicima. Po njima samog sebe saopćava svima koji su otvoreni za spoznaju istine i života u ljubavi.

Još je jedna razlika između Isusa i drugih učitelja: Drugi učitelji uglavnom čekaju da im se pridruži tko bude htio, dok Isus neodoljivim autoritetom, ali poštjući svačiju osobnu slobodu, sam bira svoje učenike. Tako je činio za svog zemaljskog života u Palestini, tako čini i danas kao proslavljen. On jedini može svojim učenicima reći: »Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod, i rod vaš da ostane.« (Lk 15,16).

POZIVI KOJI IZNENADUJU, ALI NE SMUĆUJU

Sva četvorica evangelista, a posebno sv. Ivan, pridaju veliku važnost pozivu prvih učenika. Ivan navodi čak i vrijeme poziva: »To je bilo

oko desetog sata.« (Lk 1, 40).

Jednog dana pojavi se Isus među Ivanovim slušateljima na Jordanu gdje je Ivan krstio. Ivan Ga odmah prepoznaže i očituje: »Evo Jaganča Božjega koji uzima grilje svijeta!« (Lk 1, 29)! Ciljanje na »Jaganča Božjeg«, na pashalno janje, bilo je za Ivanove slušatelje veoma znakovito, ali i izazovno, jer su dobro znali da je ono navještaj obećanog Mesiće.

Sutradan je Ivan dvojici svojih učenika opet predstavio Isusa koji je onuda proložio: »Evo Jaganča Božjeg!« (Lk 1, 36). Učenici su Ivana ozbiljno shvatili. Vidi se to po tome, što su odmah pošli za Isusom. Sve se to zabilovalo kao slučajno, i oni još nisu slutili svu dalekosežnost svog polaska za Isusom.

Videći ih da idu za njim, Isus se obazre te ih upita: »Što tražite?« »Učitelju, gdje stanuješ?« I On ih pozva: »Dodite i vidite!« Isus im ništa ne objašnjava, niti im se predstavlja, niti im što obećaje, nego samo: »Dodite i vidite!« Poziva ih u svoju

blizinu, u svoje društvo, i s vremenom će sve saznati.

Na sličan način pridružuje se Isus i druge učenike. Jedan od te dvojice bio je Andrija. Idući s Isusom, on sretne svog brata Šimuna i kaže mu: »Našli smo Mesiju!« Andrija je tako malo bio s Isusom, i već je u Njemu prepoznao Mesiju, ili ga je na tu slučnju naveo upravo Ivan Krstitelj svojim upozorenjem: »Evo Jaganca Božjeg!«

Sutradan susretne Isus Filipa i pozove ga, a Filip nade Natanaela i reče mu: »Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije u Zakonu, i koga su naviještali Proroci! To je voć prava bomba iznenadenja. Filip u Isusu, sinu Josipa iz Nazareta, prepoznaće obećanog Mesiju, a Natanael sumnju u njegovo mesijanstvo zbog nazaretskog porijekla: Isus ga razružava: »Evo pravog Izraelca bez lukavstva!« Kad je Natanael vidio da ga Isus čita do u dno duše, biva razoružan: »Rabi, ti si Sin Božji! Ti si Kralj Izrael!« (Jv 1, 49)

ISUS ZOVE SVOJE UČENIKE IZ STVARNIH ZIVOTNIH OKOLNOSTI

Prema izvještaju sv. Marka, Isus svoje prve učenike susreće na njihovu radnom mjestu i odatle ih poziva. Andrija i njegov brat Šimon (Petar!), braća Jakov i Ivan bave se ribarenjem, a Levi (Matej!) je carnik. Isus ih zateće na radnom mjestu, pozove ih, i oni ostavljaju sve i polaze za Isusom.

Naglašavajući tu činjenicu, Marko kao da želi reći

da Isus prolazi istim putevima kojima se odvija naš redoviti život, traži i nalazi ljudе tamo gdje oni uistinu i jesu: u redovitim životnim prilikama. Ne traži savršene nego spremne. Bira jednostavne i nepoznate, a poziva ih u naponu njihove životne snage i rauzetiosti. Traži samo da prekinu s dosadašnjim životom i radom, ne zato što bi bio gresan, nego jer ih On poziva cijelovito na nešto drugo. Traži da mu se stave posve na raspolaganje.

Isus je morao imati neobično privlačan izgled i svojački pogled. Dovoljan je bio jedan pogled i jedna riječ da pozvani ostave sve i podu za, dotad, nepoznatim Učiteljem. Pogled iz ljubavi dovoljan je da osvoji ljudsko srce. Kad Marko kaže da je Isus »vidio« ribare, onda ujedno kaže da ih je Isus i zavolio. Pridonio ih je svojim pogledom punim ljubavi.

Sveti Ivan također veoma ističe Isusov pogled, osobito kad se radi o pozivu budućeg apostolskog prvaka Petra: »Isus ga pogledao te mu reče: 'Ti si Šimun, sin Jonin; ti ćeš se zvati Stjena'« (Jv 1,42). Šimun je postao »Stjena« jer je dozvolio da se Isus u nj zagleda.

Kod svakog je poziva presudan upravo taj Isusov pogled ljubavi, koji prodire duboko u srce pozvanog, pogled koji je nemoguće zaboraviti, pogled koji ulijeva povjerenje. Blago onome koji ne bježi od Isusova pogleda, već dopušta da ga Isus posve prožme. Postat će božanski svjetlost i svjetlo svijeta!

POZIV NA NOVI PUT, NA NOVI ŽIVOT

Životni put pozvanih postaje malo pomalo istovjetan s Isusovim putem. Nakon početnih smutnji i kolebanja, oni Mu se posve predaju. A kad Isusa Krista dublje upoznaju, i kad ih Duh Sveti ojača za službu apostola, ništa ih drugo više i ne zanima. Nešto neodoljivo osjetili su u samom trenutku poziva, ali će uz Isusa doživjeti i potpuni preobražaj. Više neće mrežom lovitи ribu, nego će Evandeljem zahvaćati ljudе.

Sv. Marko opisuje izbor dvanaestorice apostola na brdu iznad Galilejskog mora: »Zatim se uspne na goru te pozva k sebi one koje odabira. Oni pristupiše k Njemu. I On postavi dvanaestoricu da Ga prate, da ih šalje da propovijedaju i da imaju vlast izgoniti zle duhove.« (Mk 3, 13–15).

Marko, dakle, naglašava bit poziva: Biti s Isusom i biti poslan od Isusa! Prizor je veoma svečan. Isus poziva jednog po jednog. Oni se odazivaju i ostaju s Isusom. To je početak Novozavjetnog Božjeg naroda – Crkve. Kasnije će biti prizvani stupovima Crkve.

»Pozva k sebi one koje odabira.« Svojim opredijeljenjem za Isusa Krista mi ne zadužujemo Njega, nego On svojim pozivom zadužuje nas. Biti pozvan u službu Evandela, čin je ljubavi koja se iskazuje samo osobno, a osobno se i uzvrata.

Glasnikova priča

Put do novog sunca

Piše: Aco VIDOVEČKI

njoj nedostiziv. I starci su tu istih godina, samo ih je manje. Vihor života davno je odnio cvijet njihove mladosti, ali su sačuvali neku prijateljsku toplinu jedni za druge, nešto tako potrebno da bi se osjećali ljudima. Radosni zbog susreta pozdravljaju se jedni s drugima, a razilaze se veseli, u nadi da će se opet vidjeti. I mlađe žene su tu s muškarcima odlučna i čvrsta koraka. Zaustavljaju se kratko, pozdravljaju se uljedno i prijateljski, a odlaže s nekim mirom. Mladići i djevojke su najbučniji, a ostaju najduži. Svima je na licima radost i bezbrižnost kao da su sve brige ostavili iza crkvenih vrata, a pred sobom imaju samo život od ovog trenutka.

Gledajući ih gotovo upadno s druge strane ulice, mlađa se žena zapita u duši: – Zar je moguće, da svi ti ljudi u crkvi nalaze veselje? – Tada se sjeti riječi onog suputnika iz autobusa koji ju je prvi put doveo ovamo: – To je kuća našeg Prijatelja! – Svi ovi koji izlaze, našli su se s Njim, a od Prijatelja se uvijek odlaže smiren, sretan i radostan.

Sada, kao da i u rastrgnutoj duši te djevojke nešto poče svitati, krene ravno na crkvena vrata. Onaj suputnik iz autobusa joj je rekao da će unutra uvijek naći Prijatelja, onoga koga joj je pokazivao na slici kod prvog posjeta, a njoj se tada i nehotice oteo uzdah: – Isuse, pomozi mi i spasi me! –

Kad je prvi put izgovorilo ime Isus, lecnula se. Isus? To mora da je ime tog Prijatelja. Neka neodoljiva snaga nosi je sredinom crkve prema oltaru. Ljudi su unutra tiki, kao uronuli u neki drugi svijet. Slika Prijatelja raširenih ruku zove je k sebi. Blage i privlačne oči ulijevaju pouzdanje. Na velikom svečanom luku čita Njegove riječi: – Dodite k meni svи koji ste umorni i opterećeni! – To kao da upravo nju poziva, umornu i opterećenu grešnom prošlošću.

Ne znajući ni sama kako, ta je izmoždena djevojka, po izgledu mnogo starija nego je uistinu bila, počela svoj razgovor s Prijateljem umornih i opterećenih:

– Onaj čovjek koji se nazvao tvojim slugom, reče meni nepoznatoj tko sam i kakva sam. Reće mi da mi ti želiš i možeš pomoći. I ja, evo, dodaš k tebi jer nemam nikoga poznatog. Ostala sam sama u ovome gradu. Izbačena sam i iz najgore službe na svijetu, i to odmah ove noći kad sam se oduprla zvjeri koja mi je prilaziла da me se naužije. Ti, ako si Prijatelj, razumiješ sve. Bila je noć, a ja na svom »radnom mjestu«. Pozvao me iznenada da obavim svoj »posao«. Pošla sam hodnikom hotela, a noge mi kao od olova. Otvorih vrata sobe u kojoj me čekao »klijent«, još mlad i snožan muškarac. Oči su mu gorjele od pohote, mijenjao je boju lica. I svi oni koji su

Rastrgana u duši, rastrgana između sebe i ljudi, mlađa žena, još djevojka, stajala je nasuprot ulazu u crkvu Srca Isusova. Promatrajući vjernike koji su upravo izlazili: bilo je mišavih starica pogrblijenih leda, onih koje se štopom pomažu nositi teret svojih godina, a pred svima je još samo počkoja silazna stepenica života. U njima želi prepoznati i sebe u nekoj dalekoj budućnosti, ali joj to ne uspijeva. Na svome licu ne nalazi smiješak mira koji resi ova lica starica, ni mir očiju, koji je tako privlačan, a

dolazili prije njega bili su takvi. Kad je pružio ruke da me obujmi, zadrhtala sam od straha, prvi put nakon taklih »usluga«. Stid me ukočio, zgadil se sama sebi, a moj mi se »posao« učini ogovnjim. I tek što me dotače, obuze me nešto poput grča. Udarili ga po obrazu kojim se nadvio nadu me. On me odgurnu, a ja briznuh u plać. Istrčala sam na hodnik da se bijegom u svoju sobu spasim od »zvijeri« koja me željela prozdrijeti. Moj plać i klepet potpetica po hotelskom hodniku probudio je druge goste po sobama, te oni odškrinuše vrata. Za sobom sam čula pogrdne riječi i smijeh, a bilo je noć. Mrok mi se spustio na oči.

Sjela sam u svojoj sobi i drhtala od uzbudjenja. Izgleđalo mi je kao da je najednom sve puklo, da dolazi nešto sasvim novo za čim sam čeznula i čega sam se bojala. Da sam imala bombu, bacila bih je da sve – i mene i »goste« i tu kuću zla – digne u zrak. Još se nisam ni pribrala, nazvao me »šef za doček »gostiju«. Razgovor je bio kratak. Još iste noći, te prošle noći, nađoh se na ulici bez igdje lčega. Prvi put sam osjetila da je zrak čist i svjež. Uskoro je trebao svanuti novi dan, početak nepoznate mi budućnosti. Prijatelju moj,ako te tako smijem zvati, tvoja mi slika ulijeva nadu. Ja te zapravo ne poznam, ali onaj čovjek koji me prvi put doveđe k tebi onog mraznog jutra, reče mi da ćeš mi ti sigurno pomoći. Pomozi mi, molim te, da se ne vrati minula noć, da se ne povrati moja prošlost! –

Zaustavila je načas to svoje šutljivo redanje događaja iz prošle noći. Osjećala je svu svoju nemoć, osamljenošt i besčljnost. Onda je iznenada ponovo zahvatni novi val odlučnosti, a duša joj nastavi smireniji razgovor s Prijateljem.

– Molim te, Prijatelju moj nepoznati, pomozi mi! Onaj tvoj sluga reče mi da ti si gurno pomažeš u najtežoj nevolji. Ja sam sada u najtežoj nevolji. Ono više neču, a na ulici sam, bez posla, bez kruha, bez budućnosti. Pomozi mi da se ne vratim pod krov sramote, na »posao« samoponiženja, gorkom kruhu grijeha. Budi uza me da me nikad više ne zavedeš ni krijes pohotnih očiju, ni zavodljivi smijeh lica, ni med otrovnih riječi. Izvedi na slobodu i sve one moje prijateljice koje su poput mene zarobljene i zlorabljene u jazbinama razvratu. Pomozi nam da nađemo Tebe i sebe! – Urdižući oči prema slici Krista koji pruža ruke prema svima koji mu dolaze, poluglasno zavapi: – Pomozi!

Lecnuća se kao oda sna kad je osjetila da joj se na rame spustila nečija ruka. Kraj nje je stajao nepoznati mladič i šapčući je pita:

– Je li vam možda slabo? Treba li vam pomoći? –

– Ne, nije mi slabo. Molim samo pomoći od onog koji tako prijateljski širi ruke, a jedan mi čovjek reče da je to najbolji Prijatelj u nevolji. –

– Vi ste dakle ipak u nevolji? –

Još su neko vrijeme nešto šoputali, a onda mladič klekne prema oltaru, okrenu se i pode prema izlazu. Bez opiranja, kao dijete za momom, krene ta djevojka za mladićem.

Kad topke kave u restoranu djevojka se opet rasprčala. Bila je to duga priča lutanja stranputicom, dok je sluga Prijatelja ne dovede na sigurno.

»Prodana djevojka« upoznavala se pomalo s novim društvom kojeg se nije trebala bojati. Prijateljsko ozače vodilo ju je malo pomalo spoznaji Evandelja. Svoju je prošlost isprala krštenjem koje joj mama nije priuštila, i krenula u novu budućnost. Danas je grije novo sunce, ima nove prijatelje, živi novim životom, a sve je počelo jedne mrazne noći u autobusu.

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Duhovna zvanja u Mozambiku

Mozambik je zemlja na jugoistoku Afrike. Imo preko 12 milijuna stanovnika, od kojih je jedan i po milijun katolika (jedna nadbiskupija i osam biskupija), jedan milijun muslimana, a ostali su pripadnici raznih drugih vjera. Zemlja je nekoć bila portugalska kolonija. Od 1975. je slobodna, a od onda nema slobode za Crkvu.

Otada se jako smanjio broj misionara. Iste godine naglo i nasilno je napustilo zemlju 300 svećenika, 150 redovnika i 950 redovnica. Zato je manjak zvanja jedan od najtežih problema te misijske zemlje.

Odmah 1975. izdali su biskupi Mozambika smjernice kako da se u zemlji očuva vjera, usprkos malog broja navjestitelja vjere. Godine 1977. izjavljaju da je temeljna briga Crkve briga za svećenička i redovnička zvanja, koja su -znak punine kršćanskog

života-. Biskupi ističu: -Naša je hitna obveza ustrajno moliti Boga da pošalje radnika u svoju žetu. Moramo pomagati mlade da otkriju svoje zvanje i moramo njegovati rast zvanja u obitelji i u kršćanskim zajednicama.-

Prošle godine biskupi u pastoralnoj poslovnicu od 6. siječnja analiziraju teškoće: djelovanje Crkve je otežano zbog sužavanja slobode i zbog nasilja. Svećenika, što domaćih, što stranih, jest malo, a mlađima se otežava ulazak u sjemenište.

Zbog nedostatka svećenika u svim su se biskupijama održavali tečajevi kršćanske izobrazbe, a u njima se pripravljali također laici za službe za koje se ne traži sv. red. Tako laici predvode bogoslužje Riječi i dijele sv. priest. To je praksa i u mnogim drugim mlađim Crkvama; pa i u Evropi, npr. u Francuskoj 60 župa vode redovnice, a 28 župa vode laici.

Veliko nadahnucu za našu molitvu i kršćansko sazrijevanje mogu biti riječi koje je Sv. Otar Ivan Pavac II. upravio biskupima Mozambika: -Iz vaših izvještaja vidim da se redovno trudite oko promicanja svećeničkih i redovničkih zvanja. Znam za teškoće, koje, nažalost, priječe da zvanja niču i dalje se razvijaju. Vaš neumoran trud na tom području nailazi na gotovo nesavladive zaprke... Mladi se sustavno odvraćaju od svake težnje da služe Bogu. A vi trpite, kad vidite da je domaći kler nedostatan za veliku Gospodnju njuvu, i kad ne znate kako da odgovorite žarkoj želji vjernika koji uporno mole svećenika... Papa s vama osjeća teškoće zbog te situacije. On moli s vama i za vas.-

Sigurno i Srce Isusovo suočjeća s tim vjernicima. Isus je, naime, svoje poznate riječi: -Žetva je velika, a radnika je malo. Molite Gospodara žetvu da pošalje radnika u svoju žetu!- izrekao upravo u sličnoj situaciji. -Kad vidje mnoštvo naroda, sažali se nad njim, jer su bili satveni i zapušteni kao ovce bez pastira- (Mt 9, 36-38). Onda moramo i mi, koji po Kristu nosimo ime, suočjeti s Kristom i njegovim Namjesnikom. S njime i na njegov poziv moramo moliti za zvanja u Mozambiku: da se srede prilike, a mlađi da čuju i prihvate Kristov poziv u zvanje - koje je za pozvanog najveće odlikovanje, a za svijet najpotrebniye i najkorisnije.

O. Matija RUSAN

Jubilej u Bošontiju

Otar Gabrić poslao nam je 19. svibnja 1984. podulje pismo u kojem nam najprije javlja da sredinom kolovoza dolazi u počade domovini. A onda se osvrće na proslavu 50. godišnjice dolaska sestara Kćeri sv. Križa u Bošonti. Na kraju javlja i nekoliko vijesti iz svoga Maria Pollia.

PROSLAVA U BOŠONTIJU

Petog svibnja 1984. navršilo se 50 godina otako su sestre Kćeri sv. Križa došle u Bošonti. Proslava te godišnjice bila je veoma jednostavna. Nas šest okolnih svećenika koncelebriralo je s našim biskupom svetu misu zahvalnicu. Na toj svečanosti glavni gost bila je naša sestra Silvina, koja je ovamo došla s prvom zajednicom prije 50 godina.

50 godina numornog rada, 50 godina u službi Isusa i ovog siromašnog naroda u sunderbandskim džunglama. Ja sam došao ovomo 1938. godine, četiri godine nakon početka nijihovog pionirskega rada. Sjećam se kao da je sve to jučer bilo. Mala škola, dispanzer i sestarska kuća, a južno rizična polja; a još dalje sunderbandske džungle. Poglavarica je bila mala sestra Mansveta, a sestra Silvina bila je bolničarka, kuharica, vrtlarica, jednom riječi – sve! U to vrijeme skoro nigdje nije bilo putova, pa bi sestra Silvina gaziila kroz vodu i do vrata, probijala se kroz močvare do svojih dragih bolesnika. Uistinu prava Božja junakinja! Od nje sam mnogo toga naučio.

To je bilo prije 50 godina. A sad se tu nalazi veliki samostan, golema djevojačka gimnazija (High School) s preko 600 učenica – jedina djevojačka srednja škola u ovom kraju! – te velika bolница. To je čitavo naselje, naselje slike Male Terezije. Ona je naime zaštitnica i župe i samostana i škole. Dobru su zaštitnicu izabrali. Ona je tu svoju prvu misijsku postaju u Bengaliji obasipala svojim ružama, a i još uvijek je obasipljena.

Uz bengalsko kolo, prosipajući cvijeće, učenice su dovele biskupa, svećenike i sestre do pred oltar. Slijedila je sveta misa, molitve vjernika, darovi, pjesme – sve uistinu krasno, jubilejski zlatno. Idućih 50 godina neka bude još zlatnije...

SESTRA SILVINA, DOK JE JOS DJELOVALA U BOŠONTIJU, OKRUŽENA MLADIMA (Prva zdesna)

VIJESTI IZ MARIA POLLIA

Vijesti iz Maria Pollia, a i iz cijele Bengalije, nisu baš ružičaste. Hora neka čudna epidemija – »bacillary dysentery« – slična koleri. Od nje je već umrlo nekoliko tisuća ljudi, većinom djece, no odlaze i stariji. I kud će grom nego u koprivu! Ja sam bio prvi na udaru. Dobro me je pretreslo. Što ćete, čovjek ide po selima, pa prigrizeš, pojedeš i popiješ što ti dobrí ljudi daju. Hvala Bogu, hvala vašim molitvama, na vrijeme sam se vratio kući. Sestre su mi dale nekakav jaki lijek: 4+2+2 tablete, i osta Ante živ! Izgleda da karta za nebo (ili čistilište!) nije još pripravna. Još koju godinicu valja gaziti po ovim mojim dragim sundberanskim džunglama i močvarama. I gaziti i znajiti se. Ovih zadnjih dana dobro je pripalilo. U nekim krajevima srednje Indije temperatura se digla i do +47 stupnjeva C.

I ova bolest i ova teška sparina prilično izmore čovjeka. A ja jučer, u nedjelju, imao sam tri mise u tri sela, pa me dobro utuklo. E, moj Ante, nisi ti više četrdesetgodisnjak, već ti je sedamdeseta na ledima...

Nova postaja, hvala Bogu, lijepo napreduje. Već imamo malo prihvatište za dječcu u kojem se nalazi 12 djece. Trčim amo i tamo. A i dobrí otac Poukod mnogo mi pomaže. I on je bio desetak dana tamо. On krasno pjeva i pjesmom, tzv. »kirtonom«, tumači istine svete vjere.

Završavam prije nego što se rastopim! Ako je tako nama, suhim bakalarimo, zamsite kako je onima okruglima...

Molite se za vošeg

oca Antu GABRIĆA .

S. Silvina MUZIC

11. ozluuka bila je velika procesija u zatvoreni, u kojoj su sudjelovale sve okoline a popodne do 9 sati navjeze.

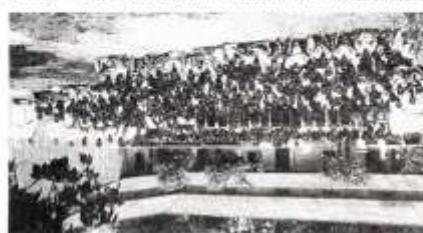
Sed, dilekton kozume nasi misjoneri po-
nudogdu posjedina selo i tamo su鑍e svetu mi-
ne koji ne mogu doeti u zupnu crkvu. Tod
ih misjonari ispoljede i prelest.

Od 6. do 11. ožujka bilo su ovđe du-
novne velizbe za devotke. Tim duhovnim
jeftinama pristupovalo je preko dvije stot-
ine devojaka.

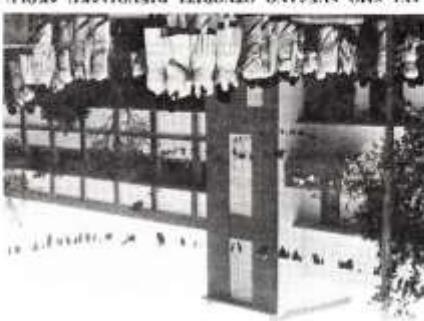
Nekka ih drogi! Dog cuva od svakog zla!

Bilbo h is of preko cuth kax su obnayajal! svego davjete, Prede veger su maliy prestovu. Prede veger su maliy prestovu. Redmet predestrije bi o je u-
streljivojele. Nekon svego togo bilo je za sve
mala gosba.

AVHALNI I SERIJI

NE DRUGE SVEČANOSTI OVDJE U GAIĆIRI.

jufer, u subota, i donas, u nedjelju,
18. 19. veljede, opet smo imali veliko
slojive. Nasil mal krezat i krezice imali su
svoju sekundost. Usitnju se bilo razasno put
mali dečko kod su četra Površinu i projek
skele sebe mise. Moliti su za sve roditelje i
svefernike i redovnike, za sve bolesne i ostava
broću, za sebe, te za sve bolne i ostava
jenje. Veoma su lijepe i plaveći. Dirlivo ih

Many of the roadside reefs kill us now as
we pass through them.

genetica. Nakan toga su im cestello ; n'jima

Pod sestrom mision zrak je odzvo vod-
ma na jihupu dirivju propovedal. A posle sve-
te misne delema su noispje optala noga sve-
im moditelima i uoda ih dobiti uza ma-svo-
je. Pod sestrom u crevu. Dok je isti procesija, sil-
nici stali u crevu, a desivojke su plesale.

Gabtir veleku svehnoast. Dvodeset i jedan bracni par slavio je 25. godisnjicu braka. Svi su bili oklicheni veličinama. Nas izdržali se doveo prekrivom. Skupljao se, no nije, za tu zaslužnu toliko ljudi da niko ne bi mogao

Věstito o nekém svěcenoucímu kofe su se zblízme izmedu tří věžáce i 11. ozujka.

Svezanoste
u Gabiri

Zlatni jubilej sestre Franciske Ksaverije

Devetog ožujka ove godine navršilo se 50 godina od odlaska naše misionarke sestre Franciske Ksaverije Orzes u indijske misije. Uz taj njezin jubilej želimo iznijeti nekoliko podataka o njoj i o njezinu misionarskom radu.

Ta naša misionarka, koja se krsnim imenom zove Josipa, dijete je našeg istarskog Hrvata Alojza Orresa, po zanimanju zidara. Rodila se 1912. godine u rumunjskom mjestu Solvi, gdje je u to vrijeme njezin otac bio zaposlen i boravio tu s cijelom obitelju. Prvu mladost proživjela je u Banja Luci, gdje je pohađala osnovnu i niže razrede srednje škole. Nakon toga obitelj se seli u Skoplje. Tu mlađa Josipa pohađa učiteljsku školu, koju završava u Beogradu u lipnju 1933. godine.

Nakon svršene učiteljske škole odlučuje poći u indijske misije. Naši bengalski misionari pomogli su joj da je bila primljena u redovničku družbu loretinki, koje su kao misionarke djelovale u Bengaliji.

U Indiju je stigla brodom 21. ožujka 1934. Redovnički poglavari je šalju u grad Darjeeling (Dardžiling) da tu započne svoju redovničku formaciju. Kao redovnica dobiva ime sestra Bernarda. Poslije prvih redovničkih zavjeta poslana je u Kalkutu u Kolegij Svetе Marije da tu u osnovnoj školi poučava djecu. Za vrijeme rata djeluje kao učiteljica u gradu Gayi, u indijskoj državi Bihar. Tu ostaje sve do 1947. godine, kad se vraća ponovo u Kalkutu da tu postane upraviteljica osnovne i niže djevojačke škole. Već iduće godine poglavari joj povjeravaju da predaje i jedan predmet u učiteljskoj školi. Tu je boravila zajedno s majkom Terezijom, koja baš te 1948. godine, posebnim dopuštenjem iz Rima, napušta loretinsku družbu s namjerom da sve svoje sile i sposobnosti posveti brizi za najzapoštenije u sirotinjskim kalkutskim četvrtima. Taj njezin korak duboko je potresao srca i duše njezinih učenica, a i mnogih sestara. Izgleda da je posebno djelovao na sestru Bernardu.

Iz dana u dan i njoj se nameće pitanje ne poziva li i nju Gospodin da slijedi pri-

JOSIPA OZRES KAO MLADA UCITELJICA DOK SE SPREMA LA NA PUT U DALEKU INDIJU

mjer majke Terezije. Napokon se odlučuje na taj korak. Šalje molbu u Rim da smije napustiti loretinku i dobiva dopuštenje. Na imandan svog oca, na Alojzijevo, 21. lipnja 1951. stupa u družbu Misionarki Ljubavi, koju je godinu dana prije osnovala majka Terezija. Bila je trinaesta novakinja. Tu dobiva novo ime: sestra Franciska Ksaverija.

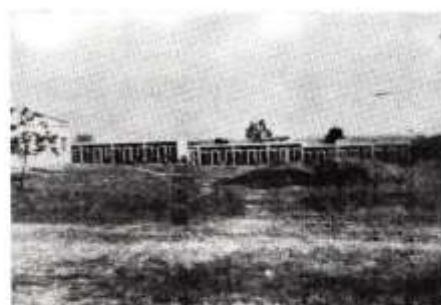
Već kao novakinja obilazi siromahe, patnike, gubavce i sve bolje upoznaje njihovu bijedu, ali ujedno i potrebu da im se pruži što sručnija pomoć. Stoga, nakon svršenog novicijata i položenih prvih zavjeta, moli majku Tereziju da je pošalje na studij medicine. Ona joj ispunjava želju. No sestra Ksaverija ne prestaje zbog svog studija raditi među siromasima. Tu može posve konkretno primjenjivati ono što je na sveučilištu naučila. A kad je 1958. godine napokon diplomirala, posvećuje sve svoje znanje i sposobnosti tim siromašnim ljudima.

Kad je 1958. godine majka Terezija otvorila novu kuću svoje družbe u Delhiju, već iduće godine šalje tamо sesudu Ksaveriju. Ona je u tom gradu započela raditi svim žarom i marom, a onda – pojavili su se na njoj prvi tragovi gube. Majka Terezija je odmah pozvala u Kalkutu da se tamо podvrgne sustavnom liječenju. U toj teškoj bo-

Iestu otkriva se njezina duboka vjera i neograničeno pouzdanje u Boga. Neko vrijeme oporavljala se u gradu Simli, na obroncima Himalaje. Kad je majka Terezija otvorila novu kuću u gradu Agri, šalje tamo sestru Ksaveriju. Dolaze joj tu mnogi bolesnici, no nju posebno dira velik broj napuštenih djece i moli majku tereziju da tu otvore poseban dom za te male beskućnike.

U bengalskom gradu Asansolu sestre su imale svoju kuću, a malo podalje su gubavci sebi podigli skloništa. No gradsko poglavarstvo odluči da ih odatle makne. Oni su se utekli sestrama da ih zaštite. Sestre su pošle na gradsko poglavarstvo da zagovaraju te patnike. Međutim, poglavarstvo nije odustalo od rušenja te naseobine gubavaca, ali je zato sestrama ponudilo 34 hektara pustog zemljišta nekih 30 km daleko od grada. Kada je za to saznala majka Terezija, živo se pozanimala za ta zemljište. Odmah je pozvala u Kalkutu sestru Ksaveriju da zajedno podu pogledati taj teren. I nisu one puno fantazirale što će s tim zemljištem. Majka Terezija je dobro znala da će njezinu zamisao najbolje provesti u život baš sestra Ksaverija, zidareva kćerka.

Tu će niknuti veliko naselje gubavaca, a zvat će se »Santinagar – Grad mira«. Majka Terezija gleda u duhu veliku bolnicu za

SANTINAGAR – GRAD MIRA – U KOJEM SU MNOGI GUBAVCI NASLJI SVOI DOM ZAJEDNO SA SVOJIM OBITELJIMA

SETRA FRANCISKA KSAVERIJA I MAJKI TEREZIJA – GRADITELJICE SANTINAGARA I USRECITELJICE BROJNIH OBITELJI GUBAVACA

gubavce, dispanzer za vanjske bolesnike, poseban dom za djecu gubavih roditelja, školu, radionice u kojima će gubavci učiti razne zanate, sestarsku kuću i kapelu, obiteljske kuće gdje će živjeti zaliječeni gubavci sa svojim obiteljima. Uz svaku kućicu bit će mali vrt i malo gospodarstvo, pa onda gospodarske zgrade s cijelom ekonomijom, vrt za povrće, rizina polja, bunari za natapanje...

I sestra Ksaverija je ustrajno provodila u život planove majke Terezije. Svečano otvorenje Santinagara bilo je na Josipova, 19. ožujka 1974. No već prije toga gubavci su nagnuli u taj svoj grad i brzo ga ispunili.

Sestra Ksaverija je sebi tu odgojila i cijelu ekipu medicinskih pomoćnika. Uzela ih je između samih gubavaca. Probrala je one zdravje ili već zaliječene i sustavno ih je poučavala. U isto vrijeme drugi su učili razne zanate ili su radili na polju ili u gospodarstvu. A sestra je svima dijelila plaću za njihov rad.

Koliko je ona sama zanesena tim svojim gradom gubavaca, najbolje nam otkrivaju ove njezine riječi koje je napisala sestrama u Kalkuti: »Santinagar je divan. Željela bih da ga svi mognete vidjeti...«

U tom svom gradu, u koji je uložila ne samo svoje sile, nego i svoju ljubav prema gubavcima, proslavila je ona u društvu svojih sestara i svojih dragih gubavaca svoj zlatni jubilej misionarskog i redovničkog života. I mi joj od sveg srca čestitamo na tom jubileju i želimo joj obilje Božjih milosti i blagoslova u tom divnom radu za Isusove patničke udove...

Juraj GUSIĆ

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela:
Kršćanstvo je prodrio u Koreju prije nešto više od 200 godina, i to iz Kine preko knjige -Vjera Nebeskoga Kralja-. Prvi kršćani Korejanac bio je mladi Ri, sin učenjaka Pi-ia. U Pekingu ga je krstio sam biskup. Na povratku kući on pouči u vjeri svog oca i njegove prijatelje te ih krsti. Oni su odmah počeli poučavati u kršćanskoj vjeri i druge Koreance. No čeznu za svećenikom. Papa Pijo VII. šalje im 1835 prve svećenike...

Čovjek u tuzi pred nepokrivenim dijelom lica nosi između dva bambusova štapića napeto svileno platno. Na taj način može sakrivati lice od nepoželjnih pogleda.

Sad je takvo odijelo obukao i otac Mau-band. Obukao je i široke, vatom ispunjeno koreanske hlače, a i sve ostalo, kako je već tražio koreanski običaj. Na noge je navukao slammate sandale. I tako su nastavili put.

Misionar je kasnije pripovjedao: »Kad smo već prevallili put od jednog sata, rekao mi da smo već blizu grada.« Pridružiše im se neki Koreanci pa je prijetila opasnost da na putnicima ne otkriju što sumnjivo. Da bi izmakli tim nepoželjnim pratiocima, misionar se, prema dogovoru, spotakne i pade. Tako ostade neko vrijeme ležati na zemlji stenući kao da mu se nešto dogodilo. Tad su se njegovi pratiocici nagnuli nad njega i ostali su tako nagnuti dok prolaznici nisu prošli i nisu ga mogli promotriti. Čekali su da se ti nepoželjni suputnici udalje.

Spustila se tamna i hladna noć. Hodaju već 48 sati uz male odmore. Nastoje se u toj opasnoj pograničnoj oblasti zadržati samo toliko koliko je neophodno potrebno. A onda je započeo najteži dio puta. Stigli su do rijeke Yale. Led je na rijeци dovoljno jak da mogu preko njega prijeći na drugu obalu, a noć je dovoljno tamna da ih sakrije nepoželjnim očima. Krenu, dakle, preko rijeke. Nitko ih nije opazio. Najednom ugledaju pred sobom granični prolaz pred gradom Wiju, a kraj njega se nalazila stražarnica i carinarnica. Brzo su skrenuli na stranu i došli su do obale te se upute dalje uz gradske zidine između grada i obale. Sve je mirno, nigdje se ništa ne miče. Srce im lupa od uzbudjenja, prisluškaju svaki šušanj i šuljaju se naprijed. Odjednom začuju neki šum. Učiniše još nekoliko koraka i stignu do potoka

koji protječe kroz jednu rupu ispod gradskih zidina i utječe u rijeku Yalu. Tu stanu. Još jedanput se obazru okolo, a onda se prvi, gazingi kroz vodu potoka, uvuče kroz tu rupu u grad. Za njim i drugi učiniše isto. Kad su se svi naši s druge strane zida, prisluškivali su neko vrijeme ne prijeti li im kakva opasnost. Sve je bilo mirno. Izgleda da mogu neprimjetno nastaviti put, da mogu ući u grad. No odjednom se začuje lajanje psa. Iz carinarnice opazio ih je stražarski pas.

»Sad je sve gotovo - reče otac Mau-band - jer će sad činovnici na carinarnici i noćni stražari otkriti našu varku i pomno nas ispitati. Mene će prepoznati da sam stranac. I mogu računati da me onda čeka smrt.«

No sačuvali su dovoljno prisutnosti duha, pa se ni časa ne zadržaše u šupljini zida, nego nastaviše put, kao da ih se lajanje psa ništa ne tiče. Mogli su prolaziti gradom gdje ih nitko nije susreo. Bog nije dopustio ono najgore. Misionar je pomicao da se što prije skloni u kakvu gostionicu ili kuću. No o tome nije bilo ni govora. Još jednom morali su proći pokraj zarinarnice. I tu su na zidinama opazili rupu kroz koju je prolazio potok. Smjesta su se uvukli u nju. Opet šuljanje hladnim potokom, opet strahovita napetost da li će im sve padći za rukom. Opet su se nalazili u najvećoj životnoj opasnosti. Odjednom su opazili kako su prošla četiri čovjeka mimo njih. Vidjeli su odsjev svjetla u potoku. Zapanjeni staje na izlazu i očima prate čovjeka sa svjetiljkicom u ruci. Nekoliko trenutaka čekaju, kao ukopani. Srce im silno udara u grudima. Jesu li ih primijetili? Je li prva carinarnica obavijestila ovu? Čekaju. Tada napokon iščezne svjetlo. Čovjek se sa svjetiljkicom udalja. To je bio tek slučajan susret, ali susret koji je za njih mogao biti sudobnosan. No sam Bog ih je štitio. Već su stigli na drugi kraj grada. Odahnuli su.

U Koreju je stupio prvi misionar.

Pratoci odvedu misionara u neku koliju koja se nalazila po strani. Tu ga zamole da sjedne na zemlju, jer u koreanskim kućama nema stolica. Pred njega postave šesterokutni stolić, pedalj visok, i donesu mu malu okrepnu: ciklu i rižu kuhanu u vodi.

(Nastavlja se)

U raj po diplomu zrelosti

Nagla smrt mlade hrvatske djevojke, plemenite bolničarke, potresla je sve kojiji su je poznavali, ili samo čuli za njezin slučaj. Samo je jedno srce možda ostalo tvrd, ako je njegovim odlaskom iz obitelji ishlapiš i posljednji osjećaj ljubavi prema rođenom djetetu.

Fatima-Suzi imala je 14 godina kad je tata napustio mamu i troje djece, tobože zbog razlike vjere, koja je počela remetiti obiteljski sklad. Puko ispričavanje, uverljivo samo za neupućene!

Otkako se mlađa djevica s Jadranskih žala upoznala s mlađicem druge vrste i zavoljila ga, vlastitom je vjerom i ljubavlju prema Božu svladavala svaku moguću mlađenaku nepromišljenost zaljubljenih, a i kasnije u braku sve je teklo po dogovoru i obostranom pristanku.

U prvim danima nakon tatkine odlaska, na licu njegove kćerke još je titrala radost života s ocem. Ona nije do kraja shvaćala njegov korak. Mislila je da je tu negdje, sasvim blizu, i da svaki čas može doći da se zagrije. Teško se mišila s gorkom i stinom i njezinu bistru dušu počela je obuvimati zabrinutost s majčinom lica. Nestala je živahnosti i vredrine, usne se ugnijezdile veliki nemiri, izmijenilo se i vanjsko vladanje. Bistra je glava znala uzroke svoga jada, ali kome da se izjada! Tko će je uopće shvatiti? Tek poslije

nagle smrti, otkrivena je sva tajna.

Majka, sestra, zet i mlađi brat su zabrinuti zbog njezina ponašanja i samovolje. Nije to samo hir mlađosti. Njezin život nema vrijednosti ni za budućnost. Ni u koga nema povjerenja, i još joj je jedino majka zvijezda vodilja u vedriju budućnost. Ona to krije, ali od majke nešto ipak očekuje. Očekuje mir s izvoru iz kojega je potekao, od svojih roditelja, iako se taj izvor dobrano zamutio.

Ipak, majčina ljubav sve vidi. Majka zna da je kuća bez majke kao brod bez zapovjednika. Zato majka sve poduzima da brod obitelji plavi sigurnim pravcem. I Fatima-Suzi skuplja snagu da se održi. U školi napreduje i dobiva diplomu bolničarke. Bolesnicima pristupa veoma pažljivo i pomaže im s veseljem. Liječnici to vide i cijene je. Naročito je pažljiva kod operacija. I dok svima oko sebe pomaže, k Bogu vapije: »Bože, tko će me izbaviti iz mojih tjeskobal!« Svaka sitnica je uzenimiruje, nečedni časopisi, loši primjeri na ulicama, beslidan program na ekranu, sve je to vodi upravo slomu živaca. Majka se obraća za savjet i liječnicima i svećenicima. Oni s njom razgovaraju, pišu joj, i Fatima-Suzi sve to prihvaca iz pristojnosti prema njima i iz ljubavi prema majci, ali nije sigurna da će joj to štograd olak-

šati. Često se molí i prima svetu Pricest. Utječe se svetom Mihovilu da je očuva od očaja, nemira i duha bludnosti. Opasnosti nisu samo izvana, nego proistječu i iz nezadovoljstva duše djeteta rastavljenih roditelja. Ne želi se prilagoditi neuređenostima svojih vršnjaka. Boli je što ne može biti slično svojim vršnjacima koji su sretni zbog skладa u obitelji, među roditeljima. Duša joj poti od najgoričih spoznaja da je svišta, da joj život nema smisla. »Sve mi zagončava život, dok ja, naprotiv, želim svima olakšati rane, otrti suze. Zapravo, i ja zagončavam život tužnoj majci, dragom bratu, sestri i surjaku. Ali nijma je to izazov da mi pomognu!«

Uzdasi, ploči bez vidljivih suza, žarki vapaji utopljenika, sve je to očitano u pismu, koje je svojom težinom sadržaju jednako psalmu 56. »Smiluj mi se, Božel!«

Fatima-Suzi nastavlja moliti. Potiče je majčin i bratov primjer, kao i šurina obitelj. Pogledi mnogih mlađića zaustavljali su se na Fatimi-Suzi i njezinom radu. Jedan od tih pogleda posebno je privukao i njezinu pozornost. Djevojka nije razmišljala dugi, ali je razmisnila duboko, i odlučila se udati za tog mlađića. Bio je to dobar mlađić, i majka je sretna, puna nade. Fatima-Suzi mu je povjerila razlog svog šestogodišnjeg nemira, i tada joj je bilo lakše. Kada se bar za čas smirila oluja u njezinoj duši, zračila je radošću koja je i druge zagrijavala. Povjeriti se nekome koga voliš i tko te voli, velika je stvar i izvor sigurnosti. Ali biser povjerenja i

sreće uvijek je u opasnosti. Neki zavidnici, ili zavodnici, savjetuju Fatimi-Suzi da se sasvim nastani kod mladića s kojim ozbiljna hoda. Ona se odupire, ali se ujedno boji za samu sebe, jer tako rade mnoge njezine kolege. Majka, rad s bolesnicima i sada dobri mladić prava su joj životna radost. Pred svojom je mamom odlučila: »Radije i u smrt nego izgubiti nevinost. Hoću na vjenčanje kao djevica!« Mladić koji je iskreno, voli, voli time i svoju sretnu budućnost. Njezina odluka ne samo da mu je draga, nego i njega samoga ispunja ponosom i hrabrošću za život s takvom djevojkicom, a sutra suprugom. U njoj vidi veliku dušu, a ne samo lijepo tijelo i bistrú pamet.

A sada nešto iz mamina pisma koje nam donosi njezin svešetak:

»S diplomatom bolničarke u-pisala se u školu za medicinske sestre. Svima je bilo zato što se od nje rastaju. U nedjelju, 18. rujna, bila je na Misi i pričestila se. A onda, 20. rujna, oh, neka se vrši sveta Božja volja! nesretnim ili sretnim slučajem, sam Bog zna, izgorjela je u automobilu, dok se njezin mladić spasio bez ikakve ozljede. Bilo nam je strošno. Nisu nam je dali ni vidjeti, jer se pougljenila. Samo njezin mladić ju je vido. Ogromna je moja majčinska bol, ali me tješi činjenica da je moja kćerka svoj život provodila u molitvi Bogu i sv. Mihovilu, čiji blagdan slavimo do devet dana. Uvelike nas tješi i ljubav koju su joj iskazali u ispraćaju na vječni počinak. Sprovod

je imala lijepši nego da je bila ministar. Svi prisutni su plakali. Bila su četiri svećenika. Jedan od njih je naš Hrvat, koji je održao i govor. Kod Mise su liječnici čitali misna čitanja, a svećenik je rekao: »Dobro poznam Fatimu-Suzi. Bila je prava vjernica, vjernica junakinja. Svoj je poštjenje čuvala i sačuvala do kraja. Njezina ljubav prema bolesnicima najbolje tumači svu plemenitost njezine duše i srca. Bog ju je nagradio svojom diplomatom ljubavlju i zrelosti za vječnu slavu! Cula je njegov božanski glos: 'Bio sam gladan i nahraniila si me, bio sam žeđan i napojila si me.. udi u radost svoga Gospodara!'

Pošten mladić očitovalo je povjerenu mu tajnu, znajući da je time ne može niti najmanje povrijediti: »Nemir je u nju usao nestankom očeve ljubavi!«

Njezino traženje mira potresla i potresat će i najtvrdija srca roditelja koji se raštavljaju i kidaaju gnezdo koje su savili za sebe i za svoju djecu.

Spira VUKOVIĆ

Duhovne vježbe za svećenike u Opatiji

J E S E N 1984.

KOLOVOZ

27. – 30. P. Nikolić

L I S T O P A D

8. – 11. P. Matić P. Nikolić
15. – 18. –
22. – 25. Fran Urban

S T U D E N I

5. – 8. P. Galauner
12. – 15. P. Böhm
19. – 22. P. Brojčić

P R O S I N A C

2. – 7. (šest dana)
P. Nikolić

Svaki tečaj počinje i svršava na večer naznačenog datuma

Prijave na: ISUSOVCI, Rakovčeva 12 – 51410 OPATIJA

Oglas

KNJIGE

MANIPULIRANA NEUMJERENOST, Ch. Meves. Psihičke opasnosti u tehniziranom svijetu. Cijena: 200 d – tvrdi uvez 300.

KRISTOVA MAJKA U NASEM ŽIVOTU, P. E. Engel. Knjiga posebno namijenjena bolesnicima i onima koji trpe. Cijena: 120 d – tvrdi uvez 200.

RODENDANI I IMENDANI, E. Gwerder. Osmišljenje rodendanskih i imendanskih slavlja. Cijena: 100 d – tvrdi uvez 150.

EVO ME, GOSPODINEI Mali molitvenik za ministrante i sve male suradnike u bogoslužju. Priredio od odbora za ministrante pri Dječju za zvanja. Cijena: 100 d.

VJEROVATI I LJUBITI, napisao André Duchemin. – Kratka vjersko-moralna nauka Crkve za odrasle. Knjiga će posebno dobro doći u ruke katekumenima, koji se pripremaju na ulazak u Crkvu. – Cijena 150 d. meki, a 250 d. tvrdi uvez. Narudžbe: Knjižnica U PRAVI TRENU-TAK, ĐAKOVO, pp 62.

SPJEV O BOGO-ČOVJEKU, Marija Voltorta, svezak III. dio 1. – druga godina javnog djelovanja. – Meki uvez 700 d. – Narudžbe: Zupski ured – 58465 JELSA

MAJKA BOŽJA BISTRICKA. Msgr. Lovro Cindori, bistricki župnik, priredio je peto promjenjeno i obnovljeno izdanje ovoga molitvenika, koji se može nabaviti u Svetištu Majke Božje Bistrice.

Na adresu: Franjo Ereiz, 41001 Zagreb, pp. 699. Palмотičeva 31 možete nabaviti ove knjige:

Molitvenik SRCE ISUSOVOSPASENJE NAŠE – cijena 250 din

Molitvenik SRCE ISUSOVOUFANJE NAŠE – velika slova – cijena 200 din

CRKVENI HIMNI – prijevod Milana Pavelića – cijena 50 din

S DUHOVNIM VELIKANIMA – za siječanj, veljaču i ožujak, cijena svakom svesku 150 din;

za pojedini svezak od travnja do listopada cijena 200 din;

za studeni svezak 250 din

PROPOVIJEDAJTE RADOSNU VIJEST – cijena 100 din

SVJEDOCANSTVO RIJEĆI – 100 din

SVETA MARGARETA MARIA ALACOQUE – 100 din

RAZMIŠLJANJA O ISUSU – 100 din

SVEĆENIK VJERNIKU NARAZMIŠLJANJE – 80 din

OMNIS SPIRITUS LAUDET DOMINUM (propovijedi) – 60 din

LIPANSKA RAZMIŠLJANJA – 60 din

SVEĆENIK VJERNIKU U

ADVENTSKIE DANE – 60 din

NA PUTOVIMA GOSPOD-

NJIM – 60 din

SVEĆENIČKI SVIBANJ – 60 din

U ŠKOLI DUHA – 60 din

OD PAŽA DO MUČENIKA – 60 din

PORUKA SVETIH MIESTA – 100 din

I DOGADAJAJA – 100 din

ČOVJEK I KRŠĆANSTVO – 60 din

JA LJUBIM PODNEVNI LJETNI ŽAR (pjesme Milana Pavelića) – 120 din

MILAN PAVELIĆ – životopis – 120 din

TEMELJI BOŽJE KUĆE U SRCU – 60 din

TROOSOBNI BOG – 60 din

VIDLIJIVI I NEVIDLIJIVI SVI-

JET – 60 din

SRCE ISUSOVО I SUVRE-

MENI APOSTOLAT – 120 din

SRCE ISUSOVО U SUVREMENOM SVIJETU – 100 din

PO EUHARISTII SE VJEĆNO

ZIVI – 60 din

OBITELJ MEDU KAMERA-

MA – 100 din

SREĆA JE U OBITELJI –

50 din

ISUS (J. Guittton) – 200 din

OD KOVAČA DO MISIO-

NARA – 100 din

S GOSPOM K VRHUNCI-

MA – 100 din

NISAM LI I JA POZVANA –

– 150 din

DJEVOJKA I LJUBAV – 60

din

MLADIĆ LJUBAV – 60

din

MLADI NA KRISTOVU PU-

TU (upute u konkretni kršćanski život mlađih) 400 –

din

OTVORITE NAM SVOJE

SRCE (smjernice za karitativni rad) – 60 din

S ISUSOM NA GOLGOTU

(zbirka križnih putova) – 150

din

PREDZADNJI LIUDOŽDERI –

– 60 din

TAJNE GRADA PALAHORA –

– 60 din

POVIJEST KRISTOVE CRK-

VE, treći dio – 150 din

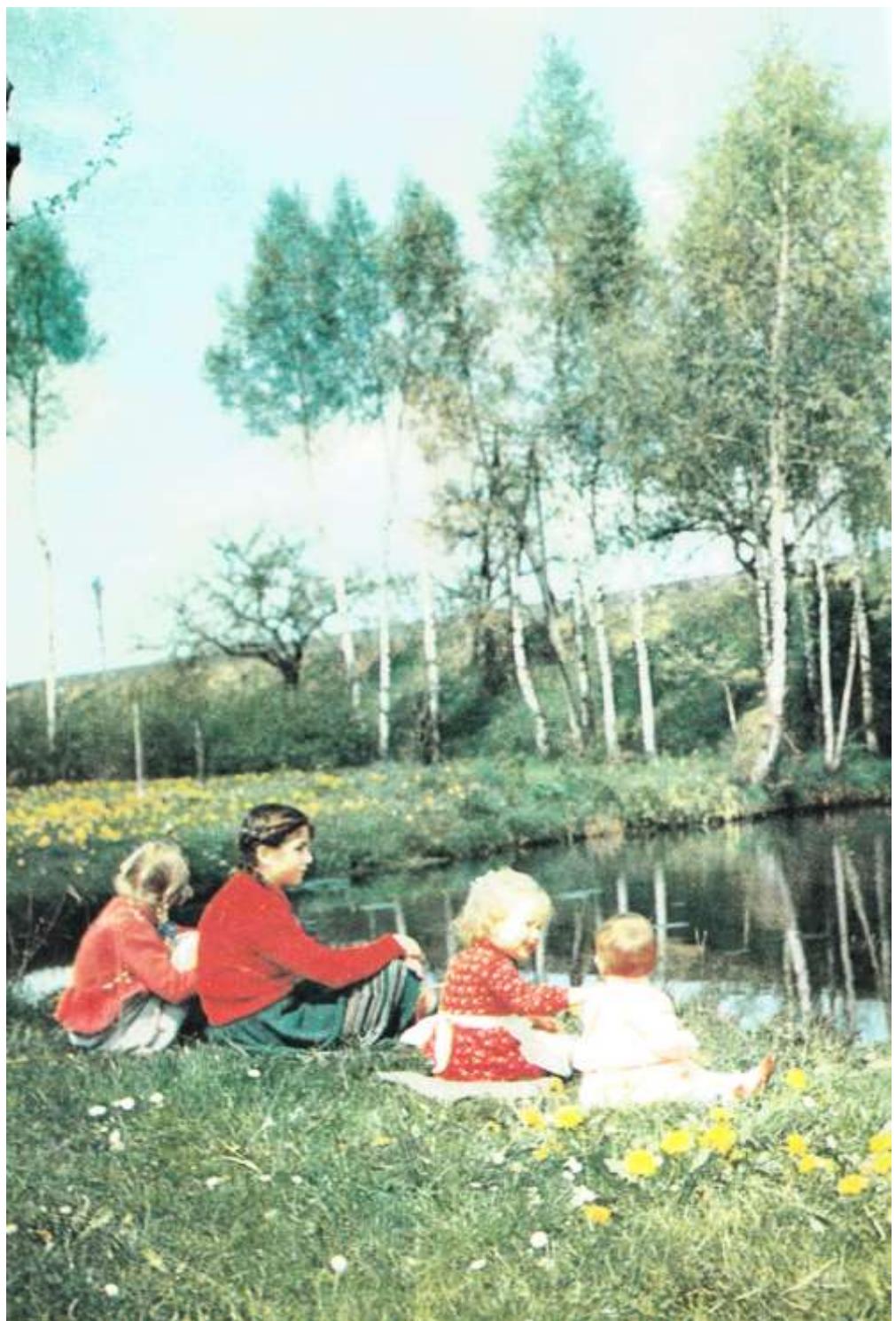
Cijeni knjige treba dodati novac za poštarinu.

Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ... i sv. Antu na primljenim milostima. — Ivana Mandarić, Cista Velika
... i sv. Leopoldu za primljene milosti. — B. M.
... Gospod od brze pomoći za poboljšanje zdravlja. — Ana Leko, Split
... što mi je dva puta ozdravilo dijete. — Majka od Donjeg Miholjeća f
... za poboljšanje zdravlja u obitelji. — Kata Meštrović, Osijek
... sv. Mihovilu i sv. Antu mi se unuka crkveno vjenčala. — Baka Zlata, Dubrava
... Gospod Fatimskoj i sv. Josipu za primljene milosti. — M. F., Zagreb
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za pomoć u svim potreblama. — Ana Jakić, Sumeće
... i Gospod od brze pomoći za uslišane molbe. — Ankica Križanović, G. Vrba
... Majci Božjoj Bistričkoj i sv. Leopoldu za zdravlje u obitelji. — N.N., Hemuševeci
... Presv. Trojstvu, Gospod od brze pomoći i sv. Josipu za ozdravljenje očiju. Janja F.
... za primljene milosti. — Marijan Sokčević, Slakovci
... Gospod Lurdskoj i sv. Antu za srećan porod unuke. — Z. R.
... za pomoć u bolesti. — K. D.
... za primljene milosti. — Mirko Kos
... za sretnu operaciju muža. — Amalija Makovec
... i Gospod od brze pomoći za ozdravljenje teškog bolesnika. — Jela i Stjepan Kruljac
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za sretnu operaciju i za druge milosti. — Obitelj Lašbaš — Sačković, Slav. Brod
... za ozdravljenje. — V. M.
... Gospod od brze pomoći, sv. Josipu i m. Klaudijsi za mir u knjizi i za zdravlje. — Ivka Božnjaković, Perkovec
... sv. Josipu i sv. Nikoli Taveliću za srećan izlaz iz teške situacije i za sve milosti. — Majka Reškovec
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za zdravlje. — Katka Starčević, Podr. Pudgajec
... za sve primljene milosti u životu. — Stana Leko, Vojnići
... Majci Božjoj Bistričkoj, uz preporuku sv. Vludu za ozdravljenje. — Dragica, Marija i Ante
... i sv. Leopoldu za kćerkino ozdravljenje. M. Lenić, Bošnjaci
... sv. Josipu, sv. Iudi Tadeju i sv. Roku za pomoć kod operacije drage nam osobe. — Z. I. W. (Australia)
... Gospod od brze pomoći i m. Klaudijsi za uminkino ozdravljenje. — Baka, Varaždin
... i Gospod Sinjskoj na uspješnoj operaciji. — Ivan Prpa, Šiverić
... Banama Isusovim i sv. Roku za zdravlje moje i moga sina. — I. M.
... Majci Božjoj Bistričkoj, sv. Leopoldu i našem Kardinalu na dobivenim milostima. — Simeone Mikulić, Bibinje
... i svima svetima za primljene milosti. — M. Radmanović, Reštovo-Šošice
... i sv. Roku za primljene milosti. — A. P., Delnice
... i sv. Antu za primljene milosti. — Majka, Seslavac
... i svima svetima koji su uslišali moju molbu i dali mi snage. — Anda Šitum, Cista Provo
... Gospod od brze pomoći, sv. Leopoldu i svima svetima na primljenim milostima. — A. L. Varaždin
... i sv. Leopoldu za nečakinjino ozdravljenje. — Kata Tečer, Čajkovec
... za uslišanu molitvu u velikoj potrebi. — Anda Oršolić
... sv. Josipu i sv. Antunu na mnogim primljenim milostima. — Anica Vučićki, Valpovo
... za očitu pomoć momu djetetu u teškoj bolesti. — Ana Juzbašić, Štitar
... i sv. Leopoldu na srećnoj operaciji. — Draga Novak, Kotoriba
... Gospod Lurdskoj, sv. Josipu i sv. Leopoldu što su mi pomogli u bolesti. Ana Beno, Cesontine
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za sve primljene milosti. — Majka Barbara iz Šviline
... Gospod od brze pomoći na lakov porodu. — Marija Crnčević, Jaruge
... sv. Josipu, sv. Antunu i sv. Leopoldu za zdravije obitelji i za mnoge milosti. — M. M., Split
... Gospod od brze pomoći i sv. Josipu za zdravlje i za sve milosti. — N. N.
... Ivanu Merizu na primljenoj milosti. — Ivica Barun, Vinkovci
... i sv. Leopoldu za srećnu operaciju moje snahe i za sve druge milosti. — A. M., Prelog

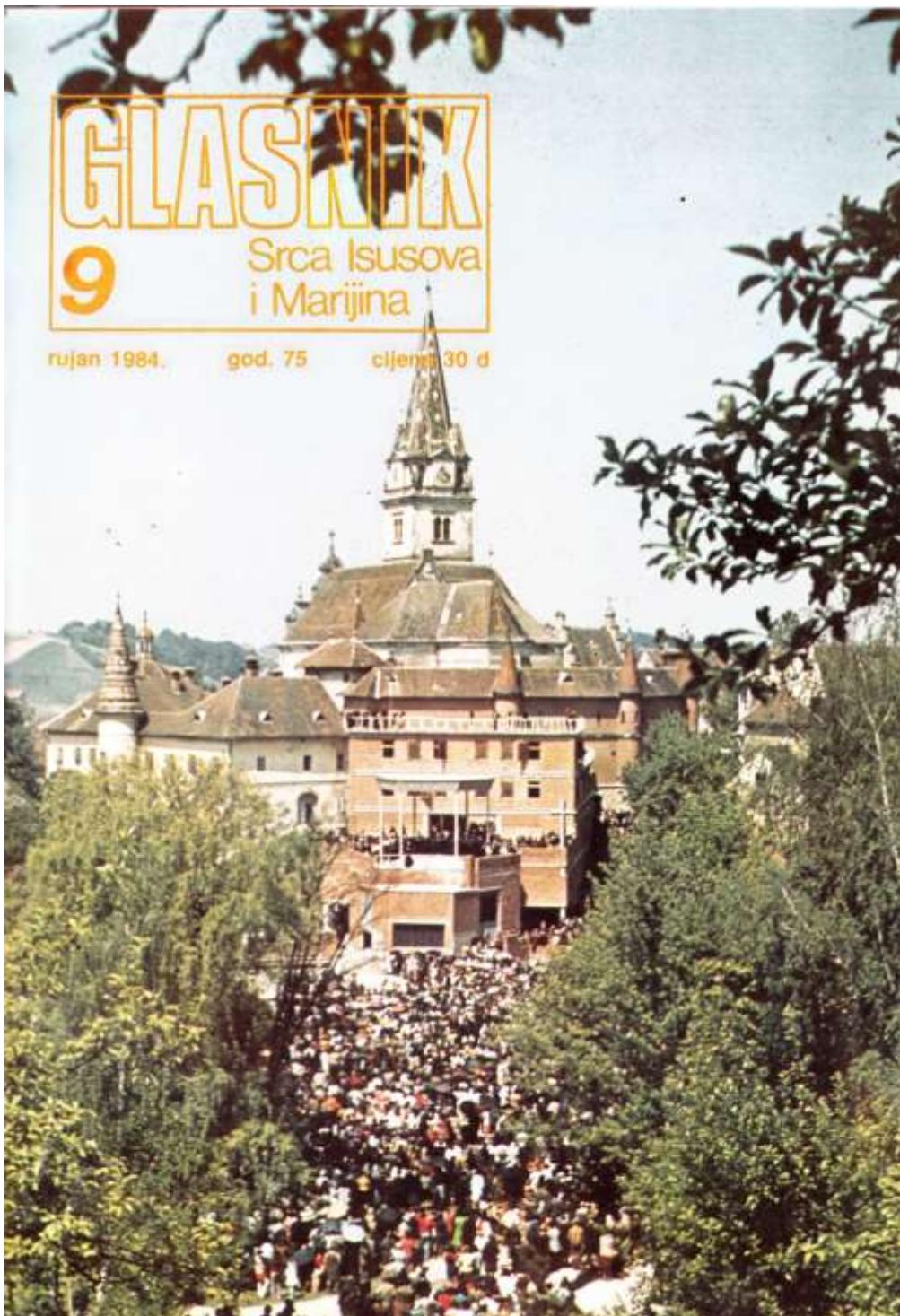
PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NJIHOVOJ ZAŠTITI

GLASNIK

9 Srca Isusova
i Marijina

rujan 1984. god. 75 cijena 30 d

GLASNIK
Slovenska
magazina

ZBROJOM PRAZNIK
DOSMO MI U SKO-
SRETNO, DJECOI.

HRVATA
TRIKE - SRCE CRKVE U
SVETLJSTE MAKJE BOŽJE BIS.

Bisstrichof Göspel

(ubilarno izdanie, str. 235)

(Molitvenik "Mađka Božja Blistriceka",

milosna budí národní svou!

ogriji nam srce, smirí nam duše,

Jubavi tvoje ovo je dom,

Velika Majka nasega Spasa,

tvogl smo, Majko, tvogl smo, zna!

od zla nas brani, Bogu nas vodi,

milose ruke pruzi nam, das.

Blistrička Gospo, pogledaj na nas,

hrvatski dragi čijeli nas kraj.

pred kipom twójm kieci i moli,

VERGILIANA 100: JE RAY,

www.mindfulmessage.com

Urednikova riječ

Hrvati katolići u domovini i u svijetu žive ovih dana napose u znaku Euharistiskog Kruha i Marije Bistrice. U Hrvatskom nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke, tom »Sru Crkve u Hrvata«, kako je to svetište nazvao mons. Frane Frančić, nadbiskup i metropolita splitski, sabiremo se na Nacionalni Euharistijski Kongres (NEK), na završno slavlje velikog jubileja »Trinaest stoljeća kršćanstva u Hrvata«. S Marijom smo započeli slavlja u Solinu 1976., kod Marije ih završavamo u Bistrici 1984.! Trebalo bi biti gluh, nijem i slijep, zlonamjeran, pa u tom slavlju gledati nešto drugo nego Crkva: Novozavjetni Savez s Bogom! Trebalo bi biti gluh, nijem, i slijep, ili vjerski posve nehajan, i ne osjetiti poziv i poticaj na obnovu i učvršćenje tog Saveza što ga svaki pojedinac sklapa s Bogom u krstu, a ostvaruje u svim danima i djelima.

Glasnik se ne zadržava toliko na takvim proslavama, jer to je zadatak novina, ali želi taj Savez više pratiti u čovjekovim danima i njegovim djelima, želi više pomoći njegovo ostvarivanje nego proslavljanje. Zato stalno piše o Božjoj ljubavi prema čovjeku i o odgovoru što bi ga čovjek morao dati Bogu; ne samo kao pojedinac nego i kao narod, kao kršćanski narodi Europe i svijeta.

Ovog mjeseca Glasnik iznosi pred svoje čitatelje i jednog, pomalo zaboravljenog, mučenika hrvatske krvi za Euharistiju i Crkvu, za vjernost Savezu s Bogom, a to je Bl. Marko Krizin — Križevčanin.

Misijska rubrika na svom početku govori o dijalogu s muslimanima, a dalje nas vodi u Indiju odakle je stigao o. Gabrić.

Na zadnjoj korici dva dječaka s torbama na ledima dovikuju: »Zbogom praznici, odosmo mi u školu!« Djeco, daci, mladi! Želimo vam sretan početak, dobar nastavak i solidan uspjeh u vašem školovanju! Vi ste nade Crkve i budućnost naroda. Iskoristite vrijeme!

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. RUJAN 1984. BR. 9

SADRŽAJ

HVALA NA PISMU	292
IZĀBIREMO MARIJU, A. Katalinić	294
ON NAS POMIRUJE IAKO MI NJEGA POGRDUJEMO, S. Četinić	296
NACIONALNI EUHARISTIJSKI KONGRES, R. Grgec	298
EVROPA I EVANDELJE, V. Miklošec	299
PAPE I OBNOVA EVROPE, J. Antolović	300
EUHARISTIJA U ŽIVOTU PRVE CRKVE, R. Brajčić	302
NAREDNI HRVATSKI SVETAC, V. Cipriš	304
HRVATSKI BLAŽENIK NA SELSKOJ CESTI, TINO	306
KRALJICA MIRA U HRASNU	308
VITOMIR, ISUSOV MINISTRANT, Ministrianti	309
POZIV U PRVOJ KRŠĆANSKOJ ZAJEDNICI, S. Kuzmić	310
TAKO JE TO BILO, A. Vidovečki	312
DIJALOG S MUSLIMANIMA, M. Rusan	314
POHODILA SAM BOŠONTI, S. Mužić	315
SLIJEPCI NA PUTU, A. Gabrić	316
PRIMILI SMO SIROTU MAYU, I. Stakor	317
SIROMAŠTVO NAŠIH UČENICA, S. Novotny	318
POBJEDNICI SMRTI	319
HOLOKAUST NERODENIH, M. Kovač	320
NOVO PRIESTOLJE SVETIH SRDACA, MVC	320
UZMAK PRED ZLOM, I. Kukula	321
OGLASI	322
ZAHVALNICE	323

Hvala na pismu

POŠTOVANO UREDNIŠTVO!

Domovinu sam napustio, ne što bih bio gol i bos, nego sam bio žedan istine i pravde. Učili su me o pravdi, o ravnopravnosti, o humanosti čovjeka. Da, sve je to bilo na papiru lijepo napisano, ali me je praksa oterala u tudinu. Kao radnik morao sam ići dva sata i po dubokom snijegu, po kiši i blatu, zatim uzeti kramp i osam sati kopati uz suh ili smrznut kruh i nojnjefiniju salamu, a moj se direktor vozio u bijelom mercedesu. Vozio ga je njegov osobni šofer, a obojicu je plaćalo poduzeće. Najteži im je posao bio naći mladu srednjoškolku ili siromašnu studenticu za »provod«. Fotelja, kava, sekretarica. Kad mu je bilo predosadno, onda je sekretarica moralu reći: »Drug direktor je jako zaposlen, ne može vas primiti.«

Prošao sam dosta Europe i napoljno zaplovio preko oceana u Ameriku. Nigdje, pa ni ovđe nisam našao kutak gdje bi vladala pravda, istina i poštjenje. Uvijek nepošteni dijele poštenje a nezakoniti zakon. Došao sam dotele da i ja promijenim stav, da i ja počnem pravdu dijeliti na nepošten način.

Hvala mojim dragim roditeljima koji su mi dali vjeru i odgajali mi savjest koja me je opominjala ako sam želio učiniti nešto što se kosi s Božjom voljom. Ljudska me nepravda uvijek grizla kao crv ispod kore. Preko naše župe sv. Obitelji u Kitcheneru dobio sam najpouzdaniji i najdraži mi mjesecni list

»Glasnik Srca Isusova i Marijina«. Glasnik mi je otvorio oči i mnogo me naučio o smislu života. Otada ga od srca preporučujem i drugima. U njemu sam našao ljudi koji uistinu žive po vjeri i čija je humanost istinita. To su ljudi koji se predaju gubavcima, simorasmama, nesretnima i žalosnima. Vaš mi je list srce više otvorio prema bratu čovjeku. Misionari su doista oni ljudi koje sam tražio, ideal ljudskoga roda. U Glasniku br. 6. od ove godine bio je članak o Ante Gabriću i »Susret« od Tomislava Gorski. Ta dva članka osobito su me se dojmila i potakla da vam pišem.

Ovdje u Kanadi naši su svećenici sagradili crkve i plesne dvorane od velike vrijednosti. Sve je to lijepo i korisno, da se narod ima gdje okupiti i slaviti Boga. Isus nas poziva da se okupljamo i molimo u zajednici. I ja idem rado. Mene ipak bolti što su naši svećenici podijeljeni i zavađeni, pa se onda dijeli i narod. Ne znam roditi čega je do toga došlo. Fratri su na jednu stranu, a popovi, kako ih neki zovu, su na drugu stranu. Neki su se ozlenili i napustili Crkvu, a bili su ugledni u očima puka. Još je žalosnije što se zbog toga i krv prolijeva. Ljudi su u vjeri slabo poučeni, a i inače su slabo naobrazeni, pa se podu svadati tko je bolji: pop ili fratar? Dode do svade, ide se i na šake, bljesnu i noževi. A onda slijedi bolnica, nerед u obitelji, djeca plaću, žene krunu. Teška mržnja, loša slika! I svećenici to vide, ali njih kao da se to ne tiče. Kad ih

ja upitam zašto je tako i zašto se to pitanje među njima ne riješi, oni mi reknu: »Ti to ne možeš razumjeti. To je tebi teško objasniti. Možda ja to i ne bih mogao razumjeti, ali to ipak znači da je Krist kojega propovijedaju, u njima nemoćan. Zar ih Krist ne bi mogao pomiriti? Kako može brat brata ranjavati i u zatvor slati? Zar to nije više služba vragu nego Bogu?«

Zanima me da li bi o. Ante Gabrić doživio raj kad bi se, mjesto Gangesom, vozio Grand Riverom, gdje možeš čuti i hrvatske pjesme preko pojačala na raketenom čamcu? Da li je slijep Antin ladar koji nema ništa, ili mi koji mislimo da imamo sve, ali nemamo blaga vjere u našoj duši, nemamo istine, nemamo Krista? Krist nam daje svoje Srce, ali mi ga nećemo. Majka Marija nas poziva u svoje krilo, ali mi je ne slušamo. Zaboravljamo da onaj koji zna voljeti i drevati ljubav, vidi i onda kad je slijep, čuje i kad je gluhi, jer u svom srcu sluša glas Boga, glas Vječne Ljubavi. Upravo to nas uči vaš list. Zato sam ga zavolio i za mene je neizmjerno vrijedan. Hvala Bogu što sam došao do njegaj Anto Čiča, 2969 Kingsway Drive, Kitchner, Ontario, Canada. Ostajem s poštovanjem.

Mnogo je naših ljudi otišlo iz domovine, a razlozi su veoma različiti. Najžalosnije je ipak ako su odlasci potaknuti pohlepom, a i to je kod ljudi moguće.

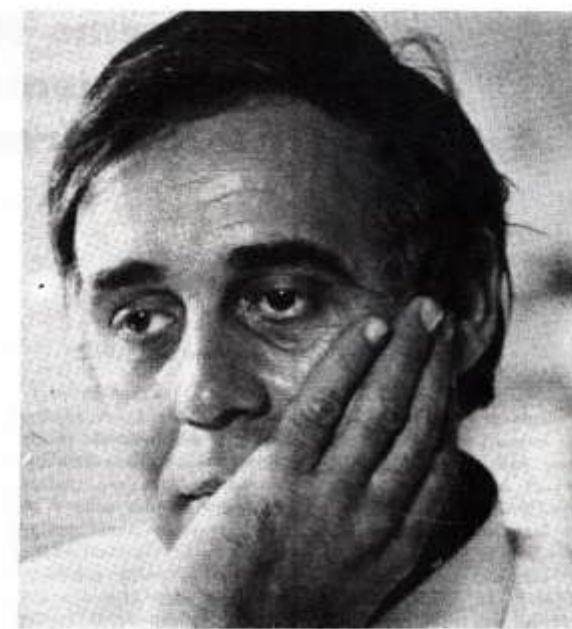
Tebe je, Anto, odvela u svijet želja da nadeš istin-

skije ljudi i pravednije društvo. Ta je potraga razumljiva, ali je i ona svojevrstan bijeg. Apsolutno pravednog društva nisi našao, niti češ ga naći, jer ga nema. Ljudi su svuda ugroženi svojim zlim sklonostima, i čovjek je samo toliko pravedan koliko pravdu ostvari u sebi. Toliko, i ne više, kadar ju je gradići i oko sebe! To vrijedi i za istinu koja je -majka- pravde.

Ono što prigovara direktorima u starome kraju nije malo zla, niti se pošten čovjek time lako miri. Do takve zloupotrebe položaja dolazi samo tamo gdje ljudi misle da -imati položaj- znači gospodovati bez odgovornosti. Krist nas uči drugačije: »imati položaj« znači odgovorno služiti podložnicima koje smatram braćom, a ne slugama.

Nakon mnogih životnih iskustava vidiš kolika je sreća imati od djetinjstva usaden krčanski vjerski odgoj i dobro formiranu savjest. Drago mi je što si u Glasniku našao pomoći i ohrabrenje za daljnji krčanski život. Glasnik bi u tom smislu i htio svima poslužiti.

Žalosna podjela među svećenicima u nekim našim krajevima biva još žalosnija kad se prenosi i u inozemstvo, pogotovo ako dolazi do takvih posljedica o kakvima ti pišeš. Sigurno je da to ne može biti bez grijeha, ali nije naše da sudimo tko je grješnik. Bit će svi pomalo. Ipak, dok sud o grješnosti prepustamo Onome koji »ispituje srca i bubrege«, ne možemo pred tom nemilom pojavom ostati ravnodušni. Neki sud moramo imati, a tko više zna lakše ga i stvoriti. Za orijentaciju je ipak

dobro znati ovo: Pop koji se diže nad fratra loš je pop, i fratar koji se diže nad popa loš je fratar! Jedan i drugi su zaboravili onu Pavlovu riječ: »Po milosti Božjoj jesam što jesam!« Na tom sukobu se lako vidi kako zbog vremenitih interesa ili lažne časti lako potamni sjaj Kristova poziva, a ipak, »nismo mi izabrali Njega, nego je On izabrao nas«, pa se gina ne treba dizati nad lončarom Ipak, Crkva nije »ničija zemlja« pa bi jači bio onaj koji je prvi zaposjedne. Crkva je Kristova ustanova, i zna se tko je Glava, i koga je slušati. Za narod ovđje uistinu vrijedi ona Kristova riječ koju je rekao sablažnjenicima nad farizejskim nedjeljima: »Na Mojsijevu stolicu (Mojsije je bio sudac, zakonodavač i prorok u Božje imel) sjedoše književnici i

farizeji. Sve što vam reknu činite, ali djela kao što su njihova, nemojte činiti! Vjernici će samo onda pravo vjernički postupiti ako se mole za obraćenje zavadenih i izmirenje podijeljenih. Pravu uvezši, vjernici su to i dužni činiti jer su Crkva, i ne može im biti svejedno što se zbiva s pojedinim stanicama njihova Tijela, a pogotovo im ne može biti svejedno što se zbiva s onima koji su im postavljeni za učitelje. Isto tako, kao što i klerici moraju moliti za laike. Tā, svi smo jedno Tijelo!«

Ovim odgovorom tebi, Anto, Glasnik ne želi ulaziti u te nemile sporove, niti »dijeliti pravdu« ali ni nama u Glasniku nije svejedno što se zbiva u Crkvi, pogotovo onoj koja se ostvaruje u našem narodu.

UREDNIK

Izabiremo Mariju, posvećujemo se njezinu Srcu

Piše: Ante KATALINIĆ

Izabirem Mariju! Bilo je to misao i volja Oca Nebeskog kad je na dan Blagovijesti odlučio da majkom njegova Sina bude Djevica iz Nazareta. Izabirem Mariju! Tom je odlukom Sin Božji odabrao sebi Bezgrešnu Djevicu za majku. Izabirem Mariju! Tim istim izborom učinio je Duh Sveti Mariju svojim uzvišenim hramom, urešenim blistavom svetošću, preplavljenim izvanrednim milostima.

Izabiremo Mariju! Tim riječima posvećujemo se i mi Hrvati katolici ove godine na najsvetlijiji način Presvetoj Bogorodici, njezinu Bezgrješnom Srcu. Njoj predajemo same sebe, sve svoje, svoju domovinu Hrvatsku. Nju izabiremo za svoju Majku, Zaštitnicu, Pomoćnicu, Kraljicu. Predajući se njezinu Srcu, želimo što savršenije, skupa s Njom, prihvatići Kristovo Otkupljenje.

SREDNJEVJEKOVNI ŽAR

Pobožnost predanja ili posvete Bl. Dj. Mariji seže u prošlo stoljeće, u davne. Srednjevjekovni vitezovi običavali su sebe staviti u službu odabranicama svoga sr-

ca. Taj običaj srednjevjekovnih vojnika prenijeli su pobožni kršćani, redovnici, svećenici, na duhovna područje, pa bi same sebe i sve što su posjedovali, stavljali u službu Bl. Dj. Marije. Njoj bi se posvetili, predavali, smatrali bi se njezinim sužnjima, robovima. O toj vrsti pobožnosti prema Gospici čitamo na primjer u životopisu sv. Odilona, opata iz Cluny-a u 11. st., u djelima sv. Petra Damianskog iz 11. st. i kod drugih.

SV. GRIGNION DE MONFORT

Pobožnost potpunog predanja i posvete Mariji, nadublje je razradio i širio među kršćane sv. Ljudevit Marija Grignion de Montfort s konca 17. i početka 18. stoljeća. On je širio pobožnost sužanjstva Gospici: Njoj potpuno predati sebe, svoju dušu i tijelo, svoju vremennitu i duhovna dobra. Velika zasluga sv. Grigiona je u tome, što je čitav ovaj čin predanja, čin posvete Gospici, stavio na kristološke temelje. Ta posveta ne bi bila ništa drugo nego obnova krsnih obećanja i krsnog zavje-

ta posredstvom Marije. Savršeno se predajemo i posvećujemo Gospici zato da se što savršenije predamo i posvetimo Kristu.

FATIMA

Novi val posvete Gospici, njezinu Bezgrješnom Srcu, za hrvatio je Crkvu s fatimskim ukazanjima godine 1917. Prema izjavama fatimske vidjelice Lucije, Gospa osobito traži zadovoljštinu za grijeha kojima ljudi vrijedaju Božga. Zadovoljština sprečava da duše ne propadaju u pakao, zadovoljština sprečava ratove i ostale vremenske kazne koje smo svojim grijesima zaslužili. Jedan od načina zadovoljštine je posveta Marijinu Bezgrješnom Srcu. To je možda najizvrsniji način koji i Gospa traži. To je potok lo pape našega vremena da Crkvu i svijet posvete Bezgrješnom Marijinu Srcu.

PAPA IVAN PAVAO II.

Na poticaj današnjeg pape Ivana Pavla II. čitav svijet, a i mi Hrvati katolici, posvetili smo se Bezgrješnom Srcu Marijinu. Bilo je to

ove godine na blagdan Blagovijesti, 25. ožujka.

Onaj bitni element u Papinoj posveti Srcu Marijinu mogli bismo izraziti ovako: Isus Krist je posvetio i predao sebe Nebeskom Ocu, posebno na krizu, kao zadovoljštinu za naše grijeha, da nas otkupi. Tom činu pridružila se na najsačvršeniji način, i u njemu sudjelovala, Bl. Dž. Marija. I kad se mi posvećujemo i predajemo njezinu Bezgrješnom Srcu, preko nje i po njoj, predajemo se i posvećujemo Srcu njezina Sina, pridružujemo se njegovu činu zadovoljštine za naše grijeha. Skupa s Marijom predajemo se Isusu Kristu, i po njemu Nebeskom Ocu.

MARIJA
BISTRICA 1984.

Na Malu Gospu na Mariji Bistrici ove godine, na slavlju Nacionallnog euharistijskog kongresa i spomena tristote objetnice našašća kipa Majke Božje Bistričke, no tim završnim proslavama Tisućutristote obljetnice kršćanstva u Hrvata, posvetit ćemo se i mi Hrvati katolici, i svim ostalim katolicima koji žive s nama na ovom prostoru, Bezgrješnom Srcu Marijinu, još jedanput. Posvetita će biti zajednička i službena, a predvodit će je naš kardinal, naši nadbiskupi i biskupi. A Marija će nam za uzvrat darovati obilje milosti, potrebnih nama i našoj domovini Hrvatskoj.

Posvetna molitva koja sadrži sve elemente izgleda ovako:

Presveta Bogorodice i Majku našu, Majku Crkve i Kraljicu Hrvata!

Danas se predajemo i posvećujemo Tebi, Tvojem Bezgrješnom majčinskom Srcu. Posvećujemo Ti i predajemo sami sebe, sve svoje i čitav naš hrvatski narod. Izabiremo Te zauvjek za svoju Majku, Kraljicu i Gospodaricu. Ovom posvetom, svojim molitvama i žrtvama, i svojim kršćanskim življenjem, pridružujući se Kristovoj žrtvi na krizu, želimo dati zadovoljštinu za grijeha kojima smo mi i svi ljudi vrijedali Srce Tvojog božanskog Sina, i Tvoje majčinsko Srce.

Obećajemo da ćemo vršiti Božje zapovijedi, da ćemo se čuvati svakog grijeha, da ćemo poštivati nedjelju kao Dan Gospodnjeg, da ćemo moliti svaki dan bar jednu desetku sv. Krunice.

Tebe izabiremo za svoj oslonac u svim životnim nevoljama i patnjama. U Tebe ćemo se neograničeno pouznavati. Sigurni smo da ćeš u svim teškim vremenima čuvati naše obitelji i naš hrvatski narod od svakoga zla, a to isto molimo i za sve druge narode. Od Tebe i svaki pojedini od nas očekuje pomoć u svim potrebama. Ti nas vodi svom božanskom Sinu i poslije ovog života dovedi nas u nebesko kraljevstvo.

Zbivanja

KUBA

Sovjetski listovi si čestitaju na uspješnoj dekristijanizaciji Kube. Godine 1959. prije Castrova dolaska na vlast, na Kubi je bilo 700 svećenika, 300 redovnika i 2400 redovnica. Sada nema više od 116 svećenika, 105 redovnika i 218 redovnica. Od 1970. do 1976. broj krštenja je spao sa 83.731 na 29.397. Zaista si imaju i što čestitati! (Les echos du..., br. 23. str. 2)

SSSR

Tatjana Velikanova, pravoslavka i pobornica za ljudska prava, bila je nakon četiri godine logora prebačena u jedno zaboračeno mjesto. Sela osamljeno, bez željezničke stanice, bez struje, bez novina, gdje se i kruh prodaje samo dvaput tjedno. Smještena je u jednu ruševnu kuću. Prije njezina dolaska stanovnici sela su dobili kopiju novinskog članka u kojem ju se osobno napada, kako se ne bi nitko usudio s njom govoriti ili joj priteći u pomoć. Postoje dakle i duževni logori! (Les echos du..., br. 19. str. 2)

Estonski biolog M. Mart Niklus je zatvoren u gradu Cistopolu. Kad je poslije 27. ožujka počeo štrajk gladu, veoma je oslabio. Dopushteno mu je da ga posjeti majka, ali mu nije bilo moguće s njom razgovarati, budući da se u zatvoru ne smije govoriti estonski, što je njegov materinski jezik. A stara mati je prošla 1500 km. da vidi sina. Treba li komentara? (Les echos du..., br. 23. str. 2)

Srce Isusovo - izvor spasenja

**On nas pomiruje
iako mi njega
pogrđujemo**

Piše: Srećko CETINIĆ

Kristovo je Srce odabранo Pomirilište, živa Pomirba i žarki Pomirbenik svih ljudi. Otac je od vječnosti odlučio da Srce Sina Njegova postane spasonosnem raskrsnicom svijeta i nadsvijeta na kojoj će se trajno odigravati presudna drama pomirenja Tu, u tom Svetom Srcu, u ime svih ljudi, uzdiže se k Ocu tako sinovski iskrena i topla molba za oproštenjem, da nam po Njemu Otac još iskrenije i srdačnije prati.

Kristovo je Srce također izvorna i ovjerovljena svjedodžba čudesnog pomirenja Boga s ljudima i ljudi međusobom. Istovremeno Isusovo je Srce i nojuvjerljiviji promicatelj pomirenja i njegov najverodostojniji Jamar.

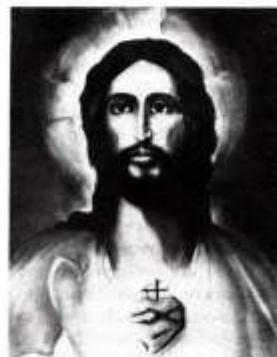
SRCE ISUSOVО, POMIRBO GRIJEHA NAŠIH

Jedino Ime, jedino Biće, jedino Srce koje je u stanju zahvatiti sva stvorenja Otajstvuom pomirenja jest Isus. On se u punini svoga božansko-ljudskog dostojaanstva

sav založio za to da bi pomirenje, iz dana u dan, postajalo sve poželjnije i sve prihvativljivije.

Najveća opasnost kojoj mi ljudi možemo biti trajno izloženi u svim tokovima svoga osobnog i društvenog života jest grijeh. Zbog neobično zaraznog i potpuno razornog djelovanja, može grijeh toliko čovjeka ugroziti da mu se on, sam po sebi, ne može uspješno suprotstavlјati.

Cudite se i vi, vjerojatno, zbog toga što toliki ljudi s mnogo brige i truda nastoje učiniti kako bi izbjegli bolestima, neuspjesima i promažnjima, a da u isto vrijeme ti isti ljudi ne poduzimaju gotovo ništa ozbiljnijega ni na odgajnom ni na čudorednom području da bi, potpomognuti sakramentalnom snagom Otačstva pomirenja, uspješno izbjegli najvećoj životnoj opasnosti i najporoznijoj stvarnosti: grijehul Stoga, nije ni čudno da nas na svim područjima ljudskog života i djelovanja, naš ne-

priznati grijeh, nezaustavljivo navodi na kobne promašaje, pritiče teškim neuspjesima i rastače neizlječivim bolestima.

Opasnost otklanjamo zadovoljštinom koja nas vodi k pomirbi. Prvu voljanu zadovoljštinu, u ime svih ljudi, mogao je pružiti Bogu samo Isus. Od ljudi jedini je On koji nije samo čovjek nego i pravi Bog. Od Božanskih Osoba jedini je On, uistinu, pravi Sin Čovječji.

On koji se ni zbog koga, ni u čemu i ni o što nije ogriješio pred Pronicateljem i Suncem svih srdaca, mogao je na sebe odgovorno preuzeti krivnju svih ljudi te istovremeno svjesno stati pred Boga i kao Grešnik koji za sve odgovara i kao Pravednik koji sve opravdava!

Dostojna je zadovoljština ne samo neodgodiv zahtjev povrijeđene pravde, nego i neodgodiva potreba tankočutnog srca koje vjerno ljudi Isusova zadovoljština sačrđi u sebi dva najpotreb-

nija i najvrednija svojstva: zrelost ljudske odgovornosti i dostojanstvenost božanske uvjerljivosti!

Isus neumorno poziva i svakoga od naših da se trajno uključimo u njegov vječni čin sveobuhvatne zadovoljštine, u kojoj ključa sveukupna snaga sveopćeg izmirenja: »Obratite se i vjerujte Evandelju!«

SRCE ISUSOV, NASIĆENO POGRDAMA

Proslavljeni talijanski slikar Fra Angelico naslikao je Žalosnu Majku Mariju uz Isusa kojega krune trnovom krunom. Dok On strpljivo sjedi izložen na milost i nemilost razdraženih siledžija, Ona stoji, potresena i zapreraštena, kao da nas pita: »Ot-kuda vam toliko nezasitne zlobe?«

»Ruglo ljudi! Kad-tad pravedni patnik neizbjesno doživjava da bude izrugan i izigran. Vjerni Sluga Jahvin, Gospodnji Pomazanik, Isus Spositelj doživio je to isto na posebno bolan i sramotan način.

On, Pravednik svih pravednika smio je i mogao očitovati svijetu Sebe kao Svjetlo svijeta, no zbog toga nije ni mogao ni smio očekivati da neće biti izrugan i obešaćen na tijelu i duši, kako u ljudskom tako i svom božanskom dostojanstvu!

»Naroda prezir! Isus je u najsvetijim časovima svoga naučavanja doživljavao kako Ga ponizuju i preziru. Kad je govorio o svome tijelu kao o »kruhu za život svijeta», neki su od njegovih učenika stali prezivno prigovarati: »Tvrđ je ovo govor! Tko ga

može slušati?«, pa su, razočarani, počeli jedan za drugim odlaziti.

Bilo je i takvih koji su Mu upravo povjerivali, ali nakon što im je progovorio o Sebi kao o »istini koja ih pouzdano oslobađa od robovanja grijehu, tako su se duboko uvrijedili da su Mu bez ikakve ustručavanja dobacili u lice: »Sad nam je jasno da si opsjednut zlim duhom.«

Štoviše, tijekom uzbudljiva nadmetanja uznenimore svjetine, kome bi trebalo dodjeliti spasonosan naziv sretog dobitnika općenarodnog pomilovanja, većina je dala prednost Barabi. Isusa su proglašili pokvarenijim i pogibeljnijim od tog drskog i okorjelog razbojnika.

Isusova »odmazda«. Božanski Osvetnik u svesilnoj snazi svoga prebogatog milosrđa prašta svima i sve zaboravljal. Ne čini to zbog zaboravljivosti, nego zbog istinske ljubavi! Zbog te sviđe sveopraštajuće ljubavi može Isus svakoga od nas, ako se za grešna djela i propuste iskreno kajemo, tako bogata nagraditi i odlikovati da nos uzdigne u red i dostojanstvo sinova Božjih, kako bi Otac svjetlosti i u nama zavolio ono što Mu je tako milo u Njemu, »Sinu Ljubljenuom!«

SRCE ISUSOV, SATRVENO ZBOG OPACINA NAŠIH

»Za naše grijeha probodoše Njega, za opačine naše Njega satriješe«, bolno i gorko jeca Izaija Prorok opisujući svoja viđenja o Sluzi Jahvinu. Iskusiti stvarnost može samo onaj koji doživi sebe kao društveno pregaženu, zdrobljenu, smrvljenu, da

bi ga vihor društvene moći i strasti na sve strane raznio i ozloglasio.

Pravednikova stvarnost neizostavan je predvijet svake mrâčne, zle sile, da bi se svi osiljeni nepravednici mogli slobodnije i do mile volje opojati najopojnijom omamom: laskavim i glasnim umišljanjima o vlastitoj »ne-dužnosti i pravednosti« koji ih vode do duboke, dugotrajne i opasne besvijesti o stvarnim posljedicama vlastite krivnje i odgovornosti!

»Evo čovjeka! Tim potresnim riječima pokušavao je Pilot obuzdati pomahnitale strasti podvijalog puka, dok i sam nije sramotno klanuo pod nasrđima sablasnih nagona uzavrele gomile koja je Krista proglašavala krvcem, a sebe do te mjere smatrala nedužnom da se nije ustručavala posegnuti ni za najsudbinskijim izazovom: »Krv Njegova na nas i na djecu našul.«

Sreća je njihova i naša što Isus nije neki Osvetoljubivi Pravednik, nego uistinu Zaljubljeni Pravednik. Zaljubljen u sve ono što je istinski ljudsko. Stoga je Isus i uspio podnijeti sve strahote ljudskih grehota i sve grehotne ljudske strahote!

»Crva sam, a ne čovjek!« Tako uzdije Psalmista u ime Mesije koji se doista u svojim mukama poput crva grčio, da bi snagom svoje nevinosti ponio sav teret ljudske krivnje i odgovornosti.

Zadivljen i ponesen takvom i tolikom ljubavlju Pavao kliče zanosno: »Krist nas je otkupio od prokletstva Zakaona, postavši mjesto nos proklet!« (Gal 3,13)

Nacionalni euharistijski kongres

Piše prof. Radovan GRGEC

Rodije ga označujemo punim imenom prema se već dobrano udomaćila i njegova kratica NEK. Znamo da se svjetovno Hrvatska ne može poistovjećivati sa svetom Hrvatskom, da svi Hrvati nisu katolici i da svi krštenici nisu praktični vjernici, ali smo uvjereni da za većinu Hrvata bistrički euharistijski kongres predstavlja veliki događaj i doživljaj.

Iako duljina obreda i jačina rujanskog sunca može biti i te kako zamorna, tko god je osjetio ljepotu naših jubilarnih manifestacija u Solinu, Ninu i Bistrici, nasištio je i veličinu doživljaja zajedništva. Tu veličinu i snagu zajedništva možemo naročito osjetiti na nacionalnim euharistijskim kongresima, na kojima slavimo »zajedništvo Tijela i Krv Gospodnje«.

U rujnu smo, u mjesecu kada se na plodove zemlje spušta blagoslov neba. Mjesec je to naše mladosti i radošti. Na početku školske godine razredima, hodnicima i dvorištima opet odzvanja smijeh, vika i buka malih i velikih daka. Mjesec je to u kojemu kao da se Bo-

žja dobrota i ljepota ogleda u ljepoti prirode. Mjesec je to našega nacionalnog euharistijskog kongresa, koji je ujedno svečana završna manifestacija desetogodišnjeg slavljenja 1300. obljetnice krštenja Hrvata i proslava 300. obljetnice pronalaska kipa Majke Božje Bistričke.

Sjećamo se naših prijašnjih nacionalnih euharistijskih kongresa, svih koji su na njima sudjelovali i svega što su oni za nas značili. Kako li se oni lijepo i znakovito uklapaju u suvremenu povijest katolicizma u hrvatskom narodu! Sudjelujući u tim skupovima, uzveličali su ih najodličniji predstavnici Crkve i naroda.

I naši predstavnici koji su sudjelovali na euharistijskim kongresima drugih naroda i na međunarodnim euharistijskim kongresima diljem svijeta ponijeli su odatle nezaboravne uspomene. Prije pedesetak godina prisustvovali su jednom takvom kongresu u glavnom gradu Irske, u Dublinu, neki naši predstavnici, koji nikada nisu zaboravili ozbiljnog i pobožnog lica i ponašanja irskog predsjednika De Vale-

re. Moleći, predvodio je taj irski nacionalni junak povorku naroda iza Presvetog Oltarskog Sakramenta.

Noš euharistijski kongres podsjeća nas na trinest stoljeća povezanosti Hrvata sa Crkvom Kristovom i s marijanskom tradicijom, na zajedništvo kojim je obilježena naša prošlost, sadašnjost i budućnost. U središtu kongresa nalazi se veliki znak kruha i vina što postaju Tijelo i Krv Gospodina Isusa Krista u misnoj gozbi i žrtvi.

Euharistija je naša hvala i zahvalnost Spasitelju svijeta u zajednici, okupljenoj oko stola Gospodnjeg. Ta je zajednica narod koji euharistijskim slavljem svjedoči jedinstvo vjere i izražava zajedništvo ljubavi. Klasje naših ravnih i grožđe naših vinograda, blistajući na suncu, kao da pjeva sa sv Tomom Akvinskim »Hvali, Sion, Spasiteljal!«

Kao da se cijela Hrvatska obraća Srcu Euharistijskog Isusa, moleći za duhovno i tjelesno dobro čitavog naroda, za svaki naš grad i selo, za svaku našu obitelj i za svakog pojedinca.

Makana Apostolata molitve

ZA PREPOROD EVROPSKOG KRŠĆANSTVA

Evropa i Evandelje

Sadašnji sv. Otar Ivan Pavao II. ne miri se sa žalosnom činjenicom političke podjele Europe, kao što se ne može pomiriti ni s razjednjenošću kršćanstva. Malo tko je tako duboko svjestan nepravde koje su dovele do te podjele, i žalosnih posljedica koje odatle proizlaze, kao što je toga svjestan upravo Papa iz Poljske. Ta je podjela nekršćanska i ne-ljudska, i treba se na svaki način truditi da se ublaže bar njezine posljedice, ako se već nju samu ne može lako ukloniti. Zato Papa često i snažno ističe zaboravljenu i занemarenu činjenicu da se i »zapadna« i »istočna« Evropa podjednako temelje na kršćanskoj civilizaciji, pa bi sve zemlje i narodi od Gibraltara do Urala, i od Islanda do Krete, trebali biti svjesni svojih korijena i poroditi na uspostavi svoga jedinstva. Papa je to izrazio već u svom nastupnom govoru, a osobito snažno je to istaknuo 9. studenoga 1982, kad je kao hodočasnik došao u Compostellu, poznato srednjovjekovno hodočasničko mjesto u Španjolskoj.

Razni nekršćanski nazori na život i svijet, kao i otvoreni protukršćanski stavovi, ne samo da se s podjelom Europe olako mire, nego je čak i utvrđuju u nadi da će jednog dana zadobiti prevlast i nad drugom stranom. Tako se zbog postojeće podjele umjetno razvija poseb-

na potrošačko-liberalistička svijest na Zapadu koja svog neprijatelja vidi u Istoču i socijalističko-materijalistička svijest na Istoču koja svog neprijatelja vidi u Zapadu, a obje su podjednako krivi put u budućnost bez Boga, budućnost sukoba i borbe za prevlast. To je, bez sumnje, nepremostiva sablazan.

Za nekršćanske narode Afrike i Azije. Može to netko ne znati ili ne priznati, ali ne može promijeniti činjenice. Nama je kao kršćanskim vjernicima jedno jasno: Čovječanstvo nema, i ne može imati, budućnosti bez Krista. Krist se čovječanstvu zato saopćio jer je čovječanstvu potreban. A pošto se Krist jednom izravno saopćio, obvezao je one koji su Ga upoznali da ga dalje saopćuju, i tako šire sreću oko sebe: »Bit će te mi svjedoci do kraja zemlje!« Nama je isto tako jasno da se Krist saopćuje radi onih koji Ga još ne poznaju, jer želi da se njegovo Kraljevstvo ljubavi i mira, Kraljevstvo Božje na zemlji, proširi na sve narode i ukorijeni u svim naraštajima.

Zato je prihvatanje Krista ujedno i obveza za saopćavanje Krista: »Idite i učinite sve narode mojim učenicima!« Kristu nije svejedno da li će njegov nalog biti prihvacen ili ne, jer mu nije svejedno da li će biti ili ne biti sretni oni koje ljubi. Prava je ljubav uvijek djetovorna u korist ljubljenoga

i ne može biti ravnodušna.

Kad znamo ovo što smo rekli, lakše razumijemo zašto Papa, Kristov vidljivi namjesnik na zemlji, poziva na molitvu za Evropu; vidjet ćemo da to nije ni križarski ni politički potez, nego potez u znaku Križa. Evropski su narodi imali tu milost da se nakaleme na mlado Stablo Križa i da životne sokove crpu iz Evandelja. Na to ih ujedno obvezuju da budu »svjetlo svijeta« koji živi u tami, a to je svjetlo prekriveno razjednjenošću. Zato je Papino proglašenje sv. Cirila i Metoda za suzaštitne cijele Evrope, iako su sini novi kršćanskog Istoka, kao što je i sv. Benedikt sin kršćanskog Zapada, usmjereno prema razvijanju svijesti o jedinstvu Evrope na njezinim kršćanskim temeljima. Ujedinjeno na temelju, koji je Krist, Evropa ne bi nikoga ugrožavala ni unutar svojih granica ni izvan svojih meda. Ta je Papina želja u prvom redu evandeoska i evangelizatorska, premda vodi i dalekosežnim, ali sretnim, političkim posljedicama.

Valentin MIKLOBUŠEC

Pape i obnova Europe

NOVE MISLI O STAROM KONTINENTU

«Zapadna i Istočna Evro-
pa podjednako se temelje na
kršćanskoj civilizaciji. Zato
Evropa mora imati svoju sa-
mosvijest i iz toga izvući pra-
ve zaključke», često ponavlja papa Ivan Pavao II. Tu je misao naročito istaknuta 9. studenoga 1982. za svog boravka u Compostelli, slavnom srednjevjekovnom ho-
dočasničkom mjestu. To je tipično njegova dalekosežna misao i jedan od ciljeva nje-
gova dinamičnog pontifikata, a trebala bi postati i brigom svih evropskih kršćana. U Evropi obnovljenoj na zajedničkim kršćanskim korijenima iz kojih i naš narod živi, kulturno se hrani i razvija već 13 stoljeća, mogu svi narodi, pa tako i naš hrvatski narod, naći svoje doстоjno mjesto.

Nakon onog značajnog go-
vora na trgu sv. Petra, 22.
listopada 1978., kad je Ivan
Pavao II. stupio pred Crkvu i
svijest kao novi papa, on
ne prestaje govoriti i nagla-
šavati potrebu za budenjem
svijesti o kršćanskom identitetu našeg kontinenta, služeći se pri tome riječima koje proizlaze iz njegova najdubljeg uvjerenja. U Com-
postelli su odjeknule ove
njegove riječi: »Ja, Ivan Pa-
vao II., sin poljskog naroda,
ja, rimski biskup i pastir cijele Crkve, iz sv. Jakova u
Compostelli, upravljam ti,
Evropo, krik pun ljubavi. Vra-
ti se samoj sebi! Budi svo-

jal Otkrij svoje izvore, oživi
svoje korijene!»

KORIJENI EVROPE

Ono što Papa naziva «korijenama Evrope», ne znači samo izvore Evrope, nego upućuje i na njezinu sadašnju samobitnost, istovjetnost, samosvojnost, dušu. Evropa nije izravno primila ni prvi ni drugi Savez s Bogom. Ta povlastica prvenstveno bijaše data Aziji, i to upravo na njezinom krajnjem zapadnom rubu, gdje se taj najveći kontinent skoro dodiruje s Evropom. Zato je Evropa, nakon tog zapadnog azijskog ruba, prva primila milost Evanđelja; u nju su došli apostoli, zaliila ju je krv prvih mučenika, u njoj je pro-
vao monastički život, i otad je vodi nepredvidiva moć kršćanskog stvaralaštva te misionarski žar. Sjeme Evanđelja u njoj je uvijek dono-
silo nove zrele plodove, i upravo iz nje se Evanđelje raširilo najdaleje po svijetu.

Osim toga, tom će kontinentu upravo kršćanstvo dati svijest jedinstva, te na taj način obilježiti i njegove zemljopisne granice. Govoreći o taj temi, Ivan Pavao II. je naveo i one glasovite riječi velikog Evropljanina Goethea: »Svijest Evrope rodila se preko hodočašća.« »Hodočašća su«, tumači Papa, »približava, povezivala i sjedinjavala među sobom sve one koji su stoljeće za stoljećem, uvjereni popovijedanjem Kri-
stovih svjedoka, prihvatali

Evanđelje, a u isto su vrijeme, može se reći, nastajali narodi i narodnosti.«

KRIZA EVROPE

Papa ne govori o svim kri-
zama koje je Evropa morala preživjeti tijekom stolje-
ća svoje duge povijesti. On se radije zaustavlja samo na
krizi koja potresa Evropu zadnjih stotinu godina, a to je kriza, prema njemu, dvo-
struka: građanska i vjerska.

Građanska se kriза sasto-
ji u razdorima i neprijatelj-
stvima među narodima i klasama, kad svatko baci krv-
nju za zlo na drugoga, ne
priznavajući svoju vlastitu. O
tome imamo živi primjer u
svojoj kući i susjedstvu, gdje
se ne prestaje naš hrvatski
narod stavljati na optuženičku
klupu, a dokazi protiv
njega su bez povijesne pod-
loge, neuvjernljivi, ako ne i
zlonamerni.

Krise se uvijek radaju iz
neevandeoske prakse i onih
ideologija koje žele praksu izmjeniti nasiljem, a bez razumskih dokaza koji bi se
kroz praksu provjeravali i potvrđivali. Sv. Otac na pr-
vom mjestu spominje ideo-
logije koje, ili ne vode ra-
čuna o Bogu ili Ga posve
odbacuju, ograničuju vjersku
slobodu pojedinca i naroda.
Zatim navodi ideologije koje
daju prednost ekonomskom
napretku nad izvorno ljud-
skim vrednotama. Napokon,
i nadalje, ističe materijalističku i hedonističku ideo-
logiju, koja sebično potiskuje
čak samu obitelj, tu osnovnu
stanicu ljudskog društva,
a mlađe ispija životnu snagu,
oduzimajući joj polet u
potrozi za rješavanjem vožnih
životnih i društvenih proble-
ma.

Vjerska se kriza sastoji u drami razjedinjenosti među kršćanima, a još više u ravnodušnosti onih koji gube ili su već izgubili svaki moralni osjećaj i kršćanski vjerski pogled na život i svijet. Međutim, kako god kriza bila velika, ne smije oslabiti naša kršćanska nada, koja mora biti neuništiva, jer se temelji na neuništivom Bogu. Da bi nas ta kršćanska nada uistinu i nosila, valja ustrajno i uporno moliti, jer bez molitve naša bi nuda bila samozavaravanje. Kao kršćani, mi vjerujemo da Bog ima svoj udio u povijesti, koju upravlja surađujući s ljudskom slobodom.

Unatoč vjerskom indiferentizmu na Zapadu, i ograničavanju vjerske slobode na Istoku sve do prvih progona, Evropa može organizirati svoj društveni život i u isto vrijeme poštivati ljudska prava, koja su već priznali, prihvatali i barem na papiru zajamčili predstavnici pojedinih država na Konferenciji za sigurnost i suradnju u Evropi.

PRVI SUSRET EVROPE S KRŠĆANSTVOM

Evropa može uspostaviti svoje jedinstvo priznavajući nadasve Boga kao temelj prava i pravednosti, uz iskreno odricanje monopolna na vlast, svodeći vladanje na služenje čovjeku a ne na gospodovanje nad čovjekom, idući u svemu za promicanjem onih dobara koja unapređuju cijelog čovjeka.

Evropa bi dakle, danas, u 20. stoljeću, morala »otvoriti vrata Otkupitelju«, kao što je to učinila već u »apostol-

ska vremenu«. Tada je apostol Pavao – apostol naroda – na svom drugom misijskom putovanju »šao u Troadu i tu naču imao viđenje. Neki Makedonac – dakle Evropljanin – stade preda nj i ovako ga zamoli: »Priredi u Makedoniju do nam pomogniš!« (Dj ap 16, 8-9). Sv. Luka, svjedok tih događaja, dalje piše: »Odmah poslije tog viđenja nastojasmo oputovati u Makedoniju, zaključujući da nas je Bog pozvao da im donešemo Radosnu vijest!« (16, 14-15).

Negdašnji regensburški biskup, Dr. Rudolf Gruber, rekao je da bi taj tekst iz Dječa apostolskih valjalo uvrstiti u sve evropske udžbenike. Dok se taj njegov prijedlog ne ostvari, uvrštavojmo ga u kršćanske katekizme i ucjepljujmo u svijest mlađih na rođata. Ta, to su prvi korijeni onog što se zove »Kršćanska Evropa«. Razni kulcoli koji su kasnije sijani i raštu na toj »Božjoj njivi«, ostat će do žetve, kad će ih Gospodar dati spaliti!

Potičući evropsku svijest i jedinstvo, Crkva ne ide za stvaranjem »paralelnog Evrope«, nego želi jedinoj postjećoj Evropi pomoći »da se objavi sama sebi, te joj dati ključ za tumačenje njezina poziva«. Da bi se to ostvarilo, potrebno je da Crkva evangelizira samu sebe, te da svaki od nas dopusti da nam ona neprestano naviješta Radosnu vijest, onu istu koju su Pavao i Luka prvi navijestili Evropi.

OBNOVA EVROPE PO OBNOVI »DOMAĆE CRKVE«

Prva osoba iz Evrope koja je prihvatile Evanelje, bi-

jaše jedna »žena imenom Lida, prodavačica grimizne odjeće iz grada Tijatire. Ona je priznavala pravoga Bo-ga; Gospodin joj otvorio srce tako da se prikloni Pavlovinim riječima. Kad bi krštena ona i dom njezin, zamolio nas ovako: »Ako ste, dakle uvjereni da sam prava vjernica Gospodnja, dodite u moju kuću i tu stanujte! I prisili nas na to!« (Dj ap 16, 14-15).

Biskup Gruber lijepo kaže da je ta njezina kuća postala prva crkva u Evropi, skromna duduš, ali tako bi posijano sjeme iz kojeg postalo bezbrojne kapele, crkve, bazilike i katedrale, koje su još i danas najljepši ljudski, kulturni i vjerski spomenici našeg kontinenta. I danas obnova kršćanstva u Evropi mora početi od obnove i preparoda kućnog svetišta, obiteljskog ognjišta.

Zaključujući svoju poruku što ju je u listopadu 1982. upravo biskupima Europe, Ivan Pavao II. je rekao i ovo: »Velika je naša odgovornost i naše poslanje prema Evropi, kao što su i velike nade koje joj nudimo.«

Papa iz Poljske, koji kao malo tko zna evropski mislići, jednom se prilikom poslužio i riječima velikog Evropljanina Dostojevskog: »Sama znanost neće nikada uspijeti zadovoljiti ideal čovjeka i mir čovjeka; veliko života i zaštita od očaja za sve ljudi – ono bez čega naprosto ne ide – te »jamstvo za cijeli svemir, nalaze se u ovim riječima: »Riječ je tijelom postala« i u vjeri u te riječi.«

Josip ANTOLOVIĆ

Prilej se spispostave Euharistije
Krest je izrekojo svoju dugu
dvorjanu u kofiji su bili sa-
brani posotlj. Nakon sre-
tovanja se vsečeniksko molitva
divorjanu u kofiji se slilo sa
noveljenoj Euharistije optežoval
Tako Euharistijski prethodni mo-
zoglednici optežovali psalmu,
ujevanje je začelo. To
litora, a vidimo da se nekakon
je zato, jer je Euharistijska molitva.
Na jednom duhovnom sku-
pu nekaj se svečenik avako

WWW.KRKA.COM

*Om su bili posotjani u apostolskoi nauki, zoslednii-
kom triotu, lomjiseniu kruha
mobilnosti. (D) op. 2/42.
Trt su dokla uveteo za do-
bro slovjenje Euharistie:
Mobilna, apostolski nauk i
zadelenitivo zivotu.

lusu nige Utstyrsmøller Eutha-
serter, koo zo jafendukko gozbe-
no logovalone: Uzmite je-
lzt gozbeni smisso lma i
dilte . . . Uzmite i pje . . .
lzt gozbeni smisso lma i
lmojeunge kruha . . .
ko o su Eutharistijnu rezivali Pr-
omni zo vrljeme blogovanje,
dall se lomi zo blogovanje,
Krst je Eutharistijnu usstan-
ilo za vrljeme gozbe, all koo
mou gozba

Pises: Rudolf Bracic

390ATE UNLTD - 3514H SRSI

Eduardo Gómez
Universidad de Zaragoza

razio: „Ja nikada ne kažem: idem služiti misu, nego, idem na molitvu misu.“ O jezičnoj prikladnosti tog izraza može se razgovorati, ali smisao je točan: Misa je molitva! U njoj ne dižemo samo svoje srce Bogu, nego u njoj svoje srce upravo predajemo Bogu. Jasno je da to prikazanje samih sebe Bogu ne možemo pravo obaviti bez molitvenog raspolaženja.

UČENJE APOSTOLA

Drugi uvjet za dobro slavljenje Euharistije je apostolski nauk. Prva kršćanska zajednica nije samo molila, nego je bila također postojana u apostolskoj nauci. Da se za dobro »lomljenje kruha« traži usvajanje apostolskog nauka, dade se zaključiti i iz toga što je Euharistija žrtva saveza, tj. djetotvorne zauzetosti vjernika za Božji zakon. Koji to zakon? To je zakon što nam ga je sam Bog dao, koji vjernicima treba tumačiti i tumačeći navješčivati. Zato Koncil prava kaže:

»Vjernicima Crkva mora uvijek propovijediti vjeru i obraćenje. Treba ih, osim toga, pripraviti na sakramente, učiti ih da vrše sve što je Krist zapovjedio, poticati ih na sva djela ljubavi, poštovnosti i apostolata, kojima će kršćani doista pokazati da nisu od ovoga svijeta, ali da su ipak svjetlo svijeta, i da slave Oca pred ljudima« (SC 9).

Homilija (propovijed) nije obveza samo za misnika da je izgovori, nego je obveza i vjernika da je poslušaju, ne trošeći u njoj ljudsku umješnost ni dosjetljivost, nego Božju mudrost, koja vodi

k euharistijskoj zauzetosti za spas svih ljudi kroz žrtvu sa-mog sebe. Da, prije samog euharistijskog čina valja postojano slušati riječ Božju, da bismo tu riječ pravo i ozbiljno čuli kada bude pretvarala kruh u tijelo i vino u krv za život svijeta.

ZAJEDNIČKI ŽIVOT

Treći uvjet za dobro slavljenje Euharistije je zajedništvo života kršćanskih vjernika. Zajednički život sv. Luke posebno ističe i potanje ga opisuje:

»Svi su vjernici živjeli skupu« (Dj ap 2,44)

Sigurno nisu živjeli svi skupu u jednom stanu kao jedna obitelj, jer ih je već prvih dana po Duhovima bilo oko tri tisuće. Živjeli su u zajedništvu duha, makar su kruh lomili po raznim kućama. Ipak, to njihovo duhovo zajedništvo nije bilo nešto eterično, nego se je očitovalo na vrlo vidljiv i konkretnim način. Sve im je bilo zajedničko: »Prodavali su svoja dobra i novac dijelili među sobom, prema potrebi pojedinaca« (Dj ap 2,44).

Da bi kršćanska zajednica plodonosno mogla slaviti Euharistiju, nije dovoljno da se u nedjelju sastane i posluša Božju riječ. Treba u sve dane tjedna biti povezana bratskom vezom, i to ne nevidljivim eteričkim vezama, nego stvarnim dobročinstvima i konkretnim uslugama. Nije dovoljno nedjeljom dati malo milostinje i znak mira, jer svaki dan ima gladnih, i svaki dan ima zavadenih. Traže se dublje jedinstvo cijelog života, kroz sve dane. Za kršćane su svi dani nedjelja, dani muke i uskrsnuća Gospodinova, da-

ni njihova vlastitoga umiranja i uskršivanja u jednom Tijelu, to jest Kristu, za druge.

ZAPAŽANJE POGANSKIH FILOZOFA

Prvi su kršćani prožeti moralnom i nahranjeni Božjom riječju, i bratski sjedinjeni također u zemljskim stvarima, slavili »lomljenje kruha«. Kao takvi, svratili su na sebe pozornost svoje okoline.

Zidovski filozof Filon di-vio se njihovu »zajedništvu koje nadilazi svaki izraz«. Josip Flavije, zidovski pisac, govori o njihovu »čudesnom osjećaju zajedništva«.

Doista je prva kršćanska zajednica, okupljena oko »lomljenja kruha«, morala biti nešto izvanredno kad joj se dive sami Židovi, koji su imali jako razvijen osjećaj narodne zajednice i krvnog jedinstva. Poganski filozofi koje nazivaju pitagorejcima zbog njihova pristojanja uz njihova učitelja Pitagoru, (umro oko 500 godina prije Krista!), nazrijevoli su potrebu za takvom zajednicom i pokušavali je među sobom stvoriti, ali im to nije uspjelo.

Poznato je da i u današnjoj Palestini neki Židovi žive zajedničkim životom u takozvanim »kibucima«, u zajednicama u kojima pojedinci svjesno i dobrovoljno pripisuju da raskinu vezu između stvarne vrijednosti svoga rada i svog životnog standarda, i gdje zajednica ima veliku riječ nad pojedincem. Prema Amosu Ozu, koji sam živ u jednoj takvoj zajednici, u kibucu se živi dosta zadovljeno. Ipak se i ti kibuci pomalo raslojavaju.

BLAŽENI MARKO KRIŽEVČANIN

Naredni hrvatski svetac

Piše: Vito CIPRIŠ

Blaženi Marko Krizin je rođen u Križevcima (1589) pa mu odatile i naziv Križevčanin. Prema tvrdnji našeg poznatog historičara, dr. Josipa Buturca, obitelj Krizin je došla iz Josipdola u sjeverozapadnoj Lici. Otac je bio vojni časnik. Kuća im bijaše na uglu nekada centralne ulice u Križevcima Zigmardijeve (Zigmardi je bio prabilježnik Hrvatskoga kraljevstva!) i Zvonimirove ulice. Krizini su imali posjed i mlin izvan grada. Marka su svojatali Talijani proglašujući ga Liburnom, a Mađari ga

držahu svojim Mađarom, jer je živio i radio kao rektor sjemeništa u Košicama koje su tada pripadale Ugarskoj a danas pripadaju Slovačkoj. Bio je Marko i župnik s naslovom opata od Krasne nad Hornadom i ostrogonski kanonik. Svačiji samo ne hrvatski!

ŠKOLOVANJE MLADOG MARKA

Nakon osnovnih škola u rođnom gradu, a zauzimanjem zagrebačkog biskupa Domitrijevića koji je zapazio mladićeve sposobnosti, Marko odlazi na studije u Graz, gdje su isusovci vodili filozofski i teološki institut. Rektor Instituta bio je glasoviti o. Petar Pazman, kasniji ostrogonski nadbiskup i primas Ugarske. Prema običaju na isusovačkim višim školama školska je godina svršavala svečanom javnom disputom. Marko je izšao kao najbolji disputant. Budući da je u njenom razredu odluka da postane svećenik, a bio je uistinu darovit i skladna vladanja, poslaše ga u glasoviti zavod Germanicum et Hungaricum u Rimu, kao svećeničkog kandidata zagrebačke biskupije. Tada je upravo bio reformiran i taj zavod i Papinsko sveučilište Gregoriana gdje je Marko nastavio studije, a ondje je svojom rukom zapisao da je Hrvat. U isto vrijeme s njim bijaše u Rimu i Irac Robert Johnson, koji će, kao i Marko, podnijeti mučeničku smrt zbog vjernosti Rimskom Prvo-svećeniku, pa će zavod obnoviti u kripti svoje crkve podići oltar ukrašen zlatnim mozaikom.

Markova slika stoji i na Gregorijani, a našla se i na

Popinskom Orientalnom Institutu. Zasluga je to hrvatskog isusovca dr. Stjepana Sakača koji je tamo bio profesorom, a iz poštovanja prema bl. Marku uzeo si je nadimak Krizin. Kad sam prije više godina posjetio taj institut, bio je ondje profesor i jedan slovački isusovac, dr. Mihael Lacko. Upravo je bio dobio životopis bl. Marka na slovačkom jeziku, ali s mađarskim nazivima. Budući da je znao za hrvatsko porijeklo blaženika, zamolio me da mu nazive na vremenu hrvatski. Razumije se da sam to veoma rado učinio, jer sam u to vrijeme bio župnik Križevaca, blaženika rođnog grada, i dosta sam se zauzimao za njegovo proglašenje svetim.

Danas se sa zahvalnošću sjećam također isusovca o. Egona Scheibela koji mi je omogućio da o bl. Marku govorim dvaput na »Radio Vatikanu«. Družba Isusova je stajala iza mene, jer su s Markom zadobila mučeničku palmu i dva njezina sina: Potjak o. Melkior Grodički i Slovak o. Stjepan Ponigrac, obojica vojni dušobrižnici.

POVRATAK SA STUDIJA U DOMOVINU

Poslije svršenih studija u Rimu, i postavši svećenik, Marko se vratio u domovinu. Prema povjesnicima, radio je u potkalničkom kraju, u neposrednoj blizini svoga rođnog grada. Križevci su u starini bili na glasu kao slobodni kraljevski grad. U njemu su ponekad i kraljevi stolovani i sabori se održavali.

Križevci su grad pavilina i franjevaca. Križevački je pa-

vlin o. Nikola Benger poznat po svojoj »Chronologia monasteriorum s. Pauli primi eremita in regno Croatiae«. On je svojom rukom zapisao i slijedeće: »Marcus Crisinus Crisio natus, die septima septembri a. 1619. Cassoviae a hereticis capite truncatus est. «Marko Krizin u Križevcima rođen dana sedmog rujna g. 1619. u Košicama od heretika ubijen.« Taj je tekst fotokopiran i poslan na nadležni dijakterion u Rim, kao još jedan dokaz da je Marko Hrvat rođan iz Križevaca, svećenik tadašnje zagrebačke biskupije, a danas nadbiskupije i metropolije. Marko se i na studijama u Grazu i Rimu priznao Hrvatom, a nikad nikakvim Liburnom ni Mađarom.

POZIV U OSTROGON

U to je vrijeme u Mađarskoj bio skoro vjersko-građanski rat, koji su izazvali kalvinski plemići na čelu s knezom Bethlenom. Htjeli su silom Mađarsku odcijsjeti od Rima i Pape. Čak su i uspijevali jer je narod bio slabovo poučen u vjerskim istinama. Ostrogonski nadbiskup i primas Ugarske Petar Pazmán sjeti se svog nekadašnjeg đaka iz Graza, Marka Krizina, pa zamoli zagrebačkog biskupa Domitrovića da mu ga ustupi za pomoć. Ostrogonski nadbiskup postavi ga najprije za rektora sjemeništa u Trnavi i imenuje ostrogonskim kanonikom, a zatim mu dodijeli na upravu i benediktinsku opatiju Krasna kod Košica, zakativši ga i počasnim titulom opata. U tim mjestima gdje je Marko nekad radio, i danas je veoma živo njegovo što-

vanje, a u Košicama se čuvaju i njegove relikvije.

MUČENIŠTVO I PUT DO POBJEDE

Kalvini su se već dobro ugnijezdili u Košicama i čak preoteli neke katoličke crkve. Kraljev namjesnik Doczy pozove dva isusovca da propovijedaju vojski i narodu. Kako su poželi lijep uspjeh, izazovu srdžbu kalvinaca. Uto iz Erdelja provale Bethlenove kalvinske čete. Marko Krizin je upravo započeo duhovne vježbe zajedno s o. Ponigracom i Grodjeckim, kad 6. rujna (1619) navale kalvini na grad pod vodstvom kapetana Jurja Rakoczya. Marka Krizina i isusovce pozovu da se odreknu pape i prijeđu na kalvinizam. Kad im ni poziv, ni nagovaranja, ni obećanja časti i imanja, ni prijetnje nisu uspjele, odluče ih smaknuti. I učinše to 7. rujna na tako okrutan način, da su se i sami kalvinci zgražali. Zato se i spomen njihovog mučeništva slavi istog dana.

A GROB IM JE SLAVAN.

Posmrtni ostaci sve trojice mučenika sahranjeni su u samostanu uršulinki u Trnavi u Slovačkoj. Na njihov zagovor počela su i dogodati mnoga čudesna, koja opisuju Dr. Karlo Horvat u svojoj knjizi o bl. Marku.

Glava bl. Marka bila je prenesena u Ostrogon i ukrašena dragim kamenjem, ali se to nije znalo. To je sasvim slučajno otkrio isusovac o. Mihael Lacko iz Krasne, u kojoj je Marko nekad župnikovao. Prije desetak godina htio je o. Lacko preko Mađarske u Slovačku, ali ga

vratilo s granice. Budući da je ostao u Mađarskoj, pože pogledati riznicu ostrogonskog kaptola. Tu uz relikviju sv. Ladislava nađe i glavu bl. Marka. Bilo je to značajno otkriveno.

PROGLAŠEN BLAŽENIM 1904.

Godine 1904. sveti papa Pijo X. proglaši košičke mučenike blaženima. To su: Marko Krizin Križevčanin, Hrvat, Melkior Grodjecki isusovac, Poljak, i Stjepan Ponigrac isusovac, Slovak. Čašćenje sve trojice, a osobito bl. Marka, bilo se veoma rasprostranjeno i u Hrvatskoj, ali je s vremenom zamrlio. Novi polet njegovu čašćenju udahnuo je mladi zagrebački nadbiskup, a kasnije kardinal, blažene uspomene Alojzije Stepinac. Njegovim zalaganjem podignuta je u tadašnjoj zagrebačkoj prigradskoj župi na Selskoj cesti i crkva blaženiku u čast.

NOVI POTICAJ SADAŠNJE PAPE

Kod jednog susreta sadašnjeg Sv. Oca s provincijalom slovačkih isusovaca, Sv. Otac je upitao: »Šta mislite s Košičkim mučenicima?« Za slovačke isusovce je to bio izazov i poticaj. Uskoro su izdali tisuće primjeraka životopisa. Budući da se po novom Crvenom Zakoniku za proglašenje mučenika svećima ne traže i čudesna, mogli bi Košički mučenici, a među njima i naš bl. Marko Krizin – Križevčanin, uskoro biti uvršteni među svete, da se tako potvrdi herojski stupanj njihove vjernosti Bogu i Crkvi. Pobjjeni su »jer su papistil!«

SL. MARKO KRIZIN — KRIZEVČANIN, MUČENIK. MOZAIK, RAD A. KADEMSKOG KIPARA ANTE STARČEVIĆA

CRKVA SL. MARKA JE OKRUŽENA TVORNICAMA I SAKRIVENA TUZnim VRBAMA. ZADNJIJE JE GODINA OBNOVLJENA IZNUTRA I IZVANA. SREDISTE JE VJERSKOG ZL. VOTA ŽUPE I KARITATIVNOG DJELOVANJA

HRVATSKI NA SELS

Crkva blaženog Marka Križina — Križevčanina na Trešnjevki u Zagrebu nije baš malena, ali ju je teško uočiti. S tri je strane usko zatvaraju tvornice, a s četvrte joj pogled zatvara vojarna. I kad joj pridete Selском cestom, jednim pristupom s juga i sjevera, teško joj uočite lice. Skrivaju ga tužne vrbe i topole, kako ljeti kad im lišće buja, tako zimi dok su grane gole. Crkva nema traga na kojem bi se ulice susretale, nije položena na nekom središnjem mjestu, ali se tu ipak susreću, isprepliću i u jednu živu sadašnjost utkivaju tri niti naše prošlosti: socijalističko-revolucionarna nit uprisutnjena imenom Rade Končara, znanstveno-tehnička ispisana imenom Nikole Tesle i vjerničko-narodna utisнутa imenom Marka Križina, hrvatskog svećenika i mučenika.

Crkva je sagrađena pred rat 1941., ali je župa postojala već od godine 1937. Zanimljivo je i to, da se u tom radničkom naselju s doseljenicima sa svih strana, mahom proleterima, misa javno služila već od 1934. u „Pučkom domu“ gdje su se

održavale i misije. S vremenom je u istom domu općina grada Zagreba dala sagraditi oltar na kojem se služila misa sve do otvorenja crkve. Već u jesen 1935. prvi put je svećano proslavljen i zaštitnik župe blaženi Marko Križin 7. rujna. Iste jeseni uvedene su nedjeljom tri mise zbog mnoštva svjetla. I tako je ta išlo do ratih i poratnih dana kada je stado raspršeno, a pastir često osamljen. Na te tužne dane uspomenu čuvaju tužne vrbe, a danas je život opet sasvim nov.

Tvornice, škole i vojarna tako su okružile crkvu da su prvi obiteljski domovi relativno daleko. Župska je zajednica ipak veoma živa i svjesna svoga zajedništva, a svoju crkvu, temeljito obnovljenu zadnjih godina, jednostavno zove: naš Marko. Župnik, Franjo Jurak tamo doista nije na nekoj „mrtvoj strazi“. Njegova je prisutnost utkana u sav život, u ljudsko i vjerničko zbivanje u zajednici. U to će se uvjeriti svatko tko ga posjeti. Rijetko je kada sam, i rijetko čete razgovarati s njim pola sata, a da ga netko ne pozove tele-

BLAŽENIK KOJ CESTI

fonom. Nekoga treba utješiti, nekome pomoći, a tko će oko ne župnik. -Pomoći čovjeku, otvoriti mu put prema Bogu- – to je njegovo glavno načelo, pravilo i posao. Sav mu je pastoralni rad prožet ljudskom blizinom i toplinom. Nema tu -akademiske distance-, iako se već nekoliko godina održava i akademski tribina vjersko-filozofskog sadržaja: »Spoznaj sama sebe! U životu i radu župe veoma su angažirani laici, pa i tribinu vodi jedan laik.

Osim spomenute tribine i redovitog pastoralnog djelovanja vezanog uz proslavu blagdana i sakramenata, župa svake godine organizira -Dan starih i bolesnih-. To je veoma značajan pothvat. U našem vremenu kad se svi vrate samo oko mladih, starija i bolesnima treba zasjedati da nisu zaboravljeni, da unutar Crkve imaju svoj prostor i svoje značenje, jer Crkva nije klub mlađih i zdravih, nego zajednica ljubavi koja se okuplja iz bioške zajednice, a tu spadaju svi od rođenja do smrti. Poslije mise upriči se za njih ručak, gozba

ljubavi. Bude ih čak do 150. Oni koji su još dobri na nogama, čak si i zaplešu. Za sve se brinu mlađi: od njihovog smještaja u crkvi, preko dvorenja kod stola do ispraćaja kućama. Starci su tim činom pažnje usrećeni, a mlađima pomaže za samoodgoj.

Proslava blagdana bl. Marka Krizina (7. IX) svake su godine sve ljepše i sadržajnije, a doprinose i širenju blaženikova kulta u našem narodu iz kojega je Marko i ponikao. Mjesto tužnih, vrba, pred crkvom bi daleko ljepše stajale -mučeničke palme-, jer je mučeničkom palmom zakaćen i Marko počao na gozbu Vječnoga Kralja.

Osim župske crkve, vjernici se okupljaju na još dva mesta. To je -Corpus Domini- uz samostan časnih sestra u Moščeničkoj 3 gdje se održava i svakodnevno klanjanje Euharistijskom Spasitelju, i -Pastoralni centar Leopold Mandić- u Subotičkoj ulici. Centar je pod tim imenom od 1973. i spada sva-kako među najstarije s tim imenom.

TINO

SVETISTEM CRKVE DOMINIRA VE-LIKO RASPELO, DA SVIMA DOZOVE U PAMET ŠTO SE ZBIVA NA OLTARU

KAO I SVUDA PO NASIM GRADO-VIMA, I ZAGREBACKA TREŠNJEV-KA IMA MNOGO STARACA I STARI-CA KOJI SU PREPUSTENI SEBI. IAKO SU NEKAD KORISTILI SVO-JIMA I DRUŠTUVU, ONA ZIVI CRK-VA OD TOPLIH SRĐACA IPAK IH NE ZABORAVLJA. NA GOZBU LIJU-BAVI ZNADE IH SE SAKUPITI I DO 150

Kraljica mira u Hrasnu

Drugu nedjelju svibnja ove godine narod ovog kraja neće lako zaboraviti. Kad Svetišta Kraljice Mira u Hrasnu našlo se na okupu 16 autobusa i 450 osobnih automobila. Uz domaće župljane skupilo se i preko 5 tisuća hodočasnika iz cijele domovine. Došli su i oni koji se odseliše iz ovog kraja u potrazi za boljim životom. Zavičaj se ne zaboravlja! Sve ih je privukla mnogostruka svećanost: Tisućugodišnjica Trebinjske biskupije, blagdan Kraljice Mira, euharistijski kongres Trebinjskog dekanata i blagoslov Gospinog kipa koji je upravo za tu zgodu stigao iz Fatime. Imalo se, dakle, što slaviti, a imao je i tko slaviti. Marijanske i euharistijske pjesme odjekivale su ovim brdovitim krajem. Himna Kraljice Mira osvojila je ci-

jelo mnoštvo koje ju je pjevalo predvodenio župskim zborom.

»Eto nam, Majko, tvojega čuda: svijeta mnoštvo hrli od svuda cestom i stazom u Hrasno danas. Pjevajući: Majko, o moli za nos. Kraljice Mira, evo nas k tebi, sposa da nademo svijetu i sebi!«

Misno je slavlje predvodio domaći mostarski biskup mons. Pavao Žanić. Oko njega je bilo 30 svećenika i svita ministranata. Biskup je u propovijedi istakao vjeru ovoga naroda, značenje euharistije za kršćanski život i ulogu Bl. Dj. Marije u našem spasenju.

Zupe Trebinjskog dekanata: Trebinje, Rovno, Trebinja, Gradac i Hutovo, prenijele su na prikazanje svaka svoje darove na oltar, a svi su zajedno prinijeli i same sebe, svoj život sa svim radostima i patnjama, strahovima i nadama. Slavlju su se priključile i susjedne župe: Gabela Polje, Dračevo, Mostar-Katedrala i Stjepan

Krst, a iz Dubrovačke biskupije bile su zastupljene lijevim brojem vjernika ove župe: Mlini, Mokošica i Lišac-Smokovići.

Biskupa, cijeli Trebinjski dekanat i sve hodočasnike pozdravili su mladić i djevojka u narodnim nošnjama:

Poslije svete mise razvila se procesija s Presvetim Sakramentom i Gospinim kipom idući na Gradinu ponad župne crkve, gdje stoji kip Marije Kraljice Mira. Podignoše ga župljani sa svajim nezaboravnim župnikom don Stjepanom Batinovićem, godine 1977.

U blagoslov s Presvetim koji je podijelio biskup, uključeni su bili svi prisutni, kao i svi bolesnici koji su svoju kongresnu misu imali ranije prije podne.

Kiša, a poslije podne potres, sve je iznenadio, ali nos nije rastjerao. Do večernjih sati čula se pjesma:

»Tisućutrista minula ljeta,
ocima vjera data je sveta.
U Hrasnu danas dajemo
zavjet:
Djedova naših čuvati
amaneti.«

DJECΑ ZUPE HRASNO SA SVOJIM SVEĆENICIMA OKO KIPA KRALJICE MIRE

Vitomir, Isusov ministrant

Hladna je studen zavljala Podravinom. Sva su vrata i svi prozori zatvoreni. I-pak u Podravskoj Moslavini svi osluškuju jauk zvona sa župske crkve. Plakala su za malim Vitomirom.

Tko je bio taj mali Vito-mir?

Bio je treći sin dobrih kršćanskih roditelja, koji se radovao da će doskora biti ministrant kao što su mu i oba starija brata. Uvijek ih je s tolikim čeznućem gledao kad su bili kod oltara. Velečasni je i Vitomir obećao da će ga uvrstiti među ministrante čim primi Prvu Pricaest. Zato je Vitomir jedva dočekao 2. srpnja 1983. da primi Isusa, i da Mu se preda kao ministrant.

Iznenada se dogodilo nešto neočekivano. Malog je Vitomira zahvatila distrofija živaca u rukama i nogama. Zašto, znade samo Dobri Bog. Roditelji su ga odmah dali na liječenje u Zagreb, u bolnicu na Rebru, ali je nakon kratkog vremena bio otpušten iz bolnice jer mu nije olio pomoći.

Za Malu Gospu još je nekako polako došao u crkvu. Ispovjedio se i s velikom radošću pričestio. Poslije toga bolest ga je sve više obuzimala, te je bio posve nepomičnih ruku i nogu. Umski je i nadalje bio posve bistar. Uvijek se rado molio, a pogotovo navečer. Kad je

majka, premda umorna, legla pored njega da ga noću posluži, on bi joj rekao: »Mama, idemo moliti!«

Pročitao je životopis sv. Leopolda Mandića. Njemu se preporučio možeći ga za zagovor kod Dragog Isusa. »Ali ako Isus hoće da ja trpim, posve se predajem nje-govoj volji. Umrem li, otići će k njemu i bit će Mu u nebu ministrant, a vi, dra-gi moji, nemojte za mnom plakati!«

Velečasni mu je Sv. Pricaest donosio u kuću jer je tako želio. Za Božić je zamolio tatu da ga odnese u crkvu kako bi tamo mogao primiti sv. Pricaest i pokloniti se Isusu u jaslicama. Kad ga je tata donio u crkvu, bio je neopisivo sretan. Du-ga je ostao pred jaslicama u molitvi. »Dragi Isuse, preporučujem Ti se u ovim svojim bolima. Primi me k sebi! Ja vidiš kako me moji kolege, koji stoje uokolo, sa žalošću promatraju. Ali ja nisam žalostan jer sam kraj Tebe!«

Djeca su ga rado posjećivala, ali bi plakala kraj nje-ge. On je bio posve bistra um i govorio djeci: »Nemojte me oplakivati, jer ovo je dar Božji. Molite se da bolest strpljivo podnesem, i da Isus bude uza me!«

Jednog mu je dana pozli-lo. Odmah je otpremljen u bolnicu. Strašno je trpio, ali nije ni jauknuo. Čekao je samo svršetak na zemlji i početak u nebu. Umro je 25. siječnja. Iako je bila strašna zima, na sprovod mu je došlo veliko mnoštvo ljudi, osobito njegovih malih pri-jatelja.

Ministranti iz
Podravske Moslavine

Zbivanja

ČEHOSLOVAČKA

Oko 30 tisuća katolika potpisalo je ovu molbu upućenu sv. Ocu: »Sveti Oče, molimo vas, dodite u Čehoslovačku!« Taj spontani pokret katolika izazvao je kod vlasti kampanju zaplašivanja i brojna ispitivanja u svim krajevima gdje su potpisnici molbe, po суду vlasti, izazvali »uznemirenost građana«. Zašto se boje Pape? Pa on ne dolazi s tenkovima! (»Les echos du...«, br. 20. 1984. str. 2)

ZIMBABWE

»Katolička komisija za pravdu i mir« u toj zemlji podnijela je vlasti Izvještaj o neljudskim uvjetima u kojima žive tri tisuće ljudi nadolih u tu državu tokom vejljače ove godine. Prosvjedovala je također protiv mučenja strujom, koje se primjenjuje nad nekim zatvorenicima. Očito je da tehnički napredak nije uvek u službi čovjeka nego i silnika (»Les echos du...«, br. 20. str. 2)

PAKISTAN

U pokrajini Pendžab je u gradu Faisalabudu zareden i ustoličen prvi biskup te biskupije koja broji 100 tisuća katolika na 12 milijuna stanovnika. Zbilja je južno svjedočiti vjeru u moru dru-gačijeg svijetlja (»Les echos du...«, br. 20. str. 2)

Krist poziva

Poziv u prvoj kršćanskoj zajednici

Piše: Stjepan KUZMIĆ

Nakon svoje muke koju je podnio iz ljubavi prema Ocu, a za spasenje ljudi, Isus je proslavljen slavom Uskrsnuća. Proslavljen je i njegovo čovještvo, tako da je prestao biti vidljiv za ljudske oči, prestao je biti vidljivo prisutan među svojim apostolima. Ali On ni tada ne prestaje pozivati u svoju službu, na djelo spasavanja ljudi.

IZBOR MATIJE ZA APOSTOLA

O pozivu apostola naroda, sv. Pavla, posebno smo pisali jer to i zaslužuje. Njega je Isus pozvao neposredno nakon prvih progona Crkve i Stjepanove mučeničke smrti. Zanimljivo je da se i od Krista izravno pozvani Pavao morao na neki način predstaviti apostolima da se oni uvjere u autentičnost njegova poziva.

Apostolima je jasno da ne biraju oni sami suradnike, pomoćnike i naslijednike, nego to čini Isus, ali je

njihovo da prosude autentičnost poziva.

Pošto se Juda izdajica odijelio od apostolskog zbara i tragično završio, ostade apostolski zbor na neki način »okrnjen«. Uskoro se pokazala potreba da se popuni apostolski zbor. Lako je Petar Glava, i svi mu to priznaju, ipak ne bira ni on sam, a niti svi zajedno, nego izbor prepričaju Gospodinu. Za izbor »izmoliše ovu molitvu: »Gospodine, Ti koji poznaš srca svih ljudi, počni kojega si od ove dvije izabrao da preuzme mjesto ove apostolske službe s kojega je Juda odstupio i otišao u mjesto što mu i pripada!« Tada im podijeliše kocke. Kocka pada na Matiju, i on bi pribrojen jedanaestorici apostola» (Dj 1,24-26).

IZBOR SEDAM DAKONA

Sedam dakona prve Crkve izabrano je također po Božjem nadahnuću. »Njih, sedam ljudi na dobru glasu, punih

Duha i mudrosti, postaviše pred apostole, a ovi pod molitvom položiše na njih ruke« (Dj 6,6). Ljudi mogu predlagati, ali samo Krist može izabrati, a samo Crkva kao Zbor apostola, ima vlast prosuditi autentičnost izbora.

U izboru valja biti oprezan, kako sam kandidat, tako i oni koji primaju nove članove u crkvenu službu. »Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas...«, rekao je Isus. To se, bez sumnje, ne odnosi samo na izbor dvanaestorice, nego na sve Isusove učenike svih vremena. Zato će sv. Pavao u svojoj Prvoj poslanici Timoteju nabrojiti vrline koje bi trebale resiti prezbitera (sv.čenika!): On mora biti »bespriječoran... trijezan... razborit... sposoban za poučavanje... A treba imati od onih vani lijepo svjedočanstvo da ne bi upao u beščašće i đavolsku zamku« (1. Tim 3,2-7).

Slično vrijedi i za dakone. »Isto tako treba da đakoni

budu ozbiljni ljudi, ne dvoznačni u riječima, ne skloni mnogom vinu, ne odani prljavom dobitku – koji čvrsto drže tajnu vjere s čistom saviješću. I neka se najprije iskušaju, pa onda, ako budu besprijeckorni, neka vrše dokonsku službu“ (1. Tim 3, 8-10).

Nije u svakom pojedinom slučaju lako razabratiti da li nekoga Isus odabire u svoju službu, kao što je to bio slučaj sa sv. Pavlom, gdje nije bilo nikakve sumnje. Nabrojene vrline mogu biti znak da Gospodin nekoga zove i odabire jer ga je obdario potrebnim svojstvima, ali dotični još mora imati iskrenu želju da se posve predala u službu Kristu koji je zakraljevao po Križu, pa križ čeka i njegove suradnike.

APOSTOLI IMAJU SURADNIKE

Poznato nam je iz Djela apostolskih i iz Poslanica sv. Pavla da su apostoli sebi trožili suradnike i pomoćnike, ali i naslijednike. Tako je na primjer sv. Pavla na prvim njegovim misijskim putovanjima pratio sv. Bernaba. Svojim učenicima Timoteju, Titu i Filemonu apostol narađa upućuje i svoje prve poslanice. Tako je nastajala i Širila se Kristova Crkva po čitavome svijetu.

U Crkvi su potrebni navjetitelji i oni kojima se navještalo Evandelje, u Crkvi imaju sv. svoju zadoću, jer su su pozvanici Božji. Najzorниje nam to predočuje opis u 2. poglaviju Djela apostolskih. Po silasku Duha Svetoga, a nakon hrabrog Petrovog nastupa, mnogi od pri-

sutnih pitaju: »Braćo, što nam je činiti?« Obratite se, reče im Petar, i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grejeha; tako ćete primiti dar – Duha Svetoga. Vama je, naime, ovaj obećani dar namijenjen, vašoj djeci i svima koji sudaleko, koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog. Dolje stoji da se tog dana Crkvi pridružilo tri tisuće duša. A Gospodin je svaki dan pripajač Crkvi one koji se spasavaju.

Crkvena zajednica nastaje apostolskim navještanjem Isusova života, muke, smrti i uskrsnuća, i prihvatanjem tog navještaja od onih koji se obraćaju, koji uzvjeruju, da ju se krstiti i prihvataju dar Duha Svetoga.

NADNARAVNO ZAJEDNIŠTVO

U temelju crkvene zajednice, kako u njenom početku tako danas i uvek, Božja je riječ koju prenosi Crkva, a središnja je stvar navještanja tajno spasenja u svim njegovim fazama, koja svoj vrhunac i ispunjenje nalazi u Isusu Kristu. Riječ apostola i njihovih naslijednika (biskupa) je riječ Isusova koji zove ljudе k vjeri i krštenju, koja ih sabire u zajednicu spašenih.

To je jako važno, jer kršćanska zajednica nije jednostavno naravno udruženje pojedincaca. Ta se zajednica okuplja po Gospodnjem pozivu, po novom životu koji je Krist donio, a daje nam ga po Dušu Svetom. Ta zajednica ne nastaje »odozgo« voljom ujedinjenih, nego »odozgo« voljom samoga Boga. Ona volja »odozgo« samo je utoli-

ko važna i nezamjenjiva što može tu ponudu »odozgo« prihvatići i zajednicu u Dušu Svetom ostvariti, ili odbiti po zajednici neće biti. Nije, dakle, riječ o običnom udruživanju pojedinaca prema nekom cilju, nego o božanskoj stvarnosti koja se »umiješala« u našu ljudsku stvarnost. Crkva je nadnaravno zajedništvo s Kristom kao Glavom, tako da je ta zajednica Otajstveno Tijelo. O tome piše sv. Pavao u svojoj Prvoj poslanici Korinčanima:

Iz tog nadnaravnog zajedništva proizlazi i poseban stil života svih članova Crkve. To se mora odraziti i u njihovim međusobnim odnosima, u njihovu suočavanju s problemima, u suodgovornosti za Crkvu, u vjernosti zajednici, a posebno vjernosti onima koje je Krist postavio kao svoje apostole da vode Crkvu kao što pastir vodi svoje stado, to jest u svemu se brinu za dobro kako pojedinačno tako i cjeline.

Prvi kršćani su taj ideal i ostvarili. »Gledajte kako se ljubelj klicali su pogani promatrajući kršćane u njihovu životu, gledajući neku nadnaravnu silu koja ih pokreće u svemu što poduzimaju. Djela apostolska ističu: »Hvalili su Boga i uživali naklonost svega naroda.«

Crkva je i danas, i uvek pozvana da se vraća svome izvoru, svome Osnivaču i idealima kojima je ostvarila Prvu Crkvu. Tako je i Crkva u cijelosti, kao zajednica, pozvanik Božji za svjedočenje Božjeg otkupiteljskog čina nadjelu danas i među nama. Crkva je »Riječ koja je tijelom postala i prebiva među nama.«

Glasnikova priča

Tako je to bilo

Piše: Aco VIDOVEČKI

— Eto, tako vam je to bilo! Sada je kod kuće, a zaposlenje?... Kako će biti sa zaposlenjem, ne znam, jer takve koje idu u crkvu i vrše svoje vjerske dužnosti nisu »prave« ni »poželjne«, završi svoju zabrinutu priču majka, jedna od onih prostodušnih, kakvih ima mnogo na našem kršćanskom selu. Ostala je bez riječi, odmahnuła rukom, htjela pozdraviti i zači da mi ne dosude jer se prava nevolja teško drugom nameće, ali je zaustavila pitanjem:

— Vjerujete li ipak da Bog svojih ne ostavlja i da je On kada srediti sve, čak i mimo volje ljudi, za one koji se u Nj uzdaju? — Široko me pogleda svojim majčinskim očima punim blagosti i uzdahnu posve snuždeno:

— Vjerujem! Ali znate kako je: žao mi je kćerkel!

Zbog te mlade nedorasle djevojke kidala se njezino majčinsko srce. A obitelj joj

bijaše siromašna, jedva je vezala kraj s krajem. Znala je za neimaština i iskusila kako je ponekad gorak i jedan zalogaj kruha. Za vrijeme rata bila im je spaljena kućica, ostali su bez igdje lčega. Kad je rat prošao, neimaština je ostala. Trebalo je djeci kakav-takav krov nad glavu. Kako li me zapekoše suze te, u ono vrijeme još mlade majke, kad je molila za pomoć, da bi nabavila građevni materijal. A onda su bili bonovi za sve, a bonovi su uvijek znak neimaštine. Išlo je teško. Reklo bi se, više postom i patnjom nego bonovima i novcem. Ipak je kućica bila po-dignuta. Bio je to velik uspjeh u ono vrijeme — biti u svom domu! Sjećam se kako mi kod prvog susreta rekoše:

— Znate, sve je to po siromaški, kak smo mogli...

Više godina nakon toga, u toj siromaškoj kući dođe na svijet ta, danas velika briga materina, njezina kćerka. Jednog je dana zakucala pod maminim srcem, javila se da je živa, da raste, da želi doći na svijet koji mora biti divan jer u njemu je i veliko mamino srce koje joj daje krv. I tada je, sjećam se, mlađa mama s jednim srcem pod svojim srcem došla na moja vrata, a na licu se vidjelo da trpi, da ne zna što bi učinila. Još čujem njezin nesiguran glas:

— Molim vas, pomožite mi, zla se bojam, ali ne znam što da uradim. Rugaju mi se, i cijela me ulica u kojoj živim gleda kao da sam okužena. — Zašto ne ideš s doktoru? — govore. — Nisi više ta-

ko mlada. Zar ti treba još jedno sroče pod siromašnim krovom! Pobaci dok je vrijeme, nitko neće znati!

— Što ste mi odgovorili?

— Ono što velim i vama sada: Ni za što na svijetu neću ubiti svoje dijete!

— Čestitam! Budite i dajte hrabri. Bog je s vama! I još nešto: možda će vam baš to dijete biti radost i pomoći u starosti. To zna samo Bog koji mu je i dao život.

Ulica, ona mučna seoska ulica malih kućica, puna blata za kiše a prašine kad sunce pripeče, ušutjela je. Hrabrost uvijek ponizi ulicu. U siromašnoj kućici još jedno djetenje je plakalo kad mame nije bilo, ciklalo i smijalo se kad je mama tu. Mama joj bijaše sve bogatstvo jer joj je davana ono naj-vrednije — majčinsku ljubav!

Djevojčica je bila radost, ne samo roditelja, nego i starije braće koja su već dobro zagazila u život. A i imao joj se tko radovati, te bila je devetal iz svog ranog djetinjstva pamti kako su braća porasla, razišla se po svijetu trbuham za kruhom. Najstariji su se već ženili, a ona je tek krenula s pločicom u školu, no otkrivanje velikih tajni divnog svijeta u kojem kuća ono naj-davnije — mамиno srce.

Kako godine brzo prolazel Kad je svršila školu već je bila teta. Sa svjedodžbom u rukama tražila je zaposlenje. Molilo se i kucalo na razne strane, ali nigdje »strica« koji bi je preporučio, a ona dolazi iz one male hižice sazidane još u poratnim da-

nima. I kad se izvana svježe okreči, i kad se po dvorištu rascvate žuti maslačak, vidi se da je siromašna. Prozori su mali i bez bogatih zavjesa. Nemaju što kriti. Na većer se vidi da su ukućani oko stola, da mole, večeraju... Osmero ih je krenulo u život, pa će i ona deveta. Ali kako! Ni svjedodžba više nije dosta.

Jednoga dana, nakon jutarnje mise, evo k meni opet majke, a u ruci drži »Glas koncila».

— Velečasni, ovdje je oglašeno da je jedna katolička obitelj, doktor i doktorica u Dalmaciji, traže dobru kršćansku djevojku koja bi čuvala njihovo dvoje djece. Oni povremeno idu u Italiju na posao. Moja se mala odusmrljiva jer je bez posla, a silno voli djeцу, kako su i nju voljela braća. Samo je to daleko! Sto vi velite?

Ako se javljaju preko »Glasa koncila« pomislih, valjda neće biti loši ljudi, pa odgovorih bez susterzanja:

— Ako je mala za to, neka samo podeli. Doći će u kršćansku obitelj, i neće izgubiti ono što je dobila od vas i od Crkve kao Božji dar. To su ljudi visoke naobrazbe, vele da su kršćani, pa će sigurno paziti na djevojku da je ne snade što zla, da ne ode krivim putem. Ona je i sama od sebe nekako tako čvrsta, da ne mogu zamisliti da ne bi ostala na Božjoj liniji. Možda preko njih nauči i talijanski, a to joj može dobro doći uvijek u životu. Možda preko njih lakše dođe i do zaposlenja, kad im djeca ne budu sašvima mala da ih treba čuvati.

Iz očiju te žene čitao sam da je shvatila, ali sam

joj na licu čitao i zabrinutost, koju je odmah izbacila iz duše:

— A mi? Mi starimo, ne možemo više kako smo mogli kad smo bili mlađi. Djece su nam se sva rozišla. Tko će se za nas brinuti, ako ostanemo sami?

I opet je trebalo hrabriti, opet uvjeravati da Bog svajih ne oštavlja, da treba misliti na dobro svoje djece, izgorjeti do kraja. Na rasrtanku objema rukama prihvatih njezinu žuljevitu majčinsku ruku:

— Znate kako je Isus rekao, da se Otec Nebeski briňe i za travu, i za poljsku cvijeće, za ptice u zraku i vrapce na krovu, pa kako se onda ne bi briňuo za nas. Vjerujte Bogu! Imajte u njega povjerenje! On je s vama! Ne bojte se!

Kako su sve te riječi prazne bez vjere, ali ta je žena imala vjere, imala je povjerenje u Gospadina da On sigurno plaća, i to bolje nego se mi nadamo. Njezine su oči gledale nekamo daleko, ali sigurno.

Jednog je dana njezina kćerka otputovala u sunčanu Dalmaciju. Kad sam nakon nekoliko mjeseci pitao javlja li joj se njezina malá miljenica, odgovorila je sva sretna:

— Da, piše da su je lijepo primili kao da im je kćerka. Zasad je jako zadovoljna, i da dječa, dvoje malih, luduju za njom. Bili su već i u Italiji. Ne može se nahvaliti kako joj je dobro.

— Hvala Bogu, rekao sam. Bog se uvijek brine za svoje. To moramo vjerovati uvijek, a pogotovo kad nam se čini da nema izlaza.

Jednoga dana poslije misle čujem od mame ovo:

— Mała nam se jučer vratila iz Dalmacije. Ostavila ih je!

— Što se dogodilo?, zapisah s nekom zlom slutnjom u srcu.

— Pripovjeda da je bila zadovoljna, da su je ljudi jako voljeli, a pogotovo njihova djeca. Uvijek je morala biti s njima. Onda je jedne večeri čula kako se oni svadaju. Ta je žena začela dijete, treće, i veli mužu da ga neće roditi, da joj je dvoje dosta, a ovo mora van. Muž je, veli moja mala, na to skočio kao ris:

— Ni za Boga! To je i moje, a ne samo tvoje. To je i Božje, a ne samo našel!

— Hoću još malo života dok sam mlađa! Meni je dosta dvoje, i za njih smo morali uzimati sluškinju, a s trećim ču ja činiti što ja hoću.

— Veli mala da je nastala takva svada, da ju je bilo strah te noći i spavati. Ujutro je odmah rekla da više ne ostaje, a nama doma kaže da ju je strah osatti u kući gdje gazdarica hoće da ubije svoje dijete. Tako vam je to bilo, onda si možete misliti.

— Naći će ona, ako Bog da, drugi posao.

— Neka bude kako Bog da. Nama bi bilo draže da je ostala, ali je tako valjda moralo biti. Ništa nije bez Božje volje.

— Možda to bude djelovalo i na tu ženu, pa neće učiniti tako strašan grijeh!

— Da bi samo dragi Bog to dool! Sto mislite kakav je to grijeh: Ubiti dijete koje je još pod srcem!

Djevojka je za neko vrijeme ipak dobila posao. Sad je već i ona posve zrela, vjerna Bogu i svojim roditeljima.

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Dijalog s muslimanima

U veljači 1982. godine za svog apostolskog putovanja po Africi papa Ivan Pavao II. trebao se sastati u Nigeriji i s muslimanskim zajednicom. Do tog susreta nije došlo, ali je Sv. Otac ipak održao značajan govor. U njem reče i ovo: -Svi mi, kršćani i muslimani, živimo pod suncem jedinoga Boga milosrđa. Jedni i drugi vjerujemo u jedinog Boga, stvoritelja čovjeka. Priznajemo vrhovnu vlast Boga i branimo dostojanstvo čovjeka... Možemo se, dakle, zvati braća i sestre u vjeri u Boga jedinoga, u pravom smislu te riječi... Radi te vjere u Boga kršćanstvo i islam imaju mnogo zajedničkih točaka.«

Sve su to lijepo činjenice: isto sunce, isti Bog, zauzetost za štovanje istog Boga i

poštivanje čovjeka... Dakle, morali bismo se voljeti, surađivati na izgradnji boljeg svijeta.

Međutim, činjenice su i ovo. Po kršćanskoj Evropi grade se bez poteškoće džamije. Tako je npr. nedavno izgrađena u Ateni, veličanstvena se gradi u Zagrebu. A u mnogim muslimanskim zemljama ne može postojati ni kapela za goste u hotelima i za poslovne ljudi. U Saudijskoj Arabiji zabranjen je čak bilo kakav kršćanski znak. U Sudanu vlada više nego zapostavljanje kršćana, u Libanonu još gore...

Tako u Sudanu, zemlji s više rasa i vjera, na snazi je zakon po kojem se u stvari ide za islamizacijom cijele zemlje, a kršćani su gradani drugog reda (ima ih 10%, od toga katolika 1 milijun i 200 tisuća). U Kartumu, glavnom gradu Sudana, pojavili su se i ovakvi natpisi: »Od sada ni komunizam ni kršćanstvo. Smrt kršćanima!« Predsjedniku Sudana, maršalu Nimeiriju, uputili su nadbiskup Kartuma i predstavnici drugih kršćanskih zajednica, pisma kojima traže zaštitu svojih prava. Ne s mnogo koristi.

U Libanonu je prije godinu dana samo u tri mjeseca poginulo više od 1200 kršćana, porušeno 17.200 kršćanskih zgrada, od toga 85 crkava i crkvenih zgrada. Neka kršćanska naselja su istrebljena, druga su u opasnosti da to postanu.

Uza sve to Crkva nas poziva na dijalog i molitvu. Da se u takvim okolnostima može voditi dijalog, razgovor, dogovor – traži se poštivanje vjere drugog, traži se dubok duhovni život koji čovjeka čini sposobnim da vjeruje u dobro i ljubi bližnjega i onda, kad izgleda da sve ide naopako. Traži se i vjera u čovjeka.

Taj dijalog traži i činjenica da danas u svijetu ima oko 800 milijuna muslimana (prema nekim računanjima; a stvarno stanje je teško saznati). I da ih u Zapadnoj Evropi ima već oko pet milijuna.

Trebalo bi zaboraviti prošlost, gledati na velike istine vjere koje su nam zajedničke, međusobno se upoznati i cijeniti, te surađivati u poboljšanju svijeta (pravda, mir, sloboda), u sve više bezvjernoj Evropi zajednički svjedočiti za istoga Boga i za duhovne vrednote. Sve to nije lako, ali nam je – već kao ljudima, a pogotovo kao vjernicima – potrebno. Upravo zato smo pozvani na lojalitu – za dijalog i suradnju.

Mato RUSAN DI

Pohodila sam Bošonti

Početkom svibnja 1934. godine došle su u našu prvu misijsku postaju Bošonti sestre iz redovničke družbe Kćeri sv. Križa. Među njima je bila i naša misionarka sestra Silvina Mužić. Ove se, dakle, godine napuniло 50 godina od tog dogadaja, pa su sestre priredile malu svečanost i pozvalе sestru Silvinu da, kao jedina još živa od tih prvih misionarki, prisustvuje toj svečanosti. U svom pismu od 25. svibnja opisala nam je toj svoj susret s Bošontijem, u kojem je proboravila punih 18 godina.

Bila sam na proslavi 50. godišnjice dolaska nas sestara u Bošonti. Proslava je bila 5. svibnja. Od prvih misionara i misionarki koji smo radili u ovoj župi još sam samo ja živa; svi drugi su već pomrli. Tako sam ja bila jedina zastupnica te prve skupine koja je ovdje djelovala.

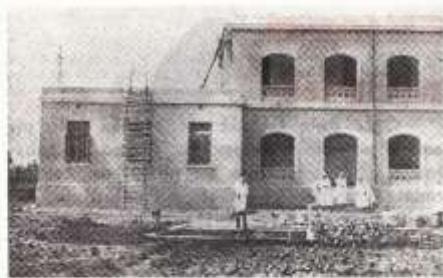
Divila sam se kako se Bošonti lijepo razvio. Kad smo mi tu prije 50 godina počele apostolski djelovati, sve je bilo pusto i prazno. Nije bilo ni ceste, nego smo iz dana u dan morale goziti kroz vodu i blato. Među močvarama nalazile su se tu i tamo male kolibice koje sam ja obilazila u malim čamcima izdubenim od palminog debla. Uvijek sam morala dobro poziti da mirujem u čamcu, jer se veoma lako mogao prevrnuti.

Tako je bila nekad. A sad gledam zidane kuće, asfaltirane ceste. Motori i rikše juze na sve strane. Više nitko kao da ne zna hodati pješice ni pola kilometra. Doista se ono gorusičino zrno razvilo i na duhovnom i na vremenitom području. Hvala Bogu!

Popodne u pet sati imali smo lijepu koncelebriranu svetu misu. Služio ju je biskup sa šest svećenika. Među njima je bio i naš otac Ante Gabrić. Bilo mi je draga što sam se mogla s njim susresti nakon osam godina.

Kod svete mise bilo je oko tisuću vjernika. Promatrao sam ih. Svi su lijepo izgledali. Moje su se misli neprestano vraćale kako je bilo prije 50 godina.

Na povratku kući iz Bošontija posjetila sam oca Gabrića u njegovoj župi Maria

PRVI SAMOSTAN SESTARA KCERI SVETOG KRIŽA U BOŠONTIJU. TU JE SESTRA SILVINA DJELOVALA 18 GODINA

Polli u selu Kumrokhali. On nas je lijepo pogostio čajem i podravskom šunkom. Ja se nisam mogla dosta nadisati onog svježeg morskog zraka. Kolika je razlika između Bengalije i Orisse. Kao da sam došla iz hladionika u užarenu peć. No hvala dragom Bogu, on nam daje snage da tu vrućinu možemo podnositi.

Već sam vam prije pisala kako smo proveli korizmeno vrijeme i svetu godinu. Naš župnik veoma je dobar i revan i strpljiv. Imali smo cijeli niz duhovnih sastanaka, duhovnih vježbi, obilazili su i on i ostali svećenici starce i bolesnike po selima da ih isповjede i pričeste za Uskrs. I ovdje u našoj crkvi bila je zajednička priprava za ispunjed i onda su se ljudi ispunjedali. Mnogo se ljudi pomirilo s Bogom, pa čak i oni koji to nisu godinama učinili. Pred sam Uskrs naš je župnik imao posebnu misu za bolesnike. Ljudi su svoje bolesnike donijeli i na krevetimo, i na ledima, i na stolicama. Bilo ih je veoma mnogo. Svi su se ispunjedili i primili svetu pričest. Na svima se vidjela sreća i radost.

Sjetite se u molitvama i žrtvamo tih noših siromašnih patnika i nas da još možemo raditi za Boga i za duše.

S. Silvina MUŽIĆ

Pred blagdan Velike Gospe stigao je u pohode domovini naš bengalski misionar ANTE GABRIĆ. Uzoriti Kardinal pozvao ga je da prisustvuje Nacionalnom euharistijskom kongresu u Mariji Bistrici.

Slijepci na putu

Otac Ante Gabrić već je više puta pisao o pojedinim slijepcima. A sad se zauštavlja malo općenitije na njima, napose na onima koji žive uglavnom od milostinje. Na kraju se sjeća svog slijepog štićenika Orobinda, o kojem je prije nekoliko godina pisao.

Uistinu je mnogo slijepaca. U Indiji ih posvuda susrećeš. Kažu da u toj zemlji živi oko deset milijuna slijepaca. Razlog tome su velike vrućine i razne bolesti, osobito ospice.

Mnogi od tih slijepaca prose. Susrećeš ih i na vlakovima, i u autobusima, i po ulicama grada Kalkute, i po seoskim putovima. Među njima ima i staraca, i mlađih, i djece. Žive od milosrdne ljubavi drugih. Lako ih je suditi, lako im je prigovorati zašto prose. Lako im je izmaknuti, jer te oni ne vide. No pravedno je da se zamislimo: što bi ti učinio da se nađeš u njihovim prilikama, da si i ti slijep, da si i ti – kao i oni – vrlo često bez ikoga i bez ičega, i to u vječnoj tamni... O, kad bismo mi shvatili koliki je Božji dar što imamo zdrave oči!

Mene uviјek silno gane pogled na slijepca, bio on starac, bio on čovjek u punoj životnoj snazi, bio to dijete, koje se drži skuta majčina odijela proseći novčić da kupi šačicu riže.

I dok prose, prose molitvom, svaki svojom molitvom, svaki svojom pjesmom i svaki u svom području.

Zanimljivo je da je većina tih slijepaca među muslimanima. Šulejman prosi na šerberijskom pazaru. Njegova mala kćerkica Fatema vodi ga za ruku. Ova prošla zima bila je veoma hladna, pa smo Šulejmana lijepo obukli, a i njegovu malu kćerkicu Fatemu. Njegova pjesma-molitva ovako glasi:

»Jedne smo majke djeca,
pa stoga svi zajedno dajmo svoj dar!
Bio to hindu, kršćanin ili musliman,
raznimi imenima Boga zovemo,
no On je svih nas Otac i Bog.
Stoga, braćo, zajedno dajmo svoj dar!«

UPUTILI SU SE BRODICIMA NEKI U ĐUNGLU PO DRVA, A NEKI U METKOVIC PO GROZDE

A kad novčić padne u mali lončić, dobjiveš Šulejmanov blagoslov: »Alah ti dao vječni blagoslov!«

Lijepo je ići životnim putem obasjan svjetlošću blagoslova slijepca Šulejmana i tolikih drugih slijepaca koje susretнемo na našim životnim stazama.

Dok vam ovo pišem, eto mi u pohode stiže dragi moj i davnji prijatelj Orobindo. Možda ga se još sjećate iz Bošontija, iz sela Ranigora. Onaj mali slijepac sad je već odrastao mladić. On je prije svoje prve pričesti probio čitavu noć. Sad je došao počuditi svoga gurua, učitelja, pozdraviti ga i dotaknuti se njegovih nogu i primiti blagoslov. On moj blagoslov, a i ja njegov blagoslov i onaj divni smiješak i k nebu uzdigнутne one suhe oči. Ne znam tko je bio sretniji i blagosloveniji – da li Orobindo ili Ante. Budite i vi dionici naše sreće i blagoslova...

O. Ante GABRIĆ

OVAKO SE KOD NAS U BENGALIJI SLAVE VELIKI BLAGDANI. TU SE SLAVA NE MOZE NI ZAMISLITI BEZ BUBNJEVA, PJESENJE I PLESA

S. Ivana STAKOR

čam i zahvalna
dopravniteljima! U Iusu i Morišu odano
je u svojim mohitvama! Od srca hvala svim
šefite se nosi i nasih siromaha! Pomi-
či se tice meni, osjećam se priljeno
dobra. A ne trebam se bojati da će mi po-
došlo.
Divim se Božjeg dobrota. Ta koko On
dokom skoro svaki dan ovdje u nasem jesu
ashtamu.
Mayo Marja je nakon pet dana posila k
Mayo Marja iime Marja. Tako prizvana,
lesnike pomoznje. Na križenju je uzime
vodu i pravi svetu prizest, a na kraj u bo-
svečto križenje, a odmak zatim i svetu po-
blja dovoljno pogudeni. napokon je primite
ume iznenade bez svečog križenja. Kad je
ugena u nasoj vjetri, no pažli smo da ne
brinuti smo se da bude malo temeljite. Po-
teškoj bolести zamoliti je svetu križenje. Po-
sve crkvene plesme i molitve. U toj svogoj
i ova duovica nastala je utocište i dom za
šehram

Io više ni gledao govoriti. Ipak je zapamtio
krasno je pjevala. Sada, medutim, nije mog-
Dok je još počudila novu malu školu
u hodoat.

k nam. Tokiko je oslobila da više nije mogla
težko boljana devojčica se ponovo robita
slobodne svatobice ju je tuperkula. Već
sve moguće natine da se prehrani. Zlog
kad joj je težka umra. Mayo se moglo na
je težka uzeba iz stoke da kod uže totl. No
vojčica postala sposobna za novu ujeznicu u
lu prve godinu dona. Medutim, kad je dje-
stvoče Mayo, izgubila je obabio roditelja.
Proljata Mayo dolu ju je nasu mali Ško.
Prve nekoliko meseci vratio se k nama
hvođe bitelj.

prestan i jast, i to ne samo oni, nego i ući-
prestani rodit, onda su usudni na to da
svojim radom još su nekoč izjavili, no oako
izgledajeli. Dok su mogli nesto zosluživati
nike i nemocnik. Mnogi nam dolaze posve
mi oviye prizmene sve strmošnje boles-
bologoslovom.

u vjećnu domovinu, dolaze od nas s Božjim
i vročaju se svogoj kult. A oni koji dolaze
se opovrati od svage bijede, dolaze od nas
uži ostaje u nasoj bolnici i duže vermena.
Oni pak koji su uži ozdravili ili prizdravili
uži i do se jednom do slične nezadu. Dosta
nas traže medicinsku pomoc, a mnogi od
dolaze. Svaki don nam dolaze uži da kod
Kao i prije, i sad nam bolesnici dolaze
te za lječenje.

Dobila sam za pomocnicu druge sestre.
Obavljajući su medicinske sestre, po su sad
one redovito uži naše boljenike. Meni tako
preostale došta vermena da se brinem za
nabavku životnih namirnica, odjeće i obuće
nam i o sljedeću Mayo i o ujeznicu pripravlja-
U tom plamu uži ostale vježbi provlađuju
plisimo što ga je pisala nešto prilično laskato.
nije jasnila. Napokon nam je od uže stiglo
Sestra Ivana Stakor vec se deseta dugog
na smart.

**Primišli smo
siretu Mayu**

Siromaštvo naših učenica

Iz Zaire nam piše sestra Sofija Novotny o siromaštvo njihovih škola i njihovih učenica. Uz sve to roditelji žele da im djeca pohađaju školu.

Ovdje u Malembi ekonomiske prilike su veoma loše. Cijene svemu upravo ludo rastu. I sad se počela razvijati neke vrste mini-trgovina. U dućanima ljudi ne mogu kupiti razne stvari, jer su cijene veoma visoke. No zato su se pojavili mnogi trgovci koji svoju robu izlože na stolu. To su: petrolej, šećer i sol. Ti trgovci prodaju petrolej po četvrt decilitra, a šećer i sol na kavskе žličice, rižu prodaju na čaše. Ljudi lakše platе žličicu soli ili šećera i čašu riže, nego na primjer pola kilograma. Jasno, da je — općenito gledajući — to mnogo skupljо nego u trgovini, ali ljudi se snalaze kako znaju i mogu. Čak se i lijekovi na taj način prodaju.

Škole nam još nikada nisu bile tako siromašne kao sada. Djeca teško nabavljaju sve što im je potrebno za školu. Od jedne bilježnice naprave sи tri. Nekoliko listova papira sašiju koncem i eto im bilježnice, barbi se to trebalo zvati bilježnica. Školske pločice se dijele na dva ili čak i četiri komada. Olovke su im tako male da ih ja ne mogu upotrijebiti za pisanje, no djeca uspiju njima pisati.

U osnovnim školama djeca nemaju udžbenika. Samo učitelj ima jednu knjigu pa im on diktira ili pak piše na placi određeno gradivo, ako ima krede. Djeca čak do šestog razreda nisu imala tiskanog teksta.

Unatoč sve to bijede škole su punе djece. Upisnina je veoma visoka, no roditelji se trude da smognu potrebnu svotu. Svi žele da steknu neku naobrazbu.

Vjerski život veoma je živ ovdje u Malembi. Ovdje imamo Marijinu legiju za odrasle, Križare za djecu, a Ksaverijance za mlađe. I ostali su vjernici organizirani. Kroz korizmene vrijeme crkva je bila svaki petak dupkom puna. Vidi se da je Božje kraljevstvo tu i da se sve više razvija.

Sjetite nas se u svojim molitvama i žrtvovao da nam Gospodin pomogne u tim kušnjama.

S. Sofija NOVOTNY

Majka Terezija u slici

NEJAKA DJECA POSEBNI SU LJUBIMCI MAJKE TEREZIJE

MAJKA TEREZIJA SA SVOJIM SESTRAMA CRPE U MOLITVI NOVE SNAGE ZA SVOI TEŠKI RAD

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela: U Koreju je kršćanstvo došlo iz susjedne Kine. Donijeli su ga korejski svjetovnjaci. Oni ga propovijedaju svojim zemljacima. No iz dana u dan sve više osjećaju da im nedostaje svećenik. Dolazi im najprije jedan kineski svećenik, no on bude brzo uhvaćen od vlasti i osuđen na smrt. Tada su se obratili pismom na Rim. Mole papu Piju VII. da im pošalje misionare. Napokon 1835. godine stiže im jedan francuski misionar.

Nakon 15 dana stigoše misionar i njegova pratnja do jedne doline koju s jedne strane okružuju brežuljci obrosli šumom i grmljem, a s druge strane krčevinom.

Posred doline dižu se gradskе zidine s visokim tornjevima. Na zidinama su na više mjeseta probijena vrata, a iznad najvećih diže se u kineskom slogu podignut krov. Kroz dolinu teče velika rijeka Han. Svuda nako vide se niske kućice koje imaju ravne krovove, a tu i tamo vide se budistički hramovi, kraljevske palače, sudske zgrade, te kuće velikih mandarina. To je Seul, korejska prijestolnica, koju otac Mautand, taj neustrašivi apostol, želi osvojiti za Krista.

Mala skupina putnika nije udarila velikim i širokim ulicama sredinom grada, nego je krenula uskim uličicama, gdje se nalaze kanali, koji strašno zaudaraju, a preko njih vode mostovi bez ikakve ograda sa strane. Napokon se misionar i njegovi pratnici zaustavio pred nekom kućom. Jedan od pratilaca otvorio vrata. Otac Mautand stupi unutra u nisku prostoriju u kojoj ga je već čekalo dvadesetak kršćana, koji su ga pozdravili s dubokim poštovanjem, a on ih blagoslovio. Dakle, napokon je na cilju! Sad može započeti svoj apostolski posao.

PRVI APOSTOLSKI KORACI

Sunce je zašlo. Nešto podatje od sela nalazi se seljačko gospodarstvo. Sva je tamo. Odjednom se u miru pojavi neki čovjek odjeven u žalobno koreansko odijelo. Uputio se duž ograda što okružuje to gospodarstvo. Iza njega se šulja neki drugi čovjek. Prije nekoliko minuta prošlo je još nekoliko

osoba i isčezle su iza kućnih vrata. I ta dvojica su stigla do vrata. Tad se kod vrtnih vrata iz grmlja podiže jedna prilika. Čovjek u žalobnom odijelu izgovori lozinku. Prikaza ga s poštovanjem pozdravi i onda ga uvede u kuću, a onda se ponovo vrati u vrt. To je stražar koji mora paziti ne prijeti li kakva opasnost. On mora provjeriti svakoga tko dolazi u kuću.

U toj seljačkoj kući sakupila se nekoliko kršćana. Nekoliko svjeća osvjetljuje prostoriju u kojoj se prisutni čučeći mole. Soba je tako niska da čovjek može jedvo uspravno sjediti. Misionarev pratilac odložio je koš s leđa, uzeo nekoliko rukoveti rižine slame i onda izvadi misno odijelo i posude te spremi sve za svetu misu. Već unaprijed su sve predviđeli kako će te stvari sakriti ako bi slučajno iznenada banuli policijaci. Sve bi tako izgledalo kao da su se tu sastali prijatelji na prelo.

Misionar je međutim odložio svoje žalobno odijelo i opremio se da ispovijeda. No još nije imao vremena da nauči točnije koreanski Stoga je izvadio cedulju na kojoj su kineskim slovima bila napisana pitanja za ispovijed. Onome koji pristupi da se ispovjedi on pokazuje na pojedinca pitanja, a pokornik glavom ili potvrđuje ili zanječe. A oni koji nisu znali čitati, a ipak su se željeli ispovijediti, učinili bi to preko tumača, jer im je toliko stalo da dobiju odlještenje. U tim trenucima ljudi bi brzinuli u plać. Tog časa nestajale one strahovite nutarne napetosti koja ih je mučila kroz tolike godine proganstva i zapuštenosti.

Oltar je već pripravljen. Sveta misa žrtva započinje. Među prisutnim vjernicima vlada duboka sabranost, ozbiljnost, ali i svestra radost. Svi su potreseni i kao očarani tim svetim činom koji se eto odvija pred njihovim očima. Ta tu dolazi sami Isus Krist među njih i k njima. Nakon nekih trideset godina dolazi on opet među njih. To su nezaboravni časovi za svakoga od njih. Naočlost, svećenik još ne zna njihova jezika da bi mogao izreći malu pouku. Osim toga, još mnogi kršćani, rasijani na sve strane, mole za svete sakramente.

(Nastavlja se)

Holokaust nerođenih

Bilo je to još u zimi, 23. siječnja ove godine. Sjednjene Države Amerike organizirale su i slavile »Dan svetosti života«. Pred »Bijelom kućom« u Washingtonu sabralo se oko 50 tisuća Američana da bi prosvjedovali protiv zakona o slobodnom pobačaju, koji je uveden prije 11 godina. Istog je dana predsjednik Reagan primio 30 najgovornijih predstavnika raznih organizacija koje se bore za zaštitu života ljudi. U gradovima Kalifornije, Arizone, Kolorada i drugdje, kretali su se protestni marševi od stotina tisuća ljudi, tražeći da se ukine taj nehuman, protučovječni i protuživotni zakon. Na demonstracije protiv »holokausta ljudskih bića u materinjem krilu«, preko kojeg se posve šutke prelazi kao da je to najnevinijsa stvar na svijetu, pozivala je ne samo Katolička Crkva, nego i mnoge protestantske zajednice. Kardinal Joseph Bernardin, predsjednik tamoznje Biskupske komisije za obranu života, označio je pobačaj kao »tragediju nečuvenih razmjera«. Tako ga je nazvao i predsjednik Reagan.

U posljednjih 11 godina, otkako je zakon o slobodnom pobačaju na snazi, u SAD je uništeno oko 15 milijuna nerođene djece, što je deset puta više nego što su Amerikanci dali žrtava u po-

sljednjim ratovima. Zato će protiv pobačaja biti svaki čovjek koji je samo kadar priznat da se radi, osobno i zajednički, o zlu nesagledivih posljedica. Ako neki to nisu kadri shvatiti, ne znači da su u pravilu.

Industrijski visoko razvijene zemlje Zapadne Evrope bile su, prije sadašnje ekonomске krize, prisiljene »uvoziti« radnu snagu iz ne razvijenih zemalja koje imaju veći prirodnji priraštaj ljudstva jer više poštuju ljudski život. Rusija je nagle počela na rad zvati i pensionere, dojavci im najrazličitije povlastice samo da ih privuče, jer se iznenada osjeća pomanjkanje radne snage. Kroz dugi period vršila se propaganda protiv rođanja djece. Sada im se ta »nojevska politika« osvjećuje.

Kod nas u Hrvatskoj, a i šire, ovog časa vlasta velika nezaposlenost zbog ekonomске krize, ali stručnjaci navještaju da će se prenizak natalitet osvetiti tek za kojih petnaestak godina, kad bi na radna mjesta morali dolaziti oni koji se nisu rodili jer su ih prije rođenja pobili.

Da ubijanje nerođene djece i nije težak grijeh protiv pete Božje zapovijedi o poštivanju ljudskog života, zdravlja i dostojanstva, pobačaj bi morsao zabrinjavati državne vlasti i predstavnike naroda. Kod nas, u Hrvatskoj, i šire, jedva da se i čuje takav glas, bar u javnosti. Bijeg od tog problema ne znači da će problem »bjegati« od nas. Pogodit će on i pojedine savjeti i narod koji se bez rođanja ne može održati!

Marijan KOVAC

Novo pri- jestolje svetih Srdaca

Župa Promina, smještena između Knina, Drniša i Krke, uz svoje četiri crkve, ima i manju crkvu uz sam župski dvor u Čitluku, nazvanu kapela sv. Roka. Ova je crkva najznačajnija za duhovni život prominarskih katolika. U njoj su uglavnom sv. kršteni, ispovjedeni, pričešćivani i vjenčani. Tu se redovita obavljao Križni put i vršili Prvi petci, a također i molila Marijina krunica.

Na spomen minule Svetе godine 1983/84, pred prošli Uskrs, postavljeni su brončani reljefni polulikovi (u naravnoj veličini) Srca Isusova i Marijina. Njih je umjetnik oblikovao profesor kipar-

stva na pedagoškom odjelu Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, akademski kipar Josip Poljan. Krist u ozbilnjom i privlačnom stavu širi ruke prema otkupljenicima i pozivlje ih. Marija prekrivenih ruku na grudima majčinski motri duhovno pokolenje svoga Sina i sokoli ih. Umjesto uobičajenog prikazivanja svetih Srdaca na grudima, umjetnik je svete simbole skladno postavio uz same likove. Ujedno je prema njegovoj zamisli isklesano i svetohranište od dviju vrsta mramora, a na brončanim vratascima je značak izrađen prizor iz Emausa. Sva tri sakralna predmeta čine ugodnu cjelinu. Tako je crkvica sv. Roka u prominskiom Čitluku započela svoj sakralni umjetnički rast i traži nova rješenja u ukupnom dovršenju.

Sveta Srca neka spase Prominu od iseljenja koja su je gotova opustošila i donešu duhovnu zrelinu čeličnog kršćanskog života.

MVC

Uzmak pred zlom

L' Osservatore Romano je 21. studenoga 1971. забиљежио kako su tih dana mnoge svjetske novine donijele зајмљивu вест: Jose Morales, којему је умирало dvomjesečni sinčić, обратио се преко радија ljudima plemenita srca да му помогну спасити dijete. Jedini lijek koji може dijete spasiti, dobije se само u Sjedinjenim Američkim Državama, tisuće kilometara daleko od Karakasa gdje je dijete umiralo. Vjesnici su dopriši i do Jeroma Morovitza u Marylandu. On je bez oklijevanja stupio u vezu s državnim i privatnim ustanovama, nabavio lijek i predao ga venezuelanskom ambasadoru, који се управо spremao na put avionom do Karakasa. Ambasador је preuzeo lijek i na vrijeme стигао до дјецачића којему је tako spašen život. Divan primjer i oca i dobrotvora i posredovanja. Svjetske су новине с правом sve to isticali i hvallile. Međutim, те su iste новине strahovito nedosljedne kada šutke prelaze preko milijuna pobačaja koji se izvrše svake godine као први поколj nerodene djece, као да само rođeno djeca imaju право на живот.

«Famiglia Cristiana» od 2. studenoga 1983. donosi člančić pod naslovom: «Broj živoredene djece izjednačen je s brojem pobačene». Na ginekološkoj klinici u Modeni rođeno je do studenoga te godine 1500 djece, а u istom razdoblju i u istoj klinici stručno je izvršeno 1496 pobačaja. To su među-

tim službeni podaci, u čiju točnost se opravданo sumnja, jer svuda po svijetu nastaje to prikriti i majke koje to traže i liječnici koji sebi tako krišom naplačuju «usluge». Majke žele prikriti nevinu prolivenu krv svoje djece, а liječnici nezakonito stecenu dobit.

Ubijanje nevinih života, па још nerođenih, zločin je па gdje se vršio, i o kojem god narodu se radilo. Mali hrvatski narod s правом se može pitati o istom zlu u svojoj sredini. Naše statistike су još poraznije od službenih talijanskih. Pa i kad nam ne bi bilo stalo do života i sretne budućnosti našeg naroda, protiv tog zločina moramo dizati glas, jer to je zločin protiv čovjeka kao čovjeka, а ne samo zato što taj nerođeni čovjek pripada hrvatskoj krvi.

Njemački časopis «Bildpost» u svom božićnom broju 1983. donosi članak pod naslovom: «Zločin pred kojim i Herodov zločin blijeći». Pisac članka govori o strahotnom zločinu pobačaja i predlaže, da bi se na blagdan Nevine dječice koju je Herod dao pomoriti, mislio i na milijunska mnoštva pobačajem pomorene djece. Računa se, naime, da godišnje biva u svijetu pobačeno oko 50 milijuna djece. Da li itko za taj strašni grijeh daje zadovoljstvu? A za svaki grijeh sigurno se ispašta!

Roditeljima je dopušteno časno i neporočno planiranje djece, ali pobačaj sigurno nije ni časno, ni neporočno sredstvo, jer se izravno protivi petoj Božjoj zapovijedi: «Ne ubij!»

Ivan KUKULA

Oglasi

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

U kući duhovnih vježbi na Fratrovcu 38 u Zagrebu dajemo mogućnost, onima koji to žele, da obave duhovne vježbe. Koji su duhovne vježbe obavili, znaju koliko su one korisne i potrebne. Mnogi bi ih željeli svake godine obavljati. Zato nastavljamo s davanjem duhovnih vježbi.

Koncem ove građanske godine održat će se još dva tečaja: prvi od 28. do 30. rujna, a drugi od 23. do 25. studenog 1984. Mogu sudjelovati odrasle osobe bez obzira na životnu dob. Nema više, kao do sada, granice iznad i ispod 50 godina.

Duhovne vježbe uvijek počinju u petak u 17 sati, a završavaju u nedjelju u 16 sati. - Cijena punog pansiona čitavih duhovnih vježbi za jednu osobu iznosi 1500 (tisuću petsto) dinara.

Potrebno je unaprijed se prijaviti na adresu: STJEPAN KUZMIĆ, Fratrovac 38 - 41000 ZAGREB, ili telefonom na broj (041) 222-363.

CRKVENA KOLEKTA ZA BOGOSLOVNI FAKULTET

Odlukom naših biskupa na Biskupskoj konferenciji u Zagrebu u svibnju 1976. godine, svake se godine obavlja rujanska crkvena kolekta (skupljanje) za potrebe i unapređenje Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, najveće crkvene studijske ustanove na hrvatskom jezičnom području.

I ovim putem molimo da Bog bude nagraditelj svim našim dobrovotorima.

Ove godine to će skupljanje biti 3. nedjelje u rujnu (16. IX.) po svim crkvama. Vjernici mogu i u drugo vrijeme predati osobno svoj dar u Tajništvu Fakulteta, a mogu također izravno slati na ţiro račun na adresu: Zagrebačka banka - Zagreb ţiro račun: 30101-620-16-1-2320149462; devizni račun: 30101-620-16-012103-7270-2424091065; naziv računa: KATOLIČKI BOGOSLOVNI FAKULTET U ZAGREBU - 41000 ZAGREB, Kaptol 29.

NA ADRESI GLASNIKA NARUČITE KNJIGU: »SRCE I SUSOVO SPASENJE SVIJETA«, CIJENA JE 300 DINARA. TIH 30 RAZMATRANJA B. HÄRINGA UVODI VAS U MISTERIJ BOGOČOVJEĆANSKE LJUBAVI PREMA LJUDIMA!

TEMELJI PROPOVJEĐNIŠTVA, napisao Zvonimir Baotić. Ovaj priručnik propovijeđništva namijenjen svim svećenicima koji propovijedaju, svim katehisticama i katehetama koji katehiziraju te svim katollicima i kršćanima-nekatollicima koji u narodu ili obitelji drže vjerske govore s pozivom na obraćenje i prihvatanje Radosne vijesti o Kristovoj muci i uskrsnuću za nas. - Cijena: 200 d za one koji odmah naruče. - Narudžbe: »VRELO ŽIVOTA« - 71001 SARAJEVO, pp 155.

Na adresi: Franjo Ereiz, 41001 Zagreb, pp 699, Palмотićeva 31 možete nabaviti ove knjige:

PRINC GONZAGA (sv. Alojzije) - 150 din

DVAPUT OKOM U OKO (sv. Edmund Campion) - 50 din

NAS VELIKI LANG - 120 din

LOVRO KRIZOGON (pobožnost BDM) - 40 din

PSOVKOM OKALJANA RODNA GRUDA - 50 din
BLAGDANSKA JUTARNJA ZVONA - 100 din

PLAMENNOVI SRCA (pjesme Stj. Šimete) - 100 din

DUHOVNI DNEVNIK KARDINALA BEA - 200 din
MOJA VJERA (cateheze) - 200 din

DEKALOG (cateheze) - 200 din

PRVI ISUSOVCI - 200 din
ISUSOVCI I HRVATSKI NAROD - 500 din
ISUSOVCI (Bernoville) - 100 din

BLAŽENI KLAUDIJE KOLOMBNIER - 60 din
MUČENIK CRVENOG OTOKA - 60 din

Klasični KRIŽNI PUT - 35 din
LJUBAV U OBITELJI - 150 din

NACINIMO ČOVJEKA - 150 din

THOMAS MORE - 180 din
UPRAVLJANJE PLODNOŠĆU - 100 din

RASTAVLJENA (roman) - 120 din
EUHARISTIJA U NAŠEM ŽIVOTU - 60 din

Cijeni knjige treba dodati novac za poštarinu.

Zahvalnice

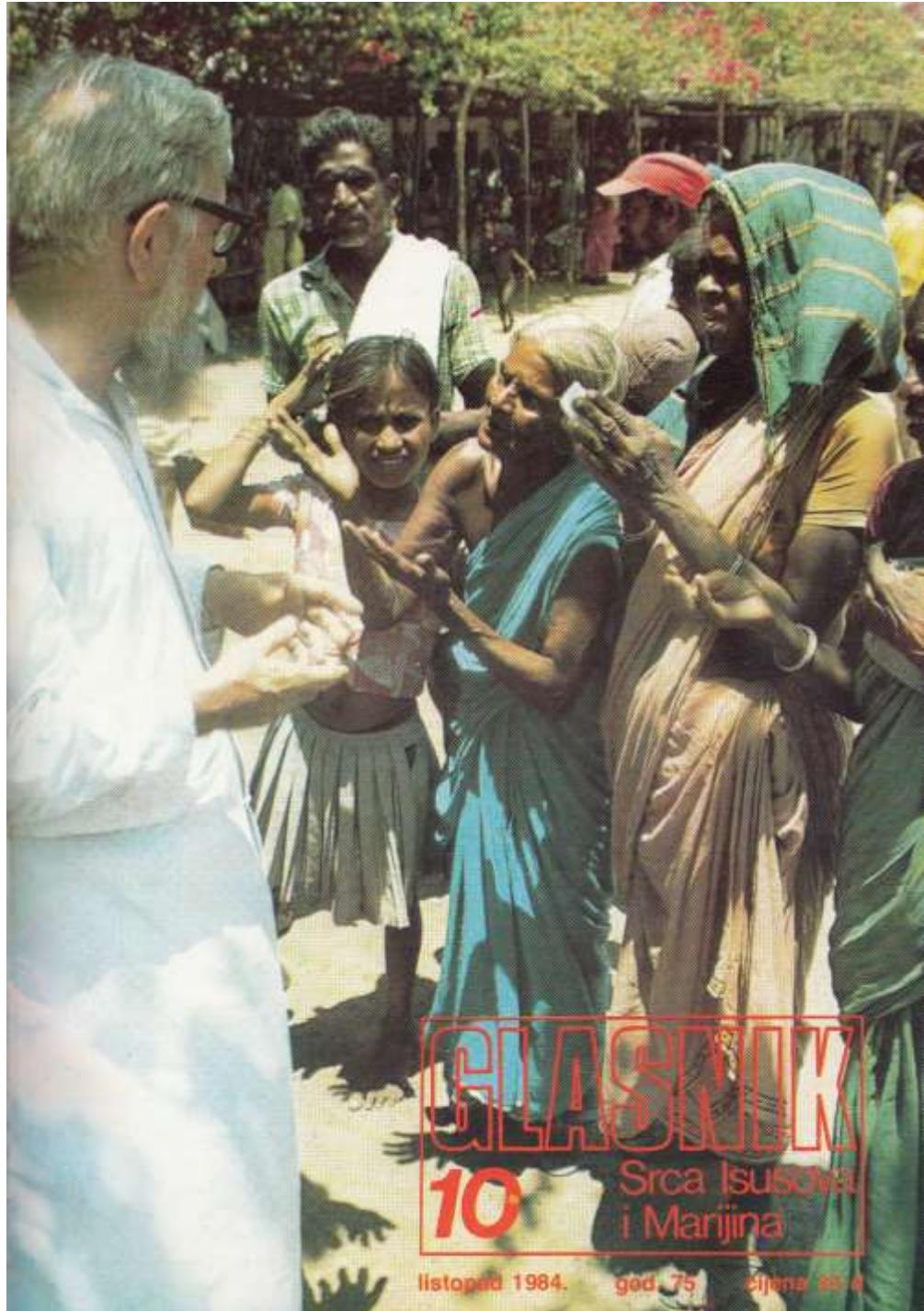
ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ... sv. Nikoli Taveliću, sv. Leopoldu i Petru Barbariću što su mi pomogli u teškoj bolesti, dok sam bila u bolnici. — Milica Žagar, Gerovo
... sv. Antunu, sv. Nikoli Taveliću i sv. Leopoldu što sam našla izgubljenu stvar. — Jelena Malnar, Hrib
... i sv. Leopoldu za primljene milosti. — P. M., Prelog
... sv. Antunu i sv. Leopoldu što je muž u kratkom roku dobio posao. — Katarina Zovkić, Čakovec
... i Ivanu Merzu za sve milosti u 1983. godini. — Z. B., Vel. Trnovitica
... Gospod od brze pomoći, sv. Antunu i svetim zaštitnicima za sretnu operaciju i ozdravljenje muža i kćerke i za mnoge druge milosti. — N. N., P. Sesvete
... Gospod od zdravlja i sv. Ante za zdravlje. — Mande Bogdanović, Seoca
... i svima svetima za primljene milosti. — A. J., Pučišća
... Gospod Lurdskoj, sv. Josipu i sv. Antu za pomoći pri operaciji u mojim starim danima. — J. S., Subotica
... i sv. Antunu na primljenoj milosti. — Citateljica iz Jajžabeta
... sv. Josipu, sv. Antunu i o. Vendelinu za ozdravljenje sina Benedikta. — Mate Martinović, New York
... i Gospod Sinjskoj za uspješnu operaciju. — Ivan Prpa, Siverić
... Gospod Trsatkoj, sv. Leopoldu i sv. Luciji za primljene milosti. — R. P. M. Draga
... Gospod Lurdskoj i sv. Antunu na uslušanoj molitvi. — K. Zlobin
... za uspješnu operaciju. — M. S., Rijeka
... za primljene milosti u životu. — Ankica Jerković, Slavonski Brod
... sv. Josipu i ostalim svećima za pomoći u bolesti. — Zenja iz Slavonije
... i Majci Božjoj Bistričkoj na uslušanim molitvama. — Žalosna majka
... sv. Antunu i sv. Leopoldu što su mi unuku sačuvali od sigurne smrti. — Eva Grgić, Otok
... i sv. Ivana Krstitelju za ozdravljenje sina koji je teško stradao na radnom mjestu. — Katarina Brđanović, Javornik
... sv. Josipu i sv. Judi Tadeju za zdravlje i mir u kući. — Vlatka Janeš, Gerovo
... Gospod od Karmela, sv. Josipu i sv. Judi Tadeju na više primljene milosti. — Antonija Franulić, Nerezišća
... Gospod od brze pomoći, sv. Josipu i sv. Antonu na uslušanoj molbi za unuka. — Zahvalna baka
... za primljene milosti, Katarina iz Lojnice
... Majci Božjoj Bistričkoj i sv. Leopoldu na udjeljenoj pomoći i milosti. — Vjerница iz Rećice
... i svima svetima na sretnom porodu moje kćeri. — M. A.
... Presv. Trojstvu i svima svetima što sam sretno prošao u teškoj prometnoj nesreći. — Slavko Jurić, Novska
... Gospod od suza i sv. Leopoldu za danu milost i snagu u tuzi i боли. — Dragica R., Pleternica
... i sv. Josipu na uslušanoj molitvi i primljenoj milosti. — Francisca, Ponikve
... i sv. Antonu na uslušanim molitvama. — N. J., Pjatomača
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za primljene milosti. — N. N., Maradić
... sv. Josipu, sv. Antunu i sv. Mihaelu, što mi kćerka nije stradala u prometnoj nesreći, a sin u velikoj opasnosti. — Zahvalna majka, Osijek
... sv. Ante i Ivanu Merzu na primljenim darovima. — N. N., Sunja
... i svim zaštitnicima na pomoći u velikoj potrebi. — Barica Lipić, Zagreb
... Gospod Karmelskoj i svim svećima što mi je unuka sa zaručnikom dobro prošla u prometnoj nesreći na sam Uskrs. — Baka iz Zagrebačke Dubrave
... Majci Božjoj od Kamenitih vrata i Petru Barbariću za primljenu milost. — Božo, Zagreb
... Gospod od brze pomoći i sv. Ante za kćerkin sretan porod i zdravlje. — S. A., Rijeka

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE NJIHOVOJ ZAŠTITI

UPOZORENJE: ZAHVALNICE U GLASNIKU IZLAZE O NIM REDOM KOJIM SU STIGLE, BUDUĆI DA JE PROSTOR ZA ZAHVALNICE OGRANIČEN NA JEDNU STRANICU, A ZAHVALNICA IMA MNOGO. NEKI PUTA TREBA DULJE (4 — 5 MJESECI) ČEKATI, DOK DOĐU NA RED, AKO NEKA ZAHVALNICA NE BI IZBILA U RUČU OD POLA GODINE, POSTOJI MOGUCNOST DA SE JE NEGDJE IZGUBILA. U TAKVOM SLUČAJU MOŽETE SE OBРАТИTI NA UPRAVU GLASNIKA S PONOVLJENIM TEKSTOM IZGUBLJENE ZAHVALNICE.

GLASNIK

10

Srca Isusova
i Marijina

listopad 1984.

god. 75

čijena 25.4

MISIONAR NA INDIJSKOM SELU UVIEK JE SUOČEN S MNOŠTVOM BIJEDE, ALI DUŠE SU OTVORENE

CRVENO LIŠĆE NAVIJEŠTA BLIZINU JESENI, A LIEPOTA PRIRODE BOŽJU LIEPOTU I DOBROTU

Cijela je Crkva misionar

«Hvala Bogu, u zadnjih nekoliko godina Crkva u Hrvata darovala je misijama relativno lijep broj misionara, dijecezanskih i redovničkih svećenika, te časnih sestara. Tu moramo s radošću spomenuti i osobe svjetovnog zvanja koje su pošle na rad u misijske zemlje. To znači da se i naša Crkva osvješćuje da bude više misionarska, ako se u njoj pojavljuju misijska zvanja. Tko dariva, dobiva!»

Stoga moleći za misijsko djelovanje Crkve, molimo i na tu nakanu da u našem narodu nikne što više misijskih zvanja! Cijela je crkva, dakle, misionar! Svi njezini članovi u tom Božjem djelu sudjeluju kad mole za misije i misionare, kad prikazuju svoja trpljenja u otajstvu križa za Otkupljenje svijeta. Cijela Crkva stoji iza svojih sinova i kćeri koji djeluju u misijskim područjima.*

(Iz »Poruke za misijski dan», zagrebačkog nadbiskupa i metropolite kardinala Franje Kuharića, godine 1983.)

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Izdaje: Hrvatska pokrajina Družbe Isusove. — Glavni i odgovorni urednik: Valentin Miklošić. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Buletić, Juraj Gusić, Miro Jurić, Stjepan Kuzmić, Valentin Miklošić, i Matko Rusan. Likovno-grafičke opreme: Ivo Vranić. — Tehnički urednik: Miro Jurić. — Auješta-uredništvo i uprave: Palmotićeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 434-710. — Tiskar: »Flammen«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupne narudžbe od deset primjeraka novčić dobivaju 10 posto popusta. — Pretpisno šaljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarine plaćena u gotovom. — Rukopise ne vraćamo.

Urednikova riječ

Vanjski omot ovog Glasnika podsjeća nas na misije i misionare, jer se u listopadu već po tradiciji slavi »Svjetski misijski dan«. Crkva je po svojoj naravi misijska i mora uvijek iznova evangelizirati samu sebe iznutra i ljudi oko sebe. O tome čitate u Papinoj poruci odmah na početku Glasnika i u »Misijsama« pri kraju Glasnika.

Na stranicama raznih novina, dnevnika i tjednika, novinari veoma angažirano sriču rečenice o NEK-u u Zagrebu i na Mariji Bistrici. Tolik i takav skup zasluzio je dakako, daleko više prostora u tisku i vremena na televiziji, ali ne treba žaliti što to nismo dobili, jer ništa ne gubimo. Neki od novinara kao da su razočarani što Kongres nije bio ono što su priželjkivali — politiziranje mase; drugi su razočarani što je Kongres bio ono što je bio — evangelizacija Crkve koja živi na ovim našim prostorima. Uglavnom, pokušavaju nas tri puta smanjiti, kao da bi i 150 tisuća sudionika bilo malo! Glasnik pokušava još jednom istaknuti neke činjenice o Kongresu, i neke bitnije misli, da bi se Kongres nastavio u životu i doveo do obraćenja, jačeg euharistijskog života i zrelijeg štovanja Djevice Bogorodice i Majke Crkve.

Rubrika o Srcu Isusovu, kao i »Isus Krist — kruh života«, vodi nas našim kršćanskim vjerničkim korijenima, na izvor neslućene ljubavi iz koje Crkva izvire, po kojoj živi i kojoj vodi ljudi.

Listopad je inače mjesec Gospine krunice. Molimo je osobito za studente, koji ovih dana počinju školu, a sutra će zauzimati važna mesta u životu.

U rubrici »Krist poziva« govorit će o Mariji Majci svećenika i svećeničkih zvanja, a Nina nam piše nešto slično kao u »Glasnikovoj priči«: Životno se iskustvo skupo plaća, a najčešće zbog nepovjerenja u iskustvo starijih i roditelja koji nam sigurno žele dobro.

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. LISTOPAD 1984. BR. 10

S A D R Z A J

HVALA NA PISMU	— — —	328
MISIJSKI DAN 1984., Ivan Pa- vao II.	— — — — —	330
SRCE ISUSOVO — IZVOR SPA- SENJA, S. Cetinić	— — —	332
DRUGO IME ZA LJUBAV, R. Grgec	— — — — —	334
DANAŠNJI STUDENTI, BUDUĆI VODE, J. Antolović	— — —	335
ŠTOVANJE BOGA -U DUHU- I EUHARISTIJA, R. Brajčić	— — —	336
MARIJA BISTRICA, V. Cipriš	—	339
NACIONALNI EUHARISTIJSKI KONGRES, TINO	— — —	340
MARIJA — MAJKA SVECENIKA I SVEĆENIČKIH ZVANJA, S. Kuzmić	— — — — —	346
MOC ZA SVAKU BOL, A. Vido- večki	— — — — —	348
CRKVA U VIJETNAMU, M. Rusan	— — — — —	350
DANI SREĆE, A. Gabrić	—	351
ZAMBIIA NAS UČI, I Dilber	—	352
NAŠI MINISTRANTI, M. Okruglić	—	353
POBJEDNICI SMRTI, A. Periškić	—	354
HVALA MAJCI BOŽJOJ, Emanu- ela	— — — — —	356
SVETA MISA, S. Bošnjak	— —	357
DALI SU NAM PRIMJER, SIN	—	357
OGLASI	— — — — —	358
ZAHVALNICE	— — — — —	359

Hvala na pismu

NINA TRAŽI IZGUBLJENO

Nakon završenog 4. razreda osnovne škole, prešla sam tetki u grad. Njezina obitelj ne vjeruje i ismijavali su me zbog mojega Boga. U školi sam počela slušati da čovjeka nije stvorio Bog nego se razvio od majmuna. U glavi mi je nastala zbrka, u srcu mi se nastanio nemir. Preslabala da se tome oduprem, počela sam se prepustati tim modernim shvaćanjima. Uskoro sam počela napuštati i svoga Boga. Vjeru sam zatajila pred drugima. I sada plačem kad se toga sjetim. U školi sam ipak upoznala i neke kolege vjernike i u njihovu društvo opet sam postala ona mala »Nina«.

S vremenom sam se zaljubila u jednog dečka. Najljepše mi je saznanje bilo da me on voli i cjeni. Devet mjeseci bili zajedno a on me nije ni taknuo, osim što bi me ponekad poveo rukom u ruci. Cijenio je moju osobnost i poštivao moju nevinost. Njegovo poštivanje i moj povratak vjeri učinio me sretnom. Kad je on doživio tešku prometnu nesreću nisam ni pomislila da ga napustim. Zahvaljivala sam Богу što se brzo oporavlja, i opet smo bili zajedno.

Nakon nekog vremena sam primijetila da se moj mladić počeo mijenjati, da više nije onaj »stari«. Uklasio se u raspušteno društvo i postao ljubomoran na me. Me ne je to boljelo, ali sam uzalud pokušavala da ga od tog odvratim. Kad sam mu jednom prigovorila što se sastaje s lošim djevojkama,

predložio mi je da ja budem ta koja će ga u svemu »zadovoljavati«. Bilo mi je teško, ali sam ga napustila. On to ipak nije mogao podnijeti pa mi je predložio »krevet« i brak. Rekla sam mu da me zauvijek zaboravi oko mi još samo jednom takvo što spomene. Rastali smo se. Govorio je posvuda da će mi se osvećivati na drugim djevojkama.

Nakon dužeg vremena telefonski me pozao na razgovor. Na sastanku je plakao on, a plakala sam i ja. Biće mu je žao što me povrijedio. Nastavili smo tamo gdje smo prekinuli, ali je ostao u lošem društvu.

Približavala se Nova godina, i odlučili smo je dočekati zajedno. On je na dočeku bio uzneniran i nije mogao razgovarati. Stalno je ponavljao: »Ovo više ne može ovako. Ja više ne mogu...« Onda me je pokušao prisiliti na ono najgore. Kad sam počela vikati i odupirati se, postao je još nasrtljiviji. Briznula sam u plač. I on je zaplakao, ali nije odustojao od svoje namjere. Te duboke zimske noći izgubila sam najdragocjeniji dar što mi ga je uijelio Gospodin.

Ne znam da li sam nakon tog čina više zamrzila sebe ili njega. Kad sam ga upitala zašto mi je to učinio, rekao je da me je želio imati samo za sebe. Odvratila sam mu da me on zapravo ni prije nije volio, inače ne bi sa mnom tako postupio. Predlagao je da ostanemo i dalje zajedno. Ja to nisam mogla prihvati zbog njegove tako grube sebičnosti u zadovo-

ljavanju sebe izrabljivanjem drugih.

Teška srca krenula sam dalje u život ne očitujući nikome svoj jad. Kad dalje više nisam mogla, kleknula sam pred križ u svojoj sobi. Gorko sam plakala, značući čiju i koliku sam ljubav iznevjerila, koju dobro izgubila. Pošta sam živjela u bezbožnoj obitelji svoje tetke, nisam se na vrijeme ni krizmala. Učinila sam to tek kasnije kad sam bila kod roditelja u Njemačkoj. Krizma je donijela preokret u mojoj duši. Opet sam počela iskreno moliti, pisati vjerske stave. Dobivala sam i nagrade. Iznova sam počela živjeti samo za Boga, ali prizor iz one zimske noći postao je dio mog života. Te noći kao da je nestalo i dijela mene. Znala sam da me Krist ipak ljubi i da će mi oprostiti, ali me u svemu pratio i neki grč.

Ponovo sam zavoljela ljudi, cvjeće, ptice, sunce. I ljudi su mene voljeli i sad me vole. Prijatelje i znance sam odvraćala od zla, pričala im o ljepoti vjere. Svećenik i časne sestre su mi se divili. Predložili su mi da podem u samostan, a ja sam na to zaplakala. Oni su mislili da plačem od sreće, a samo sam ja pred Bogom znala zašto plačem. Svi su me poznavali i cjenili, a časne sestre su govorile da su sretne što im Bog daje ovaku mladež. Dečki su me također svr voljeli i zadržavali mi se udvarali. Voljela sam i ja njih iskrenom sestrinskom ljubavlju. Nisam mogla ni zamisliti da bih neko otkrila da više nisam ne-

vina, i kad sam našla na jednog divnog kršćanskog mladića potpuno predanog Bogu koji mi je ponudio brak, odbila sam ga, njemu za čudo. Nisam mu mogla iznijeti razlog a znam da ga ovakva ne zasljujem. Ne mogu istinu o sebi priznati nikome tko misli da sam nevina, a to misle svi koji me poznaju.

Sada ono najbitnije što me čini nesretnom, tužnom. Moj veliki grijeh desio se prije krizme. Pred isповједom sam dugo plakala i molila Boga da mi oprosti moj grijeh. Budući da nas je isповједao svećenik naš kućni prijatelj koji me jako dobro poznavao, nisam imala snage da mu priznam istinu. Zatajila sam svoj grijeh moleći u sebi: »Oprosti mi, Gospodine, i pomozi mi!« Nastavila sam primati pričest svake nedjelje, ali neka klica nesigurnosti i zabranutosti je ostala.

Napokon sam na jednoj isповјedi prošle godine priznala taj svoj grijeh, ali sam prešutjela da sam ga zatajila na isповјedi pred križmu i da sam se tako pričećivala. Svećenik me nazvao Magdalenum. To mi nije krično, premda znam što to znači.

Jedne sam večeri gledala neki porno-film. Počela sam i Bogu vrijedati prepustajući se svakojakim mislima. Opet sam se isповјedila, ali radost mi se nije vratila. Osobito me žalostilo što mi se te misli ponovo vraćaju. Vraćaju se, duduše, rijetko, ali bih željela da ih ne bude nikako.

Dragi uredniče, ja volim čitati vjerske knjige, a osobili-

to Glasnik. Divan je! Za Uskrs, kad sam u njemu čitala o pričesti, bila sam potresena i plakala sam. Molim vas da mi pomognete svojim prijateljskim savjetom kako da se riješim svoje muke, kako da sve priznam svećeniku da dobijem oproštenje. Molite za mene!

•Marija MAGDALENA•

Nina, mir savjesti zadobiti ćeš samo po valjanoj isповјedi. Živiš blizu velikog grada s mnogo crkvi i isповјednika. Podi pred jednog koji te ne pozna. Iznesi sve jednostavno i iskreno kao što si ovdje napisala. Isus te čeka da ti vrati mir savjesti uz reči: »Ja te ne osuđujem. Idi i ne grijesi više!« Nemoj tu mogućnost propustiti!

Što se tiče ostalog sadržaja pisma, pun je problematične s kojom se susreću mnoge kršćanske djevojke bez životnog iskustva, a pomalo i odviše samopouzdane. One ne vode računa o činjenici da mladić drugačije doživljava blizinu djevojke nego djevojka blizinu mladića. Mladić, pogotovo romantik kakav je bio tvoj, ni sam ne zna kamo će ga odvesti nabujali osjećaji, i ne može za sebe jamčiti da će se u od-sudnom trenutku imati u vlasti. I najidealniji lako se pretvoriti u najopakijeg. Djevojka mu se stoga ne smije nikad previše približiti, niti mu smije dopuštati neku intimnost. Tvoj mladić bio je po svoj prilici jednak tako životno neiskusan kao i ti. Ipak, čim si primijetila da je krenuo u loše društvo i da od djevojaka traži ono što ne može tražiti, mogla si

shvatiti da je vašem prijateljstvu otkucalo dvanaest sati. A kad ti je ponudio »krevet«, romantizmu i osjećajnosti više nije bilo mjesta.

Suze nakon telefonski ugovorenog susreta kod tebe su bile znak da u srcu s njim ipak nisi prekinula, nego je ono samo nabujalo osjećima, a kod njega prava slabost i nemoć gospodarenja samim sobom, ako ne i doza himbe samo da te ponovo dobije. Bez te prevelike osjećajnosti i uzajamne vezanosti ne bi došlo do one »noći«. S nešta srca i sama si željela avanturu, a doživjela si torturu. Bilo je ludo udvoje dočekati Novu godinu. Takvi trenuci, ljetovanja udvoje, izleti udvoje i slično, bolno razočarane mnoge djevojke koje su mislile i htjele samo sve najbolje. Ipak, u tim godinama nitko za njih nije dosta pametan: ni mama, ni tata, ni katehetka, pogotovo kad se druge hvale svojim fantastičnim doživljajima s mladićem. Dobro je što nisi prihvatala brak, jer ste oboje bili nezreli.

Jedan promašaj ipak ne znači da ti više ništa ne vrijediš. Onome mladiću s kojim ćeš u brak, moći ćeš tu »noć« priznati samo ako vidiš da je on dovoljno zreo da to shvati i prihvati kao jednu epizodu neiskusnog života, koja se, međutim, ne ponavlja. To iskustvo neka ti pomogne za odgoj vlastite djece, a drugim djevojkama koje naprsto ne mogu bez mladića, neka posluži kao pravovremeno upozorenje da vatru i slama ne mogu biti preblizu, a da ne dođe do požara.

UREDNIK

MISIJSKI DAN 1984.

Pred nama je Svjetski misijski dan koji je ove godine određen za dan 21. listopada. Sv. Otac je i ove godine za tu prigodu uputio svjetu svoje posebno pismo u kojem razmatra tri stvari:

- o otkupiteljskoj vrijednosti križa,
- o trpljenju kao dragocjenom sredstvu evangelizacije,
- o vrednovanju trpljenja u programu Papinskih misijskih djela.

Čitateljima Glasnika donosimo ta razmatranja u skraćenom obliku.

OTKUPITELJSKA VRIJEDNOST KRIŽA

Apostolske poslanice kao i Djela apostolska doista potvrđuju da je trpljenje »za Ime Isusovo« posebna milost. Tako čitamo da su Apostoli »otišli puni radosti što su smatrani dostojnjima da budu zlostavljeni za Ime Isusovo« (Dj ap 5, 41), jer su bili potpuno vjerni onome što im je Otkupitelj navijestio u svom Govoru na gori: »Bogo varna kad vas budu grdili, progonili i svako zlo svjedočili protiv vas. Radujte se tada i kličite od veselja, jer je velika vaša plača na Nebesima« (Mt 5, 11).

I sam je Krist otkupio čovečanstvo bolnom mukom i najstrašnjom smrću na križu, pokazavši na taj način svojim učenicima najuspješniji način djelovanja, te im je mogao i otvoreno reći: »Tko god hoće ići za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi« (Mt 16, 24). Ljubav se nedvojbeno dokazuje prihvatanjem križa. U križu ona dobiva tvoran i nelscrpljiv izvor otkupiteljske snage. Istim su putem prošli svi apostoli i bezbrojni svjedoci Isusove ljubavi prema čovjeku. To svjedočenje trpljenjem do prolijevanja vlastite krvi otvorilo je pamet i srca mnogim narodima da prihvate Radosnu vijest. Tako se stalno obistinjuje proročanska riječ Tertulijana da iz krvi mučenika niču novi kršćani, ili ona Kristova: »Ako pšenično zrno padnuvši na zemlju ne umre, ostaje samo. Ako li umre, donosi obilat rod« (Iv 12, 24).

Otkupljući čovjeka trpljenjem, Krist je ujedno uzvisio ljudsko trpljenje na razinu otkupiteljskog djela. Stoga i svaki čovjek u svom trpljenju može postati sudionik Kristova otkupiteljskog trpljenja.

TRPLJENJE KAO DRAGOCJENO SREDSTVO EVANGELIZACIJE

Čini mi se da je jasna povezanost ovoga što sam sađa izložio s misijama. Želiš bih sve vjernike živo potaknuti da ispravno vrednuju različite oblike trpljenja, sjeđinjujući ga sa žrtvom križa za evangelizaciju, to jest otkupljenje onih koji još ne poznaju Krista.

Postoje još milijuni braće koja ne upoznaše Radosne vijesti i ne uživaju neizmjereno blago Otkupiteljeva Srca. Oni sebi ne mogu protumačiti ni značenje trpljenja, te je ono za njih besmisao koja ih najviše tišti i što se nikako ne da protumačiti jer se tako tragično protivi ljudskoj težnji za potpunom srećom. Samo Kristov križ jasno osvjetljuje tu tajnu.

Sveci su trpljenje temeljito shvatili i prihvatali, a koji put su i žarko željeli da budu pridruženi Gospodinovoj muci, usvajajući one riječi Apostola Pavla: »Tako u svom zemaljskom životu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim, za Tijelo Kristovo, a to je Crkva« (Kol 1, 24). Stoga pozivam sve vjernike koji tr-

pe, a nitko nije izuzet od trpljenja, da svome trpljenju pridaju to misijsko značenje.

Sveti Franjo Ksaverski, zaštitnik misija, u svojoj blagovjesničkoj revnosti namjeravao je donijeti Ime Isusovo do skrajnjih granica zemlje. Nije bježao ni od koje vrste napora. Prihvatio je glad, hladnoću, brodolom, progon, bolest. Njegovu je trku zaustavila jedino smrt.

Sveta Terezija od Djeteta Isusa, zaštitnica misija, zatočenica ljubavi u Karmelu u Lisieuxu, željela je pretrcati čitav svijet i da na svakom mjestu zasaditi Kristov križ. „Htjela bih biti misionarka, piše ona, ne samo nekoliko godina, nego bih voljela da sam to bila već od samog stvaranja svijeta i da to budem sve do svršetka vjekova.“ (Povijest jedne duše).

Crkva nas poziva, dok nam pokazuje ta dva sjajna uzora, ne samo da o njima razmišljamo, nego da ih i noslijedimo.

Mi dakle možemo aktivno surađivati u širenju Kristova Kraljevstva i u razvijanju Njegova Mističnog Tijela djelujući u ova tri pravca:

— učeći se da dajemo posve ispravan smisao svom vlastitom trpljenju što se ukorjuje u snažnom sudjelovanju Crkve u otkupiteljskom Kristovom djelu;

— pozivajući našu braću koja trpe duhovno i tjelesno, da shvate to apostolsko svojstvo trpljenja i da prema tome vrednuju svoje kušnje, svoje patnje u misijskom smislu;

— usvajajući neiscrpljivom ljubavlju ono trpljenje što svakodnevno pogoda tako velik dio čovječanstva, muče-

na bolestima, gladi, progontvima, lišeno osnovnih i neotudivih prava, kao što je sloboda; patničko čovječanstvo na kojem trebamo raspoznavati lik Krista, »Čovjeka boli«. Tu bol mi moramo jedni drugima olakšavati kako nam je više moguće.

VREDNOVANJE TRPLJENJA U PROGRAMU PAPINSKIH MISIJSKIH DIJELA

Za taj široki i potpuni program traži se velikodušna raspoloživost svih vjernika. Taj plan želim predložiti svim kršćanima, ponovo ih podsjećajući da svaki krštenik jest i da mora biti misionar, iako u različitoj mjeri i na različit način. O tome govor i novi crkveni zakonik.

Taj program sv. Otac na poseban način povjerava Papinskim misijskim dijelima: Djelu za širenje vjere, Djelu sv. Petra apostola za sjeničnička i redovnička zvanja u misijskim zemljama. Djelo svetog djetinstva, Misijskoj zajednici svećenika, redovnika, redovnica i svjetovnih instituta, ... To su Djela povlašteno sredstvo misijskog dinamizma Crkve, i ona moraju ne samo na svjetski misijski dan nego i tijekom cijele godine promicati misijski duh, kao elemenat same naravi Mističnog Tijela, koji nije nipošto neki rubni nego bitni element Crkve.

Osim prikupljanja materijalne pomoći, treba ići na prikupljanje onih vrednotu koje svatko može dati i još bogatiji postati, a to su zasluge najrazličitijih trpljenja sjedinjenih s trpljenjem Isu-

sa Patnika. Mi, nažalost, nemamo u svijesti ni prave sruhe ni apostalskog značenja trpljenja, a od njega može proizaći neizmerno dobro za širenje Kristova Mističnog Tijela. Možda je ovo najuzvišeniji oblik misijske suradnje, jer taj oblik doseže do najvećeg stupnja uspješnosti upravo u sjedinjavanju našeg ljudskog trpljenja s Kristovom žrtvom na Kalvariji, koja se neprestano obnavlja na oltarima.

Predraga braća i sestre, koji trpite dušom i tijelom, znajte da se Crkva oslanja na vas, da se Papa pouzda je u vas da bi se ime Isusovo navješčivalo sve do krajnjih granica zemlje. Htio bih vas još podsjetiti i na ono što sam napisao u Pismu o kršćanskom smislu ljudskog trpljenja:

„Evangelje trpljenja trajno se ispisuje, i neprestano progovara riječima ovog čudnog protuslovja: Izvori božanske snage izviru upravo usred ljudske slabosti. Oni što sudjeluju u Kristovu trpljenju, u osobnom trpljenju čuvaju sasvim poseban dijelak beskrajnoga blaga otkupljenja svijeta i to blago mogu dijeliti s drugima. Što je čovjek ugroženiji grijehom, što su teže strukture grijeha koje u sebi drži suvremenij svijet, to je snažnija rječitost ljudskog trpljenja. I tim više Crkva osjeća potrebu da se utječe vrijednosti ljudskog trpljenja za senje svijeta.“

Neka Marija, Kraljica mučenika i apostola, probudi u svima želju da se pridruže muci Krista sveopćeg Otkupitelja.

IVAN-PAVAO II.

Srce Isusovo - izvor spasenja

Srce poslušno, Srce probodeno, Srce tješiteljovo

Piše: Srećko CETINIĆ

Neposlušnosti Adamovoj Apostol Pavao suprotstavlja Kristovu poslušnost, razmišljajući pri tom o dvozmjernosti čovjekove slobode:

Adam – neposluh – propast;
Krist – poslušnost – spasenje.

SRCE ISUSOVO, DO SMRTI POSLUŠNO

Podložan sluga u punoj slobodi svoje savjesti shvaća i prihvata da se u pravednim zakonima nalazi izvorište svega zajedničkog dobra, uspjeha i blagostanja.

Takav sluga istinskom vjernošću i hrabrošću kojom napreduje prema heroizmu, priznaje Bogu i svima koji mu na bilo koji način i u bilo kojoj mjeri Boga zakonito predstavljaju, da imaju i pravo i vlast donositi zakone koje će on svom dušom poštovati i svim srcem vršiti. Takav sluga svakom čovjeku dobre volje iskazuje dužnu obazrivost i dolično poštovanje, radi Boga, Stvaritelja i Gospodara svega.

Poslušnost služe Krist nije odgumio kao kakvu vrhunsku umjetnikovu ulogu. Na-protiv, On je tim izuzetno teškim i složenim životnim pozivom slabodno i odgovorno živio radi nas i našega spa-šenja.

Krist je htio da na svakoga krštenika posredovanjem vidljivih i svetih znakova osobno prenosi vlastito prihvatanje toliko osporavanog poziva podložnog Sluge Jahvi- na, kao i sav osobni zanos za takav poziv te svu krvavu izdržljivost sve do smrti, do smrti na križu.

Poslušnost Sina prema Ocu doživljavao je Isus kao istinsku čovjekovu radost, kao potrebnu duhovnu hranu, kao snažno i uspješno optemeljivanje duha. Voden Duhom bio je u stanju da i u tragičnim okolnostima života doživljava kako Ga kroz sva životna stradanja prati sve-moguća ljubav Očeva.

Zbog takova shvaćanja Isus je bio poslušan i Kajfi i Pilatu jednako kao i svom Nebeskom Ocu. Za Isusa je poslušnost bila i ostala te-

melj životne stvarnosti i zdrava srž evandeoskog naviještanja: »Ne siđoh s neba da vršim svoju volju, nego volju onoga koji me poslal« (iv 6, 38). U tome Mu je i bila sva milina: »Onaj koji me posla, sa mnom je. On me ne ostavlja sama, jer ja uvijek činim što je njemu ugodno« (iv 8, 29).

Poslušnost Zrtve proživljavao je Isus uza sve tjeskobe i unutarnje oporbe, kao jedinu životnu priliku da svjesno, slobodno i savjesno pokloni Ocu i braći ljudima ono najvređnije što imo: vlastiti život ispunjen darežljivom ljubavlju: »Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj« (iv 10,17). I kad je Isus potpuno ovlađao sobom, tako da je s ljubavlju mogao dati zadovoljštinu i za najtvrdokornijeg grešnika, u ime kojega je osobno doživljavao potpunu ostavljenost od Boga, sve do samog ruba potpune odbačenosti od Boga, tada Isus svojim vlastitim neiscrpnim pouzdanjem zavapi k Ocu: »Oče, u

ruke. Tvoje predajem duh svoj». To reče i – izdahnu. (Lk 23,46).

Bio je to Duh, osmišljen poslanjem poslušnosti!

SRCE ISUSOVO, KOPLJEM PROBODENO

Između izvještaja o smrti Isusovoj te izvještaja o Njegovu pogrebu, Evanđelista Ivan nadahnutom snagom predočuje nam zgodu o probadanju Kristova boka i Srca: »Onaj koji ovo vidje svjedoči – njegovo je sjeđočanstvo istinito, i on zna da govorи pravo – da i vi trajno vjerujete!» (Iv 19,35).

Plan Kristovih protivnika uključivao je što sramotniji Kristov završetak. I Njemu, kao i razbojniciima koji su bili s Njim razapeti, trebalo je još živu prebiti golijeni, pa Ga onako poluživa, zajedno s razbojniciima, baciti u Jamu gdje se odlagao gradski otpad, da onđe u smradu i jadu beznačajno izdahne.

No, Isus je na križu tako izdahnuo da je sam zapovjednik straze otvoreno priznao: »Ustину, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!» (Mk 15,39).

Ipak, vojnikovim okrutnim probadanjem Kristova boka, trebalo je dobro provjeriti i ovjeriti vjerodostojnost Kristove smrti, koja je sve Njegove protivnike i suviše iznenadila i smutila jer im je osujetila najpokosnije namjere.

Dok Ivan promatra Kristov rasporeni bok ne ispunja se duhom osvete, nego duhom Objave! Duboko ponire u otajstvena bogatstva drevnoga proročanstva: »Gledat će na onoga koga su proboli!» (Iv 19, 37)

Probodeno Srce iz dana u dan postaje najvjerođostojniji znak svih Kristovih djela. Predočuje nam jedno tako jednostavno i jasno tumačenje velikih Otačstava Utjelovljivanja i Otkupljenja: »Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje!» (Iv 15,13).

Mnogi od onih koji su, prije nego što su doživjeli mjesto iskrenog i potpunog obročenja, svojim opasnim ne-povjerenjem prema Kristovoj Radosnoj vijesti na razne načine »probodali« Kristovo Srce, nakon svog cjeleovitog obročenja ostaju toliko u duhu potreseni te s čudesnim i čudotvornim pouzdanjem promatraju Onoga koga su proboli! Nakon tih uistinu mističkih promatranih i zrenja, s neslućenom apostolskom snagom navještaju svima: »Ljubljeni, dko je Bog nas toliko ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga!» (Iv 3,11).

SRCE ISUSOVO, IZVORE SVE UTJEHE

Da nam, uza sve životne bolje i stradanja, srcem struji istinska radost, utjeha i mir, to može učiniti samo Njegovo Svetlo Srce. Srce je to koje je: »Prošlo zemljom čineći dobro i ozdravljajući sve« (Dj 10, 38). U preobilju osobnog iskustva stečenog u otajstvenim susretima s Kristom, sv. Pavao otvoreno priznaje: »Pun sam utjehe; preobilna je radost moja zbog sve nevolje naše!» (2Kor 7,4).

Isus je sav: utjeha. Tko je u životu udaren nevoljama i žigosan promašajima, blago njemu oko čvrsto vjeruje da i on i Krist Isus, iako su pu-

ni boli i stradanja, patnji i neuspjeha, ali i puni pouzdanja u Nebeskog Oca, mogu kroz svu okrutnost smrti zajedno stići k slavi uskršnjuća. Takav vjernik uistinu može sve što ga u životu snade, postupno preobražavati u tako istinske životne vrijednosti, da one, sнагом Dara Božjega, postaju prikladne da budu »Kristom zahvaćene« za život vječni.

Isusove su riječi: utjeha. Kad dobro promislimo koliko čovjekovo srce čezne za razumijevanjem, povjerenjem, unutarnjim osjećenjem, duhovnom okrepon i životnim ohrabrenjem, tada tek možemo doživjeti kolika je stvarna potreba Kristove Radosne vesti današnjemu svijetu.

Isus je nedostiživi Tješitelj. On nam jednostavnom i prijustom riječju koja je nošena svemogućnošću ljubavi pruža velikodušnu utjehu srca i vedrinu duha: »Odvali budite! Ja sam, ne bojte se!« (Mt 14,27). – »Ohrabrite se: Ja sam pobijedio svijet!« (IV 16,33). – »Ostanite u mojoj ljubavi!« (Iv 15,9). – »Ovo vam rekoh, da radost moja bude u vama te da radost vaša bude potpuna!« (Iv 15,11).

Srce Kristovo upotpuniло je našu radost slanjem Duha Svetoga, Duha Utjehe, Novog Branitelja, Duha Očeva i Svoga! On nam je i danas, kao i uvijek: u tami Svetlost, u vrućini Lahor, u žegi Hlad, u klonuću Odmor, u žalosti Razgovor! On i danas kao i uvijek: što je nečisto Umiva, što je suho Zaliva, što je ranjeno Vida i Iscjeljuje. On nam i danas, kao i uvijek: Mekša čud kamen, Grijе grud ledenu, Djelitelj je dora svih!

Drugo ime za ljubav

Piše prof. Radovan GRGEC

Pod tim naslovom objavljen je hrvatski prijevod romana spisateljice Colleen McCullough, koja tu daje sliku života u vojnoj bolnici potkraj drugog svjetskog rata. Glavna junakinja romana, medicinska sestra Honour Langtry, susreće ljudе kima je potrebno njezino pomoć i počinje shvaćati što je zapravo ljubav. Roman završava riječima: »Krenula je dalje, odlučno, bez imalo straha, shvativši konačno samu sebe, shvativši da je dužnost drugo ime za ljubav.«

Jest, ljubav nije samo ni prvenstveno osjećaj ili simpatija. Ljubav je spremnost na žrtvu, na odgovornost, na savjesno vršenje svagdanjih i izvanrednih dužnosti. Bez takva shvaćanja ljubavi nema zajedništva ni solidarnosti, nema čovječnosti.

Citao sam kako je u nekom našem gradu jedna majka, s teško bolesnim djetetom u naručju, vozeći se u taksiju kroz kišovitu noć, satima uzalud tražila dežurnog liječnika. Suosjećajući s njenom bolji, šofer je isključio

taksi-metar. Ipak je, konačno, našla liječnika, koji ju je, probuden iz sna, jedva primio.

I ona je, kao i Honour Langtry, shvatila da ljubavi nema bez odgovornosti, da je dužnost drugo ime za ljubav, koja, katkada, nema ništa zajedničko s našim pričom o ljubavi, s našom sentimentalnošću i osjetljivošću bez osjećajnosti i solidarnosti prema bližnjemu.

Na svom životnom putu svatko se od nas suočava s dužnošću, koju valja izvršiti u danom času i koju valja vršiti svaki dan, kako god ona izgledala teška ili dosadna. Takvo shvaćanje dužnosti i odgovornosti osposobljuje čovjeka i za najveću žrtvu i za najveći dokaz ljubavi.

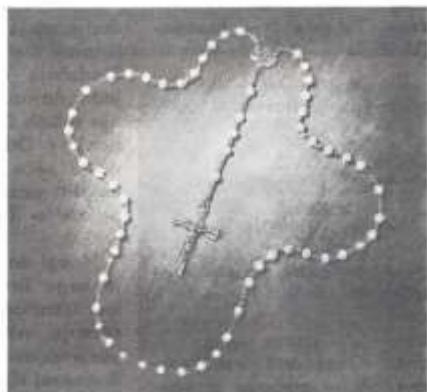
Na tu ljubav podsjećaju nas naše majke i bake s krunicom u rukama. Na nju nas podsjeća »Trista Vica udovica«, počasna straža dužnosti, vjernosti i ljubavi. Pašto je proveo dvadeset godina u zatvoru, kubanski pjesnik Jorge Valls Arango ne-

davno je izjavio da ga je spasila krunica. Sjetimo se toga u listopadu, mjesecu svete krunice!

U tom mjesecu slavimo i blagdan Isusovačkog brata pomoćnika Alfonza Rodrigueza, koji je, vršeći savjesno svoju svagdanju vratarsku dužnost, neprestano molio krunicu, tako da mu od toga ostade trajno udubljenje na jagodici palca. Slavimo i blagdan obiju svetih Terezije, Male i Velike, koje su izgorjele od ljubavi vršeći sve male i velike dužnosti.

Vršeći savjesno i odgovorno svoje male i velike, svagdanje i izvanredne dužnosti, bio on ministar ili liječnik, šofer ili portir, carinik ili smetlar, čovjek pokazuje da je čovjek na svom mjestu, da je čovjek u pravom smislu te riječi, da zna što je ljubav.

Takvi ljudi danas su nam potrebniji više nego ikada. Kao i »dežuranje« Alfonzo Rodrigueza, kao i krunica naših baka, oni nas podsjećaju da je dužnost drugo ime za ljubav.

Nakana Apostolata molitve

ZA PASTORIZACIJU STUDENATA

Današnji studenti, budući vode

Današnji su studenti budući vode naroda i društva općenito, pa valja o njima voditi računa. Kad o tome govorimo kao vjernici, imamo pred očima one neprolazne vrednote bez kojih ni vremenite ne mogu biti trajno uščuvane. Današnje studente treba, dakle, podržavati u njihovoj samozgradnji i na svaki im način pomagati da uznapredaju kao ljudi i sazriju kao kršćani. Uvereni smo da je to najbolje za njihova osobno i općenarodno dobro. Slabija točka našeg pastoralnog rada je možda baš u tome što zahvaćamo premali broj studenata i premalo im služimo kao posrednici u spoznaji vjerskih istina o životu. O tome bi morala svoju savjest ispitati i Crkva među Hrvatima, jer ona se ne može odreći od Krista primljene zaduće da svim slojevima ljudi među kojima živi i u kojima se ostvaruje, naviješta Evandelje.

Apostolat među studentima važan je iz više razloga:

Oni danas predstavljaju velik broj mladog svijeta. O tome svjedoče i naše domaće prilike. Još donedavna imali smo samo jedno jedino sveučilište, ono u Zagrebu koje datira od 1669. i spada u broj starijih sveučilišta u svijetu, a danas su regionalni sveučilišni centri još u Splitu, Rijeci i Osijeku, da

se zadržimo samo na najvećim gradovima Hrvatske.

Studentska mlađež ide u one slojeve društva u kojima se najviše očituju kako prave tako i prividne vrednote, jer to je obdarena mlađost koja uvijek traži nove modele života i putove u budućnost. Ipak ih oni ne istražuju sami. Na njih imaju jak utjecaj njihovi intelektualni vode i razni ideolozi. Ako vrijedi ona: »Na mlađima svijet ostaje«, onda to zapravo znači da ostaje onaj svijet koji se izgrađuje u dušama mlađih dok su na studiju, dok upijaju tude misli o životu i radu. Ono, pak, što od sebe stvore, stvarat će dalje oko sebe kao vode mlađih od sebe.

Sve pojave suvremenog svijeta zapljuškuju život sveučilišne mlađeži i ona sa svim ispravno sluti kad je izigravana, kad joj se prodaje »rog za svjeću«. Zato dolazi do otvorenih osporavanja i bučnih protesta koji ponekad mijenjaju vlade i okreću politički kurs svijeta.

Postoje i sukobi koji se odnose na »identitet« – samosvojnost sveučilišta, na njegovu ulogu čuvanja ili preobražavanja društva, na njegovu sposobnost promicanja kulture, na njegove metode poučavanja, na njegovu autonomiju pred državom, ideologijama i političkim grupama koje bi htjele sveučilište upregnuti u čuvara po-

retka koji nije uvijek human ni etičan.

Velika je uloga i važnost sveučilišta za stvaranje budućih kadrova na svim područjima društvenog života. S tim je usko povezana i pojava tzv. intelektualne proletarizacije, te porastom broja onih koji dodušno imaju sveučilišnu diplomu ali im nisu osigurana radna mjesta.

Iz navedenih razloga razumljiva je i briga Crkve, koja je »Sakrament spasenja« ovoga svijeta, za studente. Ona je i njima poslana kao »Posrednica spasenja«. Kao univerzalna majka i učiteljica spremna je i dužna pružiti svoje dragocjene usluge vjere i morala svim slojevima društva, a napose studentima budućim vodama grupa i nacija. Zato ova nakana potiče na molitvu da bi Crkva svoju pastoralnu misiju u svijetu studentske mlađeži što bolje upoznala i što uspješnije provodila. Od toga je ne smiju odvratiti nikakve teškoće ni prijetnje, jer je to zadatak koji joj je povjerio Gospodin: »Idite i propovijedajte Evandelje svakom stvorenju!«

Josip ANTOLOVIĆ

Isus Krist - kruh života

Štovanje Boga »u duhu« i Euharistija

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

Kad govorimo o Euharistiji, moramo nešto reći i o štovanju Boga »u duhu«. O štovanju Boga »u duhu« Isus je razgovarao sa Samarjankom na Jakovljevem zdencu: »Vjeruj mi, ženo – reči joj Isus – dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovaj gorilni u Jeruzalemu... Dolazi čas, i već je tu, kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i istini, jer Otac takve klanjaoce želi.« (Lv 4, 21–24) Euharistija nas najbolje uvodi u takvo štovanje Boga i omogućuje nam njegovo ostvarenje.

STOVANJE BOGA -U DUHU- I STARI ZAVJET

Štovanje Boga »u duhu« nije bilo posve nepoznato ni u Starom zavjetu. Tā, što drugo kažu riječi: Ben – Sira, nego upravo to štovanje. »Tko se drži Zakona, umnožava svoje žrtve. Tko vrši zapovijedi, prinosi žrtve pričesnice. Tko pokazuje razboritost, prinosi brašneni cvijet. Tko daje milostinju, prinosi

žrtvu zahvalnicu. Milo je Gospodinu kada tko odstupa od nepravde.« (Sir 35, 1–3) Vršili zapovijedi, koje katkad iziskuju velika odricanja, isto je kao i žrtva pričesnica. Živjeti prisebno i razborito u Božjem svjetlu, isto je što i žrtvovati Bogu brašno, tu hranu potrebnu za izdržavanje svoga života. Davati milostinju, isto je što i žrtvovati u hramu žrtve zahvalnicu.

VEZA IZMEDU ŠTOVANJA -U DUHU- I ŽRTVE U HRAMU

Te žrtve »u duhu« ipak ne nadomeštaju one u hramu. Ben – Sir hvali pravednika i potiče ga da prinosi žrtve u hramu, lako je njegov pravednički život nazvao žrtvom. Žrtva »u duhu« ne nadomešta žrtve u hramu: »Žrtva pravednikova ukršava žrtvenik i mioriris njezin dolazi do Svevišnjega. Ugodna je žrtva pobožnog čovjeka, i njezin se spomen ne zaboravlja. Darežljivim srcem čas-

ti Gospodina i ne škrtri prvinama što ih prinosiš.« (Sir 35, 5–7)

Premda žrtva »u duhu« ne nadomešta žrtvu u hramu, u nekim je slučajevima ipak njezin nadomjestak. Kad Izraelci budu u sužanstvu bez hrama, bez paljenica, bez klanica, bez prinosu i kâda, Danihel će shvatiti da ponizno srce može biti Bogu mila žrtva pa će moliti: »Primi nas slomljene duše, duha ponizna. Kao paljenice ovnava i bikova, kao tisuće pretilih janjaca – takva nek bude žrtva naša pred tobom danas.« (Dan 3, 38–40)

NOVI ZAVJET I ŠTOVANJE BOGA -U DUHU-

I u Novom zavjetu govor se o žrtvama »u duhu«, ali kako?

Prema Novom zavjetu Isus je prinošio žrtvu vlastitog života. Za njegovu žrtvu na križu sveti pisci upotrebljavaju riječ »žrtva«, istu riječ koju su i Židovi i Pogani upotrebljavali za prinosne ži-

votinja u hramu. Ali kad se radi o kršćanskom bogoštovljiju, o slavljenju euharistijske žrtve, Novi zavjet želi pod svaku cijenu istaći razliku, pa za nj upotrebljava izraze »lomljenje kruha«, »večera Gospodnjeg«, »stol Gospodnjeg«, »čaša blagoslova« ili »čaša Gospodnjeg«, a ne upotrebljava riječ »žrtva«.

Čemu to razlikovanje u nazivima?

Sveti su pisci time htjeli istaći da se Krist žrtvuje u dvostrukom obliku: na krvan i nekrvan način, iako ta dva načina nisu među sobom odijeljena nego usko vezana tako da žrtva na nekrvan način nije ništa drugo nego krvna žrtva s križa na sakraliziranu način pod prilikama kruha i vina.

KAO ISUS, TAKO SE I KRŠĆANI ŽRTVUJU U DVA OBLIKA

Novi zavjet za život kršćana, sproven u poteškoćama i pritiscima, u problemima i mukama, u teretima i naporima, upotrebljava riječ »žrtva«, kao i za Isusov život završen na križu. Sv. Pavao piše: »Što više, veselo sam i radujem se sa svima vama, ako se krv moja mora kao žrtva liti za žrtveni prinos naše vjere. Iz tog razloga budite i vi veseli i radujte se sa mnom.« (Fil 2, 17-18)

Ali uz ove stvarne životne žrtve i odricanja, kojima obiluje svočiji život, kršćani prisustvuju i »lomljenju kruha«, i skupa s Kristom prikazuju Ocu sebe, prinose žrtvu svoga života pod prilikama kruha i vina. To je njihova nekrvna žrtva.

Između te nekrvne žrtve kršćana i one njihove dnev-

ne žrtve koju možemo nazvati njihovom krvnom žrtvom, postoji veza, kao što postoji veza i između Križa i Euharistije. Njihovo sakralno prinošenje samih sebe skupa s Kristom pod prilikama kruha i vina vrijedi toliko, koliko je povezano s njihovim dnevnim žrtvama, kao što je i Euharistija toliko vrijedna koliko je povezana s Križem.

PAVLOVO ŠTOVANJE - U DUHU-

O prinošenju žrtava u duhovnom životu, kao štovanju Boga - u duhu - ne može biti nikakve sumnje. To se osobito vidi kod sv. Pavla. Pavlova je dnevna žrtva navještati Evanelje, evangelizirati, unositi u svijet Božju snagu na spasenje onih koji primaju evanđeosku poruku. To je njegova žrtva ugodna Bogu. Po njoj Krist radi na spasenju svijeta: »Ali sam vam pisao, da vas tako podsjetim na poznato, oslanjajući se na milost koju mi je Bog dao da budem službenik Isusa Krista kod pogana da kao svećenik poslužim Evaneliju kako bi pogani postali ugodna žrtva, posvećena Duhom Svetim.« (Rim 15, 15-16)

Ne samo Pavao, nego eto i pogani, kad se obrate, postaju svećenici i žrtva koju prikazuju vršeci dobra dječa. Epafrodit, koga su Filipljani delegirali da se brine za Pavlovo potrebe, vrši prema Pavlovoj riječi »liturgiju«.

HRAM U KOJEM SE PRINOSE DNEVNE ŽRTVE

Hram u kojem se dnevno obavlja duhovno bogoštovlje, u kojem se prinose dnevne

žrtve, nije hram samo od kamena nego Crkva, koja je naše tijelo. »Ne znate li da ste Hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?« (1 Kor 3, 16)

Hram od kamena u Jeruzalemu u Starom zavjetu predstavlja zajednicu izraelskog naroda. Hram Kristova uskrslog tijela u Novom zavjetu predstavlja zajednicu kršćana. U hramu od kamena prinosile su se žrtve ovina i bikova. U hramu tijela Kristova prinose svoj život vjernici kao »živo kamenje« tog tijela. U to smo tijelo jednako ugrađeni mi svećenici i laici, kao i Pavao i novokršteni pogani. U hramu toga tijela je najprije Isus prikazao svoju krvnu žrtvu. U tom istom hramu, u koji smo ugrađeni, prinosimo i dnevne žrtve na spasenje svijeta da se po nama dovrši djelo Otkupljenja započeto po Kristu.

STARJEŠINA I NADGLEDNIK

Znamo da Pavao predsjedatelje Euharistije ne naziva svećenicima nego starješinama (presbiteri) i nadglednicima (biskupi), jer oni ne predsjedaju samo kod oltara nego provode i nadgledaju sav život Božjeg naroda, i onaj dalje od oltara, koji se odvija po kućama, ulicama, poljima, uredima, tvornicama - svugdje. Po svim se, naime, tim mjestima prinose »žrtve Bogu ugodne«. Takav način nazivanja svećenika i velikih svećenika (biskupa) otkriva apostolovu nakonu: lomljenje kruha treba usko povezati s kršćanskim životom, jer jedno je s drugim povezano i jedno drugo doziva.

MARIJA BISTRICA

Vre duga leta s tronuša glediš,
betežniku, siromaku milošću deliš,
i vnoga duša moli te i prosi,
a s Bistrice doma radost v srcu nosi.

Kaj tako je lepo pri Materi biti,
zato saki rado želi k Tebi iti.
Lepu reč za sakoga navek Ti imaš,
betežnika, siromaka i žalosnog primaš.

Sa seh stranah Boži puti u Bistricu vode,
mlado, staro, muško, žensko, svi k Mariji hode.
Ni im težek dalek put, prašina, vrućina;
na Bistricu ide dedek, tatek vodi sina.

Tu se zbere Boži narod s cele domovine,
sâ Hrvatska slavi Božu Mater, od davnine.
Vsem Hrvatom Marija Bistrlička je Mati..
vsakom more blagoslov, milost svoju dati.

Čuvaj, sveta Boža Mati, zemlu, narod, veru,
familiju, mladež, Crkvu, da nam ne zateru.
I v življenju našem celom budi pomoćnica,
to te saki Hrvat moli, o Marijo Bistrlica!

Vito CIPRIŠ,

(O tristotoj obljetnici našašća klipa Majke Božje Bistrličke)

NACIONALNI EUHARISTIJSKI KONGRES

Za cijelovitu ocjenu velikih događaja uvjek je potreban i veći vremenski razmak, kako bi u vidno polje ocjenjivača ušlo što više podataka na temelju kojih donosi sud. To možemo mirne duše reći i za događaj našeg Nacionalnog euharistijskog kongresa (NEK-a) u Zagrebu i na Mariji Bistrici 8. i 9. rujna 1984. godine.

DOGAĐAJ OD PRESUDNE VAŽNOSTI

Povijest svakog naroda i svake zajednice poznaje događaje koji posve razgaljuju dušu i temeljito je preobražavaju, tako da narod ili zajednica dalje živi novim dinamičnijim životom. Ako se

U SUBOTU 8. RUJNA ZAGREBAČKU KATEDRALU ISPUNIO JE MNOSTVO KONGRESISTA OD BAKKE DO ISTRE, OD KOTORA DO ČAKOVCA. PO KRITENJU NASLIJUJUĆE KRSCANKE VJERSKE KORIJENE U BOG-a, A U SPOMENICIMA DAVNE IROGLOSTI SVOJE NACIONALNE KORIJENE, MNOSTVO, NAPOSEMLJADIH, ISPUNIO JE KATEDRALU I TRG PRED NJOM (lijevo gore)

U SVETISTU KATEDRALE POSTAVLJENA JE VISESLAVOVA KRSTONICA A VELIKI USKRSNA SVIJECI, SIMBOL KRISTA SVIJCEA JE ZAPALJEN. TIME JE ZAPČELO ZAVRŠNO KONGRESNO JUBLIJEJSKO SLAVLJE: XIII. STOLJEĆA KRSCANSTVA U HRVATA (slijedo dole)

događaj zbio po nadahnu-
ću Duha Svetoga, onda je
on i u vrhunaravnom smis-
lu preporodan, životvoran;
onda je to »obnavljanje li-
ca zemlje«. Takav se, na pri-
mjer, događaj zbio u davnoj
povijesti Izraela, kad je pod
Sinajem sklapao Savez s
Bogom. Bez tog događaja
Izrael bi utonuo u mrak za-
borava, a povijest bi čove-
čanstva išla sasvim drugim
putem.

Smijemo li se mi, Hrvati
katolici, zajedno s katolicima
drugih nacija, koje s nama
žive na istom prostoru i s
kojima tvorimo istu zajedni-
cu Crkve, ponadati nečem
sličnom od najvećeg skupa
vjere koji se ikad dogodio u
našoj povijesti, a mi smo mu
sudionici i svjedoci? Nada je
opravdana, ali je ostvarenje
uvjetovano. Ništa se, naime,
ne zbiva samo po sebi — ni
dobro ni zlo! U svemu je
potrebna slobodna ljudska
suradnja. Za dobro se sura-
duje s Providnošću koja, ma-
kar i preko krivih ljudskih
poteza, — vodi ljudsku po-
vijest prema pravome cilju,
ili ta povijest bez suradnje s
Providnošću tone u nepopra-
vljivu katastrofu. Zato nije-
dan katolik na ovom našem

U MARIJI BISTRICI: SVEĆANA
POVORKA MINISTRANATA, PRED-
STAVNIKA ZUPA, UGLEĐNIH GOS-
TIJU, SVEĆENIKA, BISKUPA I KAR-
DINALA KRENULA JE PREMA KON-
GRESNOM OLTARU. NA CELI JE
BIO VELIKI STARORHVRATSKI
KRIZ, A NA ZACELIU DJEVOJKOJE
SU NOSILE KIP MAJKE BOŽJE
BISTRICKE (desno gore)

OKO OLTARA BILO JE 35 BISKU-
PA I NADBISKUPA TE PET KAR-
DINALA. MEĐU NJIMA JE BIO LE-
GAT SV. OCA BEČKI KARDINAL
FRANZ KONIG. ON JE ZA TU PRI-
GODU NAUCIO TOLIKO HRVATSKI
DA MOZE PREDVODITI MISNO
SLAVLJE (desno dolje)

prostoru ne smije budućnosti Crkve očekivati pasivno, nego je mora aktivno izgradivati u okvirima svog života prema poticajima koje smo na Kongresu primili i znakovima koji su pred nas stavljeni. Zato je održani Kongres zapravo znak i poticaj za novi vjernički i ljudski početak.

**KONGRES JE TRAJAO,
KONGRES MORA TRAJATI**

-Kongres- u kršćanskom smislu znači okupljanje u Duhu i Istini, a Duh i Istina nisu mrtvi nego živi, isti jučer, danas i sutra. Stoga, gledati NEK samo kao svećanost jednog dana, makar kako bila velebna, znači gledati samo dio stvarnosti. Mislimi da je Kongres završen, pa se sada možemo vratiti

no svoje stare, uhodane staze, u svoje stare manje, značilo bi proigrati povijesni trenutak, izgubiti šansu koja nom se pruža svaki dan. Sa svim je jasno da ostvarenje kršćanskih idea načini oporbu već u samom čovjeku, a pogotovo izvan njega. Zato je ostvarenje kongresne poruke proces koji traje, a nije svršen čin.

Kongres je počeo onog trenutka kad je Duh Sveti, koji vodi Crkvu, tu zamisao i želju probudio u srcima naših biskupa, a oni su to sjeime dalje sijali u duši svećnika i vjernika. Samo tako je došlo do onog gibanja po župama i biskupijama koje nas je napokon dovelo kao nepregledno mnoštvo jednog srca i jedne misli na onaj veličanstveni Velezbor u Mariji Bistrici. Bujica koja je teklo našim cestama i silo se na kongresni prostor, može svakog iskrenog čovjeka samo

DOMACIN KONGRESNOG SLAVLJA ZAGREBACKI NADBISKUP FRANJO KUHARIC PODZRAVIO JE GOSTE I ODRŽAO JE NARODU PRO POVIJED. POSEBAN JE PIJESAK DOŽIVIO NJEGOV TROSTRIUKI „AMEN“ NA KRAJU OBNOVE KRSCNOGA ZAVJETA. TAJ „AMEN“ TRPUT JE ZAORIO KAO JEDAN GLAS SVEGA PRISUTNOG MNOSTVA (desno gore)

MNOGATVO JE PREKRILO CIJELI PROSTOR MARIJE BISTRICE, A NA SAMOM KONGRESNOM PROSTORU BILO JE OKO 400 TISUĆA LJUDI (lijevi dolje)

NA KONGRESNOM PROSTORU POD KALVARIJOM STOJI PREKRASNO IZRADBEN NOVI KIP MAJKE BOJJE BISTRICKE NA PODNOŽJU KIPA JE MJESTO ZA PALJENJE SVIJERA I VODA — SIMBOLI ISTINE I ŽIVOTA. NA TOM MJESTU OKO MARIJE, NAJBOLJE MAJKE, OKUPLJAJU SE NJEZINA DJECA (desno gore)

U POVORCI PRIKAZNIH DAROVA NALI SU SE MNOGI RADOVI RUKU, SRCA I UMA HRVATSKEGA NA RODA IZ SVIH KRAJEVA. GRADJANSKI HRVATI SU U IME SVIH HRVATA IZVAN DOMOVINE PRINIJELI GLOBUS, DA NAZNACE KA KO NASEG NARODA IMA SVUDA PO SVIJETU (desno dolje)

radovati, jer smo se našli u uzajamnom poštovanju i s predstavnicima drugih vjerskih zajednica s kojima želimo mirno živjeti i izgrađivati bolju, Božju surašnjicu.

Zupski, dekanatski i biskupijski euharistijski kongresi odvijali su se pod raznim geslima, ali je svima zajednički ovaj smisao: KRIST-BOG JE S NAMA, ON JE KRUH NASEGA ŽIVOTA, NJEGA BLAGUJUĆI VJEĆNO ĆEMO ŽIVJETI! Ako smo taj Kruh i prije u vjeri blagovali, zar je onda čudo što smo postali jaki i za događaj koji se zbio: 400 tisuća Hrvata katolika, najveći Velezbor u našoj vjerničkoj i nacionalnoj povijesti, zajedno slavi Misu, Isusovu žrtvu, skupa s Marijom, Majkom Isusovom! Da tog nije bilo, morali bismo se čuditi i nad takvim zatajenjem morali bismo se zamiliti!

Svako okupljanje Crkve oko Euharistije je Euharistijski kongres, okupljanje za novi hod naprijed. Put je dalek i težak, i prijeći ga možemo samo hranjeni Isusovim Tijelom. Zato Kongres nije prestao, Kongres se nastavlja! Zagrebački nadbiskup i kardinal Franjo Kuharić u svom je govoru to kratko sažeо riječima:

NAKON VISE GODINA KIP MAJKE BOŽJE BITRICKE PONOVO JE IZNESEN IZ CRKVE. NOSILE SU GA DJEVOJKE U ZAGORSKOJ NARODNOJ NOŠNJI. KIP POTJEĆE IZ 15. STOLJEĆA, PRED TURSKOM OПASНОЋU BIO JE SAKRIVEN U ŽIDU CRKVE. VREMENOM JE PAO U ZABORAV. PONOVO JE PRONAĐEN U SUBOTU 16. SRPNJA 1649. OTADA JE PROŠLO VEC 300 GODINA, A CASCENJE MAJKE BOŽJE BITRICKE NE SAMO DA STALNO TRAJE NEGO SVE VISE RASTE. 3. PROSINCA 1971. BISKUPI SU PROGLASILI MARIJU BITRICKU NAACIONALnim MARIJINIM SVETIŠTEM (Ilevo gore i dolje)

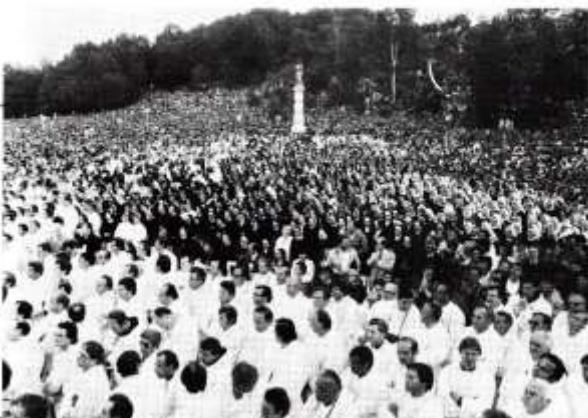
„Čovjek pričesnik za sve je otvoren i s iskrenim namjerama. Jedino je nepomirljiv sa zlom, grijehom. Grijeh odbacuje Boga, odbacuje Njegovu ljubav i istinu, a time odbacuje i čovjeka. Zato pričesnik zna da se Božjem stolu mora pristupiti čistim srcem...“

Crkva u Božje ime potiče svoje vjernike da u svakoj društvenoj ili državnoj realnosti savjesnim i poštenim radom i životom pridonose blagostanju cijelog naroda i cijele zajednice. Vjernici su promicatelji ne samo materijalnog napretka, nego i etičkog, duhovnog. Ali Crkva također, u ime ljudskog dostanstva i u Božje ime, s punim pravom upozorava na probleme gdje ta vjerska sloboda nije još u potpunosti ostvarena, respektirana. Nije to ni opozicija ni neprijateljske djelovanje, nego dosljedno navještanje evandeoske ljubavi i pravde u slobodi. To mora biti nastavljanje Kongresa: Ljubav prema Bogu, ljubav prema čovjeku, život za istinu, život po istini — da bi se ljubav rođala u svima prema svima. To je cilj Kongresa, i plemenitijeg cilja nemal

TINO

VISOKO NA TERASI IZNAD PRIGODNOG OLTARA STAJALE SU ZASTAVE MNOGIH ŽUPA U DOMOVINI I U SVIJETU. NOSILI SU IH MUZEVI, MLADIĆI I DJEVOJKI, A SVI OBUCENI U NARODNE NOŠNJE SVOGA KRAJA, MEĐU NJIMA SE POSEBNO ISTICU I ZASTAVE S LIKOM PRESVETOG SRCA ISUSOVOG (desno gore)

S KARDINALIMA, NADBISKUPIMA I BISKUPIMA MISU JE SLAVILO TISCU TO SVECENIKA. MNOGO IH JE DOSLO PJESENKE SA SVOJIM VJERNICIMA, MEĐU VJERNICIMA JE BILO PIŠEAKA IZ DALMACIJE. BOSNE I PRIMORJA, A IZ KATEDRALE JE U POLA NOCI KRENULA U BISTRICU GRUPA OD DVIJE TISUĆE MLADIH. (desno dolje)

Krist poziva

Marija - majka svećenika i svećeničkih zvanja

Piše: Stjepan KUZMIĆ

Kroz mjesec svibnji razmišljali smo o Mariji koja je s punom spremnošću odgovorila na Božji poziv i postala Bogorodica. Rodila je kao čovjeka Onoga koji je kao Bog odvijeka rođen od Boga Oca. Svojim pristankom na Bogomaterinstvo, Marija se uključila u vječni Božji plan Otkupljenja ljudskog roda i uz svog Sina Isusa, našeg Otkupitelja, postala naša Suotkupiteljica.

Uzimanjem ljudske naravi u krilu zemaljske majke, Sin je Božji postao čovjek. Postao je nama u svemu jednak osim u grijehu, i već zbog te solidarnosti s nama zovemo ga svojim Bratom. Ipak, Isus nije ostao samo na toj solidarnosti. Viseći na križu, u trenutku kad se i kao svećenik i kao žrtva prikazao svome Ocu za nas, potvrđio je da je taj čin uistinu za nas.

Sjedinjeno s njegovom voljom u činu prinošenja žrtve, stajala je tada kod križem i njegova Majka Marija, a uz nju i njegov ljubljeni učenik Ivan. U tom trenutku pred smrt Isus čini »oporuку«. Svojoj Majci govori za učenika Ivana: »Zena, evo ti

sinal! A potom govorи učeniku: »Evo ti Majkel!« Ako smo do tog trenutka Isusa, Sina Oca Vječnoga, nazivali svojim bratom samo zbog solidarnosti s nama u našoj ljudskosti, nakon tih riječi koje izriču i smisao djela što ga je tada činio, možemo ga i moramo tako zvati zbog osobitog dara milosti: Tā, u svojim riječima učeniku Ivanu svojom krvlju sve je nas sa sobom zbratimio i podao nas svojoj djevičanskoj Majci za djecu, a nju nama za Majku. Ištčemo još jednom, dogodilo se to u trenutku kad se Marija, posve podložna Očevu planu, suočila svetoj volji svoga Sina. Tada Ga je na duhovanu način rodila kao Otkupitelja, a sve otkupljene kao svoju djecu. To, dakle, rođanje nije tjelesno nego duhovno, ali to nipošto ne umanjuje naš sinovski odnos prema Njoj niti njezin majčinski odnos prema nama.

NAŠA MAJKA I MAJKA CRKVE

Slijedeći nauku Crkvenih otaca, Pavao VI. je u svojoj pobudnici o Marijinu štovanju rekao da je Marijin čin

vjere i poslušnosti Bogu zapravo čin kojim ona samu sebe Bogu cijelovito predaje, a to je ono najbitnije po čemu je rodila Krista – Otkupitelja, majkom postala i djevicom ostala. Njezina vjera i poslušnost je, dakle, važnija nego sam biološki, tjelesni čin rođanja. U vjeri i poslušnosti, pristajući da bude Majka Bogočovjeka, Marija pristaje da bude i Majka sve Isusove braće. Odatle i ona tradicionalna vjera Crkve da je Marija Majka svih ljudi.

Drugi vatikanski sabor je opet snažno naglasio Marijinu majčinstvo u odnosu na svekoliko čovječanstvo proglašivši Mariju Majkom Crkve (u koju je svekoliko čovječanstvo pozvanol) i razvivši nauku o njezinoj ulozi u Crkvi.

Misleći na to, Pavao VI. u već spomenutoj pobudnici kaže: »Dozivanje u pamet temeljnih ideja što ih je Drugi vatikanski sabor izložio o naravi Crkve, ... omogućit će vjernicima da bolje upoznaju poslanje Marije u otajstvu Crkve i njezino uvišeno mjesto u zajedništvu svetih. To će dozivanje također omogućiti da se dublje shvatiti brat-

ska veza koja sjedinjava sve vjernike: oni su sinovi Djevice koja svojom materinskom ljubavlju surađuje u njihovu rađanju i njihovu odgojaju...»

KRIST JEDINI IMA PUNINU SVEĆENIŠTVA, A NOVOZAVJETNI SVEĆENICI SAMO SU MU DIONICI

Isus, Marijin Sin, prinio je Ocu žrtvu svoga vlastitoga života za otkupljenje čitavog ljudskog roda. Tako je zaslužio naslov svećenika – prinositelja darova i žrtava Ocu. Dapače, postao je Veliki Svećenik, jer je kao prinositelj bio savršen, a kao žrtva bez ljudske. U poslanicima Hebrejima čitamo: »Svaki naime, veliki svećenik, uzet između ljudi, postavlja se na korist ljudima u odnosu s Bogom, da prinosi darove i žrtve za grijeha...« (Hebr 5,1).

Kristovo se velikosvećeništvo ipak bitno razlikuje od tog starozavjetnog svećeništva. On, naime »ima neprolazno svećeništvo, jer ostaje zauvijek. Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uviđek živi da posreduje za njih. Uistinu, takav nam je veliki svećenik i trebao: svet, nevin, neokaljan, sasvim različit od grešnika i užvišeniji od nebesa, koji ne mora kao oni veliki svećenici prinositi žrtve svaki dan, najprije za svoje grijeha, zatim za grijeha naroda, jer je to učinio jedanput zauvijek prinositi samoga sebe« (Hebr 7, 24–27).

Starozavjetno židovsko svećeništvo bilo je, dakle, samo bijedna slika vječnog i neprolaznog svećeništva Krista Gospodina koji je kao žrtvu pomirnicu za grijeha ljudi pri-

nio Ocu samoga sebe. Iz toga je očito, da je samo Isus Krist pravi Veliki Svećenik koji je u svojoj krvi sazdao Novi Savez s Bogom. No, On je ustanovio i novo svećenstvo, žećeći da se po njima Njegova kalvarijska žrtva na tajanstven način nastavlja do konca svijeta. Na svojoj Posljednjoj večeri dao je apostolima i njihovim nasljednicima vlast da kao svećenici Novoga Saveza prinoсе Ocu Njegovu vlastitu žrtvu, sama na nekrvan način, do konca svijeta. Novozavjetni svećenici, dakle, ne primaju svoje svećeništvo kao vlast i dosta-janstvo od drugih ljudi. Oni nisu »delegati baze«, nego samoga vrha, Isusa Krista, koji im daje da budu dionici njegove punine svećeništva.

MARIJINO SRCE JE PRVA KATEDRALA REDENJA

Ako su novozavjetni svećenici dionici svećeništva Isusa Krista rođena od Djevice Marije, s punim je pravom možemo nazivati Majkom svih svećenika. Njezin je srce hram u kojem je začet (zaren) pravi Veliki Svećenik, i zaređeni svi novozavjetni svećenici. To se redenje i rađanje zabilo u trenutku kad je izrazila svoju vjeru i podložnost Ocu riječima: »Neka mi bude po riječi Tvojoj!« Tada je Duh Sveti njezino tijelo učinio hramom Isusove žrtve koja će bezbrojnim pokloniti život izgubljen po grijehu. Zato je Ona ujedno Majka svih onih po kojima Isus svoj život nastavlja poklanjati do konca svijeta, a to su u prvom redu i na izvanredan način novozavjetni svećenici, koje Krist šalje da donose njegov život svakome čovje-

ku. Crkva je stoga u njezinim »Litanijama« s pravom naziva Kraljicom apostola.

Marija je Kraljica i Majka svećenika – apostola. Kao što je na Kalvariji stajala podno križa na kojem je višio njezin Sin, i zajedno s Njime prikazivala Ocu žrtvu pomirnicu, tako stoji i uz svaku svećeničku redenje primajući redenika na poseban način za svoga sina, koji će nastaviti djelo njezina Sina – nekrvanu žrtvu Novoga Saveza, i u svakoj svetoj misi kao neodjeljiva Suprinositeljica i Suotkupiteljica.

NOVOZAVJETNI SU SVEĆENICI MARIJINA BRIGA

Često se čuje riječ da se svećenička zvana začinju i odgojuju u srcu majke. Bez dobrih majki nema svećenika. Njezino je srce brazdo u koju Božji Sijač sije sjeme zvana njezine djece. Molitve i uzdosi njezina srca pribavljaju kišu blagoslova da to sjeme nikne i raste. Majčina je čeđnja najjača molitva.

Nijedno majčinsko srce nije toliko čeznulo za Spasiteljem ljudi kao što je čeznulo srce Djevice Marije. Nijedno majčinsko srce nije toliko čeznulo da se s njezinim sinom ispuní Božji plan kao što je to čeznulo srce Majke Marije. Nijedno majčinsko srce ne čezne toliko da se ispuní djelo njezina sina kao što je to čeznula srce Marije, Majke Velikog Svećenika. Zato su novozavjetni svećenici po kojima se nastavlja djelo Isusa Velikog Svećenika posebna Marijina briga. Crkva to živo vjeruje, i već dugo vremena običava u prve subote u mjesecu Njoj upravljati svoje molitve za svećenička zvana

Glasnikova priča

Moć za svaku bol

Piše: Aco VIDOVEČKI

Mlada i marljiva djevojka poslušno je pomagala svojim roditeljima, radeći i za sebe, sve do onog popodneva kad joj poštari donese pismo.

Mati stavi pismo na stol da ga kćerka nađe kad se vrati u kuću. Kakvo li je samo veselje obuze kad joj mati reče: »Evo ti pisma na stolu. Djevojka ga zgrabi i otrča u drugu sobu da ga u miru i tišini pročita bez svjedoka svojih uzbudnja.

Dugo je ostala u sobi sama. Mama je napokon zovnu na posao.

— No, što piše? upitala ju je kad se napokon pojavitna na hodniku.

— Fino joj je, odvrati kćerku. Posao joj nije težak a dobro zaraduje i ide kamo hoće. Mnogo joj je bolje nego doma.

Prve nedjelje kad je bila slobodna, poslala je svojoj prijateljici u Njemačku pismo, ne otkrivali nikome što joj je napisala. Poslovi su se u domaćinstvu nastavili kao obično. Samo je majka primijetila da joj kćerka sve radi nekako rastreseno i nevoljko. Jednog dana evo opet pisma od prijateljice iz Njemačke. Donijelo je još veće uzbudnje. I opet je odgovor otisao a da majka nije znala njegov sadržaj. Samo

je osjetila kako joj kćerka sve više mrmlja protiv teškog posla i spočitava joj da od toga nemaju nikakve koristi. Jednoga dana, kad su njih dvije same u polju, majka upita kćerku:

— Dijete moje, što je tebi od nekog vremena? Zašto si tako bezvoljna kao da ne radiš sebi nego drugome? Sto ti se ne sviđa?

Objre su stajale naslonjene na svoju motiku. I zrak je bio napet. Najednom iz kćerkinskih usta počesse praskati riječi poput rafala:

— Što mi sve ovo koristi? Radim kao rob, a što imam od toga? Nikuda me ne puštate. Neka samo progovorim s kojim dečkom, već me grdite. Znaj, meni je svega toga dosta. Idem raditi u inozemstvo. Tamo me čeka posla koliko hoću, ali će bar imati koristi i sada i pod svoje stare dane. Sve je spremno. Prijateljica mi je sve uređila.

U mirnu, staloženu i skromnu seosku obitelj ušla je oluja. I otac i mati su uvjeravali kćerku da to za nju nije dobro, ali su se sve te njihove i blage i oštare riječi odbijale od kćerkina zida prkosu. Došlo je do otvoreno sukoba koji se pojačavao iz dana u dan sve do trenutka kad je otac napokon izvadio novac za put, stavio ga na stol i rekao:

— Evo, tu je novac za sve što trebaš. I ako nas misliš ostaviti, ... evol!

Oko joj se zacaklilo nad hrgicom novca na stolu. Zgrabilo ga je i otišla u svoju sobu. Za samo nekoliko da-

na, jer je dokumente već potajice prihvatala, sredila je sve za put i otišla bez ikakvog naročitog oprštanja s ocem i majkom.

Na kolodvoru u Njemačkoj dočekala ju je prijateljica i odvela u svoj stan. Na počinak su išle veoma kasno, jer su toliko tega imale jedna drugoj ispričavati.

Slijedećeg dana podošle zajedno na posao u istu tvornicu. Nova je došljakinja bila oduševljena. Čista došla, čist posao, čista se vraća kući. »To ti je život! — razmišljala je u sebi. »Grad je grad. Niti moraš rukom u rosu, niti nogom u blato. Niti se motikom lomljiš, niti srpom istežeš. Dosta je imati mlađe ruke i vješte prste, pa će i pare «nacuriti» koliko hoćeš, a za njih se sve dobitje.«

Vrijeme je prolazilo, a novi se došljakinja prepustila vodstvu svoje prijateljice. Pređalo se, neka je struja ponese u puni život. Nju, koja kako misljaše, do sada nije ni živjela. Nedjeljom i u slobodno vrijeme odlažile su na zabave da se upozna sa životom, s ljudima, da sklope prijateljstva, zacrtaju budućnost. U početku je rukovanje s muškarcima išlo sramežljivo, stidljivo je pristajala na »jedan ples«. Ipak joj se činilo da su joj svi ljudi prijatelji, a naročito jedan zgodan, otmjnen i nadočit momak. Domala su se toliko zbližili da među njima više nije bilo tajni, ili je djevojka sa sebe bar mislila da ih nema.

Jedne večeri pozove momak samo nju, nedavno predošlu, na šetnju gradom. O-

na se malo zbumi te uputi u upitni pogled svojih prijateljici kod koje je stanovala od dolaska. Ona joj kimne glavom i pruži ključ od stana da se vrati kad god htjedne.

Šetnja se otegla laganim korakom, a lukavi pauk brzo je pleo i opletao nevidljive mreže dragosti i prijateljstva oko naivne »muhe« koja je još jučer na znak »Zdravemarije« s tornja crkve molitvom završavala svoj rad i dan, da bi umorna pošta na željeni počinak. Naivna djevojka kojoj je i »kavalir« lako upamtilo ime »Micika«, nije ni slutila da će se desiti sasvim suprotno od onoga o čemu je toliko puta uvjeravala svoju mater: »Žašto uvijek misliš da će odmah doći do najgoroga čim razgovaram s kojim dečkom! Valjda nisam ni ja ludol!«

Rolf je bio stari prepedeni pauk. Svojom je kavalirštinom već mnoge »muhe« uvukao u svoju mrežu, ali su njegove niti bile veoma elastične i posve nevidljive, premazane sladormi koji tako godi ženskoj taštini, da bi ih nakon jednog susreta sama počela tražiti. A kad su se jednom dale oplesti njegovim čarolijama, nisu ni primijetile kako ih pomalo žive isisava. Posuduđuje im marmake koje mu one neće moći vratiti, ali će ih moći na drugi način »odraditi«. On ne traži puno jer novca ima. Uostalom, ne živi se za novac. Život je radi užitka, a što će i njoj škoditi ako si ga malo priušti. Rolf nije bio nosilan. Čemu i bi? Tā, Micika nije jedina koju on zove »Meine liebe Katze«, premda ga ona nikad ne vidi s drugom rukom pod ruku. »Ako ne možeš danas vratiti,

vratit ćeš drugi put, a međutim ćemo jednu večer provesti zajedno. Zajedno i ugodno. Zajedno, i samo nas dvoje!«

Jesen je već bila u parku i na izlogu. Trgovci su izlagali skupa krvna iza velikih osvijetljenih stakala, a uz njih je pisalo parola: »Ne mojte opeštiti! Kupite na vrijeme krvno koje vas grije, a led topil!« Tako nešta Micika u svom selu nije vidjela ni na učiteljici ni na apotekarici. Ali to je skupo! Ona bi morala raditi dva mjeseca, ništa ne jesti i svaku marku uštedjeti da se ogrne tako skupim krvnom!

Pauk je dobro opazio kako joj se oči kriješe pred izlogom skupih toplih krznenih kaputa. Ništa ne smeta što će mu ona otplaćivati pola godine. Pola godine provodit će on s njom »vruće večeri« bez krvna. Nitko je ne bi prepoznao u njezinom selu. I u gradu se subotom navečer oči okreću za njom na ulici. Ne vidi ih se mnogo u tako raskošnom krvnu. Jest da joj je korak neu Jednostavno, ali svježina i jedriva svakome zapinje za oko. Na seosko zdravlje i čilost palo je samo gradsko politura.

Jednog se dana Micika na poslu osjetila nekako slabu, ali je izdržala do kraja. Navečer je bila šutljiva. Prijateljica nije dolazila u stan dokasna. Micika je legla, ali joj san ne ide na oči. Dok se okreće u krevetu, ima osjećaj kao da je nešta u njoj, kao da joj iznutra netko igra po tijelu. Mučila ju je misao na ono najgore: »Možda je ipak...? Dijete? Oh nel Prokleti Rolf! Kako će materi pred oči? Sto će mi otac reći? Kako će i ovde

sama? Svi znaju da sam nedatal! A on? On više ne dolazi! Prokleti Rolf!«

Bila je na izmaku hladna zimska noć u kojoj Micika nije oka stisla. Premda zbog štednje sobu noću nisu ložile, bilo joj je vruće. Neispavana, u sebi rastrgana, spremila se i otišla na posao. Prijateljica je ostala u krevetu. Sutradan je bila subota. Rolf više nije došao. Poslije podne sjedile su prijateljice u svojoj maloj kuhićnjici i kao prave Šabice uz voćnu tortu pijućkale »filter kavu«. Riječi su se teško otkidale od usta.

»Ajde, ne budi luda. Sve se dade srediti! Samo ne smiješ više ni dana čekati. Odmah u ponедјeljak zatraži bolovanje, i ja će te odvesti kamo treba. Za nos strankinje on radi i preko vremena. Bolje da mu se malo više platí nego da čekao red pa da bude prekasno!«

Miciki je pred očima sve mutno, krvavo. Kao da je odsutna sama od sebe prozbori kroz grč na usnama:

»Prvo, moje, ubiti ga...«

»To nije 'ubiti' jer to još nije čovjek. Još ne zna ništa za sebe, i baš zato se moraš žuriti. Tako će ti reći svaki pametan liječnik!«

Micika je poslušala, drugog izlaza nije vidjela pred sobom, osim mračnog tunela koji će je valjda ipak dovesti na novo svjetlo. Samo joj se bijela krzrena bunda u ormaru uvijek pričinjala kao da je porumenjela.

Tajna je ipak prešla granicu prije Micike, i cijelo je selo šaputalo o novosti koju je javila Micikina prijateljica. Meni ju je odala njezina mati dodajući: »A nama ostaje jedina utjeha krunica i križni put!«

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Crkva u Vijetnamu

Ovaj mjesec Crkva nam upravlja pogled prema ispačenoj zemlji na jugoistoku Azije, prema Vijetnamu. Kroz godine je bio slobodan barem Južni Vijetnam. A kad je godine 1975. sjeverni režim tobože »oslobodio« i glavni grad Južnog Vijetnama, Sajgon, započela je za sav narod tragedija koja traje i danas.

Kao i u drugim zemljama gdje je sličan državni poređak, vjernici bolno iskušavaju progonstvo, a iz vijesti i tiska saznavaju da su slobodni. Ispačetka su biskupi pokušavali kod vlade postići barem neku slobodu, ali su brzo uvidjeli da sve ostaje samo na lažnim obećanjima. Evo nekih podataka koji nas moraju potaknuti da suočaćamo s tim nedužnim i tlačenim narodom.

Pred »osloboditeljima« je pobeglo i još uvijek bježi iz vlastite domovine u nepoznatu tuđinu na stotine tisuća ljudi. Patnički se probiloju kroz život kao i ostalih više od 15 milijuna izbjeglica iz drugih neslobodnih zemalja.

Kao i u nekim zemljama Istočne Evrope, vlada vrši nadzor i nasilje nad vjerskim školama. Tako npr. školske godine 1981/82. javilo se u jedno sjemenište 60 mladića, želeći postati svećenici; a vlada je dopustila ulazak u sjemenište samo četvorici. U posljednjih pet godina za čitav Vijetnam dopušteno je samo pet svećeničkih redenja.

Proljeće (1983.) godine uhapšeno je i osuđeno 13 svećenika i laika (svećenici na 2-15 godina zatvora), samo zato što su izdali jedan vjerski list.

Lani je osnovan (od države) »Solidarni komitet vijetnamskih katolika« (a već 1955. u Sj. Vijetnamu sličan i sa sličnom svrhom). Sile svećenike i vjernike da se u nj učlane. Neki biskupi, iz bojažni da država ne odcepi Crkvu od vrhovne uprave (kao u Kini), zabranili su svećenicima pristup u to udruženje. Nadbiskup Hanoia (Sj. Vijetnam), mons. Nguyen Kim Duyen, suspendirao je od svećeničke službe jednog redovnika koji je ipak stupio u udruženje. Zato vlasti progone biskupe. Spomenutom nadbiskupu upriličili su prometnu nesreću u kojoj je trebao »slučajno« poginuti – što se, na sreću, nije desilo.

Nadzor nad vjerom te sužavanje i suzbijanje vjerskih sloboda vrši se – kao i u drugim zemljama sa sličnim režimom – profinjeno i uvjmeno. Tako jedan noviji državni propis »jamči redovite vjerske djelatnosti vjernika«. A u isto vrijeme naglašuje da se treba »odlučno boriti protiv nepoželjnih elemenata koji se služe vjerom da priječe interese socijalističke domovine i naroda.« Taj nam je rječnik već poznat.

Prema istom dokumentu svećenik može vršiti svećeničku službu samo na području koje dopusti državna vlast. Svećenici koje osudi »narodni sud« ne mogu ni nakon odslužene kazne vršiti svećeničke službe. I drugo slično.

Potaknuti tim bolnim činjenicama, molimo i prikazujmo svoje molitve, djela i žrtve za proganjenu braću u Vijetnamu: da budu čvrsti u vjeri, vjerni Crkvi i Kristu, da i njima zasja sunce slobode i pravde.

Matja RUSAN

Dani sreće

Otar Ante Gabrić stigao je u pohode domovini pred Veliku Gospu. Želio je, naime, prisustvovati proslavi Velike Gospe u Sinju. A po želji našeg uzoritog Kardinala davao je duhovne vježbe svećenicima kao bližu pripravu za naš Nacionalni euharistijski kongres, da onda i prisustvuje tom našem narodnom slavlju, koje je završetak proslave 1300. godišnjice početka pokrštavanja hrvatskog naroda.

Zamolili smo ga da nam umjesto intervjua napiše nešto iz svoga djelovanja. Veoma se spremno odazao i napisao nam je ovaj članak što ga ovdje objavljujemo.

Bili su to dani sreće i za nas i za naša nova sela Dhapaparu, Balirkhal, Čpararu i Šitillju. Dugo su na te dane čekali katekumeni tih sela, a i svi mi. Pouka je počela još prije tri godine, no nailazila je nevolja za nevoljom: najprije suša, zatim poplave, onda bolesti, pa je teško bilo skupiti ljudi na putku. Često su sela bila prazna; ljudi su povsuda trčali za poslom, za zaradom.

Naš katehista Stjepan Šam bio je neuromoran. Za Uskrs treba u tim selima bar prvu skupinu katekumenu krstiti.

Navečer čemo ostati kod Mohadabu, ispitati i pripraviti njegovu i Kalipodovu obitelj. Baka će pričekati kad bude krštena druga skupina. Isto tako će čekati i njezin unuk, koji nije tu. Svi drugi su pripravljeni. Istina, imamo još pokoja pogreška, no srce je spremno. Oni hoće Isusa.

Sutra će svi u selo Balirkhal, selo našeg dragog i nezaboravnog Upena, onog Upena koji je prije krštenja, kad smo ga pitali što on zna o Isusu i što će Isusu dati odgovor: »Jo Isusa vidim, ja Isusa volim i ja ču Isusa dati i drugima!« I živa je istina: on je Isusa volio i dao ga je drugima svojom dubokom vjerom i primjerom svog uistinu divnog života. Eva, ovi novoobraćenici su dokaz – plod njegove žive vjere.

Stigle su obitelji iz okolnih sela. Mala kapelica je puna. Nižu se molitva, pjesme i pouka sve tamo do dva sata po podne. Svi su natašte. Post i pokora su lijepa priprava za sveto krštenje i za prvu svetu pričest. Isposjedi nema, jer se po svetom krštenju oproštaju svi grijesi. Molimo pokorničku molit-

PUT DO MNOGIH NASIH SELA VODI NAS KROZ OVAKVE KANALE I BAMBUSOVE MOSTOVE

vu, molitvu pomirenja i ujedno molitvu zahvalnicu za veliku milost krštenja. A onda je došao čas da prime sakramenat krštenja. Pripisuju obitelj za obitelj. Petre... Marija... Tarzicije... (Na ostavljama im i njihova narodna imena) Ganrongo, Nirmala, Šanto, ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! To sretnog dana bilo je svega 46. krštenja. To je plod vaših molitava i žrtava, plod vaše ljubavi. Uistinu su to bili dani sreće!

Svima je bio kum naš katehista Stjepan Šam i kuma sirotica Horidaši, kćerka pokojnog Upena, koja je u tom selu prva primila sveto krštenje. Ma da ste vidjeli te naše novokrštenike kako su sjali od sreće i kod krštenja i kod svete pričesti!

Dok ovo pismo stigne do vas bit će blizu i Misija nedjelja, pa vam, eto, mi svećenici i časne sestre i svi naši vjernici od svega srca zahvaljujemo za svu vašu ljubav i dobrotu, za sve vaše molitve i žrtve, sve vaše darove za misije. Iskreno hvala i vruća molitva da nastavimo s ovim divnim radom oko spasavanja besmrtnih duša.

Ove godine činimo to još revnije, kad ćemo zavrišavamo ovaj slavni jubilej 1300. godišnjice početka pokrštavanja našeg dragog hrvatskog naroda. Neće biti ljepe zahvalnice od te. Kao i naš Upen, naši su predviđeni Isusa, vidjeli su Ga davno, davno, pred 1300 godinama; vidjeli su Ga, zavoljeli su Ga, mnogi su za Njega dali i svoju krv. I mi Ga volimo, i mi ćemo se za Njega žrtvovati, i mi ćemo Ga i drugima dati i u dalekoj Bengaliji i Africi, gdje naši misionari i misionarke rade, dati Ga po Mariji, našoj Majci.

Dodi Kraljevstvo Tvoje!

O. Ante GABRIĆ

Zambija nas uči

Objavljujemo dva pisma našeg zambijskog misionara časnog brata Ilije Dilbera. U prvom pismu javlja da je sa svojim radnicima izgradio novu crkvu, a u drugom donosi dva primjera kako se u Zambiji bore protiv pornografije.

NOVA CRKVA U MJESTU LUKANGA

Već sam prije javio da gradimo novi samostan i uz njega crkvu za domaće časne sestre u mjestu Lukanga. Crkva je već izgrađena. Dugačka je 26 metara, a široka 9 metara. Ta crkva, međutim, neće služiti samo časnim sestrama, nego i okolnim vjernicima. U tom kraju nema u blizini druge crkve, pa je stoga tako riješeno to pitanje.

Sredstva za izgradnju te crkve namakli smo od prodaje rabljenih poštanskih maraka. Iz tog istog izvora namakli smo sredstva i za tabernakul za tu crkvu i za veoma lijepi ciborij. Tako, eto, možete vidjeti da se i na taj način može pomoći misijama.

Ovom prilikom od srca zahvaljujem svim dobročiniteljima koji su nam na taj način pomogli. Neka im Gospodin obilno naplati za tu ljubav prema misijama!

BORBA PROTIV PORNOGRAFIJE

U Zambiji se provodi sustavna borba protiv nemoralja, napose protiv pornografije. Malu sliku te borbe otkrivaju nam i ova dva primjera što su ih objavile dvoje zambijске novine.

Zambiske novine »Times of Zambia« od 8. listopada 1983. donose ovu vijest: Avijatičar optužen zbog pornografije. Lusački sudac Thimothy Kabalala osudio je 28-godišnjeg vojnog avijatičara na šest mjeseci zatvora zbog posjedovanja pornografskih slika. On je tim povrijedio čudoređne zakone.

Kod preslušavanja optuženi je avijatičar rekao da je knjigu s pornografskim slikama kupio u Jugoslaviji, gdje je kroz tri i godine bio na vojnoj izobrazbi. Sudac je, međutim, optuženome odgovorio da je ipak morao znati da takva pornografska knjiga škodi čudoređu u Zambiji. I dodao je: »Što

BRAT ILIJA DILBER SAGRADIO JE SA SVOJIM RADNICIMA OVU NOVU CRKVU U MJESTU LUKANGA

je možda dobro u Jugoslaviji, ne mora biti dobro i u Zambiji.«

A zambiske novine »Daily Mail« od 22. studenog 1983. donijele su ovu vijest: Kod jednog učitelja, stranca, pronađeno je 29 pornografskih slika. Osuđen je na globu od tisuću kwača (preko tisuću dolara) ili na šest mjeseci zatvora.

Sudac je imao pred sobom dokazni materijal o krivnji spomenutog učitelja. Policija je pretražila njegov stan i tu je pronašla spomenute slike. Sudac je rekao optuženome da se u Zambiji takvi prekršaji kažnjavaju čak i sa pet godina zatvora. Međutim, budući da je dotični tek prvi put kažnjavan, stoga mu je izrekao tako blagu kaznu.

Kad čovjek čita te izvještaje, poželjo bi da se nešto slično počne provoditi i kod nas. Žar nije sramota da nas, kršćansku i kulturnu Evropu, mora učiti dojučerašnja poganska Afrika?

Ilija DILBER

21. listopada

slavi se

MISIJSKA NEDJELJA

Crkva nas poziva da se tog dana posebno molimo za misije, misionare i novu misionarska zvanja, te da prema svojim mogućnostima pomognemo misiji i materijalnim prilozima.

Naši ministranti

U svom pismu od 11. lipnja 1984. piše nam naša zambijska misionarka Monika Okrugić o ministrantima u župi Čimese u kojoj ona djeluje.

Već sam pisala o tome da imamo ovdje u našoj župi Čimese i skupinu ministranata. To mogu biti samo oni dječaci koji su dobri. A dobar znači: da ide redovito u školu i u crkvu, te da je poslušan i kod kuće i u školi. Tako eto mi poučavamo naše ministrante. Bilo je među njima nekih koji su se uzaholili i pravili nered. Takve smo odstranili. Ostalo ih je svega trinaest, koji su uistinu revni i marljivi. Svi su iz dobrih kršćanskih obitelji.

Za vrijeme školskih praznika dogovorili smo se sestra Janipher (Denifor) i ja da čemo naše ministrante jedan dan povesti na izlet. Kad smo njima to kazale, veselju nije bilo kraja. Predložile smo im da čemo ih povesti u Sjemenište. No dodale smo da je problem prijevoza, jer nemamo tako veliki automobil bismo mogle povesti u njemu njih trinaestoricu. Kad su oni svi kazali da će oni sami platiti put. Nopokon smo se dogovorili kad čemo poći na taj izlet.

Na put su ponijeli svaki svoj ručak i 50 ngwe u novcu. Tu svetu zaradio bi jedan radnik za dva sata. Sjemenište je udaljeno oko 30 km, pa ta sveta i nije prevelika. Osim toga, neka se nauče da nije sve besplatno.

POHODILA SAM OVU BAKU I DONIJELA JOJ NESTO ZIVJEZNIH NAMIRNICA. BILA JE UGOĐNO IZNENADE NA TOM PAZNJOM I BRIGOM

No kad smo u dogovorenim dan došli pred crkvu, našli smo tamо njih 12. Pitali smo gdje je trinaest. Rekli su nam da on nema novaca da plati put.

Bilo nam je žao da taj dječak ostane kod kuće samo zato što nema novaca. Kako njegova kuća nije daleko od crkve, pošli smo po njega. Bio je presretan i od radosti je zaplakao. No njegova nam je majka kazala da mu nije ništa spremila za jelo. Rekli smo joj neka se ona ništa ne zabrinjava, jer čemo se mi za to pobrinuti.

Tako smo krenuli prema Malom sjemeništu koje se nalazi u mjestu Bahati. Oni su za vrijeme cijelog puta pjevali i zaista ih je bila milina slušati. Kad smo stigli do Sjemeništa, oni su odmah poskakali van i došli da plate put. Upitala sam ih, kako to da su platili za svu trinaestoricu, a rekli su da Denis neće ići jer da nema novaca. Kad mi je pristupio Denis i kazao mi: »Dak smo se vozili, moji su mi drugovi skupili novac da i ja mogu platiti.« Zbog takvog djela ljubavi prema bližnjem bili smo ponosne. Veselile smo se, što su tako složni i pomažu jedni druge.

Već prije smo se dogovorile sa zambijskim svećenikom da čemo doći. On je spremno pristao da nam pokaže cijelo Sjemenište. Kad smo, dakle, sad došli, on nas je srdično dočekao. Zatim je našim ministrantima pokazao školsku zgradu i ostale sjemenište zgrade. Nakon toga malo su natjeravali lopatu. U 11 sati imali smo svetu misu. Poslije slike misa bio je ručak, a onda su nastavili igrom. Nakon toga pošli smo pogledati tamjanu osnovnu školu i biskupijsku farmu. Kad su se naši dečki već dobro umorili, zambijski ih je svećenik pozvao u voćnjak. I to

NASI MINISTRANTI U ŽUPI ČIMESE. VIDITE IH KAKO SU ZBOG TOGA RADOŠNI I PONOSNI

je izazvalo novo veselje, jer baš u to vrijeme dozrijevaju gvava, neka vrsta vrlo ukusnog južnog voća.

Kako sestra Jenipher i ja, nismo znale da im je svećenik dopustio da se okrijepe u voćnjaku, razljutile smo se, jer smo pomisliće da su to učinili bez ičijeg dopuštenja. No oni su nam rekli da im je otac Stanislav dopustio... Ipak smo provjerile da li im je on doista dopustio. Kad smo čule da je to istina, smirile smo se.

Prije odlaska iz Sjemeništa dečki su se zahvalili rektoru i svim ostalima, a onda smo krenuli kući.

Njihovi su nam roditelji kasnije rekli da su dečki veoma zadovoljni tim izletom. A mogu reći da smo i nas dvije isto tako bile zadovoljne. Obećale smo im da ćemo i za iduće školske praznike opet nekamo poći, ali pod uvjetom ako budu dobri.

Taj naš izlet pobudio je veoma veliko zanimanje kod ostalih dječaka i sad svi žele postati ministranti. Mi smo im postavile jedan mali uvjet: ministranti mogu postati samo oni dečki koji pohađaju treći ili četvrti razred. K tome moraju roditelji doći i dati svoj pristonak. Ako, dakle, oni ne doda, onda nema ništa...

Naši su se katekumeni dosta odmorili, pa smo sad počeli ili pak nastavili s vjerskom poukom. Imamo pune ruke posla, ali zambijskom brzinom ide sve polako naprijed.

Za naše nove mladomisnike polako stižu darovi. Hvala svim dobročiniteljima koji su pomogli da mogu razveseliti naše mladomisnike. Oni niti ne sanjaju što im to spremamo za dan njihova redenja i Mlade mise.

Redenja će biti ovim redom: u nedjelju, 5. kolovoza, bit će zareden u svojoj rodnoj župi Osvald Čansa; 12. kolovoza Ignacio Čama, također u svojoj župi; 19. kolovoza napokon će biskup zarediti Martina Lengwe, isto tako u njegovoj župi. Pa ako već ne možete sudjelovati na tim velikim svečanostima ovdje kod nas, bar se pomolite za te naše mladomisnike, a i mi ćemo se također pomoliti za vas. Naš biskup redovito ima posebnu molitvu za dobročinitelje.

Još jednom se zahvaljujem svim dobročiniteljima i pozdravljam ih od svecog srca. U Isusu i Mariji odana

Monika OKRUGIĆ

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela:

U Koreju su kršćanstvo donijeli korejski svjetovnjaci iz susjedne Kine. Ti prvi kršćani ujedno su bili i prvi misionari. No osjećali su da im nedostaje svećenik. To su posebno osjetili za vrijeme prvih progona. Pišu u Rim i mole papu Piju VII. da im pošalje misionare. Napokon 1835. godine stiže prvi misionar...

PROGONSTVO POČINJE

Svi korejski kršćani nisu znali da je napokon u Koreju stigao svećenik misionar. Zbog opreznosti za to su saznavali samo oni u koje se čovjek mogao pouzdati. Ta bio bi dostatan samo jedan izdajica pa da dode do novog progona. I svi su kršćani uvijek morali biti spremni na mučeništvo, a da pri tome ne izdaju ni svećenika ni bilo koga drugoga. Trebalo je paziti da se nigdje ne ostavlja bilo kakav znak po kojem bi mandarinski uhode mogli ući u trag bilo kojem kršćaninu. Tako je to trajalo nekoliko mjeseci. A onda, ili je možda pola gdje koga neoprezna primjedba, ili su možda djeca prijavljedašto su čula od svojih roditelja, ili se uočilo kako neki ljudi ne dolaze da prinesu žrtve u čast svojim predima, a i počelo se šaputati da su neki stranci u zemlji, koji su stigli iz neke veoma udaljene zemlje.

Kad je za to čuo, reče jedan Koreanac: -To je nemoguće! To k nama ne može doći ni jedan stranac!-

No jedan drugi, koji je bio dobro obaviješten, odgovori mu: -Oni su ipak tu! To mi je rekao jedan čovjek pod tajnu, a on ga je vidiо svojim očima. I paži dobro, oni dolaze iz daleke zemlje, a štuju nekog stranog Boga, koji se zove Isus. U toj njihovoj vjeri ima tajna, za koju mi ne znamo. Ako taj Bog šalje ovamo svoje učenike, onda on zna i sredstva i putove kako da postigne svoj cilj...-

Tako je zid šutnje bio tu i tamo probijen. A od tih šaputanja iz dana u dan glasovi su postajali sve glasniji. Napokon je taj glas dopre i do vlasti, pa su se one odmah dale na posao. Petar Ri bio je prva žrtva. Kineski svećenik Tsui, koji je prvi uspio prodirjeti u Koreju već prvih godina, povjerio mu je važne zadatke. Vlasti su najprije posumnjale upravo na njega i potajno su ga protile. Kad se jedne večeri vraćao

Pobjednici smrti

Priredio: Adam PERIŠKIĆ (10)

kući, ugledao je pred svojim vratima policiju koja ga je odmah uhvatila da ga odvede u zatvor.

— Zašto me vežete? — upita ih on.

— Pa zar ti ne znaš što si skrivo? Ti si jedan od onih koji su prihvatali neku tuđu vjeru!

S Riom su uhvatili i njegovu sestru i obje ih bacili u tamnicu. Koreanska tamnica nije zgrada, kao što je kod nas u Evropi, nego veliko dvorište okruženo visokim zidom. S unutarnje strane zida načinjene su drvene kolibe. Svaka od tih koliba ima samo mala vrata kroz koja ulazi unutra nešto malo svjetla. Zimi u njima vlada strahovita studen, a ljeti nepodnošiva vrućina. Hrana je bila veoma jednostavna. Ujutro i navečer svaki bi zatvorenik dobio u lončiću rije koliko se može šakom zahvatiti. Tako bi i jeki ljudi za nekoliko tjedana postali sami kosturi. U takvoj jednoj kolibi i Petar Ri je čekao čas kad će biti izведен pred sud.

PETAR RI PRED SUDOM

Svjestan svoje nevinosti, Petar Ri ponosno ulazi u sudsku dvoranu. S njim uvade i njegovu sestru Agatu. Njima zdesna i slijede stope tomnički stražari, koji drže u ruci debele i dugačke batine. Sudac sjeda na svoje mjesto i, pogledavši optuženicima oči, započe ispitivanje.

— Kriva nauka, koju si ti prihvatio, protivi se poštivanju oca i majke. Tko svojim pokojnim roditeljima ne žrtvuje, u očima svih Koreanaca gori je od psa i svinje. Tako ljudi zasluzuju smrt. Osim toga, ta je nauka kod nas u Koreji zabranjena od države. Dakle, tko je prihati, taj je buntovnik!

— Ja sam uvjeren — odgovori sucu Petar Ri — da su žrtve, što se prinose precima, obična ludost i da nemaju nikakve vrijednosti. Stoga, otvoreno govoreći, treba ih se okoniti. I zar nije ludost vjerovati da pokojnici jedu, te da noću dok mi spavamo, dolaze k žrtvenom stolu i tu utaju svoju glad? Kad se duša odijeli od tijela, tijelo postaje ukočeno, hladno, lešina. Duša je pak duh, i ona ne živi od jela i pila. Mi koji obdržavamo zapovjedi Nebeskog Kralja, nismo buntovnici, jer nam Otac koji je na nebu zapovijeda da kralja častimo, da rodi-

telje sinovski, a bližnjega kao same sebe ljubimo. Nikad se ne može nazivati buntovnikom ili zločincem onaj čovjek koji će raditi žrtvovati vlastiti život, nego zanijekoti Gospodara neba i zemlje, Gospodara ondela i ljudi, Gospodara svemira, Kralja kraljeva i zajedničkog Oca cijelog ljudskog roda, koji nam šalje kišu i rosu i koji daje da sve rasste. Stoga sam ja spreman radite poći u smrt negoli se odreći vjere u toga Nebeskog Kralja.

Takvom svjedočanstvu sudac nije mogao ništa prigovoriti. Samo je pridodao:

— Možda je zaista istina što ti govorиш. No naše su vlasti pod prijetnjom smrtnе kazne zabranile tu vjeru.

Tad sucu padne na pamet ovaj prigovor:

— No ako ti poklekneš pred slikom Nebeskog Kralja, zašto se ne bi poklonio isto tako i slici svog pokojnog oca i majke?

— Gospodar neba je sveznajući i beskrajno dobar i On vidi naš čin poštovanja. Stoga mu se mi klanjam. A svojim pokojnim roditeljima iskazujemo ljubav na taj način da se za njihove duše molimo Nebeskome Kralju. Tako nas uči vjera Nebeskoga Kralja.

— To kažeš samo ti! — odvrati mu sudac. — A tko tebi može vjerovati? Tko može potvrditi tvoje riječi? Tko te je uopće poučio u tim stvarima?

Sudac je na taj način želio ući u trag drugim kršćanima. Na Petar Ri mu odgovori:

— Imao sam knjige iz kojih sam sve to naučio.

— Tko ti je dao te knjige? — upitao ga sudac. Na Petar Ri mu odgovori: — Vjero Nebeskog Kralja zapovijeda nam da ljubimo bližnjega. Kad bih ja izdao kojeg kršćanina, vi biste ga ubili. Time mu ja ne bih iskazao ljubav. Zato ne želim izdati niti jedno ime.

Kad je sudac video da mu je nastojanje uzaludno, skoči ljt i zapovjedi mučiteljima: — Osudujem ga na muke! Udrite po njemu! — Kravnici zgrabe Petra i počnu ga udarati batinama. Od strašnih udaraca brzo je na mučeničkom tijelu pucala koža i pokazale se velike rane. Tad sudac dobacil:

— Hoćeš li sad promijeniti svoju odluku? Ili možda ne osjećaš udarce?

(Nastavlja se)

Oglas

KNJIGE

Sv. Bernard O MARIJI (Symposion) — cijelokupna marijanska djela velikog na- učitelja Crkve, filozofa i teologa rane skalastike, mistika i reformatora — opata Clairvaux-a. — U ovim homilijama-govorima o Mariji očituje se sva izvornost i jednostavnost, čista ljepota, jedinstvenost i uzvišenost. — Cijena (285 strana) — 700 d.

U okviru NEK-a preporučamo i knjigu **ZIVOTVORNI DRAGULJ DUHOVNOGA ŽIVOTA** — razmatranja o Euharistiji. — Cijena 120 d. — Narudžbe za obadvije knjige prima: SAMOSTAN SV. KLA-RE — 58000 SPLIT — Končareva 29.

SV. GEMMA GALGANI (duhovnost) priredio Mihael Cukovečki OFM. — Cijena: 350 d. Preporučuje se posebno mladeži. — Narudžbe: MIHAEL CUKOVEČKI, Štrosmajerova 6 — 11080 ZEMUN

MARIJINA ŠUTNJA, Ignacio Larranga, kapucin. Ovaj životopis Majke Božje otkriva nam ljepotu Marijine duše i po njoj veličinu Očeve lju- bavi. Ima 214 strana — lusuzno džepno izdanje. Cijena 400 d. Narudžbe: Ivan Buhin, župni ured Stenjevec 9 — 41090 ZAGREB (tel. 041/155-439)

MARULIĆ, hrv. književna revija broj 4. Narudžbe: HKD sv. Čirila i Metoda — 41000 ZAGREB — Trg kralja Tomislava 21.

NEKA KRIST ISPUNI TVOJ ŽIVOT, Jean-Marie de Révi-

lle. Pobudna knjiga za mla- de. cijena 120 d.

STOVANJE SVETE MAJKE ANE, Eduard Winterhalter. — Cijena 50 d. — Narudžbe: Knjižnica UPT, 54400 ĐA-KOVO, pp 62

Ovu sliku lika Majke Božje Bistričke, s krunom, ka- kvu su nosili naši narodni kraljevi, možete nabaviti u Zagrebu kod »Glosa konci- la«, Kaptol 8. Cijena je 300 dinara. Slika je u boji veličine 16 x 20 cm, a prilijep- ljen je na ploču od ivice.

Mladići i djevojke, započe- la je ne samo školska nego i vjerouačna godina. Potru- dite se, dakle, da steknete što temeljiti vjersko znanje i da ga odmah povezujete sa svojim konkretnim životom. U tome će vam veoma mno- go pomoći knjiga Jurja Gu- sića **»MLADI NA KRISTOVU PUTU«**. Knjiga ima oko 400 stranica, a cijena joj je 400 din.

Ne bi smjelo biti mladića koji ne bi pročitao knjižicu

»MLADIĆ I LIJUBAV«, kao ni djevojke koja ne bi pročita- la knjižicu **»DJEVOJKA I LIJU- BAV«**. U tim knjižicama naći ćete kratke upute za svoj pravilan odnos prema Bogu, prema bližnjemu te kako se moraju vladati mladići i dje- vojka u vrijeme poznanstva. Svaka od tih knjižica stoji 60 din.

Djevojke, još ima oko dva- desetak primjera trećeg iz- danja knjige Jurja Gusića **»DJEVOJKO, ZNAŠ LI LJUBI- TI?«**. Ako, dakle, još nemate te knjige, koja je mnogo djevojci pokazala kako će provesti čistu mladost, naba- vite je što prije. Zbog veli- kih tiskarskih troškova neće- mo moći tiskati četvrto izda- nje. Cijena je 150 din.

Uvjereni smo da bi se mnoga djevojka odazvala Božjem glasu koji je poziva u redovnički stalež, kad bi redovnički život bolje pozna- vala. U tome vam može po- moći knjiga **»NISAM LI I JA POZVANA!«**. U njoj ćete na-ći mnogo primjera iz redovničkog života i popis svih ženskih redovničkih družba koje djeluju kod nas. Cijena je 150 din.

Oni koji žele ukusan i bo- gat molitvenik preporučuje- mo mnoga traženi molitvenik **SRCE ISUSOVO SPASENJE NASE**. Cijena je 250 din.

A starijim osobama i oni- ma koji slabije vide dobro će doći molitvenik s velikim i mosnim slovima **SRCE ISU- SOVO UFANJE NASE**. Cije- na je 200 din.

Cijeni knjige treba dodati i novac za poštarinu.

NARUDŽBE: Franjo Ereiz — 41001 ZAGREB — pp 699 — Palmitićeva 31.

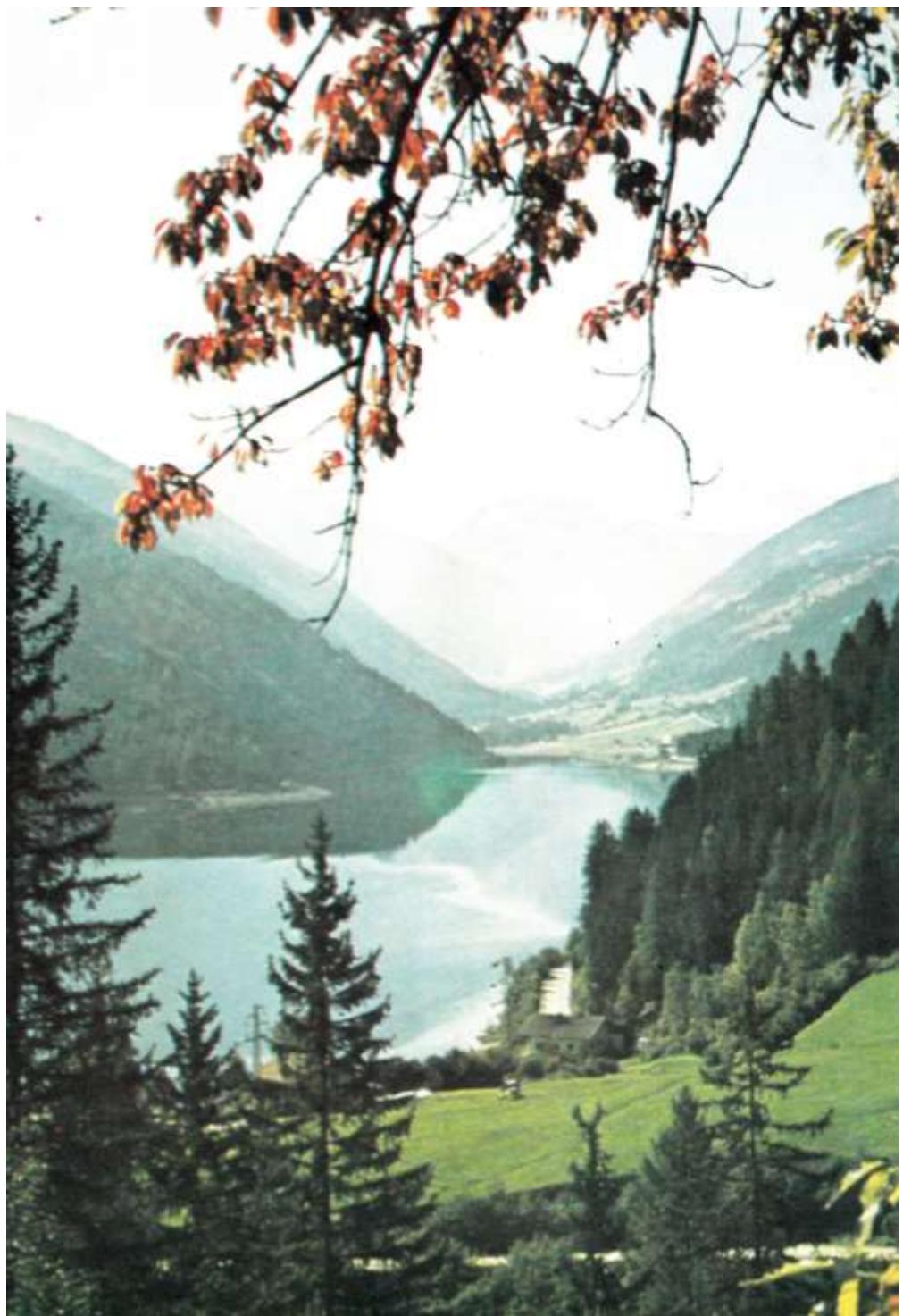
Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

... i svima svetima za zdravje unuka i prapunačka. — Matija Boka, Zagreb
... Gospod od brze pomoći i sv. Ante na uslišane molitve. — L. R., Derventa
... i sv. Leopoldu što mi je kćerka spašena od trovanja. — M. D., Vrh (Krk)
... i sv. Leopoldu što mi je muž dobio posao i na drugim milostima. — B. Mandić, Privlaka
... Majci Božjoj od Kamenitih vrata i sv. Josipu za pomoć kod djece i za spas iz teške prometne nesreće. — A. P., Tuhelj
... i sv. Antunu za uslišane molitve. — Marija Kiš, Zagreb
... Presv. Trojstvu, sv. Josipu i ostalim zaštitnicima za velike milosti i za pomoć u velikoj nevolji. — Elizabeta Makara, Pančevo
... i sv. Josipu za ozdravljenje kćeri poslije teške operacije. — A. S.
... i sv. Josipu za primljene milosti. — E. V., Zagreb
... za uspjeh operacije. — Danica N.
... i svima svetima što su iz velike nevolje spasio mene, djecu i unučad. — Mama i baka
... i Petru Barbariću za uslišanu molitvu. — Majka iz Slavonije (Pleternica)
... i sv. Josipu za uslišanu molitvu. — Slavonka (Čadavica)
... sv. Josipu, sv. Antu i sv. Ani za dvije sestričeve sretnе operacije. — Milka Crnolatce, Martinska Ves
... Majci Božjoj Bistričkoj, sv. Josipu i sv. Antonu za primljenu milost. — I.J. F. R.
... sv. Josipu i sv. Antonu na uslišanoj molitvi. — Ana K., Bjelovar
... i Kraljici misra na poboljšanje zdravlja našeg nećaka. — Tetka i sestra, Brodski Varoš
... Duhu Svetome, sv. Josipu i sv. Ani za sretnu porodaj moje kćerke i za sve milosti u životu. — Majka Katka
... Isusu u presv. sakramantu, Gospod od brze pomoći i Ivanu Merzu za uslišanje u velikoj potrebi. — Franjo Tukša, Sudovac
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za veliku milost. — Ivka Bošnjaković, St. Perkovci
... na uslišanoj molitvi za jednu vremenitu potrebu. — Dragica Kalea, Illok
... Gospod od brze pomoći, sv. Antunu i svima svetima za sretnu porod. — Ljuba Tikić, Komletinci

... Gospod Olovskoj, sv. Antu i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Majka, Vareš
... za sve primljene milosti. — Ivka Kocijan, Omišalj
... i svima svetim zaštitnicima za velike milosti što sam ih zadnje vrijeme primila za podnolijevi život u obitelji. — Slava Hladika, Kopanica
... i svima svetim zaštitnicima uz preporuku za sretnu porod hodošne kćerki. — Milica Arapović, Skradno
... i Gospod od brze pomoći na primljenim milostima. — Luca Vuković, Brodane
... Što mi je sin dobio posao. — Zdenka Vincenović
... sv. Leopoldu i Ivanu Merzu za mnoge milosti. — Katarina M., Zagreb
... Gospod od brze pomoći i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Majka, Beravel
... Gospod od brze pomoći, sv. Ani i sv. Brigiti za kćerkin sretnu porod. — N. N., Orlovac
... za primljene milosti. — I. K., Zagreb
... i Gospod od brze pomoći za primljene milosti. — R. N., Drniš
... za uslišanje u velikoj potrebi. — Anda Oršolić, Australija
... sv. Josipu, sv. Antu i Petru Barbariću za primljene milosti. — Čitateljica N. N.
... Maloj Tereziji za nadene stvari. — N. N., Zelina
... i sv. Josipu za utjehu i veliku pomoć u životu. — Anka A., Karlovac
... sv. Judi Tadeju, sv. Nikoli Taveliću i sv. Leopoldu za sve milosti. — Ante Culić, Vareš
... i m. Klaudiji za ozdravljenje i za druge milosti. — M. Kušćer, Kučani Gornji
... za moje radno mjesto. — R. S., Zagreb
... sv. Obitelji, sv. Antu i svim zaštitnicima za sve milosti u životu. — Jelka Trgovčević, Sibinj
... sv. Leopoldu, sv. Valentinu za uspjeh u školi. — Biljana Janjić, Črakovec
... i sv. Antu za pomoć u teškoj bolesti, i što sam našla izgubljenu stvar. — Jelka Gregur, Vaška
... za uslišane molbe. — Ana i Ankica, Slav, Brod

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NIHOVOJ ZAŠТИTI

11

Srca Isusova
i Marijina

svibanj 1984.

god. 75

cijena 30 d.

-JA SAM KRALJ. TKO JE
PRIJATELI ISTINE, SLUŠA
MOJ GLAS.- (Iv 18,37)

GROB BEZ KRIŽA BIO BI
KAO CVIJET BEZ BOJE I
MIRISA

Kralj vjekova i srdaca

Ti, Kriste, Kralj si vjekova,
Ti vladar sviju naroda,
Ti sudac si jedincati
Svih umova i srdaca.

Svijet opaki povikuje:
Mi nećemo da vlada Krist!
A mi ti evo kličemo:
Ti višnji Kralj si sviju nas!

O Kriste, mira vladaru,
Pokori srca buntovna,
U jedno stado skupi sve,
Od Tebe što odlutaše-

Glavari svih te naroda
Pred svijetom javno častili,
Poštivala te škola, sud,
Priznavo zakon, umjetnost.

GLASNIK
Srca Isusova
i Marijina

Izdača: Hrvatska pokrajinska Družba Isusova. — Glavni i odgovorni urednik Valentín Miklobić. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gusić, Miro Jurić, Stjepan Kužmić, Valentín Miklobić i Mate Rusan. Likovno-grafičke opreme: Ivo Vitarčić. — Tehnički urednik: Miro Jurčić. — Adresa u redništva i uprave: Palmotičeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 441-636. — Tisk: «Plamen», Slavenski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 d. — Godišnja pretplata 360 d. — Skupine narudžbe od deset primjeraka navise dobivaju 10 posto popusta. — Preplate izdajte poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštirina plaćena u gotovini. — Rutopisne ne vraćamo.

S A D R Z A J

Pred 400 tisuća hodočasnika na Mariji Bistrici, a u ime svih koji vjeruju u Isusa Krista, zagrebački je nadbiskup i kardinal Dr. Franjo Kuharić zamolio naše državne vlasti da kršćanskim vjernicima, a to je većina građana, dopuste i omoguće mirno i spokojno slavljenje Božića i Svih Svetih.

Blagdan Svih svetih je tu, a mislimo da će i proći, a da se toj molbi neće udovoljiti. Kao što nije prvi put da se to moli, tako neće biti ni zadnji put. Mi ćemo i dalje moliti i nadati se, jer vjerujemo da je Isus Krist gospodar srdaca i sudac savjesti. Jer smo svi u Božjoj ruci, uči nas da ne vraćamo zlo na zlo, nego dobro na zlo koje nam se čini, da ljubimo svakoga pa i onoga koji nas ne razumije ili neće razumjeti, ne poštuje ili ne zna poštivati, koji se prema nama vlađa kao i da ne postojimo. Na takvo kršćansko vladanje potiče nas i ovaj broj Glasnika. Dok čitamo i razmišljamo o činjenici odilaznja iz ovoga života, intimno nam nije sve jedno kakvu će uspomenu o nama imati oni koji ostaju, ni kako će nas dočekati oni koji su prije nas otišli. A sve to ipak ovisi i o našim djelima.

Već na početku, mlada majka izlazi pred nas sa svojim ozbiljnim pitanjima, kasnije čitamo kako su roditelji u muci jer misle da su djeci dali sve, a zanemarili su bitno. Donosimo i primjer junačke majke koja se žrtvuje za život svog sina, i drugo poučno štivo. Jesen nas tjera u kuće. Ne gubimo vremena! Čitajmo, razmišljajmo, molimo.

HVALA NA PISMU — — —	364
SVAKOG DANA 200 TISUĆA	
ODLUKA — — — —	366
MAJČINSKA LJUBAV I KRŠĆANSKA ŽRTVA, A. T. — — —	367
USKRŠTITELJ, POMIRITELJ I ŽRTVE PRINOSITELJ, S. Cetnić	368
S NAŠIM POKOJNICIMA I SVECIMA, R. Grgec — — —	370
BAZIČNE ZAJEDNICE, J. Antolović — — — —	371
TKO IZGUBI ŽIVOT, NAČI ĆE GAI, B. Horvat — — —	372
SAŽETAK NAŠE VJERE — —	373
MARANATHA — DODI, GOSPODINE ISUSE!, R. Brajčić —	374
RAJKO, HVALA TI!, S. Andračić	376
SIMBOL NASE BUDUĆNOSTI, P. Bulat — — — —	377
TAJNA ŽIVOTA — TAJNA ODLASKA, TINO — — —	378
DALI SMO IM SVE, J. B. — —	380
KRIST — VELIKI SVEĆENIK —	
NAŠ KRALJ, S. Kuzmić —	382
USLISANA MOLITVA, A. Vidovečki — — — —	384
CRKVA U AFRICI SVE VIŠE AFRIČKA, M. Rusan — —	386
ČINGRI — RAČIĆI, A. Gabrić	387
OTVARAMO MEDICINSKU ŠKOLU, S. Novotny — —	388
POGLAVICA NA NAŠOJ SVECANOSTI, M. Okrugić — —	389
POBJEDNICI SMRTI, A. Periškić	390
U SPOMEN ČASNE MAJKE REGINE TEREZIJE, KARMEL-BREZOVICA — — — —	392
POŠLA NA SLAVLJE U NEBO, S. Bonić — — — —	393
OGLASI — — — —	394
ZAHVALNICE — — — —	395

Hvala na pismu

ZAŠTO TAKO?

Nešto me iznutra potiče da vam se javim, makar vas i ne poznam. Nadam se da će mi biti lakše ako nekome povjerim svoju muku. Živim u mjestu gdje malo tko poštije sebe, Boga i bližnjega svoga. Puno se krade, dolazi do grubih svada i tučnjava, a pohlepu za novcem da i ne spominjem. Kao da svatko samo gleda kako bi drugoga bogatstvom nadvisio. Ta me moja sredina smatra uzornom ženom sve dok nisam zatrudnjela te je na put krenulo moje četvrti dijete. Na ono troje, što je ovdje rijekost, nekako su se privikli, ali sada su svi okreplili glavu od mene. Susjede su mi se počele toliko rugati i tako me ismehivati da se ne usudujem izaći na ulicu. Ako već ne mogu izbjegći razgovor sa mnom, onda mi predbacuju da sam luda što toliko radam, što ne pobacim ovo dijete jer mi je dosadašnjem najmlađem dijetetu već jedanaest godina, i tome slično.

Ja samu sebe nemam zašto prekoravati. U svom sam braku sretna. Muž me voli kao i ja njega, djeca nas poštaju i slušaju, nikome nismo na teret. Ne znam zašto se onda susjede upliču u naš život! Htjela sam prieći preko njihovih zanovijetanja i nastaviti živjeti s njima kao da se nije ništa ni dogodilo, ali su mi poručile da me više ne trebaju dok sam živa, jer sam ih tobože uvrijedila. Ne znam čime!

Ja se svojega dijeteta ne stidim. Koga je Bog stvorio,

za njega je i hranu postavio. Ja svoj život primam kao posebni zadatak od Boga. Rođena sam za život, za ljubav i sreću, a sve se to samo onda postiže ako se drugima dijeli. Uvjerenja sam da to vrijedi i za moje susjede. Zašto se onda prema meni tako ponašaju zbg mog četvrtog dijeteta?

Citateljica

Treća, četvrta i peta rečenica vašeg pisma krije odgovor na pitanje zašto se susjede tako ponašaju? Kad ljudi ne poštiju ni sebe, ni Boga, ni bližnjega, gdje zavlada gola pohlepa za standardom, nemoguće je opstati i živima, a kamoli bi to mogli oni koji su tek na putu u život. U takvoj sredini svatko je spreman štovati drugoga za sebe, ali sebe ni za koga. Tu onda zavlada zakon džungle.

Kad su vaše susjede vidjeli da ste teška i očekujete svoje četvrti dijete, a one su možda četiri ili više života pobacile, vaša ih je prisutnost uznemirila. Proradija je njihova savjest i one su se našle u sukobu same sa sobom. Dričeći se tada one stare strateške mudrosti da je napad najbolja obrana, počele su vas napadati. No, ako takva taktika možda i vrijedi u sukobu čovjeka s čovjekom, ona ipak ne vrijedi u sukobu čovjeka sa samim sobom. A koja to žena, čineći pobačaje ili sprečavajući začeće iz sebičnih razloga, nije u sukobu sa svojom savješću? Badava ona ističe tobožnje demokratske slobode po kojima bi

bila sama svoj gospodar i radila sa svojim tijelom što hoće. Vlastita joj savjest to osporava. Osim toga, glas savjesti glas je Božji, a Bog je nepodmitljivi jamac i čuvat ljudskog dostojanstva. Tko se sukobljava sa svojom savješću, sukobljava se s Bogom. Tu negdje treba tražiti i muke vaših susjeda.

Tiskak koji kupujemo u kioscima povremeno donese privatna mišljenja prema kojima namjerni prekid trudnoće i sprečavanje začeća spada u "ženine slobode" po kojima ona može raditi sa svojim tijelom što hoće. Čudno je, ipak, kako im u tom istom tisku nitko ne rekne da onda moraju same snositi i posljedice svog slobodnog raspolažanja tijelom. Činjenica je, naime, da svojim slobodnim raspolažanjem tijelom mnoge takve žene izgube zdravlje i onesposobe se za rad. Tada kao bolesnice padaju na teret društva, te kroz mehanizme zdravstvene zaštite i socijalne skrbi žive na teret onih koje se nisu "slobodno" služile svojim tijelom. Nitko nije protiv solidarnosti s bolesnicima i nemoćnicima, ali nijedno društvo ne može dopuštati ono što mu škodi. Očito je, dakle, da u tim demokratskim slobodama i ženskim pravima ima mnogo nedorečenosti, pa prema tome treba i više skromnosti. Svakako da tu nema mesta za samovolju.

U tom istom tisku nađu se povremeno i glasovi o teškim posljedicama "slobodnog raspolažanja svojim tijelom", ali su ti glasovi veoma stid-

Ijivi. Valjda se ljudi boje dirati osinjak, premda vide što je istina. Ako je čovjek sveden na potrošača, na uživača makar i vlastitog tijela, "pođerat će" najprije druge, a onda i sama sebe.

Mi kao kršćani vjerujemo da čovjek živi u prvom redu zato da stvara jer je tako slika svoga Stvoritelja. Trošiti može samo onoliko da bi mogao stvarati. Biti samo potrošač, uživač, u teškom je raskoraku s ljudskim dostojanstvom.

UREDNIK

VISOKA OCJENA

-Dragi uredniče! Vaš mi se list dopao, i smatram ga pravim predstavnikom kršćanske misli. Najviše mi se dopadaju prve stranice u kojima vjernici opisuju svoje patnje i radosti, razumijevanje i nerazumijevanje okoline i svojih najbližih. Te top-

le, čiste i iskrene misli daju još više snage onima koji vjeruju, a mislim da mnogo pomožu i onima koji se počinju vraćati Bogu.

Iz vlastitog iskustva mogu reći da život dobiva pravi smisao i puninu tek kada se predamo Bogu, kad sve vrednote i stremljenja života usmjerimo prema tom cilju. Vatru neznanja, potne lutanja i ohola sneblivanja nije u meni mogla ugасiti ni nauka, ni filozofija, ni teoretski i praktični atelizam, nego tek blaga Božja riječ, i tek sada mogu reći da sam sretan, istinski sretan, da živim i da znam zašto živim. Sve ono prije bila je samo iluzija i ružan san.

Pakao patnje možemo vidjeti i doživjeti već na ovome svijetu, gdje su sreća i nesreća injerene samo ljudskim iluzijama. Iznad svega je Bog i njegova ljubav. On želi da se obratimo i da se

njemu vratimo. To je naš pravni smisao života.

Toplo pozdravljam sve iskrene vjernike i molim Boga kojeg sam upoznao da nam svima pomogne na životnom putu.

Bakta, Zagreb

Glasnik je u službi navještajnica Evangelijske već od 1892. godine. Cilj mu je uvijek isti: Pomoći čovjeku kao pojedincu i kao zajednici obiteljskoj, župskoj i nacionalnoj da upozna Kristovu ljubav i otvari joj svoje srce. Kršćansko dostojanstvo i čovjekova sreća proistječu iz našeg Saveza s Bogom koji smo u krštenju prihvatali, a u životu ga ostvarujemo. U tom Savezu s Bogom postizavamo i svoj životni cilj. Nas raduje što smo i vama mogli pomoći, a vaša visoka ocjena Glasnika da je: "pravi predstavnik kršćanske misli", koliko nas ohrabruje toliko nas i obvezuje. Svakako smo vam zahvalni!

UREDNIK

I TATJANA TRAŽI IZGUBLJENO

Tanj, u 5. razredu nisi više bila tako mlada da ne bi slutila smisao tih poziva. Zato i nosiš svijest krivnje. Izgubljeno se, doduše, ne može vratiti, ali se šteta dade popraviti. Smrtenje ćeš naći jedino u iskrenoj isповijedi. Danas živiš čestito, i tako nastaviš. To je put za sticanje samopouzdanja i poštovanja među ljudima. Tko ti nije kadaš oprostiti nesmotrenost mladosti, sam nije odrastao. One oči ne traži, ali ih ni ne izbjegavaš. Svjedoči im novi život!

UREDNIK

Svakog dana 200 tisuća odluka

PRED SVIMA JE VJEĆNOST

Svaki je čovjek stvaranjem a onda i otkupljenjem pozvan k vječnoj baštini i u zemaljskom životu kroz promjenljivost i prolaznost vremena nužno se približava vratima smrti, k ulazu vječnosti. Objava Božja nas uči, da je konačna stvarnost vječnog života dvostruka prema tome, da li je čovjek umro u stanju grijeha ili u stanju milosti. »I ovi će otići u vječnu muku, a pravednici u život vječni.« (Mt 25,46).

SUDBONOSNA VAŽNOST POSLJEDNJIH ČASOVA

To je jedna od glavnih istina našega Vjerovanja. Sadrži u sebi zanosnu nadu za one koji Bogu ljube (1 Kor 2,9), ali isto tako navješta potresnom ozbiljnošću neizrecivu nesreću onima koji odlaze iz svijeta s pobunom grijeha u duši. Cijelim se svojim životom zapravo čovjek usmjerava prema blaženstvu ili prokletstvu čineći dobro ili zlo. Kad slabodnom ili svjesnom odlukom čini zlo, svojom voljom koraca putevima pakla, »ali Bog koji je bogat milosrdem roditi velike svoje ljubavi kojom nas ljubi.« (Ef 2,4), daje grešniku milost i vremena da se skruši i dobije oproštenje. Još u času smrti čovjek se

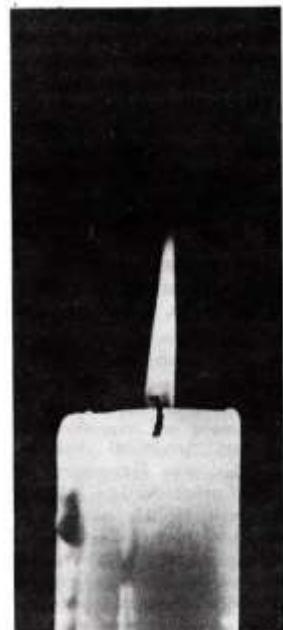
moe pomiriti s Bogom, ako se odazove milosti. Još ima malo vremena da se odluci za spasenje ili propast. Poslije smrti nema više promjene. Zadnja odluka može smrt učiniti vratima neba ili pakla. Skrušeni je razbojnik na času smrti čuo riječi: »Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju.« (Lk 23, 43).

Što dublje ulazimo u teologiju smrti i misterij vječnosti to snažnije doživljavamo sudbonosnu važnost posljednjih časova putovanja, koje zovemo umiranjem. Tada je još Isus Krist prisutan uz čovjeka sa željom, da spasi dušu koja je plaćena velikom cijenom njegove krvi (1 Petr 1,19). »Evo stojim pred vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvari mi vrata, uči, ču k njemu i večerat ču s njim, i on sa mnom.« (Otkr 3, 20). Ako se duša i tada istrgne iz Božje ljubavi, poslije prelaza iz vremena u vječnost susreće se samo sa Sucem i neopozivom odlukom tone u opsolitnu nesreću svoje egzistencije.

SVAKOG DANA 200 TISUĆA ODLUKA

Svakog dana oko 200 tisuća ljudskih bića ostavlja svijet i poput velike rijeke

kroz vrata smrti utječe u vječnost. Svakog dana oko 200 tisuća članova ljudskih obitelji proživljava agoniju i u posljednjoj borbi, u kojoj je Bog uvijek blizu, aki ni Sotona nije doleko, opredjeliće se zauvjek. Sigurno su mnogi od njih pripravljeni pokorom u duljem ili kraćem bošovanju, sakramentima i ljubavlju, pa smireno i vedro idu ususret ostvarenju svoje »blažene nade«. Mnogi se životom vjere i poslušnosti spremaju za neizrecivo radosni susret licem u lice s Bogom. Njegova nedokučiva ljepota bit će njihova vječna svjetlost. Njegova ljubav bit će njihova uvijek nova radost. Makar mnogi morali proći i kroz čistilište, ipak im je osiguran konačni posjed nebeskog Jeruzalema. (Otkr 21...)

MNOGI ODLAZE NEPRIPRAVNI

Ali koliki se također nadu pred vratima smrti nepripravljeni! Nagla smrt i razne nesreće kose također tolike životne svakog dana. Koliki opet ne shvaćaju bolesti kao prigodu očišćenja i uporno odbijaju pomirenje! Svi se tako umirući nalaze u najvećoj opasnosti, da uđu u posjed vječnosti, koja će za njih biti vječni rastanak s Bogom. A to znači vječno piti tugu bez mjere i očaj bez nade. Utopljeni u mržnju škripaju zubima vječno krvitom olujom srdžbe, zatvoreni u tamu (2 Petr. 2,17).

Tolika opasnost u kojoj se nalaze umirući, mora u nama probuditi najdublje sažaljenje i strepnju nad njihovom sudbinom. Čujmo neprestani S.O.S. što nam sa granica vječnosti više svakog sata veliko mnoštvo umirućih ljudi, naše braće!

SUDJELUJMO U SPASAVANJU BRAĆE

U jedinstvu s Isusom Kristom, koji nas je ljubio i predao se za nas (Gal 2,20), svojom molitvom i žrtvom možemo sudjelovati u spašavanju umirućih, da im izmoliimo snažnu milost, da se u zadnjim trenucima u njihovoj duši izvojuje pobjeda Božja! Tek na drugom svjetu bit će nam otkrivene tajne i vidjet ćemo kolike su duše u zadnjem času ekonomijom milosti, zasluga i zagovora bile spašene za život vječni. (Ulomak iz razmatranja kardinala Dr. Franje Šepera)

Majčinska ljubav i kršćanska žrtva

Kad sam je pitao kako to da je tako raspolažena i gočivo vesela, odgovorila je: »Moj sin pati i ja mu hoću pomoći. Znam da je to težak i opasan zahvat, ali ja se uzdam u Božju pomoć. Svaku večer idem s ostalim pakretnim bolesnicima u bolničku kapelu na misu, svaki stručak cvijeća koji dobijem dojem u crkvu da se okiti olтар i svakodnevno molim za sretan ishod i dobar uspjeh predstojeće operacije. Ništa se ne bojam operacije, jer znam da je sve u Božjim rukama i čvrsto vjerujem da će moja molitva Blaženoj Djevici Mariji i Presvetom Srcu Isusovu biti uslišana. Eto, zato sam tako mirna i bez bojazni čekam taj zahvat...«

Napuštajući bolničke prostore, misam se mogao oteći dojmu kako je sretan onaj koji vjeruje, jer mu nikakva žrtva nije teška. Zato ni ovoj majci nije bilo teško odlučiti se na taj korak, jer je čvrsto vjerovala i nepokolebljivo se uzdala u Božju prisutnost u odlučnom času za nju i za život njezina sina.

Kasnije sam doznao da je presdivanje uspjelo, sin se operario, i sretna je majka došla da ga odvede kući neprestano zahvaljujući Bogu što je sina »dvaput rodila«.

A. T.

Sreću Isusovo - izvor spasenja

Uskrsitelj, Pomiritelj i Žrtve Prinositelj

Piše: Srećko CETINIĆ

Krštenje je sjeme Božjega života. Krštenje je zalog našega uskrsnuća. Krštenje je početak velike životne priprave za nadnaravno, radosno prožimanje tijela i duha u ushodu Očeva zajedništva.

SRCE ISUSOVО, ŽIVOTE I USKRSNUĆE NAŠЕ

Uskrsnuće i život pripadaju samoj biti Utjelovljenja Sina Božjega. Sav život u Njegovoј je vlasti, i sav On je Život, i to vjećnil Krist se, stoga, nije ni trudio ni žurio da preusretne smrt svoga prijatelja Lazara, a kad je stigao u kuću svojih prijatelja, s velikim je mirom i uvjerljivošću Isus tješio Martu: »Uskrsnut će brat tvoj!«

Marta, iako je neutješna zbog bratove smrti te u dušu i u srce duboko ranjena zbog neshvatljivog Isusovog zakoračenja, ipak, jer je puna žive vjere, s pouzdanjem odgovara Isusu: »Znam da će uskrsnuti u posljednji dan!«

»Ja sam uskrsnuće i život!« Marti je objavljena nova istina! Vjera koja svu zamaštost uskrsnuća vezuje isključivo uz točno određeno a ipak nepoznato vrijeme Posljednjega Dana, ta vjera, iako je živa, ipak je: nedorečena!

Živa, cijelovita, jasno izražena i učinkovita vjera svu nadu uskrsnuća neodvojivo povezuje s Njim, Pomazanim Gospodnjim, Mesijom! Stoga joj Isus otvoreno i kaže: »Ja sam uskrsnuće i život! Vjeruješ li ovo?«

U tom času Marta doživjava korjenitu preobrazbu svoje vjere, pa u nabujalom pouzdanju usklikuju: »Da, Gospodine, ja vjerujem da si Ti Krist, Sin Božji koji dolazi na ovaj svijet! — Marta je presretna jer je dosegla vrhunac svemoguće vjere; izjednačila je Krista s uskrsnućem i uskrsnuće sa Kristom!

U ozračju tog čudesnog duhovnog prožimanja, punog

povjerenja, između Marte i Isusa, dovoljna je bila samo Isusova zapovijed: »Lazare, izidi van! — I mrtvac izadel!«

Isus nije mogao ne govoriti o uskrsnuću! Prema uskrsnuću upravljeno je svako Kristovo djelo, pa i sama smrt Njegova! Isus o tome govori u mnogim prilikama na različite načine. Svoje Učenike Isus uvjerao: »Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem.« (Iv 10,17). Protivnicima svojimi Isus nagovješta nedvojbenu stvarnost uskrsnuća svog tijela: »Razvalite ovaj hram, i u tri dana opet ću ga podići!« (Iv 2,19).

SRCE ISUSOVО, MIRE I POMIRENJE NAŠЕ

Bez unutarnjeg mira vanjski je mir nemogući! Unutarneži mir ne da se ni zamisliti bez sredene svijesti i smirenene svijesti. Za takvo dragocjeno duševno stanje potrebna

je iskrena, slobodna i radosna ovisnost o Bogu, pravednom i milosrdnom Ocu svih ljudi, koji od vijeka do vijeka u punini božanske svijesti doživljava svoje časno i odgovorno očinstvo.

Da bismo takvu ovisnost o Bogu ostvarivali i s ponosom posjedovali, potrebno je da nas netko jači trajno osloboda od opake moći »jakoga« koji nas silovitošću požude i razornošću grijeha otuduje i od nas samih, i od Boga, i od ljudskog zajedništva!

Taj Jači koji je jedini kadar da u nama bez prestanka onesposobljava silu »jakoga«, jest Jaganjac Božji koji oduzima grijeha svijeta da bi u sva srca unio radost mira i pomirenja!

Krist je naš mir! On je naš jedini mir! Jedini je On koji može i u srce i u dušu unijeti radosnu spoznaju spasenja po oproštenju naših grijeha. Njegov je mir, uistinu, plodonosan mir, jer oploduje ljudske savjesti da urode pomirenjem! — »Ostavljam vam mir; mir, i to svu, dajem vama!» (Iv 14,27).

Kristom smo zahvaćenil Razumivo je, stoga, što i danas ima takvih vjernika koji se ne ustručavaju zajedno s Kristom život svoj žrtvovati, da bi po Njemu, s Njim i u Njemu ponudili svijetu, uvijek iznova, najsvjetiju »Službu Pomirenja«.

Do takve pripravnosti dolaze svojim velikodušnim odgovorima na uporne pozive Apostolove: »U ime Krista molimo: Pomirite se s Bogom!» (2 Kor 5,20).

U Kristu smo pomireni: »Bog koji je bogat milosrđem — iz svoje velike ljubavi

kojom nas je ljubio — nas, koji smo bili mrtvi zbog grijeha, s Kristom oživi... da u vjejkovima koji nadolaze pokaze izvanrendno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu. Da, milošću ste spašeni — po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji!» (Ef 2,4-8). Što je tko svjesniji »dara Božjega«, to je zauzetiji i neuromniji su-djelitelj mira i pomirenja Kristova!

»Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor!» (2Kor 5,17).

SRCE ISUSOVODRŽAVO ZA GRIJEHE

Ni u kojem slučaju Isus nije mogao usvojiti kukavnu namjeru svojih protivnika koji su nastojali da Ga predstave svijetu kao bijednu žrtvu primjerne zakonske kazne, zbog »obrane Zakona!« Naprotiv, Isus je htio biti plemenita Žrtva ljubavlji »Njega«, koji je bio bez ikakve grijeha, Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u Njemu postanemo pravrednici Božjim! (2Kor 5, 21).

Isus stoga i od nas traži da se s više duha i srca, u punoj osobnoj slobodi, uživljavamo u otajstveno stanje Žrtve ljubavlji!

»**Bdijte i molite!** Od samog početka svoje Crkve Krist neprestano ponavlja svim krštenicima isti prigovor i isti poticaj, onaj iz Getsemanske: »Tako, ne mogoste sa mnom probdijeti ni jednoga sata? Bdijte i molite da ne padnete u napast!» (Mt 26,40).

Krv Jagančeva, cijena naše vrijednosti! »Znajte da niste otkupljeni nečim ras-

padljivim — srebrom ili zlatom — od svoga bezvrijednog, od otoca baštinjenog načina života, nego skupocjenom Krvi Krista kao nevina i bez mane Jonjeta! (1Pt 1,18).

Da bismo doživjeli i proživljavali puninu svoje zemaljsko-nebeske vrijednosti, potrebno je da se oddazovemo Pavlovoj poticaju: »Zaklinjem vas, braće, milosrdem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu — kao svoje duhovno bogoštovlje! (Rim 12,1).

O nebeskom zajedništvu Žrtve ljubavi govori nam Knjiga Otkrivenja opisujući Uskrslog Krista znakovitim izričajem: »Janje! gdje stoji kao »zaklan!« (Otk 5,6). Time nam pisac Otkrivenja pruža izuzetnu mogućnost da Isusa i u nebu promatramo u stanju »žrtve«, proslavljene Žrtve ljubavlji! On pristupa k Ocu s odlikovanjima preobraženih znakova svoje muke i smrti, kao Žrtve ljubavi!

U tom najpotresnijem trenutku sve zbiljnosti, nebesima odzvanja »Nova pjesma: »Kadar si da uzeš knjigu i da otvorиш njezine pečate, jer si bio zaklan i svojom krvi iskupio Bogu lude od svakoga plemena, jezika, puka i naroda!« (Otk 5,9).

U nebeskom zajedništvu Žrtve ljubavlji, u nebrojenom mnoštu Svih Svetih koje okružuje Uskrslog Jaganjca, nije teško prepoznati nekadašnjeg velikog sumljivca i smutljivca, Apostola Toma, kako se smjerno klanja »Janjetu« te prožet snagom vječne ljubavlji sav u radosti sмиren priznaje: »Gospodin moj i Bog moj!« (Iv 20,28).

S našim pokojnicima i svecima

Piše prof. Radovan GRGEC

Ljudski udes na zemlji promjenljiv je i krhak. »Tko bi gori — sad je dol!«, pjeva Gundulić. Tko pokojnik — tko pukovnik, kako bi rekao moj znanac. Krščanin, pak, vjeruje u općinstvo svetih, veliku zajednicu ljudi sviju kobi i sviju dobi, svih stanja i naroštaja, svih vremena i zemalja. Među njima postoji povezanost, zajedništvo i solidarnost. Crkva ratnika, patnika i slavodobitnika jedna je Crkva, zajednica živih i mrtvih, svetaca i grešnika. Zapravo, svi su oni živi ako su ostvarili zakon ljubavi u nadi Uskrsnuća. Bez te ljubavi, kako rekosmo u prošlosti broju, nema ni pravog zajedništva ni solidarnosti.

U mjesecu studenome, na blagdan Sviju svetih i na Dušni dan, sjećamo se općinstvo svetih, a posebno naših pokojnika i naših svetaca, i onih bezimenih i nekanoniziranih kao i onih kanoniziranih, kao što je Nikola Tavelić, čiji se blagdan slavi također u studenom. Sjećamo se i naše braće koja još pripadaju ovom vremenu i prostoru, približavajući se kraju crkvene godine i blagdonu Krista Kralja, kojemu sve živi.

Sjećajući se pokojnika, mislim naročito na svoju majku Josipu, koja je tako živo vjerovala u općinstvo svetih, i na svojeg oca Petra, koji je napisao riječi za himnu Kristu Kralju (»Zastava nas sveta vodi«). Pod tom zastavom, znači da to nije nikakav »monarhistički« barjak, išli su prema cilju naši junaci, sveci i predstavnici svjetovne i svete Hrvatske, koji su, kao Zrinski i Frankopani, umirali s imenom Isusa i Marije na ustima, koji su se kao i neki mučenici oprštili od zemaljskog života s poklikom: »Živio Krist Kralj!«

Misleći na naše pokojnike i svece, junake i mučenike, na njihove grobove (ako im se za grob uopće i znade), primičemo se i mi svojemu grobu u nadi Uskrsnuća. Njihova smrt pripada našoj kobi i zajedništvu, našoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

Na putu do groba prati nas milosrdje Spasiteljevo i zagovor svetaca, zagovor onih koji su već u zemaljskom životu ostvarili zakon ljubavi u svojoj punini, koji su proujeli evandeosku poruku Blaženstva našim svijetom i ko-

ji su najsvjetlij primjer zajedništva i solidarnosti.

Zajedništvo i solidarnost značajke su ljudske prirode. Svi mi dobro znamo da ne možemo jedni bez drugih. Međutim, uz sve svoje prednosti, zajedništvo predstavlja kotač i patnju i žrtvu za ljudsku osobu. To najbolje znaju redovnici i vojnici, pa i sveči, koji su podnijeli mnogo potnji od svojih bližnjih. Ipak su nam oni bili uzori i pomoćnici od najstarijih kršćanskih vremena. Oni su nam to i danas, kada se sve više uvjeravamo u nestalnost, promjenljivost i krhkost ljudske kobi.

Jim Irwin, koji se prije triнаest godina kao prvi čovjek »prošetao« džipom po mjesecu, rekao je nedavno u jednom intervjuu da je njegov put na mjesec uvećao ne samo njegovu vjeru u Boga, nego i vjeru u ljudi, i da je život na zemlji vrijedan upravo zbog mogućnosti zajedništva i dijaloga s ljudima.

Sa svojom braćom ljudima, s našim pokojnicima i uz zagovor naših svetaca, svjesni sviju blagodati zajedništva, podimo u susret Kralju vjekova kojemu sve živi!

Makana Apostolata molitve

ZA TAKO ZVANE »BAZIČNE ZAJEDNICE«

Bazične zajednice

Bazične zajednice su skupine od 10 do 12 kršćana koji se povremeno sastaju da bi zajednički proživljavali svoju vjeru i izmjenjivali vjernička iskustva. Poticaj za stvaranje takvih skupina došao je iz onih vjerničkih sredina koje nisu imale svećenika, a htjele su sačuvati i oživjeti svoju vjeru. Zato se takve skupine redovito sastaju na zajedničku molitvu, na čitanje Evanđelja i proučavanje dnevnih problema u svjetlu vjere. To ih je pomalo vodilo na zajedničko rješavanje i onih problema koji su svačakno na liniji promocije čovjeka, kao što su: poboljšanje životnih uvjeta, obrana ljudskih prava, uzajamna pomoć... To je zapravo pučki pokret malih i jednostavnih ljudi, kršćana koji žarko žele živjeti po Evanđelju te i unutar Crkve stvaraju male skupine koje bi prakticirale pravo zajedništvo. Taj se pokret osobito proširio među kršćanima Trećeg svijeta. Činjenica je, međutim, da želja i zrelost nije isto, i da u bazi ljudskog društva djeluju i druge ideologije koje i Evanđelje nastoje iskoristiti u svoju svrhu, pa se hvataju osobito onih ljudi koji su zauzeti za promjenu.

U apostolskoj pobudnici „Evangelii nuntiandi“ Pavao VI. hvali kršćanske bazične

zajednice, ali izriče i neke poteškoće i strahove u vezi s njima. U nekim, naime, zemljama takve se zajednice okupljaju da bi oštro kritizirale institucionalnu Crkvu, njezinu hijerarhiju i strukturu, dok sebe smatraju jedinim čuvarom evandeoske istine te se daju i na takve pothvate u kojima se daju zavesti od protuevandeoskih ideologija. Papa je želio da se one razvijaju unutar Crkve, a ne mimo ili čak protiv nje, te da budu solidarne sa životom i djelatnošću Crkve, osobito u prihvatanju njezina naučavanja.

Vjerne Crkvi neka se hrane Božjom riječju, neka izbjegavaju napast kritizerskog duha, neka ostaju čvrsta vezane s mjesnom i općom Crkvom, nek budu u jedinstvu sa svojim duhovnim pastirima, s učiteljstvom Crkve i Kristovim duhom, neka ih prežima pravi misionarski duh

te briga i odgovornost za sve ljudе.

Glasoviti dokument latinsko-američkih biskupa iz Pueble pozitivno je ocijenio iskustva mnogih bazičnih zajednica. U tom dokumentu čitamo da te zajednice sačinjavaju kršćani, koji među sebi provode evandeoski život koji potrošačko društvo upozorjuju na njegovu sebičnost, koji tumače zajedništvo s Bogom i braćom, koji pružaju uspješnu polaznu točku za izgradnju jednog novog društva civilizacije ljubavi.

Latinsko-američki biskupi u bazičnim zajednicama pronađale motive radosti i nade, žarište evangelizacije te promicatelje prave slobode i razvoja. One su suvremenim načinom kako da se vjernici što više uključe u život i apostolat Crkve. U tom smislu zaslužuju našu pozornost i molitvu.

Josip ANTOLOVIĆ

Tko izgubi život, naći će ga!

Svake godine o svetkovini Svih Svetih i o Dušnom danu koji slijedi, veliko množstvo ljudi pohađa groblja. Gotovo svaki čovjek želi posjetiti grobove svojih najbližih i najdražih koji su prešli u prog smrti. Jedva da bi itko mogao reći: — Mene na groblje ništa ne privlači, ja tamo nikoga nemam! — Svatko je, naime, sjeme od sjemena, život od života!

GROBLJE BUDI DUBOKA RAZMIŠLJANJA

Svaki misaoč čovjek se na groblju posebno zauzavlja jer ono u njemu budi duboko razmišljanja. Potresa ga istina groba i zagonetnost onog »prekogroblja«. Otac, majka, dijete, brat, sestra, rođaci, susjedi i prijatelji, toliko onih s kojima smo do nedavno prisno živjeli, rasli, radovali se i tugovali, razgovarali i radili, najedan-

put su nam nestali s očiju, sišli s pozornice života. Stojeci pored njihovih grobova, pitamo se: — Kamo su otisli? Što je s njima sada? Da li bi drugačije živjeli kad bi se vratili? Da li ćemo se ponovo naći i opet biti zajedno?

Usudujem se, dapače, reći da bi se svaki čovjek morao češće zapitati kako o njima, tako i o sebi, što će biti s njim kad jednom ope poput njih. Svakome je, naime, očito da ga čeka ista »sudbina«, da su ovi što mirno počivaju pod šakom zemlje bili samo brzi i prije nas stigli na cilj.

— Da li su oni »tamo« sada svjesni sebe, da li su sretni ili nesretni? Čime su postigli sreću ako su sretni, ili nesreću ako su nesretni? Da li to ovisi o sadašnjem životu?

SAMO ZDRAVO SJEME PRENOŠI ŽIVOT

Nikome nije svejedno u što mu se život pretvara ako ono »preko« ovisi o ovome »ovdje«, ono »tada« o ovome »sada«. Ako »onomače« već ima nešto, svatko bi želio da to bude ono najbolje što se samo može poželjeti, jer svakome je dosta ovoga života koji je uvjek ugrožen, ispunjen patnjava i svršava nesigurnošću.

Sama nos priroda uči da sjeme mora »umrijeti« da bi predalo život i obilat urod. Na to nos upozorava i sam Isus Krist: »Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod.« (Lk 12,14).

Ali nos život i iskustvo također uče da samo zdravo

sjeme »umirući« ne umire, »trnući« ne listrune, nego prenese život u bogatijoj formi kao obilat urod svog »umiranja«. To je tajna groba: — Ne nestanak u smrti, nego preobražaj u životu!

ZIVOT KOJI SE TROŠI ZA DRUGE, NE GUBI SE!

O umiranju kao putu preobrazbe često nam govori iskustvo života. U selu Čehovcu, župe Sv. Jurja u trnju, u travnju prošle godine umrla je časna starica Frančiska Vagaj. Njezin je život bio primjer prave vjernice, žene i majke, uvjek usredotočen na dobro drugoga. Uだojom je došla u kuću svoga muža, a njegova je sestra Magdica bila siroče rođeno bez ruku. Franciska ju je prihvatiла како svoju sestruru. Rodila je brojnu djecu od koje sedmero još živi. Pred poteškoćama nikad nije zdvala. Noću kad je kućom vladao mir počinka, Franciska je često klečala pred slikom Srca Isusova uronjena u molitvu.

Kad sam je jednom upitao kako je prihvatiла Magdicu kojoj je trebalo pružati svaki zalogaj i pridržati svaku čašu vode, oblačiti je i služiti joj kao malom djetetu, ona mi je odgovorila: »Meni je Bog dao nju, a mene njoj.« Kako duboko, evanđeosko shvaćanje! Zato nikada nije mrmljala ni prigovarala, a trebalo je izdržati šezdeset godina trošiti se za drugoga.

-KAKVOM MJEROM MJERITE, TAKVOM ĆE SE I VAMA ODMJERITI-

Kada je Magdica umrla, Franciska je vjerojatno po-

mislila sa starcem Šimunom: »Sad otpuštaš slugu svoga, Gospodine...», ali nju je čekao još dug i težak put do ugleda svjetla.

Potpuno je oslijepila i onemoćala, ali ne očajovala, ne buni se. U živoj vjeri često prima sv. Pricač, i to ju je posebno radovalo. U tim susretima sa svećenikom značala je reći: »Sada ne mogu više ništa nego da se samo molim. Molim za sv. Oca, za biskupe i cijelu Sv. Crkvu. Nikad dosadna, a uvjek strpljiva i raspoložena. Ukućani se nisu tužili na nju nego su je cijenili i poštivali, uzvraćajući joj ono što je nekoč sama činila služeći nemoćima.

Na Franciski su se ostvarile riječi psalmista: »Duša će mu u sreći počivati, a potomci će njegovi zaposjeti zemlju.» (Ps 25, 13). Isto tako riječi sv. Liturgije: »Tvojim se vjernima, Gospodine, život mijenja, a ne oduzima. I pošto se raspadne dom oveznog borovka, stječe se vječno prebivalište na nebesima.»

Nad takvim grobovima koji našu misao usmjeravaju prema nebeskoj domovini, stojimo s kršćanskim ponosom. Pod tom šakom zemlje istrunulo je zrno koje je cijeli život umiralo, trošilo se, dajući život drugima, omogućujući im da sami laksne nose svoj križ. Takav je život bio svjeća koja je drugima svijetlio i grijala ih, dok je sama izgarala i nestajala. Ali, »tko izgubi svoj život počudi mene, nači će ga!»

Blaž HORVAT

Sažetak tajna naše vjere

»Kroz cijeli mjesec lipanj Crkva je stavljala pred nas tajne Srca Isusa, Bogočovjeka. Te su tajne sažeto i direktno izražene u 'Litanijsama Presvetog Srca' koje se mogu pjevati, mogu se moliti, ali ih nadasve treba meditirati. U zadnjim lipanskim danima sve je te tajne uglavnom iznijela liturgija svetkovine Presvetog Srca. Evo riječi sv. Ivana Apostola:

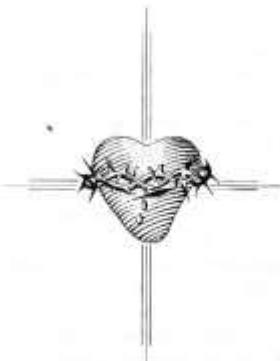
»Nismo mi ljubili Boga nego je On ljubio nas i poslao svoga Sina kao žrtvu pomirnicu za našu grijehu» (1 Iv 4, 10) ... »da bismo živjeli po Njemu» (ista, 4, 9). Tu je sažetak svih tajna sakrivenih u Srcu Sina Božjega. Tu je ljubav koja »pretiče« — ljubav koja »naknaduje« — ljubav koja oživljava.

To Srce kuca ljudskom krviju koja je prolivena na križu. To Srce kuca svom neiscrpljivom ljubavlju koja je vječna u Bogu. Tom je ljubavlju ono uvjek otvoreno prema nama po rani koju je otvorilo stotnikovo kopljeno križu.

»Ako je Bog ljubio nas, i mi smo dužni ljubiti jedni druge» (1 Iv 4, 11). Ljubav lju se rada ljubav, ljubav rasplomjava ljubav i osvećuje se po ljubavi. Svaka iskrica prave ljubavi u ljudskom srcu ima u sebi nešto od onoga čime je ispunjeno, bez granica, Bogočovjekovo Srce Isusa Krista. Zato On traži od nas u liturgiji Svetkovine Presvetog Srca: »Dodatak k meni svi vi izmogneni i opterećeni, i ja će vas odmoriti. Uzmite moj jaram na sebe i naučite se od mene» (Mt 11, 28—29).

Ti si, o Majko Kristova, prva poslušala taj poziv. Meditirajući u molitvi 'Andeo Gospodnji' o tajni Navještjenja, molimo Te: nauči nas naša srca otvarati ljubavi Srca Isusova, kao što si Mi Ti otvorila svoje Srce sve od prvoga »fiata« i kao što si ga uvijek otvarala. Nauči nas, Majko, biti u prisutnosti, istini i ljubavi s božanskim Srcem svoga Sina.

(Nagovor sv. Oca Ivana Pavla II. na dan vanjske proslave blagdana Presv. Srca Isusova 1. srpnja ove godine, prije molitve »Andeo Gospodnji« s narodom na Trgu Sv. Petra u Rimu)

Isus Krist - kruh života

Maranatha - Dodi, Gospodine Isuse !

Piše: Rudolf BRAJČIĆ

NOVA STVARNOST PO USKRSNUĆU

S Kristovim uskrsnućem nastala je nova stvarnost. Uskrsnuće nam je dalo novog čovjeka proslavljenog u jedinstvu duše i tijela, u cjelevitosti ljudske naravi kakvu svi mi posjedujemo. Ta je cjelevitost proslavljena sjajem besmrtnosti i vječnoga života.

Isus se poslije uskrsnuća objavio Apostolima kako sasvim dobro poznat: Onaj istiti kojeg su gledali, slušali, dodirivali, s kojim su drugovali i prijateljevali, koji im je ugodio doručak i s njima blagovao, u svemu kao jedan od njih, i oni ga po uskrsnuću sasvim dobro prepoznaju, iako nešto ne mogu objasniti, — u isto je vrijeme posve različit od njih. Pojavljuje se i opet nestoje s njihovih očiju sasvim iznenada. Živ život je, a ima proboden bok. Dahom svojih usta udahnjuje Duha Svetoga, a s Njime ulijeva čudesnu utjehu, ljubav i moć. Sve je to apostolima govorilo da je nastalo novo doba, novo

stanje za čovjeka i za čovječanstvo. Radi se samo o tome da Isus dove i da čovječanstvo uvede u taj novi poredak, poredak slave uskrsnuća, tj. ljubavi i mira. Od sada se sva nutrina njihova bića, sva misao, radost i želja pretvaraju u očekivanje drugog Spositeljeva dolaska.

PRVA CRKVA I PONOVNI KRISTOV DOLAZAK

Iščekivanje drugog Spositeljeva dolaska prelijili su apostoli i u dušu prvih kršćana, tako da su i pojedinci i zajednice u čežnji za što skorijim Njegovim dolaskom klicali: »Maranatha — Dodi, Gospodine Isuse!« A kako Isus ipak nije dolazio u režiji kako su je oni zamišljali, apostoli su ih morali umirivati i upozoravati na predanost Očevoj Providnosti koja jedina znade vrijeme i način sveopćeg uskrsnuća i uspostave novog čovjeka preporodenog u pravednosti i istini.

No, bez obzira na nepredvidivost ponovnog Kristova dolaska, kršćanske zajednice

prvih vremena, a i kasnije, ostaju u iščekivanju uskrslog Krista i cijeli njihov život nije ništa drugo nego hod u susret Gospodinu.

Crkva prvih vremena je Crkva hodočasnica. Božji nad rod na putu u domovinu uskrsnuća. Euharistijski časovi bili su časovi dozivanja Isusa Krista: »Maranatha — Dodi, Gospodine Isuse!« Tako je Euharistija hranila kršćansku svijest iščekivanja drugog Isusovog dolaska. Predstavljala je žarište kršćanske nade.

CRKVA MIJENJA SVOJE LICE

Međutim, kako su vjekovi odmicali, a Krist nije »dolazio«, mijenjala se i svijest Njegova ponovnog dolaska koji je pomalo premješten u neku nedokučivu budućnost, a Crkva se sve više doživljavala kao zemaljska veličina, organizirano društvo uz bok drugih društava ili čak iznad njih. Crkva se tako superiornom osjećala naročito nekoliko prošlih nama bližih stoljeća.

U to vrijeme Euharistija je bila za Crkvu važna, osobito kao Isusova prisutnost, jer društvo u kojem je Isus prisutan neće potipiti valovi povijesti ni povijesnih događanja. Crkva u to doba radi ističe križ Kristov kao izvor snage, a taj križ je prisutan u Euharistiji. Manje se misli na Kristovo uskrsnuće koje također spada na bit otkupljenja i koje je također prisutno na oltaru. Slika o Crkvi kao povijesnoj instituciji i veličini odrazila se, eto, i na Euharistiju.

PROMJENE U GLEDANJU NA CRKVU

Danas teologija opet snažno ističe Kristovo uskrsnuće bez kojega spasenje ostaje nedorečeno. Krist nam nije samo otvorio put k spasenju, put križa, nego je svojim uskrsnućem u nas već unio to spasenje. Mi već živimo s uskrslim Kristom, iako još nismo konačno s Njim. Uskrslji Krist je bilo Crkve koja se, zahvaćena spasenjem, žuri da se neopoziva »smjesti« u to spasenje.

Svijest o hodočasničkom karakteru Crkve opet se budi, a Koncil sa svojom slikom o dinamičnoj Crkvi (LG) i o njezinoj prisutnosti u svijetu (GS) pruža toj svijesti obilnu hranu. Crkva se opet shvaća zajednicom koja svoje ishodište ima u Presv. Trojstvu i osjeća poziv da se vrati slobome izvoru (LG 1 i 4). Ona je svojom stvarnošću zajedništvo čovjeka i Bogom, znak već prisutnog Boga među ljudima, ali je ipak još uvek i na putu, u isčekivanju konačnog Gospodinova dolaska.

KONCILSKI POGLED NA HOSTIJU

Novo gledanje na Crkvu, ako je ispravno, mora se prepoznati i u Euharistiji. Zato se Koncil trudi da »nova lice Crkve« pronađe i u Euharistiji: »Dodata, liturgija kojom se osobito u božanskoj žrtvi Euharistije vrši djelo našeg Otkupljenja, u najvećoj mjeri pridonosi da vjernici životom izraze i drugima očitaju otajstvo Kristova i Istrinsku narav prave Crkve. Ona je po svojoj naravi ljudska i božanska; vidljiva, ali obdarena i nevidljivim stavnostima; gorljiva u djelovanju, ali i odana kontemplaciji; nazočna u svijetu, a ipak putnica iz svijeta. U njoj je ljudsko upravljeni i podređeno božanskom, vidljivo nevidljivom, djelovanje kontempalcijski i sadašnjost budućem građu. (GS 2).

Tako Euharistija u kršćane i kršćanske zajednice opet utiskuje svijest hoda prema »budućem gradu«, tj. prema uskrslom Kristu koji ima doći. Koncil tu svijest i direktno razvija: »Zemaljskom liturgijom sudjelujemo predokusom u onoj nebeskoj liturgiji koja se slavi u svetom gradu Jeruzalemu kako kao putnici težimo, gdje Krist sjedi zdesna Bogu kao službenik svetišta i pravog šatora.« (SC 8).

GOSPODIN JE DOŠAO

Uza svu nabujalost nade u vječni život dok slavimo Euharistiju, ipak ne zaboravljamo da je Euharistija i spomen-čin Isusove muke. Ne radi se o pustom sjećanju na

Isusovu muku i Njegovo uskrsnuće, o nekom besplodnom posyjećivanju prošlosti, nego o postavljajući prešlog spasosnog događaja u čovjekovu sadašnjost, da se tako uprisutni Izvor čovjekova spasenja.

Zidovska Pasha je bila takav spomen-čin. Blagovanje Pashu sjeća Izraelce na Jahvinu djelu po Mu pjevaju hvalu. Ta hvala i zahvala čini da sam Jahve misli na početak svog spasosnog djelovanje i potiče Ga da započeto djelo i dovrši. Johve se mora »sjetiti« da je Njegov narod još uvijek na putu i još uvijek podčinjen. Stoga pjesma hvale znači jedno i molbu da Jahve dovrši što je započeo.

Euharistija je također spomen-čin. I ona se osvrće unatrag. Seže do križnog puta i raspeća na Kalvariji. Sve to stavlja pred nas, svu tu Kristovu prošlost, te zahvaljuje Bogu za veliko djelo Otkupljenja izvedeno u Kristu i moli da Bog dovrši ono što je u Kristu započeo. »Maranatha! — nema samo smisao »Dodi Gospodine!« nego i smisao »Gospodin je došao!«.

SADAŠNOST U EUHARISTIJI

Euharistija nije samo spomen-čin Smrti i Uskrsnuća Kristova koje se zbilo u prošlosti, niti je samo dozivljavanje budućeg Kristovog dolaska. Ona je i događaj sadašnjosti. Ona spada u određeno vremensko »sada«: sada se mi skupa s Kristom prikazujemo Bogu. U tom smislu Euharistija je kršćanska svijest u svojoj egzistencijalnoj trodimenzionalnosti sadašnjosti, prošlosti i budućnosti.

Rajko hvala ti!

Rijetki su u nas pastoralni djelatnici koji bi se stručno bavili liječenjem alkoholičara, bolesnika koji sebi i narodu neizmjerno škodi. Jedan od takvih bio je vlč. Rafael Brnić, Rajko. Ovdje donosimo govor kojim se od pokojnika oprostio jedan od njegovih pacijenata, sada Predsjedavatelj KLA u Podravskim Podgajcima, Stjepan Andrećić.

U muklim popodnevnim satima 21. srpnja ove godine, iznenada i zauvijek je prestalo kucati srce našeg dragog i dobrog terapeutu, vlč. g. Rafaela Brnića. Njegovo je ime najtežnje vezano uz mnoga naša ozdravljenja, napredak naših obitelji i našu sreću. Njegovo ime, dobra volja i nadasve nesebičan rad, ostao će dugo i svježe u našim uspomenama širom Slavonije i Baranje, širom Hrvatske, pa i u svijetu, u prvom redu zbog njegova rada u klubovima liječenih alkoholičara (KLA), u kojima je on bio dugogodišnji terapeut, uzoran i neumoran radnik, svećenik.

Dobro se sjećam kako som prije šest godina iskreno razgovarao s gospodinom Ra-

faelom moleći ga za savjet, a rezultat našeg razgovora je moje napuštanje alkohola i moje ozdravljenje. Od tada sam uvijek osjećao veliko zadovoljstvo prisustvujući terapeutskim sastancima Slavonsko-Baranjske regije, kojima bi prisustvovali i najuglednije ličnosti s područja borbe protiv alkoholizma.

Spomena je vrijedno i to kako je vijest o nenadanoj smrti vlč. Rafaela odjeknula u Donjem Miholju. Podravskim Podgajcima i široj okolini. Odjeknula je zapravo pažnju, kao nešto što je nevjerojatno! Svi osjećamo gubitak tog plemenitog i lijepog čovjeka.

Nezaboravni Velečasni Svetim znanjem, strpljivošću, dobrotom srca i ostalim ljudskim vrlinama koje su vas resile, godinama ste se borili za naše zdravlje, vročali nas u život dostojan čovjeka. Mi, koje ste očinski primili kao terapeut, i svojom nas pendantnom stručnošću ponovo stavili na noge i sposobili nas da stojimo čvrsto i uspravno, da vedra čela i koo ponosni ljudi krećemo kroz sve labirinte života, ostajemo kao živi spomenici vašeg znanja, dobrote i poziva. Vi ste bili jedan od rijetkih vjeročitelia koji vjerujete u život u koji više nismo vjerovali i koji je za nas bio gotovo izgubljen.

Dragi naš prijatelju! Uvijek ste nas učili da budemo ljudi, da pomazući drugima pomažemo i sebi. Učili ste nas da pružimo ruku posmrtnima, da vjerujemo u sebe; učili ste nas kako treba ljubiti svoje obitelji, kako treba voljeti prijatelje i rodnu grudu; učili ste nas zvenu onome što čovjeka čini čovjekom. I naša će djeca na-

kon nas pričati o čovjeku koji je njihove očeve vratio s izgubljenih staza života, s puteva kojima ne kroče ljudi. Ako veliki umjetnici ostavili "za sebe" djela kojima se dive pokoljenja, i naš je terapeut i svećenik ostavio "za sebe" skalu uokvirenu našim zdravljem, a šarenilo joj boja čini radost naše djeca, veseli život naših supruga, ponos roditelja i rođnih sredina. Zato, dragi naš terapeut, tek sada vidimo koliko ste u nos ugrađivali mnoga svoja pozitivna svojstva, svoju dobrotu i plemenitost, predano radeći za naše ozdravljenje. Hvala vam! Vi ste nam ostavili u baštini vaše neuobičajeno djelo, a ja u име svih članova Kluka liječenih alkoholičara u Podravskim Podgajcima i Donjem Miholju obećajem, da ćemo ga svima skupa čuvati. Neka je vječna slava vlč. Rafaelu Rajku Brniću u Vječnom Domu, a njegovoj braći i blizoj rodbini izražavam naše iskreno suočenje.

Podravski Podgajci, 22. srpnja 1984. godine.

Simbol naše budućnosti

OBNOVLJENA KAPELA MAJKE BOŽE U VIŠNJEVCU

Bio sam pred velikom maturom. Nešto pred početak drugog svjetskog rata. Svi smo bili u strahu. Mi maturanti u velikoj nesigurnosti. Koliko za sebe, tako i za našu zajedničku budućnost. Imali smo jednog uvaženog profesora povijesti, koji nas je umirivao riječima:

— Mi nećemo propasti, jer štujemo Majku Božiju kao nijedan narod u Evropi.

Nisam shvaćao ove riječi, koje su bile izrečene prije 45 godina, ali sam ih imao na umu, kada sam ušao u malo obnovljeno svetište Majke Božje u Višnjevcu, predgrađu Osijeka 16. rujna ove godine u prisutnosti đakovačkog biskupa.

Prvi dio kapelice — obična mala »strehu« pokraj ceste sa stikom Gospinom — već od 1860. postalo je odmaralište putnika koji su iz Slavonske Podravine kolima dolazili u Osijek. Kada su došeli prvi Bunjevci iz Bačkog Brega poslije 1925. godine u tada zvanu »Pecaru«, proširili su je kako bi se kod

njih mogla služiti sveta Misa barem jedan puta godišnje. Prigodom osnutka župe u Višnjevcu 1968., ta je kapelica služila kao prvi »mostobran«, dok nije sagrađena lijepa i prostrana župna crkva.

Novi Višnjevčani — imao nas oko 8000 iz svih krajeva naše domovine — zajedničkim silama obnovili smo je prigodom velikog jubileja Gospe Bistričke. Htjeli smo da bude zajednički poklon Gospici kao znak zahvalnosti, što smo preko »Bildbaum« dobili prvi svoj sakralni prostor u Višnjevcu, i što smo osjetili pomoć Majke Božje u novoj slavonjskoj sredini.

Fizičke i majstorske poslove obavili smo ponovno sami na dobrovoljnoj bazi. A za uređivanje nutritne pozvali smo još dovoljno nepoznatu umjetnicu gđu Mirjanu Štimac — Vincens, Slavonku, koja živi u Zagrebu. Uspješno je uredila to jedinstveno svetište Majke Božje Pomoćnice svih kršćana...

Obnovila je i oživjela Gospin kip, načinila je, u po-

sebnoj tehnici tempera boje, 14 velikih medaljona svezta u kojima štujemo Gospu.

Odmah pokraj Gospina lika uspješno je naslikana crkva Gospina u Aljmašu i Tekijama. Zatim, u središtu, na najglavnijem mjestu, crkva Gospe Bistričke i Gospe Velikog zavjeta. Slijede crkve Gospe u Sinju, Trsatu, Olovu, Remetama pokraj Zagreba, Gospe od Škrpjela, Slijemenske, od Kondžila, Voćina, Gospe od Krasna, i od Poreča u Istri.

Ako tim medaljonima dodamo prekrasan lik Duha Svetoga na stropu, naslikanih 15 uspjelih »sličica« otaštova Gospine krunice, slikovito izražene svete sakramente, mnoštvo izbojanih vatica — onda ćemo reći ono što je rekla jedna priprosta duša:

— U Višnjevcu imamo čitavu našu prošlost i sadašnjost!

Ja bih dodao: — I budućnost! Po Mariji!

Pero BULAT

Ja ne znam kako sam počela, ali sam tu otkad pamtim. Otkako gledam, moje su oči uprte u beskraj. Ispred sebe vidim ljubav svoje mame, svoga tate. Oni su zato veliki da bi mene malu mogli voljeti. Kako je lijepo kad mi pričaju o nekim davnim vremenima kad su i oni bili mali. Vele da su i njih voljeli mama i tata. Njihov se tata onda jednog dana više nije vratio, a mama, to je moja draga baka. Kako je ona divna! Ona ima ruke stvorene da meni prave kolače.

Ja ipak ne razumijem zašto mama i tata nisu uvijek domać. Zašto su umorni? Ozbiljni?

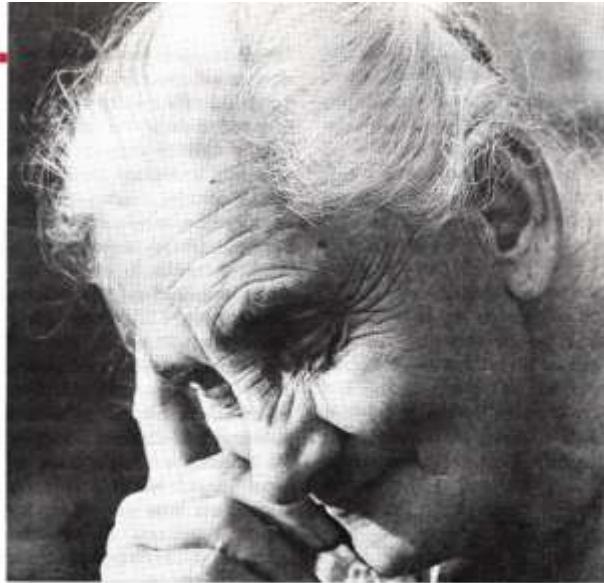
TAJNA ŽIVOTA -

Vrijeme je kao more. Odlaže i dolazi, a niti znaš tko ga pokreće, niti gdje se smiruje. Uvijek je puno, nikad prepuno! U sebi krije tisuću tajna, a tako je jednostavno te izgleda uvijek isto. Pozna i dane sunca i noći mjeseca te ih u svom krilu izmjenjuje. Zna gdje se vjetrovi rađaju i gdje tištine umiru. Blisko je i sve obale miluje, a kad je otišlo misliš da se izgubilo. Tada se naglo i s hukom vraća da bi nas potpisnilo: -Tu sam! Nikamo nisam nestalo. Na svojim valovima odnosim živote u dubine vječnosti, na istim krilima vraćam nove nade. Jucher, danas i sutra počivaju u mojim njedrima, ja sam samo odraz Vječnosti!

Bože, kako vrijeme prođe! Još jučer bila sam mala kao moja najmlađa unučica, a gle sad! A koliko toga prođe u godini za godinom: rad, trud, rat. Kad bi čovjek unaprijed znao sve što ga čeka, prepao bi se života. Gospodin je uredio mudro, i sve u svoje vrijeme. Daje i snage da sve podnesemo.

Mnogih mojih prijateljica više nema. I ja sam sve više sama. Osjećam da je i meni poći za njima. A hoću li ih opet sve naći? Muž koji je ostao negdje na fronti? Mater i oca kojima još jedva i lica pamtim? Sve njih koje sam poznavao, s kojima sam se radovala i nadala, radila i patila?

TAJNA ODLASKA

Još jučer lišće je u parku bilo zeleno i sočno. S luhom u krošnji smijalo se silnom suncu koje ga nije moglo razmaknuti da bi obasjalo klupe u sjeni, a danas je već žuto, rumeno, začarano. Koči se i suši i ne pjeva više s nestalnim vjetrom nego samo šušti i pada na hladno tlo. Duge noći okuju ga vlagom i ono ostane nepomično. Ujutro mora sunce rastjerat imaglu da vidi što se na zemlji zbilo.

U daljini se pokažu nova svjetla. Na našem mjestu drugi ubire plod zlatne vječnosti. -Evo, sve činim novo, govorи Gospodin.- -Dodi, Gospodine Isusel-

TINO

Dali smo im sve

Kristijanu je trinaest godina i dobar je đak. Osobito voli književnost i piše prve pjesmice. Jednog je dana sjedio za stolom da napiše zadaču, ali mu ne ide za rukom. Tata, po zanimanju ekonomist, sjedi kraj njega u naslonjaču i čita novine. On i ne primjećuje kako se Kristijan muči i kako je snužden. Najednom mu novine zaštuštaše u rukama. Kristijan ga je zvao:

— Tata, učitelj nam je dao zadaču da opišemo lik kršćanskog oca. Ja se ne mogu snaći. Daj mi pomozi!

Zbunjen takvom molbom, otac je podigao glavu s novinama:

— Kristijane, trebao si mi to prije reći. Ja sad moram izaći jer će inače zakasniti. Pitaj mamu. I kakve su vam to zadačel. Kao da taj učitelj nema ništa pametnijeg, promrmlja za sebe i izđe iz salona. Nekome se javio telefonom i uskoro izšao iz kuće.

Kristijan se nastavio mučiti sa svojom zadaćom bez ikakve nade da opet dobije peticu iz zadalog sastava. On dobro zna što je otac.

Ta, sa svojim je totom svaki dan u salonu, lako ne razgovaraju. Skupa idu nedjeljom na šetnju i zajedno se igraju kad je tati dosadno. Otac je kršćanin. Svake nedjelje se lijepo obuče, i kad se Kristijan s mamom i sekrom vrate iz crkve, popiju kavu, a onda ih izveze nekamo u prirodu i ostanu na pikniku. Na Božić i na Uskrs i tata ide u crkvu te pjeva iz svog glasa, a kod ručka svećano otvara šamponjac. On je kršćanin, ali ga je Kristijanova molba posve zbunila. Da se izvuče iz neprilike, otišao je od kuće. Kristijanu nije ni na kraj pameti da opisuje svog oca. On sasvim ispravno sluti da njegov tata nije ono što se traži u zadaći: lik kršćanskog oca.

To što se dogodilo u dalekoj Kanadi, na svoj se način događa svaki dan i u našim hrvatskim »kršćanskim« obiteljima u domovini. Koliko li je nenapisanih zadača ostalo, koliki su roditelji na muci pred pitanjima svoje djece! »Kakav svijet vrednota grade roditelji u dušama svoje djece«, pitanje je na koje oni moraju sami sebi odgovoriti. Ako kršćansko dijete ne može napisati što je kršćanski otac i kršćanska majka, ono ima slabe kršćanske roditelje.

Znam da će netko reći: »Lako je kritizirati, a nitko ne pita nas roditelje kako je bilo nama kao djeci, ni kako nam je danas? Kao da je lako biti dobar otac ili dobra mati!«

To je točno. Roditelji su imali svoje poteškoće, a imaju ih i danas. Nitko ih ne kritizira zato što bi sam bio savršen pa bi imao pravo kritizirati druge. Ipak o tome

smijemo iznositi svoje misli i zapožnja da si roditelji postave to pitanje, da provjeravaju svoju praksu i procijene je li im trud pravilno uložen. Gledajte samo kolike stvari poduzimamo da bi materijalno osigurali svoje obitelji. Radimo, štedimo, stičemo, zgrčemo, a zaboravljamo da djeca trebaju više nego srce nego novac, više nego osobe nego naše stećevine. Djeca nas ne razumiju jer ne gledaju našim očima, a mi mislimo da im dajemo sve što im treba, da se potpuno žrtvujemo za njih. Možda to i jest, ali je na krivi način. Sto bi koristilo da se do smrtnе iscrpljenosti trudimo i gradimo trkačku stazu svojem djetetu, a ono je bez nogu? Naš je trud uložen na krivom mjestu!

Roditelji danas kupuju dječi skupe igračke, oblače ih poput prinčeva, vode na skupu putovanja, zimi na skijanje, ljeti na jedrenje... Sve je to lijepo, može biti i korisno, ali ne može djetetu nadomjestiti tatu i mamu. Osim toga, sve to možemo djetetu priuštiti samo zato jer imamo samo jedno, a rijede čak dvoje. Dakako da jedinc može imati svoju sobu koju ni s kim ne dijeli, igračke mu zamjenjuju braku ili sekiju, odijelo mu mora biti po ukusu, namještaj u stilu... Pitajmo se ipak, bi li to dijete radije slušalo svoga tatu kako mu pjevuši u uho ili estradnog pjevača — derača? Bi li radije slušalo svoju mamu kako mu priča ili neku glumicu, bi li radije imalo uzo se brata, sekiju ili televizor, stereo-aparate i slično? Kad pođraste dijete koje je bilo zatrpano igračkama a

lišeno roditeljske prisutnosti, radije će gledati -svoj- program na televiziji nego zajedno s tatom koji je cijelo vrijeme čitao novine kraj soga mališana, a mama piškavu s prijama.

Nedjelja pruža roditeljima izvrsnu šansu da svoju djecu evangelišuju, ali je oni zapravo koriste da raskršćuju svoju djecu dajući nedjelji savsime materijalne i bezvjerske sadržaje. Mnogi, dapače, jedva čekaju da dijete što prije -obavi- prvu pričest i krizmu, pa da su dalje bez brige. -Zar im nismo time dati sve? Mi takvu parodu nismo imali ni kad smo se vjenčali, a komali kad smo još bili klinci, a gledaj sada. Neka bar našoj djeci bude lijepo kad već nama nije bitlo!-

To je posve krivo. Sjećam se djeteta koje je idući na prvu pričest plakalo. Svakog mališana vodio je tata ili mama, a samo taj dječak je išao sam. Tata je morao zaboraviti prijatelje koje je pozvao na gozbu, a mama ju je moralu pripremiti. Badava je malí Igor molio tatu kad ga je autom dovezao pred crkvu: -Tata, ostani sa mnom da ne budem sam. Idi sa mnom do oltara!

Naša djeca rastu u stanovaštvima punim namještaja, u domima punim zabave, u mladosti punoj obećanja. Dajemo im sve, samo sebe najmanje. Dijete, pak, Oca Nebeskog samo onda naslućuje ako ga k Njemu vodi njegov zemaljski otac. Lik pravog kršćanskog oca najbolja je slika Oca Nebeskog, kao što je i Sin bio najbolja slika Očeva. Tako dobra da je s pravom rekao: -Ja i Otac jedno smo. Naš zemaljski

otac neće se nikad moći postovjetiti s Ocem Nebeskim, ali bi morao svome djetu reći: -Ja te nojsigurnije vodim k Njemu! Mi na to najčešće zaboravljamo, i mjesto sebe dajemo djetu nadomjestak za sebe, drugim nječima, mi smo dvoični, mi mu lažemo. Kad se onda godi nešto ružno, kad nam dijete počne prigovarati, otkazivati poslušnost, kad postane zahtjevno, kad upadne u zlo društvo, u kriminal, kad troši drogu, kad nađe svoga -boga- u seksu, kad nas stane zlostavljati i prokliniti što ga nismo bolje odgojili, onda se u sav glas jadamo i tvrdimo da su djeca danas zločesta kao nikad, i beskrajno nezahvalno, jer dali smo im sve, a gledajte čime nam uvrzovačaju!

Dati djeci sve a ne dati sebe, znači ostaviti njihove duše prazne, a praznina života uvijek najboljnje razočara. Dati sebe, znači dati duhovnost, plemenitost, dobro, ljubav, smisao za drugog – dati im Boga koji je nama dao samoga sebe. Što bi nam koristilo da nam je Bog dao cijeli svemir, a uskratio svoje srce!

Cudno je ipak, kako se roditelji današnjih sedamnaest-godišnjaka pa do dvadesetpetgodišnjaka znaju s nostalgijom sjećati svoga djetinstva: -Bili smo siromašni, bilo nas je mnogo u kući, a bili smo veseli. Pjevali smo, nedjelja nam je bila uvijek sunčana, dan veselja, dan Gospodnjii. Živjeli smo od nedjelje do nedjelje. Upravo to je potrebno: živjeti od nedjelje do nedjelje kada se kod stola Riječi Gospodnje i nađemo s mnogom braćom Tijela Gospodnjega, da na-

hranjeni milošću opet idemo dalje do punine života koju doje samo Bog, a nipošto od vikenda do vikenda, od zabave do zabave koja nas ostavlja praznim, od utakmice do utakmice koja nas ostavlja razočaranima, od piknika do piknika koji nas ostavlja gladnima!

Kao da su roditelji u prevelikoj brizi za zemaljsko zaboravili na nebesko, od ugadanja tijelu zaboravili su hranići svoju dušu, pa je ona mrtva i u roditeljima i u njihovoj djeci. A Bog će duše djece tražiti iz ruku njihovih roditelja.

Do bi naša djeca znala napisati zadaču koju im zadaje njihov učitelj ili katehet, da bi znala ispuniti svoju životnu zadaču, moraju je vidjeti ispisano u životu svojih roditelja, ostvarenu u njihovim djelima. Roditelji, dakle, moraju i sami u školu Evandela, u ozračje Kristove blizine. Kad nam se govori da svaki dan čitamo Svetu Pismo, da svaki dan molimo, da svake nedjelje slavimo svetu misu, onda je to poziv na izučavanje natječe dužnosti – biti otac, biti majkal. Izučimo li dobro tu vještinsku, ne trebamo se bojati da će nam dijete ostati nemoćno pred pitanjem: kakav je lik kršćanskog oca?

J. B.

Krist poziva

Krist - Veliki Svećenik, naš Kralj

Piše: Stjepan KUZMIĆ

Crkvena godina završava blogdanom Krista Kralja. Razmišlajući prošlog mjeseca o Mariji, Majci svećenika i svećeničkih zvanja, zaustavili smo se malo i na vječnom, nepronalaznom svećeništvu njezina Sina Isusa (prema poslonici Hebrejima). Sađa želimo vidjeti kakvu to vlast Isus ima nad čovjekom i čovječanstvom kad zove, poziva, bira sebi suradnike, sudionike svog svećeništva i nastavljače njegova poslanja. On je sebe otvorio nazvao Kraljem. Natpis nad njegovom glavom na križu glosi: »Isus Nazarećanin, Kralj židovski«. Kakvu to kraljevsku vlast On vrši? Kakav je On Kralj?

SLIKA ZEMALJSKOG KRALJA

Promatrajući slike raznih kraljeva i drugih vladara, promatrajući u filmovima i na televizijskim ekranimi njihove nastupe, imamo dojam da je kralj osoba udaljena od ljudi, osoba koja

želi sačuvati svoje »kraljevsko dostojanstvo«. Tko je želio do njega doći, s njime razgovarati, morao je obaviti mnoštvo formalnosti, u razgovoru s njim morao se držati određenih propisa. Možda nam u ušima još uvijek odzvanjaju riječi pojedinog vladara, riječi svećane i veličanstvene, ali nerijetko i vrlo okrutne (sjetimo se npr. cara Nerona iz filma »Quo vadis«). Tako sebi stvaramo sliku o kralju kao osobi prahljosti i ne misleći da ta slika živi i da je prisutna u mnogim ljudima danas, možda i u nama. Svi bismo htjeli imati bar neku vlast nad drugim i nesretni smo ako nas netko omaložava i nedovljeno cijeni.

KRIST OSVAJA LJUBAVLJU

Isus ima vlast nad svima i nad svime. Ali je vrši na posebno različit način. Pratimo ga na njegovu križnom putu, uspinjemo se s njime na Kalvariju, stanimo u podnožje križa na kojem visi naš Kralj i promatrajmo ga. Slu-

ša ruganje svjetine: »Druge je spasio, neka sad spasi sam sebe, pa čemo mu vjerovati!« Ili: »Ako si zaista židovski kralj, spasi sam sebe!« Isus na sve te izazove ne odgovara. On će na drugi način pokazati svoju kraljevsku moć i vlast. On ne tlači, ne muči nikoga (kao mnogi koji nose to ime), nego pomaže, spasava, usrećuje čovjeka, svakoga. Ide i na križ do čovjeku pokaže i da kaže svoju ljubav. Zato je lako razumjeti da nijedan čovjek u povijesti ljudskoj nije imao toliko pristaša i sljedbenika koliko ih je imao Isus Krist. I ne samo za vrijeme svog zemaljskog života, nego i poslije, sve do danas, i sve do konca svijeta. Jedino oni ne idu za njim, ne slijede ga, koji nisu spoznali da je On Ljubav. Tko se jednom istinski susretne s pravom ljubavlju, tj. s osobom Isusa Krista, ne može ostati hladan, ravnodušan prema njemu. Za većinu apostola bio je dovoljan samo Isusov blagi pogled, pogled ljubavi, i oni su sve ostavili i odmah

pošli za njim. Tu leži tajna tolikih osoba koje su se odlučile neopozivo i nepovratno slijediti Isusa, Ljubav, i na vrhunce Kalvarije da bi s njime jednom zakraljevali u slavi.

ISUS PRED PILATOM

Tu je misao lijepo razradio poznati propovjednik, njujorški (već pokojni) pomoći biskup Fulton Sheen. Donosimo samo neke njegove misli.

On se pita: »Da li se Isus ikada nazvao kraljem?« »Jest, odgovara, na Veliki petak pred Pilatom.« Stoeći između stupova svog sudskega sjedišta, ponešto dirlut plemenitošu Božanskog Uhićenika, čudeći se žalosno, Pilat pita: »Ti si Kralj?« Pravi smisao ovog pitanja jest: »Jesi li ti onaj koga svijet ne prima, koji si siromašan, odrpan, izopćenik, u svojoj suzivoje gorke nevolje, jesi li ti Kralj? Ti, ovako blijeđ, osamljen, bez prijatelja, iscrpljen čovjek, u siromašnom odijelu i vezanim ruku, jesi li ti Kralj? Ti, koji si bježao kad te je svjetina pokušala učiniti svjetovnim kraljem, i koji si tek posljednje nedjelje u kićenom saju palma išao posutim ulicama svetog Grada — jesi li ti doista Kralj?« A tada se ovaj izudarani lik uspravio u svemu svom stasu i unatoč užetima i lancima, odavajući kraljevsko dobrostano u svakoj svojoj kretnji, progovori: »Ti kaza! Jesam! Moje kraljevstvo nije odavde!« Tako Krist postade jedinim kraljem koji se po srču uspeo na svoje kraljevsko prijestolje. Takvi su Božji putovi: Krist je čovjek,

B goćovjek, koga je svijet odabio, i koji ljubi i kad ga mrze.

KRIST KRALI ZOVE I DANAS

Krist Kralj dolazi i ljudima naših dana koji pokušavaju da bez Boga budu humani, i naduće da bez Boga nisu više ljudi. Dolazi danas razočaranim tjelesima, koja putenost učiniše religijom. Dolazi onima kojima je znanost religija, a oni se nelagodno vrplice kad pokušavaju protumačiti zakon bez zakonodavca i poredak bezuma, koji je Bog.

Kralj sviju srđaca je Onaj koji nosi križ i uči odricanju. Da bismo s njim kraljevali na nebu, moramo s njim kraljevati na zemlji. To je nesvjetovan način: svijet se najprije gosti, a onda posti. Pretrpava se, a onda se gadi nad vlastitim pretjeranostima. Smije se, a onda plache. Kralj križa preokrenuo je taj poredak: siromašan neće uvijek ostati siromašan, raspeti neće uvijek ostati prikovan na križu. Siromah će biti bogat, ponizni će se uživati, koji siju u suzama, žet će u pjesmi, u radosti. Ono što mi zovemo muka, tuga, raspeće, smrt — samo je sjeća na njegove ruke uvijek ispružene na milovanje, Jer. On je Kralj koji vlada ne silom ili nasiljem, nego ljubavlju. On je Kralj koji nas neprestano poziva: »Dodatak meni svi vi izmoreni i opterećeni, i ja će vas okrijepiti!« Zar da se na tako blag i mio poziv oglušimo?

POZIV NA VELIKODUŠNOST

Prigovara se danas mladima da se oduševljavaju za

kojekakve prolazne i bezvrijedne ljudske »veličine«: filmske zvijezde, pjevače, glumce, nogometare. A vrlo malo za prave duhovne veličine, za svece i Božje junake, malo i za najviši i najuzvišeniji ideal, Isusa Krista. Nisu za to uvijek krivi mладi. Možda im mi stariji ne dajemo primjer, ne pokazuјemo im svojim životom da se isplati poslušati poziv Krista Kralja koji zove pod svoju zastavu da se s njime borimo za proširenje njegova Kraljevstva na zemlji protiv neprijateljskih, sotonskih četa, što će divno razviti i razraditi u svom temeljnem razmatranju Duhovnih vježbi utemeljitelj Isusovačkog Reda, sv. Ignacije Lojolski. Završimo molitvom koja izražava spremnost molitelja da se stavi u službu Krista Kralja, a koju donosi sv. Ignacije na koncu razmatranja o Kristovu Kraljevstvu. Tu molitvu preporučujemo napose mlađima: neka je što češće može!

—Vječni Gospodoru svih stvari! Uz Tvoju milost i pomoć prinosim Ti evo, svoju žrtvu pred neizmjernom Tvojom dobrotom i pred licem preslavne Tvoje Majke i svih svetaca i svetica nebeskoga dvora te izjavljujem da želim i da hoću i da je to promišljena moja odluka, samo ako je na veću službu Tebi i na Tvoju proslavu, da slijedim Tebe podnoseći svaku nepravdu i svaku porugu i sve siromaštvo, u zbilji kao i srcem, samo ako me Tvoje presveto Veličanstvo bude htjelo odabroti i primiti u takav život i stalež!«

Glasnikova priča

Uslišana molitva

Piše: Aco VIDOVEČKI

Biskup, tridesetak svećnika i mnoštvo naroda. Svečano ispraćajemo mrtvo tjelelo brata svećenika na njegovo zodnje zemaljsko počivalište. Dok se povorka kretala grobljem, promatrao sam krijeve i spomenike na humčima. Oči mi upijaju imena pokojnika. Mnogih se sjećam jer sam im vodio sprovod. Najednom se u meni nešto trgnuo. Oči su mi stale na imenu muža i žene koje sam također poznavao, a dobro sam ih zapamlio.

Tu, dakle, pačiva taj moj znanac. Dobro ga se sjećam, iako je davno tome kad mi je svoj život iskreno oslikao riječima: 'Bio sam sve, samo ništa dobar!' Tu on, dakle, počival. Cijela mi se njegova prošlost vraća pred oči kao u filmu.

Covjek srednjih godina, crven u licu, drzak u govoru, »masne kletve« otkidale mu se s usana nizašto; rijetko trijezan, češće pljan »do daske«, skup kao obrtnik, rasipan kao kartaš. Vjeru, Boga, Crkvu, svećenike, nikad nije poštivao. Ta su bile stalne žrtve njegova trpkog i bestidnog izrugivanja. Iz cijelog mu je bića izbjigao prkos s primjesom bahatosti. Gavano je danom na ulicima, a noću se razmetao po gostionicama. Kad bi na kartama sve izgubio, i rasuo

sav noivac, iz njega je izazilo cerekanje više natik nego đavolskom nego ljudskom. Njegov povratak kući značio je pakao u obitelji.

Promatrajući dalje tijek njegova života, ugledah uviđek svježu sliku koja mi se neizbrisivo utisnula u sjećanje onog trenutka kad sam unišao u njegovu mesarnicu. Nigdje nije bilo nikoga, a iz susjedne sobe čuo se žamor i kletva:

»Šta će ti toliko novaca...?«

»Šta te briga, ti ... i težka kletva odjeknu u sobi, probi se kroz pritvorena vrata u mesarnicu, na ulicu.

Kao da me nešto opržilo, zapeklo u duši. Ta odvratna psovka! Nisam se ništa skanjuvao, nego pokucah i udoh. Vidjeh otvoreni ormari, a kraj njega muškarca zajapurenih očiju. Uza njih sva preplaćena stoji njegova žena. Kad me ugledala, u očima joj zacakli radost. Uvijek je u takvom trenutku sretna ako netko naide. To je spas od nemilih posljedica makar i najmanjeg prigovora mužu pijancu.

»Oho, vi ste! — izgovori cerekava muškarac — Skoro sam vas i zaboravio pozdraviti. Šta dobra izvolite?«

Krio sam svoj bijes zbog one odvratne psovke i nekog vrškog cerekanja kojim me primio, rekoh mu zašto sam došao. On koo da ga se to i ne tiče, reče hladno da će me žena poslužiti jer on mora poći. U ruci je držao snop novčanica. Dohvati svoj šešir s kreveta, naheri ga na glavu kao kakav lola te izade na ulicu za svojim polom. Njegova me žena po-

služi u mesarnici. Platio sam i izšao. Ona je ostala s bolom u očima. Kao da joj se još nije smirio ni grč u licu koji ju je potresao kad je muž zalupio vratima izlazeći iz dvorišta na ulicu. Znao sam da u ovom času ne bi bilo kadra razgovarati. Previše je u grču i boli. Trebalo ga je još jednom ispitati do kraja, i tko zna po koji je to putal!

Nakon duljeg vremena sreto sam je na ulici. Upravo sam krenuo prema svom kolegi svećeniku. Bila je ozbiljna i tužna. Spuštenih očiju kao da traži nešto izgubljeno, isla je nekamo po svom poslu. Tko zna bi li i pridigla glavu, kad smo se mimošili, da je nisam pozdravio:

»Hvaljen Isus i Marija! Na moj pozdrav lecne se kao sna zatećena na paši. Ipak mi odzdrovi i zaustavi se. Pruži joj ruku i upitah već prema običaju:

»Kako ste?« Podigla je oči. Pogled nije mogao biti bolniji od njezinog. Ne znam kako je uspjela zadržati suze da joj se ne prospu niz lice, nego se samo zacakli u očima. A te oči, krupne i plemenite, obrubile su plave modrice. Malo se ipak pribere i progovori:

»Sam Bog zna kako sam. Ta vidjeli ste i vi prošli put.«

Bijaše mi neugodno i težko pri duši. Nije lako zalažiti u tude neugodnosti. Progutah slinu što mi se bila nakupila u ustima gorka put ţuči, pa nastavih:

»Čujte, kako je sve ono zadnji put prošlo? Kako je svršilo?«

«Kako? Kao i toliko puta prije toga. Sve je opet za-kartao, opio se, a ništa nije kupio. Ja ni sama ne znam koko ču sve to izdržati. Imam veliko ufanje u Boga, molim se i nadam se, ali... A što se vama čini?»

«Ne srdite se na mene što sam naišao baš u onom nemilom času. I meni je bilo neugodno kad sam morao biti svjedok takve grubosti. A što da vam kažem na vaše pitanje? To što ste sama rekla, to jedino može i vama pomoći i njega spasiti. Molite se i ne gubite nade. Naročito se molite Majci Božjoj. Ona je utočište grješnika, pa će primiti i vašeg muža. Ona je utjeha žalosnih, pa će i vas utješiti. Budite hrabri. Možda su za njegovu spasenje potrebne baš vaše patnje, pa će vam kroz svu vječnost biti zahvalan. Neka vas Bog jača da samo izdržitelj. Rastasmo se svaki sa svojim mislima u duši.

Župnik je dugo razmišljao i savjetovao se kako da obnovi vjerski život u župi. Odlučio je pozvati u župu misionare, svećenike koji će ljudima ponovo objaviti Božji zakon i čovjekov put k sreći. Bilo je to za župljane nešto novo. Misije u župi nisu pamtili niti najstariji. Nešto je učinila znatiželja, nešto vjera i molitve, a najviše sam Bog. Župljani su dolazili u lijepom broju na propovijedi. Dan na dan kroz cijelu sedmicu. Mjesta koja nisu ispunili domaći, popunili su vjernici susjednih župa. Sva-ki dan dolazili smo i mi, susjedni župnici, da budemo na pomoći, osobito u ispo-vijedonju.

Čekajući tako hoće li tko pristupiti na ispovijed, sje-

dio sam u otvorenom kleca-lu. Počeli su dolaziti vjernici raznih dobi, muški i ženske. Iskreno i otvoreno su priznavali terete kojima su opteretili svoje duše. Šapajući svoja grejhe na uho meni kao ispovjedniku, osjećao sam koliki je dar Bog dao ovoj župi. Odlazili su od mene olakšani, sretni. I ja sam bio sretan što sam svećenik, što po meni Isus, Liječnik duša, liječi njihove rane.

Sati su odmicali, red po-kornika se smanjivao. Već sam i ja bio umoran. Evo napokon i zadnjega. Nisam gledao tko je tko. Oči sam prekrio štolom, ali sam prepoznao ovaj glas: hrapav od vječne dernjave, izgrizen alkoholom, zasmrđen cigare-tama. Prepoznao sam ga. Nešto se u meni pokrenulo. «Bože, Isuse, daj snage nje-mu i meni», zavapih u sebi kad sam osjetio da me se dotakao. Na uho sam osjetio topli dah njegovih usta. Šaptao je kao i svi drugi. «Bože, kako si velik! Ti čuješ i naš žapat. Ti ne tražiš da svoje grejhe priznajemo vi-čući, urlajući. Dosta je da ti šapćemo. Hvala ti na toj nježnosti prema nama grješnicima», molio sam za sebe i za sve grješnike, slušajući zadnjeg pokornika.

Slušao sam bujicu riječi, bujicu smrada koja je ku-ljala iz jedne duše koja je davno izgubila ljepotu hra-ma Božjega i postala spilja razbojnička. Takav smrod i kaljuž zaista može oprati samo Krv Sina Božjega, a ona je to i učinila. Dulje je potrajalo, jer teške rane ne ispiru se brzo, a vožno je da se dobro isperu, kako ne bi zaraza ostala i opet se stvarao gnoj.

Napokon sam izšao na svježi zrak, na toplo sunce. Doživio sam radost povrat-nika iz pećine straha na sunce slobode. Šetajući ispred crvenih vrata, zahvalji-vao sam Bogu za uspjeh misija. Među zadnjima iza-de iz crkve i mesar te se za-puti ravnog prema meni.

«Velečasni, hvala vam! Bi-lo me je sram, a bilo me je i strah. Sad sam sretan. Osjećam se sasvim drugačije.»

«Ispovijed je Božji dar čovjeku. Zahvalite Mu za vašu ispovijed i za sve ispovijedi ovih misija. Nešto bih vas želio pitati, ako dopuštate?»

«Žašto ne, samo izvolete!»

«Mi se od ranije poznamo. Da li ste baš htjeli k meni na ispovijed, ili se to slučajno dogodilo?» Takvo mu lice nisam pamio.

«Znate, razmišljao sam. Pa vi me najbolje poznate. Vi od prije znate da sam bio sve, samo ništa dobra. Zato mi je bilo lakše doći pred vas. Sad si pomalo mislim da mi je to sigurno »ispovlovala« moja žena. Ona je sa mnom bila uvijek strpljiva i za me se molila, to znam sigurno. Ja ne znam zašto bih inače išao na ispovijed. Nikakva prisila ne bi tu po-mogla.»

Oprostimo se prijateljski. Stisnusmo si ruke kao prija-teљi. To smo zapravo i po-stali u Kristu. Gledao sam za njim. Neuredan život učinio je svoje. Pogrbljen u ledima, izgledao mi je puno stariji. Nije više bio ni zdrav kao nekada. Prolazeći kraj groba s njegovim imenom i imenom njegove žene, sama od sebe došla mi je misao: »Spasila ga je molitva njegove žene. Molitva joj je u-slišana. Hvala Bogu!»

Ureduje: Juraj GUSIĆ

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Crkva u Africi sve više afrička

Ova molitvena nakana nadahnjuje se na riječima pape Ivana Pavla II., koje je izrekao biskupima u Kamerunu 13. veljače 1982.: Treba sve učiniti da Crkva »postepeno zodobije svoje afričko lice na jedinom temelju Isusu Kristu, Spasitelju svoga čovječanstva«. Radi se o inkulturaciji Crkve u Africi; tj. da se prava i jedina Kristova Crkva i istina tako usadi u afričku kulturu i dušu, da im bude prihvatljiva i shvatljiva; da se Evandelje presadi u afričku kulturu, u njihov način mišljenja i proživljavanja stvarnosti.

Afrika ima oko 480 milijuna stanovnika. Od toga je oko 60 milijuna katolika. Ima oko 250 biskupa i 13 afričkih kardinala. Evo nekih podataka iz kojih se vidi razvijeno i raznovrsno djelovanje Crkve.

Crkva u Africi vodi preko 23 tisuće raznih škola, dječjih vrtića, pa mnogo osnovnih i srednjih škola, zatim sveučilišta. U tim školama uči oko šest i po milijuna djece i mladeži.

Nadalje, Crkva vodi pet i po tisuća bolnica, sirotišta, ustanova za starce, za napuštenu djecu, i slično. Zatim, oko tisuću i po drugih socijalnih ustanova, npr. 286 centara za bročno savjetovanje.

Dva zadnja pape istakli su da je Afrika radost i budućnost Crkve. Ali je i velika briga Crkve. Afrikanac je čovjek prožet vjerom. Nedjeljom su crkve pune. Kršćanstvo se naglo širi. Ali u mnogima ta vjera nije uhvatila dublji korijen, nego je ostala na površini. Zato se u Africi šire mnoge sekte; samo u Keniji ima ih oko dvije tisuće! Naši su obredi za Afrikance odvile jednostavni, način izlaganja kršćanske nauke neprilagođen afričkom načinu mišljenja.

I pape i afrički biskupi osjećaju potrebu -da u Africi bude sve više afrička Crkva-. Prošle godine uputili su biskupi sa Sinode u Rimu poruku Africi: Temeljni problem naših Crkava, veći afrički biskupi, jest isti kao i cijele Crkve; svima navlještati Radosnu vrijest spasenja. A za njih još posebno: »učiniti od te tako različite Afrike samo jedan narod, poštivajući sve bogatstvo kojim ju je Duh ukrasio-.

Biskupi Konga ističu da je kod njih glavni pastoralni pohvat: evangelizaciju ukorijeniti u afričku kulturu.

Usađivanje Evangelijskog vijesti treba voditi računa o raznim stupnjevima kulture, običajima, mentalitetu dotočnih naroda. Biskupi proučavaju, npr., kako da se tradicionalne i autentične vrijednosti Afrike uključe u sklopanje braka. Evangelije treba unijeti u te često višestoljetne kulture, običaje i shvaćanje, da ih ono prožime. Ista vjera se može izražavati na različite načine, a da ipak vjernici ostanu u zajedništvu sa sveopćom Crkvom.

Molimo da se to prilagodivanje provodi razborito, u ljubavi prema cijeloj Crkvi. Osobito molimo za najodgovornije za inkulturaciju, tj. biskupe, da u svim istraživanjima i brojnim teškoćama i napetostima u širenju kršćanstva ostanu vjerni nauci Evangelijske Crkvi.

Mato RUSAN

Čingri – račići

Otar Gabrić nastoji na sve moguće načine ublažiti bijedu ljudi među kojima najvešta Kristovu Radosnu vijest.

Ne znam da li sam vam pisao o račićima: što su i kako se love, i zašto se love, i kako smo mi s tim lovom povezani.

Račići su račići, samo ovi što ih ovde love, maleni su i sićušni kao igle. Love se na jonskim mrežicama, a love se za izvoz. Tako su skupi da ih ovde ni najbogatiji ne kupuju.

Početak lova tih račića bila je u ovim sunderbanskim džunglama, u ovim goleminima rukavima delte velike rijeke Gangesa, koja se u našoj misiji ulijeva u Bengalsko more. Tih rukava je na stotine. Voda je posvuda slana. Za vrijeme plime kroz njih dolazi iz mora na milijune tih malih račića. Jedva ih možeš vidjeti. I prije su dolazili, no nitka nije ni pomicljao da ih love. Vlasnici, koji su imali velike ribnjake uz rijeke, presjekli bi nasipe, pustili bi slanu vodu u polja. Tad bi i ti račići s vodom ušli. Za godinu dana bi norasli do preko 10 centimetara. Prodavali su ih kao najskuplju ribu. Kad su vlasnici ribnjaka vidjeli koliku im dobit donose ti račići, nastojali su da im u njihove ribnjake uđe što više račića.

Oni najsiromašniji po selima love te račice na razne primitivne načine. Nastojeći na taj način bar malo pomoći.

I sto, baš nas je sama Providnost pozvala da tim siromasima pomognemo. Išao

NASI MLADIĆI UČE POSTOLARSKI ZANAT. POUCAVAJU IH UMIROVLJENICI RADNICI TVORNICE »BATA«

sam u selo Piprekhalli. Kod sela Kakhira le čekao sam na ladiju da me preze preko Gangesa. Četiri su žene iz urođeničkog plemena Sordar vukle puderane krpe uz obalu rijeke. Opazio sam da od vremena do vremena nešto vade. Upitao sam ih što love. Odgovorile su mi: »Čingri pono — male račići!« Pomicljam da u one krpe, k tome još puderane, neće baš mnogo račića pasti. Stoga rekoh ženama: »Kako bi bilo kad biste uzele poveću najlonsku mrežu?« Da, bilo bi bolje! No koko će one nabaviti tu mrežu, kad jedva zarade tek toliko da kupe nešto riže. Izračunali smo da bi najlonska mreža i jedan bambusov štap, na koji bi tu mrežu pričvrstili, stojali oko pet dolara. Rečeno, učinjeno! Božja dobrota nam je pomogla. Sad su toliko više lovile da su se uistinu uskoro lijepo pomogle i one i tolike druge obitelji kojima smo mogli pomoći.

Kod tog lova ima dosta pogibelji, no bi jedna ne misli na pogibelji. Najveća pogibelj prijeti im od morskih pasa, kojih je mnogo u ovim rijeckama. Već je tako otislo dosta života. Te nemani su tako hitre da svoju žrtvu tako naglo uhvate da se jedva tko spasi. No i u takvim slučajevima nastupi otrovanje krvi, pa se konačno tek jedan ili drugi uspije doista spasiti.

Ti siromasi ne zarade mnogo, ali ipak se nekako pomognu — i to samo u neko doba godine. No zato dobro zarađuju bogati vlasnici tih ribnjaka. Oni te rakove kasnije izvoze preko grada Kalkute u strane zemlje, napose u Ameriku i Japan.

Mi smo, međutim, sretni i zahvalni Božjoj providnosti što naši siromasi mogu bar nešto zaslužiti u danima velike oskudice.

HVATANJE RACICA POMOCU MALIH NAJLONSKIH MREŽA

O. Ante GABRIĆ

Otvaramo medicinsku školu

Naše misionarke u Zairu imaju velikih poteškoća s poštom. Već su nekoliko puta mijenjale poštu u nadi da će im pošiljke iz domovine sigurnije stići. Međutim, kako nam javlja sestra Sofija Novotny u svom pismu od 9. kolovoza 1984., i sad moraju čekati na pojedina pisma po nekoliko mjeseci. U ovom zadnjem pismu javlja nam ona da ove jeseni započinju radom u školi za medicinske sestre i medicinske tehničare. No zbrinute su kako će to ići bez tehničkih pomagala do kojih ne mogu doći zbog nedostatka materijalnih sredstava.

Javljam vam najnoviju vijest iz Malembe. Ovih dana došla je komisija poslana od Ministarstva zdravlja iz Kinšase da vidi da li je doista moguće da se tu otvorи medicinska škola. Mi smo, naime, već prije tri godine poslale molbu da mognemo otvoriti tu školu. Sad smo dobile ne samo odobrenje, nego čak i nalog da u listopadu otvorimo prvi razred te škole, koja bi trebala odgojiti veći broj medicinskih sestara i medicinskih tehničara, za kojima se ovdje u Zairu osjeća velika potreba.

Noša sestra Miriam, koja je liječnica, dobila je zadatak da organizira tu školu i da ujedno bude prva njezina upraviteljica. Neće joj to biti baš lako uz toliki njezin posao u bolnici, no ona se ne boji posla ni napora kad se radi o općem dobru.

Za tu školu bio bi nam veoma potreban tehnički materijal, no nedostaju nam materijalna sredstva da sve to nabavimo. Nadaćemo se da će se sveti Josip pobrinuti da nam pronađe dobročinitelje koji će nam u tome pomoći.

U lipnju smo ovdje imali sveta krštenja i svečanu prvu svetu pričest naše djece. Svetu krštenje je primilo oko stotinu odraslih. Poslije krštenja mnogi od njih ujedno su obavili i crkveno vjenčanje. Prvu svetu pričest primilo je 150 djece. No problem je bio kako da roditeljima pomognemo obući djecu u bjelinu, jer svi su željeli da njihova dijeteta bude tako odjeveno za tu zgodu.

Prema onome što se ovdje događa zaključujemo da je tu Duh Sveti veoma djelotvoran, i to posebno među našom mlađeži.

SESTRA SOFIJA SA SKUPINOM SVOJIH UCENICA

Na kraju prošle školske godine više od 20 djevojaka zamolio je da ih uputimo u samostan. One svaki dan dolaze u našu kapelicu i s nama pjevaju i mole božanski oficij. Po svemu sudeći, one su veoma ozbiljno odlučile da ostvare tu svoju želju. Prošle godine poslale smo osam kandidatkinja u novicijat franjevkama Krišta Kralja u blizini grada Kongolo. Preporučujem svim prijateljima misiju te djevojke da usteđuju na svetu započetom putu.

Na kraju, od svega srca zahvaljujemo svim našim dobročiniteljima na poslanoj pomoći. Neka nam oproste što se ne zahvaljujemo svakom pojedincu osobno. No zato vas se svih sjećamo u svojim molitvama i žrtvama. Pomicajte koliko imamo muke s prispjelim paketima. Budući da je pošta daleko oko 600 km, moramo osim velike carine posebno plaćati još i kamion koji nam stvari doveze do Malembe.

Sve vas srdačno pozdravlja u Isusu i Mariji odana

S. Sofija NOVOTNY

Poglavica na našoj svečanosti

Iz Zambije nam se ponovo javila naša misionarka Monika Okruglić poduljim pismom od 23. srpnja 1984. U njemu nam iznosi neke pojedinosti iz života današnjih Zambijaca, o kojima inače malo čujemo ili čitamo. Ovdje se posebno zaustavila na opisu vrhovnog poglavice onoga kraja. No neka nam ona sama o tome priopovijeda.

Već sam pisala da prije podne radim u župi Čimese, a poslije podne pohodom se- la. To je ovđe veoma organizirano. Jedna sestra Nizozemka organizirala je pouku ţena po selima. To je neke vrste škola na kotačima. No budući da je ta sestra pošla na odmor u svoju domovinu, to sada moram ja nadzirati taj rad. Dvije su, naime, Zambijke završile domaćinsku školu, pa sad one vrlo stručno drže tečajeve domaćinstva. Tako je organiziran jedan dvomjesečni tečaj u udaljenim selima. Sestra se, naime, prije svakog novog tečaja savjetuje sa svećenicima gdje je to najpotrebitnije u biskupiji. Tako je ovaj puta odlučeno da se tečaj održi na području gdje djeluju misionari Poljaci iz salezijanske države. Pa eto, da je naša škola na kotačima stigla i u taj kraj, te su naše dvije učiteljice Zambijke održale planirani tečaj. Kad je taj tečaj završio, bila je pripravljena mala svečanost. Na nju je bio pozvan i poglavica tog kraja. Nije to poglavica kao onaj naš u Čimese, nego on ima pod sobom sve okolne poglavice. Nije baš lako tog poglavicu susresti i s njim se rukovati. Za ove naše ljude, koji ne idu dolje od nekoliko kvadratnih kilometara, on je, kako ga oni nazivaju — »svemogući«.

Na tu završnu svečanost pošle smo i mi — jedna Kanadanka i ja, te vozač koji će u Mansu vratiti veliki auto u kojem je sve uređeno: soba za spavanje, kuhinja i police na kojima te naše predavačice drže potrebitni materijal za vrijeme tečaja.

No put smo krenuli prije izlaska sunca, jer je ta misija udaljena od Manse oko 180 km, a put je veoma loš. Kad smo stigli tamо, već je sve bilo spremno i na nogama.

MONIKIN SIVACI »MODNI SALON« POD DRVETOM. ŽENE SE SAKUPE POD NEKIM DRVETOM I TU MONIKA ODRŽAVA POKU O SIVANJU

Oko devet sati javili su da dolazi »svemogući« poglavica. No kako nije sve bilo baš u redu, poglavica se sa svojom pratnjom navratio na misijsku postaju da tu kod misionara počeka dok se sve uredi. Na glavi je imao krunu, a protišlo su ga šestorica njegovih ljudi.

To je mlad čovjek. Može imati tek oko 40 godina, a poglavica je tek godinu dana. Za poglavicu je izabran nakon smrti starog poglavice. Priopovijedao nam je da je on katolik i da je sve svoje znanje stekao kod misionara, te da je želio postati brat pomoćnik u nekom samostanu. No zašto to nije postao, nije nam rekao. Mi smo, međutim, čuli da on pripada »Zambijskoj ujedinjenoj Crkvi«. Ima jednu ženu i četvero djece. No kako ovđe nije običaj da poglavica ima samo jednu ženu, poručili su mu njegovi podložnici da bi morao uzeti još koju ženu. On im odgovara da je kršćanin i da je zadovoljan sa svojom jednom ženom. Pitanje je kako će dugo izdržati pod pritiskom tih svojih poganskih podanika?! Oni, naime, izjavljuju da on mora uzeti barem još dvije žene. A ako ih ne posluša zamijenit će ga s drugim poglavicom. No drugi tvrde da se to neće dogoditi, jer tako pametnog poglavicu još nisu imali. Prije nego što je postao poglavica bio je učitelj.

Svečanost završetka domaćinskog tečaja odvijalo se prema svim tamоšnjim običajima. Bilo je i hrane i pića čibuku (zambijskog domaćeg piva). No poglavica od svega toga ništa nije uzeo. Boji se da bi ga njegovi protivnici mogli otrovati. Dobio je na dar lijepu košulju. Zahvalio se i pohvalio je uspjeh tečaja te je zaželio da se te učiteljice

domaćinstva ponovo vrate i održe toliko tečajeva koliko je potrebno da budu poučene sve žene. No to ćemo vidjeti kad se vrati sestra voditeljica tih tečajeva sa svog odmara u domovini.

Taj tako glasoviti i »svemogući« poglavica zove se Kazembe, pa se po njemu i mjesto zove isto tako Kazembe.

U mojoj župi Cimese sive ide svojim normalnim tokom. Sad će ubrzo školski praznici, pa smo se spremili da primimo naše nove katekumene. Poučavat će ih sjemeništari. Nadamo se da će ta pouka ići lijepo naprijed. A mi se ponovo spremamo da povedemo naše ministritante na izlet, da se opet malo iskaču i razvesele, ali i da vide kako je u drugim župama.

Naše djevojčice iz udruženja »Vesela djeca« spremaju se na duhovne vježbe. Bit će ih iz nekoliko župa, a ići će na duhovne vježbe u Malo sjemenište u mjesto Bahati. Mi ćemo stoga s našim ministritantima ovaj put u drugu stranu.

Naša se župa spremila na otvorenje i blagoslov nove crkve. Nadamo se da će to biti u listopadu. Još se ljudi ne mogu odlučiti kojem će sveču biti posvećena. Biskup, naime, ne dopušta da je posvete sveću kojem je već posvećena neka druga župa. Već sad su počeli skupljati novac za gozbu na kojoj žele počastiti biskupa, ali i sami sebe.

Na kraju, od svega srca zahvaljujem svim velikodušnim dobročiniteljima koji su poslali svoj prilog za nabavku kaleža za našu tri mladomisnika. Svi ste vi uključeni u naše molitve.

Srdačno vas sve pozdravljam u Isusu-i Mariji odana vam

Monika OKRUGIĆ

GRADNJA CRKVE U ŽUPI CIMESE. PREMA PLANU TREBALA BI BITI GOTOVA DO LISTOPADA, NO VIDJET ĆEMO HOĆE LI SE TO I OSTVARITI

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela: Prvi Koreanac, Petar Ri, kršten je u glavnom gradu Kine Pekingu 1784. godine. On je na povratak kući poučio u vjeri i pokrstio svog oca i njegove prijatelje. A oni su kričanstvo onda dalje širili. No osjećali su nedostatak svećenika. Stoga mole papu Piju VII. da im pošalje misionara. I 1835. napokon je stigao jedan francuski misionar. No vlasti su preko svojih uhoda saznale i za misionara i za tu novu vjeru, i započelo je veoma krvavo progonstvo kričana. Prva žrtva bio je Petar Ri.

Mučenik mu mirno odgovori: — Kako ne bih osjećao udarce?! — E, onda se odreći svog uvjerenja! — Nikada! Ostavio sam tomu zablude i prešao u svjetlo istine. Nema više povratka na starol! Ostajem vjeran istini!

Nakon toga krvnici su nastavili svoj krvavi posao: udarali su po mučeniku bez milosrđa. A Petar je neprestano zazivao ime Isusovo. Cijelo je njegovo biće bilo okrenuto prema Bogu koji mu jedini može dati snage da ustraže u tim strašnim mukama.

Sudac je sve moguće poduzeo da tog prvog kršćanskog sužnja doveđe do otpada. Kad nije uspio tako strašnim mukama, promjenio je taktku. Reče mu: — Ako se svoje vjere zaista ne može odreći, onda od tebe tražim samo jedno: Na ovom papiru napisat ću jedno kinesko slovo. Učni od njega što ti je drag! Stavi na njega točku ili ga poplijui, meni je to svejedno. Ja ću to smatrati kao znak da si se odrekao svoje vjere.

Petar Ri odlučno poviće: — Ne, tisuću puta ne! To od mene nikad nećete dočekati!

Sad su krvnici još žešće udarali batinama po mučeniku. A sudac ponovo navaljuje upravo zlobno. Govori Petru oblichenom krlju: — Ako samo udahneš, ja ću to smatrati znakom da si otpao od svoje vjere. — Bio je uvjeren da će sad brzo doći do svog cilja, no junački mučenik nije od sebe dao ni glasa, premda je već bio toliko izmriven da su mu se vidjele gole kosti i da je meso na njemu visjelo u krpama, a krv tekla u miazovima. A jedna mu je ruka visjela uz tijelo slomljena od udaraca.

I Petrovu sestruru Agatu udarali su krvnici na slične muke. No ni ona nije klonula. Junački je podnosila udarce kao i njezin brat. No kad sudac nije ni kod nje posti-

gao što je želio, zaključi svoje sudjelje riječima: — Kad nećete promijeniti svog mišljenja, onda ćete morati poći u smrt! Jeste li spremni na to?

— Jesmo! To je naša najžarča želja!

Tad sudac sav bijesan vikne: — Lude! Neko bude! Želja će vam se ispunilit!

Smrtna je osuda pročitana. Petar Ri mora svoju osudu potpisati i izjaviti da je smatra pravednom, kako to propisuje koreanski zakon. No u toj je osudi stajalo između oštalog i to da je kršćanstvo kriva vjera.

— Moja je vjera sveta! — reče Petar Ri — I što god ona naučava, to je istinito. Ne mogu potpisati osudu u kojoj se tvrdi da je moja vjera kriva.

Tada sudac zapovjedi da mu krvnici uhvate ruku i silom njome potpišu njegovu smrtnu osudu.

Nakon toga je Petar Ri sa svojom sesrom još dugo morao čamiti u tamnici. Tu su se međusobno hrabribili na ustrajnosti.

I u tamnici se Petar pokazao pobjednikom. I tu je ostao Kristov svjedok. Njegova dobrota, njegovo poštjenje i njegova ljubežljivost predobiše srca stražara. Obratio je na kršćanstvo ljudi koji su s njim bili zatvoreni, pripravio ih je na krštenje i krstio ih je. Napokon su ga posve izdale sile, i on umre 25. studenog 1838. u svojoj tridesetoj godini života. Čuvari zatvora umotali su mučenikovo tijelo u ponjavu i noću su je bili preko gradskih zidina.

1925. godine Petar Ri, prvi korejski mučenik, bio je u Rimu proglašen blaženim.

DEKRET O PROGONSTVU KRŠĆANA

Pet mjeseci nakon smrti prvog korejskog mučenika Petra Ri, 18. travnja 1839. saстало se »Veliko vijeće« da pretrese pitanje nove vjere koja je potajno prodrla na koreansko tlo. Svi su vijećnici bili složni u tome da tu vjeru treba s koreanskog tla iskorijeniti krvavim progonstvom. Policiji je izdana zapovijed da učini sve što je u njezinoj moći da taj nalog provede u život. Svi su ti pripadnici te nove vjere kao »općaroni«, kako veli »Veliko vijeće«, i veoma ih je malo koji uvidaju svoje »zoblude« i koji se zbog njih

kuju. Čudni su ti ljudi. Svaka zvijer želi živjeti, a oni radije izabiru muke i samu smrt nego da se odreknu te svoje vjere. Oni puštaju da ih krvnici vežu, i — što je posebno neobično — sami slijaju krvnicima pod nož.

Pogoni nisu nikako mogli shvatiti da netko može toliko biti vjeran Bogu, pa su kršćane zato smatrali da su ludi. Započelo je veliko i dugo progonstvo koje će poslati u smrt na tisuće kršćanskih mučenika.

TJYENGOV SLUČAJ

Tjyeng je čovjek od nekih 24 godine i pripada plemenitu rodu. U njegovu su kuću često zalažili kršćani da tu prime svete sakramente. Malo nakon što je izdan dekret protiv kršćana Tjyeng je bio zatvoren zajedno sa svojom ženom. Kad su ga policijci doveli pred šefu policije, taj mu zapovjedi da se odreće svoje vjere. Tjyeng to odlučno odabiće. Tad su ga udarili na grozne muke. Dok su ga mučili neprestano su ga nagovarali da se odrekne svoje vjere, i odmah će biti pušten na slobodu. No i tad je ostao čvrst. Onda ga povedu na sud. Mandarin, koji mu je trebao suditi, dočekao ga je neobično sračno. I on ga je nagovarao da se odrekne te nove vjere pa će biti slobodan. Sad se Tjyeng pokazao slabim. Pod dojmom mandarinovih prijateljskih riječi i zaveden prividnim razlozima, odreće se svoje vjere. Mandarin je to jedva dočekao i odmah ga pusti iz zatvora na slobodu.

Tjyng još nije stigao ni do svoje kuće, kad ga popade šestoka grižnja совјести zbog toga njegova čina. Simulo mu je što je zapravo učinio. Nije li on postao drugi izdajica Juda? Zbog toga se sam sebi gadio. Nekoliko dana nije ništa ni jeo ni pio, nego je cijelo to vrijeme plakao. Napokon više nije mogao podnosit te sramote. Otišao je pred sud da tu opozove svoje odreknuće vjere.

— Ti ponovo dolaziš! — viknuše vojnici koji su držali stražu pred sudnicom. — Sto tražiš ovđe?

(Nastavlja se)

U spomen časne majke Regine Terezije

ROĐENA U SARAJEVU

Casna Majka Regina Terezija od Isusa, Karola Trbiljanica, rođena je u Sarajevu 3. ožujka 1898. Osnovnu je školu i gimnaziju pohađala kod č. s. Kćeri Božje Ljubavi, a preparandiju završila kod č. s. Milosrdnica u Zagrebu. Kao mlada učiteljica službovala je kratko vrijeme u školi na Sv. Duhu u Zagrebu, a potom dobila odgovorno mjesto u banci. Kao kćerka visokog vojnog časnika Marka Trbiljanica mogla je u svijetu ostvariti veliku karijeru, ali ju to nije privlačilo. Njezina poletna duša osjeća poziv na savršeniji život. Zbog toga dolazi u sukob s majkom i sestrama. Otac je već bio umro.

ODLUČNO PUTEM SAVRŠENOSTI

Poslije dugogodišnje borbe svladala je sva protivljenja, i bila primljena u strogi red Karmeličanki u Innsbrucku (Austrija). Odmah se svom garlijivoču dala na intiman život s Bogom pod lozinkom: »LJUBAV — VESELJE — LJUBAVI MOJ CIJU JE BOG, ZA NJIM IDEM. MOJ SVRŠETAK JE BOG, NJEMU SE RADUJEM!«

U Karmelu u Innsbrucku obavila je godinu redovničkog novicijata i sv. zavjete položila 23. siječnja 1929. Odlikovala se kao uzorna redovnica. To je posvјedočio i provincijal Austrijske provincije Karmeličana o. Blaž Reitinger.

OSNIVA I BRANI PRVI KARMEL U HRVATSKOJ

Godine 1939. sestra Regina Terezija dolazi u Zagreb. Na poticaj zagrebačkog nadbiskupa Dr. Alojzija Stepinca, zajedno s još tri susestre osniva prvi Karmel bosanskih Karmeličanki u Hrvatskoj, u Brezovici nedaleko Zagreba. Sam Bog zna koliko je žrtve morala podnijeti za ostvarenje tog samostana.

Velikom vjerom i čvrstom pouzdanjem u Božju Providnost svladavala je mnoge potekoće i krajnje siromaštvo koje ih je pratilo. Često se dogadalo da nije imala ni dosta kruha za svoje susestre. Sama ga se tada odricala, da bi dotecklo za sestre i prosjake na vratima. Nikada nije uskratila pomoć onima koji su je došli nešto moliti.

Kad su njemačke okupacijske vlasti htjele zaposjeti samostan, goloruka i bez oružja stala je na vrata klausure i kao lavica se oduprla. Ponosni je njemački general napokon odustao i uz pozdrav: »Ljubim ruket — napustio samostan.«

Ljubomorna je bdjela da se u novoosnovani samostan ne uvuče duh svijeta i da se redovnička pravila obdržavaju u svoj strasti. Napose je pazila na šutnju, povučenost i molitvu.

Njezinim molbama i ustrojnom zalaganju kod Crkvenih vlasti, uspjelo je da u Remete kod Zagreba doduoci Karmeličani i da im se predloži glasovito svetište Majke Božje. Zato ju je i svaki napredak tog svetišta veoma rodovao.

OSVAJALA JE VEDRINOM I LJUBAZNOŠĆU

S velikom je ljubavlju prima svakoga tko bi došao moliti pomoć ili utjehu. O tome svjedoče mnoga pisma s izrazima suosjećanja koja je Karmel primio prigodom njezine smrti, a poslali su ih svećenici, redovnici, redovnice, dobrtvoři i vjernici.

Jedno takvo svjedočanstvo pružio je i naš uzoriti gospodin Kardinal nadbiskup zagrebački u svojoj propovijedi na pogreboj. Misli: »Sjećam se kad sam bio mlad svećenik tu u blizini, u Rakovom Potoku i Sv. Martini pod Okićem, da sam radio dolazio u ovaj Karmel i često razgovarao s Majkom Terezijom u govornici. Slušao sam je kako ona razmišlja o Bogu, kako govori o vjernosti, kako potiče na usmjerenost. Kao mlad svećenik dolazio sam iz svijeta pred ovo zatvorena vrata, pred rešetke, i osjetio sam da iz tih sakrivenih srdaca zrači

ohrabrenje, struje poticaji koji mogu i te kako obogatiti nas koji smo više izloženi opasnostima da se svjet nastani u nama i da istisne Boga iz naše duše. To je smisao Kormela, smisao Karmeličanki.

-OSTAJE MI SAMO RADOST — BOG.

Nakon jednog teškog pada Časna Majka Regina Terezija je pet godina uzorno podnosila svoju tešku bolest, a veselila ju je svaka usluga što bi joj je sestre učinile i ganutljivo bi zahvaljivala.

Nekoliko dana prije smrti, posjetio ju je naš uzorit Kardinal. Upitao ju je kakav Karmel želi. Ona je odmah i bez predomišljanja odgovorila: »Želim da Karmel bude Karmel molitve, Karmel šutnje i Karmel žrtve!« To je njezina oporuka koju ostavlja svojim susestrama, istaknuo je Kardinal u propovijedi pogrebne Mise. On je također rekao: »Polako je dogorjela ova hrabro duša polazeći u susret svome Bogu. 'Ostaje samo RADOST — BOG. NJEMU SE RADUJEM!'«

Koncelebriranu sprovodnu Misu i sam obred ukopa vodio je naš uzorit gospodin Kardinal, a prisutno je bilo mnogo svećenika, redovnika i redovnica, pokojničina sestra s rodbinom, dobrovori i prijatelji Karmela. Po završetku obreda kod grobnice koja je u klauzuri, gospodin je Kardinal zapjevao: »Kraljice neba raduj se«, što su sví prisutni prihvatali.

Blagi Gospodine, udjeli joj vječni pokoj!

KARMEL — BREZOVICA

Pošla na slavlje u nebo

Cijela je ona noć s 8. na 9. rujna ove godine bila noć putovanja po čitavoj Hrvatskoj, a osobito u Zagrebu i okolici. Pješke ili autobusima, ili barem samo u duhu, stotine su tisuća vjernika isle prema Mariji Bistrici na proslavu Nacionalnog euahistijskog kongresa. I obitelj Banić Josipa i Dunice r. Prekupec u Gračanima kod Zagreba spremala se na taj put. Oko dva sata noću, upravo kad su se htjeli priključiti ostalim hodočasniciima svoje župe, zazvoni im telefon. Javila im se obitelj Prekupec s viješću: »Dunice, našoj je mami pozilj i pala je u nesvijest. Bojimo se na njegu!« Obje su obitelji, Banić i Prekupec, odustale od hodočašća na NEK jer je bila očito da je Gospodin njihovu dragu mamu Elizabetu Prekupec r. Šelendić pozvao na vječno slavlje Kralja Jaganca u Nekselu Jeruzalem.

Ljubezni poziv Božji nije Elizabetu iznenadio. Spremala se ona na to svoje zadnje putovanje ne samo zadnje noći nego cijeli svoj osamdesetogodišnji život. Uvijek je u svojoj duši imala milost. Svetiljka njezina života nikad nije bila bez ulja vjere, ufanja i ljubavi. Svog je Nekeskog Zaručnika dočekala »opasanih bokova i sa svjetlikom milosti«. Taj dar spremnosti isprosila joj je Nekeskog Majku koju je svaki dan častila prebirajući zrnca krunice, pobožno i u ži-

voj vjeri šapčući: »Moli za nas grješnike sada i na čas smrti naše. Amen!«

Na Matu Gaspu sudjelovala je na misi u župskoj crkvi i primila sv. Prćest. Ni je ni slutila da prima »svetu poputbinu«. Kad je noću doživjela izljev krv u mozak, njezin je zet Josip Banić odmah telefonski pozvao o. Peruru Grubišića iz samostana na Ksaveru da joj podijeli sveto pomazanje i apostolski blagoslov. Kako su sretni ukućani koji su imali takvu majku, i umiruća majka koja oko sebe ima takvu djecu!

U agoniji i besvijesti Eli-zabeta se uspinjala na svoju kalvariju do 13. rujna, kad je ugledala zoru vječnog dana. Nekako u isto vrijeme rodilo joj se prouniče. Zaista, njezin sveži grob ne resi samo lijepo, ali nijemo cvijeće iz vrtova, nego još više neuveli vjenac njezinih zasluznih djela, šestero žive djece, unučad i prouničad, a dva su je andelka i muž, kako vjerujemo, dočekali u nebu.

Sprovod je vodilo šest svećenika, a još ih je viđeno u povorci s narodom. Počivalište njezina umornog tijela je groblje u Gračanima pod Slijemenom. Pjesmom »Bliže o Bože moji« izrazili smo vjeru u susret s Gospodinom milosrdnim sucem pred kojega je pošla; »Lijepa si lijepa« — otpjevali smo Nekeskoj Majci koju je i Elizabeta svega svog života iskreno štovala; »Lijepa naša« — otpjevali smo u čast zemaljskoj domovini kojoj je i Elizabeta pripadala i iz koje je pošla u onu vječnu nebesimo.

Stanko BANIĆ

Oglas

DUHOVNE VJEŽBE ZA ODRASLE

U kući duhovnih vježbi na Fratrovcu 38 u Zagrebu dajemo mogućnost, onima koji to žele, da obave duhovne vježbe. Koji su duhovne vježbe obavili, znaju koliko su one korisne i potrebne. Mnogi bi ih željeli svake godine obavljati. Zato nastavljamo s davanjem duhovnih vježbi za odrasle.

Ove godine održati će se još jedan tečaj od 23. do 25. studenog 1984. Mogu sudjelovati odrasle osobe bez obzira na životnu dob. Nema više, kao do sada, granice iznad i ispod 50 godina.

Duhovne vježbe uvijek počinju u petak u 17 sati, a završavaju u nedjelju u 16 sati. — Cijena punog passiona čitavih duhovnih vježbi za jednu osobu iznosi 1500 (tisuću i pet stotina) dinara.

Potrebno je unaprijed se prijaviti na adresu: STJEPAN KUZMIĆ, Fratrovac 38 — 41000 ZAGREB, ili telefonom na broj (041) 222-363.

K N J I G E

MAKSIMILIJAN KOLBE: PISMA, I. — To je drugi svezak Kolbeovih spisa, što je izišao ovih dana pod nazivom PISMA, I. Ovaj svezak obuhvaća stotinjak pisama koja je sv. Maksimilijan Kolbe pisao od 1912. do 1931. godine. Izbor i prijevod: Ljudevit Maročić. Knjiga ima 144 stranice, stoji 300 d. (Prvi svezak pod naslovom DNEVNIK, stoji 250 d.) — Narudžbe: Uprava Veritasa, Miškinina 31, 41000 Zagreb.

DANICA 1985. — Hrvatski katolički kalendar. Evo nekolicine dijelova, od kojih svaki sadrži po niz članaka: MALA DANICA — LIJEPO I UGODNO — BRAĆI IZVAN DOMOVINE — DILJEM DOMOVINE — NA SPOMEN (o pokojnjima) — ZANIMLIVO I KORISNO. — Cijena 200 d. — Narudžbe: HKD sv. Cirila i Metoda, Trg kralja Tomislava 21 — 41000 ZAGREB.

OBNOVA KRŠĆANSKE VJERE (KARIZMA — DUH — OSLOBODENJE), napisao Heribert Mühlens. — Cijena 400 d. — Narudžbe: ŽUPSKI URED — 58465 JELSA na o. Hvaru, tel. (058) 76-251.

Na adresu: Franjo Ereiz, 41001 ZAGREB, pp 699, Palмотičeva 31 Možete nabaviti ove knjige:

SRCE ISUSOVO SPASENJE NAŠE (molitvenik) — cijena 250 d.

SRCE ISUSOVO UFANJE NAŠE (molitvenik s velikim slovima) — cijena 200 d.

PROPOVIJEDAJTE RADOSNU VIJEST — cijena 100 d. **SVJEDOČanstvo Riječi** — cijena 100 d.

OMNIS SPIRITUS LAUDET DOMINUM, propovijedi. — Cijena 60 d.

RAZMIŠLJANJA O ISUSU — 100 d.

SVEĆENIK VJERNIKU NA RAZMIŠLJANJE — 80 d.

LIPANJSKA RAZMIŠLJANJA — 60 d.

SVEĆENIK VJENIKU U ADVENTSKIE DANE — 60 d.

SVEĆENIČKI SVIBANJ — 60 d.

U ŠKOLI DUHA — 60 d.

PORUKA SVETIH MJESTA

I DOGADAJA — 100 d.

ČOVJEK I KRŠĆANSTVO — 60 d.

JA LJUBIM PODNEVNI

LIJETNI ŽAR (piesme Milana Pavelića) — 120 d.

MILAN PAVELIĆ (životopis) — 120 d.

SRCE ISUSOVO I SUVREMENI APOSTOLAT — 120 d.

SRCE ISUSOVO U SUVREMENOM SVIJETU — 100 d.

PO EUHARISTII SE VJEĆENO ŽIVI — 60 d.

OBITELJ MEDU KAMERA — 100 d.

SREĆA JE U OBITELJI —

50 d.

ISUS (J. Guitton) — 200 d.

Stovateljima Srca Isusova preporučujemo knjigu «**SVETA MARGARETA MARIJA ALACOQUE**». Cijena je 100 din.

Zelite li u svojoj župi oduševiti i mlade i starije za karitativen rad, u tome će vam pomoći knjižica «**OTVORITE NAM SVOJE SRCE**». Cijena je 60 din.

Prijateljima misija preporučujemo životopis našeg zambijskog misionara pokojnog časnog brata Benedikta Fostoca »**OD KOVAČA DO MISIONARA**«. Cijena 100 din.

Cijeni knjige treba dodati novac za poštarnu.

NA ADRESI GLASNKA NARUČITE KNJIGU: »**SRCE ISUSOVO SPASENJE SVIJETA**«. CIJENA JE 300 DINARA. TIH 30 RAZMATRANJA B. HARINGA UVODI VAS U MISTERIJ BOGOČOVJEĆANSKE LJUBAVI PREMA LJUDIMA!

Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ...uz preporuku za pomoć u neprilici. — Ante Pirija, Jezeru
...na sretnoj operaciji moje kćerkice i na svim milostima. — I. V., Zelina
...na primljjenim milostima. — J. B., Zagreb
...Gospod Lurdskoj, sv. Leopoldu i o. Piju za sretnu operaciju snaha. — S. J., Sombor
...za sve milosti primljene u životu. — Tere Meić, Oskorušno
...i m. Klaudiji što opet mogu hodati. — B., Zagreb
...Duhu Svetome, sv. Petru i Pavlu i sv. Leopoldu za uspješno položen ispit i za primljene milosti. — P. — V. T., Subotica
...i sv. Franji Asiškom što su mi pomogli kod upisa u srednju školu. — Ivana Rošić, Rijeka
...Gospod od brze pomoći, sv. Josipu i sv. Leopoldu na velikoj milosti. — Zlata Sorić, Zadar
...sv. Obitelji i svima svetim zaštitnicima za zdravlje i za pomoć u velikim potrebama. — Milka Lipovac, Čabar
...za sve primljene milosti. — Matija Dragobratović, Metković
...Gospod od zdravlja i sv. Antunu za uspješnu operaciju i ostale milosti. — Jera Oreb, Vela Luka
...i sv. Antunu što sam sretno prošla u prometnoj nesreći i za sinovu sretnu operaciju. — Pavica Nemet, Našice
...i Gospod od brze pomoći na zagovoru u velikoj potrebi i žalosti. — Pavao Cvetanić, Beničane
...sv. Leopoldu, sv. Antu i svima svetima za primljene milosti. — Majka, Opuzen
...i sv. Leopoldu za primljene milosti. — Janja Pitinac, Dakovacka Satnica
...i sv. Antunu na uspješnoj operaciji. — Marija Kos, Novska
...za sve primljene milosti. — Branko, Zelina
...na primljjenim milostima. — Obitelj Fabijanić, Domagević
...i sv. Antu za ozdravljenje unuke. Baka Štefanića
...i sv. Josipu za sve milosti. — V. Jakobušić, Mokošće
...i Gospod Lurdskoj na svim milostima u životu, a napose za sretan porod moje kćerke. — Baka Anka
...za sve primljene milosti, osobito za milost svele vjere. — Perina Šupraha, Kolari
...i Petru Barbariću na primljenim milostima. — Boža
...za uspjeh djece i za uspjeh operacije. — Maria Dvoranić
...i svima svetima na primljenim milostima. — Obitelj Smiljana i Albine Šešelj s djecom
...i Gospod Lurdskoj za primljene milosti. — Milan Sakopet, Desinec
...Duhu Svetome i sv. Antu za primljene milosti. — Marija Budin, Grabrov Potok
...za sretan porod i mir u obitelji. — Citateljica
...sv. Judi Tadeju i sv. Leopoldu za uspješno izvršene dvije teške operacije. — Bogoljub Mekovec, Varaždin
...i sv. Leopoldu za uslišanje u bolesti. — J. H., Semnica
...sv. Josipu, svim Božjim ogodnjelima te dušama u čistilištu na milostima u tjeskobama bolesti i osamlijenosti. — Vinko Mudronja, Murter
...sv. Antu, sv. Antu i svima svetim zaštitnicima uz preporku za sretan porod. — Milica Arapović, Busovača
...i Gospod od brze pomoći za sretan porod moje kćeri. — Barica Galović
...što smo se spasili u uloji. Zavapili smo od srca Majku Božjoj i vjetar je 2–3 puta udario i sve je stalo. — A. Camber, Toronto
...i kardinalu Stepincu za primljene milosti. — Kata Taler, Gašinci
...za primljene milosti. — Mara Maršić, Vidovice
...sv. Leopoldu, Ivanu Merzu i Petru Barbariću za sretan upis u školu. — Inga L.
...i sv. Leopoldu za ozdravljenje i na svim milostima. — Ana, Zagreb
...sv. Ivanu Krstitelju i andelu čuvaru za sretno rođenje unuka. — Baka iz Dubrave
...sv. Maloj Tereziji i sv. Leopoldu na primljenoj pomoći i maminoj bolesti. — A. I.
...i sv. Josipu za primljene milosti. — Magda Dujmović, Steelac i Anka Vidović, Zagreb
...i Petru Barbariću za ozdravljenje. — Ružica Kolak

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NIJHOVOJ ZASTITI

GLASNIK

12

Sveta Isusova
Marija

prosinac 1997.

god. 75.

cijena 30.00

-JA SAM BEZGREŠNO ZA-
ČEĆE-

-SVE JE VAŠE, VI STE
KRISTOVI A KRIST JE BOŽ-
JI- (Sv. Pavao)

O zvijezdo, što ko sunce sjaš

O zvijezdo Izraelova,
I zoro, što ko sunce sjaš,
Od tebe svjetla čistijeg
Na svodu nema zvjezdanom!

U bijelo zaodjevene
Nebeske vojske slave te,
I hvalu svete djevice
Bez prestanka ti pjevaju.

Ko dar ti one prinose
I kalinu i ljiljan bijel,
Ali što je boja cvijeća tog
Spram čistih bijelih srdaca?

Sa andelima združujemo
Zemaljske glase uboge
I k nebu pjesmu šaljimo
Uzvisujući Djевичu

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

Izdaje: Hrvatska pokrajina Družba Isusova. — Glavni i odgovorni urednik Valentim Miklubačec. Uredničko vijeće: Josip Antolović, Pero Bulat, Juraj Gusić, Miro Jurčić, Stjepan Kuzmić, Valentim Miklubačec i Matko Rusan. Likovno-grafička oprema: Ivo Vrarić. — Tehnički urednik: Miro Jurčić. — Adress u redištlu i uprave: Palmotićeva 31, 41001 Zagreb, pp 699, telefon (041) 441-638 — Tisk: »Flame«, Slavonski Brod. — Cijena pojedinačnog broja 30 d. — Godišnja preplata 360 d. — Skupne narudžbe od deset primjera kažnje dobivaju 10 posto popusta. — Preplatu šaljite poštanskom uputnicom na adresu: Uprava Glasnika, 41001 Zagreb, pp 699. — Poštarsina plaćena u gotovom. — Rukopise ne vraćamo.

Urednikova riječ

GLASNIK

Srca Isusova
i Marijina

GOD. 75. PROSINAC 1984. BR. 12

S A D R Ţ A J

Konac svakog vremenskog razdoblja kojim se privodi kraju i neko zaduženje, donosi osjećaj olakšanja. Takvo olakšanje osjećamo i mi u Glasniku. Hvala Bogu, poslali smo vam i zadnji broj Glasnika od ove godine. I dok ga vi čitate, novi se već tiska. Htjeli bismo da vam dode za Božić.

Uređivanje lista težak je posao, ali donosi i veselja. Nas osobito veseli ako ga vi rado primate i s korišću čitate. To je nama znak da se Gospodin htio nama poslužiti da vas razveseli, potakne na dobro i u vama unaprijedi čovjeka. Na tom On stalno radi, iako ostaje sakriven. O tom nam svjedoči savjest, lijepa priroda i zapisana objava.

Mi obično ne mislimo da se Bog i po nama želi objaviti našim bližnjima. Čitate o tom primjer Patnika iz Dola na Hvaru, primjer roditelja koji su oprostili ubojici svoje kćerke, i svjedočanstvo jednog misjonara iz logora.

Krist nas stalno okuplja da bi se po nama kao Crkvi objavio svijetu. Odnedavna to čini i u Novom Marofu gdje je sagradena i posvećena nova crkva od kamena, da bi se u njoj okupljala ona živa zajednica vjere koja mora svjedočiti za Krista kao Boga koji je s nama - Emanuel.

Mladima govore mladi u »Hvala na pismu« i u »Glasnikovoj priči«. Mnoge nas bure lome, ali se ne smijemo dati slomiti. Kristom potpomognuti moramo se uvijek dizati, rasti i cvasti kao Božji cvijet. Zar nam ne svjedoči to i o. Ante Gabrić svojom ljubavlju i žrtvom! I novi Tarzicije iz Pariza takoder! Ne bojmo se ljubiti i moliti: »Isuse, dodi!«

HVALA NA PISMU — — —	400
DA LI SE BOG SKRIVA? I. Kukula — — — —	402
USTRAJNIMA SPAS, UMIRUĆI- MA NADA, SVETIMA SLAST,	
S. Cetinić — — — —	404
VRIJEME JE... R. Grgec — —	406
CRKVA — SAKRAMENAT JEDIN- STVA, J. Antolović — — —	407
PATNIK IZ DOLA, V. Vrčić —	408
NEOČEKIVANI RASPLET DRAME, S. A. Lončarević — — — —	409
ŠTO ZNAČI RIJEČ -EUHARIS- TIJA? R. Brajčić — — —	410
SVJEDOČANSTVO JEDNOG MI- SIONARA, S. Bošnjak — —	412
NOVO U NOVOM MAROFU, TINO — — — —	414
RASTE ZANIMANJE ZA SVETO PISMO, I. Kukula — — —	416
SVIDJELA SE BOGU, Josip —	416
POSVEĆENE SRCU ISUSOVU, MVC — — — —	417
KRIST JE EMANUEL — S NAMA BOG, S. Kuzmić — — —	418
SLOMLIEN CVIJET ŽELI CVAS- TI, M. Brešić — — — —	420
IZMIRENJE U SVAKOM NARO- DU, M. Rusan — — — —	422
SOILENOVA MAJKA, A. Gabrić	423
NABUJALI GANGES, S. Mužić	424
EMICA OPET MEĐU SVOJIM GUBAVCIMA, E. Verlić — —	425
POBJEDNICI SMRTI, A. Periškić	427
TARZICIJE NAŠIH DANA, S. Bošnjak — — — —	428
DODI, ISUSEI, S. Bošnjak —	429
OGLASI — — — —	430
ZAHVALNICE — — — —	431

Hvala na pismu

PITANJA, PITANJA...

Pitanje odnosa mlađih prema roditeljima, problemi u odnosu mlađi — djevojka, osobna lutanja između vjere i nevjere predstavljaju ono životno područje na kojem se postiže, provjerava i utvrđuje životnu zrelost i mudrost. Za tom zrelošću i mudrošću po samoj naravi teže svi mlađi ljudi u sazrijevanju i svatko ih rješava kako zna i može. Tih će pitanja biti dok bude svijetal Čovjek se, naime, s mukom rada i u muci odrasta, ali na taj način sam sebe stvara. Na kraju će moći i morati reći: »To sam što sam od sebe stvorio!« Zato grijese djeca koja u roditeljima vide samo zaprek u svemu, a grijese i roditelji koji u tom procesu nevide svoju pravu ulogu.

Ljubavlju među spolovima također je proces, premda se negdje rada tih, a drugdje bukne naglo. Potresa srca kao proljetni vihor mlađe grančice, ali plod može nastati samo na granama koje vjetar lako ne savija niti ih lomi. Tako i život daje svoj pravi plod samo kad se smiri i stekne snagu za trajnu žrtvu u korist drugog života.

Pitanje vjere i nevjere tako je intimno da ga do dna ne proniće nikakva anketa. To je zapravo pitanje smisla ili besmisla života. S tim se pitanjem netko susreće prije netko kasnije, i svatko na svoj osoban način. Zato su mogući padovi »vjernika« i obraćenja »nevjernika«.

Takva pitanja nikad nisu svišta, a zanimljivo je kako na njih odgovaraju samo mlađi, kao što su odgovorili i »Valentini« iz Perušića na pismo u Glasniku od kolovoza ove godine.

UREDNIK

DRAGA VALENTINA!

Uredniče čestitam! Divno ste odgovorili Valentini i potpuno se slažem s Vašim stavovima.

Valentina, ti si u pravu kad kažeš da se i druge djevojke nalaze u sličnim prilikama. Da, to doba traje od šesnaest, sedamnaest, pa do devetnaest, dvadeset godina. To je naše »bolno« doba odrastanja, kad nas drugi stavljaju u svijet djece, a mi smo već jednim velikim dijelom zakoračili u svijet odraslih. Tada se lako nudeš kao izgubljena, kao da nikome ne pripadaš. Svi mi imamo takve ili slične probleme i moramo ih rješiti prije ili kasnije. I ti ćeš ih rješiti, sigurno ćeš ih rješiti!

Ja sam novršila 18 godina. Imala sam sličnih problema, a na njih mi se žale i mnoge kolege. Mnogo sam o tome razmišljala. Došla sam do zaključka koji je pomogao mnogim prijateljicama, pa se nadam da će i tebi pomoći. Osnovni problem između tebe i majke je nepovjerenje, odnosno neiskrenost. To je po mom mišljenju osnovna bolest mlađih i problem koji treba razriješiti, da ne dovodi do »sukoba generacija«. Znam da ti to sada izgleda

nemoguće, ali jednog ćeš dana shvatiti. Majčino, roditeljsko povjerenje moraš samo izboriti. Možda će ti u početku biti teško, možda će biti i suza i boli, ali jednom ćeš to postići. Tada dobro pozni da ga više ne izgubiš. Vjeruj mi, Valentina, tvoja mama samo to od tebe traži: iskrenost! Jedino iskrenost ljudi zbljužuje, i drži ih zajedno. Kad sam razgovarala s majkom svoje prijateljice baš o problemu izlaska s društvom, ona mi je rekla: »Kad bih znala s kim ide, i kamo ide, uvijek bih je puštala...« Iz tog sam odgovora shvatila da treba biti iskren prema roditeljima da treba imati u njih povjerenje, pa će ga i oni imati u nas. Strah je svih roditelja pa i tvoje majke, sasvim razumljiv, samo im postupci možda nisu uvijek razboriti. Roditelji nas sigurno vole i žele nam pomoći, ali često puta ne znaju način kako da nam izraze svoju brigu, svoju želju, da nam pomognu da se stvari uzajamno povjerenje. Da, često upotrebljavaju krive metode. Brinu se da, mnogo se brinu za nas! A znaš li, Valentina, kako im mi to moramo uzvraćati? Naravno da znaš. Moramo ih ljubiti, poštovati, moramo ih mnogo, mnoga voljeti!

To ti je moj odgovor na tvoje odnose s majkom, jer mislim da ti je to potrebni od onog u vezi s dečkom. Zapravo, priznajem, taj odgovor ni ne znam...

Puno te pozdravlja i voli tvoja prijateljica

JELENA 2.

I JA SAM IMALA PROBLEMA

Nekada sam i ja imala probleme slične tvojima. Moj su roditelji jako strogi, pa su me jednostavno držali zatvorenim. Bojali su se, ali ne znam čega? Ja mislim da svaki čovjek mora voditi računa o sebi. Oni nisu shvatili da sam i ja željna života, da ja volim radost i veselje. Njihova je briga razumljiva, ali svatko treba znati što smije a što ne smije učiniti.

I ja sam nekada bila zaljubljena, ali su roditelji svojom strogošću uništili moju ljubav. Stvarno ne znam kako mogu biti takvih. Zar ja u svojoj 21. godini ne smijem imati mladića? Za njih je sve to glupost. Mnogočega sam se odrekla iz ljubavi prema njima, a zauzvrat sam dobila stalna predbacivanja.

Draga Valentina, Ti moraš sama voditi računa o sebi, a roditelje podsjetiti da su i oni nekada bili mlađi i da su se njih dvoje jednom zavoljeli, inače ni tebe ne bi bilo. Svojim ispravnim postupcima ti možeš sigurno sebi pomoći, a svojim češ roditeljima dokazati da ti nisi onakva kakvom te oni smatraju. Ja mislim da će i oni jednom bolje shvatiti svoj zadatak.

MARIJA

MAJKA TE KORI, JER TE VOLI

Duboko su me se dojmili problemi mlade vjernice iz Perušića. Nije baš lako ostati rovnodušan na sve nevolje koje muče ovu mladu djevojku. Nesuglasice između

tebe, Valentina, i tvoje majke nisu nimalo jednostavne. Rekao bih da se mama previše boji za tebe. Koliko sam mogao razabrati iz tvoja pisma, ti si ipak već dosta zrela osoba koja može razmišljati o svemu pa i o svojim postupcima. Majke se općenito boje za kćerke. Njihov je strah opravdon zbog

velike lakovislenosti mladih, a ponekad i zbog prave pokvarenosti sredine. Međutim, to im ne daje pravo za iskaljivanje svog bijesa na djecu. Time samo očituju vlastitu nestalnost. Zašto mame, a i tate, nisu drugačiji, tko će to znati! Zato i ti trebaš svojoj majci pomoći da se među vama razvije razgovor o vašim uzajamnim odnosima koji nisu dobri ni za tebe ni za momu. Nakon svega, ja ipak čvrsto stojim iza toga da te mojka beskrajno voli. Zar ti itko može biti veći prijatelj od tvoje majke?

Tvoja je mama ipak nekoraktna kod te ne pušta u društvo tvojih kolega i kolegica. Ona te ne može trajno zadržati, nego ti mora pomoći da se zrelo i korisno uključiš u društvo ljudi s kojima ćeš živjeti. Mama te ne smije držati u izolaciji, jer ćeš se onda teško ukloniti među ljudi. Rekao bih da moraš izlaziti, ali s dozom suzdržanosti. Ako je to društvo pokvareno, kako mama misli, ni tebe ne čeka blistavija budućnost. -S kim si takav sil-. Sasvim je druga stvar ako je to društvo na visini kršćanskog i ljudskog dostojanstva!

Kažeš da si »ludo zaljubljena«. Zaljubljenost je normalna pojava, ali ne smije biti luda! Ti si još uvijek mlađa. Možda bi danas za nekog mladića sve dala, a već sutra kad budeš zrelijia, doživljavat ćeš njega i sebe kao prevarene te ćeš se ljuto kajati. Nije ih malo s takvim iskustvom, ali je ono uvek preskupo.

MIRKO

Da li se Bog skriva?

Prepoznavši po mom odi-jelu da sam svećenik, jedan je suputnik počeo napadati svećeničko zvanje. Govorio je uvredljivo i tako glasno, da su ga svi suputnici mogli čuti:

«Popovi nam govore, da nam je Bog otac, a mi nje-gova djeca. A tko je od nas vidio tog oca? A kakav je to otac, koji se stalno skriva pred svojim djecom!».

Nije trebalo da mu ja od-govaram. Suputnici su ga sa-mi brzo ušutkali.

Istina je, da nitko od nas nije tjelesnim očima video

Boga. No, to nije zato što bi se Bog pred nama skrivaо!

-DRUGARICA NE ZNA...-

U prvom razredu jedne na-še osnovne škole dogodilo se ovo: Učiteljica je pozvala djecu koja pohađaju vje-ronauk, da se dignu. Kad su se djeca javila, a bio ih je priličan broj, učiteljica ih ironično upita: «Je li tko od vas na tom vjeronauku video Boga?» Pred njom u prvoj klupi bila je jedna mala, koja je revno pohađala vje-ro-nauk, a bila je veoma nado-

reno dijete. Iznenadeno pita-njem svoje učiteljice mala se okrene prema razredu i us-klikne: »Djeco, pa naša drugarica ne zna, da je Bog duh, a duha ne možemo vidjeti.« Tu su se ostvarile ri-jeći Sv. Pisma: »Ustima djece i nejačadi pribavio si se-bi hvalu.« (Mt 21,16).

GLAS SAVJESTI

Premda Boga ne možemo vidjeti tjelesnim očima jer je duh, ipak se On ne skriva pred nama, svojom djecom, nego nam se očituje na razne načine. Spomenimo u pr-vom redu glas naše savjes-ti. Da svi imamo savjest svje-doči nam svagdanje iskustvo. Postoji u nama tajanstveni glas, koji nas nagrađuje mi-rom i radošću kad ostvari-mo koje dobro djelo, a pre-korava nas i unosi u dušu žalost, potištenost i strah pred odgovornošću kad čini-mo kakvo zlo. Taj glas, koji zovemo savjest, nije ništa drugo nego glas Božji u nama. Taj glas možemo na neko vrijeme ušutkati, ali ga ne možemo iskorijeniti. I kad ljudi koji ga ne žele čuti, on se od vremena do vremenajavlja svom snagom, tako da čovjek s opterećenom savješću, a bez vjere, pada u očaj.

Sv. Pismo često govori o savjesti. Sv. Pavao tvrdi, da je ono, što Bog zapovijeda u zapovjedima »upisano u ljud-skim srcima« (Rim 2, 14—16), a na sudu pred rimskim na-mjesnikom Festom svećano izjavljuje: »Imam čistu savjest i pred Bogom i pred ljudi-ma« (Dj Ap 24, 16).

PRIRODA GOVORI

Drugi jasan i veličanstven način bogoobjave je priroda

koja nas okružuje. O toj obavi Božoj čitamo u Knjizi Mudrosti: Nerazboriti su svi ljudi, koji ne upoznaše Boga, oni, koji iz vidljivih ljeputa ne mogu spoznati umjetnika... Ako ih je zadivila sila i snaga prirode, morali su zaključiti, koliko je tek silniji njihov Stvoritelj. Jer prema veličini i ljepoti stvora, možemo po sličnosti razmišljati o njihovu Tvorcu. (Mudr. 13, 1—7). Onima koji nisu ovim putem isli, govori Sv. Pismo: »Oprostiti im se ne može, jer ako su bili kodri steći toliko spoznaje, da mogu Svetim istražiti, koliko su lakše mogli otkriti Gospodara svega toga.« (Knj. Mudrosti, 13,7—9). Tako i sv. Pavao tvrdi da u djelima Božjim upoznajemo samoga Boga: »Uistinu, njegova se nevidljiva svojstva, njegova vjećna moć i božanstvo, promatrano po njihovim djelima, opažaju od postanka svijeta. Tako nemaju isprike.« (Rim 1,20).

BOG POSTAJE ČOVJEK

Nadasve je poseban način Božje objave u Utjelovljenju druge božanske osobe, Gospodina Isusa Krista. Sv. Pavao započinje Poslanicu Hebrejima ovim riječima: »Bog, koji je nekoč u mnogo navrata i na mnoge načine govorio po prorocima, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu koga je postavio baštinikom svega (Hebr. 1, 1—2).

Isus Krist je po samoj svojoj pojavi objava Nebeskog Oca, jer je, kako veli sv. Pavao, »odsjev Očeva sjaja i otisak njegove biti.« (Hebr. 1,3) Sve, što nam Evandelja

govore o Isusu, On je činio iz ljubavi prema Nebeskom Ocu. Sve što je govorio, govorio je po Očevu nalogu. Želio je da Apostoli u njemu gledaju i slušaju Nebeskog Oca. Kad mu je apostol Filip rekao: »Gospodine, počaži nam Oca i dosta nam je, Isus mu je odgovorio: »Filipe, toliko sam vremena s vama, i ti me nisi upoznao? Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Pa kako ti onda vešiš: 'Pokaži nam Oca! Zar ne vjeruješ, da sam ja u Ocu i da je Otac u meni... Vjerujte mi, ja sam u Ocu i Otac je u meni. Ako ne inače, vjerujte zbog mojih djela.« (Iv. 14, 6—11).

LJUBAV VODI SPOZNAJI

Ne trebamo se, dakle, baviti da bi Bog bio takav Očac, koji bi se pred nama krio. Prijе bismo moralni reći, da smo mi djeca, koja se skriju pred svojim Nebeskim Ocem. Sv. Augustin je nakon svog obraćenja priznao da je dugo izbjegavao susret s Bogom. Dirljiva je i potresna njegova javna ispunjava: »Kasno sam Te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova... Ti si bio sa mnom, a ja nisam bio s Tobom... Zvao si me i vukao, probio si moju gluhaču, zablijestio si, sjevnuo i rastjerao moju sljepoču.« (Ispovijesti, pogl. 7).

Budimo sretni što smo po-put sv. Augustina i tolikih drugih u Bogu našli brižnog Oca koji nam otkriva pravi smisao ovoga zemaljskoga života i otvara poglede u vječnost, koja je pred nama.

Ivan KUKULA

Važna obavijest

DRAGI POVJERENICI I PREPLATNICI

Hvala vam za dosadašnju suradnju, hvala vam što ste, makar i u zadnji čas, podmirili svoje obvezne. Nadamo se da ćete i nadalje s duhovnom korišću i radošću primati Glasnik Srca Isusova i Marijina. Ubuduće ćete učiniti veliko dobro Glasniku i pomoći njegovoj upravi ako svoju pretplatu poslatete na vrijeme. Dugovi koji se dulje vuku vama nisu na diku, a Glasniku su na štetu.

U godini 1985. jedan primjerak Glasnika će stajati 45 dinara. Povjerenici koji primaju 10 ili više primjera ka na mjesec, dobivaju 10% popusta.

ŠTUTJE SRCE ISUSOVU,

ŠTUTJE SRCE MARIJINO,

ŠIRITE NJIHOV GLASNIKI

Srce Isusovo - izvor spasenja

Ustrajnima spas, umirućima nada, svetima slast

Piše: Srećko CETINIĆ

SRCE ISUSOVO, SPASENJE ONIMA KOJI SE U TE UFAJU

Svako ponovno doživljavanje Kristova dolaska među nas, pripravlja nam dušu i srce da još bolje shvatimo i što radosnije prihvativimo putku, koja je ikada čovječanstvu objavljena: »Ne bojte se, jer vam, evo, donosim radosnu vijest o velikom veselju za sav narod: Danas vam se u Davidovu gradu radio Spasitelj — Krist Gospodin!» (Lk 2,10).

Vaznji svih onih koji su istinski duhom gladovali i duhom žedali za korjenitim opravdanjem i cijelovitim oslobođenjem ljudske savjesti, konačno su uslišani!

U narodu je bukнуlo snažno duhovno gibanje. Svoj vrhunac doseglo je nastupom Ivana Krstitelja koji je k Mesiji vodio »narod pripravan», a narodu nedvojbeno očitovo Mesiju: »Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svjetala!» (Iv 1,29).

Prvi kršćani bili su prožeti sviješću da nas samo Krist Isus može trajno oslobođati od bilo kojega oblika čovjekova otuđenja. Vjerovali su da svako čovjekovo otuđenje ima svoj najdublji uzrok u mnogolikom naličju slobode, te svoj najotporniji korijen u raznolikom naličju sreće: u grijehul.

Isus, jedini Spasitelj! Srž je to Petraova svjedočanstva o Uskrsnjenu Mesiju, što ga je on, pun Duha Svetoga, dao uvjерljivo i odlučno pred Židovskim Sinedrijem: »Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino Ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti!» (Dj 4,12).

Isus, jedini Posrednici! U svojim poslanicama Pavao to najodlučnije noviješta: »Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus koji dade sa-moga sebe kao otkup mjes-ta svijeta!» (1 Tim 2,5). — »I

premda je bio Sin, iskustvom nauči poslušnost od onoga što je pretrpio te postigavši savršenstvo postade svima koji Mu se pokoravaju uzrok vječnoga spasenja, On koga je Bog proglašio velikim svećenikom, sličnim Melkisedeku! (Heb 5,8—9).

Spasenje ključa u Srcu Kristovu, kao što bujne vode velikih rijeka romone u dubinama svojih izvora: »Bog nam je dao život vječni, i taj je život u Njegovu Sinu. Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema život!» (1 Iv 5,11—12).

Krist nas spasava puninom svoga Srca! I danas na svijetu ima mnogo iskrene i čiste ljubavi u svim oblicima ljudskog življenja i djelovanja, no sva očitovanja i naj-uzvišenije ljudske ljubavi, nadilazi ljubav Kristova, koja nas ispunja ljubavlju Očevom: »Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? On koji čak nije poštio vlastitoga Sina, već Ga je predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s Njime?»

(Rim 8,31—32). Današnjem čovjeku potrebno je više nego ikada prije da napreduje u životnom povjerenju u Očevu svemoću, dobrotu i vjernost, kako nam ih očituje Srce Kristovo!

SRCE ISUSOVО, UFANJE ONIMA KOJI U TEBI UMIRU

Za nos koji vjerujemo smrt nije potpuni prekid svega i zauvjek, nego je bezuvjetna i korjenita promjena postojećeg života prema posvemu drugom i drugačijem bivstvovanju našega bića. Vrijednost i zamoćištost, ili pronašaj i prokletstvo vječnoga života, ovise o našem slobodnom, ali uistinu slobodnom prihvaćanju ili ne prihvaćanju Kristova djela ljubavi.

O tome prihvaćanju ili ne prihvaćanju može suditi i sudit će Bog jedini! On, »koji je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorodenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u Nj vjeruje, već da ima život vječni. Jer Bog nije posao svoga Sina na svijet da sudi svijet, nego da se svijet spasi po Njem« (Iv 3,16—17).

»**Tko sluša moju riječ,** uverava nas Isus, »i vjeruje onome koji me posla, ima vječni život. On ne dolazi na sud, već je prešao iz smrti u život.« (Iv 5,24)

Sv. Terezija Avilska iskreno se i ustajno trudila da sluša Sina Božjega i vjeruje Ocu koji Ga je poslao. Ona je dan na dan uspoređivala riječi Kristove s otvorenom ratom Njegova probodenog Bočka, pa je pouzdanom vjerom gledala i promatrala: »Onoga koga su probolili Svjesna, da Ga je i ona suprobola, sva u suzama, suzama punim node, ponavljala bi drugi redak 143. Psalm-

ma: »Ne idi na sud sa slugom svojim, jer nitko živ nije pravedan pred Tobom!«

»**Sigurno utočište!**« Isus, koji je s križa vatio Nebeskom Ocu za sve ljudе: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine.« (Lk 23,34); Isus, koji je u potresnim trenucima za naše spašenje pružio raskojanom grešniku svoju ljubav i svoju slavu: »Još danas ćeš biti sa mnom u raju.« (Lk 23,43); Taj i takav Isus stekao je bezuvjetno prvenstvo u djelotvornom pružanju nade svima, a osobito umirućima!

U tom ozračju Svetogručje Nade ne iznenaduje nas što nam sv. Margareta Marija povjerljivo prenosi jednu od najdirljivijih Isusovih osobnih objava: »Moje Srce bit će im sigurno utočište za života, a osobito u času smrti!«

SRCE ISUSOVО, MILINO SVIJU SVETIH

Biti spašen od sigurne propasti — kolika je to milina i slast, a milina je nad milinama smjeti i htjeti i moći živjeti u trajnom i prisnom zajedništvu sa Spasiteljem i spašenimal!

»Na što ljudsko srce nije pomislilo, to je Bog pripravio onima koji Ga ljube.« (1 Kor 2,9), nedvojbeno uverava sve ljudje dobre volje Apostol Pavao, taj povlašteni očeviđac Kristovih milina i slasti Neba, koje je doživio za vrijeme svog zemaljskog života, a da »zbog obilja objava« nije bio ni pošteđen ni oslobođen teških životnih kušnji koje mu je Gospodin namjerice i u obilju slao, prema mjeri Pavlove zbiljske slabosti, da bi se u njoj što očitije odrazila sva božanska snaga!

Duhovno sjecište naših zbiljskih slabosti i Kristovih božanskih milina na ovoj zemlji jest vrlina i otajstvo nade! Stoga Pavao, kao neutrudivi i proslavljeni odgajatelj kršćanske nade piše Rimljanim: »Bog, izvor nade, neka vam dadne potpunu radost i mir u vjeri da napredujete u nadi snagom Duha Svetoga.« (Rim 15,13)!

»**Vaša žalost, postat će radošću!**« I vaše vam radosti nitko neće moći uzeti! (Iv 16, 20 i 22), jamči nam Isus osobno! Tko se nada, živo se raduje očekivanim dobrima. Što je razlog nade razložnici, jasniji, korjenitiji, jači i žarči, to je i »hod u nadiradosniji, djelotvorniji i plodniji!«

»**Hod u nadi!**« prepun je milina! U tom je duhu svoje vjernike poučavao i jednostavni arški župnik, potičući ih na molitvu ustajnog povjerenja u Gospodina: »Kad netko ima srce čisto i sjedinjeno s Gospodinom, zahvaćen je opojnom milinom i slašću, istovremeno je proslijetljen i do u srž pročišćen nadnaravnim svjetлом koje oko njega stvara tajanstveno ozračje. U takvom, posevno bliskom sjedinjenju, Bog i duša su kao dvije svijeće u jedno stopljene. Odijeliti ih više nitko ne može. Kako je divno i zanosno to jedinstvo!«

Vjerna slika tog zanosnog jedinstva jest Marija, Majka Crkve. Do dna svoga bića bila je prožeta molitvom ustajnog povjerenja u Gospodina, pa je stoga, darom Božjim, po vjeri, nadi i ljubavi, već ovdje među nama, počela živjeti u ozračju taličkih božanskih milina Srca Kristova!

Vrijeme je...

Advent

Piše: prof. Radovan GRGEC

U adventsko i predbožićno vrijeme, iščekujući svojeg Otkupitelja i Spasitelja, Crkva nas zajedno s njegovim Pretećom poziva na pokoru i obraćenje. Vrijeme je, kako kaže sv. Pavao (Rim 13, 11-14), da se oda sna prenemo jer se približio dan i čas pa treba da se zaodjene mo oružjem svjetlosti i Gospodinom Isusom Kristom.

Danas se mnogo govori o simboliči i značenju odijela i odijevanja, ali se istodobno podcjenjuje značenje svećeničkog odijela i redovničke »uniforme«. U Svetom pismu se, pak, Božja milost i Spasiteljevo milosrde prispolobljuje svečanom odijelu koje je znak pripadništva Kraljevstvu.

Boreći se za oslobođenje od grijeha, tj. za obraćenje, kršćanin najbolje dokazuje svoje pripadništvo Kraljevstvu. Govoreći o oslobođenju, on u prvom redu misli na oslobođenje od grijeha, svjestan da Kristovo kraljevstvo nije »od ovog svijeta« i da je upravo takvo oslobođenje glavni cilj kršćanskog angažmana u ljudskoj povijesti. Nedovno je Kongregacija za nauk vje-

re u Rimu objavila uputu o tzv. teologiji oslobođenja. U tom se dokumentu ističe kako je zov oslobođenja jedan od znakova vremena, ali taj znak valja gledati u svjetlu Govora na gori jer jedini istinski glasnik slobode za sva vremena, za sve narode i za svakog pojedinca jest Evangelije Isusa Kris- ta.

I o »znakovima vremena« i o »vremenu Duha Svetoga« mnogo se govori i piše. Bilo kako bilo, kršćanin će, prosvijetljen Duhom, moći u svakom razdoblju ljudske povijesti raspozнатi znakove vremena a u svakom događaju i doživljaju naći poziv na obraćenje i oslobođenje. Tom se pozivu valja odazvati odmah jer ne znamo koliko još imamo vremena na raspolaganju. U ovom Adventu upućene su nam riječi: »Bdite, jer ne znate kada je čas!« (Mk 13, 33). I ovoj Adventat valja shvatiti kao vrijeme djelovanja Duha Svetoga, koji našu savjest i naše srce, služeći se raznim događajima i doživljajima, raznim znakovima vremena, potiče na obraćenje, na ljubav.

Važno je da ne propustimo »šansu« i »povoljan čas«, da budemo budni u vrijeme »pohodenja Gospodinova« i da ne ostanemo »srca tvrdi« kad čujemo njegov glas.

Valja se odazvati ovdje i sada, danas i odmah. Ipak, Crkve nas na pokoru i obraćenje na poseban način upozorava u »jakim« liturgijskim vremenima. U središtu povijesti spasenja nalazi se poruka Isusa Krista, rođenog u Betlehemu, raspetoga i uskrsloga radi nas ljudi i radi našega spasenja. Usred povijesti uzdiže se križ Isusa Krista kao najuzvišeniji znak vremena.

Suze radosnice sa zajedničkih nacionalnih slavlja treba da postanu suze pokajnice. Poruku Kristova rođenja, križa i uskrsnuća volja ostvariti u svom osobnom i obiteljskom životu.

Vrijeme je da se oda sna prenemo i da naše riječi postanu dјelom. Vrijeme je da se počnemo obraćati, noseći strpljivo svoje svagdanje križeve, kako bismo mogli dočekati konačno oslobođenje našega Spositelja i Otkupitelja.

Nakana Apoklastična molitve

DA CRKVA BUDE SAKRAMENAT JEDINSTVA MEĐU LJUDIMA

Crkva - sakramenat jedinstva

Ove godine (21. XI) površava se 20 godina od objavljanja najvažnijeg dokumenta II. vatikanskog sabora, dogmatske uredbe o Crkvi »Lumen gentium«. Taj dokument tvrdi »kako je Crkva u Kristu kao sakrament ili znak i oruđe najčešnjeg sjedinjenja s Bogom i jedinstva cijelog ljudskoga roda...« (broj 1). Tim riječima Sabor pokušava definirati Crkvu u sebi i u onome što ona mora biti za ljudski rod.

Da bismo što bolje razumeli saborski nauk, pokušajmo najprije osvijetliti pojam »sakrament«. U najstarijoj kršćanskoj literaturi pojam sakrament Grci označuju riječju »misterij«. Kasnije su Latini taj izraz prevodili riječju »sacramentum«. Taj se izraz udomaćio u Zapadnoj Crkvi, pa se upotrebljava i kod nas.

Riječ »misterij« izvorno znači tajnu, koja se otkriva samo prijateljima, u svrhu ostvarivanja. Tako je Isus rekao apostolima: »Vama je dano da upoznate tajne kraljevstva nebeskog.« (Mt 13,11) U tradiciji sv. Pavla tajna u najodličnijem smislu jest sam Krist, u kojem ljudima bilo je objavljen Božji otkupiteljski naum (usp. Ef 1,9). Riječ tajna označivala je također tradiciju starih proroštava koja navještahu Mesijin dolazak; napokon »tajna — sakrament« jest sama Crkva koja

produžuje očitovanje Isusova spasiteljskog djela.

Upotreba riječi »sakrament« za krštenje i Euharistiju, a kasnije i za druge sakramente, potječe iz srednjeg vijeka. Tada su, naime, sakramenti bili definirani kao »djelotvorni znakovi milosti«. To značenje što još uvek ima svoju vrijednost uključuje ne samo »sedam svetih sakramenata«, nego i samoga Isusa Krista i Crkvu, pod uvjetom da od milosti ne činimo samo neku »stvarnost«, već da joj dajemo njezinu izvornu vrijednost međusobnog priopćavanja Božje ljubavi čovjeku, a njezinu uspješnost ne shvaćamo kao neki automatizam, već kao očitovanje Božjeg prijateljstva prema čovjeku. Bog se, naime, stvarno priopćuje čovjeku te ga u isto vrijeme i potiče na prihvatanje njegova dora.

U tom smislu lakše je shvatiti i značenje Crkve kao sakramenta. U Crkvi se nastavlja tajna ostvarena u Kristu, po kojem se čovjek pomirio s Bogom, sjedinio se s Njime i sa svim ljudima, a sve se to ima dinamički ostvariti u slavnoj vječnosti.

I tako je Crkva, kao i Krist, sakrament pomirenja i jedinstva svih ljudi s Bogom i među sobom. Budući da smo ucijepljeni u Kristu, našu Glavu, te u njoj i među sobom pomireni, pozvani smo da sa-

činjavamo jedan narod.

Stoga II. vatikanski sabor naučava da »Crkva, nadaren darovima svoga Ustanovitelja i vjerno vršeći njegove zapovijedi ljubavi, poniznosti i samozatojaje, prima misiju da navješćuje Kristovo i Božje Kraljevstvo i da ga ustanovi u svim narodima, i postavlja klicu i početak toga Kraljevstva na zemlji...« (broj 5).

Prema nauci II. vatikanskog sabora »svi su ljudi pozvani u novi Božji Narod. Stoga se ovaj narod, ostajući jedan i jedini, mora protegnuti na cijeli svijet i na sve vjekove, da se ispunji odluka volje Boga koji je u početku stvorio jednu ljudsku narav i odlučio da djecu svoju, koja su bila raspršena, napokon skupi u jedno« (broj 14).

Eto takva je Crkva u Božjem planu, i takva mora biti. No, da li je po nama, koji smo danas Crkva, ona doista takva? Crkva bi morala biti »proziran znak«, preko kojeg se Krist očituje ljudima. To je prozirnost u svemu sjaju spasenja, zajedništva s Bogom i s ljudima. Moramo priznati da smo na žalost veoma daleko od tog idealta. Zbog toga volja morati i raditi s vjerom i pouzdanjem da bi Crkva doista postala sakrament jedinstva među ljudima.

Josip ANTOLOVIĆ

Patnik iz Dola

Bilo je to 12. srpnja ove godine. Pitomi Dol kod Starijada na otoku Hvaru pun mirisa bora, levande, maslina i loze primio je u svoju uvatu i velik broj gostiju. Došli su iz svih mjesto otoka da isprate na vječni počinak posmrtnе ostatke dolskog patnika Antuna Duževića.

Patnja je usko rasla s ljudskim bićem, i čovjek joj se uporno optimlje, ali ipak neobično cijeni patnika koji se znade s njome junački nositi i s tom nemilom protilicom života izdržati do konca. Upravo takvu pobjedu izvođao je naš Antun, i radi toga se sjatiilo toliko svijeta i sklo toliko suočenja u njegovu žalobnu povorku.

Antun se rodio u tom istom Dolu 17. siječnja 1941. Kao dijete od devet mjeseci dobio je dječju paralizu koja ga je obilježila za cijeli život. Oslobilu mu je desna ruka i noge, a jezik mu nije bio sposoban za lijep i ispravan izgovor. Rastao je i razvijao se, ali se vidjelo da

je bogalj. Ipak nije izgubio životnu radost.

Velik je Bog koji šalje križeve i nevolje onima koje ljubi, ali i milost da ne klonu pod teretom patnje. Tu misao sv. Pavla naš je Antun osjećao pa je uvijek bio vesel i raspoložen. Nosio je s velikom vederinom kriz koji mu je Providnost stavila na pleća. Nije ljenčario u životu. Skupljao je ono malo životne snage i pomagao sirotaj majci da bi smogli kruh svoga dana. Nije bio osobenjak. Družio se sa svojim vršnjacima, lako se u društvu zdrave mladosti osjećao prikraćenim. Sigurno su ga spopadale teške misli i tužni osjećaji. Uvijek je nastojao prikriti svoju bol nad životom. Bio je neobično inteligentan, ali njegova prava veličina bila je u tome što je svjesno, razumno i veoma strpljivo nosio svoj križ. Družiće se ne može protumačiti vederina njegova lica i mladenački sjaj očiju. Mogao je s psalmistom pjevati: »Gospodin mi je utvrda, Bog je hrid utocišta mogao!«

Dugo se Antun borio sa svojom nevoljom i nije susao. Što mu je više malakso la tjelesna snaga, to više je jačala njegova volja za predanje u ruke Božje. Hramao je 39 godina ovom suznom dolinom. Najzad je motiku morao predati svojoj siromašnoj majci i tetki. Zavukao se u svoju sobicu i na postelji svoje boli strpljivo čekao svoju sestrlicu smrt. Trajalo je to pune četiri godine. Kriz Isusov iznad glave bio mu je poticaj za strpljivost i predanost u volju Božiju. Slika Majke Božje predstavljala mu je ljubav i samilost majke prema djetu. Izloz u svijet omogućio mu

je samo sobni prozor. Kraozn je motrio komadić sunčanog neba i mali isječak dolskog zelenila. To mu je dočaravalo sve ono lijepo i draga što je Božja dobrota darovala svojoj djeci ljudima.

»Što god radite zdušno činite, kao Gospodinu a ne ljudima, znajući da ćete od Gospodina primiti nagradu, baštinu.« (Kol 3, 23-24) Tu je misao imao na pameti Antunov susjed barba Luka kad je svakodnevno otkidao od svog dragocjenog vremena i posvećivao ga Antunu-patniku. Tako je to bilo puno četiri godine. Donosio mu je tisak, ali najviše prijateljsku, toplu ljudsku i kršćansku riječ. Ta je uvijek odista la ljubavlju, i to onom Kristovom. Zato je i bila toliko jaka da je mogla prodrijeti duboko u Antunovu dušu grijući je srećom i zadovoljstvom. Ono što je nedostajalo Antunu, snaga i zdravlje, nadomještalo je barba Luka. Lako već u godinama, ipak još krepak i zdrav, mogao je patniku pružiti sve što mu je manjkalo.

U danima pučkih misija posjetiše ga misionar, župnik i barba Luka. Antun je prstom upro u barba Luku, skupio preostale snage te očima punim suza neprestano klicao: »Oval, ovaj, ovaj!« Onda prema župniku: »I oval, i ovaj, i ovaj!« Drugo ništa nije mogao, ali je s tom jednom riječju kazao mnogo, zapravo sve.

Svemu na zemlji dode kraj, pa svršiše i Antunove muke. Gospodin ga je pozvao k sebi kao vjernog i strpljivog slugu 12. srpnja ove godine. Presegao se u vječnost u kojoj više nema boli.

Vjeko VRCIĆ

Neочекivan rasplet drame

Brak i obitelj spadaju u one temeljne ljudske vrednote koje suvremenii svijet pre-malo priznaje i poštuje, a posljedice su veoma teške. O tome nam svjedoči sam život.

Prije dvije godine zbio se u pariškom parku Du Trocadero nemio slučaj, koji je tek u listopadu ove godine doživio konačan rasplet. Dvoje se mlađadi voljelo, kako se to obično kaže. Njoj je bilo 18, a njemu 19 godina. Na šetnjama parkom djevojka je momku napokon iskreno pri-znala da ga ne voli toliko da bi s njim stupila u brak, pa prema tome raskida s njim veze. Uvrijeden ju je momak na mjestu ubio iz revolvera. Od tog tragičnog događaja protekle su dvije godine. Konačno sudskoj raspravi na »Cour d'assises« u Parizu, u listopadu ove godine pribivali su i roditelji ubijene djevojke. Zamolili su sud da uvaži njihov stav koji su izrazili slijedećim riječima: »Mi smo katolički ro-

ditelji devetero žive djece. Nesretni mladić, ubojica naše kćerke, zamolio nas je za oproštenje. Istog časa mi smo mu oprostili. Naša kćerka uživa mir vječnog života u Kristu. Mi oplakujemo nesretni udes tog tako mladog čovjeka kojeg ćemo ubuduće srušetati kao dijete koje smo duhovno posvojili.«

Mladić je osuden na pet godina zatvora s obrazloženim izgledima da bude i prije uvjetno pušten na slobodu. Svjetski je tisak s najvećim udviљenjem pisao o tim roditeljima i stavlja ih za primjer kršćanske ljubavi i velikodušnosti srca prema bližnjem.

Smijemo li zbog stava ovih roditelja zaključiti da su svojom otvorenosti za primanje velikog broja djece postigli i veliku plemenitost svoga srca? Gospoda i gospodin Bernard su svakako svoja srca otvorili Gospodinu, i On ih je osposobio za tako velik čin opruštanja kakvom nas uči samo Isus Krist kad na križu moli za svoje mučitelje i ubojice: »Oče, oprosti im, ne znaju što čine!« Samo Bog može u svom srcu imati mjesto i za one koji ga mrze i ubiju, i samo On može tako preobraziti jedno ljudsko srce. Zato njihov primjer svijetli pred svjetom današnjice ižarujući Kristovo svjetlo.

Drugi slučaj zbio se u Barvarskoj, i to nedavno. Jedan nevjencani par studenata morao je primiti svoje dijete. Ona je svakako htjela roditi, ali on je odlučno tražio pobačaj. Pod njegovim pritiskom ona je pobaciла dijete koje je nosila pod srcem. Taj strošan čin nije mogla zaboraviti i danomice je predba-

civala svom nevjencanom partneru da ju je prisilio na to zlo. Samo dva tjedna nakon pobačaja došlo je zbog toga među njima do velike svade koja je svršila smrtonosnim udarcem noža, i ona je pala mrtva.

Potaknuti tim groznim činom, jedan ginekolog i jedan psihijatar provedli su anketu među većim dijelom roditelja koji su priznali da su pobacili svoje nerodeno dijete. Anketa je dala ove rezultate: 30% takvih brakova nakon pobačaja više ne zna što je bračna sreća. U takvim je brakovima započelo i više ne prestaje uzajamno predbacivanje i sve veće uzajamno udaljavanje srdača. Tokve nesretne žene čedomorke napose izjavljuju da trpe tešku grigu savjesti. Ispitivači su anketu završili slijedećim pitanjem: »Kto do vratí mir majci koja je ubila svoje dijete pod srcem?« Kao katolički vjernici znamo da Bog može i taj grijeh oprostiti, ali tragika tog pitanja ostaje, kako za javnost, tako i za savjest pojedinaca.

Slava Ana LONČAREVIĆ

**SADRŽAJ RIJEČI
„EUHARISTIJA“**

Sadržaj riječi „euharistija“ je prebogat. Euharistija zahvaljivanje, prepasanje priznaje čudesna Božja da se i darove, ali pogled u ne ide preko naizmjene dalmjenosti do Boga nego sastavlja na Božjoj veličini dalmjenosti kojom za nas i za dojne svoje darove. Zahvaljivanje ne ističe razliku među Boga i čovjeku, niti međusobnu razdalju. Bog uzvišen, čovjek zemski prah, nego želi istoči. To je darivanje čovjeku. Zahvaljivanje želi potvrditi da udaljenost čovjeka od Božjeg stvora od Stvoritelja nema tenu time što se Bog ljubavi otvorio čovjeku i otkrio mu se. Želi također kloniti razdaljinu između Božjeg i čovjekova time što nam Bog čovjeku odgovara u tom čovjeku Bogu. «Hvala» znači predanje svoje naštosti onome, koji je isto darovao, u mjeri u kojoj nam je taj dar svoj nakloništu poklonio. Tu vječku srce, koje zahvaljuje, poprima božanske dimenzije.

**RAZLIKA BOŽJEG
DARIVANJA U STAROM
ZAVJETU I U ISUSU KRIS-**

Božje darivanje u Starom Zavjetu veoma se razlikuje od darivanja u Novom Zavjetu. U Starom Zavjetu Juhve svojim darovima i cilima želio je pokazati svoju moć nad prirodom, nad čovjekom i nad njegovom predašću. Takvim se je pokazao pri izlasku Izraela iz Egipatske zemlje. Tom je svedoči

SADRŽAJ RIJEČI -EUHARISTIJA-

Sadržaj riječi »euharistija« je prebogat. Euharistija — zahvaljivanje, prepoznanje i priznaje čudesna Božja djela i darove, ali pogled više ne ide preko neizmjerne udaljenosti do Boga nego se zaustavlja na Božjoj velikodušnosti kojom za nas radi i daje svoje darove. Zahvaljivanje ne ističe razliku između Boga i čovjeka, njihovu međusobnu razdaljinu: Bog uvišen, a čovjek zemaljski prah, nego želi istoči Božje darivanje čovjeku. Zahvaljivanje želi potvrditi da je udaljenost čovjeka od Boga kao stvora od Stvoritelja nadmošena time što se Bog u ljubavi otvorio čovjeku i približio mu se. Želi također ukloniti razdaljinu između Boga i čovjeka time što na dar Boga čovjeku odgovara darom čovjeka Bogu. »Hvala«, znači predanje svoje naklonosti onome, koji nam je nešto darovao, u mjeri u kojoj nam je taj dar svojom naklonosću paklonio. Tu čovjekovo srce, koje zahvaljuje, poprima božanske dimenzije.

RAZLIKA BOŽJEG DARIVANJA U STAROM ZAVJETU I U ISUSU KRISTU

Božje darivanje u Starom Zavjetu veoma se razlikuje od darivanja u Novom Zavjetu. U Starom Zavjetu je Jahve svojim darovima i djelima želio pokazati svoju nadmoć nad prirodom, nad čovjekom i nad njegovom povijesku. Takvim se je pokazao pri izlasku Izraela iz Egipatske zemlje. Tom je zgodom

po silnim čudesnim djelima pokazao svoju nadmoć nad jednom velesilom staroga svijeta; takvim se pokazao i pri davanju Deset zapovijedi pod Sinajem. Tom je zgodom svoju nadmoć očitovao potresanjem gorskog lanca i nezапомћеном grmljavinom. I tako redom u daljnjem toku povijesti židovskog naroda.

Zašto se je Jahve u Starom Zavjetu objavljivao ističući baš svoju nadmoć i svoju razliku od čovjeka? Zato da čovjek Novog Zavjeta bolje shvati veličinu dara što ga prima, veličinu Božjeg darivanja čovjeku u Isusu i po Isusu Kristu. Sto bolje znamo tko je Bog, njegovu veličinu i uvišenost, to bolje možemo shvatiti što znači kad nam se tako uvišeni Bog dario. U Isusu Kristu Bog nam naime dolazi u susret, i prihvata nas za svoju djecu. Po utjelovljenju Sina Božjega prestala je svaka udaljenost između Boga i čovjeka.

IZVOR NOVOZAVJETNE ZAHVALE

Tako je temelj novozavjetne zahvale upravo utjelovljenje po kojem nam se Bog sasvim daje. Po Kristu, utjelovljenom Sinu Božjemu, primisno Božji život; najprije ga je primila sama Kristova ljudska narav, a onda mi. Stoga će prvo Krist kao čovjek zahvaljivati Bogu, a onda mi po Njemu i u Njemu. U Njemu je ta zahvalnost pretačena u potpuno predanje Krista—Čovjeka u Očeve ruke. Ta Kristova zahvalnost Bogu za dar utjelovljenja i otkupljenja prvotna je potpuna i jedinstvena, i kao takva ona je izvor svake naše zahvalnosti. Ali, što

je još lijepše, Kristova ljudska zahvalnost zbog primljene Očeva života nije ništa drugo nego produbljena zahvalnost Božjeg Sina, koju u Duhu Svetom vječno iskaže Ocu za dar svoje božanske naravi. Prema tome, izvori su novozavjetne zahvalnosti u presv. Trojstvu, u kojem Sin u zagrljaju s Ocem zahvaljuje Njemu za svuj izlazak iz Njega. To je »paeuharistija«, prazahvala, u kojoj sve novozavjetne zahvale sudjeluju; najprije zahvala Krista čovjeku, a onda naša, ne zbog čudesnog i moćnog iskazanog nam djela, nego zbog dobrote i ljubavi kojom nam podari svoj božanski život. Naša euharistija bez one paeuharistije ne može se pravo shvatiti, jer je naša euharistija samo učestovanje u paeuharistiji koju Sin slavi u krilu presv. Trojstva.

NACIN ISUSOVA EUHARISTIJSKOG ZAHVALJIVANJA

O tome kako se je Isus zahvaljivao imamo lijepih evanđeoskih izvještaja. Ovima sigurno pripada ono mjesto u Evanđelju sv. Luke, gdje Isus zahvaljuje Ocu na daru njegove objave, što se je, naime, objavio malenima: »U toj čas zotitra od veselja u Duhu Svetome te reče: „Sla-vim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, jer si ova sokrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Dobro, Oče, jer se je to tebi tako svijedlo.« (Lk 10, 217) Tu vidimo kako je Isusova zahvalnost nešto što se zbiva između Oca i Sina, što titra između druge i prve osobe presv. Trojstva.

Svjedočanstvo jednog misionara

Ima prilika kad su sve rječi slabe, neuspješne. Mogu dapače i vrijeđati, mako ih iznosimo u najboljoj namjeri. Što da se radi, na primjer, u izbjegličkom logoru među Kambodžancima koji su jedva iznjeli živu glavu iz svoje domovine bježeći pred Pol Potom? Nije važno što bismo htjeli govoriti ili činiti, nego je važno da s tim ljudima živimo u istinskoj bratskoj ljubavi. To će dati uvijek rezultata, jer milost Božja uvijek djeluje.

S logorašima treba dijeliti njihovu sudbinu. Mi ih, na primjer, nikad nismo oslovljavali sa: »Vi logoraši, izbjeglice«, nego uvijek samo sa: »Mi izbjeglice«.

U logoru gdje sam radio s ostalim misionarima, bilo je preko 34 tisuće izbjeglica. Kaliko smo mogli razaznati, među njima je bila samo jedna osoba kršćanske vjere. Za šest mjeseci mog boravka u logoru posebno smo se sprijateljili s jednim mlađim čovjekom koji je studirao medicinu. Mi misionari živjeli smo s njim uistinu u ljubavi, slozi i uzajamnom darivanju onog što je koji od nas imao.

Ja sam nakon šest mjeseci oputovao u Francusku, i na mlađog sam Kambodžanca s vremenom posve zaboravio. Jednom, kad sam sudjelovao na misijskom tečaju u Lio-

nu, iznenadio me telefonski poziv iz Pariza: »Ovdje je jedan mladi Kambodžanac, student medicine, po vjeri budist. Teško je bolestan, ima raka na jetri. Stalno samo ponavlja: 'Želim vidjeti isusovca a. Petra Ceyrac-a, misionara!' Dodite prije nego umre!«

Prvim sam vlakom krenuo u Pariz. Na kolodvoru u Parizu dočekao me subrat isusovac i odmah me poveo teškom bolesniku. Bio je pri svijesti. Razgovarali smo pola sata. Govorio mi je o svojim dugim patnjama što ih je tri godine podnosiо u tamnici za vrijeme zločinačke vladavine Pol Pota koji je poubjiao milijune ljudi. Krotko mi je iznio svoje muke što ih je podnio kroz četiri mjeseca u jednom skloništu u ūumi, gdje se hrano sirovim štokorima, miševima i gušterima, samo da ne umre od gladi.

Nakon pola sata povjerljivog razgovora upozorila me bolnička sestra da je vrijeme posjeta prošlo. Moramo prekinuti da se bolesnik previše ne umara. Bio sam spreman otići, kad me bolesnik povuće za ruku: »Oče, molim vas jednu stvar. Želim da me krstite«, reče u suzama. Nikad nismo progovorili ni jedne riječi o krštenju, a on sada na samrti upravo to

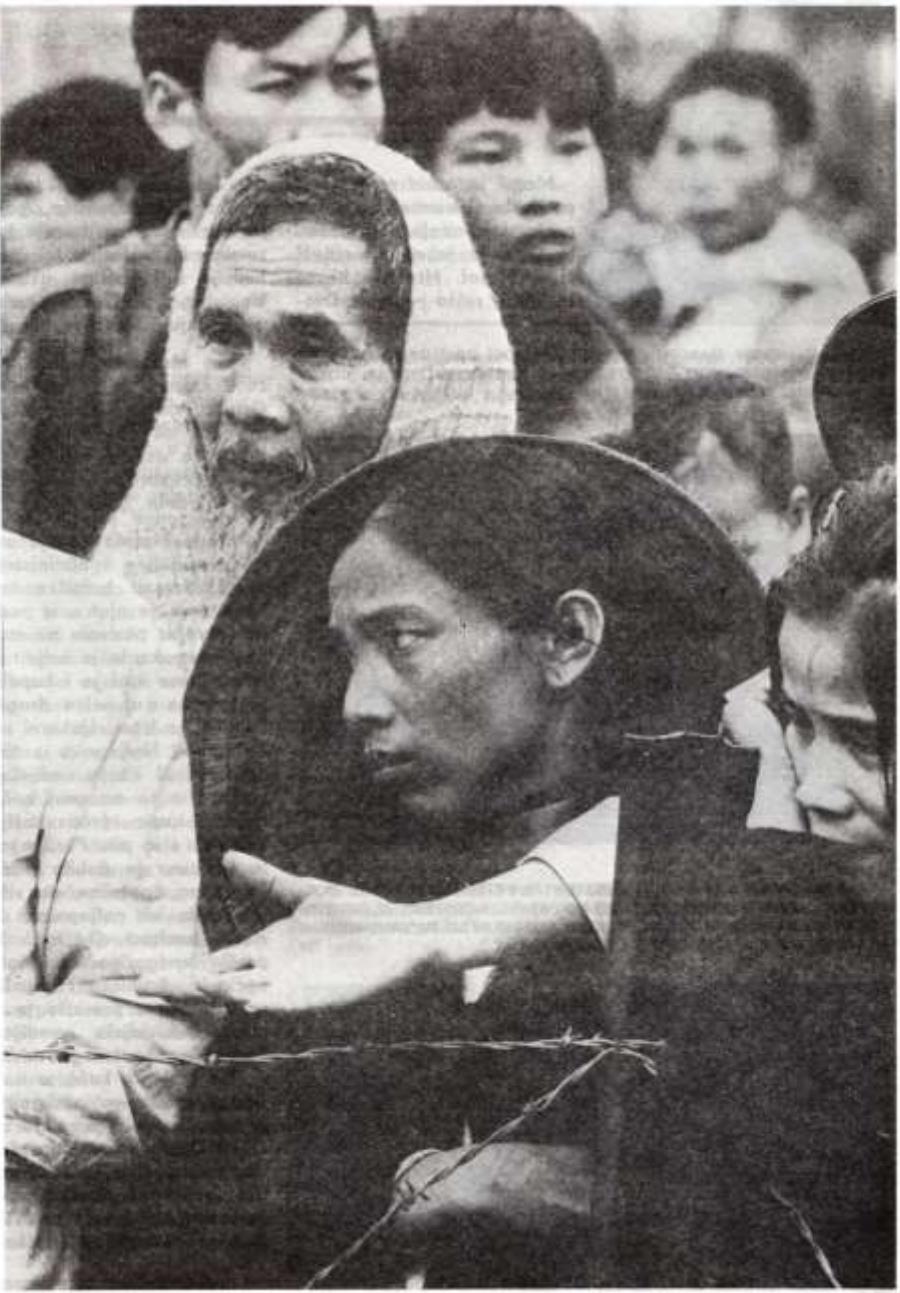
moli. Krstio sam ga i sam iznenaden i gonut. Odlazeći iz bolnice, sreća sam na ulici njegovu ženu i troje djece. Išli su mu u posjet. Bili su mi veoma zahvalni za ono što sam učinio njihovom ocu i mužu. Već sutradan teški bolesnik je preminuo, i pokopasmo ga na jednom pariškom groblju.

U logorima kojih danas ima širom svijeta, glavno je životom svjedočiti Kristovu ljubav. Bjegunci, često od sigurne smrti, moraju u nama osjetiti ljubav za sve ljudе. Za ljudе Azije i Afrike je glavno da vide odsjev Očeve ljubavi, pa će zaželjeti biti djecom Boga koji ima takve svjedoke.

Misionar Pierre Ceyrac, isusovac, rođao je u Francuskoj 1914. Ima i brata svećenika. Pierre je pošao u Indiju 1937., a za svećenika je zaređen 1945. Godine 1952. postao je duhovnik studenata u Indiji, a od 1983. ponovo živi i radi kao misionar u izbjegličkim logorima u Tajlandu gdje ima najviše bjeđuganca iz susjedne Kambodže. Ti su izbjeglice najsiromašniji od svih siromaha. Često im je gore nego najsiromašnijima u predgrađima Kalkute. Njih se naziva tzv. petim svijetom. Treći svijet su oni koji veoma teško spajaju kraj s krajem, četvrti svijet su oni koji nemaju ništa, ali su još u domovini među svojima, a peti svijet su oni koji su i to izgubili. Misionar Ceyrac je izjavio:

»Moje mi je svećeništvo rasirolo srce. Uloga je svećenika i misionara da širi nadu i pouzdanje među najteže očajnike!«

Priredio: Srećko BOŠNJAK

CRKVU U NOVOM MAROFU SAGRADILI SU OCI FRANJEVCI KONVENTUALCI, POTPOMOGNUTI PRIJATELJIMA I DOBROGINITELJIMA; GOVORI O. LITRIC, PROVINCIJAL (gore)

SVAKA NOVOSAGRADENA CRKVA SLICNA JE PRIRODI KAD JU JE BOG STVORIO. U GOTOV HRAM PRIRODE BOG STAVLJA COVJEKA. U GOTOVU CRKVU KRIST DOVODI VJERNIKE (gore) KOJI S VELIKIM ZANIMANJEM RATE OBRED POSVETE CRKVE I OLTARA (dolje)

NOVO U NO

Marof je naziv njemačkog porijekla (Meierhof), a znači grofovsko imanje s dvorcem. Iz toga je jasno što znači Novi Marof. Hrvatski bi se to lijepo reklo — Novi Dvori.

ri. Tako se zove i jedno mjesto kod Zaprešića, gdje je bilo imanje s dvorom hrvatskog bana Josipa Jelačića koji je u Hrvatskoj ukinuo kmetstvo, i u Novim Dvori ma mu je i danas grob.

Novi Marof se nalazi na cesti Zagreb — Varaždin. Gradić ima već dosta dugu povijest, ali on jednostavno ne može ostariti. Stalno se rada i preprerađa radom svojih vrijednih ljudi.

Novog Marofa se sjećam iz najranijeg djetinjstva. Pamtim zvono bolničke kapеле koje je ujutro, u podne i uvečer pozivalo na molitvu. Zamuknulo je valjda u isto vrijeme kad je i kapela pretvorena u nešto drugo. Pamtim ga i po »Ljekarni sv. Antuna«. Naljepnice s tim natpisom i likom omiljenog sveca bile su na svim boćicama sirupa protiv kašila koji sam i ja pio. Poslije rata ljekarna je dobila naziv »Narodna apoteka«, pa više nije bilo ni naljepnica sa starim nazivom. Od tada je prošlo mnogo godina. Malo općinsko, bolničko i sajmisko mjestance preraslo je u novo industrijsko središte. Sagradeno je mnogo novih, velikih i lijepih kuća, a najljepša građevina podignuta je u najnovije vrijeme. To su »Novi Dvori« sv. Antuna Padovanskog. U mjestu je, naiime, osnovana nova župa i samostan pod zaštitom sv. Antuna. Nekada je »Ljekar-

VOM MAROFU

na sv. Antuna- bila najljepša vila u Novom Marofu, a sada je najljepša građevina njegova crkva i samostan. Šta je što nije na pristupačnijem mjestu. Ipak, čestitam Novom Marofu, sada je uistinu nov!

Kakvo bi to bilo općinsko, industrijsko, školsko, bolničko, prometno i trgovačko središte jednog kraja, a ne bi imalo crkvu! Sada se može reći da je pravo mjesto, kada ima i svoj duhovni centar: crkvu, oltar, svetohranište — Boga pod prilikama Kruha. Mjesto bez Božjega Srca biva prazno i šuplje. Vjernički narod, koji se iz okolice doselio u taj centar, stalno je osjećao tu prazninu, a želi živjeti punim, mirnim i poštenim životom, želi imati blagoslov. Svi su oni djeca seljaka koji su se i u polju pozdravljali: -Hvaljen Isus i Marija-, i -Bog blagoslovi delo, jelo i težak!- A što drugo treba danas težaku, radniku, učeniku, nastavniku, bolesniku, liječniku, činovniku, redarstveniku, prijevozniku i prolazniku, nego Božji blagoslov za sva poštena nastojanja, i snaga za done stradanja. Zar bi nas nešto drugo moglo usrećiti?

Vjernici Novog Marofa više nisu duhovni beskućnici. Sada se mogu kao Božja djeca okupiti oko stola u kući svoga Oca, gdje se lomi Krug Života. Prvi put su se okupili na dan posveće-

nja svoje crkve, 28. listopada. Svima je na licima sjala radost, a u duši su klicali: -Hajdemо radosni u dom Gospodnjij!-

TINO

KRIST KOJI NAM SE SAV DAROVAO NA KRIZU, PRVI PUT PRIMA DAROVE U NOVOJ CRKVI, PO RUKAMA ZAGREBACKOG NADBISKUPA, UZORITOG GOSPODINA KARDINALA KUHARICA (gore)

CRKVA SE NE SAGRADI I NE POSVEĆUJE SVAKI DAN (gore). ZATO JE CIN POSVETE PRIVUKAO U NOVI MAROF I VIERNIKE IZ MATICNE ZUPE MADZAREVO, I IZ SUSJEDNE ZUPE REMETINEC. BILO IM JE OKO 3.000 (dolje)

Raste zanimanje za Svetu Pismo

U Italiji je osnovano »Biblijko društvo Italije«, kao ogranak »Svjetskog biblijskog saveza«. Društvo nema za cilj da tumači Svetu Pismo, nego samo da radi na njegovu širenju. Ono je, kako stoji u njegovu statutu, »nezavisno kršćanska udruženje koje nije povezana ni s jednom vjeroispovješću i nema za cilj stvaranje novčane dobiti«.

Biblia, Svetе knjige Staroga i Novoga Zavjeta, zajednička su baština svih kršćana. To štivo cijene čak i oni koji u Boga ne vjeruju. Stoga »Biblijko društvo Italije« u isključivoj službi samo jedne vjere. Zato njegovo upravno vijeće može imati za

predsjednika pastora Giovanna Scutederia, sljedbenika vjerske reforme Petra Valda (13. st.) Potpredsjednik je Ettore Zerbino katolik, psihijatar i profesor na sveučilištu »Gemelli« u Rimu. Tajnik društva je adventist Ignacije Barbusci.

Od članova se traži da daju novčani prilog, i naravno, da se mole kako bi Božja riječ što prije doprla u sve slojeve društva po cijelome svijetu.

»Svjetski biblijski savez« izvorno je protestantska organizacija, ali je odavnina primio međuvjerski značaj. Taj je savez do sada ostvario značne rezultate. Samo u 1982. godini poslao je Crkvama koje su se obratile za pomoć gotovo 11 milijuna primjeraka Biblije Starog Zavjeta, a više od 12 milijuna, primjeraka samo Novog Zavjeta. Godine 1984. najveći je posao učinjen u zemljama istočne i jugoistočne Evrope. Tako će Jugoslavija dobiti Biblije na hrvatskom, srpskom i slovenskom jeziku. U Poljsku će biti otpremljeno 87 tisuća Biblija tradicionalnog formata i 30 tisuća djepljepog formata, te više od 70 tisuća primjeraka samo Novog Zavjeta. Čehoslovačka će primiti dobrini 120 tisuća primjeraka cijele Biblije. Jedino Albanija i Bugarska nisu dozvolile uvoz Biblija.

Neće biti zaboravljena ni Mađarska ni Istočna Njemačka ni Sovjetski Savez. Za Rumunjsku je predviđena posilja papira i knjigovežačkog materijala za 40 tisuća primjeraka Novog Zavjeta. (Prema »Famiglia cristiana«, 6. svibnja 1984.)

Priredio: Ivan KUKULA

Svidjela se Bogu

Početkom ljeta 1984. umrla je naša draga mama Julijana Belić rođ. Mustak u 43. godini svog života. U svima nama, njezinom mužu i djeci, gori neizbjegljivo pitanje: »Zašto tako rano? Zašto sada kad ju je četvero njezine djece još toliko trebalo? Ljudi smo, i ta nam se pitanja neizbjegljivo nameću, jer nas je odlazak naše mame teško pogodio.

Sada kad je više nema, mi uviđamo koliko nam je dalo svojim iskrenim vjerničkim životom. Utisnula nam je povjerenje u dragoga Boga, za kojeg vjerujemo da ništa ne čini krivo. Sve se zbiva i odvija po Njegovoj svetoj volji. Njoj se i mi, makar prisutni bolnim gubitkom, iskreno podlažemo.

Kršćanski smo ponosni i radosni što je dragi Bog u našoj mami pronašao vjernu službenicu. Svoj svakodnevni i mukotrpni posao u obitelji znala je uvijek spajati s predanošću u volju Božju. Nikada ne bi propustila pobožnost prvog petka, a Glasnik Srca Isusova i Marijina bio joj je najveći prijatelj i najmilije štivo. Iz njeg je učila kako mora u životu biti strpljiva, živjeti u

vjeri i nadi, dijeliti ljubav da zadobije ljubav. Obogaćena milošću Božjega Srca, sve nas je razumjela, stripljivo odgajala i na noge dizala, te je i nas čvrstom vjerom vezala uz Boga kao da je slutila da će nam On uskoro ostati jedini oslonac.

Bila je revna pjevačica u crkvenom zboru. Još je zodnje večeri prije smrti bila na vježbi, a na povratku kući s prijateljicama stalno je ponavljala pripjev pjesme koju je ispjevala sam sadašnji Papa:

«O, Bože, zar si pozvao
mene,
Tvoje usne moje rekoše
ime...»

Izgleda da se naša mama baš tog trenutka najviše svidjela Bogu, te ju je uzeo k sebi. Vjerujemo da i dalje za nas moli i da nos proti svojom ljubavlju na svim našim životnim putovima. Mi joj u znak zahvalnosti obećajemo da nećemo iznevjeriti njezine napore i ljubav. Živjet ćemo kako nas je učila riječju i primjerom, trudit ćemo se da budemo iskreni vjernici.

JOSIP

Posvećene Sreću Isusovu

Sarajeva, profesori bogoslovije, kanonici i prijatelji iz bliza i izdaleka.

Sarajevskog nadbiskupa predstavljao je preč. Marko Kamenjaš, koji je preko koncelebrirane mise izrekao vrlo sadržajan refleksivni nagovor. Nakon svete pričesti sestre su obnovile posvetu.

Prigodna akademija zorno je predstavila sveti čin izvršen pred deset godina. Sve je bilo popraćeno glazbom, pjesmama i recitacijama.

Ista raspoloženje raspoloženosti oblikovalo je i zajedničku sestrinsku večeru. Na njoj je uzeo riječ jedan od gostiju i naglasio kako je posveta donijela družbi ne samo zacijaljenje rane podjele, već i vidljivi napredak. Danas provincija ima devedeset od sto mlađih sestara i desetak pripravnica. I što je još osobito značajno i znakovito: svugdje su podignuta prijestolja presvetom Srcu. Budućnost i vječnost su osigurane u ozračju Kristovih obećanja.

Kako bi obilno usrećilo i učvrstilo našu domaću Crkvu, kad bi i druge zajednice pošle primjerom »Služavčice Malog Isusa«.

Srce Isusovo je znak našeg vremena i nade naše Crkve.

MVC

C. M. PAULA, PROVINCIJALKA, IZ GOVARA RIJEČI POSVETE

Krist poziva

Krist je Emanuel - s nama Bog

Piše: Stjepan KUZMIĆ

BOG JE BIO BLIZAK SVOME NARODU

Već u Starom zavjetu proroci su pitali: »Ima li narod kojemu je njihov Bog tako blizu kao što je nama Bog?« Preko proraka, Jahve — Gospodin nad vojskama slao je svoje poruke narodu. Bog je »razgovarao« s pojedinim ljudima. Tako su ljudi mogli znati što Bog od njih traži. Bilo je u povijesti izraelskog naroda i dugih razdoblja kada nije govorio izravno, a objave su bile rijetkost. Tako je bilo na primjer, prije nego se objavio mlađom Samuelu. Izraelci su bili svjesni da se Bog za njih naporanse brine na četrdesetgodišnjem putovanju iz Egipta kroz pustinju u obećanu zemlju. Kad su za vrijeme tog putovanja nailazili na teškoće, javljala im se i sumnja, jer u tim poteškoćama nisu znali prepoznati Božju nakanu da ih kušnjom pročisti. Mnogi su podlegli. Počeli su se klanjati krivim bogovima (zlatno tele...).

Preko Mojsija Bog poručuje Izraelcima da su nevjer-

ni i »tvrde šije«, ali ih On uvijek paži kao svoj narod ostajući trajno vjeran Saveznu koji je s njima sklopio. Ipak je u svaku vrijeme bilo mnogo pojedinaca koji bi poslušali poziv što ga je Bog upućivao po prorocima i ostalim Mu vjerni.

Bog je uvijek bio bliz svome narodu, no neki Ga nisu znali prepoznati, ili Ga nisu htjeli prihvatići, jer im se činio odveć zahtjevan. Božju blizinu osobito izražavaju psalmi.

Tako na primjer, ps. 139. kaže: »Kamo da idem od duha Tvojega, i kamo da od Tvojog lica pobegnem? Ako se na nebo popnem, onđe si, ako u podzemlje legnem, i onđe si. Uzmem li krila zorina pa se noselim moru na kraj, i onđe bi me ruka Tvoja vodila, desnica bi me Tvoja držala.«

POTPUNA BLIZINA U ISUSU KRISTU

Ipak, tek u Novom zavjetu se Bog posve približio

svom »izabranom narodu«, tj. svim ljudima. Već je prorok Izaija to navijestio: »Sam će vam Gospodin dati znak: Evo začet će djevica i roditi sina, i nadjenut će mu ime Emanuel, S nama Bog!« (Iz 7,14) Kad je andeo Gospodnj u snu tješio Josipa neka se ne boji uzeti k себи Mariju, »jer ono što je ona začela od Duha je Svetoga«, naveo je upravo te riječi proroka Izajie (Mt 1,23). Da te riječi i nisu izrečene, da ih ne čitamo ni kod proroka Izajie ni kod Evandelistе Mateja, sama činjenica Utjelovljenja Sina Božjega govoriti da naš Bog nije negdje daleko, »u oblacima« nego tu, među nama, s nama Bog, jednak nama i prema riječima sv. Pavla »nama u sve mu sličan osim u grijehu«.

Uskoro ćemo opet slaviti blagdan njegova silaska među ljudi, veliki blagdan rođenja Božjega Sina po tijelu od Djevice Marije. Potrebno je da tom prigodom razmišljamo o toj velikoj tajni Božjega života među ljudima, njegova suživotu s nama.

Bogočovjek Krist Isus nije bio »Emanuel — S nama Bog« samo kroz 33 godine svog života na zemlji. Došavši jednom na zemlju, utjelovivši se u Djevičinu krilu prije gotovo dvije tisuće godina, On ovu suznu dolinu više ne napušta. On ostaje među onima radi kojih je došao. Ostaje kao brat svakog čovjeka među svima koji ga primije očekujući da Ga svi i prime. No, kao što Ga u Starom zavjetu mnogi nisu prepoznali, kao što Ga tada mnogi nisu htjeli prihvati, tako i danas ima ljudi koji Ga ne vide i ne prepozna u vlastitoj sredini. Ima onih koji Ga grubo odbijaju zbog svoje umišljenosti i oholosti. To su oni koji misle da su sami sebi dostatni, da im nikakav Spasitelj, Osloboditelj nije potreban. Oni nastoje živjeti i dokazati da su oni sami svoji spasitelji i čak spasitelji drugih. Za njih je ponirenje primiti nekoga drugoga za spasitelja.

Velika je tajna ljudske slobode po kojoj čovjek često radije prihvata nasilne vladare, koji ga onda pritišću nasiljem i terorom, negoli dobrog Spasitelja, koji je samo iz ljubavi ostao među svojima: »On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nije lišio uzevši narav služe i postavši sličan ljudima.« (Fil. 2, 6—7).

POTPUNA BLIZINA PO SVJIM SURADNICIMA

Postavši jednom »Bog s nama«, Emanuel želi biti sa svima. Prije svog uzašašća nalaže apostolima da posvem svijetu propovijedaju njegovu nauku, da o njemu

govore, da njegovu evanđeosku poruku prenose svim narodima i svim generacijama. Na kraju ih hrabri riječima: »I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta!« Apostolima i njihovim nasljednicima Isus je tako dao nalog da Ga čine prisutnim posvuda. Kao što je nekoć okupio oko sebe Dvanaestoricu i ostale učenike da Mu budu suradnici u širenju njegova Kraljevstva, tako i danas traži i okuplja suradnike. On ih ne zove odnekud izdaleka, nego iz naše sredine, a zove svakoga po imenu. On poziva k sebi sve bez razlike: »Dodite k meni svi vi izmoreni i opterećeni i ja ћu vas okrijepiti.« No, mnogi nisu kadri čuti taj Njegov zov, pogotovo oni koji za njega nisu ni čuli. Zato su potrebeni svećenici i misionari, koji će ljudi podsjećati da je živi Bog prisutan u njihovoj sredini.

Ti Božji suradnici će im prije svega svojim životom pokazati Boga koji je među njima, sa svima nama.

U Evandelju svetoga Marka čitamo: »lli on postavi Dvanaestoricu da budu s Njim; da ih šalje da propovijedaju...« (Mk 3,14) To znači da bi i današnji apostoli, misionari, svećenici, morali biti s Njim, s Isusom, morali bi ga ponazočavati u svijetu, i tek tada bi mogli druge upoznati s Njime.

POTPUNA BLIZINA PO EUHARISTII

Kad razmišljamo o »Bogu s nama«, ne možemo mimoći tajnu Euharistiju. Utjelovljenje Boga u krilu Djevice predstavlja za nas tajnu; Pre-sveto Trostvo također je velika tajna, i Euharistija je

velika i uvišena tajna, poput naše sv. vjere. No, te nam tajne ipak pružaju uvid u najveću tajnu samog Božjeg Bića. Otkrivaju nam da Bog voli čovjeka. To najviše dokazuje svojim trajnim ostajanjem među ljudima. On je znao za sva naša lutnje, slabosti i krvosti naše ljudske naravi. Poznata mu je naša tjeskoba i nestigurnost, te nam izlazi u susret. Pokrenut istom snagom ljubavi koja Ga je dovela među ljudе, pronađazi divan način kako da trajno i ostane među nama. Pronađazi čudesnu gozbu svoga Tijela i Krvi. Čudno je da toliki ljudi kroz čitav život prolaze gladni i žedni kraj tako bogato prostirlog stola.

BOG NAM JE BLIZ U SVAKOM ČOVJEKU

U Evandelju čitamo da je Isus prolazeći zemljom činio dobro. U tajni Euharistije Isus čeka da učini dobro svakome koji Ga dode zamoliti, tko Mu dode. Ne treba ići daleko da bismo Ga našli, da bismo se s Njime susreli.

Bog nas ne čeka samo pod prilikama kruha, u Euharistiji, nego i u svakom čovjeku, svome i našem bratu, a na poseban je način prisutan u navjestiteljima svoga Evandelja, u svojim apostolima, nekada i suda. Nije Isus slučajno rekao: »Tko vas sluša, mene sluša; i »Tko vas prima, Mene prima, a tko prima Mene, prima Onoga koji je Mene posao!«.

Zar nam treba veći dokoz Isusove trajne prisutnosti među nama? Zar nam to nije dovoljno da čvrsto vjerujemo da je On zaista »Emanuel — S nama Bog-?«

Glasnikova priča

Slomljen cvijet želi cvasti

Piše: Mihail BREŠIĆ

raduje novac koji od roditelja ne može očekivati jer ga ni sami nemaju. Gledajući daleko ispred sebe, razmišlja o svojoj budućnosti. Uskoro će u osmi razred, a onda se treba odlučiti za život. Što će biti, što raditi. Iz tog razmišljanja trgoše ga skladni okruli zvona sa zvonika njihove župске crkve. Danas je prvi petak, sjeti se Mihail. Zvoni za večernju Misu. Moram se požuriti. U prve petke Mihail se redovito ispovijeda pa neće ni danas propustiti.

Zivlje potjera bicikl prašnom cestom svoga sela gdje u siromašnoj kućižici živi sa svojim roditeljima. Starija brača nisu više kod kuće. Kako je koji odrastao tako je odlazio u bijeli svijet da zoradi svoj kruh. I Mihail će doskora, samo da završi još osmi razred. Braća ga vole kao što se voli najmlađeg, ali su i zabrinuta za njega. Nekako je drugačiji od svih njih. Nježniji! Nalik je na populjak koji bi se želio lijepo razviti, ali bura s kojom mora živjeti mogla bi ga lako slomiti.

Skrenuvši biciklom u svoju ulicu, izdaleka opazi pred svojom kućom nekoliko žena iz susjedstva. Gledaju u njego dvorište. Mlađica podigne čudna slutnja. Pomisao na ona što već deset godina ranjava njegovu dušu zasebe ga pri srcu. Strah ga obuze, suze mu navru na oči, a srce nervozno zalupa. «Da se samo nije opet...»

Prade biciklom pokraj žena. One mu ništa ne rekao, nego je svaka samo zamakla nekama u svoje dvorište.

Ostavivši bicikl pred kućom, uđe u uski hodnik iz kojega se ide u kuhinju i u sobu. Kad je otvorio vrata sobe, ugleda majku na krevetu. »Mama, mama! Šta se dogodilo? Da ti nije pozliko? Mama što ti je?« Očima punim suza gleda majku kako nepomično leži na krevetu. U prvi je čas pomislio da je mrtva. Ali kad se primakao njezinu licu da je poljubi, osjeti joj iz ustiju zadar alkohola te briznu u plać ojađena djeteta. »Zar opet, mama! Pa nije prošlo ni mjesec dana kako si mi obećala da nećeš više okusiti ni kapi alkohola!«

Stol na kojem ga je obično čekala skromna večero pun je vinskih i pivskih boca, a proliveno vino cijedi se s njega na pod. Cijela soba vonja kiselinom alkohola. Nijemo gleda prizor za koji nema riječi, nego samo bol. Najednom ga trgnu galoma iz dvorišta. Dolazi otac. »Bože, i on je opet pijan! Psuje ženu i sina, vrijeda susjede koji to promatraju svaki iz svog dvorišta. Njegove strašne psovke i galoma probudile su majku. Nastala je medu njima sveda i teško vrijedanje.

«Isuse, Marijo, pomozite! Da ne bi tata pijan počeо tući mamu, koja je također pijanal! Susjedi više neće dolaziti da ih mire. Dozlogradio je to i njima.

Sav zbumen i u strahu, Mihail istriči na ulicu. Hvatata se ljetna noć. Na velikim crvenim prozorima vidi svjetlo. Za Misu je svakako prekasno, ali netko je sigurno još unutra. Požuri se kao da

Opet je minuo jedan dan težak poput svih drugih. Ni je lako izdržati deset sati rada na polju. Žed suši usta, umor koči ruke a ljetno sunce tjera znoj na sagnuta ledno kopača. Gazda pozni na rodnike i kao da ne zna drugo reći nego samo ponavlja: »Hajde, hajde. Požuri, samo požuri. Idemo što brže!«

Poslije takvog napornog dana Mihail se vraća kući. Lagano vozi bicikl i tiho pjevuši. On je zapravo još dijete. Tek je završio sedmi razred, ali već mora raditi s odraslim mladićima. Ipak je i ponosan som sa sobom. Za-

ga netko zove. Ušao je na mala vrata sa strane na koja se ulazi samo radnim danom. Pokloni se Isusu u sverohraništu i pride prema oltaru Bezgrešnog Srca Marijina na lijevoj strani crkve. Tu klekne i suzne oči upre u blagi lik Bogorodice. Ako nitko neće pomoći. Ona će sigurno priteći u pomoć. Kao i uvihek u takvima trenucima, obraća joj se za pomoć velikim pouzdanjem. Molio je za svoju majku koja ga je rodila, a sada, dok mu je još toliko potrebna, zapustila ga je i predala se zlu alkohola koji razara njihovu obitelj.

Majka Marija nije ga u takvima prilikama nikad zaboravila. Ona to naprosto ne može, jer ima predobro majčinsko srce. Njegove oči plave poput neba, a pune suza, gledaju majčin lik. Dugo je molio te nije ni primijetio da ga zvonarica sažalo promatra. Ona je došla da zatvori crkvu. Tek kad mu je prišla sasvim blizu i zavećala velikim ključevima, Mihael je shvatio o čemu se radi.

Mora poći. U strahu i nadi došao je kući. Bilo je mimo. Otac i mati su spavali. Umoran i gladan jer nije ništa večerao, mladić je legao na svoj krevet, ali san nikako da mu sklopi oči. Tuga mu stiže srce, i on razmišlja, kada će i kako sve to završiti. Tokvi se prizori ponovljaju u njegovoj kući iz godine u godinu, a pamti ih otakao pamti. To je i braću otjeralo od kuće. Velika je tuga, djeteta u roditelja alkoholičara!

Opet je prošla jedna školska godina. Mihael još nije mladić, ali se već osjeća odrastao. Jedva je dočekao ljetoto da ode od kuće.

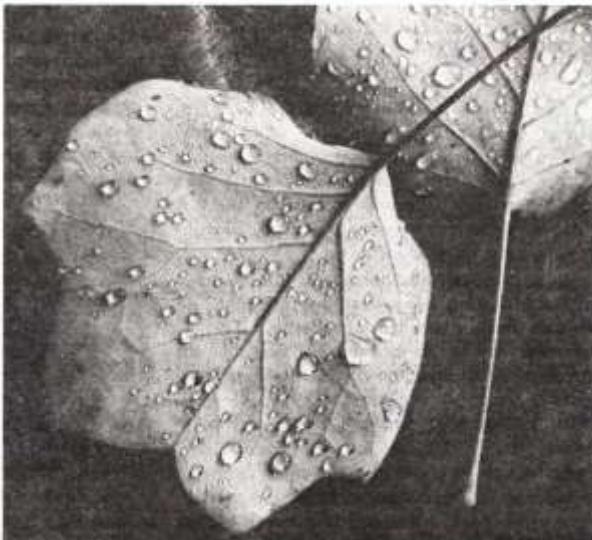
Kad mladom ptiču gniazdo postane pretjesno, počne širiti krila da zahvatiti zraka i poleti u plave visine. Tako i taj mladić. Krenuo je i nije se više osvrtao za rođnom kućom. Ali su mlada ptičja krila još slaba za daleki let. Treba padati i opet se dizati prije nego krila ojačaju za let u visine i da mjesto cvila boli zapjeva pjesmu o Božjoj ljubavi i da ponese grančicu mira u očajan svijet. Ne smeta! Za velike ideale ne treba žaliti truda.

Mihael je odlučio biti mironosac. Odlučio je Kristov mir unositi u srca bolom ojadena, kao što je i njegovo srce.

Pošao je radujući se sve-mu lijepome. Svaki novi prijatelj puno mu je značio, svaka i najmanja riječ o hrabrenja davala mu je snage za novi uzlet, za dizanje nakon pada. Osjećao se sličnim cvijetu koji nije bio zaliđen ljubavlju i životnim

iskustvom u danima kad je puštao korijen u tlo života. Stoga, čim nadodu sušniji dani, lišće mu oduševljenja uvene, cvijet ljubavi za druge zatvori se u sebe kao da je slomljen. Treba mu uvihek iznova vode ohrabrenja, novog sunca ljubavi i razumijevanja da slomljen ne iskrvari, nego da se ponovo uspravi, raste i cvate. Premda slabašan, osjeća da ga Netko voli. Neka nevidljiva ruka ga iznova pridiže i vodi naprijed. To može biti samo najbolji Prijatelj. Mihael Mu se želi posve predati pa Mu i danas prostodušno pjevuši kao što je to činio nekada vozeći bicikl prošim cestama svaga sela:

•Kakav Prijatelj je Isus, na-
še boli nosi On, i sav teret
i sve jade On nam lakša bri-
gom svom... Prijatelja vjer-
nog znaš li kom ćeš svoje tu-
ge reć? To je Isus što nam
uvijek naše boli nosi sve...•

Ureduje: Juraj GUSIC

MISIJSKA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE

Izmirenje u svakom naredu

Ako istinski molimo na nakone Sv. Oca, doživjet ćemo često da se i mi sami moramo mijenjati. Drugim riječima: proživljavanje nakana Apostolata molitve posvećuje nas osobno i razvija u nama apostolski duh. A to dvoje, osobno posvećenje i spas bližnjega, spada na bit kršćanina.

Isus, plačući nad okorjelošću Jeruzalema, iznosi razlog njegove skore propasti: ne prihvata Božji poziv na obraćenje. »Kad bi ti priznao što je za tvoj mir!« Budući da Jeruzalem ne prihvata »vrijeme kad ga Bog pohodi«, čeka ga uništenje (Lk 19, 41—44). Dakle, prihvatanje Krista i Boga nužno je za mir!

Sv. Otac češće naglašuje da je pravi mir povezan s osobnim obraćenjem. Tako, najavljivajući prošlu Svetu godinu, veli da je to slavljenje »poziv na pokajanje i obraće-

nje, a to je raspolaženje potrebno da imamo udjela u milosti Otkupljenja koje je izvršio Krist.«

Krist je to izvršio žrtvom. Bog »nas je po Kristu pomirio sa sobom i povjerio nam službu pomirenja.« (2 Kor 5,18). »Izmireni smo s Bogom smrću njegova Sina« (Rim 5,18). I da djelotvorno poslušamo poziv Sv. Pisma: Pomirite se s Bogom.« (2 Kor 5,20), treba se stalno obraćati, postajati bolji — što ne ide bez žrtve.

Ovaj sma mjesec pozvani na molitvu za mir i izmirenje unutar pojedinih naroda. Treba da pojedinci žive u izmirenju, u duhu stalnog obraćenja. Papini odgovori mladima u Rimu godine 1982. pomažu nam da dublje shvatimo kako izmirenje treba prožimati i oblikovati naš život. Mladi su pitali Sv. Oca: »Kako vršiti izmirenje, kad ga drugi ne poštujes i pokazuje da je neosjetljiv na oproštenje?«

Sv. Otar je odgovorio ove misli: Izmirenje treba da počne u nama, po nama. Moramo se ispitivati što u nama može drugoga udaljiti od nas, i biti spremni da se mijenjamo. Ne očekivati da drugi dode prvi na pomirenje, nego treba da mi idemo prvi ususret. Ne poznamo potreškoće drugoga, zato molimo za njega i volimo ga kao što nebeski Otar nas sve voli. Svaki vjeran Kristov učenik treba da tako postupa, a plodovi će nadoći kada Bog bude htio.

Takvo proživljavanje pomirenja kako ga tu Papa predlaže mladima, jest zahtjevno. Ali to je jedino pravo kršćanstvo — od kojega su, nažalost, mnogi kršćani daleko. Zato smo i pozvani na molitvu. Ne samo za one druge, nego i za nos, da svi usvajamo taj duh Evandelja.

Bog nam poručuje u Sv. Pismu: »Mir i obraćenje — spas vam je, u smirenou pouzdanju snaga je vaša.« (Iz 30,15). I ako to ne prihvatimo, morat ćemo iskusiti: »Nadasmo se miru, a dobra nema; čekasmo vrijeme ozdravljenja, ali evo užasa.« (Jer 8,15) — kako nam stalno pokazuje osobito novija povijest.

Zato molimo s Papom da mi sami živimo u miru s Bogom i bližnjim, i da Kristov mir zavlada u svakom čovjeku i u svakom narodu. Da svi čuju i prihvate poziv koji Papa česta ponavlja: »Otvorite vrata Otkupitelju!«

Mato RUSAN

Šoilenova majka

Već je upravo poslovica postala briga oca Ante Gabrića za bolesnike. Nema ni jednog pohoda sela a da tom zgodom ne bi obišao sve bolesnike, pobrinuo se za njihovo liječenje. A za umiruće spremam je poći i u nojudaljenija sela u svako doba dana i noći. O jednom takvom primjeru govori nam u ovoj crticici.

Još jedan Božji dar, još jedna starica bolesnica — majka ribara Šoilena. Oni žive uz rijeku Ganges, ili bolje rečeno: u samom Gangesu, na nasipu nijeku, udarani valovima i olujama. To je borba za život.

Sva zapuhana doletila mi je mala Sneholota (Ljubezna) s viješću da je baka vrlo slabu. Shrvala ju je bolest, a i starost, već se bliži devedesetoj, a mnogo je toga pretrpjela u životu, osobito ovih zadnjih godina otkad im je rijeka Ganges prugotala kolibiju i zemljište. Sad žive u privremenoj kolibi, koja je molena i siromašna, ali uredna i čista.

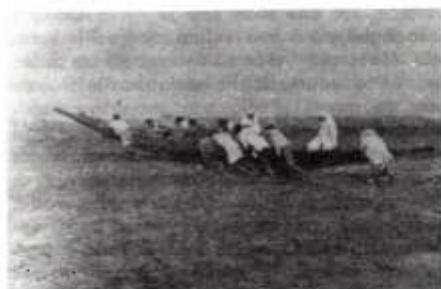
Starica je ležala na verandi. Ne može više ništa jesti, nego tek koju žličicu zašećene vode. Ja sam baš dobio od naše revne dobročiniteljice iz Sarajeva »Cedevita«, narančin vitamininski prašak. Uzeo sam ga sa sobom, jer su ovo teški predmonsunski dani. Ova duga putovanja izmore, pa kad si i gladan i groznica trese, ovaj napitak je uistinu okrepa. Od toga sam eto dao nešto i Sneholoti da pripravi za baku.

SIROMASNA JE DODUŠE TO KOLIBA, ALI NJEZINI STANOVNICI SU SRETNI STO U NJOJ IMAJU SVOI VLASTITI DOM

JEDNA OBITELJ NASIH NOVOKRSTENIKA U ZUPI MARIA POLLI

KAD JE NA GANGESU OSEKA, LJUDI GURAJU KROZ BLATO ČAMAC DO OBALE

Svi smo sjeli na hasuru i od srca smo se molili. Starica je otvorila oči, pa nas gleda, sve nas gleda, no posebno svoju malu Sneholotu-Ljubeznu. Sneholota voli svoju baku, a i baka voli nju. A kako je i ne bi voljela kad joj je Sneholota kao desna ruku i podiže je, i čisti je, i hrani je. Oni su veliki siromasi, no Sneholota uvijek nešto isprosi za baku. I danas joj je s obližnjeg pazara Amtoli donijela nešto pržene riže i nekoliko banana. Kako je baka bila sretna! Makar i ne može jesti, ipak vidi koliko je njezinu unuka voli.

Baku nije mogla naučiti molitve, stara glava — pa je Sneholota polako molila, a ona je odgovarala. Glavne istine svete vjere treba polako ponoviti. No srce je tu, dobra volja je tu, a to je Isusu najvažnije.

Blagoslov Božji prebivao i nad Šoilenom i nad njegovom majkom i nad bakinom međimicom Sneholotom!

O. Ante GABRIĆ

Nabujali Ganges

Kroz 50 godina misionarskog života i rada sestra Silvina Mužić mnogo je toga doživjela. Između mnogih svojih doživljaja ovde nam ona priopovijeda o prijelazu preko nabujalog Gangesa.

Jednog dana došao mi je — priopovijeda sestra Silvina — naš stari prijatelj Mangal Das i reče mi: »Ma, majko, podite sa mnom k mojoj ženi. Ona je teško bolesna. Ja sam došao s čacom da vas prevezem preko Gangesa.« Odgovorila sam mu: »Moj čovječe, zar baš sada kad je rijeka Ganges tako nabujala i kad su na njoj veliki valovi? No on mi reče: »Ne trebate se ništa bojati, ja znam dobro veslati.« Ali tko će poći sa mnom? Pošla sam do doma naših udovica da njih upitam hoće li me koja od njih pratiti. Nijedna se nije odazvala mom pozivu. Dugo sam nagovarala najstariju udovicu imenom Terimu. I ona mi je govorila ono što sam i sama znala: »Ja se bojam sada poći preko Gangesa kad je voda veoma visoka i kad su veliki valovi, a ovaj čovjek je već star i sam, pa nas neće moći prevesti preko rijeke.« Nakon duljeg oklijevanja ipak je pristala da me prati.

Kad smo stigle s Mangalom do Gangesa, vidjeli smo da je on došao s malom ladićom. A rijeka je sva uzburkana. Sto ćemo? Naš Mangal ponovo nas uvjerava: »Ništa se nemojte bojati, ja sam dobar veslač.«

Ušle smo u ladiću i Mangal je otisnuo od obale prema sredini rijeke. No kad smo stigli do sredine rijeke, Mangalovo se veslo slomilo i voda ga je odnijela. Samo mu je držak vesla ostao u ruci. Tad se naša ladića počela vrtjeti i vrladati od nemila do nedraga. Moja Terima pliča i više što je jača mogla. Ljudi su se skupili na obje obale, ali nitko nam se nije usudio priskočiti u pomoć. Ja sam zatvorila svoj kišobran pa sam počela njime veslati. Ujedno sam u sebi pobudivala pokajanje i molila Gospodina Boga za sretnu smrt: »Dobri moj Isuse, sve je u tvojim rukama! Ako ti hoćeš, možeš nas spositi! I gledači! Nađe jedan veliki val, koji nas je bacio u grmlje koje rasete na sve strane rijeke. Hvala Bogu, sad smo spašeni! Počela sam se hvatati jednog po drugog grma sve redom, i tako smo sret-

SESTRA SILVINA POHODILA JE S OCEM GABRICEM I SESTROM EMERIKOM SVOJ DRAGI BOSONI

no stigli na obalu. No moja Terima nije mogla zaustaviti svoj plać.

Stigle smo u Mangalovu kuću i tu smo našle bolesnicu. Ona mi reče: »O ma, majko, gdje ste tako dugo?! Brzo mi pomozite, jer ja više ne mogu podnositi bolesti! Dal-a sam joj injekciju i lijek da joj ublažim bolove. Nakon toga krenule smo natrag kući preko Gangesa: Ovaj put je Mangal priredio veliku ladju i uzeo četiri veslača. No moja Terima nikako se nije dola na ladju. Morali smo je silom dovući. Ona si je svezala oči da ne mora gledati valove. Sretno smo prešli Ganges i stigli kući. Terima nije mogla zaboraviti strah što ga je proživila na Gangesu, pa mi je rekla da više nikad neće ići sa mnom. Odgovorila sam joj: »A što se toliko bojiš? Ta mi smo svi u Božjim rukama! Vidiš da nas je Bog spasio...«

S. Silvina MUŽIĆ

UČENICE, STICENICE SESTRE SILVINE

Emica opet među svojim gubavcima

Nakon podulje stanke napokon nam se javila iz Litete naša zambijska misionarka Emica Verlić pismom od 8. rujna 1984. Kao i obično, i ovo je njezino pismo zanimljivo i u pojedinim dijelovima upravo dirljivo.

Već su prošla četiri mjeseca od mog odmora i produženja radnog ugovora na iduće tri godine. No ta četiri mjeseca čine mi se kao da je to tek nekoliko dana, jer sam odmah čim sam se vratila na posao imala pune ruke posla. Našu bolničku apoteku našla sam potpuna prazna. Stoga sam odmah morala pisati narudžbe za nove lijekove, zatim sam pošla u grad Lusaku u glavno sklodište po te lijekove kao i po sve ostale medicinske potrepštine. U ova četiri mjeseca zbog toga sam išla svojim autom čak osam puta u Lusaku. Svaki put me je samo benzin stajao oko 20 do 25 kwača, a morala sam ga platiti svojim novcem. Bolnica mi je samo dva puta dala prijevoz za stvari koje nisam mogla staviti u svoj mali auto. Uvijek mi u bolnici kažu da nemaju benzina. Kad bi se radilo o imućnima, ne bih makla ni prstom, ali žao mi je ove jedne sirotinje koja trpi zbog pomanjkanja lijekova. Stoga se toliko borim da nabavim što treba za njihovo liječenje.

Nakon toga čekao me veoma velik i težak posao: proračun bolničkih izdataka za iduću godinu. Tu spadaju razni lijekovi, zatim operaciona sala, laboratoriј, rentgen i fizioterapija. To je preko tisuću raznih predmeta koje treba uračunati. Za svaki predmet trebalo je naznačiti i cijenu. To me je doista stajalo truda i muke, ali sam uspjela izraditi taj proračun. Kad sam ga predala našem upravitelju, bio je veoma zadovoljan i radostan. Mi smo od ministarstva zdravljia zatražili sto tisuća kwača, no koliko će nam ono odobriti to ćemo vidjeti.

Ovogodišnji budžet već je sav potrošen, a pred nama su još četiri mjeseca. Bolesnici već mjesec dana dobivaju čaj bez šećera i hranu bez ulja. Od ožujka do srpnja nisu dobili ni komadić sapuna niti praška za

SESTRA EMICA VOZI JEDNU SVOJU BOLESNICU NA FIZIOTERAPIJU

pranje. Krajem srpnja ja sam im kupila sapuna, pa je svaki bolesnik dobio jedan komad. No sad ponovo plaču i mole komad sapuna. U srpnju sam 180 tabli sapuna platio 80 kwača, i to sam velikom mukom izmolila u jednoj veletrgovini u Lusaku. Ako se u kojoj trgovini pojavi sapun, prašak za pranje rublja, ulje ili kruh, to se odmah stvaraju pred njom redovi i nastaje prava gužva, pa čak i prava tučnjava. Stoga treba paziti da iz toga iznesem živu glavu. Policija tu ima uvijek posla. I kad sam kupila spomenuti sapun, policajac mi ga je morao donijeti do mog auto, jer bi mi inače ono mnoštvo silom otelo kupljeni sapun.

Noša je uprava ispraznila naselje gubavaca. Ostavili su samo onaj dio naselja u kojem žive invalidi. Zato je sada smanjen broj bolesnika na 150. Država, naime, traži da nigdje u zemlji ne smije postojati naselje gubavaca. Nakon liječenja u bolnici svaki se oporavljeni i zaliječeni bolesnik mora vratiti u svoju obitelj. No koliko je jednaka koji nemaju nikoga svoga ili ih rodbina odbacuje. I invalidi se boje da će i na njih doći red. Došla su mi trojica invalida katolički koji su svake nedjelje u crkvi i na svestoj pričesti, te su me zamolili da bih se zauzela za njih da ih prime na koju misiju postaju. Međutim, zasad im još ne prijeti neposredna opasnost da budu odavle maknuti. Liječnik im je rekao da oni ostaju, i to ih je umirilo.

O, ti moji dragi invalidi! Moram vam o njima reći nekoliko riječi. Počet ću s invalidom Čavalom. On dolazi u crkvu u cipelama koje je uz noge svezao špagom, jer

je koža na cipelama već istrunula. Bos ne može hodati, jer je slijep, pa bi si lako izrana noge. Ja sam se sjetila da imam dva parra cipela. A kako nosim velik broj i niske pete, pomisnila sam da bi ih Čavala mogao nositi. I poslala sam mu jedne cipele. Nakon nekoliko dana eto Čavala k meni. Doveo ga je neki dječak. Na nogama je imao moje cipele. Nekako je bio veoma ozbiljan i uzrujan. Upitala sam ga što je novo. A on dršćućom rukom izvuče iz đepa dva jaja i pruži mi ih te počeka što ću ja reći. Kad sam uzela jaja, on sav radostan izvuče iz drugog đepa još dva jaja, pa onda i iz trećeg opet dva jaja. Zatim reče sav radostan: »Bojao sam se da nećeš primiti. Sad sam sretan. Došao sam ti reći hvala za cipele i donio sam ti mali dar.«

Nakon mjesec dana sjetila sam se da taj siromah treba pastu za cipele, inače će mu na tom žarkom suncu brzo ispušati, i poslala sam mu je. Nakon nekoliko dana poslao mi je veliko pile. Uz taj dar dodao je pismo u kojem mi piše da se nitko osim mene ne sjeti njego. Kad sam ga susrela, rekla sam mu da dragi Bog na njega misli i da ga ljubi. No tad sam pomisnila da i na mene u toj Liteti ne misli nitko osim dragog Boga i ovih siromaha patnika i gdjekojeg dalekog prijatelja u domovini.

Sad je kod nas hladno doba. I doista je bilo hladno. Ujutro je u neke dane bilo svega tri stupnja iznad ništice, a obično pet stupnjeva. Dobro sam osjetila na sebi tu hladnoću. A pomislite kako je onda mojim dragim gubavcima ...

Sve prijatelje misija i sve dobročinitelje od srca pozdravlja

Emica VERLIĆ

BOLESNICI SU IZASLI U BOLNIČKO DVORISTE DA SE MALO UGRIJU NA SUNCU

Kratak sadržaj dosadašnjeg dijela: Kršćanstvo je u Koreju došlo iz Kine preko koreanskih svjetovnjaka. Godine 1784. kršten je prvi Koreanac, Petar Ri. On je poučio u kršćanskoj vjeri i pokrstio svog oca i njegove prijatelje. A oni su dalje širili Kristovu Radosnu vijest. No čeznuli su za svećenikom. Napokon im molbu usliša papa Pijo VII. poslavši francuskog misionara, koji je stigao u Koreju 1835. godine. Tri godine kasnije započelo je veliko i dugo progonstvo kršćana ...

— Želim popraviti zločin što sam ga ovdje prije nekoliko dana počinio! Zatatio sam svoju vjeru! Zbog toga me silno peče savjest. Želim to reći mandarinu! — reče Tjeng stražarima i pokuša ući usudnicu. No oni mu spriječiše ulaz u zgradu i odgovore mu: — Ono što si jednom rekao, to ostaje. Ne može se to popraviti. Stoga idi sad kući!

Tjeng nije mogao doprijeti do suca. Tri dana dolazio je pred sudsku zgradu nadajući se da će mu ipak uspjeti prodrijeti u sudnicu. No kad mu to nije uspjelo, odluči da će na ulici čekati dok sudac ne izađe iz sudnice. Kad ga je napokon ugledao, potrečao je pred njega, bacio se na zemlju, te povikao: — Sagriješio sam! Moja su usta izrekla riječi što ih moje srce neće i ne može nikad odobriti. Odrčem se tog svog zlodjela! Ja sam krščanin i krščanin ću ostati!

Sudac, koji je uživao u tome što je uspio da se taj čovjek odrekne svoje vjere, želio je izbjegići nove neugodnosti. Stoga Tjengu kratko odgovori: — Ne vjerujem ti! — i nastavi put. Tjeng se, međutim, nije dao smesti. Pošao je za sucem vičući iz svega glasa, tako da su ga mogli čuti stražari: — Ja sam krščanin i spremam sam za svoju vjeru umrijeti!

Sad sudac nije smio šutjeti niti se praviti gluhim. Dode znak stražarima da Tjenga uhvate i da ga udore na muke. Tjeng sav radostan pozdravi stražare. Još ga je više razveselilo kad su mu već zatočeni krščani čestitali na takoj junakom držanju. Ta sod se eto njegov poraz pretvorio u njegovu pobedu!

Uskoro je bio izведен pred sud, gdje je prije zanijekao svoju vjeru. Sudac je zapovjedio mučiteljima da Tjenga udaraju tako zvanom lupeškom daskom, koja je bila oko

pet centimetara debela. Već nakon nekoliko udaraca tom daskom krv je iz mučenikova tijela počela teći na sve strane. Takvim načinom mučenja čovjek bude veoma brzo sav izmrcvaren. Tijeng je tom daskom primio 25 udaraca. Tad su ga mučitelji onesvještena odnijeli u tamnicu gdje je još iste noći izdahnuo. Tako je cijenom svoje krvlji popravio što je prije u času slabosti pogriješio.

JUNAČKI DJEČAK PETAR RYON

Trinaestgodišnji dječak Petar Ryon ni po čemu se nije razlikovao od ostalih koreanskih dječaka u svojoj četvrti grada Seula. Igrao se, upuštao se u borbu s dječacima iz susjednih gradskih četvrti. A onda ga jednog dana uze njegov otac nasamo i povjeri mu da je kršćanin i da također nje ga želi poučiti u kršćanskoj vjeri. Petar je bio ponosan što otac ima u njega taklio povjerenje i revno je pratilo pouku u kršćanskoj vjeri. Kad je napokon svranno dan njegova krštenja i kad je njegovim čelom potekla krsna voda, on je u svojoj duši osjetio da je postao drugi dječak, da odsad pripada cijelim blcem Isusu Kristu.

Međutim, njegova majka i sestra ostale su i nadalje poganke. No to njega nije ni najmanje smetalo da svoju majku uza sve to ljubi dubokom iskrenom ljubavlju i da joj isakuju svoju privrženost.

Kad se jednog dana vratio kući, začuo je kako njegova majka i sestra plaču. Pohiti do njih da sazna što se dogodilo. Kad ga je majka ugledala, kroz suze mu je rekla: »Odveli su oca u zatvor!« Petar je dobro znao što to znači, jer je već dosta toga čuo što se događa s kršćanima u zatvoru i za vrijeme suđenja. Na to je bio upozoren već prije godinu dana, kad je ispunjen rođašču i srećom polazio na krštenje. Već onda je bio svjestan da time svoj život stavlja na kocku zbog svoje vjere u Isusa Krista. I svaki put kad bi čuo za junaštvo kršćanskih mučenika, zahvatilo bi ga oduševljenje koje bi mu dušu i srce ispunilo neustrašivošću. No sad, kad je kušnja pohodila i njegovu obitelj, jače mu je došlo do svijesti što je zapravo obećao Isusu Kristu na krštenju.

Dani su prolazili, a otac je čamio i dolje u tamnici. Da barem spasi sina, majka je počela navaljivati na Petra da se odreće svoje vjere. U tome joj je pomagala i kćerka. No Petar se nije dao slomiti. Tad mu je majka predbacivala: »Kakva je to ta tvaja vjera koja te odvraća od toga da slušaš svoju majku?« Ali sin joj ljubezno, no odlučno odgovoril: »Majko, kad bih smio, ništa mi ne bi bilo draže od toga da tebe poslušam. Ali najveća dužnost je da slušamo zapovjedi Nebeskog Kralja, Stvoritelja svega svijeta. On je naš vrhovni Gospodar kojega moramo slušati.«

Nakon nekoliko dana Petar je saznao da mu je otac ubijen u tamnici. Ta ga je vijest ispunila ponosom. Pun zanosa je klicao: »Moj otac je pobijedio! On je sada pribrojen među sveću u nebu!« I u svetom zanisu molio je: »Gospodine, daj da i ja postanem svjedok za tebel!«

Opet su do njega stigle vijesti o junačkom držanju kršćanskih mučenika na sudu, pa osjeti u svom srcu silnu želju da im se pridruži.

Crkva je, doduše, uvijek zabranjivala kršćanima da se dragovaljno predaju krvnicima. Žrtva života je bila uvijek ono posljedno što je kršćanin morao dati, kad već nije mogao izbjegći progoniteljima. Ta uvijek je prijetila opasnost da netko u trenutačnom oduševljenju pođe na muke, ali da ne izdrži, nego da se na mukama odrekne svoje vjere. Petar, međutim, nije znao da Crkva brani takvo hotimično izlaganje svog života zbog vjere. Osim toga, kad njega to nije bilo tek neko prolazno oduševljenje, nego ga je ono pratilo već od časa njegova krštenja. On je želio na poseban način zasvjedočiti Isusu Kristu svoju ljubav. Bio je uvjeren da je mučeništvo najbolji način da to dokaze. On se, dakle, odluči javiti vlastima kao kršćanin. I tu svoju odluku provede u život. U kolovozu 1839. našao se Petar Ryon pred mandarinom. Nekako veoma ozbiljno i sumnjivo promatra taj dječaka. Ispitivao ga je o njemu samom i o njegovoj obitelji.

(Nostavlja se)

Tarzicije naših dana

Priredio: Srećko BOŠNJAČAK

opasnostima, te radije i umrijeti negoli sagriješiti. Isprijevadio im je i primjer jučnjakog mladića sv. Tarzicija koji je radije i život dao, nego da dopusti obešašenje Isusa pod prilikama kruha, i da tako čak sam sagriješi.

Tarzicije je živio u Rimu za vrijeme velikih progona kršćana. Bio je dobro poučen u svojoj vjeri i čestit mladić. Kad su kršćani u tamnici teško trpjeli, ponudio se da im donese slike Tajne, kako su nazivali sv. Prćest. Na njega kao sasvim mlađa pogani neće posumnjati. I krenuo je nositi sveti Kruh zatmotan u taneno platno. Držao Ga je na grudima kao najveće blago. On, još dječak, nosio je Spasitelja svijeta.

Na putu do tamnice u kojoj su bili zatvoreni brojni kršćani, Tarzicija je napola grupa paganskih mladića. Tražili su da im predaju slike Tajne, kršćansku svetinju, ali Tarzicije nije htio to ni čuti. Tada su mu je htjeli na silu oteti, ali je Tarzicije nije dao. Izdahnuo je od primljjenih udaraca, ali Isusa nije dao, sagriješiti nije htio.

Gledajući pred sobom dječcu prvičesnike, pariški ih je svećenik molio i zaklinao, da u taj svećani trenutak života stvore čvrstu odluku da neće grijegi. I što grešan i bezbožan svijet bude više navaljavao na njihovu nevinost, to čvršće se treboju držati svoje odluke, makar trebalo i život dati poput sv. Tarzicija.

Oči prvičesnika su sjale kao što sjaju samo oči nevine djece, a župnik je znao što govori. Poznavao je svakoga od njih, a posebno je

mislio na jednog dječaka koji je na Prćest išao bez pratnje svojih roditelja.

Dječa pristupaju k oltaru radošno, pobožno i sabrano. Zadnji je prilazio mali Albert bez mame i bez tate. Oči su mu sjale od sreće, a ruke gotovo podrhtavale od pobožnosti. Kao da ulazi u samo nebo. Poslije Prćesti dugo se zahvaljuju Isusu, te je i zadnji krenuo iz crkve. Još bi mnogo toga on imao reći svome Isusu, najboljem Prijatelju: sve svoje žalosti, nevolje, bijedu u kojoj živi, žalost zbog majčine smrti, tugu zbog očeva zlog života. Otac mu je zločinac i dobro poznati pariški zatvorenik.

Glad i bijeda, kao i ponajkrajnje ljubavi ostavili su tragove na dječakovu licu, a još više na njegovoj duši. Premda mu je otac nedavno izšao iz tamnice, nije ga dopratio na Prvu Prćest. Župnik je to znao pa se posebno u Misi molio za tog dječaka. I dok su već sva dječa otišla na svečanost svojim obiteljima, Albert je ostao u crkvi i razmišljao o svećenikovim riječima koje su ga se veoma dojmile.

Mjesto s radošću i topilnom, otac ga je kod kuće dočekao psovkama, s porugom na račun Presvetog Oltarskog Sakramenta, na račun svećenika i Prve Prćestit. Odmah je zatražio od Alberta da još danas, na dan svoje Prve Prćestit pomaže u teškom zločinu što ga je otac spremao sa svojim društvom. Isplanirao je noćnu provalu u kuću jednog starca da mu otme novac. On, Albert, dječak na kojeg nitko neće sumnjati, mora držati stražu na ulazu u starčevu kuću.

Na jednom pariškom groblju nalazi se sasvim jednostavan dječji grob. Dječak koji je u njemu sahranjen poginuo je na sam dan svoje Prve Prćestit. Na skromnom kamenom spomeniku uklesano je njegovo ime i dan smrti, a potom su dodane riječi: »Tarzicije umire ali se ne preda«.

Prije nekoliko godina u jednoj maloj i siromašnoj pariškoj župi svećenik je pripravljao skupinu djece za najveći i naјsvetiji trenutak nakon krštenja, na susret s Isusom pod prilikama kruha i vina, na Prvu Prćest. Nasun dan Prve Prćestit svećenik je djeци žarko govorio o opasnostima koje im prijeti u grešnom svijetu, o mnogim napastima kojima će biti izloženi u velikom gradu, i da se kao pravi katolici koji nose Isusa u svojoj duši, moraju junački boriti sa svim

Ne, Albert to ne može prihvati. Jutros je obećao svom najboljem Prijatelju, samome Bogu u Hostiji, da neće sagriješiti makar trebao i život dati poput mladog Tarzicija.

«Oče, ne mogu to učiniti. Ne smijem to činiti, to je težak grijeh. Ne smijem nikome, pa ni tebi, pomagati u grijehu. To sam Bogu obećao u Ispovijedi i na Prvoj Pricašći koju sam donas primio», vatio je mali Albert.

Otoc je bjesnio. Psovao je svećenike koji su mu glavu napunili tako ludim shvaćanjima, a on jedini zna što je stvaran život. Navalio je na nejake dijete koje se od straha skutriло u ugлу bijedne sobe. Kad dječak nije popustio ni pred obećanjima ni zbog prijetnji suludog oca, počele su po njemu padati pljeske, udarci koji su ga lomili. Gruba pesnica oca zločinca nije znala što je ljubav prema djetetu. Albert je pao. Krv mu je ţiknula na nos i na usta. Plać i zapomaganje čuli su i susjedi. Kad su došli da vide što se dešava, oca više nije bilo. Kukavički je pobegao. Susjedi nisu znali da su dječkovi časovi odbrojeni. Ipak su brzo pozvali svećenika. Kad ga je Albert ugledao pred sobom, klikne: »Oče duhovni, sve je u redu! Nisam izdao Bogu! Nisam popustio! Nisam pristao na grijeh!«

Mali je Alebri iskrvario. Pomoći mu se nije moglo. Tragovi očeve grubosti bili su preduboki u njegovom krhkem tijelu.

Rijetko kada bijaše toliko mnoštvo na sprovodu jednog dječaka. Ovo je sprovod mučenika koji je održao obećanje i zasluzio nebo.

Dodi, Isuse!

Dodi, Bože,

u molitvi svoje Crkve koja Te zove,
u vapaju potlačenog koji traži pravdu,
u gladu nevoljnika koji umire,
u čovjekovu nastojanju prema sretnom gradu,
u padu grešnika koji se želi dići i živjeti!

Dodi, Isuse,

u riječi onih koji propovijedaju Radosnu Vijest.
u ljubavi onih koji se brinu za svoju braću,
u hvalospjevu Tebi posvećenih duša,
u Marijinu djevičanstvu!

Dodi, Kriste Isuse,

u tajni svoga Utjelovljenja,
u Euharistiji koja navješćuje Tvoj drugi dolazak,
u nadahnucu svoga Svetog Duhu!

Slobodan prijevod: Srećko BOŠNJAK

Oglaši

KNJIGE

Na adresi KRŠĆANSKA SADAŠNOST — 41001 Zagreb — Marulićev trg 14, pp. 434 možete naručiti slijedeće:

Lelja DOBRONIC: VITEŠKI REDOVI. Templari i Ivanovci u Hrvatskoj. Niz »Analecta Croatica Christiana«. Tvrdi uvez. Ilustrirano. Cijena 800 din.

Gabriel MARCEL: OD NEPRIHVACANJA DO ZAZIVA. Niz »Eseji«. Broširano. Cijena 450 d.

Tomislav J. ŠAGI-BUNIĆ: EUHARISTIJA U ŽIVOTU CRKVE KROZ POVIJEST. Niz »Volumina theologica«. Tvrdi uvez s ovtikom. Str. 368. Cijena 1.600 d.

ISUS KRIST — JEDINI SPASITELJ SVIJETA. Kako danas navijestiti spasenje? Zbornik radova Petog ekumenskog među-fakultetskog simpozija, Zagreb, 28. 9. — 1. 10. 1982. Prijedili: Bonaventura Duda, Jerko Fučak, Adalbert Rebić i Vladimir Zagorac. Niz »Teološki radovi«, cijena 860 d.

Tomislav J. ŠAGI-BUNIĆ: EUHARISTIJSKI PUT SV. LEOPODLA BOGDANA MANDIĆA. Niz Metanoja. Cijena 240 din.

Lush GJERGJI: ŽIVOT JE NAŠ: HVALA I OPROSTI. Niz Metanoja. Str. 102, cijena 280 d.

NOVI KATEKIZAM (holandski). Ponovljeno izdanje. Tvrdi uvez. Str. 680. Cijena 940 d.

Stanislav PREPREK: CRKVENI HIMNI. Partiture. Za zborove i orguljaše. Tvrdi uvez. Niz Liturgijskih pomaga-

la. Format 24x32. Str. 92. Cijena 1.400 d.

SKAZANJE. — SPOMEN NA TRINAEST STOLJEĆA KRŠĆANSTVA U HRVATA. — Snimak s Velikog kongresnog bdijenja u zagrebačkoj pravoslavničkoj i u Svetištu Majke Božje Bistričke noću uoči završnog slavlja 8. rujna 1984. Tri magnetofonske kazete u posebnoj ukrasnoj kutiji s uloženom knjigom tekstova. Cijena kompletne 750 din.

Nikolaj BERDJAJEV: JA I SVIJET OBJEKATA. Pet razmišljanja o postojanju. Niz Eseji. Broširano, str. 174. Cijena 660 d.

Ivan MRAK: PROCES i druge drame. Biblioteka »Romani Zrno«. Dramski tekstovi. Broširano, cijena 560 d.

Henryk SIENKIEWICZ QUO VADIS. Roman. Ponovljeno izdanje. Tvrdi uvez, cijena 950 d.

KALENDARI — Džepni kalendar 120 d. — Židni kalendar 150 d.

Kod salezijanaca, na adresu: KATEHETSKI SALEZI-

JANSKI CENTAR, Vlaška 36/1 — 41000 Zagreb, možete naručiti slijedeće: DUHOVNO VODSTVO, napisao Vigano-Aubry-Shepens. — U knjizi se nastoji objasniti što se podrazumijeva kad kažemo »duhovno«, zatim koje značenje dati pojmu »vodstvo«, a u kratkim crtama se opisuje i identitet, kvalitete, sposobnosti i formacija duhovnog vode. — Stranica 119, cijena 250 d.

SALEZIJSKA OBITELJ, napisao Egido Vigano. — Stranica 55, cijena 100 d.

ZIDNI KALENDAR »MARIJE POMOĆNICE« za 1985. god. — Cijena 8 d.

RIJEĆ I ŽIVOT — Propovijedi za nedjelje i blagdane. Godina B. To je treći svezak propovijedi na hrvatskom jeziku od poznatog talijanskog patrologa Raniera Cantalamesse, službenog propovednika »Papinske kuće« i voditelja duhovnih vježba u Vatikanu. Preveo na hrvatski: Ivan Abrus. Cijena 550 d. Narudžbe: »SLUŽBA BOŽJA«, Put žrtava fašizma 1, MAKARSKA, pp. 29.

**Cijena Glasnika u 1985:
Pojedini broj: 45 d.
Godišnja pretplata:
540 d.**

**SKUPNE NARUDŽBE OD DESET PRIMJERAKA
NAVIŠE DOBIVAJU 10 POSTO POPUSTA.**

Zahvalnice

ZAHVALUJEMO PRESVETOM SRCU ISUSOVU, BEZGR. SRCU MARIJINU

- ... Krvi Isusovoj, Gospo od brze pomoći i sv. Leopoldu za sve milosti u 72 godine života. — M. J., Mrkopalj
- ... Gospo od brze pomoći i sv. Tereziji od malog Isusa za uslišane molitve. — Vjernica Ana, Sl. Brod
- ... Gospo Bapskoj i sv. Antunu za pronađene vrljedne stvari moje djece, kao i za mnoge druge milosti. — Čitateljica iz Bapske
- ... Duhu svetome i Gospo Bapskoj za pomoć u prošloj školskoj godini. — Učenica iz Bapske
- ... i sv. Josipu za pomoć i zaštitu u životu. — Bata Delić, Bahina Greda
- ... i Pomoćnici Kršćanu za ozdravljenje. — B. P., Split
- ... sv. Antu i svim svetima na milostima i pomoći. — Janja Lekić, Vareš
- ... i svetim zaštitnicima što sam dva puta ozdravila od teških povreda bez liječničke pomoći i za mnoge milosti. — J. M., Sl. Brod
- ... Gospo od brze pomoći, sv. Leopoldu i svima svetima za uspjeh u školi. — M. Sokčević, Gučina
- ... i sv. Josipu što su mi djeca sretno doputovala kući i vratila se u Srbarsku i za sve milosti u 78 godina života. — Ana Alimpjević, Karlovac
- ... Gospo od brze pomoći, sv. Antu i sv. Leopoldu za ozdravljenje moje djece kao i za sve milosti. — Viktorija Franjković, Vareš
- ... za sve milosti kroz 74 godine života uz preporuku za zdravlje sina i pranuka. — Vlatka Janeš, Gerovo
- ... za dvije sretnе operacije. — Agata Vajdić, Viđovec
- ... Gospo od brze pomoći, sv. Josipu i svetim zaštitnicima za moje i bratovo zdravlje, kao i za mnoge druge milosti u životu. — Marijan Živković, Komitetinci
- ... i sv. Leopoldu za zdravlje. Mara K.
- ... Gospo od brze pomoći, sv. Antu i sv. Leopoldu na primljenu milostima. — Matija Dragobratović žena Mate, Opuzen
- ... i sv. Antunu za zdravlje. — Ivka Maganić, Habjanovej
- ... i m. Klaudiji za ozdravljenje, i za druge velike milosti. — M. B., Zagreb
- ... za sretnu operaciju oka i za sve milosti. — Marija Gazdić, Zagreb
- ... za sve patnje i dobročinstva uz preporuku za novo zdravje. — Majka
- ... sv. Josipu i sv. Antunu što je vraćena ukrađena velika stvar čitava i ispravna, a osim toga za još jednu veliku milost. — Čitateljica, Đukovački Selci
- ... i sv. Leopoldu za tri uslišanja. N. N., Dubrava (Medimurje)
- ... i sv. Leopoldu za sretnu operaciju i druge milosti. M. O., Dura
- ... za sve milosti koje sam primila u mojoj dugom životu. — Kata Filic, Privlaka
- ... i sv. Leopoldu za primljene milosti. — I. Š., Kutin
- ... Majel Božjoj Bistričkoj i Malome Isusu što sam našla izgubljenu stvar, i preporučujem se za sretan porod. — Jadranka iz Podravine
- ... za zdravlje očiju. — Jelka Vranić, Kakanj
- ... i sv. Leopoldu za ozdravljenje od teške bolesti mog nećaka. — S. Suzana
- ... sv. Josipu, sv. Leopoldu i sv. Franji Asiškom za uspjelu operaciju i mnoge druge milosti. — Kata Jerbić, Valpovo
- ... i biskupu Langu za zdravlje. — Grga Krajačić, Bakar
- ... i sv. Augustinu što je moj pacijent primio sakramente nakon više od 70 godina. Molim za ohraćenje moga sina kome je bog — televizor, a crkva — utakmica. — Medicinska sestra
- ... Majel Božjoj Bistričkoj i sv. Leopoldu za sretnu operaciju. — Katarina Hoblaj, Mursko Središće
- ... i sv. Tereziji od malog Isusa za uslišane molitve. — Vjernica Ana
- ... i kardinalu Stepincu za uspjelu operaciju. — Nikola Kos, Buševac
- ... sv. Josipu, sv. Antu i sv. Vidu što mi je unuka zdrava. A. S.
- ... i m. Klaudiji što je pomogla znatno teški dolazak na svijet male Klaudije. — Vesna Perković, Rijeka
- ... Majel Božjoj Bistričkoj, sv. Vinku i kardinalu Stepincu za velike milosti. — Danica Premuš
- ... Presv. Trojstvu i Gospo Hačkoj za primljenu milost. — E. K., Habjanovej

PREPORUČUJEMO SE I NADALJE
NIHOVOJ ZAŠТИTI

